

"MÜZİK RUHUMU ALEVLENDİRİYOR OLABİLİRDİ
AMA KALBİMİN ATMASINI SAĞLAYAN OYDU."

ÇALINTI SÖZLER

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

A. JADE

PUKKA

**ÇALINTI SÖZLER, USA TODAY VE WALL STREET JOURNAL'IN
ÇOKSATAN YAZARI ASHLEY JADE'İN HATALAR, AFFEDİŞLER
VE İKİNCİ ŞANSLAR ÜZERİNE YAZDIĞI CÜRETKÂR BİR
DÜŞMANDAN AŞKA ROMANIDIR...**

O, herkesin peşinde olduğu yetenekli bir kötü çocuktuk.
Bense herkesin nefret ettiği önemsiz, asosyal bir kızdım.
O güneşti; hepimizi kendine çekiyordu.
Bense bir kara deliktim; evrende sadece yer kaplıyordum.

Onun kaderinde yıldız olmak vardı.
Benim kaderimde ise değersiz ve geride kalan olmak...

Ta ki beni özel olduğuma inandırana dek.
Bu, beni mahvetmesinden hemen önceydi.

Phoenix Walker kalbimi kırdıktan sonra
onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.
Fakat kaderin bizim için başka planları vardı.

Bir turne. Sekiz hafta. Kırk konser.

Bana yaptıklarını ödetmek için sayısız fırsatım olacaktı.

**DÜNYA ONUN BİR TANRI OLDUĞUNU
DÜŞÜNÜYORDU... AMA BEN
GERÇEĞİ BİLİYORDUM.**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

Çeviren: Dila Öz

PUKKA
YAYINLARI

ÇALINTI SÖZLER

Çalma listesine ulaşmak için
Spotify Kodunu okutabilirsiniz.

ÇALINTI SÖZLER

A. JADE

xoxo,
Ashley Jade

ÇALINTI SÖZLER

Orijinal Adı: The Words
Ashley Jade

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Dila Öz
Editör: Buşra Balçık
Redaksiyon: Gülfem Çırak
Düzeltili: Damla Çağlı
Son Okuma: Tuğba Atıcı Coşar
Orijinal Kapak Tasarımı: Emily Wittig
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Kasım 2023
ISBN: 978-625-94187-0-4
Sertifika No: 73186

Copyright © 2022-2023 by Ashley Jade
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Büyükdere/İstanbul
Sertifika No: 47617

ÇALINTI SÖZLER

A. JADE

Çeviren: Dila Öz

*“Her azizin bir geçmişi,
her günahkârın bir geleceği vardır.”
-Oscar Wilde*

*Babamın anısına,
Ben seni daha çok seviyorum.*

Dört yıl önce...

PHOENIX

Buraya gel, seni küçük pislik.”

Bunu bildiğini düşünmüyordum ama yedinci sınıftan beri onun için *küçük pislik* olmamıştım.

Onu görmezden geldim ve yatak odama giden küçük, dar koridorda beş adım atarak ilerledim.

Bir cam şişe sırtıma isabet ettiği sırada kapı kolunu çeviriyordum.

Boştu. *Kahrolası şişe her zaman boş olurdu.*

Çünkü Vance Walker tek damla içkiyi bile ziyan etmezdi.

Gözüm dönmüş bir halde arkama dönerek kirli gömleğini avuçladım. “Sarhoşsun.”

“Ve sen de işe yaramazsın.” Yumruğunu salladı ancak dengesi altüst olduğu için hedefini tutturamadan geriye doğru tökezledi. “Piç kurusu.”

Lanet olası ironiye bakın. “Sadece senin çocuğun olduğum için öyleyim.”

Zihnim, hayatımın bir felakete dönüşmediği zamana doğru kısa bir yolculuk yaptı: Alkol ve uyuşturucudan öncesine. Bu boktan kasabadaki boktan karavandan öncesine. İhanetten öncesine. Zulümden öncesine.

O kadının bizi terk etmesinden öncesine.

Bunu yaptığı için ondan nefret etmeliydim fakat... başaramıyordum.

Kurtulmak için bir fırsat yakalamıştı. Çatlamış kaburgaların, kırılmış bir burnun ve morlukların gündelik olaylar arasında yer almadığı bir hayat yaşayabilecekti. O da bu şansı değerlendirmişti.

Her ne kadar bu, yedi yaşındaki oğlunu kendi başının çaresine bakması için geride bırakması anlamına geliyor olsa bile.

Bakışlarımı puslu ve körkütük sarhoş olduğunu belli eden mavi gözlerine çevirdim. Aynı gözler, ondan bana miras kalmıştı. Ona bakarken kendini bu çıkmazın içine nasıl soktuğunu merak ettim.

Bir zamanlar babam bir efsaneydi. Ya da en azından efsane olmanın eşiğindeydi. İnsanlar onun bir sonraki Jim Hendrix' olduğunu söylüyordu. Lanet olsun, bazıları babamın daha iyi olduğunu bile iddia ediyordu.

Ayrıca onu seven muhteşem bir karısı ve ona sanki kahramanmış gibi bakan bir oğlu vardı.

Bir zamanlar hepsine sahipti.

Ve sonra her şeyini kaybetti.

Kendime aynı hatayı yapma iznini vermeyecektim.

1. BÖLÜM

LENNON

Babam ceplerini kurcalayarak mutfığa girdiğinde, *Captain Crunch*'ımın ikinci kâsesine gömülmüş durumdaydım.

"Anahtarlarımı gördün mü?"

Ada tezgâhının üzerinde, bariz bir şekilde görünen anahtarları işaret ettim. "Şuradalar."

"Ah." Mermer tezgâha doğru ilerleyerek onları aldı. "Teşekkürler, Maymun Surat."

Onun gibi yetenekli bir adamın, kızına daha iyi bir lakap bulabileceğini düşünebilirdiniz. Fakat bu isim ne yazık ki üzerime yapışıp kalmış durumdaydı.

Babam, doğduğumda tıpkı bir maymun gibi gözüktüğümü söylüyordu; anlattığına göre büyük kulaklara ve başka ortak yönlere sahiptik.

Bu düşünce beraberinde ani bir kalp sancısı getirdiğinde kaşığımı bırakmak zorunda kaldım. Maalesef babamın doğumumla ilgili sahip olduğu tek iyi hatıra buydu çünkü ruh eşi yani annem doğumumdan dakikalar sonra hayatını kaybetmişti.

"Şeyin nerede olduğunu..."

Buzdolabının yanındaki tezgâhın üzerine koyduğu defteri gösterdim. Orada."

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirirken, "Teşekkür ederim," dedi. "Bugün Black Lung ile toplantım var."

Bu dikkatimi çekmişti. "Black Lung mı?" Boğazıma kadar tırmanan lahkahayı bastırdım. Babam, Black Lung'ın hayran kitlesine kesinlikle uygun değildi. "Sen onlar için biraz şey değil misin... yani, bilirsin işte."

Burun kemerinden aşağıya doğru kayan kalın çerçeveli gözlüklerini düzeltirken sordu. "Ne değil miyim?"

Willy Wonka' değildim, bu yüzden söyleyeceğim şeyi süsleme gereği duymadım. "Neredeyse elli yaşındasın, baba."

Kafasının karıştığı yüz ifadesinden belli oluyordu, ne demek istediğimi anlamamıştı. "Yani?"

"Daha önce hiç Black Lung'ın konserine gittin mi? Hayranlarının çoğu benim yaşımda."

Buna rağmen pek iyi oldukları da söylenemezdi. Babam sihrini konuşturup onlara çıkış yapacak birkaç şarkı yazmayı başarsa bile bu onların en büyük sorununu çözmeyecekti.

Grup üyeleri arasında uyum yoktu.

Ve solistlerinin de... hiçbir *olayı* yoktu.

Omuz silktili. Bu durumla alakalı pek endişeli görünmüyordu. "Onları arayan ben değildim, menajerleri bana ulaştı."

Buna şaşırmamıştım. Eğer yaşını bir kenara bırakırsak babam kendi favorisi John Lennon'dan sonra gelen en iyi şarkı sözü yazarıydı. *Sürpriz*, adımı ondan almıştım.

Gömleğinin yakasını kaldırırken, "Ayrıca," diye devam etti. "Ben hâlâ hippiyim."

Sadece yaşlı insanların *hippi* gibi kelimeleri kullandığını söylemek üzeriydim ama onu bugün yeteri kadar eleştirmiştim.

"Onları soluksuz bırak, baba."

Göz kırptı. "Eğer öyle bir şey yaparsam bana çek yazamazlar." Gözleri başımın üstündeki saate kaydı. "Lanet olsun. Geç kaldım, Maymun Surat. Gitmeme gerek." Eğilerek yanağıma bir öpücük bıraktı. "Okulda iyi vakit geçir."

İnlememi bastırdım, Hillcrest Lisesi'nde iyi vakit geçirmem mümkün değildi. Kapısından içeri adım attığım andan beri orası kişisel cehennemimin bir versiyonu haline gelmişti.

"Ölüme duvarına" katılmamaya çalış, kalçanı"" *kırmak* istemezsin."

"Çok komik." Ön kapıya doğru ilerledi ama açmadan önce duraksadı. "Kahretsin, anahtarlarımı nereye koydum?"

Kaşığımı elime aldım. "Cebine."

¹ Donald Dahl tarafından yazılmış Charlie'nin Çikolata Fabrikası adlı kitapta, devasa bir çikolata fabrikası olan kurgusal karakter.

² Metal Piri olarak bilinen kavram, metal konserlerinde seyircilerin aralarında boş bir alan bırakarak göldüldü dansla çılıp hareket etmelerini sağlayan yere denir.

³ İngilizcede kalç (anlamına gelen *hip* sözcüğünün bir diğer anlamı da hippî olduğu için yazar kalın ayırtı yapıyor

Öğrencilerle dolu olan binaya doğru ilerlerken yukarı doğru sıyrılan bluzumu altından çekiştirerek bir beden büyüğünü almış olmayı diledim. Tanrı biliyor ya hiç kimse karnımın dışarıya doğru fırladığı bir görüntüyle karşılaşmak istemezdi. Nefesimi içime çekerek karnımın daha düz görünmesini sağlamaya çalıştım ancak bir faydası olmadı. İstersem ciğerlerimi patlayana kadar nefesimi içime çekebilirdim ama karnım kırk altı beden pantolonumdan dışarıya fırlamanın bir yolunu yine de bulurdu.

Etrafıma bakındım, otoparktaki güzel kızların düz ve kaslı karınlarını görmek göğsümdeki kıskançlık duygusunun kabarmasına sebep oldu.

Küçük Hillcrest’imizde sadece dört bin insan yaşıyor olabiliirdi... Fakat burada, musluklardan su yerine başka bir şeyin aktığına inanıyordum çünkü gördüğüm herkes göze hoş geliyordu.

Annem de buna dahildi.

Fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla ve babamın anlattıklarına göre annem mükemmel bir kadındı. Uzun boyluydu, zayıftı ayrıca melek gibi bir sesi vardı. Bu özelliklerin hiçbirisi bana miras kalmamıştı. Ondan aldığım tek şey babam evde yokken duşta şarkı söylemeyi seviyor olmamdan ibaretti.

Ben babamın kopyasıydım. Kısa boy, esmer ten, bozuk kahverengi gözler, sıradan bakışlar... Ek olarak balık etli ile obez arasında sıkışıp kalmış bir vücut.

"Bir fotoğraf çek, patates çuvalı. Böylece daha uzun süre bakabilirsin."

Sabrina Simmons. En büyük düşmanım ve varlığımın mutlak felaketi. Sabrina tam bir kaltaktı. Öyle ki Regina George'u* bile Mary Poppins'e** dönüştürebilirdi.

Hillcrest'teki herkes ona hayrandı. Güzeldi, popülerdi ve aynı zamanda dans takımının kaptanıydı.

Diğer yandan, o benden nefret ediyordu.

Elbette bu diğerlerinin de ona uyum sağlamasına neden oluyordu.

İam o anda elimde iki seçenek olduğunu fark ettim. Birincisi, onu görmezden gelebilirdim ki bu durumu daha da kötüleştirirdi. Ya da ona kendi zehrini tattırabilirdim... fakat bu da durumu daha kötü hale getirirdi.

İşin aslı seçeneklerin ikisi de iyi sayılmazdı; bu yüzden beni derse geç çıkırtmeyecek olanı seçerek sessizce yanından geçtim.

* *Mean Girls* isimli Amerikan yapımı dizinin manipülatif ve zorba karakteriyle bilinen başrolü

** Aynı isimle bilinen Amerikan yapımı film serisinin, yaptığı iyiliklerle bilinen başrolü

Arkamdan seslendi. "Ya kıyafetlerin küçülüyor ya da şişmanlıyorsun."

Sabrina'nın ara sıra takıldığı futbol takımı kaptanı Draven Turner, "Hadî ama! İkincisi olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi. "Kaltak o kadar şişman ki tartıya çıktığında ekranda *devam edecek* yazısı beliriyor."

Küçük grupları kahkahalara boğulurken tek istediğim şey yerin yarılması ve beni içine çekmesiydi.

Zorbalığı görmezden gelmenin yapılabilecek en iyi şey olduğunu kim söylediye ya lanet olası bir aptaldı ya da hiç gerçek bir işkenceye maruz kalmamıştı.

Bir ay içinde mezun olacaktık, hâlâ benimle uğraşmaları gerçekten çok saçmaydı. Saçma ve korkutucu. Eskiden kendime kilom yüzünden uğradığım zorbalığın lisenin ardından son bulacağını söylerdim. Oysa şimdi pislik çocukların, pislik yetişkinlere dönüşeceğini ve toplumun gitgide mahvolacağını düşünüyordum.

Yine de emin olduğum tek bir şey vardı, onların kum torbası olmaktan bıkmıştım.

Arkamı döndüğümde Draven'ın, kolunu Sabrina'nın ince omuzlarına doladığını gördüm. Bu tekrar bir araya geldiklerini gösteriyordu. Belki onlara dış görünüşlerini kullanarak saldıramazdım, yine de elimde onları vurabileceğim bir şey vardı.

"Vay canına." Hillcrest'te dönen son dramadan bahsederken gülümsemem Sabrina'nın takma saçları kadar sahteydi. "Balo gecesı Sabrina'yı otoparkta Phoenix ile düzüşürken yakaladığında onunla işinin tamamen bittiğini düşünmüştüm." Çantamı omzuma astım. "Ama şu halinize de bir bakın... *tekrar* birliktesiniz. Sanırım gerçek aşk dedikleri şey bu."

Grupları sessizliğe gömülmüştü. Draven'ın yüzünde parlayan öfkeden ve Sabrina'nın dik bakışlarından anladığım kadarıyla buradaki zamanım dolmuştu.

Mutlu çift ben arkamı tam olarak dönmeden önce birbirine bağırıma başlamıştı bile.

Doğruyu söylemek gerekirse Phoenix Walker ile takıldığı için Sabrina'yı suçlayamazdım.

Phoenix gizemli olduğu kadar çekiciydi de.

Popülerler topluluğuna dahil değildi ama Loserville'den* olduğu da söylenemezdi. Pek konuşkan sayılmazdı, yine de konuştuğu zamanlarda

* Lokallerden bir arada yaşadığı, ait olduğu bir topluluğu vurgulamak için yapılmış kelime oyunu

kendinizi onu dinlemekten alıkoyamazdınız. Derin ve hırıltılı seslerde *kendisinde-* sizi büyüdü altına alan bir şeyler vardı. Odaya girdiğinde oda-
daki tüm oksijeni emerek dikkatleri üzerinde toplamayı başarıyordu.

Birden Tanrı'nın düşüncelerime kulak veren bir komedyen olduğunu
düşündüm, aniden tüylerim ürpermiş ve ateşim yükselmmişti.

Sakın bakma.

Tabii ki kendime engel olamadım. Ben bir mazoşisttim.

Beni rehin alan delici mavi gözlerle karşılaştığımda ağzım kurudu ve
dünya kendi eksenini etrafında büküldü. O delici gözlerin, karanlıkta bile
içini görebileceği konusunda bahse girerdim.

Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Külüstür Toyota Camry'sine yas-
lanmış halde dururken dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gö-
rünüyordu. Kumrala kaçan koyu sarı saçları, her hareketinde gözlerinin
üzerine düşecek kadar uzundu ve bu ona daha gizemli bir hava veriyordu.
Dolgun dudaklarından sarkan sigara, okul kurallarını ya da başının belaya
girme ihtimalini umursamadığını gösteriyordu.

Daha önce hiç konuşmasak da yıllarca onu izlemiştim.

Bayview Estates karavan parkında yaşadığını biliyordum.

Okulda sadece Reese Storm'u arkadaşı olarak gördüğünü biliyordum.

İnsanlar ona yaklaşırken onları nasıl ölçüp biçtiğine şahit olmuştum.
Sessizce zamanını hak edip etmediklerine karar veriyordu.

İnsanlara bakarken yüzüne taktığı zalim maskeyi biliyordum.

Ve kimse ona bakmıyorken gözlerinde beliren ıstırapı fark etmiştim.

Aramızda konuşulmuş tek kelime bile yoktu.

Yine de bazen onu herkesten daha iyi tanıyormuş gibi hissediyordum.

2. BÖLÜM

LENNON

Dersten sonra yanıma uğraman gerekiyor, Lennon.”

Yirmi çift meraklı göz, benim olduğum tarafa döndüğünde midem kasıldı; hiç kimse bu sözcükleri bir öğretmenden duymak istemezdi. Özellikle de mezuniyete bir ay kalmışken.

Bayan Herman tahtaya dönüp Rönesans ve Orta Çağ edebiyatı hakkında konuşurken beynimi taradım. Birinci sınıftan beri yüksek not alan öğrencilerden biriydim. Eğer David Paul son matematik sınavından tam not alıp beni iki puanla geride bırakmasaydı, okul birincisi bile olabilirdim. *Piç kurusu.*

Konunun ne olduğunu bilmemek gerilmeme sebep oluyordu. Öyle çok gerilmiştim ki dersin geri kalanına güçlükle dikkatimi verebilmiştim.

Sınıf tamamen boşaldığında öğretmen masasına doğru yaklaştım. “Her şey yolunda mı?”

Dudaklarını aralayıp gülümsemeden önce beni dikkatle inceledi. “Dartmouth’a kabul edildiğin için seninle ne kadar gurur duyduğumu sana bizzat söylemek istedim. Her zaman çok çalışkan bir öğrenciydin, kabuğundan çıkıp kendini geliştirmen beni çok mutlu ediyor.”

İltifatları kabul etmek konusunda hiç iyi olmamıştım ve durum şu anda da pek farklı değildi. “Ah... şey... teşekkür ederim.”

Doğruyu söylemek gerekirse birkaç Ivy League’ okuluna başvurmuş-tum fakat asıl planım yerel bir devlet üniversitesine gitmekti.

Ben kilometrelerce uzaktayken babamın evde tek başına olduğunu düşünmek bana kendimi pek iyi hissettirmiyordu. Ancak babam iyi olacağını ve beni ne kadar özleyecek olursa olsun, sırf evden uzaklaşmaktan korktuğum için hayatımın fırsatını kaçırmamın onu üzeceğini söylemişti. Kanatlarımı açma zamanımın geldiğini, endişelenmemem gerektiğini çünkü ona ne zaman ihtiyaç duyarsam yanımda olacağını ısrarla tekrarlamıştı.

* Sarmaşık Birliği olarak da bilinen Ivy League, dünyadaki en prestijli sekiz üniversiteyi bünyesinde bulunduran bir topluluktur.

Ayrılma fikri beni endişelendirse de haklı olduğunu içten içe biliyordum. Dünya Hillcrest'ten ibaret değildi ve onu keşfetmeye başlamak için sabırsızlanıyordum.

Gitmeden önce bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek, "Siz harika bir öğretmensiniz," dedim.

Kaşları çatıldı. "Artık bundan o kadar da emin değilim."

Pekâlâ işte bu garipti.

Kalemlerini masanın üzerine sıralarken iç çekti. "Beni zorlayan bir öğrencim var. Başarılı olabilmek için gerekli motivasyonu olduğuna inanmıyorum. Fakat okuldan sonra yardım edebilmek için ne kadar burada kalsam da ona bir türlü ulaşamıyorum gibi görünüyor. Yaklaşan final sınavını geçebilmesi için özel ders almasının faydalı olabileceğini söyledim ama bunu karşılayacak durumu yok." Kaşlarını daha fazla çatı. "Şimdilik mezun olması pek mümkün değil."

Bunu *bana* neden söylediğini bilmiyordum, yine de bahsettiği kişi her kimsede kalbim onun adına kırılmıştı.

Tabii bahsettiği öğrenci Draven değilse. O bok kafalı defolup gidebilirdi.

"Bu gerçekten kötü..."

Daha önce diğer öğrencilere yardım ettiğini gördüm, Lennon. Sabırlı ve hak etmeseler bile onlara karşı nazıksın. Hangi düğmeye basmanın onlara yardımcı olacağını biliyorsun. Senden böyle bir şeyi karşılıksız şekilde yapmamı isteme hakkına sahip olmadığımı biliyorum. Ancak onun için gerçekten üzülüyorum. Evdeki hayatı..." Sanki gerekenden fazlasını söylediğini fark etmiş gibi cümlesini yarıda kesti. "Mezun olamamak ona yarardan çok zarar verir. Bunun olmaması için finalden *geçer* not almalı, ayrıca İngilizce notunu yükseltmek için de ders dışında bir proje üstlenmesi gerekiyor."

İnanılmaz. Bu, bana aniden düşünülecek çok şey vermişti. Yardım etmek istesem de kulağa oldukça stresli geliyordu. Ayrıca... vaktimin büyük bir kısmını da ayırmam gerekecekti.

Gerçi sosyal hayatımın olduğu söylenemezdi.

"Sadece İngilizceyi mi geçmesi gerekiyor yoksa zorlandığı başka dersler de var mı?"

"Diğer öğretmenleriyle konuştum, notları çok iyi olmasa da o derslerden geçiyor. Görünüşe göre en çok zorlandığı ders İngilizce."

En başarılı olduğum dersin İngilizce olduğunu hesaba katarsak yardım edebileceğimi gibi görünüyor. Bir tarafım bu işe karışmamamı ve tekli bir reddetmemi söylüyordu ancak eğer yardım etmeyi denemezsem bununolumu kemireceğinin de farkındaydım.

“Okuldan sonra ve hafta sonları uygunum.” Masaya bıraktığım kitaplarımı aldım. “Ona ders vererek sınavı geçmesini sağlayacağım konusunda söz veremem fakat en azından deneyeceğim.”

Yüzü ışıldadı. “Harika. Gerçekten çok teşekkür ederim, Lennon.” Etrafına bakarak boş sınıfı inceledi. “Bugün okuldan sonra öğretmenler toplantısı var, ikinizin tanışıp bir program hazırlaması için sınıfı açık bırakabilirim.”

“Kulağa güzel geliyor. Teşekkürler.” Kapıya doğru ilerlerken birden aklıma kime ders vereceğimi bilmediğim geldi. “Öğrenci kim?”

Bayan Herman, masasının üzerindeki kâğıt yığınının başını kaldırarak bana baktı. “Aynı sınıfta olmadığınız için onu tanımıyor olabilirsin. Phoenix Walker.”

Aniden sanki biri ayağımı kaydırmış da düşecektim gibi hissettim. “Ah.”

Gözlerini kırptırdı. “Bir sorun mu var?”

Eğer midemin kasılmasını, avuçlarımdan terlemesini veya nefes alamıyor oluşumu sorun olarak saymazsak, hayır yoktu.

“Hayır. Her şey yolunda.”

Her şey gayet yolunda.

Belki de Bayan Herman'a mono hastalığına yakalandığımı söylemeliydim. Ya da sıtmaya.

Veya evde acil bir durum olduğu yalanını uydurabilirdim.

Ya da Japon balığının öldüğünden bahsedirdim.

Boş koridorda ilerlerken bir yandan gömleğimin eteklerini çekiştiriyor, diğer yandan bu teklifi en başta kabul ettiğim için sessizce kendime küfrediyordum.

Aptal. Aptal. Aptal.

Sinirlerimin gün içinde yatışmasını umut etmişim ama gittikçe daha kötü bir hal almışlardı.

Şimdi de buradaydım... aslanın ininde tango yapmaya hazırdım.

Aslında Phoenix'in aslan olduğunu düşünmüyordum.

O daha çok... yalnız bir kurdu anımsatıyordu.

Özellikle de buz mavisi gözleri ve “Benimle uğraşırsan dişlerimle şahdamarını parçalarım,” diyen ifadesiyle.

Sınıfı boş bulduğumda rahatladım. İlk gelen taraf olmak bana üstün hissi sağlardı ve sakinleşmek için de biraz daha zamanım olurdu. Kitapları dolu çantamı arkamdaki uzun masanın üzerine yerleştirip sandalyeye oturdum.

Geçen beş dakika, kısa bir sürenin ardından on dakikaya dönüşürken Phoenix'ten hâlâ iz yoktu.

Sakince eşyalarımı toplarlarken bir yandan da Aerosmith'in en sevdiğim şarkılarından biri olan Cryin'i mırıldanıyordum.

Müzik benim ilk aşkımdı. Kendimi ne zaman stresli, üzgün ya da gergin hissetsem müzik beni kollarına alırdı. Soğuk bir günde sarıldığım sıcak bir battaniyeyi anımsatıyordu.

Kısa süre sonra mırıldanmalarım şarkı söylemeye dönüştü. Aşkın tatlı bir ısrap olduğundan bahseden mısraları söylediğim sırada sınıfa giren uzun boylu çocuğu gözucuyla fark ettim.

Ah, Tanrım.

Olduğum yerde donup kaldım. Duyabildiğim tek şey kulaklarımda çınlayan nabzımdı.

Sakın bakma.

Ote yandan bakmak zorundaydım çünkü buraya benimle görüşmek için gelmişti.

En sonunda başımı çevirecek cesareti buldum. Yüzünde beliren sinsi sırıltı ve ellerini kot pantolonun ceplerine sokup kapıya yaslanmıştı.

Muhteşem.

"Bana aldırış etme." Sesi, ipek ve çakılla sarılmış bir kadifeyi andırıyordu.

"Geç kaldın." Neyse ki sesim, hissettiğimden daha kontrollü çıkmayı başarmıştı.

Sanki sınıfın sahibiymiş gibi içeri girdi. "Halletmem gereken bir şey vardı." Neyden bahsettiğini sormamak için kendimi zor tuttum, beni alabildiğince tutmadı.

Çantamdan birkaç kitap ve dosya çıkardığım sırada, tıpkı yaklaşan bir fırtına bulutu gibi tepemde dikildi. "Bayan Herman, İngilizce dersinde zorlandığımı söyledim."

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Burada olma sebebi zaten buydu, sadece nasıl konuşmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da pek konuşkan sayılmazdı.

Sonsuzluğu andıran bir sürenin ardından yanıma oturdu, hâlâ sessizdi.

Farklı bir taktik denemeye karar vererek, “Hangi gün ve saatlerde uygunsun?” diye sordum. “Ben genelde okuldan sonra ve hafta sonları boşum.”

Bunu söylediğim anda kendimi zihinsel olarak tokatlamaya başladım, az önce kendimi ezik biri gibi göstermişim.

Bacaklarını yayarak arkasına yaslanırken muhteşem yüzünde kızgın bir ifade belirdi. Sanki burada olması *benim* suçummuş gibi bakıyordu.

Dosyalardan birini açıp hem okumamız hem de analiz etmemiz gereken makaleyi ve onunla ilgili soruların listesini çıkardım. “Tamam o zaman, programımızı sonra ayarlayabiliriz.” Kâğıdı masanın üzerinde, önüne doğru kaydardım. “Bunu okuman için sana birkaç dakika vereceğim. Ardından...”

Ardından hiçbir şey olmadı... çünkü sınıftan çıkıp gitmişti.

Yaptığı *saygısızlık* yüzünden birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Ben mezun olabilmesi için ona yardım etmeye çalışıyordum, o ise teşekkür ederim veya siktir git bile demeden kalkıp gidiyordu.

Öfke, içimde biriken duygu yığını arasından yukarı doğru tırmanırken hışımla arkasından çıktım.

İnsanların nezaketimi zayıflıkla karıştırmamasından bıkmıştım. Bir Instagram modeli gibi görünmediğim ya da sıfır beden olmadığım için üzerime gelebileceklerini düşünen pisliklerden bıkmıştım.

Hak etmediğim boktan davranışlara karşı sessiz kalmaktan bıkmıştım.

Boş koridorun sonuna ulaştığımda Phoenix çoktan gözden kaybolmuştu. Otoparka koşmayı düşündüm, gerçi neden bu zahmete girecektim ki? Eğer yardımımı istemiyorsa -ki istemediğini açıkça göstermişti- zamanımı boşa harcamayacaktım.

Eşyalarımı toplayıp eve gidebilmek için dişlerimi sıkarak sınıfa geri yürümeye başladım. Kapıya yaklaştığım sırada bir piyanonun melodik sesi kulaklarımı doldurunca duraksadım. Notalar tanıdık fakat beynimin, az önce söylediğim şarkının sadeleştirilmiş versiyonu olduğunu idrak etmesi bir saniye sürdü.

Ve sonra onu duydum.

Kalbim, büyük bir gürültüyle uyanıp içimdeki her şeyi kara bir deliğin içine göndermeden önce kısa süreliğine durdu.

Sesi güzel olan insanlar vardı.

Bazı insanların ise hayatınızda sadece bir kez duyabileceğiniz türden sesleri olurdu. Hipnoz etkisi yaratan türden; sizi rehin alırlardı. Dikkatinizin her zerresini... ruhunuzun her parçasını.

İyiğin etrafına toplanan sinekler gibi o sesi takip ederdiniz.

Görmezden gelinmesi imkânsız bir arzu gibiydi.

Phoenix'i müzik odasında bulduğumda derim karıncalandı. Piyanonun başına oturmuştu, gözleri kapalıydı ve başını tavana doğru kaldırmış bir şekilde şarkı söylüyordu.

İşin aslı, şarkı söylemek *yanlış* bir tabirdi.

Sanki ses telleriyle her notayı daha güzel bir hale dönüştürebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Kendimi, ruhani bir deneyimin gerçekleşmesini izliyormuş gibi hissediyordum. Önümde bir *metamorföz* gerçekleşiyordu.

Kısık ve hırıltılı sesi, yoğun bir sis bulutu gibi etrafımı sarmıştı. Gözlerimi ondan ayırmak istesem de beceremiyordum. Tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Bunun için doğmuş gibiydi.

Şarkı bitmiş olmasına rağmen, "Yardımlarını istemiyorum," diye homurdanana kadar burada durup onu izlediğimin farkında olduğunu düşünmemiştim.

Yardım teklifimi geri çevirmesinden ve sözlerinin sertliğinden dolayı kendimi hakarete uğramış hissetmem gerekiyordu. Bunun yerine, "Şarkı söylemek seni hayata döndürüyor," dedim.

Cevap vermemesini umursamadan devam ettim. "Sesin... Seni *bunu* yaparken izlemek..." Ona doğru yaklaşarak derin bir nefes aldım. "Doğuştan gelen bir yeteneğin var, Phoenix."

Piyanonun ayaklarının ahşap zeminde çıkarttığı sesi duyana ve Phoenix başımda bir güneş gibi yükselene kadar yanına yaklaştığımı fark etmemiştim.

Etrafındaki herkesi içine çeken bir enerji yayıyordu. O çekime kapılmaya engel olamıyor, kendinizi ona yaklaşıırken buluyordunuz. Vücudunuzla yarattığı o ateşi hissetmek, böylesine güçlü ve güzel bir hisle temas kurabilmek için yanıp tutuşuyordunuz.

Sızı yakacağınız bilerseniz bile.

"Yardımlarını istemiyorum," diye tekrarlardı.

Sesi alçak ve hırıltılıydı. Tıpkı girdaba kapılmış bir okyanus gibi beni içine çekiyordu. Ancak gözlerindeki o çaresiz ve unutulması imkânsız bakış, felaketim olmuştu.

"Ama buna ihtiyacım var."

3. BÖLÜM

PHOENIX

Daha önce biri gelip bana Lennon Michael'ın özgürlüğüme giden yol olduğunu söyleseydi, ona her ne içtiyse aynı boktan bana da vermesini söylerdim.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca aynı liseye gitmiştik ama onunla bir kere bile konuşmamıştım. Gerçi kimsenin onunla konuştuğunu sanmıyordum.

İnsanlar daha çok onun *hakkında* konuşmakla meşgullerdi.

Kör değildim, Lennon'ın hiçbir açıdan zayıf bir vücuda sahip olmadığını biliyordum. Bu yüzden dış görünüşüyle erkeklerin ilgisini veya dikkatini çekmiyordu. Ne var ki aynı şey kızlar için geçerli değildi. Bokun etrafında uçuşan sinek gibilerdi. Özellikle de Sabrina. Lennon'a zorbalık yapmayı hayati bir görev haline getirmişti. Muhtemelen onu kışkandığı için böyle yapıyordu. Sabrina zayıf ve ateşli bir vücuda sahip olabilirdi fakat asıl zayıflık, içindeydi. İnsanların onayını almaya duyduğu ihtiyaç, acınası bir şekilde ortadaydı.

Lennon onun gibi değildi. Bana bile özel ders vermeyi teklif edecek kadar insanlara yardım etmeye açık olsa da aptal değildi.

Sabrina'nın veya bir başkasının söyledikleri yüzünden ağladığını hiç görmemiştim. Her şeyi görmezden geliyor, sanki ne düşündükleri umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Sadece bu tavrı bile çekiciydi.

Ve bir de sesi.

Teknik olarak sesi mükemmel değildi. Fakat boğuk ve şehvetli tonu, sikiimin zonklamasına sebep oluyordu. Sesindeki küçük çatlaklar yüzünden, nefesinin yetmeyeceğini ve kahrolası bir uçurumdan aşağı atlamak üzere olduğunu düşünüyordunuz. Elbette bu asla gerçekleşmiyordu.

Sesi de tıpkı *onun* gibi güçlüydü.

Tüm kahrolası gün boyunca şarkı söyleyişini dinleyebilirdim.

Öte yandan o gün, bugün değildi. Kıcıımı kaldırıp prova için Storm'un evine gitmem gerekiyordu.

Girubumuz iki kişiden oluşuyordu. Ben piyano çalabilen bir solistim, Storm da John Bonham, Neil Peart ve Tommy Lee'nin aşkının meyvesi olduğunu düşünebileceğiniz bir bateristin yeteneklerine sahipti.

Böyle düşünmemin sebebi kendine has bir tarzı olmasıydı. Sanki batıya her vurduğunda kendi şeytanlarını kovuyordu.

Bu ortak noktalar onu sadece grup arkadaşım değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım yapıyordu.

Ne zaman gözlerimi kapatıp şarkı söylemeye başlasam tüm boktan şeyler arka planda kalıyordu.

Müziğin içinde kaybolduğumda, karavan parkında yaşayan ve sarhoş babasından her gün dayak yiyen, annesi tarafından terk edilen aptal çocuk Phoenix Walker olmaktan çıkıyordum. Sahneyi ele geçirip dikkatinizin her bir zerresini çalarken sikimi yalayabilmeniz için dizlerinizin üzerine çökmenize neden olacak Phoenix Walker'a dönüşüyordum.

Storm'la bir planımız vardı. Liseden mezun olur olmaz Los Angeles'a gülecek ve birileri tarafından keşfedilecektik. Eğer Los Angeles işe yaramazsa şansımızı New York'ta deneyecektik.

Boktan notlarıma rağmen tamamen aptal sayılmazdım. Başarısız müzisyenlerin, başarılı olanlara göre sayıca üstün olduklarını biliyordum. Ayrıca her ne kadar önümüzdeki beş yıl boyunca ramenle' beslenip hamamböcekleriyle birlikte yaşamaya hazır olsak da bunu yaparken paraya ihtiyacımız olacaktı.

Dolayısıyla hayallerimin peşinden koşarken aynı zamanda iş de bulmam gerekecekti. Tabii ki hiç kimse liseyi bile bitirmemiş birini istemezdi. Ortalama bir iş bulabilmek için diplomaya ihtiyacım olacaktı.

Bu yüzden kendimi, Lennon Michael'a ihtiyaç duyduğum şanssız bir durumun içinde bulmuştum.

Sonum babam gibi olmadan önce bu kasabayı terk etmeli ve uzaklara gitmeliydim.

Ya şimdi ya da asla. Bu hayatta sadece bir defa genç olacaktım.

Eğer yardım almayı denemezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum. Başarısız olmak bile hiç denememiş olmaktan daha iyiydi.

Lennon beni düşüncelerimden kopararak, "Sana yardım etmeye hazırım," dedi. "Hadi sınıfa dönüp başlayalım."

Testislerimi çivilemeyi tercih ederdim.

“Yapamam.” Cebimden arabamın anahtarlarını çıkardım. “Planlarım var.”

Tam yanından geçerken avucunu göğsüme dayadı ve beni durdurdu. Dudakları aralandığında sanki hem hakarete uğramış hem de gidişim yüzünden sarsılmış gibi görünüyordu. “Sen ciddi misin? Duymadıysan diye tekrar edeyim, *mezun olabilmen* için sana özel ders vermeyi teklif ediyorum. Pek fazla zamanımız yok. Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi olur.”

Zamanımız olmadığını biliyordum ama müzik her şeyden önce geliyordu.

Her zaman da öyle olacaktı.

Hâlâ göğsümün üzerinde duran eline baktım. “Çekil.”

Yanakları kızarıırken geriye doğru birkaç adım attı. “Eğer bunu ciddiye almayacaksan sana yardım etmeyeceğim.”

Tanrım. *Bu* kız kafamı ütüleme işini kendine görev edinmişti.

“Yarın gece dokuzdan sonra boşum. Seni alırım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Seni alırım mı? Ne? Nasıl...”

“Arabamla,” diye konuşmasını böldüm. “Tabii şehrin diğer tarafına yürüyerek gelmek istemiyorsan.” Bakışlarımı indirip vücudunu tepeden tırnağa yavaş ve tehditkâr bir şekilde süzdüm. “Karanlıkta ve tek başına...”

Bayan Masum’un daha önce şehrin gecekondu tarafına gelip büyük ve kötü kurtlarla hiç karşılaşmadığına dair sol taşağım üzerine bahse girebildim.

Hillcrest’in nezih bölgesinde yer alan daha güzel bir evde, lüks bir hayat geçirmekle oldukça meşguldü.

“Şey, hayır ama...”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Onu itip geçtikten sonra omzumun üzerinden baktım. “Yarın görüşürüz.”

Arkamdan, “Nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun,” diye seslendi.

Yanıliyordu. Tam olarak nerede yaşadığını biliyordum. Baldwin Bulvarı’ndaki tepenin üzerinde yer alan büyük evde yaşıyordu. Bunca yıldır hiç konuşmadığı birini izleyen sadece Lennon değildi.

Aramızdaki tek fark, ben bunu iş için yapıyordum. Babası harika sanatçılara birkaç hit şarkı yazmış olan Don Michael’dı.

Her ne kadar bağlantılarını kullanması için onunla konuşmayacak kadar gururlu olsam da büyük bir çıkış yaptığımda onu işe almaya niyetliydim. Tabii bunu yapabilmek için öncelikle mezun olmam gerekiyordu. Bu yüzden, Lennon'ın en büyük sırrımı öğrenmeden bana ders vermesinin bir yolunu bulmalıyım.

"Hangi cehennemdeydin?" Storm garajına girdiğim anda söylenmeye başladı.

Ailesi onu bırakıp gittiğinden beri karavan parkına pek uzak olmayan küçük bir evde büyükannesiyile birlikte yaşıyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki küçük evinin büyük bir garajı vardı. Büyükannesi garajı prova yapabileceğimiz bir yere dönüştürmemize izin vermişti ve daha da güzeli, ne kadar gururlu çıkardığımızı umursamıyordu. Neredeyse tamamen sağırdı; pratik yapmaya başladığımızda da işitme cihazını çıkartıyordu. Bu yaptığına *ve* evde işler katlanılmaz bir hal aldığında, Storm'un koltuğunun üzerinde yatmama izin verdiği için minnettardım.

Mikrofon standına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemesem de Storm peş etmedi. "Lanet olsun. Sana prova yapmadan önce sürtükleri becermeyi bırakmanı kaç defa söylemem gerekiyor?"

Sayamayacağım kadar çok. Ancak bugün geç kalma sebebim bu değildi.

Lennon ile buluşmadan *önce* Sabrina sikimi emmişti.

Ona doğru döndüm. "Okuldaydım. Yeni öğretmenimle buluştum."

Kaşlarını kaldırdı. "Yeni öğretmen mi? Ne için?"

İşte başlıyoruz.

"Eğer ders dışında birkaç saçmalıkla uğraşmaz ve finalden geçemezsem, Bayan Herman beni sınıfta bırakacak."

Beş. Dört. Üç. İki...

"Sen benimle taşak mı geçiyorsun?"

Bır.

Ofke nöbeti geçiren küçük bir çocuk gibi bagetlerini yere fırlattı. "Bana bu boku hallettiğini söylemiştin."

Söylemiştim.

Kahrolası sınavı geçeceğim, adamım. Endişelenme." Bunu söylemek bana yarını hatırlattı. "Yarın gece pratik yaptıktan sonra onu buraya getirebilir miyim? Tanrı biliyor ya etrafta... biliyorsun. O şekilde çalışmam mümkün olmaz."

Etrafta sarhoş ve pislik babam varken.

Storm yere fırlattığı bagetleri alıp davulun üzerine bırakırken başını salladı. Gözlerini kısarak bakmadan önce, “Olur,” dedi. “Sikini bu işe karıştırmasan iyi edersin, Phoenix.” Paketten bir sigara çıkartıp yaktı. “Ne kadar ateşli olduğu umurumda değil. Mezun olana dek kızı *asla* becerme.”

“Öğretmenim Lennon Michael.”

Yüzündeki endişe bir anda silinip giderken güldü. “O halde önemli değil.”

Aynen öyle. O kızı becermemin imkânı yoktu.

Sadece tipim olmadığı için değildi, onunla uğraşmanın başıma bela olacağını da biliyordum.

Mikrofona döndüm. “Hadi başlayalım, göt herif.”

4. BÖLÜM

LENNON

Sesi duyduğum sırada bisikletimi garaja park ediyordum.
Miyav.

“Yanımda sana verebileceğim bir şey yok, Mittens.”

Acıktığı söylenemezdi. Komşumuzun kedisini *oldukça* hoş bir şekilde tombuldu. Bayan Palma ve eşi, onu sürekli mahallenin geri kalanıyla birlikte besliyordu. Bu İran kedisini tüm mahalleyi dolaşarak cazibesini hepimizin üzerinde kullanıyordu. Ayrıca hayır cevabını da kabul ettiği söyle-nemezdi. Patisiyle havaya vurarak küçük bir mırıltı çıkardı. Direnmeden peş ettim ve onun için yanımda bulundurduğum kedi maması torbasına doğru ilerleyip birazını yere, önüne döktüm.

Yerdeki silip süpürdükten sonra onu kucağıma aldım. “Buraya gel-me amacına ulaştığına göre şimdi eve dönme vakti.”

Bayan Palma’nın evine doğru yürümeye başladığım anda kedi daha fazla yemek için miyavlamaya başladı.

Seni anlıyorum, kızım.

Müzik benim ilk aşkımdı olabilir ama yemek en iyi arkadaşımı. Beni rahatlatmak için her zaman orada olurdu.

Bayan Palma beni ve kedisini gördüğünde bahçe işlerine ara verdi. “Çok üzgünüm.” Ayağa kalkarak eldivenlerini çıkarıp Mittens’ı kucağımdan aldı. “Onu başka bir diyetle soktum, bundan pek memnun olmadığı için sürekli kaçmaya çalışıyor.”

Gülümseyerek Mittens’ın başını kaşıdım. “Özür dilemenize gerek yok. Mittens’ın yanıma gelip bana merhaba demesine bayılıyorum.”

Beni incelerken dudakları kıvrıldı. “Kim bu çocuk?”

Bu kadının, her şeyi nasıl bildiğinden pek emin değildim fakat psişik bir tarafı olduğu üzerine yemin edebilirdim. Ayrıca on bir yaşında ilk defa oğl olup ne yapacağımı bilmediğim zaman buraya geldiğimden beri. Benim için bir anne figürü haline gelmişti.

“Hiç kimse.” Elimi salladım. “Hiçbir şey. Önemli bir şey değil.”

Aslında önemliydi. Çünkü Phoenix Walker yarın gece beni evimden alacaktı.

İkna olmamış gibi görünse de üstelemedi. “Sen öyle diyorsan.” Ardından Mittens’ın kulağının arkasını kaşıdı. “İçeri girip akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor eğer kız kıza konuşmak istersen daha sonra buralarda olacağım.”

Normalde bu teklifini geri çevirmezdim ama milyonuncu kez güzel olduğumu ve kilomun beni tanımlamadığını söyleyeceğini biliyordum. Phoenix Walker gibi erkeklerin benimle çıkmamaları için çıldırmış olmaları gerektiğini söyleyecekti. Nezaketini her ne kadar takdir etsem de... bunların doğru olmadığını biliyordum.

Phoenix gibi erkekler benim gibi kızlardan hoşlanmazdı. Bu, hayatın bir gerçeği idi.

Kabul etmeyi öğrendiğim bir gerçek.

Ona el sallayarak eve geri döndüm. Babam hâlâ gelmediği için dolapları kurcalayarak cips ve çikolata aldım. Buzdolabından bir kola çıkardıktan sonra da yatak odama doğru ilerledim.

Odamın duvarlarında en sevdiğim müzik gruplarının posterleri, çerçeveletip sakladığım favori şarkılarımın plakları vardı.

Yiyeceklerin hepsini yatağımın üzerine bırakarak gözlerimi kapattım. Ardından kıyafetlerimi çıkartıp yatak odamın diğer tarafındaki boy aynasına ilerledim ve vücudumu inceledim.

“Bir fotoğraf çek, patates çuvalı. Böylece daha uzun süre bakabilirsin.”

“Ya kıyafetlerin küçülüyor ya da sen şişmanlıyorsun.”

“Kaltak o kadar şişman ki tartıya çıktığında ekranda devam edecek yazısı belirliyor.”

Bugünün hakaretleri zihnimde bir döngü halinde yankılanırken beni boktan ve acı gerçekle yüzleşmeye zorladı.

Sonrasında asetat kalemimi çıkardım.

Evden çıkmak için salonun önünden geçtiğim sırada babam, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Phoenix, bugün okulda bana tek kelime bile etmemişti. Planın iptal olduğunu söylemediği için hâlâ geçerli olduğunu düşünüyordum. Babamın

başının arkasında duran saat sekiz elli sekizi gösteriyordu. Bu da iki dakika sonra burada olacağı anlamına geliyordu.

Yani öyle düşünüyordum.

Nerede yaşadığımı nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen...

"Bir arkadaşına ders vereceğim."

Okulda takıntılı olduğum ateşli çocuk demek yerine, arkadaşım olduğumu söylemek kulağa daha iyi gelmişti.

Babam koltuğunda dönerek az önce baktığım saate baktı. "Ama saat dokuz. Üstelik yarın okulun var."

"Teknik olarak, sekizi elli dokuz geçiyor." Onu üzecek olmasına rağmen, "Ayrıca bildiğim kadarıyla geçen hafta on sekiz yaşına bastım," diye hatırlatmada bulundum.

"Bildiğim kadarıyla hâlâ benim çatım altında yaşıyorsun." Hatırlatma yapma sırası şimdi ondaydı.

Savaşı kaybetmek istemediğimden kartlarımı farklı bir şekilde oynamayı denedim. "Bu taşınmamı istediğin anlamına mı geliyor? Çünkü..."

"Hayır, Lennon. Saçmalama." Gözlüğünü burnunun üzerine doğru tuttu. "Saat kaçta evde olacaksın?"

Hiçbir fikrim yoktu. "İki..." derken babam kaşlarını çattı.

"Tekrar dene."

"Bir buçuk?"

Kaşları daha çok çatıldı.

"Gece yarısı," dedi. "Bir dakika bile geçmeyecek."

Bu pek adil değildi. "Bu sadece üç saat demek, baba."

Phoenix'in bana ne kadar ihtiyaç duyacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca sokağa çıkma yasağı olan bir ezik gibi görünmek istemiyordum. En azından yarın okula gideceğimiz için gece birde yorulmuş numarası yapabiliirdim.

"Hadi ama baba, bire kadar dışarıda kalmama..."

"Üç saatin yeterli olmadığı bu şey ne ki dört saate ihtiyaç duyuyorsun?" Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Ders verdiğin arkadaşın *erkek* değil, değil mi?"

Erkek kelimesini sanki ekşi bir şeyin tadını almış gibi tükürürcesine söylemişti.

"Ah..." Cevabım bir korna sesiyle bölündü.

Babam koltuktan neredeyse sıçrayarak kalkıp pencereye yöneldi ve perdeyi aralayıp Phoenix'in garaj yolumuzun en sonuna park eden Toyota'sına baktı. Neyse ki hava oldukça karanlıktı ve yüzü belli olmayacak kadar uzaktaydı.

Gerçi pek bir önemi yoktu.

"Sadece iğrenç, ergen bir serseri böyle korna çalar." Babam bana döndü. "İğrenç, ergen, *erkek* bir serseri."

Yüce Tanrım.

"Öyle değil," diye kekeledim zihnimi bir şeyler bulmak için zorladığım sırada. "Phoenix... O eşcinsel."

Babam gözlerini kırıştırdı. "Ah."

Fırsatı hızla değerlendirerek ön kapıya doğru koştum. "Seni seviyorum. Hoşça kal. Saat birde görüşürüz."

Kapıyı arkamdan kapatırken, "On iki buçuk," diye bağırdı. "Bir dakika bile geç değil."

Of. Çok bir şey fark etmese de en azından Cinderella'dan daha iyi durumdaydım. Ehliyet sınavından korkmayı bırakmayı sabırsızlıkla bekliyordum ama bu yeni özgürlüğün babamı daha da çıldırtacağından emindim.

Phoenix'in arabasının yolcu kapısını açıp içeri yerleşirken Disturbed'in "Down With The Sickness" şarkısı kulaklarımda yankılandı ve eşlik etmeden önce sırtışıma engel olamadım. Benim yaşımdaki insanlar, genellikle radyoda son çıkan pop ya da hip-hop saçmalıklarını dinlemeyi tercih ederdi. Rock ya da alternatif müziği değil... ki bunlar da benim favorimdi.

Harika bir rock grubunun çıkış yapıp benim yaşımdaki insanları bu saçma şeyleri dinlemekten kurtarabilmesini diliyordum. Benden önceki jenerasyonlar sadece bir tanesiyle yetinmek zorunda kalmayacak kadar şanslıydı.

Tanrı biliyordu ki artık bizim zamanımız gelmişti.

Phoenix'in kaliteli müziğin ne olduğunu bilmesi, onu daha da karşı konulmaz yapıyordu.

Garaj yolundan çıkarken üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. "Bu şarkıyı *sever* misin?" diye sordu. Ya da ben sorduğunu düşünüyordum çünkü ses oldukça yüksekti.

"Rock müzik benim favorim," diye bağırdım şarkının arasından. "Ayrıca Disturbed *muhteşemdir*. Teknik olarak *rock* müziğin *heavy metal* kısmına daha yakınlar."

* Rock müziğin agresif ritimler, farklı ve çoklu seslerden oluşan gitarlarla karakterize edilen bir türü.

Yine de tüm zamanların klasiklerindendi ve onları dinlemek, gerçek bir müzik hayranı olduğunu iddia eden herkes için önkoşuldu.

Bir ton trafik kuralını hiçe sayıp mahallemden ayrıldığımız sırada, disiplinli kavgayı kavrayan elindeki kasların hareketini izledim.

Şarkı sona erdiğinde Phoenix radyonun düğmesine basıp, "Sokağa çıkma yasağın ne zamana kadar?" diye sordu.

"Sokağa çıkma yasağım olduğunu sana düşündüren ne?"

Bunu nereden biliyor?

Dudakları bir sırtışla kıvrıldı. "Öyle birine benziyorsun."

Bunun ne demek olduğunu sormak istediğim sırada radyoya bağlı telefonunu bana uzattı. "Hadi, Hayran Kız. Benim için güzel bir şeyler aç."

Bu aşağılayıcı lakabı duyunca gözlerimi ona diktim. "Siktir git. Ben Hayran kız falan değilim."

Ben fandum. Arada büyük bir fark vardı.

Sinir olmuş bir şekilde çalma listesindeki şarkıları taradım. Benzer zevklerimiz vardı. Hatta pek tanınmayan birkaç grubu da dinliyordu. Bu konuda hakkını vermeliydim.

Yine de taktığı isme sinirlenmişim. Bu yüzden, ona bunu gösterecek bir şarkı seçtim. Three Days Grace'in "I Hate Everything About You" arkısı hoparlörden yükselirken sırtıttım.

Phoenix'in dudakları da kalp atışlarımı tekleten seksi bir gülümsemeye kıvrılmadan önce seğirdi.

Yolculuğun geri kalanını müzik dinleyerek geçirdiğimiz için minnettin.

Arabayı, sokağın ortasındaki küçük bir evin önünde durdurduğunda kafam karıştı. "Neredeyiz?"

Ders çalışabilmemiz için beni yaşadığı yere götüreceğini düşünmüştüm. Arabadan çıkarken, "Rahatla," dedi. "Uyuşturucu dolu bir evde değiliz."

Bu cümleyi nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum. Bana güvence mi veriyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu?

İkincisi olmamasını umuyordum çünkü hiç de düşündüğü gibi biri değildim.

Onun ardından arabadan indim. “Pek fazla konuşmadığım bir çocuğun beni nereye götürdüğünü bilmek istediğim için kusura bak...”

Bana doğru yaklaştı, sırtım arabanın camına değene kadar üstüme geldiğinde konuşmayı kestim.

“Sorun ne?” Gözlerini vücudumda gezdirirken bakışları tehditkâr bir parıltıyla karardı. Kendimi çıplak ve savunmasız hissediyordum. “Seni kötü amaçlarıma alet etmemden mi korkuyorsun? Geceleri yalnız başına yatağına yatıp kendine dokunurken düşündüğün o küçük, kirli şeyleri yapacağımı mı düşünüyorsun?”

Tanrım, keşke.

Eğilip dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdiğinde titredim. “Yoksa bu gece olmasını *umduğun şey* bu mu?”

Ağzım kurumuştur. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışsam da beceremedim. “İstedğin kadar masum numarası yapabilirsin ama beni gizlice izlemekten hoşlandığını biliyorum, Hayran Kız.” Kenara çekildi. “Mezun olabilmem için bu küçük ilgini kontrol altında tutman gerekecek. Bunu yapabilir misin, yoksa Bayan Herman’dan başka birisini bulmasını istemeli miyim?”

Sanki başımdan aşağı bir küvet dolusu buzlu su dökmüş gibi hissediyordum.

“Ben...” İçime yayılan utanç dalgasını bastırmaya çalıştım. “Ne var biliyor musun? Canın cehenneme. Sana ders vermeyi isteyen ben değildim. Bu yüzden *boş zamanlarımı* bununla geçirmeme gerek yok.”

Uzaklaşıp eve dönebilmek için Uber uygulamasını açacağım sırada eli bileğime dolandı. “Bana bak, Lennon.”

Sesindeki emredici tona çşlik eden dokunuşuna karşı teslim olmaktan başka çarem yoktu. Gözlerimiz buluştu. “Sadece ikimizin de nerede durması gerektiğini bildiğinden emin olmak istiyorum ki işler karışmasın.”

“Neden karışsın ki?”

Karışmasının tek yolu Phoenix’in, kendi tabiriyle küçük *ilgime* karşılık vermesi olurdu ve ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk.

Bunu kabullenmişim.

Ama garip bir sebepten ötürü o bunun farkında değil gibiydi.

“Karışmayacak.” Ağırlığını tek bacağına verdiğinde boyunun ne kadar uzun olduğunu tekrar fark ettim. Bir seksenden uzun olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. “En azından benim açımdan,” diye devam etti.

“Benim açımdan da öyle.”

"Güzel." Bileğimi bıraktı. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim"

Kendisini takip etmemi işaret ettiğinde eve gideceğimizi düşünmüştüm, onun yerine garaj kapısını açtı. İçeri girdiğimde beni karşılayan şeyler bir mikrofon standı, piyano, amplifikatör ve baterydi.

"Grubun mu var?" Eğer yoksa da kesinlikle *olmalıydı*. Pisliğin teki olabilirdi ama bir tanrının sesine sahipti.

Karşı tarafta duran koltuğa doğru ilerledi. "Evet. Sadece baterist olan Storm ve ben varız, yine de bir şekilde hallediyoruz. Bu arada, burası da onun evi."

Bu... şaşırtıcıydı. "Ah. Sen emin..."

"Sorun yok. Burada takılabileceğimizi söyledi."

Storm hakkında pek bir şey bilmiyordum. Korkutucu görüntüsünün yanı sıra Phoenix'in arkadaşıydı ama... garajda takılmamızı sorun etmemesi havalıydı.

Birlikte bir grupları olması ise daha da havalıydı.

Gruplarına gitarist bulmalarını önermek üzereyken Phoenix kanepenin üzerine oturdu. "Hadi şu saçmalığı bitirelim."

Çantamı açarak dünkü makaleyi çıkardım önce okuyacak ve ardından onunla ilgili soruları cevaplayacaktı. İngilizce öğretmenimiz, onu sınıfta bırakmak için fırsat kollayan kalpsiz bir kaltak değildi. Sadece mezun olabilmesi için minimum düzeyde de olsa bilgisinin olmasını istiyordu.

Bunları ve başka bir makeden olan farklı soruları yanıtladığı zaman -aynı kendi kısa metnini de yazacaktı- ders dışı *projesini* tamamlamış olacaktı. Sonrasında final için çalışmaya odaklanabilecektik.

"Bunu okuyabilmen için sana birkaç dakika vereceğim."

Kâğıdı elimden aldı. Kaşları çatıldı ve metni okurken dudaklarının kıpırtısını izledim.

Bir dakika sonra, "Beni izlemeyi keser misin?" diye homurdandı.

Tanrı aşkına.

Koltuktan kalkarak müzik aletlerine doğru ilerledim. Pahalı değillerdi, doğrusu her şey ikinci el -hatta belki de üç- gibi duruyordu, yine de onları iyi bakıldığı belliydi.

Onu sahnede izlemenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyordum, telefona bakana dek zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Saat neredeyse on buçuktu.

Ona doğru yürüdüm. "Üzgünüm. Dalmışım."

Phoenix başını kaldırmadı. "Daha fazla zamana ihtiyacımı var."

Her şeyin üstesinden kendi başına gelmek istemesine ne kadar hayran olsam da burada bulunma amacım ona ders verip doğru ilerlediğinden emin olmaktı. “Sorun değil, cevaplarına bakıp sana geribildirimde bulunacağım. Böylece nerede eksik olduğunu görüp yardımcı olabilmek adına bir plan hazırlayabilirim.”

Çenesi kasıldı. “Bu saçmalığı okumayı henüz bitirmedim.”

Benimle kafa bulduğu için gülsem mi yoksa bir saattir makaleyi okuyor olmasından dolayı endişelensem mi bilemiyordum.

Sadece beş sayfalık bir makaleydi, kitap değil.

“Şey...”

“Daha fazla zamana ihtiyacım var,” dedi dışlerinin arasından.

Ellerimi havaya kaldırarak geri adım attım. “Sorun değil.”

Tekrar müzik aletlerinin yanma ilerledim ancak bu defa sadece onu izlemeye başladım. Dikkatini fazlasıyla verdiği açıktı. Kâğıda bakarken yüzünü buruşturuyordu, bununla birlikte *hâlâ* ilk sayfaya baktığını fark ettim.

İçimi kaplayan korkunç hissi, kafamı sallayarak uzaklaştırdım. Çünkü bu çok saçma olurdu, tabii ki de Phoenix okumayı biliyordu. Kahrolası bir son sınıf öğrencisiydi. Eğer okuma yazma bilmeseydi *birilerinin* bunu fark edeceğinden emindim. Yine de *hâlâ* aynı sayfayı inceliyor sanki yazılanları anlayabilmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Telefonuma baktım. On biri geçiyordu. Tekrar ona doğru ilerlerken midemdeki kaslar gerilmişti.

Milyon yıl da geçse asla birinin öğrenme güçlüğüyle dalga geçmezdim. Fakat ona yardım edebilmek için neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu.

Eğer bu noktada ona *hâlâ* yardım edebilme imkânım varsa tabii.

Koltuktan yanma oturup nazikçe dizine dokundum. “Phoenix?”

Derinden gelen sesi düşmanlıkla doluydu. “Ne?”

Bakışlarımız buluştu. “Öncelikle seni *asla* yargılamayacağımı bilmeni istiyorum.” Makaleyi elinden çekip aldım. “Ama oldukça uzun bir süredir okuyorsun.”

Bana bir açıklama yapmasını beklesem de yapmadı.

“Tamam o zaman, hadi sorulara bakalım.”

Kâğıda bakarak ilk soruyu okudum. “On altıncı yüzyıldaki en iyi keşif neydi?”

Bu soru çoktan seçmeliydi ve diğerlerine göre daha kolaydı. Buna tapın Phoenix yanlış cevabı verdi. Cevabın B olması gerekiyordu fakat o A olduğunu söylemişti.

İademi düz tutarak ona bir başka soru sordum, ardından farklı bir soruyla devam ettim.

Hepsine yanlış cevap verdi.

Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak, "Phoenix," diye fısıldadım. Soruların hiçbirine doğru cevap veremedin ama sorun değil..."

Kâğıdı elimden çekip aldığımda kelimeler boğazıma takıldı. "Siktir git." Ayağa kalktı. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Bana özel ders verecek başka birini bulacağım."

Burada sorun ben değildim. Oydu.

Daha doğrusu sorun, neler olduğunu anlatmak konusunda bana güvenmemesiydi. "İstersen başka bir öğretmen bulabilirsin, gerçi bunun bir yeri değiştireceğini düşünmüyorum. Ayrıca makaleyi hâlâ okumadığın için sana ders verme şansım bile olmadı."

"Okudum," diye bağırdı.

"O zaman on altıncı yüzyıldaki en harika keşif neydi?" Sustu. Çünkü cevap veremiyordu. Yırttığı kâğıdın parçalarını alıp havaya kaldırarak birleştirdim. "Cevap ikinci cümlede. Bana oku."

Okumaya çalışırken zorlandığını görebiliyordum, kalbimin ortadan diye ayrıldığını hissettim.

"Sorun değil," diye onu yatıştırdım. "Seninle dalga geçmeyeceğim. Söz veriyorum. Sadece yardım etmek istiyorum."

Bakışlarını kaçırdı. "Ben kahrolası bir aptal değilim."

"Olmadığını biliyorum." İç çektim. "Bir aptal senin gibi şarkı söyleyemez ya da piyano çalamaz. Bir aptal araba kullanamaz, senin gibi harika müzik zevki olamaz. Yani hayır, sen aptal değilsin ama okurken zorlandığını düşünüyorum. Seni daha iyi anlayabilmem için ne olduğunu anlatmayı deneyebilir misin?"

Sessizliği o kadar uzun sürmüştü ki zamanımı boşa harcadığımdan korkuyordum. Nihayet konuşmaya başladı.

"Kelimeler... Harfler. Hepsi birbirine karışıyor. Onları düz bir şekilde öğrenemiyorum."

Bir dakikalığına düşündüm. "Disleksi' gibi mi?"

Öğrenme güçlüğü olarak adlandırılan, okuma ve yazma fonksiyonlarını olumsuz yönde etkileyen nörolojik bir rahatsızlık.

Omuz silkti. "Adının ne olduğunu bilmiyorum. Sadece böyle olduğunu biliyorum."

Daha iyi anlayabilmek için ilk iki cümleyi yüksek sesle okudum ve az önceki soruyu tekrar sordum.

Bu defa doğru cevabı verdi.

Bunun şans eseri denk gelmediğinden emin olmak adına makalenin tamamını okudum. Ardından makale ile ilgili tüm soruları sordum, ikisi hariç hepsine doğru cevap verdi. Ayrıca çoktan seçmeli olmayanlara da düzgün cevaplar verebilmişti.

Bu tür şeyleri anladığı oldukça açıktı. Sadece yazılı olmamaları gerekiyordu. Nasıl olmuştu da kimse bunu fark etmemişti?

"Pekâlâ sana resmi olarak disleksi teşhisi koyamasam da bunun gibi bir şey olduğundan eminim." Derin bir nefes aldım. "Öğretmenlerinden hiçbirinin bunu nasıl fark etmediğini anlayamıyorum."

Bayan Herman'ın bile.

Mahcup görünüyordu. "Anlayamazlardı."

"Neden?"

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Çünkü dersler için ne zaman kitap okumam gerekse mutlaka sesli versiyonunu tercih ediyorum. Ayrıca kelimeleri tarayıp bana yüksek sesle okuyan bir uygulamam da var. Storm da istediğimde bana bir şeyler okuyor."

Tamam, bu mantıklıydı... fakat aynı zamanda değildi de.

"Testler sesli değil. Onları nasıl geçiyorsun?"

"Çoğu zaman geçemiyorum, başarısız olma sebeplerimden biri de bu. Tabii arada bir..." Âdemelması hareket etti. "Bir şekilde hallediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer sınav çoktan seçmeliyse başkasının kâğıdına bakarak ortaya çıkan motifi ezberliyorum." Devam etmeden önce omuz silkti. "Eğer kâğıt olmadığını biliyorsam sınava daha önce giren bir kız bulup cevapları alıyorum."

Tereddütle ona baktım. "Ve kızlar da sana öylece yardım mı ediyor?"

Bunu sorduğum için kendimi zihinsel olarak tokatlamak istiyordum, *tabii ki* ediyorlardı. O Phoenix Walker'dı. Kızların üzerine atlamak için sıraya girmelerini sadece varlığıyla bile sağlayabilirdi.

Buna ben de dahildim.

Yine de kopya çekmesine yardım etmek gibi bir planım yoktu. Yasal yollardan mezun olabilmesi için ona yardım etmek istiyordum. Problem ayıldı ki ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Phoenix saatine baktı. “Kaçta evde olman gerekiyor?”

“On iki buçuk. Neden?”

“Saat on iki kırk.”

“Siktir.”

Arabasının anahtarını cebinden çıkararak garaj kapısını açtı. “Hadî, seni eve bırakayım.”

Tüm yol boyunca sessizdik. Sadece evin önüne çekip motoru durdurduğunda konuştum. “Eğer sana yardım etmenin bir yolunu bulabilirsem ki samimiyetle yardım etmekten bahsediyorum, bana izin verir misin?”

Başıyla beni onaylamadan önce sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi gözlerini yüzümün her bir santiminde gezdirdi.

Arabadan inerken, “Yarın aynı saatte beni al,” dedim.

Eve girdiğimde babam tamamen uyanıktı. Beni beklediğinden hiç şüphem yoktu.

“Zaman kavramının olmadığı başka bir galakside mahsur mu kaldın? Ya da saati görebildiğin ve elinden düşürmediğin telefonun mu kırıldı? Saat on iki...”

“Disleksi hakkında ne biliyorsun?”

Babama neredeyse her şeyi anlatırdım çünkü en iyi tavsiyeleri o verirdi. Ancak ne yazık ki bu konu onun uzmanlık alanı dışında kalıyor olmalıydı.

Pek bir şey bilmiyorum. Neden?”

“Ders verdiğim çocuğun disleksi olduğundan eminim ve ona nasıl yardım edebileceğime dair hiçbir fikrim yok.”

Ve yardım etmek istiyordum.

Konuşmadan önce birkaç dakika söylediklerimi düşündü. “Her ne kadar ona yardım etmek istiyor olsan da bunu yapabileceğinden emin değilsin, Maymun Surat. Öğrenme güçlüğü ile başa çıkabilecek niteliklere sahip olan kişiler öğretmenlerdir. Sen değilsin.”

“Öğretmenler bunu fark etmeyip gözden kaçırmışlar.”

Gerçi onları suçlayamazdım. Phoenix gizlemek için fazlasıyla uğraşıyordu.

Babam mutfğa ilerlediğinde onu takip ettim. İkimize de birer bardak su koyduktan sonra bir paket kurabiye çıkardı. “Durumu ne kadar kötü?”

“Ona okuması için verdiğim makalenin ilk sayfasını bile bitiremeyecek kadar kötü. Tüm kelimelerin birbirine karıştığını ve onları düz bir şekilde göremediğini söylüyor.”

Odaklanmış haline şaşırmamak gerekirdi, okumak onun için işkence olmalıydı.

Babam ağzına bir kurabiye götürürken omuzları çöktü. “Kulağa oldukça kötü geliyor ama bana göre bu seni aşan bir konu.”

Buna inanmayı reddediyordum.

“Ama asıl mesele... ona makaleyi okuduğumda çoğu soruyu doğru cevapladı. Telefonunda, ödevlerini yapabilmesi için sesli okuma yapan bir uygulama olduğunu söyledi. Ayrıca derste okumamız gereken kitapların sesli versiyonlarını alıyormuş.” Kurabiyemi süte batırdım. “Motivasyonu var.” Bayan Herman da aynı şeyi söylemişti. “Sadece beyni ona uyum sağlamıyor.”

Bu onun hatası değildi.

Babam kurabiyeden bir ısırık daha aldı. “Anlıyorum fakat...”

“Ondan vazgeçmeyeceğim.” İçime dolan kıvılcımla mutfak kapısına yöneldim. “Ona yardım etmenin bir yolu olduğunu biliyorum.”

Olmak *zorundaydı*.

Mutfaktan çıkmadan önce babama döndüm. “Geç kaldığım için özür dilerim.”

Kurabiye paketini kapatırken cevap verdi. “Durumu göz önünde bulundurarak bu seferlik geç kalmış olmanı görmezden geleceğim.”

Söyleyeceğim şeyin en uygun halini düşünürken dudağımın kenarını ısırıldım. “On sekiz yaşındayım baba. Ayrıca Phoenix’e geç saatlerde ders vermeye devam edeceğim. Biraz olsun kontrolcü olmayı bırakman iyi olabilir.”

“Ders verdiğin saatler neden bu kadar geç olmak zorunda? Siz ikiniz normal saatlerde buluşmıyor musunuz?”

Gece vakti *normaldi*. Sadece babam geri kafalıydı.

Beynimi tarayarak babamın sadece kabul edeceği değil, aynı zamanda saygı duyacağı bir şey aradım.

“Okuldan sonra işe gidiyor ve dokuzdan önce çıkmıyor.”

Bir müzik grubu olduğunu düşünürsek, söylediğim şey *bir noktada* doğru sayılırdı. Oldukça fazla pratik yaptığını varsayıyordum.

Babamın hâlâ bu fikirden hoşlanmadığı açıktı, yine de pes etmişti. “Tamam ama eve gece saat birden sonra girmeyeceksin.”

"Biri çeyrek geçe," diye itiraz etim.

"Göreceğiz," dedi ve bu bile benim için yeterliydi.

"Seni seviyorum, baba."

Süt kutusunu normal dolaba yerleştirirken, "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

"Baba?"

"Söyle, Maymun Surat."

"Hatırladığım kadarıyla sütü buzdolabına yerleştiriyorduk."

Babam gülererek dolabın kapağını geri açtı. "Ah. Şu eve giriş saati mescelesi dikkatimi dağıttı, aklım kurabiyelerde kalmış olmalı."

Sokağa çıkma yasasıyla ilgili yeni kararının değişmemesi için aceleyle mutfaktan çıktım. Pijamalarımı giyip dizüstü bilgisayarımı alarak yatağa oturdum. Ardından gecenin geri kalan kısmını ve sabahın erken saatlerini, disleksi hakkında bulabildiğim her şeyi araştırarak geçirdim.

5. BÖLÜM

LENNON

Phoenix, dün okuldan sonra yanıma gelip önceki gece ders çalışmadığını söylemişti. Tam sorunlarından kaçtığı için ona kızacağım sırada, uğraşması gereken önemli bir şey olduğunu söyleyip ardından numaramı istemişti.

Numaramı kullanmak için aldığını düşünmemiştim. Ancak bu akşam, saat sekiz buçuğa doğru telefonum kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajla titredi.

Bilinmeyen Numara: *Bu gece boş musun, Hayran Kız?*

Numarasını kaydederken benim için seçtiği lakap yüzünden dişlerimi sıktım.

Lennon: *Değişir.*

Phoenix: *Neye göre?*

Lennon: *Bu işi ciddiye alıp sana yardım etmeme izin verecek misin?*

Başka bir mesaj gelmeden önce ekranda belirip kaybolan noktaları izledim.

Phoenix: *Odanın penceresinden dışarı bak.*

Kafam karışmış bir halde perdeyi kenara çekerek aşağıya baktım. Arabasını, evimin biraz aşağısındaki büyük ağacın altına park ettiğini gördüğümde gülümsememi bastırdım.

Lennon: *Garaj yoluna da park edebilirdin, biliyorsun değil mi?*

Phoenix: *Kıçını buraya getir.*

Kot pantolonumla tişörtümü giydikten sonra dün onun için seçtiğim cetveli, makaleleri ve soruların olduğu dosyayı çantama yerleştirdim.

Hemen ardından dizüstü bilgisayarımı da yanıma aldım ve oturma odasını yanından geçerken babama seslendim. "Görüşürüz!"

"Saat birde!" diye karşılık verdi babam.

"Seni seviyorum!"

Evime giden dik yokuştan aşağı, Phoenix'in arabasına doğru yürüdüm.

Bu defa hoparlörden The Cranberries'in "Zombie" şarkısı yankılanıyordu.

Yolcu koltuğuna oturup kemerimi takarken, "Güzel şarkı," diye bağırdım.

Bana meşhur sırtışıyla karşılık verdi.

Radyonun durdurma düğmesine basmadan önce şarkının bitmesini bekledim. "Mesajlarıma hemen cevap verdin. Nasıl bu kadar çabuk okuyabildin?"

Arabayı hızla sürerken ön kolundaki kaslar geriliyordu. Daha önce damarların ve kasların hiç bu kadar ateşli olabileceğini düşünmemiştim, görünüşe bakılırsa yanılıyordum.

"Mesajlarımı dinlemek için metni seslendirme özelliğini kullanıyorum. Oldukça yardımcı oluyor." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tabii eğer Storm'a mesaj atıyorsam ve o da dışarıdayken ağızıma sıçıyorsa durum farklı oluyor. Birçok kötü bakışa maruz kalıyorum."

Aklıma başka bir şey gelmeden önce güldüm. Dün yaptığım araştırmaya göre disleksinin türleri vardı ve herkes yazma konusunda sıkıntı yaşamıyordu. Phoenix'in bunu yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum.

"Yazı yazarken zorlanıyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Çok iyi olduğum söylenemez, bu yüzden yazarken de seslendirme özelliğini kullanıyorum. Ödevleri de Storm'un büyükannesinin geçen yıl bana verdiği boktan bilgisayarda yapıyorum. Tamamen kolaylık sağlamasa da elimle yazmaktan daha iyi olduğu kesin."

Söylediklerini düşünürken, "Storm'un büyükannesi sana bilgisayar mı verdi?" diye sordum.

"Evet." İç çekti. "O kadının altından bir kalbi var. En başta paraya sıkışık olduklarını ve karşılayamayacaklarını bildiğim için kabul etmek istemedim ama beni *ikna etti*. Bilgisayarı alana dek garaja girmeye iznim olmadığını söyledi. İtiraz ettiğimde de süpürgesiyle beni kovup kapıyı kilitledi." Kendi kendine güldü. "Teşekkür olarak hâlâ her pazar çimlerini biçiyorum."

Phoenix'in içinde iyiliğe dair bir şeylerin olduğu fikri kalbimi ısıtmıştı. Fakat hayatında, ona yardım edip önemseyen tek yetişkinin Storm'un

büyükannesi olması üzücüydü. Ailesiyle arasındaki sorunun ne olduğunu merak ediyordum.

“Başka bir sorun var mı, Hayran Kız?” diye sormadan önce düşünceli bakışlarının tenimde delikler açtığını hissedebiliyordum.

Teklif eden o olduğuna göre sorabilirdim.

“Aslında evet.” Koltuğumda ona doğru döndüm. “Yaşadığım yeri nereden biliyordun?”

Bunu ona *hiç* söylememiştim.

Sorumu duymazdan gelerek arabayı Storm’un evinin önüne park etti. “Dün gece seni başımdan savmaya çalışmadım. Storm ile beraber, Voodoo’nun müdürüyle toplantımız vardı. Biraz çabadan sonra bugünden itibaren bir ay boyunca orada sahneye çıkmamız konusunda anlaştık. Sadece üç şarkı çalacağız ama bu da bir şey.”

Bu *her şey* demekti.

Heyecan tüm vücudumu ele geçirirken arabadan indim. “Vay canına. Bu harika.”

Voodoo oldukça küçük, bar tarzı bir yerdi ama keşfedilmemiş harika sanatçılar sık sık orada sahne alıyordu. Hatta bazıları, orada verdikleri konserlerden kısa süre sonra keşfedilmişti. Geçen ay on sekiz yaşına bastığımdan beri Voodoo’ya sadece bir kez gitmiştim, yakın zamanda da tekrar gitmeyi planlıyordum.

Phoenix’in yüzündeki samimi gülümseme, onun da yaklaşan gösteri için aynı derecede heyecanlı olduğunu söylüyordu.

Garajın kapısını açarken, “Gelmemin bir sakıncası var mı?” diye sordum.

Onu takip ettiğimi bildiğine dair yaptığı küçük *yorumdan* sonra okuldayken sanki o etrafta değilmiş gibi davranmaya özellikle çaba gösteriyordum. Yaptığı her hareketi izleyen bir zavallı, onun tabiriyle *Hayran Kız* olduğumu düşünmesinden nefret ediyordum.

Öte yandan, sanırım haklılık payı da vardı.

“Ne kadar çok bilet satarsak o kadar iyi, yani evet. İstersen gelebilirsin.”

Orada olacağımdan dolayı sevinmişe benzemiyordu fakat rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Bu yüzden, bunu zafer olarak kabul edecektim.

Koltuğa ilerleyip oradaki yerini aldı. “Hadi şu işi bitirelim.”

Yanma otururken, “Önce seçeneklerin hakkında konuşmalıyız,” diye karşılık verdim.

Phoenix’in disleksisini öğretmenlerimize anlatmasının gerçekten yararlı olacağını düşünüyordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Hangi seçenekler?”

“İlk seçenek, Bayan Herman’la konuşup ona gerçeği söylemen. O çok anlayışlı biri ve başarılı olduğunu görmek istiyor, sana yardım edeceğini den eminim.” Bakışlarımı üzerinde tuttum. “Senin öğrenme güçlüğüün var, Phoenix. Bu senin hatan değil. Ayrıca utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Okul sana yardım edebilir. Evet, bir yıl daha devam etmen gerekecek ama okul bunu öğrendiğinde özel dersler alabilirsin ve sana özel bir eğitim programın olabilir...”

“Sınıf tekrarı yapmak benim için bir seçenek değil, Lennon.” Burun altlıkları hayal kırıklığıyla genişlemişti, ses tonunda bir miktar korku vardı. Buradan *hemen* gitmem gerek.”

Gitmeye kararlıydı, aynı zamanda bunu yapmaktan başka *çaresi yokmuş* gibi de görünüyordu.

“O zaman geriye sadece ikinci seçenek kalıyor.”

“İkinci seçenek ne?”

“Finali geçmen için elimizden geleni yapmamız.”

Başını öne eğdi. “Teşekkür ederim ama finalı kendi başıma geçebili...”

“Sana tüm cevapları vermesi için bir kızla flört etmek, finalı tek başına geçmek değildir. *Hile yapmaktır.*” Dosyama uzandım. “Her neyse biraz bastırma yaptım. Disleksini büyülü bir şekilde düzelteceğini düşünmesem de işleri senin için biraz daha kolaylaştırabilecek bir şey getirdim.”

Şaşırmış gibiydi. “Bana bir şey mi getirdin?”

Dosyadan makaleyi aldıktan sonra çantamdan bir cetvel çıkarttım. “Bu bir okuma cetveli.” Cetveli kâğıdın üzerine yerleştirdim. “Harflerin birbirine karıştığını söyledin ki bu mantıklı. Çünkü disleksisi olan kişiler okurken böyle zorluklar yaşayabilir. Bu cetvel renkli ve şeffaf, okumak istediğin cümleyi ayrı ayrı vurguluyor. Kelimelere ve cümleye aynı anda, daha iyi odaklanmana yardımcı olabileceğini umuyorum.”

Böylece okumak onun için zorlayıcı olmaktan çıkacaktı.

“Ama işe yaramazsa da sorun değil. Deneyebileceğimiz farklı seçenekler var. Bu sadece en basit olanı.”

Yüzündeki ifadeyi nasıl değerlendirmem gerektiğini bilmiyordum. Peki.”

Yaptığı şeyi kontrol ediyormuşum gibi hissetmesini istemediğimden koluktan kalktım. “Bana ihtiyacın olursa orada olacağım.”

Enstrümanların yanına ilerledim. İkinci el olmalarına rağmen yine de çok pahalılardı. Hatta Phoenix'in arabası ve telefonu da öyleydi. Bunları hangi parayla aldığını merak ediyordum.

Ona dönüp baktım. Hâlâ mücadele ediyor gibi görünüyordu ama daha iyi durumdaydı. Cetvel daha şimdiden ilk sayfanın yarısındaydı, bu da geçen günden daha fazla okuyabildiği anlamına geliyordu.

Yarım saat sonra ikinci sayfanın sonuna gelmişti.

"Bu işe yaramıyor. Çok zaman alıyor ve ben cümlelerin ne dediğini anlasam da o sırada okuduğum her şeyi unutmuş oluyorum."

Cetvelin herhangi bir mucize yaratmayacağından emindim ama fayda sağlamasını umuyordum. İşin üzücü yanı eğer oraya gidip soruları okursam çoğuna doğru cevap vereceğinden emindim.

Yine de hayal kırıklığına uğradığı belliydi, bu yüzden yöntemimi değiştirmeye karar verdim.

"Makaleyi bırak." Ona doğru yürüdüm. "Başka bir şeye odaklanacağız."

Dizüstü bilgisayarımı alarak yanına otururken, "Müfredat dışı projenin bir parçası da kendi makalenizi yazmak," diye açıkladım. "Hadi biraz bunun üzerinde çalışalım."

Kanepeye yaslanıp boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Sanırım tükendim."

Anlıyordum. Belki de kısa bir süreliğine konuyu değiştirmek iyi olurdu. "Para kazanmak için ne yapıyorsun?"

"Bu sana ödeme yapmamı istediğini söyleme şeklin mi?"

"Hayır. Sadece enstrümanları ve diğer şeyleri nasıl aldığını merak ettim."

"Yazın bahçe işleriyle uğraşıyorum. Bazen de babamın yanında inşaat işleriyle ilgileniyorum."

Demek babası da işin içindeydi.

"Babanla yakın mısınız?" Ona doğru döndüm. "Peki ya annen?"

Sorularımdan rahatsız olarak homurdandı. "Hadi şu makaleye başlayalım."

Dizüstü bilgisayarımı açarak yeni bir Word dosyası oluşturdum. "Konu, insan ruhunu harekete geçiren şeyin ne olduğu. Sen söylersen ve ben yazarsam daha kolay olur diye düşündüm." Böylece yazmakla uğraşmak yerine, tamamen söylemek istediği şeye odaklanabilirdi.

Yavaşça nefes verdi. Parmaklarım tuşlara dokunurken, "Cevap verebileceğimi sanmıyorum çünkü bu, herkes için farklı bir durum," diye konuşmaya başladı.

"Kişinin zekâsına, duygularına, korkularına, yaşadığı şeylere... gerçekten ne istediğine ve neye ihtiyaç duyduğuna bağlı. Ben sadece benimkinin hareketine geçiren şeyin ne olduğunu biliyorum." Gözlerini sıkıca kapattı. Benim için... müzik. Yaratmak."

Şu anda çok samimiydi. Çok *doğaldı*. Sanki maskesinin altına sakladığı gerçek yüzünü görüyormuş gibi hissediyordum. Öyle ki o konuşurken kendime yazmaya devam etmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Müziğin içinde kaybolduğumda, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Tüm o kötü şeylerden sıyrılıp yepyeni bir tuvale dönüşüyorum. Notaların, akortların ve sözlerin, beni olmamı istedikleri şeye dönüştürdükleri bir tuval. Sanki bir büyüye kapılıyor ve insan olmayı bırakıyorum. Yer kaplayan bir madde olmaktan çıkıyorum; saf bir enerjiye ve açıklayamadığım bir sihir aracına dönüşüyorum. Bildiğim tek şey o sihrin kıvılcımları. Bu dünyada hissedilebilecek en iyi duygu. Bunun için yaşıyor ve nefes alıyorum. Benim ruhumu harekete geçiren şey *bu*."

Gözleri açılıp benimkilere odaklandı. "Ne zaman şarkı söylesem ya da enstrüman çalsam, kendimin en gerçek versiyonu haline geliyorum. Başka biri olmak istemediğim tek zaman *bu*."

Sözlerini yazmayı bitirdiğimde kalbim sıkışmıştı. "Vay canına..."

Bayan Herman'ın bununla ilgili bir sorunu olacağını sanmıyordum.

Aksine. *Güneşe yaklaşmak isteyecekti*.

Dosyayı kaydettikten sonra teslim edebilmesi için ona e-posta ile gönderdim. Dizüstü bilgisayarımın sağ köşesindeki rakamlara göre saat on ikiyi çeyrek çekiyordu. Bu da gitmeden önce biraz zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

"Sokağa çıkma yaşağım saat birde başlıyor." Çaresiz görünmek istemediğimden hemen ekledim. "Ama yorgunsan beni daha erken bırakabilirsin."

Keyifsiz bir kahkaha atarak cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane çıkardı. "Seni umursayan ebeveynlere sahip olmak güzel olmalı."

Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden konuşmaya devam etti. Çok fazla yiyeceğe ve istediğin her kahrolası şeye sahip olarak o güzel, büyük evde yaşamak..." Kelimeler ağzından bir homurdanma eşliğinde çıkıyordu. Dudaklarından sarkan sigaranın dumanı havada uçuşurken üstludağı küçümsercesine kıvrılmıştı. "Eminim her zaman tatlı, masum küçük kızlarıyla ne kadar gurur duyduklarını söylüyorlardır."

İnci'de Tanrı tarafından çağrılan ve bir şeyin aracı olarak kullanılan insanları vurgulamak için kullanılır.

Tüm bunları nereden çıkardığını anlamamıştım ama acımasız sözleriyle biri kalbime yumruk atmış gibi hissetmiştim.

“Ebeveyn. Ebeveynler değil.” Ayağa kalktığım sırada yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ve annemin benimle gurur duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Çünkü ben doğduktan birkaç dakika sonra ölmüş.”

Eşyalarımı topladım. “Ölümüyle babamın kalbini kıran bir hayaletten daha fazlası değil.” *Asla geri getiremeyeceğim kayıp bir parça.* “Ama durma, bana hayatımın ne kadar harika olduğunu söylemeye devam et.”

“Lennon.”

Onu görmezden gelerek garaj kapısına doğru ilerledim.

Güzel bir evde yaşamadığını ve ailesinin ekonomik durumunun kötü olduğunu biliyordum, yine de benim ve hayatım hakkında tahminlerde bulunma hakkına sahip değildi.

Özellikle de benim *asla* sahip olamayacağım bir şeye sahipken...

Sahip olmak için birini öldürmeyi bile göze alabileceğim bir şeye.

Beni kendine doğru çevirmeden önce sertçe bileğimi yakaladı. “Tam bir pislik gibi davrandım,” derken kesik nefesleri yüzüme çarpıyordu. “Özür dilerim, tamam mı?”

İçten tavrı, söylediklerinde ciddi olduğunu belli ediyordu ancak söylediği şey yüzünden hâlâ canım yanıyordu. “Sorun değil.” Boştaki elimle cebimden telefonumu çıkardım. “Uber çağıracağım.”

Geri çekilmek yerine bileğimdeki tutuşu sıkılaştı. “Hayır, seni bırakabilirim.” Gözle görülür bir şekilde yutkundtu. Sanki söylemek üzere olduğu şey ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi sesini alçalttı. “Benim de annem yok.”

İşte bunu duymak benim için fazlasıyla yeterliydi.

Ve böylece, Phoenix’i hâlâ çok iyi tanımadığımı bir kez daha anlamış oldum.

“Senin de mi annen öldü?”

“Daha kötüsü,” dedi acıyla. “Beni *terk etti.*”

Aman Tanrım. Bu korkunç bir şeydi.

Benim annem, beni isteyerek terk etmemişti... sadece seçim şansını ona bırakılmamıştı.

Ebeveyniniz tarafından kasıtlı olarak terk edilmek boktan bir his olmalıydı.

“Kaç yaşındaydın?”

“Yedi.”

Bu hisle baş etmenin her yaşta zor olduğunu biliyordum... fakat bunu yaşadığında çok küçüktü. Ben aramızdaki sessizliği bozana kadar çok uzun bir süre sessiz kaldık.

“Üzgünüm.”

Bileğimi bıraktı. “Senin hatan değildi.” Ardından ceplerini karıştırarak anahtarını çıkardı. “Seni eve bırakayım.”

Olanlardan sonra beni eve bırakmasını istemiyordum ama içimden bir ses, biraz kafasını boşaltmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

“Tamam.”

İpki ilk geceki gibi dönüş yolunda ikimiz de sessiz kaldık.

PHOENIX

Evet, işte böyle,” diye haykırdı Sabrina.

Genellikle seks sırasında kadınların sesli olmasından tahrik olurdum ama şu anda onu orkestra odasında beceriyordum. Yani birilerinin bizi duyma ihtimali vardı.

“İşte böyle, bebeğim.” Beni öpmeye çalıştığına her zamanki gibi geri çekildim. “Boşalmak üzereyim, Phoenix.”

Umurumda bile değildi. Sadece boşalırken o sıkık çenesini kapatmasını istiyordum.

Öte yandan istediğim gibi olmadı. Başını geriye doğru atarak sanki oradan geçen herhangi birinin *tam olarak* kiminle seviştiğini bilmesini istiyormuş gibi adımı haykırmaya devam etti.

Tanrım.

Orgazmı da en az kendisi kadar sahteydi. Neyse ki boşalmam ona bağlı değildi.

İşimi bitirdikten kısa bir süre sonra aramıza biraz mesafe koyup prezervatifi attım. Payetli elbisesini düzeltirken, “Harikaydı bebeğim,” diye mırıldandı. “Hiç kimse beni senin gibi beceremez.”

Buna erkek arkadaşı da dahildi... Özellikle de ona rağmen her zaman *benim* sikimi kovaladığını düşünürsek.

Elbette umurumda falan değildi. Bu, Draven’ın uğraşması gereken bir boktu. Burada olmamın tek sebebi sikimi ıslak ve güzel bir şeye sokmayı seviyor olmamdı.

Gerçi artık eskisi kadar ilgimi çekmiyordu; Sabrina canımı çok sıkma-ya başlamıştı. Sadece beni öpmeye çalışmakla kalmıyor, seks *sonrasında* da benimle konuşmaya çalışıyordu. Sikerler böyle işi.

Bir erkek arkadaşı vardı ve o kişi kesinlikle ben değildim. Aramızdaki bu olay bir alışverişten başka bir şey değildi. Ben sikmekten hoşlanıyordum, o da benim tarafımdan sikilmekten. Bu kadar basitti.

Ancak artık öyle değil gibiydi çünkü her şeyi olduğundan daha fazla çıymış göstermeye çalışıyordu.

Aletimi kotumun içine soktuğum sırada, "Lillian mezuniyetten sonra büyük bir parti verecek," dedi. "Geleceğine söz ver."

Fermuarımı çektim. "Hayır."

Siktir olup gidebilirlerdi. Diplomamı aldıktan sonra bu pisliklerden hiçbirinin yüzünü tekrar görmek gibi bir niyetim yoktu. Storm dışında. Ve belki Lennon.

Kahrolası bir nedenden ötürü, kız içimde kendine bir yer edinmeyi başarmıştı.

Hızla büyüyen ve yayılan bir sarmaşığa benziyordu.

Yine de mezun olduktan sonra onunla ara sıra görüşme fikrine karşı değildim.

Tabii *eğer* mezun olursam.

"Hadi ama Phoenix." Kırmızı pençelerini göğsümde gezdirdi. "*Herkes* burada olacak. O koca götlü Lennon bile."

Bu... garipti.

Lennon her zaman dışlanan biri olmuştu ve bildiğim kadarıyla bu zamana dek hiçbir partiye gitmemişti. Tanrı aşkına, baloya bile katılmamıştı.

"Lennon neden davet edildi?" Lennon'ın özellikle davet edilmediği sürece bir partiye gideceğini sanmıyordum.

Sabrina dişlerini alt dudağına geçirip cilveli bir şekilde gülümsedi. "Gelesen öğrenirsin."

Bu kulağa pek iyi gelmiyordu. Tam Sabrina'yı bu konuda sıkıştırmak üzereyken yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Burada ne işin var, patates çuvalı?" Ben daha başımı bile çeviremeden Sabrina'nın tersleyen sesi havada yankılandı.

Dönüp baktığımda, içim beklenmedik bir şaşkınlıkla doldu.

Okul yarım saat önce bittiği için Lennon'ın çoktan gittiğini düşünmüşüm fakat görünüşe bakılırsa yanılmışım. Bebeksi kahverengi gözleri aşkınlıkla büyürken *konusmaya çalıştı*.

"Ben... şey..."

Sabrina ne kadar acımasız olursa olsun Lennon gevelemezdi. Düşmanı bu fırsatı değerlendirerek kahrolası bir akbaba gibi ona yaklaşmaya başladı.

"Sorun ne, koca göt? Dilini mi yuttun?" Devam etmeden önce güldü. "Aha, doğru, böyle bir şey imkânsız. Çünkü senin ağzın her zaman yiyecek bir şeyle dolu olur."

Tanrım. Ne kaltak ama.

Lennon'ın bir aynası olduğuna ve kilosunun da gayet farkında olduğuna emindim. Ancak Sabrina'nın ya da okulun geri kalanının, kilosuyla ilgili onu sürekli eleştirme takıntısını anlamıyordum.

Komik olan şuydu ki Lennon'ın kilo vermesi, Sabrina için bir tehdit oluşturmazdı. Bu sadece elindeki kozu kaybetmesine neden olmayacaktı çünkü Lennon güzel bir kızdı.

Lanet olsun, hatta doğru ışıktaki ona sevimli bile diyebilirdim.

O kadar sevimliydi ki birkaç kilo verse Sabrina'nın korkudan öleceği üzerine bahse bile girerdim. Çünkü bütün erkekler onun yerine *Lennon'ın* peşine düşerdi. Lennon'ı kurtarmak adına, "Bana özel ders veriyor," diye açıkladım.

Bu defa Sabrina'nın öfkesi bana çevrildi. "Sana ne için özel ders veriyor? İki buçuk hafta sonra mezun oluyoruz."

Gerildim. Ona hiçbir açıklama borçlu değildim. Özellikle de birinin bana neden yardım ettiğine dair.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Bu onun çenesini kapatmaya yetmişti. Burnundan soluyarak, "Her neyse," dedi ve piyanonun üstündeki çantasını aldı.

Bana bir öpücük atıp Lennon'ın yanından geçerken kasıtlı olarak ona çarptı. "Daha sonra mesaj atarsın."

Atmayacaktım.

Lennon hâlâ benimle göz teması kurmamıştı. Bunun beni rahatsız etmemesi gerekiyordu ama... ediyordu.

"Sabrina kaltağın teki."

Başını hızlıca kaldırdığında, gözlerinde yanıp sönen öfkeyi fark etmemek mümkün değildi.

"O zaman neden onu beceriyorsun?"

Sabrina'ya bir açıklama borçlu olmadığım gibi Lennon'a da borçlu değildim.

Sadece Sabrina'nın aksine, Lennon'a ihtiyacım vardı. Öğrenme sürecim yavaştı ve çoğu gece kafamı duvarlara vurup pes etmek istiyordum. Yine de içine battığım bu bataklıktan çıkmak için hile yapmak zorunda kalmayacağımı bilmek bana gurur veriyordu.

Bunu *hak etmek* istiyordum ve bunun olabilmesi için de öğretmenimi yanımda tutmam gerekiyordu. O yüzden yalan söylemeyi tercih ettim.

"Onu becermedim."

Lennon kaçıp gitmeden önce bakışlarını zemine dikip aceleyle yete düşürdüğüm kullanılmış prezervatife ve sonra da bana baktı. Artık kızgın değil, tamamen incinmiş görünüyordu. Ardından uzaklaşmaya başladı.

Siktir.

Peşinden gittim ve uzun adımlarım sayesinde aramızdaki mesafeyi hızla kapattım.

Kolunu tuttuğumda, "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum," diye beni tersledi.

"Ben de."

Bakışlarımızı buluşturmak için hızla arkasına döndü. "Sana *ne zaman* yalan söyledim?"

"Küçük hoşlantını kontrol altında tutabileceğini ve işleri karıştırmayacağını söylemiştin," diye açıkladım. "Başka bir kızı becerdim diye kıskançlık yapıp incinmiş gibi davranmak işlerin karışması anlamına gelir." Bu kesinlikle ihtiyacım olmayan bir şeydi.

Ağzı açık kaldı. "İnanılmaz birisin, biliyor musun?"

Daha önce duymuştum.

Tekrar uzaklaşmayı denediğinde tutuşumu sıkılaştırdım, biraz fazla sıkılmış olmalıydım ki yüzü buruştu. "Canımı acıtıyorsun," dediğinde hızla kolunu bıraktım.

"Bana yanıldığımı söyle." İkimiz de yanılmadığımı biliyorduk.

Başını salladı. "Peki, tamam. Kışkırdım mı? Hayır. İncindim mi? *İvet*." Beni sokağı kirleten bir çöp torbasıymışım gibi baştan aşağı süzdü. "Ve bunun tek sebebi, sadece gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünecek kadar aptal olmamdı."

"Arkadaşız." Belki alışıl gelmiş bir arkadaşlığımız yoktu ama kahretsin, son zamanlarda onunla, Storm ile geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum.

"Hayır, değiliz." Yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Çünkü arkadaşlar, arkadaşlarına zorbalık yapan insanları becermezler."

Gitmeden önce son sözleri bunlar oldu.

Ve ben de gitmesine izin verdim...

Çünkü haklıydı.

7. BÖLÜM

LENNON

Pencereme bir şeyin çarptığını duyduğumda yatağımda dönüp duruyordum. İlk başta sesin dikkatsiz bir sincaptan geldiğini düşünmüştüm fakat kısa süre sonra aynı ses tekrar yankılandı.

Komodinin üzerindeki saate baktım, sabaha karşı ikiyi biraz geçiyordu. Ne olduğunu anlamak için yataktan kalkmadan önce pencereme üçüncü kez bir şey çarptı.

Yağmurun altında ıslanan Phoenix'i, yatağımın hemen karşısındaki büyük meşe ağacından maymun gibi sallanırken gördüğümde neredeyse düşüyordum.

Hızlıca pencereyi açtım. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Mesajlarıma cevap vermiyordun."

Elbette cevap vermiyordum. Onu Sabrina ile yakaladıktan sonra bana söyleyecek şey bırakmamıştı. Balodan sonra otoparkta seks yaptıklarını duymama rağmen aralarında gerçekten *bir şey* olduğunu düşünmemiştim. Söylentiye göre Phoenix'in birliktelikleri hep tek seferlikti ancak görünüşe göre Sabrina istisnaydı.

"Çünkü seninle konuşmak istemiyorum."

Tam pencereyi yüzüne kapatmak üzereyken homurdanarak, "Tanrı aşkına, Hayran Kız," dedi. "Kollarım güçlüdür ama bütün gece burada sallanacak kadar da değil. Sikeyim, sadece beni dinle."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Konuşmak için beş saniyen var."

"Dediklerinde haklıydın. Biz arkadaşız..."

Sözünü kestim. "Hayır, değiliz. Her gün aletini *Sabrina'nın* derinliklerine gömen biriyle arkadaş olmak istemiyorum."

Dudakları seğirdi. "Bayan Masum'un söylediklerine de bakın."

Camı ikinci kez kapatmak üzereyken tekrar konuştu. "Kızgın olduğunu biliyorum ama ciddi bir şey değildi. Sabrina sadece içine sikimi soktuğum bir şey..."

"Ayrıntılara ihtiyacım yok."

"Siktir." Konuşurken kollarındaki kaslar gerilmişti. "Söylemeye çalıştığım şey... sen daha önemlisin. Onu bir daha becermeyeceğim, tamam mı?"

Aslında ona gidip *kendini* becermesini söylemeliydim fakat yatak odasının dışındaki bir ağaçta asılı duruyordu. Hem de yağmurun altında. Usluk buyu sadece aramızı düzeltmek için yapıyordu.

"Söz mü?"

Gözlerini benimkilerle buluşturup başını salladı. "Evet."

Ardından aşağı düştü. Neyse ki yerdeki ıslak çimenler sayesinde düşüşü şiddetli olmamıştı. Arabasına ulaştığında telefonum mesaj bildirimiyle uyarıldı.

Phoenix: *Aramız iyi mi?*

Lennon: *İyi.*

Phoenix: *Seni yarın akşam alırım.*

Sözlerinin içimde yarattığı heyecanı bastırmaya çalışsam da tamamen başarısızlıkla sonuçlandı. Daha önce yalan söylemiş olan tek kişi Phoenix değildi.

Evet, ona kızmıştım.

Fakat aynı zamanda, buna hiç hakkım olmamasına rağmen onu kıskanmıştım.

Çünkü bu hikâyede erkeği elde edecek olan kız ben değilim.

Final sınavı mezuniyetten üç gün önceydi. Bu da Phoenix'i sınava hazırlamak için iki haftadan az bir zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Gerçekten çok çalıştığı için bu geceyi onun adına eğlenceli hale getirmeye çalışıyordum. Bu yüzden, Storm'dan çalışma seansımızda bize katılmasını istemiştım.

Asıl sorunumuz disleksi olsa da final sınavında makaleden daha fazlası olacaktı. Yani Phoenix, konuları bilmek zorundaydı. Bu geceyi kelime kartı gecesi ilan etmemin sebebi de tam olarak buydu.

Storm desteden bir kart çekip okumaya başladı. "Aşağıdaki cümledeki hangi sözcük zarftır? Filmdeki olaylar çoğunlukla gerçektir."

Phoenix cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü.

“Çoğunlukla zarf.” Kendinden emin gibi görünmemesine rağmen verdiği cevap doğrudu.

“Ever,” diye onayladı Storm.

Phoenix dudaklarında beliren ukala sırıtışla bana baktı. “İçinde peppe-roni olduğundan emin ol, Hayran Kız.”

Kartların yarısına geldiğimizde, doğru bildiği soru sayısı yanlış bildiklerini geçerse pizza sipariş edeceğimi söylemiştim. Tam o anda Storm’un büyükannesi sanki bu anı planlamışız gibi elinde iki büyük pizza ve birkaç plastik tabakla kapıyı açtı. Üçümüz de hızlıca ona yardım etmek için koştuk.

“Tanrı aşkına, sakın olun.” Hızla yanımızdan geçerek kanepeye doğru yürüdü ve kutuları masa olarak kullandığımız kasalardan birinin üzerine koydu. “Hepiniz *yaşlıymışım* gibi davranıyorsunuz.”

Üçümüz de birbirimize bakıp akıllıca olanı tercih ederek sessiz kaldık.

Odadan çıkmadan önce, “Umarım kendine de biraz ayırmışsındır,” dedim.

Elini salladı. “Teşekkür ederim canım, peynir bende ishal yapıyor.”

Phoenix gülerken Storm, “Tanrı aşkına, büyükanne,” diye homurdandı.

Bir an için torununu duymadığını sanmışım çünkü Phoenix, bana büyükannenin duymakta güçlük çektiğini söylemişti. Parmağını torununa doğru salladığından ısıtma cihazını taktığını anladım. “Ah, kapa çeneni, Reese. Bu gayet doğal bir durum.”

Eh, kadın haksız *değildi*.

“Her neyse,” diye konuşmaya devam etti. “Ben yatmaya gidiyorum, siz de pizzanızın tadını çıkarın ve o büyük sınava çok çalışın.” Bakışlarını Phoenix’e çevirdi. “Ondan hoşlandım. Bu kızı yanında tutsan iyi edersin, yoksa yakışıklı küçük kıçını tekmelerim.”

Storm homurdanırken ben tamamen şaşkına dönmüştüm. Storm’un zavallı, tatlı büyükannesi Phoenix’in benden hoşlandığını düşünüyorsa *sağır ve de kör* olmalıydı.

Storm, büyükannesi gittikten kısa bir süre sonra, “İşemem lazım,” dedi.

Phoenix’in pizzasını yerken bir yandan da beni süzdüğünü hissedebiliyordum. “Pizza nasıl bu kadar çabuk geldi?”

“Başlamadan önce sipariş etmiştim.” Doğru yapamadığı kelime kartlarını karıştırıp onları elimizde kalan diğer kartlarla birleştirdim. “Senin için çok basit olacağı biliyordum.”

Yüzündeki anlaşılmasız ifadenin yerini merak aldı. “Neden yemiyorsun?”

Çünkü şişman kızlar, hoşlandıkları seksi erkeklerin önünde yemek yemezler.

Bu, bir çeşit yazılı olmayan kuraldı. Sanki ölümcül kusuruma dikkat çekmemek, bunu bir şekilde unutmasını sağlayacakmış gibi.

Yanaklarım utançtan kızardığında, onun dışında her yere bakmaya başladım. "Sen beni almadan hemen önce yemek yemiştin."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, neyse ki tam o sırada Storm geri geldi. Kelime kartlarını tekrar karıştırdım. "Tamam, siz ikiniz yemeğinizi yiyin. Soruları ben sorarım." Onlara umut dolu bakışlar attım. "Belki burada bizim bittikten sonra ikinizi bir şeyler çalarken dinlerim?"

"Bu beğendiğin müziğe bağlı. Rock müzik sever misin?" Storm ağzı pızzayla doluyken sordu.

Tam dudaklarımı araladığım sırada Phoenix benden önce davrandı. Bayılıyor. Lennon arabada açtığım her şarkının bütün sözlerini biliyor ve müzik zevki *neredeyse* benimki kadar iyi." Dolgun dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Bu yüzden ona Hayran Kız diyorum."

Ona el hareketi çektim. "Eğer seni çalarken hiç dinlemediysem senin Hayran Kızın olamam, değil mi?"

Sözler ağzımdan çıktığı anda kendimi tokatlamak istedim fakat artık çok geçti. Çoktan söylemiştim.

Sırtışı büyüdü. "Sanırım bu durumu değiştirmemiz gerekecek, ha?"

İçim kıpır kıpır olurken yüzümün kızardığından emindim.

Storm ellerini çırpı. "İşte ben de bundan bahsediyordum. Şu ders çalışına saçmalığını bitirip bir an önce çalmaya başlayalım." Phoenix'e döndü. "Büyükanneme katılıyorum. Onu yanında tut."

Phoenix, Alice In Chains'in "*Man in the Box*" şarkısının son kıtasını söylerken nutkum tutulmuştu. Şarkı söylerken sesinde beliren tutku nefes kesiciydi.

Olağanüstü bir şarkıcı ve çok iyi bir piyanist olduğunu anlamam için aniyeler yetmişti. Muhteşem bir sahne sanatçısı olduğunu fark etmem de çok daha da kısa sürmüştü. Mikrofonu eline alıp ağzını açtığı andan itibaren kalbime ulaşmış ve ruhumu ele geçirmişti.

Phoenix haklıydı. Başına gelenler saf sihirdi. Sadece sihirbaz olan *oydu*. Ve bir gün tüm dünyayı büyüsu altına alacaktı. Bunu *bissedebiliyordum*

Ayrıca Storm'un da hakkını vermem lazımdı çünkü bateride çok iyiydi. Başetleri vururken kahrolası aklını kaçırmış gibi görünmesine rağmen hiçbir ritmi kaçırmıyordu. Onlara o kadar hayran kalmıştım ki Phoenix

şarkıyı bitirip Storm'a bakana kadar uzun süredir çaldıklarının farkına bile varmamıştım. "Onu eve götürmeliyim."

Lanet olsun. Sokağa çıkma yasağından *nefret ediyordum*.

Oturduğum yerden kalktım. "Çocuklar... siz... bu..." Elimi göğsüme, kalbimin olduğu yere koydum. Az önceki deneyimimden sonra doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Söyleyeceğim tek şey 'çılginca' ama bunun bile yeterli olduğunu düşünmüyorum."

İmzalarını istememek için kendimi zor tuttum.

Storm sırtıttı. "Beğenmene sevindim. Sana istediğin zaman konser veririm."

"Bu söylediğini sakın unutma çünkü teklifini kesinlikle kabul edeceğim."

Bagetlerini yere bırakırken, "Ben içeri geçiyorum," dedi. "Pizza için teşekkürler."

"Önemli değil. Belki bir dahaki sefere kendi şarkılarınızın bazılarını da çalarsınız."

Tanrı biliyordu ya bu gece çaldıkları şarkıların hiçbirisi kendi besteleri olmasa da onları orijinallerinden bile daha iyi söylemişlerdi. Onlara ait gerçek bir şeyler duymak isterdim.

Phoenix ve Storm birbirlerine baktı, ardından Storm konuştu. "Çok isteriz... ama hiç orijinal bestemiz yok."

Phoenix ensesini kavrayarak, "*Henüz* yok," diye düzeltti. "Üzerinde çalışıyoruz."

Kısa süre içerisinde ortaya harika şeyler çıkaracaklarından emindim. Eğer bunu yapamazlarsa... belki de babamdan onlara yardım etmesini rica edebilirdim.

"Pekâlâ. Zaman fark etmeksizin onları dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Storm ve Phoenix biz evden ayrılmadan önce hızlıca vedalaştılar.

Arabaya bindikten sonra Phoenix'e, "Voodoo'da herkesi şaşırtacaksın," dedim.

"Umarım." Motoru çalıştırmadan önce cevap verdi. "Orada çalışacağımız gece, kalabalığın arasında bir müzik yapımcısının da bulunacağı yönünde söylentiler var."

Ah, kahretsin. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "Evet ama bu sadece bir söylenti. Yani belki de yalandır, kim bilir."

"Eğer bu doğruysa bile endişeleneceğin hiçbir şey yok. Güven bana, seni duydukları zaman çılginca dönecekler."

Sağ yanağındaki gamze belirginleşti. "Bu konuda gerçekten iyisin."

Ne söylemek istediğini anlayamamıştım. "Hangi konuda iyiyim?"

"Beni heyecanlandırmakta." Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Bana anlamakta."

"Sana nasıl *inanmayabilirim* ki?" Kalbim hızlandı. "Dünyada Phoenix Walker gibisi yok. Sen özelsin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsedim. "Düşünmüyorum. Öyle olduğunu *biliyorum*."

Ve çok yakında tüm dünya da bilecekti.

8. BÖLÜM

LENNON

G araja girdiğimizde bir heyecan dalgası içimi kaplamıştı. Birkaç gün önce Phoenix için aldığım hediye sonunda gelmişti ve ona vermek için sabırsızlanıyordum. Sadece işe yaramasını değil, aynı zamanda ruh halini yükseltmesini istiyordum. Ayrıca bir süredir üzerinde düşündüğüm fikre katılması için yardımcı olmasını da umuyordum.

Kanepeye oturduğumuz sırada, "Sana bir şey aldım," dedim.

Bu gece okuma parçaları üzerinde çalışıp soruları yanıtlıyacaktık yani ona aldığım hediyeyi denemesi için mükemmel bir fırsattı.

Kaşlarını kaldırdı. "Tekrar mı?"

"Evet. Ama bu sefer işe yarayacağından *eminim*." Çantamdan kalemi bulup çıkardım. "Bu bir okuma kalemi. Basitçe, bir metin satırını tarıyor-sun ve senin için onu yüksek sesle okuyor." Dosyamı açarak okuma parçalarından birinin olduğu kâğıdı ona uzattım. "Al. Dene bakalım."

Kalemi incelemeye başladı. "Pahalı bir şeye benziyor."

Öyleydi çünkü ona iyi bir tane almak istemiştım.

Yine de araba için biriktirdiğim paraya dokunmama değmişti; bunun önemli ölçüde faydalı olacağını biliyordum.

Özellikle de Phoenix, Bayan Herman ile konuşmama izin verirse.

Başını sallamadan önce kalemi bıraktı. "Bu yaptığına gerçekten minnettarım fakat bunu kabul edemem."

Aklını mı kaçırmıştı? "Tabii ki kabul edebilirsin. Cetvelin o kadar yardımcı olmadığının farkındayım. Bu kalem olacak. Bir sürü araştırma yaptım, içlerinde en iyisi olduğunu söylüyorlar..."

"Bu çok pahalı."

Neden sürekli fiyatını düşündüğünü anlayamıyordum. "Yani? Senden bana parasını geri ödemeni istemiyorum, sadece kullanmanı istiyorum."

Ayağa kalkarken boğazından öfkeli bir ses yükseldi. "Ben yardıma muhtaç biri *değilim*, Lennon."

Dürüst olmak gerekirse bu olayı neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyordum.

"Asla öyle biri olduğunu söylemedim."

"Pizza almak bir şey hesapsızca davranmak başka bir şey."

Kahkahamı bastıramadım, şu anda fazlasıyla saçmalıyordu. "Yalnızca balırolast bir kalem, Phoenix. Ben buna *hesapsız davranmak* demezdim."

Söylediklerim daha çok öfkelenmesine neden oldu. "Belki senin için öyle olmayabilir, *prenses*. Fakat herkesin seninki gibi istediği zaman para olan zengin bir babası yok."

Bu acıtmıştı. Benim prenses olmakla uzaktan yakından alakam yoktu. Ayrıca bu hediye için babamdan bir kuruş bile istememiştim. Yıllarca yap-tımın bebek bakıcılığı ve verdiğim özel derslerden biriktirdiğim paralarla almıştım.

Babam çok iyi kazanıyor olabilirdi ve ben de hiç yokluk çekmediğim için şanslı olabilirdim ama ona *zengin* diyemezdim.

Şarkı sözü yazarları, harika şarkılar yazsalar bile herkesin düşündüğünün aksine milyoner değillerdi.

"Parasını babam vermedi." Gözlerim dolmaya başladı, gözyaşlarımı tuturmaya çalışıyordum. "Kendim aldım." Korkunç bir şekilde sesim uladı ve görüşüm bulanıklaştı. "Tek istediğim sana yardım etmekti."

Beni ağlarken görmesi fikriyle küçük düşüyor gibi hissedip arkamı döndüm.

Kahretsin." Dokunuşunu omzumda hissetmeden önce sert bir şekilde nefes verdi. "Özür dilerim. Sadece... benim için çok şey yaptın. Hak ettiğinden daha fazlasını."

Bu doğru değildi. Tek bir parmağında bile piyasadaki çoğu müzisyenin *toplumundan* daha fazla yetenek vardı. Öyle olmasaydı da dostluğumu ve desteğimi hak ediyordu.

Keşke ona ne kadar inandığımı farkında olsaydı.

Bir gün dünyayı değiştireceksin, Phoenix. Bu gerçekleştiğinde yü-zümde kocaman bir gülümsemeyle seni kenardan destekliyor olacağımı."

Onu gördüğüm ilk andan itibaren ne kadar özel olduğunun farkını aldım.

Diğer herkes de farkındaydı.

Omzumdaki parmakları boynumdan yukarı doğru kaymaya başladı. Hissini *her yerimde* hissediyordum.

Konuştuğunda sesi o kadar kısık ki neredeyse onu duyamayacaktım. "Lennon."

Vücudumu saran sıcaklık bacaklarımın arasına yerleşirken gözlerimi kapattım. Kısa süreliğine de olsa, kendime şişman bir kız değilmişim de Phoenix Walker'ın çekici bulduğu türden bir kızmışım gibi davranma izni verdim.

Ancak çok geçmeden dokunuşu kayboldu ve ben gerçekle tekrar yüzleştim.

"Kalem için teşekkür ederim."

Kanepeye dönmeden önce derin bir nefes aldım. "Rica ederim."

Kalemi kâğıdın üzerine yerleştirdi ve cümle yüksek sesle okunduğunda hafifçe gülümsedi. "Bu kalem oldukça tatlı. Finalde bunu kullanamayacak olmam çok kötü."

İşte başlıyorduk.

"O konuya gelince..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Düşünüyordum ki..."

Bir dakika daha geçtikten sonra, "Şimdi meraktan öleceğim," diye dalga geçti.

"Bayan Herman'a gerçeği söylemek istiyorum."

Anında reddetti. "Hayır."

"Hadi ama Phoenix." Bunun, onun için ne anlama gelebileceğini anlayamıyordu. "Durumu açıkladığımız zaman sana yardımcı olacağından eminim. Sonra da finali geçebileceksin... hem de kendi başına."

"Herkesin okumakta zorlandığımı bilmesine ihtiyacım yok," diye söylendi.

"Finale okuldan sonra girip giremeyeceğini soracağım. Özel olarak. Kimsenin haberi olmayacak."

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Yüzü endişeyle dolmuştu. "Ya hayır derse? Daha da kötüsü ya beni özel bir sınıfa sokmak için yıl tekrarı yapmam konusunda ısrarcı olursa? Bu riski göze alamam, Lennon. Buradan siktir olup *gitmem gerek*."

Biliyordum.

Elimi elinin üstüne koydum. "Bana güveniyor musun?"

Yutkundu ve cevap vermeden önce bir asır gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı. "Evet."

"Harika çünkü bunu halledeceğim."

Bayan Herman, dersten sonra sınıfta oyalanırken, “Her şey yolunda mı, Lennon?” diye sordu.

“Aslında bir saniyeniz vardır diye umuyordum.”

Kırmızı kalemını bırakıp gülümsedi. “Senin için bir saniyeden daha fazla zamanım var.”

Gülümsemesine karşılık verdim. “Phoenix hakkında konuşmak istiyorum.”

Alını kırıştı. “Ah, olamaz. İşler yolunda gitmiyor mu? Zor biri olduğun farkındayım...”

Hayır. Phoenix harika biri. Gerçekten çok çalışıyor.”

Başını salladı. “Evet. Teslim ettiğİ makale harikaydı. Müzisyen olduğunı bile bilmiyordum.”

Harika bir müzisyen.” Nemli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Ancak bir problem var. Onun hatası olmasa da kesinlikle düşük notları onun arkasındaki neden bu.”

Yüzünde keyifsiz bir ifade belirdi. “Evdeki problemlerinden mi bahsediyorsun? Çünkü babasıyla bir görüşme ayarlamaya çalıştım...”

Hayır. Disleksisinden bahsediyorum.”

Kafasının karıştığı açıkça ortadaydı. “Üzgünüm ama yanılıyor olmalı. Phoenix’in disleksisi yok.”

“Evet var,” deyip kurumuş dudaklarımı yaladım. “Bu yüzden çok zorlanıyor. Kelimelerin birbirine karıştığını söyledi. Hatta çalıştığımız ilk önce makalenin ilk sayfasını bile okuyamadı.”

Konuşmadan önce ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı. “O hiç... Nasıl oldu da benim bundan haberim olmadı? Ona yardımcı olmaya çalışırdım.”

“Phoenix kimsenin bilmesini istememiş. O... utanıyor.”

Elile alını ovuşturdu. “Daha önce de oldukça iyi ödevler teslim etmiş. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum.” Gözlerini kıstı. “Tabii ödevleri yapan oysa.”

“Kendi yapıyor,” dedim hızlıca. “Kütüphaneden sınıfta okuduğumuz kitapların sesli versiyonlarını alıyor. Ödevlerini yapabilmek için de telefondaki ona cümleleri sesli okuyan bir uygulaması varmış. Testlere gelince cevapları tahmin etmek için elinden geleni yapıyor.”

“Bunu bilmediğime inanamıyorum. Ona yardımcı olmak için dersten sonra kalmasını istediğim zamanlarda odaklanmış görünüyordu. Fakat cevapları biliyor gibi de değildi. Sadece konuyu tam olarak kavrayamadığını düşünmüştüm. Okuma güçlüğü olduğunu değil.” Parmaklarımı

birleştirmeden önce durdu. “Müdürle bir görüşme ayarlayacağım. Eğer onu bir yıl daha okulda tutarsak, yardım almasını sağlayabilirim...”

“Ona yardım edebileceğiniz çok daha iyi bir yol biliyorum.”

Burnunu kırıştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Phoenix’e uygun bir final hazırlamasını falan beklemiyordum. Sadece mücadele etmesi için ona bir şans vermesini istiyordum “Onun için okuma kalemi aldım. Temel olarak cümleleri tarayıp yüksek sesle okuyan bir kalem. Finalde kullanmasına izin verebileceğinizi umuyorum. Tabii bir de okuldan sonra sınava girmesine izin vermeniz lazım ki başka kimse bilmesin.”

Gözleri büyüdü. “Ah... yani.” Başını iki yana salladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. “Yani eğer ona özel bir eğitim programı olsaydı ihtiyaçlarını karşılamakta bir sorunum olmazdı ama...”

En büyük kozumu oynamak için o anı seçtim. “Bir keresinde bana Phoenix’in mezun olmamasının ona yarardan çok zarar getireceğini söylemişsiniz, haklıydınız. İstedğim şeyin çok zor olduğunu biliyorum. Yani sizin okuldan sonra burada kalıp daha fazla zaman harcamanız gerektiğini farkındayım ama içimden bir ses, Phoenix’in sınavı geçeceğini söylüyor. *Lütfen*, kendi hatası olmayan bir şeyin onu engellemesine izin vermeyin.”

Konuşmadan önce söylediklerimi değerlendirdiğini görebiliyordum. “Tamam o zaman. İzin veriyorum. Ama *sadece* okuma kalemi. Telefon, tablet ve başka hiçbir cihaz yok. Ayrıca sınava başladıktan sonra sınıfı terk etmeyecek. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle.” Kapıya doğru ilerlerken rahat bir nefes aldım.

Ben çıkmadan önce Bayan Herman, “Lennon?” diye seslendi.

“Efendim?” Fikrini değiştirmeyeceğini umuyordum.

“İkinizi eşleştirmiş olmaktan memnunum. Onun için çok uğraştığın ortada. Umarım o da ne kadar şanslı olduğunun farkındadır.”

Göğsüm daraldı, asıl şanslı olan *benmişim* gibi hissediyordum.

Bayan Herman ile yaptığımız konuşmanın ardından Phoenix’i koridorlarda göremeyince okuldan sonra onu arabasının yanında beklemeye karar verdim. Böylece iyi haberleri yüz yüze söyleyebilirdim.

Gelmesini beklerken zaman geçirmek için çantamdan günlüğümle kalemimi çıkardım.

Deltre karaladığım şarkı sözlerinin çoğu fazla iyi değildi ve onları *asla* kimseye paylaşmazdım. Özellikle de babamla. Yazdıklarım onunkilerin yanından bile geçemezdi. Kızının kendisiyle aynı yeteneği paylaştığı yübünde bir umut beslemesinden ve yazdıklarımı duyduktan sonra hayal kırıklığına uğramasından korkuyordum.

Elbette bunu bana *asla* söylemezdi.

Hepsinin ötesinde... şarkı sözü yazmak beni içten içe rahatlatıyordu. Benim için acıyı biraz olsun uzaklaştırmanın bir yoluydu. Duygularımı ve hislerimi beni iyileştirecek şekilde yönlendiriyordu.

Kendi gizli terapi şeklim gibiydi.

Üzerinde çalıştığım şarkıya öyle odaklanmışım ki binadan çıkıp aramasına doğru gelen ve yolun yarısını çoktan kat eden Phoenix'i fark etmemiştim.

Yalnız değildi. Yanında Sasha Williams vardı. O da tıpkı arkadaşı Sabriya gibi güzel ve zayıftı. Benim aksime, Phoenix'in yanına ait görünüyordu.

Halka açık bir yerde görülmekten rahatsızlık duymayacağı ve... özel bir alanda dokunmaktan çekinmeyeceği biriydi.

Aptal gibi hissederek bisiklet demirlerine doğru yöneldim, böylece eve gidip kucağımda bir kova dondurmaya somurtabilirdim. Ancak Phoenix orada olduğumu çoktan fark etmişti.

"Lennon." Önümde durana kadar adımlarının hızını arttırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet."

Sasha'nın yüz ifadesi ekşi bir şey koklamış gibi buruşurken Phoenix'e doğru yaklaştı. Görünüşe göre varlığı onu rahatsız ediyordu.

Bisiklet kilidimin şifresini girdim. "Sana iyi haberlerim var ama başka bir zaman söyleyebilirim."

"Planlar değişti," dedi. "Bu akşam meşgulüm."

Elbette Sasha için beni ekmekte bir sorun görmezdi.

"Tamam..." demeye başladığım sırada fark ettim ki benimle değil, *onunla* konuşuyordu.

Sasha'nın yüzüne yayılan ifadeden onun da aynı şekilde şaşırdığı belli oluyordu. "Bekle... sen ciddi misin?"

Phoenix cevap verirken ona bakma zahmetine bile girmedii. "Evet."

Sasha'nın güzel yüz hatları öfkeyle kaplandı. "Sen... gerçekten tam bir pisliksin." Kestane rengi saçlarını omzunun arkasına atarken konuşmaya devam etti. "Umarım o yağ tulumuyla takılmaktan keyif alırsın."

Arkasını dönüp uzaklaşan Sasha'ya seslenerek, "Yaratıcılığına birkaç puan veriyorum," dedim. "Çoğu insan bana sadece patates çuvalı der."

"Çoğu insan pislik," dedi Phoenix belli belirsiz bir mırıldanmayla. "Her neyse o kaltağı siktir et. Naber?"

"Bayan Herman'la konuştum." Konuşurken yüzümdeki gülümsemeyi bastırıyordum. "Final sınavına okuma kalemle girmene izin vermekle kalmadı... sınavı dersler bittikten sonra olman hakkındaki ricamı da kabul etti."

Çenesi şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Ciddi misin?"

Kafamı öyle çok salladım ki başım döndü.

Ve o baş dönmesi, Phoenix kollarını etrafıma doladığında daha çok arttı.

Aman. Tanrım.

Phoenix Walker bana *sarılıyordu*.

Temasımız kesilmeden önce burnuma kendine has kokusunun dolduğuna ve ayaklarımı yerden kestiğine yemin edebilirdim.

"Çok teşekkür ederim. Gerçekten." Bisikletimi işaret etti. "Hadi şu şeyi arabamın bagajıma koyalım."

"Sığacağına sanmıyorum." Kafam karışmış halde başımı iki yana salladım. "Hem *neden* koyuyoruz?"

Bana ikinci bir kafam varmış gibi baktı. "Böylece yiyecek bir şeyler alıp Storm'un yerine gidebiliriz. İstemezsen burada bırakabilirsin... ama çalınırsa sorumluluk kabul etmiyorum."

Gidonu tutup bisikletimi arabasına doğru ilerlettim. "Bu kadar erken çalışmaya başlamak istediğinden emin misin?"

Gün hâlâ batmamıştı.

"Kesinlikle hayır." Toyota'sının arka kapısını açarak birkaç bagaj lastiği çıkardı. "Son zamanlarda onu yeterince yapıyorum. Şimdi biraz takılmak istiyorum."

Evet. Bugün giderek daha tuhaf bir hal alıyordu.

Tabii en mükemmel şekilde.

"Ah."

Bisikletimi benden aldı, bagajına koydu ve kayışlarıyla sabitledi.

"Ne? Yapacak daha iyi bir şeyin mi var yoksa?"

"Hayır." Çantamı omzuma taktım. "Takılmaya tamamen hazırım." Arabasına binerken gülümsememek için yanaklarımın içini ısırmak zorunda kaldım.

Biz gerçekten arkadaştık.

9. BÖLÜM

LENNON

P

hoenix, yüzünü gömdüğü hamburgerinden başını kaldırıp ağzı dolu bir şekilde, "Neden hamburgerini yemiyorsun?" diye sordu.

Çünkü bu senin önünde kocaman bir dışkı yapmakla eşdeğer.

Storm'un garajına gelirken yol kenarında bir fast food restoranında durmuştuk. Hiçbir şey istemediğimi söylememe rağmen benim için yine de hamburger siparişi vermiş, kalem kullanması konusunda Bayan Herman'ı ikna etmeme karşılık en azından bunu yapabileceğini söylemişti.

"Pek aç değilim," diye yalan söyledim.

Oysa açlıktan ölüyordum, karnım ilk defa gerçekten gurulduyordu. Öğle yemeği vaktinde Bayan Herman'la konuşmuştum ve kafeteryaya vardığım anda da zil çalmıştı.

"Tüm gün okuldaydık." Biçimli çenesinden bir damla ketçap aktı ve lanrım, hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar yalamak istememiştim. "Aç olmamanın imkânı yok."

"Gerçekten değilim." Yine lafı geveledim fakat bu defa, karnını bana ihanet ederek guruldadı. Yüksek sesle.

Bana, "*sana söylemiştim*," bakışı atarak önümdeki -derme çatma kasalar dan oluşan- masadan hamburgeri aldı. "Kahrolası hamburgeri ye, Lennon."

Uzanıp hamburgeri aldım, dışındaki kâğıdı çıkarırken tereddürlüydüm çünkü bu benim için büyük bir olaydı.

Herkes insanı şişmanlatan şeylerin yemekler olduğunu bilirdi. Bu yüzden, kilolu insanların kilolu olmayanların önünde yemek yerken yargılanıldığını söylemeye gerek bile yoktu.

Sanki sadece salata ve sebze yememizi bekliyorlardı. Çünkü onların pozünde, yemek yemek gibi temel bir ihtiyaç kötüye kullanılmış bu şeyce dönüştüyordu. Böylece kendimizi şımartıp yemek yemekten keyif alma hakkından mahrum kalıyorduk.

Phoenix iyice rahatsız olmuş gibiydi yarısı yenmiş hamburgerini masaya bıraktı.

“Zayıf değilsin.”

Ölmek. İstiyordum.

“Ama insansın,” diye devam ederek utancımı ikiye katladı. “Ve insanlar acıktığında yemek yemeliler. Ya hemen şu hamburgeri alırsın ya da seni evine bırakırım. En azından orada kendini açlıktan süründürmeyeceğini biliyorum.”

Kapıdan çıkıp gitmek istemekle bu kadar açık sözlü olduğu için ona şerefsiz demek arasında gidip geliyordum. Ancak beni olduğum kişi olarak gördüğü için hakkını vermem gerekiyordu... ve bir de beni bununla yargılamadığı için.

Küçük bir ısırik aldım. “Mutlu oldun mu?”

Hamburgerini eline aldı. “Neredeyse. Biraz daha ye.”

Konuyu değiştirmek için can atıyordum, başka bir ısırik daha alırken yeni bir konu için zihnimi taradım. Bulduğumda neredeyse boğulacaktım. Phoenix hiç bahsetmemişti ama önemli bir şeydi.

“Grubunun adı ne?”

Yemeğini bitirirken dudakları kıvrıldı. “Sharp Objects’.”

“Bu...” *Garip bir şekilde mükemmeldi.* “Bu isim nasıl ortaya çıktı?”

Mavi gözleriyle benimkileri delercesine baktı. “Storm ve benim... insanların canını yakma eğilimimiz var. Onları sözlerimiz ve hareketlerimizle yaralıyoruz. Yani bu isim bize uyuyor.” Ellerini peçeteyle sildi. “Buna ek olarak keskin notalar insanların dikkatinden kaçmaz.”

“Çünkü daha yüksek bir ses tonu,” diye fısıldadım. “Özel bir ton.”

Tıpkı onun gibi.

“Kesinlikle.”

Gözleri, konuşurken kasanın üzerine bıraktığım yarısı yenmiş hamburgeri kaydı. “Onu bitirecek misin?”

Normalde sadece bitirmekle kalmaz, peşinden iki tane daha yuvarlardım. Boyum bir metre elli yedi santimetre, kilom yüz dört olsa da yemek konusunda kapatma düğmesini asla bulamıyordum. Çok fazla yemek yiyordum çünkü içimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyordum.

Çünkü bana sahte bir mutluluk hissi veriyordu. Her ne kadar bu his sonrasında utanca dönüşse de.

* (Tr.) Keskin Nesneler. (ç.n.)

Fakat şu an durum böyle değildi. Zihinsel olarak bitirmek için *canı* *canım* da fiziksel olarak doyduğumu hissediyordum.

"Hayır, aslında doydum."

Hamburgerin geri kalanını sarmaya başladığım sırada, Phoenix uzanıp elinden aldı. "O zaman bu benim için daha fazla yemek demek."

Gözlerimi devirerek güldüm. İştahımın doyumsuz olduğunu düşünürdüm ama onunkiyi kıyaslanamazdı bile.

Uzun ve ince olduğunu göz önüne alırsak, hızlı metabolizma avantajına sahipti.

Kusursuzdu.

Hamburgerimin kalanını bitirirken beni dikkatlice incelediğini hissediyordum. "Şu yazdığın defter de neyin nesi?"

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Bu noktada, Phoenix'e her şeyi anlatabileceğimi hissetmeme rağmen defterdeki şeyler özeldi.

Üstelik yazdığım son şarkı *onun* hakkındaydı.

"Hiçbir şey. Sadece ara sıra bir şeyler karalıyorum."

Söylediklerim onu daha fazla meraklandırmış gibi görünüyordu. "Nasıl şeyler?"

Terlemeye başlayan ellerimi kot pantolonuma sildim. "Hiç. Önemli şeyler değil." İpucunu anlamasını ve sormayı kesmesini dilerdim.

Devam etmeyi tercih etti.

"Eğer önemli bir şey değilse, o zaman bana anlat."

Anırım. Yerin iki metre altındaki gömülü kemliği kazıp çıkarmaya çalışın bir köpek gibiydi.

"Şunu keser misin?" Ses tonum olması gerekenden daha düşmanca çıkmıştı. "Seni hiç ama hiç alakadar etmez."

Hakarete uğramış gibi görünürken elini saçlarının arasından geçirdi. Bir daha soranı siksınler."

Onu gücendirdiğimi görünce kendimi çok kötü hissettim. Bana sadece gördüğü bir şeyi sormaya çalışıyordu. Cevap vermediğim gibi bir de çocuğa saldırmıştım.

Özür dilemeye hazırlanırken birden aklıma Phoenix hakkında öğrenmeye can attığım bir şey geldi. Belki de sırlarımızı takas edebilirdik.

"Eğer bana nerede yaşadığımı nasıl öğrendiğini söylersen, defterimde ne olduğunu anlatırım."

Bir kutudan sigara paketini çıkarıp bir tanesini dudaklarına götürdü. Sigara içmenin harika sesini mahvedeceğine dair sözcükler tam dilimin ucundayken konuşmaya başladı. “Geçen yaz komşun Bayan Palma’nın bahçe düzenlemesini yapmıştım ve dışarıda seni gördüm.”

“Ah.” Sonunda bana söylemesine sevinmiştim. Fakat aramızdaki anlaşmada daha ilginç olan sırrı o duyacaktı.

İşte başlıyoruz. “Ben şey yapıyor gibiyim... şey... şarkılar yazıyorum.”

Sigarasını yakarken yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. “Şarkı sözleri gibi mi? Yoksa notalardan mı bahsediyorsun?”

“İkisi de.”

Çenesini sıvazlarken gözlerini üzerime dikti. “Onları duymak isterim.”

Ona şarkılarımdan birini söylemek yerine çivi yutmayı tercih ederdim ama uzlaşmaya niyetliydim.

Defterimi çantamdan çıkardım. Ona *tüm* şarkılarımı göstermemin imkânı yoktu, yine de fazlasıyla kişisel ve biraz tuhaf da olsa bir favorim vardı.

“İşte.” Favorimin olduğu sayfayı çevirip açtım. “Bunu okuyabilirsin.”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendime vurmak istedim. Ona aldığım kalemi kullanmasını önerecektim ki defteri benden kapıldığı gibi hızlıca kapattı.

“Okumakta zorlanıyorum, unuttun mu? Bu notaları da kapsıyor.”

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? “Ama piyano çalıyorsun.”

Üç yıl boyunca piyano dersleri almıştım ve müziği okumayı öğrenmek sadece önemli değil, aynı zamanda temel bir gereklilikti.

Kulaklarımı işaret etti. “Çünkü bunlara sahibim.”

Vay canına. Sadece dinleyerek çalabilen müzisyenlerin var olduğunu biliyordum fakat bunu, genellikle uzun yıllar boyunca tecrübe kazanmış olanlar yapıyordu.

Tabii öğrenme engeli olan bazı insanların, diğer alanlarda inanılmaz yetenekli olduklarına dair bir şeyler de duymuştum.

Phoenix için durumun böyle olduğu ortadaydı. Sahip olduğu her bir hücre yaşıyor, nefes alıyor ve müzik yapıyordu.

Dünyaya gelme amacı buydu.

“Her neyse,” dedi ve az önce söyledikleri sanki çok büyük bir şey değilmiş gibi devam etti. “Tam bir deneyim istiyorum.” Çenesiyle odanın karşısına kurulmuş enstrümanları gösterdi. “Neye ihtiyacın olacağını bilmiyorum ama istediğini alabilirsin.”

Başımı iki yana salladım, bu tartışmaya açık bir konu değildi. “Kesinlikle *hayır*...”

“Ehadi ama Hayran Kız.” Sigarasını yanındaki kül tablasında söndürdü. “Şarkı yazdığını ve benim için hiçbirini çalmayacağını söyleyemezsin. Bu, bir çocuğa şekerin olduğunu ama onunla paylaşmayacağını söylemek gibi.”

Bir noktada haklıydı ama yine de bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmak istemiyordum.

Bana gülmesini istemiyordum.

“E hayır.”

Ama Phoenix vazgeçmedi. “Ben senin için çaldım ama.”

Bu doğrudu. Çalmıştı ve muhteşemdi.

Ancak benim sesim, aynı anda hem boğuk hem kadifemsi hem de pürüzsüz olamıyordu.

Onunki gibi değildi.

Sesim cızırtılı ve boğuktu. Sanki geçmek bilmeyen bir boğaz ağrısına sahip ve bundan sürekli şikâyetçi olan, Bertha adında sigara tiryakisi ikinci bu kişiliğim var gibiydi.

“Hem sesim hem de şarkım tuhaf,” diye uyarıda bulundum.

“Tuhaf şeyleri severim.” Buz mavisi gözleri bana bakarken keskinleşip odadaki bütün oksijeni emdi. “Ve sesini seviyorum.”

Sahip olduğum bütün itirazlar havaya karışırken konuşamaz hale geldim.

Çünkü Phoenix Walker, bu odada asıl yetenekli olan kişi *benmişim* gibi bakıyordu.

Ayağa kalktığımda bacaklarım jöleymiş gibi hissettim.

Onu hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordum.

10. BÖLÜM

PHOENIX

Gergin olmak ayrı, kanı donmuş gibi görünmek apayrı bir şeydi. Lennon'ın ikinci grupta yer aldığıysa su götürmez bir gerçektir.

Daha önce bu kızın ter döktüğünü bile görmemiştim, onu bu kadar telaşlı görmek tuhaftı.

Tanrım. Her an kusacakmış gibi görünüyordu.

Kusabileceği bir kova ister mi diye sormayı düşünürken orgun arkasına geçti. "Senin kadar iyi çalamam."

Ne kadar iyi çaldığı sikimde bile değildi. Sadece tekrar şarkı söylediğini duymak, onu dinlemek istiyordum.

Lennon'dan otuz santim kadar daha uzun olduğum için mikrofon başının üzerinde kalmıştı.

"Mikrofonu aşağı indir," dedim.

Bana attığı bakış, bunu istemediğini açıkça gösteriyordu.

Şansına küsebilirdi. Ağzından çıkan her kelimeyi duymak istiyordum.

Mikrofonu ayarlarken, "Gülmeyeceğine söz ver," dedi. "Aslında, hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

Şerefsiz olabilirdim ama söz konusu müzik olduğunda asla böyle bir şey yapmazdım. İnsanların, diğerlerinin önünde ruhlarını açığa çıkarmalarının ne kadar cesaret gerektirdiğini bizzat biliyordum.

"Gülmeyeceğim."

Komik bir müzik çalınadığı sürece gülmezdim.

Gözleri tuşlara odaklanırken parmakları hareket etmeye başladı ve garajı keskin, karanlık bir melodi doldurdu.

Kanepenin kenarına kaydım, şimdiden tüm dikkatim üzerindeydi.

Ve sonra şarkı söylemeye başladı.

Tıpkı bir çivi gibi sağlamım

Ve bir bıçak kadar da keskin

Ama hâlâ burada öylece yatıyorum

Yarattığın karmaşanın ortasında

*Sarhoş ve incinmiş
Donuk ve soluk
Ne tarafa bakarsam bakayım,
Soluduğum havada ve akıttığım kanda seni görüyorum*

*Çünkü bıçağı tutan ben olmalıydım
Ama beni parçalayan sen oldun*

*Asla sahip olamayacağım hatıraların canı cehenneme
Bıçağının acısının canı cehenneme
Bana bıraktığın hislerin canı cehenneme
Hayat diye uydurdukları tüm şeylerin canı cehenneme*

Şarkıyı bitirdiğinde kıpırdamadım.
Kıpırdayamadım.

Çünkü Lennon Michael, bana elini bile sürmeden sertleşmeme sebep olmuştu.

Alçak ve boğuk sesi aletimin etrafını sarıp sıkıştırmıştı. Şarkı sözlerinden bahsetmiyordum bile. Acı verici ve gerçeklerdi. Sanatın en saf haliydi. Elini göğsümün içine sokmuş, kalbimi çekip olduğu yerden çıkarmıştı. Her dizede sesi hipnotize edici bir şekilde yükselmiş, keskin ve melodik bir tınıya dönüşmüştü.

Siktir. Bu kızın doğuştan gelen bir yeteneği vardı.

Bakışlarını kaçırdı. Sanki az önce beni nefessiz ve daha fazlasına aç bir halde bırakmamış gibi koltuğa geri döndü.

"Lennon."

Bir şey söylememi istemediğini biliyordum ama söylemek *zorundaydım*. Sadece bana duyduğu inancın yarısını kendisi için duymasını istiyordum. Yüzünü görmek için ona doğru döndüm. "Bu..."

Söyleyeceğim hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

"Ben... Sen..."

Lanet olsun. Şimdi kelimeleri birbirine dolanan *bendim*.

Boğazımı temizledim. "Bunu sen mi yazdın? Tek başına?"

Babasından yardım almış olsa dahi onu yargılamazdım. Bu, biraz önce kabul ettiğim şeyin ne kadar inanılmaz olduğunu değiştirmezdi.

"Evet," diye cevap verdi yüzü buruşmadan önce. "Neden?"

Kanepede daha yakınına doğru kaydığımda dizim onunkine çarptı. “Şarkın mük...”

“Naber bakalım, aşağılık herif?” Storm araya girdi.

Garaja girdiği sırada gözleri Lennon’a kaydı. “Selam, Hayran Kız.”

Rahatsız edici bir his sırtımdan yukarı tırmanırken ona ters bir bakış attım.

Aniden gidip en iyi arkadaşımın yüzüne yumruğumu geçirme isteğiyle dolmuştum. Lennon *benim* arkadaşımdı. Onun değil.

Ancak ona benim bulduğum lakapla seslenmesi, Lennon’ı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Gülümseyerek, “Selam,” dedi.

Storm bir sigara yaktığında bakışları tekrar bana döndü. “Prova yapmamız gerekiyor.”

Lennon yüzünde beliren ışıltılı ifadeyle, “Kalıp izleyebilir miyim?” diye sordu.

Storm ile aynı anda cevap verdik. “Evet.”

Ayağa kalkarken altdudağını dişleri arasında sıkıştırdı. “Şey... özür dilirim ama önce tuvaletinizi kullanabilir miyim?”

Storm, az önce geçtiği kapıyı işaret etti. “Sağdaki ikinci kapı. Büyükanem akşam yemeği pişiriyor, bu da sosunun tadına bakmadan geçmene izin vermeyeceği anlamına geliyor. Uyardı deme.”

Lennon gittikten sonra arkadaşımın bakışları kapıyla benim aramda gidip geldi. “Sizin olayınız ne?”

Ona esrarı bırakması gerektiğini çünkü beyin hücrelerini öldürdüğünü söylemek istedim.

“Okuldan sonra bana ders veriyor,” diye hatırlattım.

Sigarayı bırakmadan önce derin bir nefes çekti. “İçeri girdiğimde bir şeyler öğretiyor gibi görünmüyordu.” İfadesi meraklı bir hal aldı. “Ve hatırladığım kadarıyla provalara kız getirmiyordun.”

Çünkü kızları buraya getirmek kahrolası dikkatimi dağıtıyordu. Bura-ya sadece bir kere kız getirmiştım. Sonuç olarak, arabama gidip düzüşebil-memiz için provayı erken bitirmek zorunda kalmıştım.

Lennon ile böyle bir sorunum yoktu.

Ama en sevilen beş *rock* grubunun adını ya da alternatif *rock* ile ağır metal arasındaki farkı bilmeyen kızların aksine Lennon zirvedeki ilk elli grubu ezbere sayabilir *ve* ek olarak, çıkardıkları yan parçaları bile söyleyebilirdi.

Aynı zamanda bizi çalarken dinlemekten içtenlikle keyif alıyor gibi görünüyordu ki bu da bir artıydı.

“Ben...”

“Dostum, sorun yok.” Baterisinin yanına yürüdü. “Benim için sıkıntı değil.”

Onun için sıkıntı olup olmaması umurumda değildi. Onun onayına ihtiyacım yoktu.

Ayrıca, Lennon ile aramızda hiçbir şey olmuyordu.

Mikrofon standına yürüyüp boyunu ayarlarken, “Onaylanacak bir şey yok,” dedim. “Lennon iyi biri ama aramızda o tarz bir şey yok. Sadece arkadaşız.”

Storm arkamdan mırıldandı. “Sen öyle diyorsan.”

Başımı eğip ona öfkeli bir bakış attım. “Gerçekten bu kadar aptal mıyım, şerefsiz? Lennon benim tipim falan değil.”

“Pekâlâ adamım. Lanet olsun. Artık şu siktiğimin şarkısını çalalım.”

11. BÖLÜM

LENNON

Koridorda Bayan Herman'ın odasına doğru yürürken, "Her şey güzel olacak," desem de Phoenix pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Gergin olduğunu biliyordum, bu finalin sonucu kaderini belirleyecekti. Ancak *bildiğim* diğer şey ise finali geçeceğiydi.

"Kutlamak için sonrasında sana yemek ısmarlayacağım." Endişesini yatıştırabilmek adına boş boş konuşuyordum.

İşe yaramadı. Sınıfa vardığımızda sanki, "*Sikerler*," deyip kaçmasına iki saniye var gibi görünüyordu.

Omuzlarından tutup ona baktım. "Başaracaksın, beni duyuyor musun? Bu finalin senin için altına yatan bir sürtükten farkı olmayacak. Çünkü sen Phoenix kahrolası Walker'sın."

Son kısmı yüksek sesle söylediğim için koridorun boş olmasına minnettardım.

Gerçi pişman değildim; dudaklarında küçük bir gülümseme oluşturmayı başarmıştım.

Bayan Herman başını kapının arkasından çıkardı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim.

Bakışlarını aramızda gezdirdi. "Size vedalaşmanız için iki dakika daha vereceğim. Sonra içeri gelip başlamam istiyorum," deyip gözden kayboldu.

Phoenix konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki neredeyse onu duyamayacaktım. "Peki ya başarısız olursam?"

"Başarısız *olmayacaksın*." Hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarıldım. "Sana inanıyorum." Geriye doğru çekildim. "Şimdi içeri gir ve o finalin kıcını tekmele. Seni orkestra odasında bekleyeceğim."

İçeri girmesini izlerken her şeyin onun lehine olması için sessizce dua ettim.

"Lennon iyi biri ama aramızda öyle bir şey yok. Sadece arkadaşız."

Orkestra odasına girerken geçen gün duyduğum konuşmanın sonu benim için içinde yankılanıyordu. Aslında canımı acıtmış olması gerekirdi çünkü ona karşı bir şeyler hissediyordum ve o, arkadaş olduğumuzu söylemişti. Phoenix konusunda, benim gibi bir kızın umut edebileceği şeyin en fazla bu olduğunu başından beri biliyordum.

Piyano taburesinde yerimi aldım.

"Gerçekten bu kadar aptal mısın, şerefsiz? Lennon benim tipim falan değil."

Canımı acıtan kısım burasıydı.

Bana hakaret etmiş olmasa da söylediklerini duymak, kalbime yumruk yemişim gibi hissettirmişti.

Çünkü gerçek buydu.

O kadar uzun zamandır çalışıyordum ki parmaklarıma kramp girmeye başlamıştı.

Duvardaki saate baktığımda iki saatten fazla süredir içeride olduğunu fark ettim.

Aniden zihnimde korkunç bir düşünce belirdi.

Ya çoktan çıktıysa? *Ve finali geçemediyse.*

Hayır. Geçememesinin imkânı yoktu. Bu kelimeyi aklıma getirmeyi bile reddediyordum.

Üzerinde çalıştığım son dizeye geldiğimde kapı itilerek açıldı, ayağa o kadar hızlı kalktım ki tabure neredeyse devrilecekti. Yüz ifadesinden ne çıkarmalıyım ya da orada hiçbir şey söylemeden öylece dikilmesi bana ne düşündürmeliydi bilmiyordum.

Takat hemen sonra, bana hayatımda gördüğüm en geniş ve en güzel gülümsemeyle baktı. "Seksen bir aldım."

İçimde beliren coşkuyla birlikte hızla ona doğru koştum. Göğsümde beliren mutluluk o kadar güçlüydü ki içim içime sığmıyordu. Kollarımı ona doladım ve yüzünü avuçlarımdan arasına almadan önce, "Başaracağımı biliyordum," dedim. "Bir saniyelğine bile şüphe etmedim. Sen..."

Yumuşak dudakları, benimkilerin üzerine kapandı.

Gerçek hayatta böyle bir şeye ihtimal vermem mümkün değildi. Kendimi çimdiklemele, kıpırdamadan durup nefes almamak arasında gidip geliyordum. Çünkü bu, *asla* uyanmak istemediğim bir rüyaydı.

Boğazının derinlerinden hırıltılı bir ses çıktı ve sırtım arkamdaki duvara çarptı. Tam o anda, her şeye rağmen bunun bir halüsinasyon olmadığını anladım.

Phoenix Walker beni *öpüyordu*.

Dudaklarım aralandı ve dili şevkle içeri kayıp dilimin tadına baktı.

Güneşe öyle yakındım ki büsbütün yanıyordum.

İlk ve bu ana kadarki son öpüşmemi, on üç yaşındayken yazın büyü-kannesiyle büyükbabasını ziyarete gelen Kelly adında bir çocukla yaşamış-tım. Garipti, özensizdi ve her zaman büyüğü bir an olmasını hayal ettiğim şeyin yakınından bile geçemezdi.

Ama *bu* öpücük? Şimdiye kadar istediğim her şey ve hatta daha fazlasıydı.

Beni, susuzluktan ölmek üzereyken kilometrelerce ötede bulabildiği tek su damlasıymışım gibi öpüyordu. Dili daha derinlere girerken ve eli boynumun yanını kavrayıp beni orada, kaçmamdan korkarcasına sıkıca tutarken bedenimi ona yasladım.

Bina patlayabilirdi, hatta lanet olsun yeryüzü bile yok olabilirdi fakat bu öpücüğü sonlandıran taraf asla ben olamazdım.

Elbette *o*, sonlandırabilirdi.

Gözleri kocaman açılırken yavaşça benden uzaklaştı. Sanki bir kıyame-tin içindeydik ve benim bir zombi olduğumu yeni keşfetmişti.

Yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan mı yoksa dehşet içinde olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Belki de öpüşme yeteneğim düşündüğümde daha kötüydü ve bir şey-leri mahvetmişim. Neyin yanlış gittiğine tam olarak karar veremiyordum. Şu anda emin olduğum tek şey beni öptüğü için pişman olduğuydu.

“Phoenix...”

Sanki sesim yaklaşan bir tehlikeyi haber veren alarmmış gibi arkasını döndü ve şimşek hızıyla kapıdan çıktı.

Orada tek başıma, az önce neler olduğunu merak ederek kalakaldım.

Tabii bir de neyi yanlış yaptığımı.

Aynı günün gecesi, saatlerce düşünüp taşındıktan sonra pes edip ona mesaj attım.

Lennon: *Seninle gurur duyuyorum.*

Evet, öpüşmüştük. Ancak bunun dostluğumuzu mahvetmesine gerek yoktu.

Öpücüğü finali geçme heyecanıyla yaptığı bir hata olarak değerlendirilebilirdi.

Ben de hayatımın en iyi anı olarak kabul edebilirdim.

Ardından normale dönebilirdik.

Fakat dönemedik.

Çünkü bana asla cevap vermedi.

12. BÖLÜM

LENNON

Phoenix'in beni öpüp ortadan kaybolmasının üzerinden üç gün geçmişti. Ona biraz alan tanımam gerektiğini biliyordum ama ertesi gün bu durumu atlatmış olacağını ve eski halimize döneceğimizi düşünmüştüm.

Öyle olmamıştı. Sadece okulda ve sonrasında benden kaçınmakla kalmamış, aynı zamanda mesajıma da dönüş yapmamıştı.

İlgi meraklısı biri gibi görünmek istemesem de arkadaşımı gerçekten özlüyordum. Bu yüzden ona başka bir mesaj göndermeye karar verdim.

Lennon: Tebrikler.

Yaklaşık bir saat içinde mezun olacaktık. Sessizlik halinin sona ereceğinden ve bana aynı şeyi söyleyeceğinden *emindim*.

Fakat şansım yaver gitmemişti. Son mesajımda olduğu gibi beni yine cevapsız bırakmıştı.

"Lennon, geç kalacağız." Babam aşağı kattan seslendi.

Aynadaki yansıma gözü atarken aptal mavi kepi başıma tokayla tuturdum. "Hemen geliyorum."

Telefonumu çantama atmadan önce son bir kez kontrol ettim. Benden sonsuza kadar kaçamazdı. Onu sadece mezuniyette değil, bu akşamki partiye katıldığında da görecektim.

Gardırobumdaki kapının üzerinde asılı olan kıyafete baktım. Genellikle tişört ve kot pantolon giysem de bu gece için yeni elbise almaya ve konfor alanımın dışına çıkmaya karar vermiştim. A kesim, kısa, siyah bir elbiseydi. Alt kısmı genişlediği için vücudumu hoşuma giden bir şekilde şekillendirmişti. Ek olarak, koyu renk daha zayıf gösteriyordu.

Phoenix konusunda gerçekten rahatlamam gerektiğini hissettiğim anda, Bayan Palma'ya içimi dökmüştüm. Bana erkeklerin aptal olduğunu, zamanla olayları kavrayacağını söylemişti. Hemen ardından da saçımı ve makyajımı yapmamda yardımcı olmayı teklif etmişti.

Phoenix'in etrafımda dört döneceğine inandığım bir delüzyona kapılmıştım ama eğer kafasını kışından çıkarmazsa bu geceden sonra bir daha hiç karşılaşamayacaktık. Bu yüzden en iyi halimde olmak istemiştım. "Lennon," diye bağırdı babam tekrar. "Hadi gidelim."

Babamın elinde tuttuğu fotoğraf makinesiyle ben sahnede yürürken çektiği en az bin farklı fotoğraf yüzünden kısa süreliğine geçici körlük yaşıyordum.

Görüşüm Phoenix geldiği sırada eski haline döndü ve onu kaçırmadım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama giydiği çirkin cübbeye ve başındaki kepe rağmen bir şekilde seksi görünmeyi başarmıştı. Diplomasını aldığı sırada, tüm sınıfla birlikte ben de yüksek sesli bir alkış tuttum. Bakışlarım misafirlere döndüğünde, Storm'un büyükannesinin de burada olduğunu fark ettim. Fotoğraf çekerken ayağa kalkmıştı ve avazı çıktığı kadar bağııyordu. Storm adına burada bulunan tek *ebeveyn* o gibi duruyordu.

Phoenix sahneden indikten kısa süre sonra sunucu keplerimizin püsküllerini diğer tarafa geçirmemizi anons etti ve resmi olarak lise mezunu olduğumuzu duyurdu.

Kepleri havaya fırlatmamız beni oldukça mutlu etmişti çünkü lanet olası tokalar artık başımı ağrııyordu.

Herkesin tören alanından ayrılması çok uzun sürmüştü. Alandan çıkıpım anda gözlerim babamı buldu. Bugüne kadar gördüğüm en büyük çiçek buketiyle birlikte beni bekliyordu. Bakışlarımız buluştuğunda hızla yanıma geldi ve beni kollarına aldı. Öyle sıkı sarılmıştı ki canım acıdı. "Seninle gurur duyuyorum, Maymun Surat!"

Gömleğine doğru gülmeden edemedim, mezuniyet meselesini gereğinden fazla abartıyordu. "Teşekkür ederim."

Geriye çekildiğinde devasa çiçek buketini uzattı. Çiçekleri tutabilmek için iki kolumu da ona uzattım; tek kolumla taşıyamayacağım kadar büyüktü.

"Adama dükkândaki en güzel çiçeklerden bir buket yapmasını söyledim çünkü küçük kızım daha azını hak etmiyor."

Aslında ediyordu. Bukette her *çeşit* çiçeğin olması bir yana, hepsi oldukça canlı ve güzel görünüyordu. "Bunlar muhteşem, baba."

Bu peleneğe göre lise mezuniyetlerinde kepe püskülleri sağ tarafa durur ve tören esnasında sola alınması resmi olarak mezuniyeti ifade eder.

Gözücüyla etrafa baktığımda bakışlarım Storm, büyükannesi ve Phoenix'i buldu. Bir kenarda konuşuyorlardı ve yanlarına gitmeyi ne kadar istesem de Phoenix sadece on adım ötesinde olmama rağmen bana bakmıyordu.

Babam dikkatimi tekrar kendi üzerine çekerek, "Görünüşe göre Dartmouth seni bekliyor," dedi.

Tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle bana bakarken ifadesi gururluydu. Yine de sahip olduğum tek ebeveynin yanından ayrılma fikri midemin kasılmasına neden oluyordu. "Burada kalabilirim."

"Kesinlikle hayır. Korkuyor olabilirsin ama bu korkunun seni, yeni bir hayatı deneyimlemekten alıkoymasına izin verme." Öne doğru uzanıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Ayrıca tatillerde eve döneceksin."

İçten içe haklı olduğunun farkındaydım, artık büyümenin zamanı gelmişti. Hillcrest adındaki bu küçük akvaryumdan çıkmalı ve okyanusa atlamalıydım.

Kolunu omzuma dolayarak, "Hadi," dedi. "Yemeğe gidelim."

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Şu sevdiğim deniz ürünleri restoranına gidebilir miyiz?" Oldukça pahalı olsalar da *en iyi* istakozu onlar yapıyordu.

"Sen nereye istersen."

Arka alandan ayrılacağımız sırada durup buketi babama uzattım ve Phoenix ile olan arkadaşlığımı kurtarmak için son bir umutsuz girişimde bulunmaya hazırlandım. "Bunları bir saniye tutabilir misin?"

Telefonumu çantamdan çıkararak ona son kez mesaj attım.

Lennon: Başaracağımı biliyordum.

Phoenix'in telefonuna baktığını görünce kalbim heyecanla sıkıştı... ta ki hiçbir şey yapmadan cebine tekrar sokuncaya kadar.

13. BÖLÜM

PHOENIX

Yataкта dönmek gibi bir hata yaptığım anda küftettim. Her ne kadar yan tarafıma saplanan keskin ve bıçak gibi ağrı artık donuk bir sızıya dönüşmüş olsa da ağırlığımı o tarafa vermek pek iyi bir fikir değildi.

Beni mutlu eden tek şey daha fazla hasar olmadan bundan sıyrılabilmiş olmamdı. *Sarhoş orospu çocuğu.*

Storm'la yaptığımız prova gece üçe kadar sürmüştü. Ayrıca bugün mezuniyet töreni yüzünden erken uyanmam gerekmişti, bu sebeple çok yorgun hissediyordum. Eve döner dönmez doğruca odama gidip sızmıştım.

Ancak kışıma inen bir sopayla saatler sonra uyandırılmıştım. Pislik he-uf, ben sopayı elinden alıp suratına vurduğum anda yere yığılmıştı. Baygın kışımı koridorda sürüklemiştim ve şimdi neredeyse gece yarısı olmasına rağmen piç kurusu *hâlâ* sızmış durumdaydı.

Telefonumu elime alıp mesajlara göz atarken parmaklarım Lennon'ın daha önce attığı mesajın üzerinde durdu. Cevap vermem gerektiğini farkında olsam da ne diyeceğimi bilmiyordum. Her şeyi berbat etmiştim. Ona işleri karıştırmaması gerektiğini söyleyen ben olmama rağmen onu *opmuş* ve işleri karıştırmıştım.

Lanet olsun.

Bu lanet olası aptalca bir hareketti.

Arkadaşlığımız bir kenarda dursun, buradan girmek üzereydin.

Dört gün sonra Voodoo'da sahneye çıkacak ve konserden bir hafta sonra da Storm'la birlikte Los Angeles'a gidecektik. Buradan ayrılmak için sabırsızlanıyordum.

Telefon elimde titrediğinde ekranda Storm'un adı belirdi. Adı henüz muhtemelen mezuniyet partisinde kafayı bulmuştu ve birinin onu eve bırakması gerekiyordu. Ekrandaki yeşil düğmeye bastıktan sonra telefonu kulağıma yerleştirdim. "Seni oradan almamı ister misin?"

"Hayır, dostum. Az önce burada bir haltlar oldu."

Polislerin geldiğini ve sınıfın yarısının tutuklandığını söylemesini bekledim. “Kefaletini mi ödememi istiyorsun?”

Eğer istediği buysa Los Angeles için biriktirdiğimiz para mahvolacaktı.

“Bu gece değil.” Derin bir nefes aldı. “Her neyse. Dışarıdaki jakuzide Sasha bana eliyle muamele çekiyordu ve ona içeri gidip sikişmeyi önereceğim sırada büyük bir gürültü duydum.”

“Dur tahmin edeyim. Kavga çıktı.”

Ona, işi yarım kaldığı için üzülmemesi gerektiğini çünkü Sasha’nın boktan bir kadın olduğunu söylemek üzereyken, “Hayır,” dedi. “Ses senin kıza aitti.”

Benim kız mı? “Biraz daha ayrıntı verebilir misin?”

“Lennon, piç herif.”

Zihnim, onu becerdikten sonra Sabrina’nın orkestra odasında söylediklerine kaydı ve yataktan fırladım. “Ne halt oldu?”

Yaklaşan konser için prova yapmakla ve Lennon’ı görmezden gelmekle o kadar meşguldüm ki onu partiye gitmemesi için uyarmayı unutmuştum.

“Sabrina ve bir grup kaltak, Lennon’ın üzerine domuz pisiği fırlattılar. Ardından zavallı kızın etrafına dönerek ona *Sooey*’ diye bağırıldılar. Lanet olası şey çok acımasızcaydı.”

Yüce İsa.

“Her neyse,” diye devam etti. “Onu kendi kamyonetime aldım. Ne yapmamı istersin?”

Lennon’dan, sanki teslim etmesi gereken sikik bir cihazmış gibi bahsediyordu ama o Storm’du. Herifin öfke dışında hissedebildiği duygu yoktu.

Şifoniyerin üzerindeki anahtarları aldım. “Geliyorum.”

“Sen buraya gelene kadar onu yanımda tutacağım. Hâlâ tek kelime etmedi. Sanırım şok gibi bir şey geçiriyor. Uyarmadı deme.”

Lennon’ın tepeden tırnağa domuz pisiğine bulandığını gördüğümde, evden çıkarken banyodan aldığım havlunun işe yaramayacağını anladım. O kadar kötü haldeydi ki pislik kıyafetlerine, saçlarına ve hatıra kirpiklerine bulaşmıştı. Storm’un kamyonetinden inmesine yardım ederken bakışlarını yerde tuttu. Duşa ihtiyacı olduğu ortadaydı ama onu evime götüremezdim.

* Domuzları bir araya toplamak için kullanılan bir hırıp.

O oradayken olmazdı.

Onu kendi evine götürmenin de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Lennon'ın babası kızını gerçekten umursuyordu. Bu yüzden sadece çılgına dönmekle kalmaz, buraya gelip herkese bağırırdı. Ve bu da Lennon için her şeyi daha kötü hale getirirdi.

Storm'a döndüm. "Ben onu..."

Storm yanımdan ayrılmadan önce, "Sormana gerek bile yok," dedi ve hâlâ partinin devam ettiği evi işaret etti. "Oraya dönüp birine sikimi yalatacağım. Sabah görüşürüz."

O gittikten sonra Lennon'ı arabama doğru götürdüm.

Storm'un evine varana dek tek kelime bile etmedi.

Lennon, ön kapıdan geçtiğimiz sırada, "Beni kendi evime götürebilir misin?" diye itiraz ederken büyükanne bizi gördü.

"Aman Tanrım!" diye bağırды, neredeyse elindeki çay bardağını düşürüyordu. "Neler oldu böyle?"

"Birkaç kaltak mezuniyet partisinde Lennon'a saldırdı."

Ne zaman küfür etsem, *eğlenmek* için kiliseyi tercihen Güneyli bir Hristiyan olarak beni azarlardı ama bu defa bunu yapmadı. Tüm dikkati Lennon'ın üzerindeydi.

Çayını elime tutuşturdu ve Lennon'ın elini tutup onu banyoya götürdü. "Ben kıyafetlerini yıkarken gidip bir duş al, tatlım."

Lennon itiraz etti. "Teşekkür ederim ama sana yük olmak istemiyorum. Bir Uber çağıracağım ve..."

"Saçmalama," dedi büyükanne. Gülmeden edemedim, onunla tartışmaya girmek mümkün değildi.

"İçeri gir ve temizlen," dedi banyonun kapısını açmadan önce. "Havlular şuradaki dolapta."

Lennon bu savaşı kazanamayacağını anlayarak pes etti. "Teşekkür ederim. Bunun için minnettarım."

Lennon içeri girip kapıyı kapattıktan sonra büyükanne bana dönüp kollarını çattı. "Bu ne kadar da zalimce bir şey." Mutfığa giderken uzun iç çekişinin sesini duydum. "Umarım her birinin cesedi cehennemde çürür."

Ben de bunu umuyordum.

Büyükanne, Lennon'ın kıyafetlerini yıkarken giyecek başka bir şeye ihtiyacı olduğu aklıma geldi ve Storm'un odasına yöneldim. Evde işler yolunda gitmediği zamanlarda burada kaldığım oluyordu. İhtiyacım olacağını düşünerek burada bir spor çantası bulunduruyordum.

Çantayı karıştırırken büyükannenin birkaç yıl önce bana doğum günü hediyesi olarak aldığı Papa Roach tişörtünü gördüm. İçimden bir ses Lennon'ın, büyükannenin iğrenç gecelikleri yerine bunu tercih edeceğini söylüyordu.

Banyoya ulaştığımda içeriden su sesi geliyordu, kapıyı açtım. "Sana bir şeyler..."

"Tanrım!" diye çığlık attı Lennon. "Kapı çalmayı bilmiyor musun?" Hızla havluya uzanıp vücudunu örtmeden önce mor sutyeni ve mürekkep izleri gözüme çarptı.

Sırf bu yüzden lanetlenecektim. Küçük Bayan Masum'la başka bir ortak noktamız daha olduğu ortadaydı.

"Dövmelerin mi var?"

Bana sanki kafamı koparmak istiyormuş gibi baktı. "Defol!"

Tanrı aşkına. Gördüğüm ilk çıplak kadın o değildi. Neredeyse her gün bir tane görüyordum. "Rahatla, daha önce görmediğim bir şey değil." Zaten pek bir şey gördüğüm söylenemezdi. Tişörtü lavabonun üzerine bıraktım. "Sana giymen için bir şeyler getirmiştım."

Garaj kapısının açılıp Lennon'ın içeri girmesi yarım saat aldı. Genellikle topladığı koyu renk saçları şimdi ıslak ve dağılmış haldeydi. Tişört dizlerini sıyrmasına rağmen hâlâ çekiştirmeyi sürdürüyordu ve rahatsız hissettiği yüz ifadesinden anlaşıyordu.

En azından artık domuz pisliğiyle kaplı değildi, bunu bir kazanç olarak değerlendirmesi gerekiyordu. "Selam."

"Beni eve bırakabilir misin?"

Bırakabilirdim ama istemiyordum. Biraz takılabileceğimizi düşünmüştüm.

"Neden biraz daha kalmıyorsun?"

Bu fikir Lennon'ın pek hoşuna gitmemiş olacaktı ki hemen karşı çıktı. "Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum."

Öfkemin giderek büyüdüğünü hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kıyafetlerinin kurumasını bekle."

"Onları yarın gelip alırım."

Lanet olsun. Aramızdaki şu saçma şeyi bir kenara bırakıp eski halimize dönebileceğimizi ummuştum.

“Benimle *biraz* zaman geçir.”

Güldü ama gülüşünde neşeye dair hiçbir iz yoktu. “Neden seninle zaman geçirmek isteyeyim ki?”

Isa aşkına. Daha bu sabah bana mesaj atmıştı. Oysaki şimdi, aramıza yeterince mesafe koyamıyormuş gibi davranıyordu.

“Çünkü arkadaşız.”

“Biz arkadaş değiliz.” Bebeksi kahverengi gözleri camı andıracak kadar parlaktı. “Arkadaşlar birbirlerini görmezden gelmez.”

Haklıydı. Fakat ben daha bunu ona söyleyemeden yanımdan geçerek dış kapıya ilerledi.

Onu takip ettim. Kızgın olmasını anlıyordum. Ancak gecenin bir yarısı, ılece bir tişörtle dışarı çıkması hiç de akıllıca değildi. “Lennon.”

Bileğini tutmak için uzandığım sırada arkasını dönerek beni itti. “Beni *yalnız* bırak.”

“Üzgün olduğumu biliyorum...”

“Üzgün değilim,” dedi. “*Utanç* içindeyim.” Altdudağı titriyor, konuşurken sesi çatlıyordu. “Lanet olası domuz pisliğini üzerime döktüler.”

Bir daha asla onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağını söylemek üzereyken Lennon daha önce yaptığını görmediğim bir şey yaptı.

Ağlamaya başladı.

14. BÖLÜM

LENNON

Domuz pisliğine bulanmak yeterince utanç verici değilmiş gibi artık aşağılanmış hissetmek için başka bir sebebim daha vardı.

Gözyaşlarımı durduramıyordum ve nefesim sıkışıyordu. Bu kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek istemiyordum ama Phoenix kollarını etrafıma doladı. Onu itip kendimden uzaklaştırma isteğim, rahatlama ihtiyacımın gölgesinde kalmıştı.

Çünkü çok güzel kokuyordu. *Kahretsin.*

Etrafıma doladığı kollarının tutuşu sıkılaşıırken sesi kulağımda alçak bir homurdanmaya dönüştü. "Lanet olası sürtükler."

Bu sadece hıçkırıklarımın daha da artmasına sebep olmuştu. Bütün öğleden sonrayı hazırlanarak geçirmiştim. Sadece Phoenix'i görmeyi değil, hepimiz kendi hayatlarımızı kurmadan önce arkadaşlarımla gecenin tadını çıkarabilmeyi unmuştum. Zorbalığa uğrayan şişman kız olmadığım bir gece geçirmek istemiştım çünkü bir kez olsun ortama uyum sağlayabilmişim.

Hayır, sağlayamamıştım. *Aslı sağlayamayacaktım.*

"Tek istediğim sarhoş olup eğlenmekti," diye mırıldandım göğsüne doğru. Gözyaşlarımı gri tişörtünün ince kumaşını ıslatıyordu.

"Arabamda bir şişe viski var."

Başımı kaldırıp ona baktığımda dudakları kıvrıldı ve sırıttı. "Hadi parti yapalım."

Aynı anda hem gülüp hem de ağlayabilmenin mümkün olmadığını düşünüyordum, görünüşe göre yanılmıştım. "Çok komiksin."

"Ciddiyim." Kollarını çekerek benden uzaklaştı. "Lanet olası liseden yeni mezun olduk ve en sevdiğim insanlardan biriyle arkama yaslanıp bunu kutlamak istiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Hemen dönerim."

Son üç gündür beni görmezden geldiği için onu geri çevirmeliydim. Fakat o, partiye gelip beni almak zorunda olmamasına rağmen bunu yapmıştı.

Keşke hayatımın en kötü gecesinin parçalarını da oradan toplayabilseydim. Yine de arkadaşımınla zaman geçirmek, o parçaları toplamak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

Ayrıca -babamla bu konuyu konuştuğumda pek istekli görünmese de- otuk sokağa çıkma yasağım yoktu. Sadece on sekiz yaşında değildim, liseden de mezun olmuştum.

Phoenix bir elinde Jack Daniels', diğer elinde iki kırmızı plastik bardakla içeri girdi ve onu takip etmemi işaret ederek kanepeye doğru yürüdü.

Şişeyi ve bardakları kanepenin önündeki sandığın üzerine bırakırken yanına oturdum. "Planın tüm gece burada oturup kafayı bulmak mı?" diye sordum, o her iki bardağı da yarısına kadar doldururken.

"Evet." Bardaklardan bir tanesini bana verdikten sonra kendi bardağıyla benimkini dürttü. "Kısmen."

Daha önce hiç sarhoş olmadığımı kabul ediyordum, pek de heyecanımı görünmüyordu.

"Bu eğlenceli değil," dedim. "Cidden."

"Alkol beynini ele geçirene kadar bekle," diye homurdandı.

Yeterince makul. Yine de bunu daha ilginç bir hale getirmenin bir yolunu bulmak eğlenceli olabilirdi.

"Bir oyun oynayalım."

Alını kırıştı. "Ne tür bir oyundan bahsediyorsun?"

"Bir tür içki oyunu." *Elbette.* "*Ben Daha Önce Hiç*'e ne dersin?"

Daha önce oynamamıştım ama oldukça kolaydı. "Sırayla daha önce hiç yapmadığımız bir şeyi söylüyoruz, tabii eğer karşıdaki kişi bunu *yaptıysa*... içkisinden bir yudum almak zorunda."

"Aptalca bir şeye benziyor," diye mırıldandı. "Ama tamam. Varım. Sen başla."

Sarhoş olduğunda ve oyunu kazanan ben olduğumda bunun aptalca olduğunu düşünemeyecekti. Başlamak için en kolay şeyi seçerek, "Daha önce hiç sahnede şarkı söylemedim," dedim.

Şaşırmışa benziyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet." Yaşıtlarım kendimi bildim bileli beni dışladığı için daha önce hiç tanımadığım bir grup insanın önüne çıkıp şarkı söylememiştim; bu fiil beni çok korkutuyordu. Yine de herkesin gerçekten önemli biriniymişim

gibi bana bakmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyorum desem, yalan söylemiş olurum.

Sanki özelmışim gibi bakmalarını isterdim.

Phoenix bardağını ağzına götürüp bir yudum aldı. Konuşmaya başlamadan önce dudakları komik bir şey varmış gibi seğirdi. "Daha önce hiç sokağa çıkma yasağı almadım."

Lanet olası.

İçkimden büyük bir yudum aldım, gerçi pek de mantıklı bir fikir olmadığı ortadaydı. Kehribar rengindeki sıvı boğazımdan aşağı indiği an öksürmeye başladım. *Tanrım.*

Tecrübesizliğim karşısında güldü. "Ne oldu, Hayran Kız? İçkiyi kaldıramıyor musun?"

Yorumunu görmezden gelerek elimdeki kozla karşılık verdim. "Daha önce hiç sınavda kopya çekmedim."

"Şirin." Gözlerini kıstıktan sonra içkisinden bir yudum daha aldı. "Daha önce hiçbir partide üzerime domuz pisliği atılmadı."

Bu acıtmıştı. Bardağı kaldırıp dudaklarıma yaklaştırmadan önce boşta olan elimin işaretparmağını kaldırdım. "Henüz çok erken." Aldığım ikinci yudumu yutmak ilk yuduma göre daha kolay olmuştu ama hâlâ tadı çok sertti.

Phoenix elindeki en büyük silahı kullandığına göre sıra bana gelmişti.

Bakışlarımı üzerinden çekmeden, "Daha önce hiç orkestra odasında bir fahişeyi becermedim," dedim.

"Görünüşe göre bu gece biri pençelerini çıkarmaya karar vermiş," diye mırıldandı aldığı yudumdan hemen önce.

Sıcak bir his damarlarımda gezindi, kendimi hafiflemiş hissediyordum. "Bunu başlatan sendin, dostum."

Sigara paketini açıp içinden bir tane çıkarmadan önce, "Hiçbir zaman sikik bir kaleme tonlarca para harcamadım," dedi ve sigarasını yaktı.

Beni ele vermişti, neşçyle bir yudum daha aldım. Artık bedenimin içinde daha rahat ve iyi hissediyordum. "Vay canına, bu şey çok güçlü."

Muhteşem yüz hatları, endişeli bir ifadeye büründü. "Biraz yavaş olsan iyi olur."

Sikerler yavaşlamayı. Tek istediğim eğlenmekti. "Asla olmaz," dedim ona dönerek. "Bu gece sokağa çıkma yasağım yok." Bu, benim için bir zaferdi ve kutlanması gerekiyordu. Bu yüzden bir yudum daha alarak daha önce benim yapmadığım ama Phoenix'in yaptığı bir şeyi düşünmeye

alıştım. Aklıma gelen şeyle içten içe güldüm. Tanrı biliyor ya aleti her ürettiğini elde edebiliyordu.

"Daha önce hiç seks partisi düzenlemedim."

Sigardan derin bir nefes almasına rağmen bardağına uzanmadı. Elini omma doğru salladım. "Hadi ama dostum. İç bakalım."

"Daha önce hiç seks partisi düzenlemedim," dedi yüzünde muzip bir ifade belirmeden önce. "Üçlü seks? Evet. Seks partisi? Çok zahmetli."

Bu mantığa karşı ne diyebilirdim ki?

Ağız dolusu bir yudum daha aldım. "Aynen öyle, kardeşim."

Elini uzatıp hafifçe koluma dokunduğunda bedenime bir ürperti yayıldı. "Belki de artık durmalıyız."

"Önerin için teşekkürler, *baba*." Boşalan bardağımı tekrar doldurdum. Anı ben pes etmem."

Boğazından homurdanmaya benzer bir ses çıktı. "Tamam o zaman, daha önce hiç kimsenin sikini emmedim," dedi.

Bakışlarındaki kendinden emin ifade, savaşı kazandığını söylüyordu. Daha önce bir erkeğe sakso çekmeyi bile beceremeyen ezigin teki olduğumu kabul etmektense sarhoş olup içimdeki her şeyi çıkarmayı tercih ederdim.

İlhamı bozmadan bir yudum daha aldığım da sigarasını masadaki kül tablasında söndürdü. "Söz konusu yapmadığın bir şey olduğunda içemezsin. Unuttun mu?"

"Kuralları biliyorum," dedim sadece.

Bakışlarındaki zafer kazanmış ifade aniden silindi ve sessizliğe gömüldü. Takat ben oyunu devam ettirmek istiyordum. Daha önce yapmadığım bir şeyi bulmak için zihnimi karıştırdım. "Daha önce hiç tutuklanmadım."

Phoenix yine içkiyi dudaklarına götürmedi. "Neden içmiyorsun?"

Yüzünde kalbimi yerinden oynatan ukala bir ifadeyle göz kırptı. "Çünkü daha önce hiç yakalanmadım."

Cevabının ardından, sanki mikroskopla baktığı örnek bir parçaymışım gibi beni inceledi ve yüz hatları gevşedi. Bir sonraki sorusunu nasıl sorması gerektiğini düşünürken parmağını sivri çenesinde gezdirip, "Daha önce hiç bir erkeği becermedim," dedi.

Ne kaybedebilirdim ki? Yine, biriyle yatamayan bir inek olduğumu doğrulamak yerine sarhoş olmayı tercih ederdim.

Bir yudum aldım.

"Kimi becerdin?" Ses tonunda, sebebini bilmediğim hafif bir gerginlik vardı. Utanmış gibi yaparak göz kırptım. "Buna cevap verebilmem için *Doğruluk Mu Cesaret Mi?* oynamamız gerekiyor."

“O halde doğruluk mu cesaret mi?”

Ah, siktir. “Pekâlâ.” Yutkundum. “Doğruluk mu...”

“Sıra bende,” diye araya girerek yeni bir sigara daha yaktı. “Doğruluk mu cesaret mi, Hayran Kız?”

Görünüşe göre benim için bundan sıyrılmanın kolay bir yolu olduğunun henüz farkında değildi. “Cesaret.”

Bam. *Güvendeydim.*

Dudaklarından sarkan sigaranın dumanı havaya süzüldü. “Dövmele rini göster.”

Ne. Sikimden. Bahsediyordu?

O şeyleri görmesine izin veremezdim. *Bunun* yerine tüm sınıf bizi izlerken ona defterimdeki tüm şarkıları söylemeyi tercih ederdim.

Bu boktan nasıl sıyrılacaktım?

Hızla bir şeyler düşünürken dürüst bir cevabın en politik yanıt olduğuna karar verdim. “Hiç dövmem yok.”

Cevabımdan hoşlanmadığı ortadaydı ama bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dövmelerimi göremezdi çünkü hiç dövmem yoktu. *Şansa küs.*

Sıranın bana gelmiş olmasıyla rahatlayarak, “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordum.

Cevap vermeden önce bir an bile tereddüt etmedi. “Doğruluk.”

Ona kolay bir şeyler sorabilirdim ama bunu yapmayacaktım. Eğer dövmelerimi görme isteğinin beni rahatsız ettiği kadar o da bir şeylerden rahatsız hissederse oyunu bırakır diye umuyordum. “Beni neden öptün?”

Derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi. Bir anlığına cevap vermeyeceğini düşünsem de beni yanıltmıştı. “Çünkü öyle istedim.”

Sırtımdan yukarıya doğru tırmanan ufak ürpertiyle beraber bacaklarını birbirine bastırdım. Tanrıya şükür bunu nasıl sindireceğimi düşünemeyecek kadar kafam iyiydi.

Phoenix beni öpmek *istemişti.*

Sigarasını bardağın içine attığında izmaritten bir *tıs* sesi çıktı ve ardından, “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordu.

Vücudumda gördüğü şeyin ne olduğunu sormasını istemediğim için, “Cesaret,” dedim. Fakat sonraki cümlesiyle beraber sanki ruhuma keskin bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettim. “Bana uyluğuna ne çizdiğini göster.”

Dudaklarım titrek bir nefesle aralandı. Belli ki algılama sorunu yaşıyordum çünkü az önce bir adım öne geçmişti. *Hem de nasıl.*

Bunu yapamayacaktım. *Yapamazdım.*

Ama zorundaydım. Çünkü içimden bir ses bundan sıyrılmama izin veremeyeceğini söylüyordu.

Ayağa kalktım. "Pekâlâ." Bunu itiraf etmekten nefret etsem de şu anda Phoenix'in okuma güçlüğü benim için oldukça büyük bir avantaja dönüşmüştü.

Tişörtümü yukarı doğru sıyırmaya başladığımda Phoenix benden daha hızlı davrandı, dokunuşuyla birlikte başımın döndüğünü hissettim. Phoenix, tişört yukarı toplandıktan sonra uyluklarımın üstündeki kelimelere odaklandı. Ne yazdığını anladığında yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

Ona zamanının dolduğunu ve bu kadarının yeterli olduğunu söyleyebilen koltukta bana doğru yaklaşıp mürekkebi inceledi. Parmakları kelimelerin hepsinin üzerinde tek tek gezinirken onları silmeye çalıştı. Nasırlı ellerine rağmen dokunuşu nazikti. Her temas, bacaklarımın arasına bir aklılık dalgası yolluyordu.

"Şişman," dedi kelimeyi okuyarak. Kalbim göğüs kafesimi tekmeledi. Phoenix bir diğerini okurken kaşlarını çatı. "Domuz." Bu defa öfke, esne yansıtmıştı. Sonuncusuna geçti. "Parates çuvalı."

Parmaklarını mürekkepten uzaklaştırıp ağzına götürdü ve ıslattı. Ardından kelimelerden her birini ıslattığı parmağıyla silmeye çalıştı ama başaramadı. O kadar kolay çıkmazlardı. "Asetat kalemiyle yazdım."

"Neden..." Kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşirken sesi pünlü bir hal aldı. "Kendine bunu neden yapıyorsun?"

Çünkü ben buydum.

Herkes beni bu şekilde görüyordu.

Gözyaşlarımı bastırarak ondan uzaklaştım. "Ben doğruluğu seçmedim. Sürrece bu soruyu soramazsın," deyip koltukta geriye doğru kaydım. Ayrıca sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi?"

Cevap vermeden önce çenesinde bir kas seğirdi. "Cesaret."

Göğsümde en karanlık sırlarımı ortaya dökecek bir yarık açılmış gibiydi. Söylediyordum. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Bu sebeple, adil olan benimle *kendi* sırrını paylaşması olacaktı. "Bana nerede yaşadığını göster."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Hayır..."

"Az önce sana kimsenin görmediği bir şeyi gösterdim. İnanılmaz derecede özel ve kişiseldi." *Neredeyse beni parçalara ayıracak bir şeydi.* "Sen de en azından bana yaşadığın karavanı gösterebilirsin."

Bunu yapmak istemediği açıktı, yine de boyun eğdi. "Öyle olsun." Cebindeki anahtarları çıkardı. "Hadi gidelim."

Bayview'dan geçerken Phoenix'in Toyota'sının altında ezilen toprak ve çakıllardan sürtünme sesi geliyordu. Hızlı bir hareketle yolun sağ tarafına döndüğünde, her biri birbirinden daha kötü durumda olan bir dizi karavanın yanından geçtik. Yolun sonundaki en berbat karavanın önünde durduğumuzda, midem bulanmaya başlamıştı.

Küçük karavan o kadar paslı ve kirliydi ki bir zamanlar hangi renk olduğunu bile tahmin edemiyordum. Giriş kısmında küçük bir merdiven yer alıyordu ama o da -tıpkı çatı gibi- öyle harap görünüyordu ki güvenli olmadığı her halinden belliydi.

Eminem'in *8 Mil* filmindeki karavanı, buraya kıyasla lüks bir ev sayılırdı. Bu yorumu onu yargılamak için yapmıyordum, sadece onun için üzgündüm.

Kimse bu şekilde yaşamayı hak etmezdi.

Phoenix, "İçeri girmeyeceğiz," dedi aksi bir tavırla.

"Zorunda değiliz."

Bakışları önce karavana, ardından bana döndü ve çenesini sıktı. "İstediyini aldın mı, prenses?"

Kelimeleri tokat etkisi yaratmıştı. "Beni buraya getirmeni acımasız olmak ya da sana kendini boktan hissettirmek için istemedim. Buraya gelmek istedim çünkü senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum." Kaşlarını çattım. "Senin de vücuduma ne yazdığını görmek istemenle aynı sebepten."

Söyleyecek bir şeyi yok gibi görünüyordu, sessizliğe gömülmüştü.

Konuyu değiştirmesini umarak koltuğumda ona doğru döndüm. "Senin sıran."

Cevap verirken alçak sesi aramızdaki boşlukta süzüldü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Vücuduma *neden* böyle şeyler yazdığımı sormasını istemiyordum. Eğer sorarsa olduğum kişinin tamamen bir kurmacadan ibaret olduğunu ve görüldüğümün yarısı kadar bile güçlü olmadığımı anlayacaktı. Bu yüzden bir kez daha aynı cevabı verdim. "Cesaret."

Başını eğerek bakışlarımızı buluşturdu. Buz mavisi gözleri alevden bir edip gibi içimi delip geçiyordu. "Sikimi ağzına alman için sana meydan okuyorum."

Bu dakika... Ne?

Gözlerimi yüzünde gezdirerek şaka yaptığına dair herhangi bir işaret vermememe rağmen hiçbir şey bulamadım. Zihnim karman çormandı ve bu-
cun aldığım alkolle ilgisi yoktu. Ona aksini söylesem de daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ayrıca ilk cinsel tecrübemi bir cesaret oyunuy-
tu edinmek istemiyordum. Pek özgüvenli biri olmasam da daha fazlasını
tek ettiğimin farkındaydım.

"Ben... şey..."

Phoenix sanki komik bir şey söylemişim gibi kahkaha atmaya başladı.
su anda yüzünün halini görmek gerekirdi. Sadece dalga geçiyordum."
Arabayı çalıştırdı. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler alalım ve Storm'un gara-
jına geri dönelim."

Bana bir çıkış yolu sunmuştu ve bunu kullanmalıydım. Yine de göğsü-
mün orta yerinde, hayal kırıklığına dair ruhaf bir şeyler vardı. Karşımdaki
tek bir adam olsaydı rahatlamış hissedebilirdim ama öyle değildi.

Karşımdaki Phoenix'ti.

Ve söz konusu bir cesaret oyunu olsun ya da olmasın... bu benim *o kız*
olmak için tek şansımdı.

Hikâyede erkeği elde eden kız olmak için.

Sadece bir geceliğine bile olsa.

Vites uzandığı sırada parmaklarımı elinin üzerine yerleştirdim. "Araba
kullanırken yapamam."

Demek istediğim, *yapabilirdim* ama pek güvenli olmazdı.

Bana doğru kısa bir bakış attı. "Çok komiksin, Hayran Kız."

Alkol, beni hiç düşünmediğim kadar cesur hale getirmiş olmalıydı.
Benim aksine, ben dalga geçmiyorum."

Arabayı parka doğru çekerken gözleri yüzümde gezindi. Duyabildiğim
tek şey kalbimin gümbürtüsüydü. Bir saniye geçti.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Ardından koltuğunda geriye kaydı.

Madem istiyorsun..." Gözkapaklarının ardından bana baktı. "O za-
man yapabilirsin."

Midemde asi bir arı ordusu varmış gibi hissediyordum çünkü boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Bu da gereğinden fazla yeme alışkanlığını açıklayan bir başka şeydi.

Daha önce porno izlemiş, hatta sırf merak ettiğim için salatalıklı denemeler de yapmıştım. Bu yüzden ne yapmam gerektiğiyle ilgili temel bilgilere sahiptim. Fakat hâlâ nasıl *başlamam* gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Bu da Phoenix'in farkında olduğu bir şeydi.

Endişeli olduğumu anlamıştı. Bunu komik buluyormuş gibi dudağının köşesi yavaşça yukarı kıvrıldı. "Gergin misin?"

Daha çok dehşete düşmüştüm ama bunu belli etmemeye çalışıyordum çünkü yıllardır hayalini kurduğum şeyle arama korkunun girmesine izin vermeyecektim. "Değilim."

Bakışlarıyla beni tarttı. "O zaman yaklaş."

Kucağına oturmadan mümkün olduğunca ona doğru yaklaştım, nabızım kulaklarımda atıyordu. Onu öpmek istiyordum fakat son öpüşmemi zin ardından çıldırmıştı. Belki de bir daha denememek daha iyi olurdu.

Tişörtünü çekiştirerek, "Çıkar," dedim ve bu kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. Onun için şarkımı söylememi istediğinde bana söylediği sözlerin aynısını sarf ettim. "Tam bir deneyim yaşamak istiyorum."

Phoenix, ensesine uzanarak tişörtünü tuttu ve tek bir hareketle başından yukarı çekti. Bakışlarım anında kalbinin tam üzerinde bulunan büyük, siyah müzik anahtarına kaydı. Hemen yanına da porte olarak bilinen beş yatay çizgi çizilmişti ama üzerlerinde hiç nota yoktu. Çizgiler tamamen boştu.

"Neden boş?"

"Hayatımı değiştirecek şarkıyı yazana dek boş kalacak."

Bu iyi bir sebepti.

Parmaklarım dövmenin üzerinde silik bir iz bırakırken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"İki yıl önce."

"Çok güzel." Bakışlarım göğsünden aşağı doğru kayıp zayıf ve biçimli karnının üzerinde durdu. O çok güzeldi. "Başka dövmen var mı?"

"Neden kendin bakmıyorsun?"

Sanırım bu, işe koyulmam için bir işaretti.

Bir başka gerilim dalgası üzerime geldiğinde parmaklarım kot pantolonunun düğmesindeydi. Kotu, belirgin ereksiyonunun üzerinde gerilmişti ve fermuarını indirmeye çalışırken çıkan ses, neredeyse sağır edecek kadar yüksekti.

Tüm endişelerim, Phoenix Walker'ın sertleştiğini fark ettiğim anda kayboldu.

Bu *benim* içindi.

Kot pantolonunu çekebilmem için kalçalarını kaldırdı ve pantolon bantlarından aşağı sıyrıldığında aleti dışarı çıktı.

Bu... gerçek olamazdı. Demek istediğim, gerçek olduğu ortadaydı ama... Yüce İsa. *Çok büyüktü.*

Porno yıldızlarındaki gibi bir büyüklükten bahsetmiyordum. Daha çok, “*yasal olarak endişe verici olduğu için bilimin bunu incelemesi gerekiyor*” şeklinde bir büyüklüktü.

“İlanırım.” Bakışlarım altında daha da büyüdüğüne yemin edebilirdim. “Bu şeyi neyle besliyorsun?”

Başparmağı altıdudağıma kaymadan önce boğuk bir kahkaha attı. Cevap verirken yüz ifadesi eski halini almıştı. “Bir dakika içinde ağzınla.”

“Eh, işte bu doğrudu.”

Parmaklarımı kalın uzunluğunun etrafına doladım. Bir kayayı andıran sertliğine rağmen onu boydan boya okşamak, sıcak bir satene dokunmuş hissi veriyordu. Parmaklarım bu hareketi tekrarladığında Phoenix derin bir nefes aldı, kendime engel olamadan bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dudakları aralanmıştı. Göğsü, aldığı düzensiz nefeslerle inip kalkarken göğüsleri kapalıydı. Başparmağımı aletin parlak ve geniş tepesi üzerinde gezdirirken sedef rengi sıvı damlasını etrafına yaydım.

Sertçe yutkundü. “Lennon.” Kulağa çaresizmiş gibi gelen sesi, sadece beni başladığım işe devam etmem için teşvik ediyordu.

Pozisyonumu ayarlayabilmek için başımı kucağına doğru eğdim. “Hepsini almamın imkânı yok.”

Bu *konuyu* da açıklığa kavuşturduğumuzu düşünüyordum. Ayrıca dışarıda bir yerde eğer *tamamını* ağzına alabilecek bir kadın varsa, muhtemelen bütün o kadını da incelemeliydi. Çünkü bir insanın ağzını o kadar açabilmesi için yılan soyundan geliyor olması gerekiyordu.

Sesi hırıltılıydı. “Umurumda değil, sadece ağzını sikimin üstüne koy.”

Dudaklarımı aletin başına değdirerek yavaşça öptüm ve geri çekilmeden önce dilimle tuzlu sıvının tadına baktım. “Buna devam edebilmem için bana neyin hoşuna gittiğini göstermelisin.”

Bundan zevk almasını istiyordum.

Bir elini saçlarıma dolarken, diğer eliyle uzunluğunu kavrayarak başımı derine yaklaştırdı. “Ağzını aç.”

Dudaklarımı araladığımda aletin başını ağzımın içine doğru itti “Şimdi yala.”

Dilimi ucuna değdirdiğimde inleyerek, “Biraz daha,” diye emretti. Bu defa dilimi, uzunluğunda boylu boyunca gezdirdim ve teninin her noktasını emdim. Phoenix, hayatımda tattığım en güzel şeydi ve ben, tek bir damlayı bile boşa harcamak istemiyordum.

“Siktir.” Saçımdaki tutuşu sıkılaştı. “Em.”

Edepsiz emriyle çılgına dönmüş bir halde onu daha da derine aldığını da, bu defa başka bir inlemeyle karşılık verdi.

Aletini tutan elini çekip yerine kendi elimi yerleştirdim ve çıkardığı seslere göre neyden zevk aldığını anlamaya çalışarak onu hevesle emip sıvazladım. Tam olarak hoşuna giden bir pozisyon bulduğumda homurda narak aletini ağzıma itti. “İşte böyle,” dedi. “Bu şekilde emmeye devam et.”

Bundan zevk aldığını ve neredeyse kontrolü kaybetmesine sebep olanın *ben* olduğumu bilmek, az kalsın beni oracıkta boşaltacaktı.

Onu hızla ağzımın derinliklerine alırken çenem ağrıyordu. Fakat boşalmasını istediğim için hareketlerimi hızlandırdım. Phoenix’in tüm vücudu ürperdi. “Siktir. Ben...” Saçlarımı kavradığı eliyle başıma baskı uyguladığında öğürdüm. “Kıpırdama.”

Sesi tehditkârdı. Kendimi menisini yutmaya hazırladığım sırada hiçbir şey olmadı. Olduğu yerde hareketsiz kaldı, tam yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sormak üzereyken dışarıdan bir ses yükseldi.

Adamın teki bağırarak Phoenix’e bir şeyler söylüyordu. “Buraya gel, küçük pislik. Kıcını tekrar tekmelemenin zamanı geldi.”

Ne haltlar dönüyordu?

Savunmasız hissederek bakışlarımı Phoenix’e çevirmek üzereyken, karının alt kısmındaki üçgen boyunca uzanan koyu renkli morlukları fark ettim. Bildiğim kadarıyla Phoenix sporla uğraşmıyordu, onların nasıl oluştuğunu merak etmiştim. Canı acıyor olmalıydı.

Adam daha çok yaklaşırken attığı dengesiz adımların sesi geliyordu. Konuşmaya devam ederek, “Seni adi şerefsiz,” diye bağırırdı. “Kaltak annenin dünya için bir iyilik yapıp seni aldırmalıydı. Sen benim oğlum falan değilsin. İşe yaramaz sülüğün tekisin ve bir gün seni öldüreceğim.”

Vay canına. Aletini ağzımdan çıkartırken öfke damarlarımda dolaşıyordu. Bu adam çıldırmıştı ve söylediği korkunç şeyler kesinlikle mide bulandırıcıydı.

Sen benim oğlum falan değilsin. Kavgacı şerefsizin, Phoenix'in babası olduğunu anladığım anda göğsüm tiksintiyle doldu. O piç kurusuna ağzının payını vermeye hazırlanırken Phoenix arabayı çalıştırdı ve geri geri giderek karavan park yerinden çıktı. O kadar hızlı hareket etmişti ki boynumu incitmiştim.

Yolcu koltuğunda doğruldum. "O baban mıydı?"

Çenesini sıkıp pantolonunu çekerken sessiz kaldı.

Bu hareketi düşüncelerimi doğruluyordu.

Araba Storm'un evinin önünden geçerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Seni evine bırakacağım." Sadece bunu söylemek için konuşmuştu.

İ ve gitmek istemiyordum. En önemlisi, onun da o karavana dönmesini istemiyordum. Hiçbir zaman.

Yaşananlar hayatımın en güzel gecesine gölge düşürmüştü. Boktan babası Phoenix'i *öldürmekle* tehdit etmişti. Bu korkutucu olmasının yanı sıra, apaçık istismardı.

Babam kanepemizde yatan bir adam olması fikrinden hoşlanmasa da onları anlattığımda, pes edip ne kadar isterse o kadar kalabileceğini söyleyerek izin vereceğini biliyordum.

Phoenix, evimin garaj yoluna girmek yerine birkaç metre gerideki büyük meşe ağacının altında durdu.

"Babama bizde kalıp kalamayacağını soracağım," dedim. "Pek hoşuna girmeyecektir ama..."

"Senin evinde kalmayacağım," diyerek lafımı kesti. "Storm ne zaman istersen onlarda kalmama izin veriyor."

Domuz pisliğiyle dolu kalabalığı aşip beni partiden çıkardığı için Storm'a minnettardım. Artık bu minnettin bir başka sebebi daha vardı; Phoenix'e güvenilir bir sığınak sunmuştu.

"Pekâlâ." Acı, dalgalar halinde içime yayılırken gözlerimi yumdum. Bu gece yaşananlar sık sık başına geliyor mu?"

Yine cevap vermedi. Ne zaman zor bir soru sorsam sessizlikle karşılık veriyordu ve ben, bu sessizliğin aslında bir *cevap* olduğunu şimdi anlamıştım.

Gözlerimi tekrar araladığımda hâlâ tişörtünü giymediğini ve pantolonunun düğmesini iliklemediğini fark ederek parmak uçlarımı morluğun üzerinde nazikçe gezdirdim. "Bunu o mu yaptı?"

Sessizlik.

Onu yatıştırmak istiyordum, başımı eğerek dudaklarımı morluğun üzerinde defalarca gezdirdim. Dokunuşumun tüm acısını almasını umut ediyordum. Phoenix keskin bir nefes aldı ve aleti tekrar sertleşti. Konuştuğunda sesi boğuktu. "Lennon." Bunun bir uyarı mı yoksa rica mı olduğunu ayırt edemediğim için ikinci seçeneği seçtim. Elimi aletin etrafına dolayarak kabarık ucunu ağzıma alıp emdim. Kısık bir iniltiyle karşılık verse de dilimi uzunluğuna sürttüğümde beni durdurdu.

Yanaklarım utanç içinde kızardı. Tabii ki de şu anda oral seks istemiyordu. Travmatik bir şey yaşamıştı. Tam başımı çekerek uzaklaşmak üzereyken elimi tutarak aletin üzerine yerleştirdi ve parmaklarımı yönlendirdi. Boştaki elini boğazımın etrafına sarıp sıkıca tuttuğunda irkildim. Tutuşu boğulmama sebep olacak kadar güçlü değildi ama nefes almamı güçleştirdiği kesindi. Başını eğerek dudaklarıma doğru soludu. "Daha hızlı sıvazla," diye mırıldandı.

Sözleri hareketleriyle birleştğinde meme uçlarımda sertleştiğini hissettim. Gözlerimi kapatarak hareketlerimi hızlandırdım ve derinden gelen melodik sesine kapıldım.

"Çok tatlı ve masumsun." Şu anda yaptığım şeyin masumluk ya da tatlılıkla alakası olmadığını hatırlatmak üzereyken dişlerini boynuma geçirdi. "Seni baştan çıkarma düşüncesi beni fazlasıyla tahrik ediyor."

Yalnız değilsin.

Tenimi ağzının içine çekip iz bırakmaya yetecek kadar sert bir şekilde emdi. Sadece bıraktığı acıya kucak açmıyor, aynı zamanda daha da fazlasını istiyordum. "Daha sert."

Dişleriyle tenimi sıkıştırdı ve ben inleyip titreyene kadar boynumu ısırmaı sürdürdü. Boğazımın derinliklerinden kısık bir inilti yükseldi, ben aletini boydan boya sıvazlarken uzunluğunu avuçladı. "Boşalmak üzereyim." Sıvazlama görevini devralarak aletini hızlı ve sert bir şekilde okşadı. "Tadına bakmak ister misin?"

Bana vermek istediği her şeyi istiyordum.

Başımı eğip aletini ağzıma doğru çekerek alabildiğim kadarını aldım. Kısa süre sonra, kaba ve düzensiz bir nefesin aramızda yankılanmasıyla sıcak sıvının boğazımdan aşağıya inmesi bir oldu. Tek damlayı bile boşu harcamak istemeyerek onu emdim. Sırtını koltuğa yasladı. "Siktir."

Ben de öyle söyledim.

Boşalan Phoenix olmasına rağmen zevkten başı dönen *benmişim* gibi hissediyordum. Ta ki umutsuz bir düşünce, zihnimde kendine bir yer bu

Buna dek. Bu gecenin ardından ne olacaktı? Beni yine görmezden mi gelecekti? Yoksa arkadaşlığımızı sonsuza dek bitirecek miydi?

"Beni yine görmezden gelecek misin?"

"Hayır." Bana bakmak için başını eğip bir sigara yaktı. "Ama ben kız arkadaş işleriyle uğraşmam, Lennon." Ses tonu giderek kalp kırıcı bir hâl aldı. "Ve seninle işleri yürütmek isteyip bunun peşine düşsem bile yapamam. Çünkü on bir gün sonra Storm ile birlikte Los Angeles'a gidiyoruz. Birkaç bağlantı kurup biraz orada kalmayı planlıyoruz." İç çekti. "Muhtemelen sana daha önce haber vermeliydim ama... bilirsin işte. Üzgünüm, Lennon."

Ne demek istediğini anlasam da merakıma engel olmadım.

"Eğer gitmeseydin... yapar mıydın?"

"Neyi yapar mıydın?"

"Benimle işleri yürütmenin peşine düşer miydin?" Yüz hatları huzursuzlukla dolduğunda hızla ekledim. "Sadece netleştirmek için soruyorum, senden kalmanı *istemeyeceğim*." Benim yüzümden hayallerinin peşinden koymayı bırakmasını asla istemezdim. "Yaz sonunda Dartmouth'a gideceğim, bu yüzden ben de bir ilişki istemiyorum." Omuz silktim. "Sadece bulmek istediğim için sordum."

Benim gibi bir kızın, hikâyesinin sonunda erkeği elde edemeyeceğini bulmek için.

Cevap vermesi zaman aldı, neredeyse sormamışım gibi davranmasını söyleyecektim ama sonra sesini duydum. Fısıldayarak, "Belki," dedi.

Kalbim acıyla kasıldı. *Buruk bir hüzün dedikleri bu olsa gerek.*

İlişkimiz olmaması, iletişim kurmayacağımız ve arkadaş kalamayacağımız anlamına gelmiyordu. Böyle olmak zorunda değildi. Tatillerde Los Angeles'ı ziyaret edebilirdim. Ayrıca Storm'la beraber ara sıra büyükanneyi ziyaret etmek için buraya tekrar geleceklerinden de emindim. Buna ek olarak henüz buradan ayrılmamıştı. Zamanımız azdı ama yine de vardı. Hiç olmamasından daha iyiydi.

"Hâlâ on bir günümüz var."

"Evet." İzmariti pencereden dışarı fırlattı. "Ama bunun üç günü, Voodoo için prova yapmakla geçecek."

Bu doğruydü.

"Eğer sizin için de sorun olmazsa provalarınızı izlemek isterim."

"Her ne kadar bir süre sonra izlemekten sıkılacak olsan da benim için sorun yok."

Böyle bir şey mümkün değildi. “Seni dinlemekten ya da izlemekten asla sıkılmam.” Pencereden dışarı bakarken evin ışığının açık olduğunu fark ettim. Babamın beni beklediğinden emindim. “Gitsem iyi olacak.”

İçimden bir ses, giydiklerim hakkında *pek çok* sorusu olacağını söylüyordu. Eşyalarımı toparlayarak gitmeye hazırlandığımda zihnimde beliren bir düşünceyle durakladım. “Neden garaj yoluna girmek yerine hep buraya park ediyorsun?”

“Çünkü güvenlik kameralarınız var.” Dudakları kıvrıldı. “Burası hiçbirinin görüş açısına girmiyor.”

Ah. *Bu yeni bir bilgiydi.*

Yerdeki çantamı aldım. “Yarın görüşürüz.”

Ani bir hareketle eğildim fakat hemen sonra olduğum yerde durakladım. Nasıl olmalıydı? Arkadaştık ama az önce yaptığımız şey arkadaşlıktan biraz daha fazlasıydı. Ona sarılmalı mıydım? Elini mi sıkmalıydım? Ya da *sikerler* deyip onu öpmeli miydim?

Phoenix sanki aklımı okuyormuş gibi, “Takıldığım insanları asla öpmem,” dedi ve ona daha önce öpüştüğümüzü hatırlatacağım sırada devam etti. “İşleri karıştırıyor. Aramızda daha fazlası olduğunu düşünmelerine neden oluyor.”

Buna karşı çıkamazdım.

“Tamam, öpüşmek yok. Anladım.”

Kapı koluna uzandığım anda Phoenix’in parmakları çenemi tuttu ve nefesi yüzüme çarpacak kadar yaklaştı. Öpücüğe dilini karıştırmamıştı, sadece nazik bir dokunuştan ibaretti. Uzaklaşmadan önce dudakları ağzımın üzerinde kıpırdandı. “Yarın mesaj atarım.”

“Tamam.”

Karşıya geçip araba yolunda koşarken gülümsememi bastırmak için yavaşça içini ısırdım. Babamın çoktan yatmış olmasını umarak eve girdiğimde, bir fincan kahveyle beraber kanepede oturduğunu gördüm. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, beni bekliyordu.

“Gerçekten mi, baba?” Gözlerimi devirdim. “Ben bebek değilim.”

“Sen *benim* bebeğimsin,” diye karşı çıktı. “Ve bir gün kendi çocukların olduğunda, ergenlik çağındaki kızının kötü şeylerin olabileceği bir partiye katılmasının ne kadar korkutucu olduğunu anla...” Beni baştan aşağı süzerken gözleri büyüdü. “Kıyafetlerine ne oldu?”

Hızla bir şeyler düşündüm. "Partide su savaşı yaptık." Omuz silktim. Elbisem ıslanınca ev sahibi bir kız bana tişörtünü vermeyi ve kıyafetini yıkamayı teklif etti.

Koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Sana bir pantolon da veremedi mi?"

"O... benden çok daha zayıf."

Duraksadı, söylediklerime inanmış gibi görünüyordu. "Eğer bu gece olınlar arasında su savaşı en kötü şeyse o halde Tanrı'ya şükretmeliyim." Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Saat neredeyse üç. Ben yatıyorum."

Peşinden gitmek üzereyken yeni gelen bir mesajla telefonum titredi.

Phoenix: *Yarın oldu.*

Sırıtarak cevapladım.

Lennon: *Bu defa beni görmezden gelmediğin için teşekkürler, dostum.*

Merdivenlerden çıkıp odama doğru ilerlerken bir şeyler yazdığını gösteren küçük noktalar ekranda belirip kayboldu.

Phoenix: *Sikimi emdiğin için teşekkürler, ahbap.*

Lennon: *Ne diyebilirim ki? Ben muhteşem bir arkadaşım.*

Phoenix: *Evet, öylesin. Sen onun yerini almadan Storm'a harekete geçmesi gerektiğini söyleyeceğim.*

Yatağıma kıvrılırken cevap yazdım.

Lennon: *Storm'un da aletini emmesini ister misin? Eğer istiyorsan seni yargılamayacağım, ona birkaç taktik verebilirim.*

Phoenix: *Asla olmaz. Storm benim tipim değil.*

Göğsümde ufak bir acı belirdi.

Lennon: *Ben de değilim*

Phoenix: *Bu doğru. Takıldığım kızlara benzemiyorsun.*

Hissettiğim o ufak acı, artık tam anlamıyla keskin bir ağrıya dönmüştü. Ancak başka bir mesaj daha geldiğinde yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Phoenix: *Sen onlardan daha iyisin.*

15. BÖLÜM

LENNON

Son iki günümün büyük çoğunluğunu, Storm'un garajındaki provaları dinleyerek geçirmiştim. Phoenix ve Storm, hangi şarkıyla açılış yapmaları gerektiğine henüz karar veremedikleri için tartışıyorlardı. Phoenix, Metallica'nın "Enter Sandman" şarkısı ile başlamaları gerektiğini söylerken Storm da The Who'dan "My Generation"ı istiyordu çünkü şarkının büyük kısmını davul sesi oluştuyordu.

Aralarındaki gerilim geçen her dakika daha da artıyordu, yakında işin içine yumrukların da girmesinden korkuyordum. Büyükanne bile bir süre sonra tartışmalarını dinlemeyi bırakıp içeri girmişti. Ne yazık ki ısıtma cihazını kulağından çıkarmak konusunda biraz geç kalmıştı.

Storm, tam zamanında eğilmeme şükredeceğim bir güçle bagetlerini odanın diğer ucuna fırlattı. "Sadece üç şarkı söyleyebiliriz, gör herif. Senden istediğim tek şey bunlardan birinde davulun ağırlıklı olmasıydı."

Phoenix burun deliklerini genişleten bir öfkeyle mikrofonu sıkıca kavradı. Öyle ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Sağır mısın, orospu çocuğu? Enter Sandman'de de davul çalabilirsin."

Bakışlarını bana çevirdi. "Şu aptala mantıklı düşünmesini söyle, Lennon."

Tanrı aşkına. "Evet, "Enter Sandman" ile de davul..."

Storm acımasızca sözümü kesti. "Küçük kız arkadaşın tabii ki de senin tarafını tutacaktır."

Yok artık. Hiç adil davranmıyordu, sözümü bitirmeme bile izin vermemişti.

Phoenix dişlerinin arasından homurdandı. "O benim kız arkadaşını değil, ahmak herif."

"Hangi sikim..."

Parmaklarımı dudaklarıma yaklaştırarak gürültülü bir ısıklık çaldım; bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Kavga etmenin sırası değildi, yarın gece Voodoo'da sahneye çıkacak lardı. Eğer akıllarını başlarına toplayıp açılış şarkısını seçmezlerse boku yerlerdi.

"Bu kadarı yeter," diye bağırdım dışarıdan gelen gürültünün arasından. Dışarıda kötü bir fırtına vardı ama burada olanların yanından bile geçmezdi.

"Siz ikiniz inatçılığınızı bir kenara bırakıp tartışmayı keserseniz, bu işi çözüp provaya devam edebilirsiniz."

Phoenix, bakışlarını Storm'a çevirdi. "Lennon sıkı bir *rock* müzik hayranı ve o da Metallica şarkısı ile başlamamız gerektiğini düşünö..."

Sözünü kestim. "Hayır, düşünmüyorum."

Phoenix gözlerini bana çevirdi. "Senin de aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

"Davul konusunda başarılı bir şarkı olduğunu düşünüyorum ama açılış şarkısı için *yeterli* olduğunu düşünmüyorum."

Storm kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "O halde The Who olacak."

"Onun da doğru bir seçim olduğunu düşünmüyorum."

Aslında o şarkıyı seviyordum ama insanlara, "her ne yapıyorsan bırak ve sadece şarkıyı dinle" mesajı verdiğini sanmıyordum.

Ayrıca Phoenix her ne kadar profesyonelce şarkı söyleyebilse de bu parça ne kadar başarılı olduğunu göstermek konusunda yetersiz kalıyordu.

"Orta yolu bulabiliriz," diye devam ettim. "Sadece bu işi çözüp önerilerle açık olmalısınız."

"İyi," diye homurdandı Storm. "Önerin nedir, Hayran Kız?"

"Ona Hayran Kız deme, sikik herif." Phoenix'in sesi kısık ve tehditkârdı. Pekâlâ, *bu konuyu* sonra düşünecektim.

"Metallica'nın şarkılarını seviyor musun?"

"Göröldüğü üzere," diye cevapladı Phoenix ama elimi kaldırıp onu dırdurdum.

"Storm'la konuşuyordum."

Storm, bana sanki ikinci bir kafam varmış gibi bakıyordu. "Elbette lanet olası *Metallica* dan bahsediyoruz."

Şimdi anlaşılmaya başlıyorduk. "Bu durumda, "Sandman"i ikinci sıraya dinayı ve Pink Floyd'un, "Welcome the Machine" şarkısını listeden çıkarmaya ne dersiniz? O şarkıda pek davul yok."

“Vay canına,” dedi Phoenix. “O harika bir şarkı.”

“Farkındayım,” dedim dişlerimin arasından. “Ama şu anda *uzlaşmaya* çalışıyoruz.”

Bahse girebilirdim ki Storm’un sıkıntısı açılış şarkısı seçiminden değil, ikinci şarkıda *hiç* davul çalamayacak olmasından kaynaklanıyordu. Phoenix’in amacı bu olmasa da bir şekilde en iyi arkadaşını ve grup üyesini dışarıda bırakmıştı. Böylece Storm da pasif-agresif bir direniş olarak, “My Generation”ı tercih etmişti.

“Bana uyar,” dedi en sonunda Storm. “Ama o zaman açılış *ya da* kapanış şarkımız olmayacak.”

Haklıydı, daha önce dinlediğim tüm şarkıları hatırlamaya çalışarak hızla beynimi taradım ve aklıma gelen fikirle birlikte parmaklarımı şıktattım. “Kapanış, “Man in the Box” ile yapmaya ne dersiniz? O şarkıyı söylerken *ortalığı ayağa kaldırıyorsunuz* ve davullar da şarkının büyük çoğunluğunu oluşturuyor.”

Storm ve Phoenix bir süre birbirlerine baktıktan sonra en sonunda ikisi de başını salladı. “Ben varım,” diye onayladı Storm.

Phoenix çenesini sıvazlayıp dikkatle beni incelerken, “Ben de,” dedi. “Açılış şarkısı için bir önerin var mı?”

Etrafta dolanarak hem Phoenix’in muhteşem sesini ortaya çıkaracak hem de Storm’un inanılmaz davul becerilerini gösterecek bir şarkı düşünmeye çalıştım. En sonunda aklıma gelen fikir biraz klişe olsa da bunun hakkını verebilirlerdi.

“Voodoo,” diye bağırdım.

Phoenix, küçümser bir ifadeyle bana baktı. “Evet, Lennon. Yarın orada çalacağı...”

“Voodoo’nun “Godsmack” şarkısından bahsediyorum.”

İkisi de anlam veremeyerek birbirlerine baktı.

“Evet, yani hayır,” diye homurdandı Phoenix. “Bu çok klişe.”

“Eğer insanların önyargılarını kırıp tükürdüklerini yalamalarına sebep olamayacak kadar kötü söylerseniz o zaman klişe olur. Ama siz, onlara tükürdüklerini yalatabilirsiniz.”

Orijinal grubun vokalleri o kadar iyi sayılmazdı ama şarkı harikaydı.

“Hadi ama,” diye devam ettim. “Girişi akapella yapmanın yanı sıra, sahneyi yerinden oynatacak kadar düşük bir ses genişliğine sahipsin.”

Storm odanın içinde gezinirken bagetlerini eline aldı. “Senin kız doğru söylüyor.”

Storm'a gülümsedim. "Phoenix'in akapellasının ardından *senin* kalacağını olabilecek hipnotize edici bir davul kısmı var. Ardından ikiniz birleşip seyirciyi çığına çevirebilirsiniz."

İkisi için de en iyisi buydu.

Phoenix tam itiraz etmek üzereyken, "Sadece bir deneyin," dedim.

"Tamam..."

Storm davul setinin başına geçtikten birkaç dakika sonra, Phoenix'in derin ve karanlık sesi bir sis gibi etrafımızı sardı. Bu şarkıyı oldum olası sevmiştim, şu anda Phoenix'ten duymak ise kesinlikle büyüleyiciydi. İnsanlar akıllarını oynatacaktı. Eğer Voodoo'da seyirci koltukları olsaydı, bu performanstan sonra tüm koltukların sıırsıklam olacağı kesindi.

Şarkının ortasında Phoenix bakışlarını arkadaşına çevirdi ve Storm başını salladığında aralarındaki gerilim bir anda yok olarak yerini muhteşem bir uyuma bıraktı. Şarkıyı bitirdiklerinde hayranlarıymış gibi olduğum yerde zıplamamak için kendimi zor tutuyordum. "Benim oyum kesinlikle evet."

Bu konuda benim söz hakkım olduğundan değildi ama *bu* şarkıyı seçmeleri gerekiyordu.

Phoenix, Storm'a döndü. "Sen ne diyorsun?"

Storm çenesini ovuşturdu. "Sanırım ben de Lennon'a katılıyorum. Seçtiğimiz şarkıların hiçbiri bize ait değil, bu yüzden adiler her koşulda bizim orijinal olmadığımızı düşünecek. En azından oraya çıkıp Lennon'ın da dediği gibi herkese tükürdüğünü yalatabiliriz."

"Aynen öyle."

"Tamam o zaman," diye kabul etti Phoenix. "O halde Voodoo'da kararlıydık."

Çenesiyle Storm'a işaret etti. "Bir tekrar daha yapalım."

Onlar birkaç kez daha şarkıyla prova yaparken ben de kanepenin üzerine oturup onları dinledim. Her tekrarda daha iyi oluyorlardı ama beşinci provanın yarısına geldiklerinde, dışarıdaki fırtına yüzünden elektrikler gıdıp gelmeye başlamıştı. Provanın sonuna kadar idare etseler de altıncı provada aynı şey olduğunda Storm bagetleri yere fırlattı. "Sikerler böyle işi. Ben ara veriyorum."

İçecek bir şeyler alacağını ya da bir sigara yakacağını düşünmüştüm ama Storm bunun yerine telefonunu alıp biriyle mesajlaşmaya başladı. Ardından anahtarlarını çıkartıp kapıya ilerledi.

Aynı merak Phoenix'i de ele geçirmiş olmalıydı ki Storm dışarı çıkmadan önce, "Nereye gidiyorsun?" diye homurdandı.

Yeni bir mesaj yazmak için yarı yolda duraksayan Storm, "Sasha'nın yanına," dedi omuz silkererek. "Fırtına yatışana kadar prova yapamayacağız. En azından vaktimi eğlenceli bir şey yaparak geçireyim."

Eğlenceli bir şeyden kastının Sasha ile takılmak olduğu açıktı. Kızın daha önce Phoenix ile birlikte olmaya çalıştığını Storm'un bilip bilmediğini merak ediyordum.

Phoenix alaycı bir şekilde güldü. "O kadar da eğlenmeyeceksin, kardeşim. Sana söyledim, o kız..." Bana doğru bakarak konuşmayı kesti. "İşin bittiğinde mesaj at."

Merak beni ele geçirdiği için ısrar etmeden duramadım. "O kız ne?"

Storm kaşlarını kaldırarak Phoenix'e baktı ve garajdan çıkmadan, "Benim senden daha çok eğleniyor olacağın kesin," dedi.

Kollarımı birleştirerek Phoenix'e döndüm. "Neden kendimi içinde olmadığım bir şakanın hedefi gibi hissediyorum?"

Bir şişe suyu almak için uzanırken, "Önemli bir şey değil," dedi.

Buna bir saniyelğine bile inanmamıştım. "Eğer önemli bir şey değilse neden bana söylemiyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Suyu içmeyi bıraktı.

Başımı salladım.

"Storm'a, Sasha'yla sikişmenin berbat bir fikir olduğunu söyledim ama sanırım kendisi tecrübe etmek istiyor. Veya ceset gibi yatan kızlara karşı bir ilgisi var."

Sorduğum için cidden pişman olmuşum. "Ah."

Şişenin kalanını bitirdi. "İsrar eden sendin." Haklıydı, ben sormuştum ve şimdi bunu yapmamam gerektiğini anlamıştım.

Phoenix'le birlikte olmadığımızı biliyordum. Yine de bu, takıldığı kızlar hakkında bir şeyler duymayı sorun etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ayrıca bir zamanlar yattığı kız hakkında Storm'u uyarmasının hisleriyle bir alakası olup olmadığını merak etmediğimi söylersem yalan olurdu.

"Onunla takıldığı için kızgınmışsın gibi görünüyor."

Gülüşü içinde neşe barındırmıyordu. "İnan bana, değilim."

"Emin misin?" Onu kıskırttığının farkında olarak üzerine gitmeye devam ettim.

Bakışlarını bana çevirdiğinde omuzları gerilmişti. "Ben kıskanç bir tip değilim, Hayran Kız." Gözlerindeki acımasızlığı tüm kalbimde hissedebi-

hiyordum. “Bunun için bir kadını gerçekten umursuyor olmamı getirecek ve beni asla umursamam.”

Eğer yüzüme bir yumruk atsaydı canım daha az acırdı. “Anladım.”

Kısa bir an, gözlerinde pişmanlığın belirtilerini gördüm ama çok geçmeden kayboldu ve konuyu değiştirdi. “Bu gece yardımcı olduğun için teşekkürler.” Tişörtünün ucunu kaldırarak yüzündeki teri kuruladı. “Eğer müdahale etmeseydin muhtemelen Storm’u yere sererdim.”

Bakışlarım kasıklarındaki çürüğe takıldı. Artık rengi koyu mavi değildi, canlı bir günbatımını andıracak kadar rengârenkti. Günbatımından tek farkı, güzel olmamasıydı. Çirkin ve acımasızdı.

Çünkü birisi onu incitmişti.

“O günden sonra oraya tekrar gittin mi?”

Beni tekrardan yok saydı. “Bir şeyler atıştıracam. Sen de ister misin?”

Ve bir kez daha hayal kırıklığı göğsümü sardı. Ne zaman onu biraz daha tanımaya çalışsam bana engel oluyordu.

Keşke bana açılseydi. Çünkü *tek* istediğim ona yardımcı olmaktı.

“İstediğim tek şey ne zaman baban hakkında soru sorsam beni görmezden gelmeye son vermen. Yaşadıklarının zor olduğunu biliyorum ama...”

Liksintiyile karşı çıktı. “Hiçbir bok bilmiyorsun.”

“Ne demek bu?”

Bana doğru bir adım attı, çakan şimşekle beraber etraf kısa bir süreye aydınlandı. “Bir hayal âleminde yaşıyorsun. Babacığın seni seviyor ve umursuyor.” Devam ettiği sırada kalbim acıyla çarpıyordu. “Sopayla dövülmek için kapını kilitlemek zorunda değilsin. Sarhoş baban seni uykunda öldürmek istemiyor. Her gün, tek bir yanlış hareketin sonunu getireceğini hatırlatan bir bok çukurunda yaşamıyorsun. Annenin nerede olduğunu merak etmene ve iyi olduğunu umut etmene gerek yok. *Seni* umursamamasına ve geride bırakmış olmasına rağmen.”

Söyledikleri göğsümde bir delik açmış gibiydi. “Pho...”

“Açlığın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Birkaç mide guruldamasından bahsetmiyorum.” Üstüdüğü kıvrıldı. “Artık varlığından emin olmadığın Tanrı’ya, vücudun pes etmeden önce yiyecek bir şeyler bulabilmek için dua etmene neden olacak *can yakıcı* bir açlıktan bahsediyorum.”

Yanağımdan aşağıya bir damla yaş süzüldü ve bu onu daha da kızdırdı. “Hiçbir sik bilmiyorsun, Lennon.” Üzerime doğru ilerleyerek beni duvarla bedeni arasında sıkıştırdı. “Çünkü *sen*, hayatın boyunca hiçbir bok istemek zorunda kalmadın. Benim gibilerin uğruna öleceği şeylere sahipsin.”

Başını eğerek dudaklarını kulağımanın üzerine gezdirdi. Sesindeki tehditkâr ton, vücudumu ürpertmişti. “Benim için ağlamayı kes.” Çenemi parmaklarının arasına alıp beni ona bakmaya zorladığında irkildim. “Senin bu boktan, timsah gözyaşlarına ihtiyacım yok ve bana acımanı asla istemiyorum.”

İçimdeki umutsuzluk, yerini öfkeye bıraktı. Ona yardım etmek istiyordum ama bu, onun kum torbası olacağıma anlamına gelmiyordu. “Siktir git. Sırf boktan bir hayatın var diye sana değer veren insanları kendinden uzaklaştırmaman ve onlara bir hiçmiş gibi davranman doğru değil. Bize verilen hayatı seçme şansımız olmadı. Seninkinin bu kadar berbat olmasından *nefret ediyorum* ve eğer kendi hayatımı seninkiyle değiştirmememin bir yolu olsaydı bunu yapardım. Ama biliyorum ki sen bu bataklıktan sürünerek çıkmak zorunda kalan ilk kişi değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın.”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Ve bil diye söylüyorum, sana acı-mıyorum. Korkunç babanı bir tarafa bırakırsak sen istediğim *her şey* sahipsin.”

Saf bir kıskançlık damarlarımda patlayarak içimde tuttuğum tüm acıyı ona yansıtmama sebep oldu. “Bir odaya girmekten ya da yeni biriyle tanışmaktan korkmana gerek yok çünkü insanlar seninle alay etmiyor. Adını attığın yere tapıyorlar.”

Soğukkanlılığımdan geriye kalanları yitirerek göğsümü yumrukladım. “Benim sahip olduğum şeylere sahip olmak için ölürdün, öyle mi? Ben, senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için *öldürürdüm*. İnsanların gözlerini senden alamayacağı kadar yetenekli ve büyüleyici olmak için ödevinde bahsettiğin o büyüün küçük bir kısmını dahi deneyimleyebilmek adına canımı bile verirdim.” Boğazımda oluşan yumruyla sesim çatladı. “Ama buna asla sahip olamayacağım.”

Çünkü ben özel değildim.

Gitmek için onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda bileğimi yakaladı ve beni klavyenin yanına sürükledi. “Ne yapıyorsun?”

“Nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyorsun, öyle mi?” Mikrofonu aşağıya doğru eğdi. “Kahrolası şarkıyı söyle.”

Daha önce çıldırmış olduğunu düşünmüştüm fakat şu anki haliyle kıyaslanamazdı. “Sen aklını mı kaçırdın? Hayır...”

Eliyle yüzümü kavradı. “Sikik bir korkak olmayı bırak ve *şarkı söyle*.”

O anda, o kapıdan çıkarak kaçmam gerektiğini bilsem de yapamadım.

Güneş, tıpkı bir tsunami gibi beni içine çekiyordu ve oldukça güçlü bir cazibesi vardı.

Gözlerimi klavyeye diktim. "Hangi şarkıyı söyleyeceğimi bilmiyorum." Arkama geçti. "Her ne olursa."

Tercihimi onun için söylediğim son şarkıdan yana kullandım.

Parmaklarım fildişi rengindeki tuşlara bastığında ışıklar titrediydi ve elektrik gidip geldi. Bu da ilk birkaç notayı karıştırmama sebep oldu.

Phoenix'in dudakları kulağımın üstünü okşadı. "Gözlerini kapat ve ne olursa olsun sakın durma. Anladın mı?"

Başımı sallayarak gözlerimi sıkıca yumdum ve şarkıyı söylemeye başladım. Nabzım kulaklarımda öyle sert atıyordu ki gürültüsü neredeyse sesi mi bastırıyordu. Nazik parmakları kollarımda gezinerek tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Dudakları boynumda dolaşırken aletin sertliğini hissettiğimde, şarkının sözlerini karıştırdım.

"Devam et." Sıcak nefesi tenimde gezinirken elleriyle belimin yanlarını okşadı. Bedenim başımı taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Vücuduma dokunduğunu ve bunun ona ne hissettirdiğini bilmek gerilmeme sebep oluyordu. "Pho..."

Dişlerini boynuma geçirdiğinde nefesim kesildi. "Kontrolü elinde tutan sen değilsin." Dilini dışarı çıkarıp keskin ısırganlığın acısını yatıştırdı. "Şarkıyı söylemeye devam et."

Devam ettim.

Kalbimden geçen şarkıyı söylerken başka birine dönüştüm. Kendine güvenen ve yetenekli birine.

Özel birine.

Phoenix, kısık sesli bir hırlamayla sanki kendisine engel olamıyormuş gibi devasa ereksiyonunu kıcıma sürttü. İçimde yeni bir adrenalin patlaması baş gösterdi. Mememi avuçladığında bu patlama gerginliğe dönüştü.

Ne yazık ki kilolu bir kız olmanın getirdiği teselli ödülünü alamamıştım. Bir avuçtan biraz fazla olsalar da memelerim çok büyük değildi. Phoenix hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Sutyenimin içine sızan parmakları meme ucumu çimdiklerken kürek kemiklerime doğru konuştu. "Aklının içinden çık."

İçimde büyüyen paniği bastırmak için kendimi yutkunmaya zorladım çünkü bu anı bir daha yaşayamayacağımı biliyor ve mahvetmek istemiyordum. Endişemi bastırarak odaklanmaya çalıştım. Zihnimin yada bedenimin

kontrolünün bende olamadığı bir âna kapılarak çok daha güçlü bir hissin varlığına odaklandım.

Yüzüm yanıyordu. Phoenix'in eli hâlâ tişörtümün altındaydı. Sutyenimi aşağıya çekerek göğsümü açığa çıkarıp büyük eliyle kavradı. Şarkıyı söylerken zar zor nefes alıyordum, yine de devam ettim.

Phoenix de devam etti.

Diğer eli pantolonumun beline yöneldiğinde ürperdim. *Oraya* dokunurken karnımın alt kısmını hissedeceğinden şüphem yoktu. Bu yüzden, düğmeyi açmaya başladığında ona karşı çıktım.

"Phoenix..."

Ne var ki eli, iç çamaşırımın içine sızıp kadınlığımı avuçladığında yapabildiğim tek şey irkilip boğuk bir ses çıkarmak oldu.

Her şey o kadar hızlıydı ki karşı koymak bir kenara, düşünmeye bile vaktim yoktu. Çılgık atarak kaçmadığını görünce şarkıyı söylemeye devam ettim. Parmağı, kaygan tenimin üzerinde süzülerek bana sataşıyordu. Parmağının ucuyla klitorisimin etrafındaki ıslaklıkta bir daire çizdi. Sesim artık boğuk değildi, neredeyse inliyordum. *Benimle alay ediyordu.*

Daha önce kendime defalarca dokunmuştum ama hiçbirini bununla kıyaslanamazdı. Sanki bedenimi kendi enstrümanı haline getirmişti; beni çalarken duymak istediği sesleri çıkarıyor, almak istediği hisleri de alıyordu.

Birkaç dakika önceki paniğim kaybolmuş, onun yerini beni hemen burada becermesi için ona yalvarma isteği almıştı. Uzun parmaklarından birini içime soktuğunda inledim. Başım o kadar çok dönüyordu ki tıpkı sarhoş bir öğrenci gibi klavyedeki tuşların yerini karıştırıyordum.

Sesinin karanlık tonu gerilim yüklüydü. "Durma."

Parmağını çekip tekrar içime soktuğunda, bu defa *ona* durmamasını ben söylemek istedim. Bacaklarımın arasında zevk dolu bir şimşek çaktı. İçime bir parmağını daha ekledi ve beni canım acıyacak kadar esnettikten sonra elini hareket ettirmeye başladı.

Çaresiz bir şekilde kesik kesik solurken Phoenix'in parmakları hem içime girip çıkıyor hem de klitorisimi ritmik hareketlerle okşuyordu. Klavyenin kenarını kavrayıp çalmayı kestim çünkü dokunuşlarının zıtlığı kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

Söylemem gereken kısım yerine mikrofona doğru inledim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Çünkü odaklanabildiğim *tek* şey, içimde patlayan havai fişeklerdi. Büyülenmiş gibiydim. Zirveye ulaşmayı ve bu hissin sonsuza dek sürmesini diliyordum.

Işıklar titrerken elektriğin gelmesiyle beraber iniltilerim mikrofona yansıdı.

“Phoenix.”

Bedenine yaslandım. Hissettiğim her şey bir anda kaybolarak yerini Phoenix’in verdiklerine bıraktı. Hareketlerinin hızlanmasıyla bedenimi ele geçiren zevk gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu.

“Ah, Tanrım.”

Artık boşlukta yer kaplayan bir varlık değildim. Saf enerjiden ibarettim.

Onundum.

Elektrik tekrar kesilmeden önce ev gök gürültüsüyle titredi ve ışıklar tamamen kapandı. Öne doğru yalpaladığım sırada Phoenix boştaki eliyle belimi kavrayarak beni kendisine çekti. Sesi pürüzlüydü. “İşte böyle hissettiriyor.”

Parmaklarını pantolonumdan çıkarmadan önce içimde son bir kez daha hareket ettirip orgazmımın kalıntılarını sıyrdı. Ardından kendi ıslaklığını dudaklarıma sürttü, bu yaptığıyla kan akışım hızlandı.

“Ağzını aç.” Dudaklarımı araladığımda parmaklarını içeri sokup kendi tıdımına bakmamı sağladı. Etrafımızı saran karanlığa alışamadığım için onu göremiyordum ama beni hareket ettirdiği için onu *hissede biliyordum*.

“Bana da biraz ver,” dedikten sonra çenemi kavrayıp açgözlü ve ateşli dil darbeleriyle beni öpmeye başladı. Parmakları kalçalarımı sarıp beni odanın diğer ucuna yönlendirdiğinde başım dönüyordu.

Kanepeye ulaştığımızda oturmak için hareketlendim ancak beni durdurdu. “Bekle.”

Gölgelerin arasında eğildiğini görebiliyordum. Hafif bir tıkırtı sesi yükseldi ve ardından dudakları tekrar dudaklarımı yakalayıp bizi, yatağa dönüştürdüğü koltuğun üzerine çekti. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Boynuma bıraktığı yumuşak ısırlıklarla birlikte kesik nefeslerimiz, yeterince bunaltıcı olan yaz havasını daha da çekilmez bir hale getiriyordu. Düğmesi hâlâ açık olan kot pantolonumu kalçalarımın arasından sıyrırken, “Seni tekrar boşalttığımda adımı haykırdığını duymak istiyorum,” dedi.

Vay canına. Beni bir kere daha boşaltacağını düşünmek bile orgazm olmam için yeterliydi.

Kot pantolonumla beraber iç çamaşırimi da bacaklarımdan sıyrırken ona yardımcı olmak adına hevesle ayakkabılarımı tekmeledim. Etrafın karanlık olmasından memnundum; bu, vücudumu göremeyeceği anlamına

geliyordu. Yine de elektrikler her an gelebilirdi. Tam tişörtümü çıkaracağı sırada dikkatini başka yöne çekmek için fermuarını indirmeye başladım.

Onu ağzıma alabilmek için pantolonundan kurtulmak üzereyken beni durdurdu. "Kondom almalıyım."

Farkındalık ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu. *Seks yapmak istiyordu.*

Neden istemeyeceğini düşünmüştüm ki? Bakire olmadığımı sanıyordu, bu yüzden seks büyük bir mesele olmamalıydı.

Gerçeği söylemek ve söylememek arasında sıkışıp kalmıştım. Fakat o, Phoenix Walker'dı. Yıllardır gizlice takip ettiğim, istediğim adamdı.

Bekâretimi onunla kaybetme fikri tüm hayallerimi süslemişti.

Anın büyüsünü bozacağından endişelendiğim için bunu ona söylemeye korkuyordum. Benim ne kadar ezik olduğumu düşünmesinden ve gelecekte olabilecek herhangi bir şeyin ihtimalini ortadan kaldırmasından korkuyordum.

Beni tekrar görmezden gelebilirdi.

Paketin yırtılma sesi kulaklarımı tırmaladığı sırada Phoenix, "Bacaklarını benim için aç," dedi.

Seks esnasında Sasha gibi bir ceset olmamak adına, zihnimde kendime moral konuşması yaparak bacaklarımı araladım. Phoenix üzerime doğru gelerek kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Aletinin ucu girişime sürtündüğünde nefesimi tutarak acıyı hissetmeyi bekledim... fakat öyle olmadı.

"Daha önce bunu yaptın, değil mi?"

Yanlış bir şey mi yapmıştım? Yoksa Phoenix bu konuda ne kadar endişeli olduğumu sezmiş miydi? Panîğin içimde yükselmesine engel olamıyordum.

"Evet," diye yalan söyledim. Bir yandan da bedenimin rahatlamasını ve zihnimin rol yapabilmesini diliyordum. Sanki birçok kez seks yapmışım gibi.

Phoenix, bacaklarımın arasında kalçalarını oynattığında ne kadar *büyük* olduğunu hatırladım. Sadece aletinin başını içime yerleştirebilmesi için bile çabalaması gerekiyordu. "Çok sıkısın."

"Çok *büyük*sün," diye karşılık verdim ve o da sessizce güldü. Aletini içime biraz daha ittiğinde kahkahası artık bir iniliye dönüşmüştü. Beni esnettiği sırada dudağımı ısırardım. Daha yarısını bile sokmamıştı ama şimdiden oldukça acı vericiydi.

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Sadece... başla işte."

Her zaman *yara bandını hızla çek* tarzında bir kız olmuştum. Bekâretimi ne kadar çabuk alırsa, işin zevkli tarafına o kadar çabuk geçebilirdik. Yine de söylediğim şey yüzünden pişman olmam için pek fazla zaman geçmesi gerekmemişti. Geri çekilip kendini büyük bir güçle içime ittiğinde, gözlemin önünde beyaz noktalar uçuştı.

Acı, şiddetli bir yakıcılıkla bedenimi sararken tırnaklarımı sırtına öyle acı bastırdım ki tenini kanattığıma emindim.

“*Siktir,*” diye inledi kalçalarını iterken.

Yüce İsa. Cehennem gibi acıyordu.

Kendime engel olamayıp bağırdığımda aniden durdu. “İyi misin?”

“Evet.” Onu onaylarken sebep olduğu acıdan dolayı bacaklarım titriyordu. “İyi hissettiriyor.”

“Tanrım.” Boğazının derinliklerinden çıkan kısık sesle birlikte aletini tekrar içime itti. “Amin o kadar sık...”

O anda iki şey oldu.

Birincisi, elektrik geldi ve ışıklar açıldı.

İkincisi ise... Storm içeri girdi.

“Siktir. Benim hatam.” Kapı ardından hızla kapandı.

Domuz pislğine bulanmış olmak hayatımın en utanç verici anı olabilirdi ama şu an yaşadığım şey, *kesinlikle* ikinci sıraya yerleşirdi.

Storm’un içeri girişi ve elektriklerin gelmesi büyüü bozmuştu, Phoenix’in gerildiğini hissedebiliyordum. “Giyin.”

Uzerimden kalkarak bana bakma zahmetine girmeden kıyafetlerini giymeye başladı. Üstelik bu, bekâretimi kaybetmekten çok daha fazla acıtmıştı. Işıklar açıkken beni yarı çıplak görmesinin anı mahvettiğine inanmaktan başka ne yapabilirdim ki?

Utanç içinde kıyafetlerimi toparladım. Mümkün olduğunca görüş açısı önüğürmemeye çalışıyordum çünkü onu yeterince rahatsız ettiğimi bilerek iç çamaşırla kot pantolonumu giymek oldukça zordu. Phoenix’in dik bakışlarını üzerimde hissettiğim sırada ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamakla meşguldüm. Düpedüz *öfkeli* görünüyordu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Eğer kilolu bir kızı becermek istemiyorsa bunu bana zihin jimnastiği yaptırmadan söylemesi gerekiyordu. Onun *tipi* olmayabilirdim fakat en nihayetinde ben de bir insandım. Saçma ruh hali değişikliklerinden ve bana kendimi kötü hissettirmesinden daha fazlasını hak ediyordum. Aletini içime sokması için kafasına silah dayamamıştım. Bunu tamamen kemli başına yapmıştı.

Gözleri arkamdaki bir noktaya kilitlenirken çenesi kasıldı. Arkamı dönerek odaklandığı noktaya baktığımda aniden yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Neredeyse yere düşecektim.

Oradaydı. Yatağın ortasında, açık mavi çarşafı boyayan bir kan gölü vardı.

Bir miktar kanama ihtimali olacağını biliyordum ama *bu kadar* kötü olacağını düşünmemiştim. Bazı kızların ilk seferlerinde hiç kanamadıklarına dair bir şeyler duymuştum.

Görünüşe göre ben o kadar şanslı değildim.

Ve lanet vajinamın Phoenix'in dev aleti tarafından katledildiği ortadaydı.

Lanet olsun.

Phoenix hışımla garajı terk ettiği sırada, kendi içimde bir kavgaya tutuştum; regl olduğumu mu söylemeli miydim, yoksa bakire olduğumu itiraf mı etmeliydim? Tanrı, gerçekten de bir komedyen olmalıydı. Çünkü eğer domuz pisliğine bulanmakla Storm'un bizi yakalamasını kıyaslarsak bu kesinlikle birinciliği hak ediyordu.

Lekeyi çıkaramayacağım için çarşafı hızla toparladım. Neyse ki koltuğun kumaşı siyahtı. Phoenix'in arabasına doğru ilerlerken yandaki çöp kutularından birine çarşafı attım. Phoenix, arabaya bindiğimiz zaman da, yola çıktığımızda da konuşmadı.

Ben de sessizliğine eşlik ettim.

Garaj yoluna ulaştığımızda daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. "Buraya kadar mı? Benimle bir daha hiç konuşmayacak mısın?"

Yüzündeki ifade bir kaya kadar sertti. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Kontrolümü tekrar kaybetmeden daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Gitmeye karar verdiğim anda Phoenix parmaklarını koluma sarıdı. "Bana neden yalan söyledin?"

Ses tonu, hem tiksintisi hem de öfkeyle doluydu. Kalbim, göğsümde acıyla çırpındı. Bunu düzeltmenin tek yolu ona tamamen dürüst bir cevap vermektir.

"Şu anki tavrın yüzünden," diye fısıldadım ve kollarımı kendime sarabilmek için tutuşundan sıyrıldım. "Daha önce takıldığın kızlara benzemiyor olmam yeterince kötü. Biriyle yatamayan bir ezik olduğumu düşünmeni istemedim." Boğazım acıyordu. "Bunu sana daha önce söylemem

gerektiğini biliyordum ama ben..." Yanağıma doğru süzülen bir damla poryaşıyla bakışlarımı dışarıya çevirdim. "Benimle birlikte olmaman için bana daha fazla sebep vermek istemedim."

"Böylece beni kandırdın."

Suçlaması karşısında hızla ona döndüm. "Ah, lütfen. Seni kandırmakla alakası yoktu. Daha önce *birçok* bakireyi becerdiğine eminim."

Benim aksime, onlar *her şeyi* tecrübe edebilmişlerdi.

"Yanılıyorsun," diye hırladı. "Daha önce hiç bakire becermedim."

Şaşkınlıkla irkildim. "Ne?"

"Bakirelerle olmak işi zorlaştırır." Kaba bir şekilde söylendi. "Kızlar seksin ardından yeterince yapışkan oluyorlar. İstedğim son şey birinin bekâretini alarak bu saçmalığın derecesini arttırmak."

Hislerimin yoğunluğu göğsümü yumrukluyordu. Kendimi savunma ilüiyacıma engel olamıyordum. "Sanırım yarıda kesmemiz iyi oldu, öyle değil mi?"

Parmaklarımı kapı koluna uzattığımda eliyle dizimi tuttu. "Seni incitmek istemiyorum."

"Bu komik çünkü az önce yaptığın buydu."

Çantamı yerden alırken, "Sikeyim," diye bağırdı. "Konuşacaklarımız bitmedi."

Gülmeli miyim yoksa ağlamalı mıyım, bilmiyordum. "Benim için bitti."

Böylece bir kez olsun, görmezden gelinmenin nasıl bir his olduğunu *anlayabilirdi*.

Arabadan inmek için son bir hamle daha yaptığımda Phoenix eliyle yüzümü kavrıdı. "Bu lanet şey *bitmedi*."

Ardından dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Öpüşü, zihnimi kaçırtmaya yetecek kadar sertti ve bir an için neden kavga ettiğimizi unuttum.

Dilini ağzımın içine sokmadan önce, "İşleri karmaşıklaştırıyorsun," diye dudaklarına doğru soludum.

"Hayır." Hafifçe geri çekildikten sonra eliyle saçlarımı kavrıdı ve yarı kapalı gözleriyle bana baktı. "Sadece peşine düşüyorum."

Kalbim kanatlı olsa da beynim henüz buna hazır değildi. Sormam gereken bir sürü soru vardı. Mesela, ikimiz de buradan ayrıldığımızda işleri nasıl yürütecektik? Ve bu beni, resmi olarak onun kız arkadaşı mı yapıyordu yoksa sadece önümüzdeki hafta için mi *peşine düşüyordu*?

Phoenix mememi avuçladığı sırada tüm endişelerim yok oldu. “Beni çıldırtıyorsun.”

Onun beni çıldırttığı kadar değildi.

“Yalan söylediğim için özür dilerim.” Şu ana dek olaylara onun bakış açısıyla bakmamıştım ama şimdi nerede yanlış yaptığımı görebiliyordum. “Kendime, benim gibi bir kızı asla istemeyeceğini söyleyip durdum ve bir süre sonra güvensizliklerimin kontrolü ele geçirmesine izin verdim.”

Eğer onları yok saymayı öğrenemezsem aramızdaki her şeyi mahvede ceklerdi.

Dudakları boynuma ilerleyip elimi ereksiyonunun üzerine yerleştirdiğinde gözlerimi kapattım. “Bu, bir şeyleri netleştirmen konusunda sana yardımcı olur mu?”

Kalbim bir maratondaymış gibi dörtmala koşarken bacaklarımın arasında biriken sıcaklığın farkındaydım. Başladığımız şeyi bitirmeye karşı duyduğum ihtiyaç, nefes alma ihtiyacımdan çok daha fazlaydı. “Yanında başka kondom var mı?”

Dişleri köprücük kemiğimi sıyrırken, “Cebimde,” diye homurdandı. Elimini cebine uzatarak paketi çıkarttığımda Phoenix’in parmakları da kotumun düğmesiyle uğraşıyordu. Ta ki pencereye inen sert bir darbenin ardından gelen öfkeli bir boğaz temizlemesi ikimizi de durdurana dek.

Phoenix, “Ne halt...” diye konuşmaya başladığı sırada, “Aman Tanrım!” diye bağırdım.

Babamın bakışları, ikimizin arasında gidip geliyordu ve eğer bir insana sadece bakarak onu öldürmek mümkün olsaydı şu anda *ikimiz de* toprağın altında olurduk. Phoenix bedenlerimizin arasına mesafe koyarken, “Siktir,” diye mırıldandı. Arabadan inerken Tanrı’ya bu işin peşini bırakmasını ve beni daha fazla aşağılamamasını söylüyordum.

“İçeri geç, Lennon,” diye bağırdı babam. “Hemen. Şimdi.”

Babamı seviyordum fakat artık bana bir bebekmişim gibi davranmaya bir son vermesi gerekiyordu. Kızının, bir erkekle işleri ateşli ve tutkulu bir aşamaya taşıdığına tanık olmanın canını sıktığını biliyor olsam da artık bir yetişkindim.

Bu yüzden kollarımı göğsümde kavuşturarak, “Hayır,” diye itiraz ettim.

O sırada Phoenix de arabadan iniyordu, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Olanlardan sonra çekip gitmesini bekliyordum. Eğer ortadan kaybol saydı onu suçlamazdım.

“Sen de kimsin?” diye bağırdı babam. Phoenix’ten beş santim daha kısa olduğunu hesaba katarsak, onun gözünü korkutmak için kullandığı yöntemler komikti. “Ayrıca pençelerin neden kızımın üzerindeydi?”

İkinci sorusunun cevabı oldukça bariz olduğu için ilk sorusunu cevaplamayı tercih ettim. “O Phoenix.”

Babamın kafasının karıştığı tüm yüzünden belli oluyordu. “Onun gey olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Hemen yanımda duran Phoenix öksürmeye başladı. “Ne?”

Lanet olsun. Babama böyle bir şey söylediğimi tamamen unutmuştum. Yüzümü buruşturdum. “Şey... Artık değil?”

“Belli oluyor.” Babam bakışlarını Phoenix’e çevirdi. “Siz ikiniz ne zaman seks yapmaya başladınız?”

Kırk beş dakikadan az bir süre önce.

Güçlü bir kızarıklık boynuma ve yanaklarıma doğru yayılmaya başlamıştı. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Bok ilgilendirmez,” diye karşılık verdi babam. “Sen benim...”

“On sekiz yaşındaki *yetişkin* kızınım,” dedim savunmaya geçerek. “Ayıca yaz sonunda üniversite için evinden ayrılacak ve artık senin çatın altında yaşamayacak olan kızınım.”

Babam geriye doğru sendeledi. Sanki söylediklerim, bir yük treni gibi ona çarpmıştı.

Suçluluk hissinin göğsümde yeşermeye başladığını hissedebiliyordum. Onu incitmek değildi. Ancak bana kanatlarımı açmamı söyledikten sonra bunu ilk yapışımda onları kesmeye çalışması tutarlı değildi.

Ona bunu söylemek üzereydim fakat babamın dikkati artık tamamen Phoenix’in üzerindeydi.

“Benim kızım bir et parçası değil, genç adam.”

Aman. Tanrım. *Babam asla değişmeyecekti.*

Phoenix bakışlarını babamdan kaçırmadı. “Biliyorum.”

Bir ay üç gün önce biri bana babam ve Phoenix Walker’ın seks yapma tarzı üzerine konuşacaklarını söyleseydi ona düz bir çizgi üzerinde yürüyebiliyor mu diye sorardım.

Phoenix her ne kadar saygısını korusa da babamın bakışları hâlâ ötkeliydi. Yüzüne yansıyan hayal kırıklığı eşliğinde topuklarını toprakta sürterek eve dönmeden önce, “Hayır, bilmiyorsun,” dedi. “Eğer bilseydin, kızımın lanet arabanın arka koltuğunda geçireceği iki dakikadan daha fazlasını hak ettiğinin farkında olurdun.”

Babam gittiğinde inleyerek alnımı tuttum ve Phoenix'e döndüm. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil." Eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra nefesini dışarı verdi. "Kendi evinin önünde kızını becermesine saniyeler kalmış bir adama kızdığı için onu suçlayamam."

Bakışlarını arabasına çevirdim. "Bu gece ikinci defa yarıda kesildi." Anladığım kadarıyla evren benim sonsuza dek yarı bakire kalmamı istiyordu. "Eğer Storm'un yanına veya eve dönmek istemiyorsan devam edebiliriz?"

Bana doğru bir adım attıktan sonra parmaklarıyla kalçamı kavradı. "Hayalarım son bir saat içinde *ikinci defa* morardı. Muhtemelen bunu söylediğim için pişman olacağım ama bence ortalığın durulmasına izin verip, yarın gece kaldığımız yerden devam etmeliyiz."

Hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan olurdu. Onu *hemen*, şu anda istiyordum.

"Ah." Yarın da onu aynı şekilde isteyeceğimi bildiğim için sanırım bekleyebilirdim. "Tamam."

Alnı kırıştı. "Yarın geceki gösteriye geliyorsun, değil mi?"

Asla kaçıramazdım. "Evet, biletimi aldım."

Bana doğru bir adım atarak beni arabasına yasladı. "Bileti siktir et. Benimle kuliste buluşabilmen için kapıdakilere adını söyleyeceğim."

Kalbimin sıkıştığını hissediyordum çünkü bu tam da bir erkeğin, *kız arkadaşına* söyleyeceği türden bir cümleydi. Onunla beraber görülmekten utanmayan bir erkeğin söyleyeceği türden...

"Emin misin?"

Çeneme dokundu. "Evet."

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda ayak parmaklarımin üzerinde yükselerek öpüşüne karşılık verdim. Geri çekilip öpücüğü kestiği sırada dilimi dudaklarının arasından içeri sokuyordum. "Babana benden nefret etmesi için bir neden daha vermeden önce içeri girsen iyi olur."

"Senden nefret etmek için bir nedeni yok. Bu *onun* hatası."

Bakışları yüzümün her bir noktasında gezinirken, Phoenix, "Sana değer veriyor," diye karşı çıktı. "Muhtemelen onunla konuşsan iyi edersin."

Asla olmazdı. Aklını kaçırmış gibi davrandığı için özür dileyene kadar onunla konuşmayacaktım.

"Konuşup ne demeliyim? Senin aşırı korumacı ve bir o kadar da meraklı olman, neredeyse beni seks yaparken yakalamana sebep oldu. Özür dilerim mi?"

"Birlikte olduğum piç herif her Şeyi berbat ettiği için özür dilerim. Kuaa nasıl geliyor? İki dakikalık kısım hariç haklıydı. İlk seferin, en yakın arkadaşımın garajındaki bir kanepenin üzerinde olmamalıydı."

İlk seferim tam da istediğim gibi olmuştı ve bunun bulunduğumuz mekânla alakası yoktu. Çünkü *onunlaydım*.

"Pişman değilim," diye fısıldadım.

"Güzel." Parmakları tişörtümü kavradı ve beni yakınına çekti. "nk bu dahaki sefere seni öyle güzel becereceğim ki bittiğinde sikimin üzeri ne boşalmış olacaksın." Altdudağımı dişlerinin arasına alıp ekiştirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "O kadar güzel olacak ki kırk dört tlik araba yolculuklarına değecek."

Ardından beni bırakıp arabanın kapısını açtı ve garaj yolundan geri eri çıkmaya başladı. Neyden bahsettiğini ancak gözden kaybolduğunda anlamıştım.

Los Angeles'tan Dartmouth'a gitmek kırk dört saat sürüyordu.

16. BÖLÜM

LENNON

Ön kapıdan içeriye girdiğimde babam bana bakmayı reddetti. Aramızdaki buzları birimizin eritmesi gerektiğini biliyordum ama hâlâ kızgın olduğu ortadaydı. Bu yüzden yanından geçip merdivenlerden çıktım.

Sonsuza kadar kızgın kalamazdı.

Odama girdiğimde dizüstü bilgisayarımı masanın üzerinden alarak ya tağa oturdum.

Gerginliğim yüzünden ehliyet sınavını planlamayı erteleyip duruyordum fakat Phoenix bana bunu aşmam için çok iyi bir neden vermişti. Beş dakikadan daha kısa sürede sınav gününü almıştım. Phoenix gittikten bir gün sonra olacaktı.

Bu şekilde kırk dört saatlik yolculukları yapabilecektim. Bundan Phoenix'i de haberdar etmek için mesaj atmak üzereyken kapım çalındı.

“Gelebilirsin.”

Odama girerken babamın yüzü hâlâ asık olsa da en azından konuşmak için istekli görünüyordu.

Konuşmaya, “Niyetim seni incitmek değildi,” diye başladım. “Ama artık küçük bir kız çocuğu değilim.”

“Biliyorum.” Yenilmiş bir ifadeyle iç çekerek yatağın ucuna oturdu. “Bana şu Phoenix denen heriften bahset.”

Kalbim taklalar atarken sırttım. “İlk olarak, bana içeri girip seninle konuşmam gerektiğini söyleyen oydu.”

Başını salladı. “Başka?”

Sırıtişım büyüdü. “Zor bir hayatı var, bu yüzden biraz kaba olabiliyor ama oldukça iyi bir kalbi var.” Bakışlarımı halıya çevirdim. “Sabrina ve onun arkadaşları mezuniyet partisinde üzerime domuz pisliği attılar ve...”

“Ne?” diye bağırdı babam. “Neden bana söylemedin?”

“Utanmıştım. Ayrıca senin çılgına dönüp herkesin ailesini aramanı istemedim.” Bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Her neyse.”

Phoenix benim için oraya geldi. Beni oradan alıp temizlenebilmem için Storm'un evine götürdü."

Yastığımın yanında duran Papa Roach tişörtünü işaret ettim. "Kıyafetlerim yıkandığı için giyecek bir şeyim yoktu, o da giymem için bunu verdi."

Babam söylediklerimi sindirirken alnındaki çizgi derinleşmişti. "Sana yardım etmesine sevindim, yine de keşke beni arasaydın." Hafifçe başını eğdi. "Peki Storm kim?"

Sorusu gülümsememe sebep oldu. "Storm, Phoenix'in en yakın arkadaşı. Ayrıca grup arkadaşı."

Kat ettiğimiz ilerlemelerin hepsi söylediklerimle yok olmuştu. "Bir grubu mu var?"

İşte başlıyorduk. "Ever ve sen aklını kaybetmeden önce *inanılmaz* biri olduğunu söylemem gerekiyor. Yemin ederim bunu sadece benim... bilirsin. İşte. O olduğu için söylemiyorum."

Elimi, ne zaman onunla ilgili bir şey düşünsem ya da konuşsam göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimin üzerine yerleştirdim. "Onun üst... yeteneği... bu dünyaya ait değil."

Babam saldırgan bir homurdanmayla sözümü kesti. "Kalbini kırдыңda bunu tekrar düşün."

Varsayımına sinirlenerek, "Kalbimi kırmayacak," diye onu savundum. Phoenix'i sadece iki saniye görmüştü ve koşullar onun pek lehine sayılmazdı. Babamın onu ya da içinde bulunduğumuz ilişkiyi yargılaması adil değildi. "Phoenix'i tanıımıyorsun bile."

Söylediklerimi yok sayarak ayağa kalktı. "Ah, onun gibileri bilirim. Tüm zamanımı böyle adamlarla çalışarak geçirdiğimi unuttun mu? Hepsizlik, bencil ve konu kızlar olduğunda tek bir şey isteyen pislik herifler." Kollarını kavuşturdu. "Bir hafta sonra senin yerine başka kız geçecek ve sen de uyuyana kadar ağlayacaksın. Bir hafta vererek de cömert davrandığını bilmelisin."

Bu doğru değildi. Phoenix beni incitmek istemiyordu, bunu kendisi söylemişti.

"Phoenix bana böyle bir şey yapmaz."

"Oldukça zeki bir kız olmana rağmen söz konusu bu çocuk olduğunda şüpheli gibi davranıyorsun."

“O çocuğun bir ismi var.” Göğsüm öfkeyle kabardı. “Ve sen de muhteşem bir baba olmana rağmen şu anda gerçekten boktan bir babaymış gibi davranıyorsun.”

“Hayır, davranmıyorum,” diye karşı çıktı. “Sadece bu dünyada en sevdiğim şeyi korumaya çalışıyorum.” Parmağını havaya kaldırdı. “Bu dersi zor yoldan öğrenmeni istemiyorum, Lennon.”

“Şu anda öğrendiğim tek şey, *senin* hayatımda başka bir erkeğin olması gerçeğiyle baş edemiyor oluşun.”

“Çok uzun sürmeyecek,” dedi alayla.

Bıkkın bir ifadeyle ayağımı yere vurdum. “Baba...”

“Seni kullanmadığını nereden biliyorsun? Belki de bağlantılarımdan yararlanmak istiyor. Bunu hiç düşündün mü?” Homurdandı. “Tabii ki düşünmedin çünkü gözlerindeki o lanet yıldızlar seni kör etmiş durumda.”

Bu sözleriyle birlikte babamdan Phoenix ve Storm’a yardım etmesini isteme umudum da yerle bir olmuştu.

Sikerler, babama ihtiyaçları yoktu.

“Şu anda güç gösterisinde bulunan yaşlı bir adam olduğumu düşünüyor olabilirsin ama ben de bu yollardan geçtim. Onun gibi adamları tanırım. Düşünce yapılarını bilirim. Ben de onlardan biriydim.”

O zaman insanların zamanla iyi yönde değişebileceğini de bilmeliydi. Elbette Phoenix’in bunu yapmasına bile gerek yoktu çünkü beni iyiliğiyle her seferinde şaşırtmayı başarmıştı. Ne zaman güvensizliğim onun hakkında bir şeyler söyleyip beni ikna etse, Phoenix tam tersini yapmıştı ve bunun sebebi beni önemsemesiydi. Babamın zihnimi şüpheyle doldurma sına izin vermeyecektim. Çünkü tüm hayatımı, *hikâyede erkeği elde edecek kızlardan* olamayacağıma inanarak geçirmiştım.

Ne yazık ki *öyleydim*.

“Bu konu hakkında daha fazla tartışmak istemiyorum,” dedi babam yumuşak bir ifadeyle kapıya doğru ilerlerken. “Keşke söylediklerimi dinlesen.”

Babamın bunları sadece endişelendiği ve beni sevdiği için söylediğini farkındaydım ama kalbimin derinliklerinde, Phoenix konusunda yanıldığını biliyordum.

Çünkü onu seviyordum.

17. BÖLÜM

PHOENIX

(O) muzlarımı geriye doğru atıp gözlerimi kapattım. İçimdeki enerjinin sesini bulmadan önce uğuldamasına ve titreşmesine izin verirken damarlarımdan kan yerine adrenalin akıyordu. Pek çok sanatçının sahneye çıkmadan önce gerildiğini biliyordum ama ben öyle değildim. O sahneye çıktuktan sonra başka hiçbir şeyin önemli olmadığını biliyordum.

Storm, oturma odasındaki tek sandalyenin üzerinde dönerken, "Kız arkadaşın ne zaman gelecek?" diye sordu.

Benim aksime o gergin değildi.

Saatime baktım. Sahneye çıkmamıza kırk dakika vardı, Lennon henüz gelmemiş sayılmazdı.

"Bilmiyorum. Birazdan mesaj atarım."

İam o anda, yaptığı kız arkadaş yorumunu düzeltme ihtiyacı hissetmediğini fark ettim. Bu konu hakkında detaylı düşünmeden Storm mırıltı çığlığında bir küfür savurdu.

"Ne?"

Eğer yine o sinir krizlerinden birini geçirecekse bunu dışarıda da yapabiliirdi.

"Arkadaşım Mike mesaj attı ve kalabalığın içinde Phantam Rock Records'tan Vic Docherty'yi gördüğünü söyledi," dedi telefonuna bakarken.

Bu gece bir plak yapımcısının burada olacağına dair söylentiler duymuştum ama bu adam sadece *bir* plak yapımcısı değildi. Müzik dünyasında bir efsaneydi. Hatta sadece müzik dünyasında değil, tüm dünyada öyleydi. Gezegendeki en büyük rock efsanelerinden bazılarının arkasında kısımsı oydu.

Adrenalin, endişe ve korkunun mide bulandırıcı bir karışımına dönüşmeye başlamıştı.

Boku yemiştik.

“Şimdi ne bok yiyeceğiz?” Storm homurdanarak düşüncelerime tercüman oldu. “Oraya çıkıp sadece başka insanların şarkılarını seslendiremeyiz. Orijinal bir şey çalmadan bizi değerlendirmesi imkânsız olur.”

Haklıydı.

Hem benim hem de Storm’un yeteneğine güveniyor olsam da bu yeterli olmayacaktı. Ne kadar iyi olursak olalım, başka bir grubun en iyi şarkılarını çalıyor olmamız adamı etkilemeyecekti. Özgün bir şey bekleyecekti. Nadir ve eşsiz bir şey.

Özel bir şey.

İçimdeki korku ve endişe yavaşça daha yoğun bir şeye dönüştü.

Çünkü tam olarak aradığı şeye sahiptim.

Sadece bu, hayatım boyunca bana inanan tek insanı kaybetmeme mal olacaktı.

Kendimi önünde bulduğum yol ayırımından nefret ediyordum. Gel gelelim sadece bu yollardan biri beni hayallerime ulaştıracaktı. Eğer şanslıysanız böyle bir fırsat hayatta bir kere karşınıza çıkardı.

Bunu değerlendirmek zorundaydım.

Derin bir nefes vererek Storm’a döndüm. “Son zamanlarda bir şey üzerinde çalışıyordum.”

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Bana bundan bahsetmek için son dakikaya kadar bekledin mi?”

“Prova yapmaya vaktimiz yok ama sana şarkının ana hatlarından bahsedeceğim. Ayrıca sahneye çıktığımızda iyice takip etmen gerekecek. Son kısımlar davul ağırlıklı.”

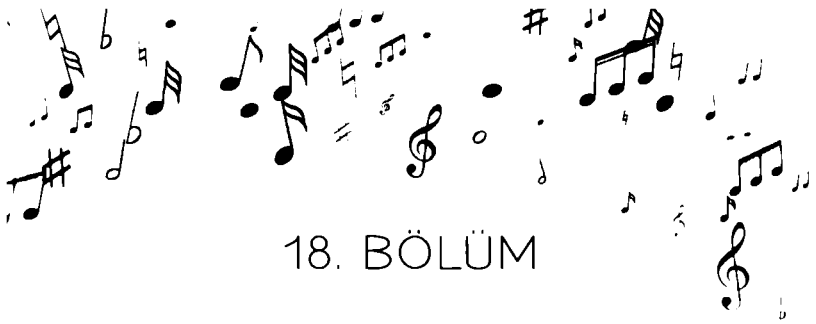
Normalde bu sorun yaratmazdı çünkü senkronize olmak konusunda hiç sorun yaşamamıştık ama bu yeni bir parçaydı.

Endişeli ifadesine rağmen başını salladı. “Tamam, halledebilirim.”

Bu sözlerle birlikte geri dönüş olmadığını ve kaderimizin mühürlendiğini biliyordum.

Sadece buna değmesini umuyordum.

Telefonumu çıkarıp sestten metne çevirme özelliğini açtım ve gönder tuşuna bastım.

18. BÖLÜM

LENNON

Udakarıma bir kat daha parlatıcı sürdükten sonra pudra kutusunun kapağını kapattım. Makyajım ve saçım için bir kez daha Bayan Palma'dan yardım istemiştim, o da harika bir iş çıkarmıştı. Artık İnek Lennon değildim. Sevimli ve her ne kadar söylemeye cesaret edemesem de *seksi* Lennondım.

O sihrini konuştururken ben de Phoenix'ten bahsetmiştim ve Hill Crest'teki en seksi çocukla çıkan genç bir kız gibi çığlık atmıştı. Ayrıca babamın en sonunda duruma karşı anlayış göstereceğini söylemişti. Söylediğine göre sadece küçük kızının büyümesiyle başa çıkmak için zamana ihtiyacı vardı.

Uber'den inerken elbisemi düzelttim. Mezuniyet partisinde giydiğimin aynıydı. Phoenix onu domuz pisliğinden arınmış halde görmemişti ve bu elbisenin içinde kendime güvendiğim için doğru bir seçim olduğunu düşünüyordum.

Mekâna doğru ilerlerken kapıda çoktan bir kuyruk oluşmuştu. Daha erken gelmeyi planlamıştım ama Bayan Palma son dakikada saçlarımın daha cazibeli olması gerektiğine karar vererek saç maşasını çıkarmıştı. Neyse ki saat ona kadar sahneye çıkmayacaklardı. Bu da kıçımı içeriye sokmak için hâlâ yaklaşık on yedi dakikam olduğu anlamına geliyordu. Benim önüne doğru ilerlerken arkamdaki bazı insanlar homurdandı.

Bir solistin kız arkadaşı olmanın avantajları olduğu ortadaydı.

"Merhaba," diyerek girişte duran huysuz görünümlü adama selam verdim. "Ben Lennon Michael. Sharp Objects, ismimi kulise giriş listesine yazdırmış olmalı."

Hindeki kâğıda kısaca göz attuktan sonra bana bir yaka kartı uzattı. Bununla geçebilirsin."

Kapıyı açıp içeri girdiğim anda beni karşılayan şey uğultu oldu. Ana katı geçerek uzun bir koridora, oraya ulaşana kadar sahne arkasına geçebilecek olmanın tadını çıkarttım. Koridorun sonuna ulaştığımda Storm'un etkeli bir şekilde kapılardan birin yumruklarken buldum. "Orada ne bekliyorsun, göt herif?"

Eyvah. Bu kesinlikle iyi şeylerin habercisi değildi.

Yanına yaklaşarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Hayır,” diye homurdandı. “Erkek arkadaşın son on beş dakikadır içerde.” Kapıyı tekrar yumrukladı. “Ve siktüğimin kapısını açmıyor.”

Ah, lanet olsun. Belki de gergindi.

Phoenix sahneye çıkmadan önce korkacak birine benzemiyordu ama bu duygu her zaman, herkesi ele geçirebilirdi. Gözlerimi kapatarak alnımı ahşap kapıya bastırdım ve ona ne kadar güvendiğimi hissedebilmesini umdum. “Bunu halledeceksin, Phoenix. Bu gece ortalığı kasıp kavuracaksın. Sana inanıyo...”

Kapı açıldı fakat diğer tarafta duran erkek arkadaşım değildi.

Sabrina’ydı.

“Kusura bakmayın.” Burnunu kırıştırarak kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. “Meşguldük.”

Orada öylece, felç olmuş gibi kalakaldım. Hissedebildiğim tek şey, binlerce küçük parçaya bölünen kalbimdi.

Bakışlarım Sabrina’nın arkasında duran Phoenix’e kaydığında fermuarını çektiğini gördüm ve o küçük parçaların her biri içimde ezildi.

Bu gerçek olamazdı.

Kalbim kendini toparlayabilmek için çırpınıyordu. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce bekâretimi kaybettiğim, bu işi *sürdürmek* istediğini söyleyen ve kırk dört saatlik araba yolculuklarından bahseden adamlar, karşımdaki adamın aynı kişi olduğuna ikna olmak için ufak da olsa bir bahane aradım.

Vücudumdaki her hücre, kalan küçücük onurumu koruyabilmem için arkamı dönüp girmem için bana yalvarıyordu.

Lanet olsun.

Gördüğüm şey canımı yakmamış gibi davranabileceğimden çok daha fazla acıtmıştı.

Madem benimle birlikte olmak istemiyordu, o zaman neden bunun aksini düşündürecek şeyler yapmıştı?

Onu ne kadar istersem isteyeyim, onunla arkadaş olmak benim için daha önemliydi. Çünkü uzun bir sürenin ardından, olabileceğimiz tek şeyin bu olduğuna kendimi inandırmıştım.

Ta ki o beni daha fazlasına inandırana dek.

Bu hikâyede erkeği elde edecek kız olduğuma inandırana dek.

Bu da tek bir anlama gelebilirdi.

İlişkimiz -arkadaşlığımız ve aramızdaki cinsellik de dahil olmak üzere onun için küçük, iğrenç bir oyundan fazlası değildi.

Acıyla karışık öfke, şiddetli bir gelgit dalgası gibi vücudumda geziniyordu. Ona pislik olduğunu söyleyebilir ve beni ne kadar incittiğinden bahsedebilirdim. Ona bunu *neden* yaptığını sorabilirdim. Fakat artık bunun hiçbiri önemli değildi. Çünkü hiçbiri yaptıklarını değiştirmeyecekti.

Hissettiğim acıyı dindirmeyecekti.

“Seni hayatım boyunca bir daha görmek istemiyorum. *Asla.*”

İlk defa güneşe yaklaşmak istemiyordum. Atmosferini *sonsuz* dek terk etmek istiyordum.

Phoenix ileriye doğru bir adım attı, neredeyse uzanıp dokunmak ister gibiydi ancak dikkati arkamdaki bir şeye odaklandı. “Sana daha sonra yazarım, Sabrina.”

Kendimi kontrol etmemi sağlayan şey her neyse, o anda parçalara ayrıldım ve hayalarına öyle sert bir tekme attım ki yere düştü. Storm’un nefesinin altından çıkardığı *ah* sesini yakalayabildiğim.

Yine de içim soğumamıştı, masanın üzerinde duran büyük soda şişesini alarak başından aşağıya döktüm. Böylece sahneye çıktığında kendini aptal ve aşağılanmış hissedecekti. Tıpkı şu anda benim hissettiğim gibi. “Senden *nefret* ediyorum.”

Ardından dışarı çıktım ve ilk gözyaşı damlası yanağımdan aşağı süzüldü.

Mekândan çıkıp sokakta yürümeye başladım. Babamı ararken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye devam ediyordu. Telefon ilk çalıştıyordu. “Selam...”

Bir türlü durduramadığım histerik hıçkırıkların arasından mırıldandım. “Beni alabilir misin?”

“Tabii ki. Neredesin?”

“Voodoo’nun olduğu sokağın aşağısında.” Oradan olabildiğince uzakta olmak istediğim için yürümüştüm.

“Şimdi evden çıkıyorum.”

“Teşekkür ederim.” Keskin bir acı göğsüme saplandı. “Phoenix konusunda haklıydın.”

“Birazdan orada olacağım, Maymun Surat.” Bunu yüzüme vurmamıştı için *sana söylemiştim* demediği için minnettardım. Babam telefonu kapattığında canım o kadar acıyordu ki neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

Bir binadan aşağı düştüğünüzde tüm kemikleriniz kırılırdı.

Peki ya *âşk* olduğunuzda?

Kırılan *sadece* kalbiniz olurdu.

19. BÖLÜM

LENNON

Teşekkür ederim,” dedim arabaya servis restoranının penceresinde duran görevli kadına. Bana büyük bir gazozla birlikte yiyecek poşetimi uzatmıştı. Yanından uzaklaşmadan önce gözlerindeki yargılayıcı bakışı kaçırmamıştım.

Hayatımın en kötü gecesinin üzerinden dört ay geçmişti. Bu süreçte bir arabam olmuştu, ehliyet sınavını geçmiş ve üniversiteye başlamıştım. Ayrıca, on beş kilo almıştım.

Hamburgerin paketini aralayıp büyük bir ısırik aldım. Üzücü olan kısmı şuydu ki aslında aç bile değildim. Kısa süre içinde pişman olacağımı bilsem de istediğim tek şey endorfin’ depolamaktı.

Yemek yeme bağımlılığımın beni kontrol etmesini değil, ben onu kontrol edebilmeyi isterdim. Fakat bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmüyordum. İçimdeki boşluk bu aralar her zamankinden daha genişmiş gibi hissettiriyordu.

Okul çok büyüktü ama hiç arkadaşım yoktu. Oda arkadaşım iyi biri olsa da Dartmouth’ta okuyan bir erkek arkadaşı vardı. Onun yurdunda kalmadığı zamanlarda odada oluyordu. Ayrıca bildiğim tek şey eğer oda mızın kapısında bir toka asılıysa bunun onları rahatsız etmemem anlamına geldiğiydi.

Bir dur tabelasının önünde durarak paketin içine uzanıp ikinci ham burgeri çıkarttım.

Buna bir son vermeliydim.

Bir ısırik daha aldıktan sonra radyoyu açtım. Genelde kanalları dinlemezdim çünkü *Spotify* denen bir şey vardı. Ama bu kanal sadece en sevdiğim *rock* müziklerini çalmakla kalmıyor, aynı zamanda ara sıra müzisyenlerle de röportajlar yapıyordu. Ancak bugünkü durum böyle değildi.

* Halk arasında mutluluk hormonu olarak bilinir.

Sunucunun sinir bozucu sesi hoparlörden yankılandı. "Karımmı gördüğüm anda öleceğimi düşündüm. Şimdi *sizlere* sorum şu, daha önce hiç ilk görüşte aşkı tattınız mı? Hattımıza bağlanan onuncu kişi, yaklaşan Noel Rock Festivali için bir çift bilet kazanacak."

Falan filan.

Radyoyu kapatıp Spotify'a geçmek üzereyken sunucunun söyledikleri dikkatimi çekti. "Bu arada sizlere ufak bir sürprizim olacak. Sharp Objects'in aynı isimle yayınladığı ve henüz dün çıkmasına rağmen şimdiden listeleri altüst eden yepyeni teklisi sizlerle olacak."

Araba neredeyse yoldan çıkacaktı.

Vay canına.

"Size söylemeliyim ki," diye devam etti sunucu. "Bu şarkı gerçekten eşsiz." Parmaklarım radyoyu kapatmak için hareket etti. Storm adına mutlu olsam da Phoenix'in sesini ağlamadan dinleyebileceğimi sanmıyordum.

Sonra onu duydum.

Tıpkı bir çivi gibi sağlamım

Bir bıçak kadar da keskin

Ama hâlâ burada öylece yatıyorum

Senin yarattığın karmaşanın tam orta yerinde

İçimdeki her şey buz kesti. Bir kadın koşarak yanıma gelene ve iyi olup olmadığını sorana kadar yoldan çıktığımı anlamamıştım. Çıktığım kaldırımın lastiğimi patlattığını bile farkında değildim.

İyi değildim. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum.

Ateşle oynadığınızda yanacağınızı söylerlerdi.

Peki ya birini sevdiğinizde?

İşte o zaman onun tarafından mahvedilirdiniz.

20. BÖLÜM

DÖRT YIL SONRA
PHOENIX

Grammy şerefine!" diye bağırdı evin ucundan bir ses. Hemen ardından, işareti alan herkes elindeki bardaktan bir yudum aldı. Dün gece ben ve Sharp Objects'in diğer üç üyesi Yılın Albümü ödülünü almıştık. Böylece Sharp Objects resmi olarak *Grammy* sahibi olmuştu.

Albümümüz olmamasından dolayı endişe etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Dört yıl önce büyük bir çıkış yapıp başarı elde ettiğimizde, biz En İyi Yeni Sanatçı dalında, grubun adını taşıyan parçamız Sharp Objects de Yılın Şarkısı dalında aday gösterilmişti. Her ikisini de kazanamamış olmak büyük bir hayal kırıklığı yaramıştı ama en sonunda başarmıştık.

Menajerimiz Chandler kutlama yapmak için ekibimize sahilde tatlı bir ev kiralamıştı. Ayrıca en sevdiğimiz destekçilerimizi, -hayranları ve turne-deki görevlileri- bize katılmaları için davet etmişti.

Son yirmi dört saatimiz parti yaparak geçmişti, ara vermeye niyetim yoktu. Bu yıl yirmi üç yaşına basacaktım ve şimdiden lanet olası *Grammy*'i kazanmıştım. Ben kahrolası bir efsaneydim.

Bardağımdaki Jack'in geri kalanını bitirip yeniden doldurmak için masaya yöneldim. Bardağı tekrar ağzına kadar doldurduğumda sakince otunu içen Storm yüzünü buruşturdu. "Biraz yavaşlasan iyi olur, adamım."

Hâlâ en yakın arkadaşım Storm'du. Fakat keyfimi kaçırmak konusunda lanet olası bir ahmaktı.

"Lanet olası *Grammy*'yi kazandık, adi herif. Kutlama yapıyorum."

Grubumuzun başçısı Josh, -hayatımda tanıdığım en çılgın piçlerden biriydi- adımlarını bize doğru çevirdi. Vic, henüz Phantom Rock Records'la anlaşma yapmadan önce bizi iki üvey kardeşle tanıştırmıştı.

Onlar da Storm ve ben gibi yolun yanlış tarafındaydılar. Hayat onlara boktan bir kader vermişti. Müzik sayesinde bu zor zamanları atlatıyorlardı. Birlikte çalmaya başladığımız anda tüylerim diken diken olmuştu, ayrıca

Vic'in gözlerinde yanıp sönen dolar işaretlerini de görmüştüm. O gün taşlar muhteşem bir şekilde yerine oturmuştu ve bunun adı şüphesiz ki kaderdi.

Josh ile Memphis'in, bir soliste ve davulcuya ihtiyacı vardı. Bizim de bir gitariste ve basçıya. Şimdi ise bir aile olmuştuk.

"İşte bu, kutlama yapıyoruz!" diye bağırды Josh, masadaki Jack şişesini kapıp büyük bir yudum almadan hemen önce. Storm sinirlenerek nefesi nı altından bir şeyler söylendi ve ters ters Josh'a baktı.

"Kimse oyunbozanları sevmez." Bir kolunu omzuma dolayarak odanın karşısındaki iki yarı çıplak seksi kızı işaret etti. "Şuradaki kaltakları görüyor musun?"

Ona kör olmadığını hatırlatmak üzereyken, "Bu gece sikimizi emecekler." Kaşlarını kaldırdı. "Ve bende de kocaman memelerinden çekebileceğimiz bir torba kokain var."

Siktir, tam bana göreydi.

"Neyi bekliyoruz?"

Alnımı öptü. "İşte bu yüzden benim adamımsın."

Onu, nişanlısı Skylar'ın olduğu kalabalıktan çıkarttım, ne de olsa adamıydım. Skylar tatlı, ufak tefek bir sarışındı. Üstelik oldukça çekiciydi. Çocukluklarından beri birlikte olmalarına rağmen Josh durmadan onu aldatıyordu. Diğerleriyle beraber, ona bunu yapmaktan vazgeçmesi gerektiğini söylemeyi bırakmıştık çünkü bizi dinlemiyordu. Ayrıca Skylar da her zaman onu affediyordu.

Ancak bugünkü durum farklıydı. Skylar'ı, oturma odasının bir köşesinde Memphis ile hararetli bir tartışmanın ortasında yakalamıştım. Son zamanlarda Josh'ın kafası o kadar iyiydi ki kardeşinin kız arkadaşına âşık olduğunu fark etmiyordu.

Skylar ona göre çok daha akıllıydı. Kızları en yakın yatak odasına götüreceğimiz sırada bir akbaba gibi erkeğinin yanına yaklaştı. "Josh!"

Josh, oldukça alkollü olmasına rağmen hızlandı ve gülererek kızları yatak odasına götürüp arkamızdan kapıyı kilitledi.

Kızıl saçlı olana, "Kıyafetlerini çıkar," dedi. Ben de sarışın olanı odadaki iki yataktan birine doğru götürüyordum.

Sarışın, "Yeni *Piercing*'in çok seksi," diye mırıldandı. "Dudağında hâlâ ka olan erkekleri öpmeye *bayılıyorum*."

Beni öpemeyecekti.

Yatağa oturacağı sırada kafamı iki yana salladım. "Dizlerinin üzerini çok."

Kıkırdadı ve hevesle fermuarımı indirdi. Bir dakika içinde sikimi ağzına almıştı. Daha doğrusu almaya çalışmıştı. Çünkü öğürdükten sonra, "Çok büyüksün," dedi.

Başının arkasına bastırdım. "Yine de bu, sikimi emmene engel olmayacak."

Dediğimi yaptı.

Hayran kızların en iyi tarafı buydu. Saçmalıklarla uğraşmaz ya da numara yapmazlardı. Sadece bize hizmet etmek, sikilmek ve emmek için buradalardı.

Kapı gürültüyle çalındığında, Josh kızıl saçlı kızın memelerine boca ettiği kokaini yere döktü.

"Josh, sana yemin ederim ki..."

Skylar'a cevap vererek, "Sakin ol bebeğim," diye bağırdı. "Konuşmak dışında bir şey yapmıyoruz."

Kızın meme ucunu ağzına aldı. "Bunların tadı güzel ama şimdi daha da güzel olacak."

Bu, sadece Skylar'ın kapıya daha gürültülü bir şekilde vurmasına sebep oldu.

Nişanlısının odadan çıkması için ona yalvarmasını umursamadan kızıl saçlıyla birlikte yanıma doğru yürüdü. "Phoenix'e de bir parça ver." Kızıl saçlı, hevesle memesini kavrayıp yukarı kaldırdı ve Josh yeni bir paketi üzerine döktü.

Bu tür şeyleri ve sikişi birbirine karıştırmayı sevmezdim ama Grammy kazanmak işe biraz daha eğlence katmayı hak ediyordu.

Başımı eğip tozu burnuma çektim fakat bir şeylerin farklı olduğunu anlamam beş saniyemi aldı. "Bu ne tür bir kokain?"

Josh, ufak bir kanaryayı mideye indirmiş bir kedi gibi sırtarak sarı kaşlarını kaldırdı. "Eroin türünden bir kokain."

Orospu çocuğu. Bu boktan şeyi çekmediğimi biliyordu.

"Ne sikim..." diye homurdanmaya başladığım sırada midem düğümlendi ve kustum.

Hem de sikimi emen sarışının üzerine.

Yüce İsa.

Josh uzanıp sırtıma vurdu. "Anın tadını çıkar, evlat."

Ona bağırarak istiyor olsam da damarlarımda dolaşan adrenalin o kadar güçlüydü ki yalnızca sahnedeyken hissettiklerimle karşılaştırılabilirdi. Saf mutluluğun başka bir dalgası üzerime çarptı. Kendimi, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin huzurumu bozamayacağı küçük bir dünyadaymışım gibi

hissediyordum. Skylar'ın kapının diğer tarafından gelen hıçkırıkları bılı hissettiğim şeyi bozamıyordu.

"İyi, değil mi?" diye sordu Josh fermuarını indirirken. Bu sırada kız da dizlerinin üstüne çökmüştü.

Gözlerimi kapattım ve Skylar'ın kapağı vuruşlarını kafamın içinde me lodik bir ritme dönüştürerek bu hissin içinde kayboldum.

"Siktir," diye bağırdı Josh. "Daha sert em."

"Deniyorum," diye sızlandı kız.

"Eğer konuşuyorsan denemiyorsun demektir." Bir dakika sonra sesi çok daha öfkeliydi. "Ateşlisin ama ben senden daha iyi sik emerim. Siktir git buradan, seni işe yaramaz kaltak."

"Sakin ol, göt herif," diye bağırdım. Tanrı aşkına, kız onu boşaltmak için buradaydı. Bir başka burun çekme sesi kulaklarımı doldurdu, kızı ağlatmıştı. Aynı anda *iki* kızı ağlatmayı başarmıştı.

"Benim suçum değil," diye karşı çıktı. "Kaltak beni sertleştiremedi bile."

Kızın suçu da değildi.

Tam aşağıya bakacakken bunun çok da iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Beni emen kız ne kadar uğraşırsa uğraşsın, görüntü sikimi indirmeye yetecek kadar çirkindi. "Bu *benim* sorunum değil, göt herif. Çeneni kaparsan boşalabileceğim."

Bana bir iyilik yaparak sustu ve ben de on beş dakika sonra tatmin olarak boşaldım.

"Teşekkürler, tatlım." Çenemle banyoyu işaret ettim. "Duş orada."

Benim sarışınım ve Josh'ın hıçkırarak ağlayan kızılı hemen oraya doğru koştu. Üzerimdeki kumuklu gömleği çıkarmaya başladığım sırada kapı açıldı ve Skylar, elinde tuttuğu tornavidayla öfkeli bir şekilde içeri daldı. *Acaba onu nereden bulmuştu?* Elindekini bırakıp yumruklarını Josh'ın göğsüne indirmeye başladı. "Senden nefret ediyorum, lanet olası herif!"

"Sakin ol," dedi Josh onu yatıştırmak için sarılmaya çalışarak. "Hiçbir şey olmadı." Bakışlarını bana çevirdi. "Söyle ona, Phoenix."

Hiçbir *bok* söylemeyecektim. Bu onun başa çıkması gereken bir fırtınaydı.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye devam etti ama Skylar ona izin vermeyerek Josh'ı itti. Yere düştüğünde o kadar yüksek bir ses çıktı ki neredeyse kışının kırıldığını düşündüm. "Aramızdaki her şey bitti."

Josh peşinden koşmaya başladığında Skylar bağırdı. "Sakin peşimden geleyim deme. *Benden bu kadar.*"

Skylar odadan çıktığında Josh gözlerini devirdi. "Aramızdakilerin bılımediğini o da biliyor."

Skylar, kulağa bu sefer oldukça ikna edici gelmesine rağmen muhtemelen Josh haklıydı. Kızın oldukça yumuşak bir kalbi vardı ve Josh yüzünden devamlı kırılıp duruyordu.

Josh ilişkisinin yanıp kül olmasından pek rahatsız olmamıştı. Sırtarak bana baktı. “Küçük bir maceraya ne dersin?”

“Ne tür bir macera?” Josh’ın neyden bahsettiğini bilmek imkânsızdı.

“Buradan defolup gitmemizi içeren türden bir macera.” Evet, kafası oldukça iyiydi.

Güvenlik ekibimizin, ortalıktan kaybolduktan sonra bizi araması ve gecenin bir yarısı sahilde yürüyüş yapmamız benim macera anlayışıma uymuyordu.

“Yürüyüşe çıkacak havada deği...”

“Yürüyüşten bahseden kim?”

Bir çift anahtarı yüzümün önünde salladı. “Odaya girmeden önce Chandler’ın Stang’inin anahtarlarını çaldım. Hadi biraz turlayalım.”

Onu geri çevirmek üzere olduğumu hissetmiş gibi, “Hadi ama,” dedi. “Korkaklık etme.”

Bu aptal herif bir şeyi kafaya koyduğunda işiniz bitti demektir. Daha fazla yıkıma sebep olmaması için yapabileceğiniz tek şey gözünüzü üstünde tutmak olurdu.

Etraftaki insanlardan kaçarak dışarı çıkıp menajerimizin kırmızı arabasına doğru ilerledik.

Anahtarları bana doğru fırlattı. “Bu şeref sana ait.”

Sürücü kısmının kapısını açıp içeri geçtim. “Sadece birkaç dakikalık bir gezinti olacak.”

Araba çalışmaya başladığı anda hoparlörden Britney Spears’ın “Baby One More Time” şarkısı yükseldi ve Josh’la bakışlarımız buluştuğu anda kahkahalara boğılduk.

“Vay anasını,” dedi Josh kahkaha nöbetlerinin arasından.

“Aynen öyle, adamım.”

Menajerimiz on beş yıldır sektördeydi ve sadece sert rock hayranı değildi, aynı zamanda sert bir yapıya sahipti. Yine de bu onu, kargo pantolon giymekten alıkoymuyordu.

Josh’ın bana uzattığı paketten bir sigara alırken garaj yolundan geri geri çıktım. “Bu utancı unutmasına asla izin vermeyeceğim.”

Cebinden bir şey çıkartırken, “Siktir et,” dedi. “Bir daha bize bağırırsa bu boktan şarkıyı söylemeye başlayacağım.”

Arabayı sahile doğru sürerken güldüm. O sik kafalının yüzünün aldığı şekil, paha biçilmez olacaktı.

Beş hafta sonra bir ay sürecek Güney Amerika turnesine çıkacaktık. Hemen ardından Avustralya'da kalıp yazın da Amerika turnesinde olacaktık.

Ve sonra da altı haftalığına Avrupa'ya gidecektik. Hepsi bittiğinde, önümüzdeki on yılı uyuyarak geçirecektim.

"Lanet olsun, hayır."

Radyoyu kapatacağım sırada Josh beni durdurdu. "Hayır, açık kalsın." Kafasını ritme göre sallarken gösterge paneline biraz toz döktü ve burnuna çekti.

"Cidden mi, dostum?"

Daha az önce odada çekmişti.

"Sakin ol, sana da biraz ayırdım."

Ona böyle iyi olduğumu söylemek üzereydim. Çünkü şu anda *iyi* hissediyordum ama telefonumun sesi buna engel oldu. Cebimden çıkarıp ekrana baktığımda Storm'un ismini gördüm.

Telefonu açıp hoparlöre aldım. "Hey."

"Hangi cehennemdesin?"

Bu Josh ve beni daha da güldürdü. Uzanıp Josh'ın bacağına dokundum. "Çılgın başımız, Chandler'ın arabasının anahtarını çalmış. Biz de biraz gezintiye çıktık."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Ne sikim oluyor, Phoenix? Bok kafalı..."

"Ben iyiyim..." derken araba savruldu.

"Ayıp ediyorsun," diye bağırdı Josh.

Siktir. Düşündüğümden daha kötü haldeydim.

"Lanet olsun, adamım. Bu boktan şey beni mahvetti."

"Hemen kenara çek ve bana nerede olduğunuzu söyle," diye bağırlı Storm. "Gelip sizi alacağım, göt herifler."

Başka bir ürperti bedenimi sararken yolun kenarına doğru çıktım. "Çok uzakta değiliz, hâlâ sahil civarındayız."

"Birazdan orada olacağım."

Sigaradan son bir nefes çekerek camdan dışarı fırlattım. "Lanet olsun."

"Dostum, Storm'un ahmak kıcını siktir et, eve kadar ben sürçbilirim Josh, anahtarları vermem için eliyle işaret etti."

İçime dalga dalga yayılan o sıcak, coşkulu his giderek yoğunlaşıyordu. "Öyle mi?"

"Bak bana." Yüzünü işaret ettiğinde ona baktım. "Her şey harika, bebeğim. Halledebilirim." Beni dirseğiyle dürttü. "Yer değiştirelim."

"Tabii."

Arabadan inerek yerlerimizi değiştirdik ve Storm'a buraya kadar gelme zahmetine girmemesini, yakında evde olacağımızı söyleyen bir mesaj attım. Josh, arabayı U dönüşüyle çevirirken teybin düğmesine basarak Britney Spears'ın şarkısını tekrar açtı.

"Bu boktan şeyi *sevmediğinden* emin misin?"

Başını sallayarak gazı kökledi. "Hayır, kardeşim. Sadece Chandler'la uğraşabilmek için şarkı sözlerini öğrenmeye çalışıyorum." Omuzlarını ritme göre hareket ettirirken arabayı hızlandırdı ve Mustang'i keskin bir şekilde sola döndürdü. "Hit me-"

Ve sonra, her şey aniden karardı.

Başıma saplanan ilkel ağırla birlikte yüzümden aşağıya akan sıvıyı da hissediyordum. "Bu da *ne sikim* böyle?"

Bakırımsı bir tat, tozlu bir şeyle karışıp ağzımı doldurdu. Gözlerimi açtığımda etrafımızdaki hava yastıklarını, cam kırıklarını ve çarptığımız ağacın dallarını gördüm.

"Ah."

Boynumdaki ve göğsümdeki zonklamayı yok sayarak bakışlarımı Josh'a çevirdim. Yüzünde oldukça kan vardı, en azından ikimiz de hayat-taydık. Histerik bir şekilde attığı kahkaha, parçalanmış arabayı doldurdu. "Chandler çok kızacak."

Evet, çok kızacaktı.

"Britney dinlediği için ona sataşmayı biraz bekletmeliyim, ha?"

Ağzımdaki toz ciğerlerime battığında öksürdüm. Bu da başımdaki ve göğsümdeki delici ağrının daha da kötüleşmesine sebep oldu.

"Hadi şuradan çıkalım."

Storm'u arayıp neler olduğunu anlatabilmek için molozların arasına düşmüş telefonu aradım ama araba öyle çok harap olmuştu ki bulamadım. "Telefonun yanında mı?"

Josh cevap vermeyince gözlerimi ona çevirdim, bakışları donuklaşmıştı. "Skylar."

* Şarkının sözlerini ezberlemeye çalıştığından bahsettiği için burada "Hit me" (vur bana) diyerek şarkıyı söylüyor.

"Ne?"

"Sky..."

Gözbebekleri arkaya kaydı. İçimi kaplayan panik dalgasıyla, "Josh?" diye seslenerek elimi ona uzattım ve bedenini sarstım. "Hadi dostum, gözlerini aç."

Cevap vermedi. Kalan tüm gücümü kullanarak onu daha sert bir şekilde sarstım ama vücudu hareketsiz kaldı. *Hayır*. Bu gerçek değildi. Bir dakika önce iyiydi.

"Uyan!"

Başımdaki ağrı şiddetlendi ve beraberinde karşı koyamadığım bir yorgunluk dalgası bedenimi ele geçirdi. "Josh!"

Dışarıdan gelen belirsiz seslerle birlikte arabanın hareket ettiğini hissettim.

"Siktir!" diye bağırdı biri, sesi Chandler'inkini andırıyordu. "Lanet olsun!"

"Benimle kal," dedi bir başkası ve çok geçmeden bu sesin Storm'a ait olduğunu anladım.

Başımı kaldırdığımda bana doğru eğildiğini fark ettim, daha önce hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyordu.

Boğazım yanarken, "Josh," diye fısıldadım. "Durumu iyi değil."

"Biliyorum," diye fısıldadı elimi tutmadan önce. "Sen de iyi değilsin, Phoenix. Ambulans yolda, senden dayanmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Diğer arabadaki insanlar ölmüş," diye bağırdı Chandler.

Diğer araba mı?

Neyden bahsettiğini sormak istiyordum. Fakat içimdeki son güç kırınımını da kaybetmiştim.

"Susadım." Gözlerimi daha fazla açık tutamıyordum. "Yorulдум da."

Çok yorulmuştum.

"Benimle kal," diye bağırdı Storm, sesi gittikçe uzaktan gelmeye başlamıştı. Sanki bozuk bir mikrofona bağıırıyordu. "Benim kollarımda ölmeyeceksin."

Uyku beni ele geçirmeye başladığında artık duyduğum ses ona ait değildi...

Lennon'a aitti.

LENNON

Bir buzlu viski."

Takım elbiseli adama, "Hemen geliyor," dedim. Ardından viski bardağını yarisına kadar buzla doldurup içine bir limon attım. Takım elbiseli adam siparişini hazırladığım süre boyunca gözlerini üzerimden ayırma mıştı. "Buranın sahibi, senin gibi güzel bir kıza yukarıda değil de bu barın arkasında iş verdiği için aptalın teki olmalı."

Yukarı diye bahsettiği kısım, Angel'ın direğin etrafında döndüğü sahneydi. Darthmouth'tan mezun olduktan sonra ne yapacağıma karar verememiştim. Tabii ki erkeklere özel striptizcileri olan gece kulübü Obsidian'da işe girme fikri, seçeneklerim arasında yoktu. Ancak hayat, bazen karşınıza büyük sürprizler çıkarabiliyordu. Sonuç olarak tek yapabileceğiniz şey akışa uyum sağlamaktı.

Adama içkisini uzatırken onu incelemeyi ihmal etmedim. Koyu renk saçlarına eşlik eden koyu renk gözleri vardı. Kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Çekici olmadığını söyleyemezdim ama yüz hatları akılda kalıcı değildi. İfadesinin ateşli bir tarafı yoktu.

Bahşişleri düşünerek ona nazikçe göz kırptım. "Barın arkasındayımı çünkü istediğim şey bu."

Bakışları koyu renk korseme ve pantolonuma kaymadan önce bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Dört yıl önce onun gibi bir adam, hatırla herhangi bir adam benim gibi bir kıza ikinci defa bile dönüp bakmazdı.

O gün, radyoda *kendi* şarkımı duymak fazlasıyla yıkıcı olmakla birlikte içimdeki ateşi de tutuşturmuştu. O hırsız pisliğin yaptıklarını değiştirene sem bile değiştirebileceğim başka bir şey olduğunu fark etmiştim.

O da *bendim*.

Hayatım boyunca içimdeki o büyük boşluğu yemekle doldurmaya çalışmışım. Asıl sorun şuydu ki bu hiçbir zaman işe yaramamıştı. Yemek yerken kendimi harika hissediyor olsam da bu his daha sonra boktan bir hal alıyordu. Böylece içimdeki boşluk daha fazla büyüyordu. Derinlerde

bu yerde perişan olduğumu biliyordum; bunun tek sebebi ise sürekli pert canlılığı seçiyor olmamdı.

Yemekle aramdaki ilişkiyi düzeltmek oldukça zor bir işti ve ruhumun derinliklerine inmeyi gerektiriyordu.

Kendimi ani bir şekilde diyet yapmaya zorlamamış, zayıflamak için bedenimi aç bırakmamıştım. Sadece daha sağlıklı yiyecek seçimleri yapmış, doyduktan sonra tekrar yememiştım. Ayrıca gazlı içecekleri de kesmiştim çünkü o saçmalıkların kimseye bir faydası yoktu. Üstelik aşırı miktarda içiyordum.

İyi günlerimde kırk, regl öncesinde ise kırk iki beden olduğumu göz önünde bulundurursak hâlâ topluma göre *zayıf* değildim. Fakat kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordum.

Önemli olan tek şey aynadaki görüntümün hoşuma gitmesiydi.

Şeytanlarımı aptal bir adam için veya toplum tarafından kabul görmek için yenmemiştim.

Bunu *kendim* için yapmıştım.

Adamın bakışları nihayet yüzüme döndü. Bayan Palma sayesinde artık makyaj yapabiliyordum. Ayrıca omuz hizamda olan saçlarımı uzatıp siyaha boyatmıştım. Uzun süredir istememe rağmen denemekten hep korkmuştum.

"Üniversitede misin?" diye sordu adam. Sorusu içten içe irkilmeme neden oldu. Dikkatimi dağıtmak için bir bez alarak tezgâhı silmeye başladım.

Dartmouth'taki ilk birkaç ayım yalnız geçmişti. Kendi üzerimde çalışmaya başlayıp korkunun beni engellemesine izin vermeyi bıraktıktan sonra işler değişmişti. Arkadaş edinmişim, iyi notlar almıştım. Bir iki ilişkim olmuştu ve birkaç kere tek gecelik şeyler yaşamıştım. Hepsinden de zevk almıştım. Hatta ikinci yılımda, Harry adında bir adamla altı aylık bir beraberlik yaşamıştım.

Ardından her şey değişmişti.

Adama, "Hayır," diye cevap verdim. "Değilim."

Bana bir yirmilik uzattığında daha fazla sorgulamadığı için minnettar dım. "İyi geceler, güzellik."

"Sana da."

İve girebildiğimde saat sabaha karşı üçü geçiyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp oturma odasına gitmeden önce ses çıkarmamak için dua ettim. Yine de Bayan Palma'yı kanepede oturmuş, televizyonda eski bir komedi

dizisinin tekrarını izlerken buldum. Beni görünce gülümsedi. “Bu gece her şey yolundaydı.”

Rahat bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.”

Eğer o olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Bayan Palma, melekle rin gerçekten var olduğunun ve bazılarının da dünyada yaşadığının bir kanıtıydı.

“Ne zaman istersen,” dedi ayağa kalkıp elimi nazikçe sıkmadan önce. “Buzdolabına senin için biraz yemek bıraktım. Richard bu akşam yaptığım köfteyi pek sevmese de babanın hoşuna gitmişse benziyordu.”

Birlikte ön kapıya doğru yürüdük. “Harika olduğuna eminim. Tekrar teşekkür ederim, Bayan Palma.”

“Bana Sue demen konusunda seni kaç defa uyarmam gerekecek?” Kol larını etrafıma doladı. “Ayrıca bana teşekkür etmene de gerek yok, Len non. Elimden geldiğince yardım edebildiğim için mutluyum. Yarın görüşürüz, tatlım.”

Bayan Palma’yı uğurladıktan sonra babamı kontrol etmek için merdivenlerden çıktım. Huzurla uyuyordu ki bu da minnettar olduğum bir şeydi. Dartmouth’taki ikinci senemin bitmesine üç hafta kala, Bayan Palma’dan bir telefon almıştım. Söylediğine göre o telefon görüşmesinden birkaç gün önce gece yarısı duyduğu yüksek bir sesle uyanmıştı. Kocasının hâlâ yanında uyuduğunu görmüş fakat evde ikisinden başka kimse yaşamadığı için de doğal olarak çok korkmuştu. Richard silahını alıp aşağıya indiğinde ise sesin eve zorla giren birinden gelmediğini fark etmişlerdi.

Ses buzdolabını çıplak bir şekilde karıştıran babamdan geliyordu.

Bayan Palma, ona ne yaptığını sorduğunda babam partinin devam ettiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Bunun üzerine ikisi de katıldığı partide çok fazla içtiğini düşünerek onu eve götürmüş ve uyumasını söylemişlerdi.

Yaşadıkları durum her ne kadar garip olsa da Bay ve Bayan Palma, babamı utandırmamak için olayı büyütmemeye kararı aldıklarından bahsetmişti.

Fakat üç gece sonra, babam yine gelmiş ve bu sefer... yataklarına yatmış. Bay Palma onun kıcını tekmelemeye hazırmış ancak babam çılgına dönüp Richard’a *kendi* karısıyla yatakta ne yaptığını sormuş. Böylece bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayarak onu hastaneye götürüp beni aramışlar.

Yanlarına gittiğimde babam daha iyi olmasına rağmen onlucuk test yapmışlardı. Ona başlangıç düzeyinde demans¹ teşhisi koydukları anı hatırlıyordum. Tüm dünyanın durduğunu hissetmiştim. Anlındın Dartmouth'tan ayrılıp onunla yaşayabilmek için yaz tatiline erken başlamıştım. İlaç tedavisi ve rehabilitasyonla beraber her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Sonbaharda da üçüncü yılım için Dartmouth'a geri dönebilecektim. Elbette hayatın başka planları vardı. Uzman doktorun önerdiği tedaviye rağmen babam herkesin beklediğinden çok daha kısa bir sürede kötüleşmişti. Böylece okula dönmemin bir yolu olmadığına karar vermiştim.

Bu süreçte Harry bana destek olmaya çalışmıştı. Ta ki aramızdaki mesafeyi ve hayatımdaki en önemli adamın, odak noktam olmasını kaldıramadığına karar verene kadar. Böylece ilişkimiz bitmişti. Doktor, babamı destekli bir yaşam tesisine yerleştirmemi ve üniversiteye geri dönmemi önermişti. Başkaları için kulağa iyi bir çözüm gibi gelse de ben bu fikri düşünmeye bile dayanamamıştım.

O kadar kaybolmuş ve kafası karışmıştı ki onu çok sevdiği evinden ayrıma fikri oldukça yanlış geliyordu. Yapabileceğim tek şey yeni normalimizi nasıl sürdürebileceğimi bulmaktı.

Babamın maddi durumu iyiydi. Ama serbest meslekle uğraşması, tipik sosyal haklardan yararlanamaması ve sağlık masraflarını kendisinin ödemesi anlamına geliyordu. Bu da yaptığı birikimlerin çoğunu kaybetmesi demekti. Elli yaşma henüz girdiği için emeklilik fonunda pek fazla para yoktu. Zaten o parayı da ev için kullanmıştım.

Buna rağmen günlük ihtiyaçları karşılamam ve para kazanmam gerekiyordu. Kısa süreliğine de olsa bir restoranda barmen olarak işe girme seçebim buydu. Maalesef sadece geçinmemize yetecek kadar kazanıyordum. Ayrıca vardiyalarımın çoğu da gündüzleri oluyordu ki babamın en mutlu ve rahat olduğu zamanlar da gündüz saatleriydi.

Obsidian'da barmenlik yapmam, iş arkadaşlarımdan birinin orada çalışan bir kızı tanıması sayesinde olmuştu. En başta tereddüt etsem de en doğrusunun bu olduğu ortadaydı. İşler yoğundu ama restoranda kazanılabileceğim paradan daha iyisini kazanıyordum. Ayrıca geceleri çalıştığım için gündüzlerimi babamla geçirebiliyordum.

¹ Öğrenme, bellek, oryantasyon, dil fonksiyonları ve kişilik gibi mental fonksiyonların bozulması ile karakterize; sosyal ve iş hayatını etkileyen, santral sinir sisteminde ortaya çıkan progresif nörodegeneratif bir hastalıktır. (ç.n.)

Tekrar aşağıya inmeden önce babama doğru, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Dünya korkunç hastalıklarla doluydu ve demans en kötülerin den biriydi. Oldukça acımasız, kalpsiz bir hastalıktı; babam fiziksel olarak aynı görünse de öyle değildi. Artık sadece bir zamanlar olduğu adamın görüntüsüne sahipti. Demans, her geçen gün babamın bir parçasını daha alıp götürüyordu.

İlk defa benim kim olduğumu unuttuğunda bir hafta boyunca ağla yarak uyumuştum. Nadiren de olsa, babamın bana eski halini hatırlatan parçalar oluyordu.

Hayatımı o zamanlara tutunarak geçiriyordum.

Bayan Palma’nın, buzdolabında bıraktığı köftenin bir kısmını mikrodalgada ısıtıttıktan sonra oturma odasına geçtim. Kanepeye uzanıp köfteden bir parça alırken kanal değiştirmek için kumandaya uzandım. Haberleri izlemek çoğu zaman iç karartıcı olabiliyordu. Ancak o anda sunucunun ağzından çıkan kelimeler nefesimi kesti. “*Grammy* ödülü kazanan popüler grup Sharp Objects’in üyeleri ölümcül bir kaza geçirdi.”

Sunucu konuşmaya devam ederken göğsümü tuttum. “Yetkililerden aldığımız haberlere göre kaza iki araç arasında gerçekleşti. Maalesef basçı Josh Roland’ın ve araçta bulunan iki kişinin olay yerinde öldüğü açıklandı. Grubun solisti Phoenix Walker yerel bir hastaneye kaldırıldı ve durumu nun ciddi olduğu bildirildi. Kazayla ilgili ayrıntılar hâlâ araştırılma aşamasında. Aldığımız bilgileri size aktarmaya devam edeceğiz.”

Ah. Aman. Tanrım.

Bir dizi karmaşık duygu aynı anda üzerime çöktü ama bir tanesi ağır basmıştı.

Rahatlama.

Her ne kadar ondan nefret etsem ve acı çekmesini istesem de çok küçük bir parçam ölen kişi Phoenix olmadığı için derin bir nefes almıştı.

22. BÖLÜM

PHOENIX

“İyi bırakıyorum.”

Başım, dünyanın en büyük çekiciyle vurulmuş gibi ağrıyordu. *Tekrar tekrar.* Gözlerimi açmak gibi bir hata yaptığımda, basın danışmanımız Alexis’in başımda dikildiğini gördüm. Çok sinirli görünüyordu.

“Harika, şimdi çeneni kapatabilirsin.”

Tekrar gözlerimi kapatmak üzereyken, “Ciddiyim, Phoenix,” dedi. Empati kurup kıcını korumaya çalıştım ama dün geceki olay bardağı taşıran son damla oldu. Benden bu kadar.”

Dün gece mi?

İşte o anda otel odamdaki yatakta yatmadığımın farkına vardım.

Bir süitteydim.

Bakışlarımı Alexis’den çektiğimde Chandler, Storm ve Memphis’in bana ters ters baktıklarını gördüm. Belli ki her ne yaptıysam onları çok kızdırmıştım.

“O kadar da kötü değildi,” diye karşı çıktım, oysaki neyden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece ortalığı yatıştırıp uyumaya devam etmek istiyordum. Storm gözlerini kısarak süitimin kapısını açtı.

Tüm mobilyalarım devrilmiş, televizyon parçalanmıştı. Her yerde bir ton şişe ve çöp vardı. Ayrıca duvarlarla mobilyalar ne olduğu belli olmayan kalın, kırmızı bir yapışkanla kaplıydı. Ortalık dağınıktı ama üstesinden gelinmeyecek gibi de değildi.

Bakışlarımı Alexis’e çevirdim. “Otele bir çek yazacağım.”

“Sorun odan değil,” dedi dişlerinin arasından. “Sorun *ne* yaptığın.”

Zihnimi tarayarak dün gece olanları hatırlamaya çalıştığım ama beynimin içi bomboştu.

Kafa karışıklığımı hissetmiş olmalıydı. “Sadece otel lobisinin camını kırmakla kalmadın bir de barın üstünde seks yaptın!” diye bağırdı.

“Aferin bana.”

Yüzüne yayılan hayal kırıklığıyla birlikte ayağını yere vurdu. “Hayır, aferin sana *değil*. Bardaki herkes seni telefonlarıyla kayda aldı. Gözle görü lür bir şekilde sarhoştun ve kafan da iyiydi.”

Bir bok hatırlamadığımdan örürü ona inanmaktan başka çarem yoktu. “Sorunun ne olduğunu hâlâ anlamış değilim.”

İnternette dolaşan bir seks kasetimin olması hayranlarımızın umurun da bile olmazdı. Hatta muhtemelen gelirimizi arttıırırdı.

Herkesin bana *teşekkür etmesi* gerekiyordu.

Kırmızı ojeli parmaklarıyla havayı işaret etti. “Eğer unuttuysan diye söylüyorum, grup üyelerinden biri üç ay önce uyuşturucu yüzünden ha yatını kaybetti.”

Nasıl unutabilirdim ki? Ne zaman gözlerimi kapatsam kazayı tekrar tekrar yaşıyordum.

Arabayı onun kullanmasına asla izin vermemeliydim.

“Fazla uzatmaya gerek yok, bu iyi bir izlenim değil. Hayranların senin sarhoş hallerinden dolayı endişelenmeye ve kötü hissetmeye başladılar,” diye devam etti. “Amerika turnesinin başlamasına günler kalmışken böyle bir şey isteyeceğini sanmıyorum.”

Ayağa kalktığımda başımdaki ağrı şiddetlenmişti. Esneyerek aletimi iç çamaşırlarımın içinden çıkarıp koridordaki büyük bitkinin üzerine işedim.

Lanet olsun. Bu iyi hissettirmişti.

Alexis, Chandler’a dönmeden önce, “Şu an benimle dalga mı geçiyor sun?” diye inledi. “Bu son noktaydı. Benden *bu kadar*.”

“Bunu zaten söylemiştin,” diye hatırlattım.

Chandler başka bir reklifle geldi. “Her şeyi berbat ettiğini biliyorum ama bir yol bulabiliriz.”

Fakat bu sadece Alexis’in adımlarını hızlandırmasına sebep olmuştu. “O noktayı çoktan geçtik. Onun saçmalıklarıyla uğraşmam için bana yete rince para ödeyemezsin,” diye bağırı ve asansöre bindi.

Ona şu an bile çok fazla para ödüyorduk.

Bir esneme eşliğinde koridorun zeminine uzandığım sırada, “Umarım mutlusundur,” diye homurdandı Chandler.

Mutluluktan bayılacaktım. Alexis, işinde en iyisi olabilirdi ama oldukça gergin bir kaltaktı.

Memphis eliyle yüzün ovuşturdu. “Lanet olsun, Phoenix. Bu şu anda ihtiyacımız olan son şeydi. Özellikle de Avustralya’da başımıza açtığın onca beladan sonra.”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum, ben orada oldukça keyifli vakit geçiriyordum.

Gözaltına alınmam dışında.

Görünüşe göre gittiğim plajda içki içmek suçtu. Soyunup mastürbas yapmak da öyle. Belli ki öğleden sonralarını okyanus kenarında geçiren aileler, tek kişilik gösterimden pek memnun kalmamıştı. Polisler de.

Chandler sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. “Tur başlamadan önce yeni birini nasıl bulacağız?”

Storm, Memphis ve ben bakışırken Storm konuştu. “Şey, her zaman basın danışmanı olmak isteyen biri vardı.”

Skylar.

Josh’a, grup ona işe girmesi için bir şans verebilir mi diye sürekli sorardı. Josh da sorusunu her zaman geri çevirirdi.

Bedenim suçluluk duygusuyla kaplandı. Çünkü Skylar’ı, nişanlısı kendisini öldürmesin diye ona engel olmayan bir adamı görmeye zorlamak, iyi bir fikir gibi durmuyordu.

Memphis de aynı fikirde olmalıydı. “Asla olmaz.”

Chandler çenesini ovuştururken, “*Berbat* bir fikir sayılmaz,” dedi. “Sizce bugün başlayabilir mi?”

“Hayır,” diye homurdandı Memphis. “Onu işe almıyoruz.”

Storm karşı çıktı. “Neden olmasın? Hem iyi olduğundan emin olacağız hem de bizimle ilgili her şeyi bildiği için işini iyi yapacak.”

Tam da Josh’ın isteyeceği gibi.

Tavana bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Skylar’ın siktirip gitmemizi söylemeye hakkı vardı, en azından bunu demeden önce ona iş teklifinde bulunabilirdik. Memphis de aynı şekilde düşünüyor olmalıydı çünkü bu defa bir şey söylememişti.

“Oylama yapalım,” dedi Storm.

Üç el havaya kalktı.

Eskiden dört el kalkardı.

Teknik olarak sahnede hâlâ dört kişiydik. Josh’ın ölümünden beş hafta sonra turneye çıkmak zorunda kalmıştık ve yerini doldurması için geçişin bir müzisyenle anlaşmak dışında başka bir çaremiz yoktu.

Yine de hiçbirimiz, o pisliği sevmiyorduk.

Çünkü o Josh değildi.

“O halde anlaştık,” dedi Chandler. “Sky’ı arayacağız...”

Memphis konuşmasına izin vermedi. “Ben ararım.”

“İyi ama çabuk ol. Zamanımız kalmadı.” Dikkatini tekrar bana verdiğinde Chandler burun kemerini sıkarak iç geçirdi. “Basın danışmanı krizini hallettiğimize göre *diğer* meseleyi ne yapacağız?”

Elimi iç çamaşırımın içine sokarak hayalarımı kaşıdım. “Hangi diğer mesele?”

Sanki bu bir işaretmiş gibi üç kadın süitimden dışarı çıktı. Hepsisi kısa elbiseler giymişti ve ellerinde topuklu ayakkabılarını tutuyorlardı.

İçlerinden biri bana öpücük atarken, “Hoşça kal, Phoenix,” diye mırıldandı.

Bir diğeri üzerimden atlayıp asansöre yöneldi. “Harika vakit geçirdik.” *Sanırım yapılacaklar listemden seks partisini çıkartabilirdim.*

Kızlardan birinin oyalandığını fark ettiğimden inledim. *Lanet olsun.* Her zaman sülük gibi yapışan biri olurdu.

Chandler yüzünde utangaç bir ifadeyle dikilen kızı işaret ederek, “Bu,” dedi. “Mesele bu.”

“Biraz daha açık konuşur musun?”

Yüzü öfkeden kızarıırken Memphis homurdandı. “Kim olduğu hakkın-da hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Hem de hiç.

“O,” diye kükredi Chandler. “Seni ayık tutması gereken danışmanındı.”

Gözlerimi kısarak kızı inceledim. Düşününce gerçekten de tanıdık geliyordu.

Kız fısıldayarak, “Kovuldum mu?” diye sordu.

Chandler, “Söylememe gerek var mı?” diye bağırdı. Kız telaşla asansöre koşmadan önce, “Hoşça kal, Phoenix,” diye seslendi. “Daha sonra mesaj at.”

Adını bile bilmiyordum.

“Bu kız çok tavsiye edilen bir danışman değil miydi?” diye sordu Storm.

Chandler gözlerini kısmadan önce başını salladı. “Turneye çıktığından beri iki ay içinde *on* danışman değiştirdik, sen hepsini becerdin.”

“Bu doğru değil,” diye itiraz ettim. “Erkek olanı becermedim.”

Bunu benim yerime hayranlarım yapıyordu.

Böylece o beni rahat bırakıyordu ve ben de birazcık eğlenebiliyordum.

Oldukça da işe yaramıştı. Neredeyse benden çok daha büyük bir parti delisiydi.

Chandler neredeyse inleyerek, "Önemli değil," dedi. "Önemli olan şu ki işe aldığım herkesten kurtulmayı başarıyorsun."

"Bu benim sorunum de..."

"Ever öyle," diye araya girdi Storm. "Vic çok öfkeli. Bizimle olan sözleşmesini feshetmeden bu saçmalığa bir son vermelisin."

Böyle bir şey mümkün değildi, sarhoşken ve kafam iyiyken hiçbir şey hissetmiyordum.

Suçluluk gibi şeyler.

Arabayı kullanan Josh olsa da yaşananlardan aynı şekilde ben de sorumluydum.

Buradaki herkes de bunun farkındaydı.

Memphis, "Araştırmaya devam edip daha iyi birini işe almalısınız," diyerek beni savundu. Halbuki bunu yapması gereken son kişi oydu.

Çünkü erkek kardeşini öldürmüştüm.

"Denedim," dedi Chandler. "Ama erkeklerin hepsi onun en yakın arkadaşı olmak istiyor ve kadınlar da onu becermek istiyor." Yanıma yaklaşıp gözlerini üzerime dikti. "Dışarıdaki herkes bu pisliğe bayılıyor. Ondan nefret eden birini bulmamız gerek."

"Ah, ondan nefret eden biri var," diye mırıldandı Storm nefesinin altından.

Gözlerimi kapattım ve başımı tekrar salladım.

Evet, vardı.

LENNON

En sevdiğim barmenim nasılmış?”

Bakışlarımı kaldırıp aşına olduğum yüze bir bakış attım. Brian pek bahış veren biri olmasa da oldukça dost canlısı bir müdavimimizdi.

“İyiym,” dedim boş bir bardağı diğerinin üzerine koymadan önce. “Sen nasılsın? Bu gece Jack&Cola’ gecesi mi?”

Sırıttı. “Beni çok iyi tanıyorsun.”

Haksız sayılmazdı. Son zamanlarda sosyal ilişkilerim Obsidian’daki müşterilerle kurduğum iletişimden ibaretti.

Bardağı buzla doldurduktan sonra şeyeyi açmak için açacağa uzandım. “Birleşme işleri nasıl gidiyor?”

Brian tam cevap vereceksen bir adam yanıma yaklaşarak araya girdi. “Lennon sen misin?”

Takma isim kullanmadığıma gerçekten pişmandım. “Değişir. Soran kim?”

“Ben.”

Brian’a içkisini uzattım. “Vay canına, bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.”

Brian üzerinde kargo pantolon ve beyaz gömlek olan davetsiz misafiri işaret ederek, “(Onun icabına bakmamı ister misin?” diye sordu.

Adam bunun üzerine kahkahasını bastırmaya çalışırcasına, “Kendini utandırmana gerek yok,” dedi. “Seni yere yatırıp annen için yalvarmanı sağlayabilirim.” Bakışları tekrar bana döndü. “Ben...”

“Eğer burada kalmayı düşünüyorsan içki sipariş etmelisin.” Arkamda duran ve en az iki içki içilmesi gerektiğini açıkça belirten tabelayı gösterdim. “Kulüp kuralları.”

Homurdanarak cüzdanını cebinden çıkardı. “Peki, o halde iki Manhattan alacağım.”

* Kolayla karıştırılmış şekilde hazırlanan viski.

Yaptığı içki seçimi, adamın kendisi kadar *tuhaf* görünüyordu. İlk bardağı hazırlarken Brian'a gülümsedim. "Her şey yolunda." Bir parmağıyla Fantasia'nın dans ettiği sahneyi işaret ettim. "Git ve gösterinin tadını çıkar, tatlım."

Ayrılmadan önce barın üzerine bir beşlik bıraktı. "Ne durumda olduğuna bakmak için birazdan geri geleceğim."

Bakışlarımı tekrar adama çevirip içkisini uzattım. "Senin için ne yapabilirim?"

"Adım Chandler Dicky*. Ben..."

"Vay canına, oldukça talihsiz bir soyadın var." Oldukça gülünç bir soyadı olmasına rağmen aslında sadece ona sataşıyordum.

Öfkesi artmışa benziyordu. "Şu anda Phoenix ile nasıl sevgili olduğunuzu anlayabiliyorum. İkiniz de baş belasısınız."

"Pardon... Ne?" Elimdeki bardak neredeyse düşmek üzereydi.

Bu adam kimin nesiydi ve neden Phoenix ile olan ilişkim hakkında konuşuyordu?

Tepkimi yok sayarak devam etti. "Sharp Objects'in menajeriyim."

Kısa bir süreliğine Phoenix'in doğru yolu bulduğunu ve artık temiz olduğunu düşünerek umutlansam da *Dicky'nin* ağzından çıkan bir sonraki cümle tüm umutlarımı yerle bir etmişti. "Sana Phoenix'e yardım etme fırsatı sunmak için buradayım."

Histerik bir kahkaha patlattım ve ona, bahsettiği *fırsatı* kıcına sokabileceğini söyleyen bir bakış attım.

"Bana yaptıklarından sonra sonsuza kadar siktir olup gitmekte özgür."

Söylediklerim bu adam için de geçerliydi ancak görünüşe göre tavrımdan memnun olmuştu çünkü gülümsüyordu. "İşte tam olarak *bunun* için buradayım. Storm bana inişli çıkışlı ilişkinizden bahsetti. Daha doğrusu ilişkinizin nasıl bittiğinden." İçkisinden bir yudum aldı. "Tam olarak bu iş için aradığım kişisin."

İkinci bardağı yüzüne fırlatmadığım için kendini şanslı saymalıydı.

"Ne sikimden bahsediyorsun? Ne işi?"

"Phoenix turnedeyken ona göz kulak olman için seni işe almak istiyorum."

"Aşağı sokakta bir bakımevi var," diye açıkladım. Tam olarak ne halattan bahsediyordu?

* Penis.

Yüzündeki ifade eğlenmediğini gösteriyordu. “Anlatmak istediğim şey onu ayık tutmanı istiyorum. Ayrıca başının belaya girmediğinden de emin olman gerekiyor. Turne iki gün içinde başlayacak. Sana sekiz hafta için yüz bin dolar ödeme yapacağım. Anlaşmamız tamamen bittiğinde de ek bir ödemede bulunacağım. Elbette turnenin sonuna kadar kalman şartıyla.” İçkisinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. “İçimden bir ses kalacağını söylüyor.”

Brian’dan, bu adamın icabına bakmasını istemediğim için gerçekten pişman olmuştum.

“Sana kötü haberi veren kişi olmak istemezdim ama geleceği gösteren küren bozulmuş olmalı çünkü teklifinle ilgilenmiyorum.”

Geçtiğimiz günlerde kasabadaki birinden, Phoenix’in üç ay önce geçirdikleri kazada kaybettiği grup arkadaşından sonra kontrolünü tamamen yitirdiğini duymuştum. Bu adamın buraya gelip bana Phoenix’in kişisel bebek bakıcısı olmam için bu kadar para teklif etmesiye durumun düşündüğümden daha kötü olduğunu gösteriyordu.

Bir önemi yoktu, ilgilenmiyordum.

Sanki onu reddetmemi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Fikrini değiştirmenin bir yolu olmalı.”

Bakışlarımı gözlerine diktim. “Olmadığından emin olabilirsiniz.”

“Lennon...”

İçimden bir ses bu adamın hayır cevabını kabul etmeyeceğini söylüyordu.

“Eğer beni rahatsız etmeye devam edersen güvenlik seni dışarı atacak.”

Homurdanarak cüzdanından bir kartvizit çıkardı ve yanına koyduğu elli sentle birlikte uzattı. “Bu benim kartım. Lütfen teklifimi tekrar düşün.”

İmkânı yoktu.

Günlerimi ve gecelerimi Phoenix Walker’ı düşünerek ya da nasıl olduğuyla ilgili endişelenerek geçirmeye çoktan son vermiştim.

Eve girdiğim sırada, “Babam nasıl?” diye sordum. Bayan Palma televizyonu kapattı. “Bu gece biraz huzursuzdu ama birlikte The Beatles’tan bir şeyler dinledik ve bu onu daha iyi bir ruh haline soktu.”

Gülümsedim. Ne zaman şüpheye düşse müzik ona yardım ederdi, özellikle de en sevdiği müzik grubunun şarkıları.

“Teşekkür ederim.”

Bayan Palma ayağa kalkıp eşyalarını toplamadan önce, “Bana teşekkür etmeye bir son ver, Lennon,” dedi. “Somon yapmıştım, ne kadar iyi ismini bilmiyorum ama buzdolabına senin için biraz ayırdım.”

O, ön kapıya doğru ilerlerken ben de hemen arkasındaydım. “Eminim mükemmeldir.”

“Yarın izinlisin, değil mi?”

“Evet...” Çalan kapı ziliyle birlikte cümlem yarım kaldı. Kapının ardından kimin olduğunu kestiremiyordum ama her kimse ağızlarının payını vermeye hazırdım. Saat neredeyse sabahın üç buçuğuydu ve babam uyuyordu.

Bayan Palma’nın önüne geçerek kapıyı araladım. “Mantıklı bir sebebin olsa iyi...”

Bu gece konuştuğum Chandler denen adamı gördüğümde duraksadım. “Adresimi nereden buldun?”

Bayan Palma koruyucu bir tavır alarak, “Eğer hemen buradan gitmezsen kocamı çağırırım,” dedi.

Bir kolunu kapının kenarına dayayan Chandler sadece iç çekti. “Yüz elli bin dolar.”

“Hayır.”

Kapıyı suratına kapattım.

“O kimdi?”

“Sharp Objects’in menajeriydi.” Ayrıca inatçı bir pislikti.

Kaşlarını kaldırdı. “Dalga mı geçiyorsun? Senden ne istiyordu ki?” Ağzı şaşkınlıkla aralandı. “Yoksa Phoenix gerçeği mi söyledi?”

Şarkımı çaldığını ve onu kendisininmiş gibi gösterdiğini öğrendikten kısa bir süre sonra Bayan Palma’ya her şeyi anlatmıştım. Ne yazık ki o da en az benim kadar şaşırmış ve üzülmüştü. Olanları babama anlatmamı önerse de babam Phoenix’i mahkemeye vermek isteyebilirdi. Fakat elle tutulur bir kanıtım yoktu çünkü babamın aksine, müziğimin telif haklarına sahip değildim.

Ben sadece güvenebileceğini düşündüğü bir adamla, özel bir şeyini paylaşan aptal bir genç kızdım.

Sanatımı çalabilmek için benimle ilgileniyormuş gibi davranan bir adamla

Ayrıca kimse ona şarkımı söylediğime tanık olmamıştı. Şarkımı ben den başka kimse duymamıştı, *sadece o* duymuştu.

Sonuç olarak babam asla kazanamayacağımız bir dava için oldukça para harcamış olacaktı.

Başımın ağrımak üzere olduğunu hissederek alnımı ovuşturmadan önce, “Hayır,” dedim.

“Menajerleri yakında çıkacakları turnede, sekiz hafta boyunca onu ayık tutmam için beni işe almak istiyor.”

Bayan Palma’nın dudakları konuşmadan önce tıpkı bir balık gibi açılıp kapandı. “Ne? Bu...”

“Çok garip, değil mi?”

Başını salladı. “Hem de çok.”

“Bunu yapmamın herhangi bir yolu yok desem yeridir.”

“Doğru.” Yüzünü buruşturdu. “Her ne kadar...”

Sesi gitgide kısıldığında, “Her ne kadar ne?” diyerek devam etmesi için bastırdım.

Eliyle geçiştirdi. “Hiçbir şey. Unut gitsin.”

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Çünkü Tanrı biliyordu ki o pislği ve bana yaptığı şeyi unutabilmek için tüm gücümle çabalıyordum.

24. BÖLÜM

LENNON

Akşam yemeği için ne hazırlıyorsun, anne?" Babamın sorusunu, yüz ifademi normal tutmaya çalışarak cevapladım. "Tavuk ve sebze düşünüyordum ama eğer istemiyorsan pizza siparişi de verebiliriz."

Gülümsedi. "Pizza kulağa harika geliyor."

"O halde pizza sipariş ediyoruz."

Onu düzeltmemeye çalışmak bazen oldukça zorlayıcı oluyordu. Kendime, bu durumun *onun* gerçekliği olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Görünüşe göre bugün, onun için rahmetli büyükannemdim. Geçtiğimiz günlerde eski bir öğretmeni olmuştum. Birkaç hafta önce de Joan Jett.

Bunları pek umursuyor değildim. Her ne kadar, içten içe yakın bir gelecekte tekrar kızı olduğumu hatırlamasını istesem de önemli olan tek şey moralinin yerinde olmasıydı. *Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.*

Yine de benim kim olduğumu hatırlamasa bile zihni nerede olursa olsun onu bulurdum. Çünkü onun için kim olursam olayım, o hep *benim* babam olacaktı. Ve bu dünyada en çok sevdiğim insan.

"Yorgunum," dedi babam. "Sanırım Kate eve gelene kadar biraz uza-
nacağım."

Kate annemdi. Bir defasında bana evlendikten kısa bir süre sonra ya-
şadığımız evin parasını biriktirebilmek için büyükannemin yanına taşın-
diklarını söylediğini hatırlıyordum. Muhtemelen bugün anıları onu oraya
götürmüştü.

"Pekâlâ, pizza geldiğinde seni uyandırırım." Eğilip yanağından öptüm,
şu anda beni annesi sandığı için minnettardım çünkü ona dokunmama ses-
 çıkarmayacaktı. "Seni seviyorum."

Çok.

"Ben de seni seviyorum." Yanından ayrılacağım sırada elimi tutarak
beni durdurdu. "Umarım bir gün çocuklarım olduğunda senin gibi harika
bir ebeveyn olabilirim."

Kalbim parçalara ayrıldı ve yoğun bir hüznün dalgası, ezici bir güçle pürüzlü parçaların üzerinden geçti. "Dünyadaki en iyi baba olacaksın."

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Elini sıktım. "Öyle olacağını *biliyorum*."

Duygularıma teslim olup ilk gözyaşı damlasının akmasına izin vermeden odadan çıkmasını bekledim. Pek çok çocuk gibi ben de babamın kıymetini bilememiştim. Zaman zaman aşırı korumacı olduğunu ve en doğru şeyin ne olduğunu bilmediğini düşünürdüm. O ise söz konusu beni olduğumda her zaman, her şeyi bildiğini düşünürdü. Tanrı biliyordu ya bana bir kez daha söylendiğini ya da öğüt verdiğini duymak için *her şeyimi* verirdim.

Mükemmel değildim, her zaman doğru kararlar vermiyordum. Yine de olduğum kişiyle gurur duyduğunu söylemesi için *her şeyimi* verirdim.

Veya o bana yol göstermeden, hayat denen bu berbat şeyi idare etmek için iş çıkardığımı söylemesi için.

Her şeyin daha iyiye gideceğini, *bir gün bu kadar çok acıtmayacağını*...

Kendimi toparladıktan sonra aşağıya indim ve Bayan Palma'yı mutfağıdaki bulaşıkların başında buldum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Zaten oldukça fazla şey yapıyordu.

Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Sadece birkaç parçaydı. Ayrıca sıkılmıştım ve oyalanacak bir şeye ihtiyacım vardı." Musluğu kapattıktan sonra bana döndü. "Baban nasıl?"

"O iyi ama ben değilim." Kaşlarımı çatarak masaya oturdum. "Bugün büyükannemdim ve bana, bir gün onun gibi harika bir ebeveyn olmayı umduğunu söyledi."

"Ah, tatlım." Karşımdaki koltuğa oturmadan önce omzumu okşadı. "Buna şu yönden bak; seni her zaman hayatında istemiş ve daha sen doğmadan önce bile baban olmak onun için çok önemliymiş."

Nasıl oluyordu bilmiyordum ama bu kadın bana kendimi daha iyi hissettirmek için ne söylemesi gerektiğini daima biliyordu.

"Evet..." Ön kapıdan gelen sesle birlikte cümlem yarım kalmıştı.

"Birin mi bekliyordun?"

Masadan kalkarken başımı sallayarak, "Hayır," dedim. Ardından kapıya uzandım ve açtığım anda bir küfür savurdum. Çünkü Chandler Dicky kapının diğer tarafında duruyordu.

Yine.

"İki yüz bin."

Kapıyı suratına çarpacağım sırada ayağını kapı aralığına sıkıştırdı. "İlk konser yarın akşam Kaliforniya'da," dedi aceleyle. "Yakında yola çıkacağız bu yüzden hemen karar vermen gerekiyor."

İnırı aşkına, bu adam sağır mıydı?

"Kararım *hayır*." Bu sefer kapıyı yüzüne çarptıktan sonra ek olarak ki-
litlemiştim.

Bayan Palma yanına döndüğüm sırada, "Yine mi menajer?" diye bağırdı.

"Aynen. Pislik herif hayır kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor."
Buzdolabından ona ve kendime bir şişe su çıkardım. "Neyse ki yarın turne
başlayacak ve daha fazla peşime düşemeyecek."

Elimdeki şişeyi alırken yüzünde tıpkı dünkü gibi tuhaf bir ifade belir-
di "Ah."

Bu kadın anne olarak adlandırabileceğim tek kişiydi aynı zamanda da
en yakın arkadaşım. Bu yüzden bir şeylerin içine sinmediğini anlayabi-
liyordum. "Sorun ne?"

"Hiç." Bakışlarını kaçırdıktan sonra suyundan ufak bir yudum aldı.
Sadece merakımdan soruyorum. Eğer Phoenix şarkını çalmasaydı ve sana
ücretini ödeseydi ne kadar para kazanırdın?"

Uzun bir süre cevabı düşündüm çünkü göz önünde bulundurmam ge-
reken çok fazla şey vardı. Babam albümlerde yer alan şarkılar yazmış olsa
dı kariyeri boyunca sadece yazdığı iki hit parçayla tanınmıştı. Bir keresin-
de ilk hit şarkısının çıktığı yılda, vergiler dışında yaklaşık üç yüz yetmiş beş
bin dolar telif ücreti kazandığını söylemişti. Ayrıca bana paranın çoğunu
ilk yıl kazandığını da söylemişti; bir şarkı ne kadar eskirse zaman içindeki
değerini de o kadar çok kaybederdi. Ayrıca şarkıyı herhangi biriyle ortak
yazmışsa -sadece bir ya da iki satır olsa bile- tüm telif haklarını onunla pay-
laşmanız gerekirdi. Nitekim babamın ikinci hit parçasında olan da buydu.

Yine de *şarkımı* yazan bendim ve Sharp Objects sadece büyük bir çıkış
yapmakla kalmamış, aynı zamanda Grammy'ye de aday gösterilmişti.

Kalbime keskin bir sancı yayıldı, babamın böylesine bir şeyi başardı-
ğını için benimle gurur duyacağını biliyordum. Buna rağmen Phoenix'in
beni kullanmasına izin verecek kadar aptal olmak da beni aynı derecede
sarsmıştı.

Tıpkı babamın söylediği gibi olmuştu.

"Sadece ilk yıl için en az yarım milyon dolarlık bir telif ücreti ödenmesi
perdettiğini düşünüyorum."

İmin olmanın bir yolu yoktu. Hatta muhtemelen az bile söylemiştim

Nefesini dışarı üfledi. “Vay canına.”

“Aynen.” Kaşlarını kaldırdım. “Neden sordun?”

Elindeki su şişesini masaya bıraktıktan sonra, “Bu adam, bu işi kabul etmen için sana ne istersen vermeye hazır,” dedi.

“Yani?”

“Phoenix’le tekrar bir arada olma düşüncesinin sadece korkutucu değil aynı zamanda çok mantıksız olduğunu biliyorum.”

Bu konuda haklıydı. “Katılıyorum.”

“Ama bu, bir müzik grubunun asi solistine âşık olan ve onun bir rock yıldızı olduğunu düşünen kız için geçerli,” diye devam etti. “Sen artık o kız değilsin, Lennon. Sen bağımsız, kendinden emin ve güçlü bir genç kadınsın. Ayrıca kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin bence bunu yapmak, sadece sana ihanet eden adamın geride bıraktığı şeytanların üstesinden gelmeni sağlamayacak. Aynı zamanda hak ettiğin paranın bir kısmını da alacaksın.”

Karşı çıkmak istiyordum ama Phoenix’in yakınımda olma düşüncesi beni cinayet işlemeye meyilli hale getiriyordu. Bu sebeple, beynim düzgün bir argüman ortaya koyamıyordu.

Tek bir tanesi hariç.

“Ne demek istediğini anlıyorum fakat bunu istesem de yapamam. Babamı sekiz haftalığına bırakıp bir rock turuna çıkmamın imkânı bile yok.”

Babamın bana ihtiyacı vardı.

“Onunla ben ilgilenebilirim,” diye önerdi. “Son zamanlarda keyfi yerinde ve her gün görüşemeyeceksiniz diye bir şey yok. Onunla telefonda konuşabilirsin ve video çekip...”

“Hayır,” diye karşı çıktım. “Bunu senden isteyemem, istesem bile kabul etmem doğru olmaz. Ben onun kızıyım. Ona iyi bakıldığından emin olmak benim sorumluluğum.”

Tıpkı onun benimle ilgilendiği gibi.

Yüz ifadesi ciddi bir hal aldığı anda henüz pes etmeye hazır olmadığını anladım.

“Henüz yirmi iki yaşındasın, Lennon. Bu zamanların hayatının en güzel yılları olması gerekiyor. Eğlenmen, hatalar yapman, biraz çılgınlaşman ve bu arada tecrübe kazanıp büyümen gereken yıllar.”

Bakışlarını benimkilere sabitledi. “Baban bu yıllarını, burada kapalı kısılmış bir şekilde ona bakarak harcamanı istemezdi. Yapabildiğin tek şey bir striptiz kulübünde barın arkasında çalışıp biraz para kazanmak.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda konuşmaya devam etti. "Söyleyeceğim şeyin canını yakacağını biliyorum ama çoğu zaman senin ben olduğunu bile hatırlamıyor. Bu yüzden senin geçici yokluğundan haberdar olmayacak ve huzuru kaçırmayacak."

Söylediklerini duymak ne kadar kötü hissettirse de acı gerçek buydu. Ben onu, onun beni özleyeceğinden daha çok özleyecektim. Yine de beni tatınladığı o anlarda yanında olamamaktan korkuyordum.

Onu terk ettiğimi düşünmesini istemiyordum.

"Ama..."

"İyi bir ebeveyn, çocuğunun kendisini neyin mutlu ettiğini çözmesini ister. Seni mutlu eden şey müzik, Lennon." Eldivenlerini çıkarırken elinde tuttuğu bıçakla masayı işaret etti. "Phoenix orada olabilir ama bu, sevdiğin şeyin etrafında olmak için harika bir fırsat. İş kabul etmenin maddi anlamında zorluk çekmeyeceğin anlamına geldiğini söylemeye gerek bile yok. Kendi geçimini sağlayabilmen, babanın da senin için isteyeceği bir şey."

Söylediği şeylerle beraber hayır demek gittikçe zorlaşıyordu ve bu göğümü sıkıştırmıştı. "Bayan Pal..."

"Tanrı aşkına, Lennon. Sadece sekiz hafta, sekiz yıl değil. Geri döneceksin. Sen etrafta değilken her şeyle ben ilgileneceğim. Fiziksel olarak iyi durumda, bu da endişelenecek bir şeyin olmadığı anlamına geliyor. Ayrıca, Richard ve ben onun arkadaşlığından hoşlanıyoruz. Ortada bir sorun yok."

Bayan Palma'nın ona iyi bakacağına güvenim sonsuzdu. Ancak ayrılma düşüncesi bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Ayrıca ona yük olacağımız geçceği de vardı.

"Söylediklerin için minnettar olsam da bunu yapmanı senden isteyemem."

"Sen istemiyorsun, ben teklif ediyorum." Yüz ifadesi yumuşadı. "Richard ve ben çocuk sahibi olabilecek kadar şanslı değildik. Annen olmadığımı biliyorum ama seni kendi çocuğummuş gibi görüyorum, lütfen bunu yapmama izin ver."

Boğazıma bir yumru oturdu, büyük silahını ortaya çıkarmıştı.

"Bunu düşüneceğim," diyerek uzlaşmaya gittim çünkü artıları ve eksileri değerlendirebilmem için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bununla birlikte, Bayan Palma'nın sözünü etmediği önemli bir nedenim daha vardı.

Kararımı "*belki*"den "*evet*"e çevirmeye yetecek bir neden.

Intikam.

25. BÖLÜM

LENNON

Bakışlarım boş valizimle telefonum arasında gidip gelirken hâlâ karar sızdım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama şansına babam beni hatırlamış ve Bayan Palma da sırrımızı ağzından kaçırmıştı.

Phoenix'in şarkımı çalmasından bahsetmese de turnedeki bir gruba çelik edip bir miktar para kazanma fırsatı bulduğumdan bahsetmişti. Benim adıma mutlu görünüyordu. Muhtemelen bu işleri daha kolay hale getirmeliydi ama öyle olmuyordu.

Onu çok özleyecektim.

Fakat sekiz haftalık bu süreçte artık para sıkıntısı çekmeyecektim. Daha sonra işi bırakıp babamla daha fazla zaman geçirebilir, Bayan Palma'yı hatırlata dört gece ona bakma zahmetinden kurtarabilirdim.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama geçici de olsa bir süreliğine Phoenix'in etrafında olmak bazı büyük problemleri çözecekti. Ayrıca bir dizi yeni soruna neden olmamasını da umuyordum.

Sanki Bayan Palma düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi o anda odaya girdi. "Hâlâ toparlanmayı bitiremedin mi?"

"Hâlâ onu aramadım."

Kim bilir, belki de Chandler dün evden ayrıldıktan sonra başka birini bulmuştu.

Burun kemerini sıktı. "Lennon, tatlım..."

"Biliyorum." Saçmalıklarım sadece onu değil, beni de rahatsız ediyordu.

Cesur davranıp onu aramamın zamanı gelmişti. Turne boyunca Phoenix'e yaptıklarını ödetip sonra da hak ettiğim parayı alacaktım.

Telefonumu elime alarak karttaki numarayı tuşladım ve telefonu hoparlöre aldım. Chandler ikinci çalışta açtı.

"Ne var?" diye bağırdı. Evet, onun için çalışmak çok *eğlenceli* olacaktı.

"Ben Lennon."

"Devam et," dedi. "Bütün gün seni bekleyemem."

Kabalığı karşısında Bayan Palma'yla bakıştık.

"Teklifini kabul ediyorum. Tek bir şartla."

"Neymiş o?"

İşte başlıyorduk. "Beş yüz bin dolar istiyorum."

Derin bir iç çekmeden önce, "Senin de kafan iyi olmalı," diye bağırdı. "Üç yüz bin dolar. Kabul et veya etme, bu son teklifim."

İlgüdülerim doğru söylediğini düşünüyordu, aşırı bir paradan bahsediyorduk.

Hak ettiğim paradan.

"Üç yüz elli bin dolar."

"Yüce İsa. Tamam, kabul. Bu işi halledeceğim ama *bu gece* sen de burada olacaksın. Konser sekizde başlıyor." Ben tek bir kelime bile edemeden telefonu kapattı.

"Beklediğimden daha iyiydi." Bayan Palma saatine baktığında yüzü düştü. "Tabii saat farkını saymazsak." Yüzünü buruşturduktan sonra, "Saat sekizde Kaliforniya'da olman gerekiyor... ki bu da iki saat önce yola çıkmış olman gerektiği anlamına geliyor," dedi.

Siktir.

"Panik yapma," dese de panik olan oymuş gibi görünüyordu. "Bilgisayarı açıp sana bir uçak bileti ayarlayacağım. Ben bununla ilgilenirken sen de bavuluna bir şeyler yerleştir. Richard beş dakika içinde işten çıkacak, böylece seni havaalanına bırakabilir. Geç kalacaksın ama anlayışla karşılayacağından eminim."

Ona sarılmak istedim ama eliyle beni durdurdu. "Git ve toparlan."

Chandler ile havaalanının dışında buluştuğumda, "Geç kaldın," diyecek beni tersledi.

"Şu anda ciddi miydi?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama..." Yaslandığı siyah cipe doğru yürüdüm. "Farklı saat diliminde yaşamak diye çılgınca bir gerçek var."

Arka koltuğa oturduğumuz sırada *Dicky* nefesinin altından homurdandı.

Bir saniyeliliğine onu inceledim. Koyu kahve gözleri bilyeleri andırıyordu. Siyah saçları şekillendirilmişti. Şakaklarına düşen saçlarının bir kısmı favori bavyerleri beyazlamıştı. Kırklı yaşlarının başında olduğunu düşünüyordum. Gerçi sürekli kaşlarını çattığı için sadece erken kırışmış da olabilirdi.

Üzerindekiler onu ilk gördüğümde giydikleriyle aynıydı; kargo pantolon ve gömlek. Bu defa kolları kıvrık olduğu için ön kolundaki dövme yi görebilmiştim. Daha yakından incelediğimde dövmenin, Green Day'in "Bullet Me Up" adlı şarkısının sözleri olduğunu fark ettim.

Tamam, inek görünüyor olabilirdi ama *rock* müzik hayranı olduğu ortadaydı.

"Güzel şarkı," dedim sürücü gaza bastığında.

"Biliyorum." Ses tonunda küçümser bir ifade vardı.

Pek konuşkan biri gibi görünmediği için camdan dışarı baktım ancak parmaklarını şıklatarak dikkatimi tekrar kendi üstüne çekti. Ona bakmam için parmaklarını şıklatmasına gerek olmadığını söylemek üzereyken bir yığın kâğıdı bana doğru itti.

"Bunlar ne?"

"Bu bir NDA*. Bir tür anlaş..."

"Gizlilik sözleşmesinin ne olduğunu biliyorum," diye araya girdim. Saadece bunu imzalamamı istemesi hoşuma gitmemişti. İntikam alma amacıyla biraz sekteye uğratabilecek bir şeydi. Yine de bir yolunu bulacağımıdan emindim.

Kalem uzattıktan sonra, "Bravo," diye mırıldandı. "Senden önce içti aldığım üç kızdan daha zekisin."

Sözleşmeyi okuyup herhangi bir tehlike işareti olmadığına karar vererek imzaladım ve ona geri uzattım.

Yığındaki diğer kâğıdı işaret etti. "Talep ettiğin para büyük bir molağ olduğu için plak şirketiyle konuşmam gerekti. Benim sözleşmemde olarak onların da sözleşmesini imzalaman şartıyla maaşının yarısını onlara karşılayacaklar."

Midemdeki kasların sinirle gerildiğini hissedebiliyordum. Neden bu süreci *rahat* atlatmayı beklediğimi bilmiyordum ama sözleşmelere ve kurallara göre düşündüğüm gibi olmayacağı kesindi.

"Pekâlâ."

Phantom Records'tan gelen sözleşmeyi incelerken sadece sekiz haftayı tamamladıktan sonra ödeme alabileceğimi belirten kısma geldiğimde durakladım. "Turne bitene dek ödeme alamayacak mıyım?"

* Açılımı, "non-disclosure agreements" olan ve belirli bilgilerin gizli kalmasını sağlamak adına taraflar arasında yasal olarak uygulanabilen bir gizlilik sözleşmesidir.

Başıyla onayladı. “Evet. Geçtiğimiz iki ay boyunca işin gerekliliklerini yerine getiremeyen insanlara ödeme yaparak yeterince para harcadık. İş bütene kadar bizimle kalacağından emin olmamız gerekiyor.”

“Babam hasta,” diye fısıldadığımda elini kaldırdı.

“Ben senin terapistin değilim, bu yüzden acıklı hayat hikâyeni önemsen birine sakla.” Koltuğunda geriye yaslandı. “Bu işin sonunda altı haneli bir kazanç elde edeceksin, unuttun mu? Bu işi ciddiye alıp almayacağına hemen şimdi, burada karar vermeni öneririm. Eğer istemiyorsan şoföre geri dönmesini söylerim ve sen de tekrar evine gidersin. Yine de şunu bil ki bu teklifi bir daha *yapmayacağım*.”

Ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. “Ne demek istediğini oldukça iyi anlıyorum, *Dicky*.”

Gözlerini kıstı. “Bunu duyduğuma sevindim. Eğer para konusunda endişe ediyorsan, buna gerek yok. Oda ve yemek masrafların karşılanacak. Ayrıca günde üç öğün yemek alacaksın.”

Bu evdeki faturalarımı ödememe yardımcı olmayacaktı. Bayan Palma’dan bir iyilik *daha* istemem gerektiğini fark ettiğimde sırtımdan yukarı bir utanç dalgası yayılmaya başladı. Bu lanet turda kalmamı sağlayacak bir iyilik isteyecek ve daha sonra ona borcumun tamamını ödeyebilecektim.

Yüzümü buruşturarak şirket sözleşmesini imzaladım ve ona geri uzattım. Son olarak Dicky’nin sözleşmesine göz attığımda, diğerlerine göre daha uzun olduğunu fark ettim. *Şu işe bakın*.

“Bunu imzalamadan önce kuralların üzerinden geçmeliyiz. Böylece kafa karışıklığı yaşamadan senden tam olarak ne beklediğimizi anlarsın.” Bakışları sertleşti. “Eğer bu kurallardan herhangi birini çiğnersen, hangi şekilde olursak olalım seni orada bırakırım. Beni anlıyor musun?”

Ses tonundan da tehditlerinden de nefret ediyordum fakat bu iş benim için önemliydi. O yüzden dilimi ısırdım.

“Evet,” diye yanıtladım devam etmesini işaret ederek. “Kurallar ne?”

“Elbette Phoenix’in ayık olmasını istiyoruz. Ancak bundan daha da önemli olan bir şey var; onun kontrol altında olmasını istiyoruz.”

“Kontrolden kastın ne?”

“İnternetteki dedikodu sitelerine, magazin dergilerine ya da sosyal medyaya konu olacak bir şey olmamalı.” Yüzünü buruşturdu. “Örneğin bu otelde, barın tepesinde seks yaptığı ve aklını kaçırdığı o son video gibi.”

Ne tatlı.

"Kısacası senin görevin, onu haberlerden, beladan ve uyuşturucudan uzak tutmak. Her gösteride maksimum kapasitesini kullanarak performans göstermesini istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Yine de açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey daha vardı. "Phoenix'i tanıdığımda uyuşturucu ile ilgili bir sorunu yoktu. Ne zaman başladı?"

Chandler'ın yüzündeki *profesyonel* ifade farklı bir hal aldı, en azından daha insaniydi. "Phoenix hiçbir partiyi kaçırmazdı ve zaman zaman da kafayı bulurdu ama hiç bu kadar kötü olmadı. Josh'ı kaybettiğimizden beri... kötüye gidiyor." Çenesini sıvazladı. "İşlerin kısa zamanda düzelmesini umuyorum. Eğer düzelmezse, yakında elimizde ölü bir grup üyesi daha olacak. *Onun* gibi yetenekli birinin yeri doldurulamaz, mahvoluruz."

"Doğru."

Phoenix'i önemsemiyordu. Ölümünün kâr oranını etkilemesi onu en ilgilendiriyordu. Yine de beni ilgilendirmiyordu. Umurumda da değildi.

Boğazını temizledi. "Her neyse, bu gece süitte kalacak ama bundan sonra odalarınız bitişik olacak. Seni içeri almaması ihtimaline karşı onun odasının anahtarı da sende olacak."

"Yani bu gece aynı odada mı uyumak zorundayız?" diye sordum gerince.

"Evet. Son dakikaya kadar turneye katılacağından haberim olmadığını hatırlıyorsun, değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Tur otobüsünde altı adet ranza var. Arkada da *bana ait* olan çok küçük bir yatak odası mevcut." Bu aynı odada uyumaktan çok daha iyiydi.

"Tamam."

"Her yere onunla birlikte gitmen bekleniyor," diye devam etti. "Gerekirse tualete bile."

Böyle bir şeyin imkânı yoktu.

"Onu tualete kadar takip etmeyeceğim," dediğimde bilyeleri andıran gözleri kısıldı. "O zaman bir daha uyuşturucu kullanması, delirmesi ve tekrar haberlere çıkması durumunda kovulacaksın."

Lanet olsun. "Tualete gitmeden önce üstünü ararım."

"Söz konusu olan senin paran."

Şoför bir otelin önünde yavaşlayarak durdu. Çantamı ve valizimi toplamak üzereyken Chandler beni durdurdu. "Bekle. Daha en önemli kuralın üzerinden geçmedik."

Onu beladan uzak tutmaktan daha önemli ne olabilirdi ki?

"Neymiş o?"

"İkiniz arasında kesinlikle cinsel ilişki olmayacak. Özellikle *seni* içine almanızın bir sebebi var. Bu konuda endişe etmememiz gerekiyor." Kollarını kavuşturdu. "İstediğin kişiyi becerebilirsin. Sadece hiçbir koşulda Phoenix'le yatmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Ah, elbette onu becerecektim ama bu Chandler'ın düşündüğü şekilde olmayacaktı.

"İnan bana, onunla seks yapmamın imkânı yok."

Chandler, beni uzun bir koridordan geçirirken, "Süiti en sonda," diye işaret etti. Yolu göstermesine ihtiyacım yoktu, parti yapan insanların sesleri zaten çok net bir biçimde duyuluyordu.

İkili bir kapıya ulaştığımızda bana oda kartını uzattı ve dönüp gitmeden önce duyduğum tek şey şu kelimeler oldu: "İyi şanslar."

Teşekkürler, Dicky.

Duruşumu dikleştirip kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve bavalumla birlikte elimi kaldırıp kartı okuttum.

Kapıyı açmamla beraber koridordan duyulan boğuk sesler öyle yüksek bir hal aldı ki irkilmeden edemedim.

"Pekâlâ millet, herkes dışar..." Kelimeler boğazımda düğümlenmişti çünkü... *oradaydı*. Ona öylece bakarken -bir değil *iki* tane yarı çıplak kadının ona sakso çekiyordu- dudaklarım aralandı. Ayrıca, bu çok normal bir şeymiş gibi etrafındaki diğer insanlar da partiye devam ediyordu.

Onu izlerken konuşamayacak kadar şok olmuştum.

Ona karşı beslediğim düşmanlığa ve tiksintime rağmen Phoenix hâlâ son derece muhteşemdi. Şimdi biraz büyüdüğü de hesaba katılırsa çok daha büyüleyici görüldüğü söylenebilirdi. *Daha cüretkâr*.

Bakat bir zamanlar çarpıcı bir mavilikte olan gözleri, artık donuk bakıyordu. Sanki içindeki hayat emilip alınmıştı. Tabii önünde diz çökmüş iki sanatçı tarafından değil.

Bakışlarım, göğsünden göbeğine kadar uzanan yeni yara izine takıldı. Gözlerimi izden ayırarak etrafı hızla inceledim. Hâlâ iş üstünde olan küçük, üçlü grup dışında odada en az yirmi kişi vardı. Sağımda bir adam ve iki kız sehpadan bir şeyler çekiyordu. Solumda ise başka bir adam, çıplak bir kızın kışından bir şeyler çekiyordu ve arkasında kuyruk oluşturmuş insanlar vardı. Sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Uyuşturucuya ek olarak, etraf içki şişeleriyle doluydu. Kötü bir şeyle karşılaşacağımı biliyordum ama *bu* kadarını beklememiştim.

Müziği kapatıp herkesi dışarı atabilmek için sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştığım sırada, Phoenix'in derin ve boğuk sesi, büyük bir kaya parçası gibi üstüme yuvarlanarak beni ezdi. "Neden buraya gelip bize katılmıyorsun, bebeğim?"

Bedenim, saf bir tiksinti ve öfkeyle canlandı. Yaptığı onca şeyden sonra söylemesi gereken tüm o şeyler arasından başlamak için seçtiği kelime *bu* muydu? Hâlâ elimde olan valizin sapını o kadar sert tutuyordum ki kopmaması şaşırtıcıydı. Aslında pislik herif kopmadığı için dua etmeliydi çünkü valizimi her an kafasına fırlatabilirdim.

"Pardon?"

Phoenix fırtınadaki bir ağaç gibi sallanıyor, başı bir sağa bir sola hareket edip duruyordu. Gözlerini açık tutmak için savaş verdiği belliydi. Fazla zaman geçmeden, çok sarhoş olduğu için kim olduğum hakkında en ufak bir fikri olmadığını anlamıştım.

Zevk almak bir kenara, şu anda önündeki kızların ona sakso çektığının bile tam olarak farkında değildi.

İsa aşkına. Bu benim tanıdığım Phoenix değildi.

Düzeltmek gerekirse, tanıdığımı *sandığım* Phoenix değildi. Çünkü daha önce de onu tanıdığımı düşünmüştüm ve işler değişmişti.

Eğer pislik heriften bu kadar çok nefret etmeseydim, ona acırdım.

Başını yana eğerek bana baktığında dudağındaki *piercing*'in parıltısı dik katimi çekti. "Utanmana gerek yok, güzelim. Burada hepimiz arkadaşız."

Biz kesinlikle arkadaş değildik. *Asla olmamıştık.*

Dizlerinin üstünde duran iki kız bana yer açmak için kenara kaydılar.

Sikerler. Kendi bağırsaklarımı yemeyi tercih ederdim.

Dişlerimi sıkarak kapıdan çıktığımda, Chandler'ın koridorun diğer ucundaki asansörün yanında beklediğini gördüm ve adımlarımı hızlandırdım.

Tam kapılar açıldığı sırada, "Bekle!" diye bağırdım.

Bana doğru yürümeden önce bakışlarını tavana dikti. "İşi bırakamazsın. Sözleşme imzaladın ve sadece iki dakika oldu."

"Bırakmayacağım." Bunu ne kadar istediğimin bir önemi yoktu. "Anı en kısa zamanda elimde olmasına ihtiyaç duyduğum birkaç şey var."

Aksi halde Phoenix'i ya da odasında verdiği partiyi asla kontrol altına alamayacaktım. *Önce onu öldürmem gerekirdi.*

Chandler gözlerini kırptırdı. "Ne gibi şeyler?"

Parmaklarımı göstererek saymaya başladım. "Kelepçe, birkaç litre su, biraz amonyak tuzu ve aspirin."

O pisliğin acı içinde kıvrınmasını ne kadar çok istesem de yarın sahne ve çıkacaktı. Maksimum potansiyelini kullanarak performans gösterdiğinden emin olmak benim sorumluluğum altındaydı. Bu da akşamdan kalma baş ağrısının önüne geçmem gerektiği anlamına geliyordu.

İam Dicky'nin karşı çıkmak üzere olduğunu düşünüyordum ki beni bastırarak kabul etti. "Tamam, ihtiyacın olanları getireceğim."

Asansöre geri dönmesini beklediğim sırada, koridorda ilerleyerek Phoenix'in odasının yakınlarındaki bir odanın önünde durdu.

"Kelepçelerinize ihtiyacım var," dedi kapı açıldığında. "Ve anahtarlarına."

Odada kimin olduğuna ya da *neden* kelepçe kullandıklarına dair hiçbir fikirim yoktu. Ama tam üç dakikanın sonunda, asansöre doğru yürümeden önce anahtarları avucuma tutuşturmuştu.

"Geri kalanlar biraz daha uzun sürecek," diye seslendi. "Hazır olduğunuzda odanın dışına bırakacağım."

İstediğim onca şey arasında kelepçe bulmanın onun için en kolay değil, en zoru olacağını düşünmüştüm. "Teşekkürler."

Hızla harekete geçerek tekrar süite döndüm ve müziği kapatarak parmaklarımı dudaklarıma bastırıp yüksek sesli bir ıslık çaldım. "Parti bitti."

Beklediğim gibi odadaki insanların çirkin bakışları ve itirazlarıyla karşılaşmıştım.

Phoenix yüksek sesle, "Hayır bitmedi," diye bağırdı. Ardından herkes onu alkışladı.

Lanet olsun.

Zihnimi hızla taradıktan sonra ona cilveli bir gülümsemeyle baktım ve parmağımın etrafındaki kelepçeleri gösterdim. "Kendi partimizi yapabileceğimizi umut ediyordum."

Uykulu gözleri hafifçe aralandığında, "Parti bitti," diye bağırdı. "Herkes dışarı!" Gözleri aşağı kaydı. "Siz ikiniz de dahil."

İnsanlar sendeleyerek kapıya yürürken mırıldanmalar ve itirazlar odayı dolduruyordu. Yanımdan geçen biri, "Oyunbozan," dedi dudak bükerek.

Sakso çeken ikizlerden biri odadan çıkmadan önce ona veda öpücüğü vermeye çalıştığında Phoenix başını çevirdi ve kıza engel oldu. "Dışarı."

Kızlardan biri giyinirken nefesinin altından, "Kaltak," diye mırıldandı.

"Sanırım tombul kadınlardan hoşlanıyor," dedi neredeyse tükürükten önce. Daha çok odadan kovulduğu için alınmışa benziyordu.

Yıllar önce bu tür hakaretler beni oldukça rahatsız ederdi. Şimdiyse bunu sadece içten içe mutsuz olduğu ve reddedildiği için söylediğini biliyordum.

Ayrıca söylediklerinin doğru olmadığını da biliyordum.

Kendisi gibi zayıf bir bedene sahip olmadığım için güvensiz olduğumu düşünmüş ve bununla ilgili acımasız bir yorumda bulunmaya çalışmış bir sürtüktü.

Siktirip gidebilirdi.

Kapı arkasından kapanmadan önce Phoenix'in beni defalarca öptüğünü söylemek aklımın ucundan geçse de söz konusu olan pislik yine yalpalamaya başlamıştı.

"Çok ateşlisin," dedi kolunun üst kısmını tuttuğumda. Yalpalamayı bıraktığında elimi kolundan çekerek yerdeki iç çamaşırını aldım.

Ne yazık ki aleti hâlâ kocamandı. Böyle pislik bir adama ait olması büyük talihsizlikti.

"Bacağını kaldır," diye emrettim. Karşılık olarak, "Prezervatifsiz sikiş mem," diye geveledi. Kıyafetlerini *giydirdiğimin* farkında değildi. İhtiyacımız olmasa da bu küçük önlemi hatırlaması büyük bir şeydi.

"Yatağın yanında bir tane var," dedim kolundan tutarak. "Hadi gidelim."

Ben aptal kıcını yatağa taşımaya çalışırken, "Seni daha önce becerdim mi?" diye sordu. "Tanıdık geliyorsun."

Görünüşe göre yeterince tanıdık gelmiyordum.

Bedenini çarşafların üstüne doğru bıraktım. "Beni *yarım* becerdin."

Düzeltemek gerekirse, beni aletiyle yarım becermişti. Tanrı biliyordu ya tüm hayatımı sikip atması bambaşka bir mevzuuydu. *Piş kurusu.*

Yüzüne tekrar anlamsız bir ifade yerleşti. "Ne?"

"Hiç."

Kelepçeleri elimden alarak, "Yatağa geç," dedi. Kelepçeleri elinden tek rar alırken kahkahamı bastıramadım.

"Burada kısıtlanacak olan sensin, ben değil."

Bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenip onu kelepçeleyeceğimi fark etmeden önce üzerine oturmam gerektiği kafama dank etti. Kahkahamı aniden kesildi. *Sikeyim.*

Üzerine tırmanıp bileklerini tutarken, "Ah, demek kötü bir kızsın, ha?" diye geveledi. Kelepçeleri bileklerine geçirip kilitlediğimde, "Tahmin bile edemezsin," diye karşılık verdim.

En kötü kâbusu olmak üzereydim.

"İşte şimdi oldu."

"Hayır, aslında olmadı." Üzerinden indim. "Uyu, adi pislik."

26. BÖLÜM

PHOENIX

Başım, sanki Storm beynimi davul seti olarak kullanmaya karar vermiş gibi ağırıyordu. *Orospu çocuğu.*

Bir inlemeyle beraber tekrar uyuyabilmek için yüzümü perdeden sızan güneş ışığından korumaya çalıştım... ama yapamadım.

Çünkü yatağa kelepçelenmiştim.

“Ne sikim...”

“Tünaydın, aşağılık herif. İyi uyuyabildin mi?”

Vay canına. Bu ses.

Hayır, bu mümkün değildi. Kafam hâlâ iyi olmalıydı.

Ancak kafamı kapıya doğru çevirdiğimde... hiçbir haltı hayal etmediğimi fark ettim.

Bu oydu.

En azından o olduğunu düşünüyordum çünkü... farklı görünüyordu.

“Lennon?”

Yüce İsa aşkına.

Hâlâ rüyalarımda duyduğum sesi ve yüzlerce insanın arasından seçebileceğim iri, kahverengi gözleri dışında, Hillcrest'te tanıdığım kızla bu kız kesinlikle aynı değildi.

Beline kadar uzanan saçları, parlak ve simsiyahtı. Ayrıca makyaj da yapmıştı. Sadece gözlerini ve şimdi daha da belirgin olan elmacıkkemiklerini vurgulamaya yetecek kadardı.

Ve apaçık ortada olan bir şey daha vardı. Daha zayıftı.

Bu, iskeleti andıran türden bir zayıflık değildi. Bakışlarımı kum saatinin anımsatan vücudunda gezdirirken yumuşak kadınsı kıvrımlarının her birini seçebileceğim türden bir zayıflıktı.

Lanet olsun.

Yine de bu ondaki en büyük değişiklik değildi. Lennon'ın hiçbir zaman çirkin olduğunu düşünmemiştim ve kilosu da bir sorun değildi.

Ona karşı duyduğum çekimin sebebi, Lennon'ın kişiliğiydi. O bu çekime inanmakta güçlük çekmişti çünkü dışarıya karşı ne kadar yansıtmasa da içten içe güvensizlik onu yiyip bitiriyordu.

Fakat karşımda duran kızın artık böyle bir sorunu yoktu.

Kendinden emin ve özgüvenliydi. Dudaklarında, “*Doya doya bak, pislik herif çünkü bir daha asla buna sahip olamayacaksın.*” diyen küçük bir gülümseme bile vardı.

Sanki bilmiyormuşum gibi.

Evrenin benimle ciddi bir biçimde taşak geçtiğini düşünüyordum. Lennon artık sadece hoşlandığım türden bir kız değildi.

O, gerçek olabileceğini hiç düşünmediğim lanet bir rüyaydı.

Kollarını birleştirdiğinde, ellerimi harika bir şekilde dolduran göğüsleri yukarı doğru kalktı. “*Çaldığım şarkının gerçek sahibi* demeni tercih ederdim ama Lennon da olur.”

Ve işte olmuştu.

Duyduğunu biliyordum. Duymamasının imkânı yoktu. Sadece rock müziğe olan ilgisinden bağımsız olarak şarkı bir gecede patlamıştı.

Beni bulmasını ve hesap sormasını beklemiştim.

Tanrım, küçük bir parçam bunu yapmasını *istemişti*. Onu tekrar görmemin tek yolu buydu.

Ama hiç yapmamıştı.

“Burada ne işin var?” diye sordum çünkü... Lennon Michael şu anda otel odamdaydı ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Aynı şekilde yatağa kelepçelenmiş olmam da. *Tabii eğer...*

“Seviştik mi?” Bu imkânsızdı. Hiçbir uyuşturucu bana onunla seviştiğimi *unutturacak* kadar güçlü değildi.

Elini kalbinin üzerine koyarak histerik bir kahkaha attı. Sanki tekrar sevişmiş olmamız onun için saçma bir şakaydı.

“Ah, Tanrım. *Hayır.*” Yatağa doğru ilerlediğinde odaklanabildiğim tek şey yürürken kalçalarının ne kadar seksi durduğuydu.

“Buraya iş için geldim,” dedi.

Söyledikleri hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. “İş mi?”

Küçük, şirin burnunu kırıştırdı. “Resmi olarak, seni ayık tutmaktan sorumlu olan yeni kişi benim.”

Üzerime doğru eğildiğinde söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Aramızdaki azıcık mesafe, tatlı kokusu ve kulağımın kenarına dokunan dudakları, aletimin sertleşmesine neden oldu.

Ta ki ağzını açana kadar.

“Ama gayri resmi olarak, hiç beklemediğin bir anda hayatını altüst etmek için buradayım ve ben bunu yaparken tamamen ayık olmanı istiyorum.”

Soğuk bir his damarlarımda dolaştı.

Aradan geçen yıllarda beni affettiğini veya bunu atlattığını düşünmüştüm. Ya da yaptığım şeyi kabullendiğini. Yanıldığım açıkça ortadaydı çünkü karma, nihayet hesap sormaya gelmişti.

Fakat bununla ilgili tek sıkıntı, kıcımlı yırtarak kurduğum hayatın kalınını mahvetmesi için ona asla bir şans vermeyecek olmamdı. Hesap sorulması gereken bir şey yapmış olmam veya onu deli gibi istemem sikimde değildi.

Hiçbir am, uğruna hayallerimi feda etmeme değmezdi. *Onunki bile.*

Kariyerimi ancak soğuk ve ölü parmaklarımın arasından çekip alabiliyordum. Çünkü müzik olmadan, sahnede tecrübe ettiğim o büyü olmadan bir olüden farksızdım.

Bir şarkı yazmıştı, lanet olası derecede iyi bir şarkı yazmıştı ama bu sıkık ruhum üstünde hak sahibi olduğu anlamına gelmiyordu.

Artık bir ruhum olmasa dahi.

Boştaki elimle bileğini tuttum. “Görüyorum ki artık daha ateşli olsan da yeterince akıllı değilsin.”

Gözlerini kıstı. “Anlayamadım, adi herif?”

Onu daha da kızdırmak için dudaklarıma kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirdim. “İnsanların hayatlarını altüst etmek konusunda profesyonel olan birinden birkaç ipucu ister misin? Planlarını onlara ifşa etme. Başlarına ne geleceğini bilmedikleri zaman işler çok daha kolay oluyor.”

Yanağıma attığı ani tokadın acısıyla inledim. Elimi daracık kotunun içine sokup parmaklarımın üzerine tekrar boşalmasını sağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

“Marifetlerin bu kadar mı, Hayran Kız?”

Bana, yatağının altında saklanan bir canavarla yüz yüze gelmiş bir çocuk gibi baktı. *Tanrım.* “Ben senin *hayranın* değilim.”

Hayır, son dört yılda kafamın içinde yaşayan gizli bir şeytandı

Kazandıklarım, başarımla alay eden bir şeytandı. Rock dünyasının kralı olmamı sağlayan şey *kendi* yeteneğim olsa da krallığım *onun* yeteneği sayesinde kurulmuştu.

Ve ben bundan nefret ediyordum.

Tam da bu yüzden ait olduğu yere, Hillcrest'e geri dönmesi gerekiyordu.

Görünüşe göre Lennon savaştan pes etmeyecekti. Üstelemeye devam etti. "Başına ne geleceğini bilmeni istiyorum, Phoenix çünkü şarkımı çaldın ve adımı bile geçirmedi. Şimdi başına gelen her şeyde aklına benim adımın gelmesini istiyorum."

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, sanırım beni bir başkasıyla karıştırıyorsun."

Güzel gözleri öfkeyle parladı. "Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Buradan gitmesine ihtiyacım vardı. *Hemen.*

Elimdeki en büyük kozu kullanmaya karar verdim. "Bildiğim tek şey hayatın boyunca beni takıntı hâline getirmiş olmandan ibaret. Ama bu tavır sende bile acınası duruyor. Yine de endişelenmene gerek yok. Chandler ile konuştuğumda ona yanlışlıkla lisedeki sapık takipçimi işe aldığını söyleyeceğim. Böylece o da bir sonraki uçakla seni evine, *babacığının* yanına gönderecek."

Bu defa yüzüme tükürdü.

Sırıtarak tükürüğü çenemden silip yaladım. "Tadın hâlâ güzel, Hayran Kız. Kısa bir süre sonra buradan gidecek olman çok üzücü."

"Senden nefret ediyorum."

Ben de.

"Sanırım her şey yolunda?" Storm, Memphis ile birlikte yatak odasına girerken konuşmamızı yarıda kesti.

"Lennon da gitmek üzereydi."

"Ve Phoenix de *yalan* söylüyordu."

Nefesim ciğerlerime takılırken vurucu hamleyi yapmasını bekledim. Memphis ona inanmazdı, onu tanııyordu... ama Storm inanabilirdi.

Elbette Lennon, tek bir vuruşla yetinecekmiş gibi görünmüyordu. Farklı bir yol izlemeyi tercih etti.

"Chandler'a sapığı olduğumu söyleyip beni kovdurmak istiyor."

Storm eliyle yüzünü ovuşturdu. "Chandler seni kovmayacak."

Bok kovmayacaktı. "Onunla konuştuğumda kovacak."

Storm ters bakışlarını bana yöneltti. "Hayır. Çünkü onu, Lennon'ı içermesi için ikna eden *bendim*. Bu da onun bir sapık olmadığını biliyor demek, ahmak herif. Ayrıca işin içinde plak şirketi de var. Yani haklı bir sebebi olmadan gitmesine izin vermezler."

Bu şerefsiz artık benim en iyi arkadaşım değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil." Lennon bakışlarını bana çevirdi. "Cehenneme kadar yolun var, Walker."

Memphis kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra gülümseyerek elini uzattı. "Selam, ben Memphis. Grubun gitaristiyim."

Herif bariz bir şekilde ona göz süzüyordu.

"Kelepçeleri çöz," diye bağırdım eli onunkiyle temas etmeden önce. "Hemen."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda cesedim yakılıyor olurdu. "Çok beklersin."

Veda sözlerinin ardından süiti terk ederken gidişi bana ne kadar güzel bir kışkı olduğunu bir kez daha hatırlattı. Büyük, yuvarlak ve biçimliydi. Parmak eklemlerimi ısırarak ve peşinden koşmamak için elimden geleni yaptım. Ayrıca bu halde olan tek kişi ben değildim. Storm ve Memphis de onu daha iyi görebilmek adına boyunlarını kırmak üzereydiler.

"Lanet olsun," dedi Memphis nefesinin altından. "Sen aptal herifin tekisin."

Storm, onu uzun uzun izledikten sonra gözlerini bana çevirdi. "Boku yedin."

Biliyordum.

27. BÖLÜM

LENNON

Otelin koridorunda ileri geri yürüyordum çünkü oraya geri dönmemin imkânı yoktu. Telefonun diğer ucundaki Bayan Palma'ya, "Pek iyi geçmedi," dedim. "Ona şimdiden ölmesini dilediğimi söyledim bile."

"Ne oldu?"

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldığımda göğsüm acıyla kasıldı. "Pislik herif şarkımı çaldığını bile kabul etmi..." Bir otel odasının kapısının açıldığını duyunca konuşmayı kestim. Phoenix'in süitinden çıkanların Storm ve Memphis olduğunu fark ettiğimde, "Kapatmam gerek," dedim.

Buraya yaklaştıkları sırada onları incelemeyi ihmal etmedim. Phoenix, güçlü ve keskin çene hattı, delici gözleri ve muhteşem yüzüyle grubun en güzel erkeğiydi. Storm ise onun tam tersiydi. Çekici görüntüsüne rağmen *son derece* korkutucuydu. Uzun ve zayıf olan Phoenix'in aksine, Storm oldukça iriyarıydı. Eğer onu karanlık bir sokakta yürürken görseydim, kelimenin tam anlamıyla altıma işerdim.

Memphis ise ikisinin karışımıydı. Diğer grup üyeleri gibi o da uzun boyluydu. Storm kadar yapılı olmasa da Phoenix kadar da zayıf değildi. Keskin yüz hatlarına rağmen yüzü çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Saç rengi tıpkı Phoenix gibi koyuydu. Ayrıca koyu renk gözleri ve birkaç tane de dövmesi vardı.

"Gitme," dedi Storm. Bunu ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca *ona* teşekkür de etmem gerekiyordu; kulağa hiç mantıklı gelmese de burada olmamı sağlayan kişi aslında oydu.

"Neden burada olmamı bu kadar çok istiyorsun?" Storm ve Memphis birbirlerine baktıktan sonra Memphis bir adım geriye gitti. "Duş alacağımı ve ses kontrolü yaptıktan sonra da bir şeyler atıştıracağım." Güneyliymiş gibi bir aksanı vardı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Lennon. Umarım daha sonra görüşebiliriz."

Onun için ilk izlenimlerim *çarpıcı* yönde olsa da tam olarak dikkatimi verememe sebebim Storm'un dirseğimden tutarak beni bir otel odasına yönlendirmesiydi. "Hadi şurada konuşalım."

Burası Phoenix'in odasına göre daha küçüktü ama en azından o kadu dağınık görünmüyordu.

Storm, mini buzdolabına doğru yürürken eliyle kanepeye oturmanımı işaret etti. Dolaptan aldığı bir şişe suyu bana uzattığında bunun için minnettar olmuştum. Çünkü görünüşe göre Phoenix'in odasında içebileceğim tek şey alkoldü. "Teşekkürler."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada olmanı istiyorum çünkü ona yardım edebilecek tek kişi sensin."

Neredeyse aldığım yudumu dışarı püskürtecektim. "Yardım mı? Bana yaptıklarından sonra boğazını kesmediğim için kendisini şanslı saymalı."

Phoenix'in yaptığı şeyin ne olduğunu bildiğini sanmıyordum ve ona bundan bahsedemezdim. Storm'un Phoenix'i savunacağını düşünüyordum çünkü hâlâ birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar. Ayrıca o da grubun bir parçasıydı. Eğer tüm dünya, favori solistlerinin bir sahtekâr olduğunu öğrenirse bu Sharp Objects'i tamamen tehlikeye atardı. Böyle bir durumda elbette kovulmamı desteklerdi.

Sadakat saçmalığı falan filan.

"Seni incittiğini biliyorum."

Beni incitmekten çok daha fazlasını yapmıştı.

Benden geriye hiçbir şey bırakmamıştı.

"Gitmeni engelleyemem," diye devam etti. "Lanet olsun, eğer kararın buysa seni suçlayamam bile ama ben..."

Sesi sonlara doğru kısıldıığında konuşması için bastırdım. "Sen ne?"

"Phoenix aynı değil." Derin bir nefes verip eliyle yüzünü sıvazladı. "Kötü bir durumda ve ben onu bulunduğu yerden çıkaramıyorum." Kararmış bakışlarını yüzüme çevirdi. "Bunun sebebini kaza olduğunu sanıyordum. Fakat geriye dönüp baktığımda, kazanın sadece kötüleşmesini kolaylaştıran bir etken olduğunu fark ettim. Bir süredir kafası karışık ve bu hata daha yaparsa, asla olmak istemediği kişiye dönüşecek."

Kalbimdeki sızıyı görmezden gelerek, "Babasına," diye fısıldadım.

Storm başını salladı. "Chandler'ı senin peşine takmaya hakkım olduğunu biliyorum, özellikle ikinizin arasında yaşananlardan sonra. Ama çaresizdim." Geniş omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Daha önce de ona ihtiyacı olduğunda yardım etmiştin. Sanırım bunu tekrar yapmamı unudum

çünkü artık ona sözümü geçiremediğim kesin. Sadece beni değil, bu konuda kimseyi dinlemiyor.”

Storm için üzül müştüm, en iyi arkadaşını önemseydiği çok belliydi ama Phoenix’e *yardım etmeye* hiç hevesli değildim.

“Phoenix’in kendi hayatını mahvediyor olması umurumda değil.” Sudan bir yudum daha aldım. “Buraya gelmemin tek sebebi paraya ihtiyacım olması.”

Yüzünde ne düşündüğünü anlayamadığım türden bir ifade vardı. “Doğru.”

Ayağa kalkıp odadan çıkacağım sırada, ağzından çıkan bir sonraki cümle olduğum yerde donakalmama sebep oldu. “Neyin var, Lennon?”

Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzü içten bir endişeyle aydınlanmıştı. Storm’u severdim ve ona güvenmekle ilgili bir sorunun yoktu ama Phoenix’in bunu bilmesini istemiyordum. “Bundan Phoenix’e bahsetmeni istemiyorum.”

Çünkü bu onu hiç alakadar etmezdi, hayatımın özel detaylarını bilme-yi hak etmiyordu.

“Bahsetmeyeceğim. Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak. Söz veriyorum.”

Storm’un cümleleri o kadar içtendi ki ona inandım.

“Babam hasta.” Kalbimi saran acıya rağmen nefes almak için kendimi zorladım. “İki yıl önce ona erken başlangıçlı demans teşhisi kondu ama zamanla kötüleşti. Ben de ona hakmak için okulu bırakmak zorunda kaldım.”

“Kahretsin.” Yüzünü buruşturdu. “Çok üzgünüm.”

Ben de öyleydim.

Olduğu yerde kıpırdanırken fazlasıyla huzursuz görünüyordu. “Sana sarılmamı falan ister misin?”

Kahkahamı bastıramadım, her ne kadar teklif etmiş olmasını takdir etsem de zavallı çocuk bu teklifi kabul edeceğimden endişe ediyordu. “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Lanet olsun, Tanrı’ya şükür.” Ellerini ceplerine soktu. “Bu gece bir gösterimiz var ve daha sonra tur otobüsüne geçeceğiz. Saat yedideki ses provasına kadar benim odamda kal.”

Bana saklanabileceğim bir yer verdiği için ona minnettardım. Storm sayesinde bok kafalı herifle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. “Çok mutlu olurum.” Birden, Phoenix’e ne yaptığımı hatırladım. “Onu yatağa kelepçelenmiş bir halde bıraktım.”

Storm güldü ve o sırada boynunun yan tarafındaki dövmeyle fark ettim. Dev bir orta parmak figürü vardı. “Evet, öyle yaptın ama bir süre daha soğuk terler dökmesinde hiçbir sakınca yok.” Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Bu bana bir şeyi hatırlattı, hemen döneceğim.”

Yatak odasına gitti ama birkaç dakika içinde elinde uzun, siyah bir kayışla geri döndü. “Onlar ne?”

“Her yatak başlığı kelepçe takmaya elverişli değildir,” diye açıkladı kayışları uzatırken. “Bu yatak altı kayışı. Yatak ve bazanın arasına sokman gerekiyor.” Ayağa kalkmam için eliyle işaret etti. “Gel de sana nasıl kurulucağını göstereyim.”

Ve böylece, Chandler’a o kelepçeleri kimin verdiğini artık *çok iyi* biliyordum.

28. BÖLÜM

LENNON

"Seni seviyorum!"
"Bebeklerini doğurmak istiyorum!"

"Nereye istersen oraya sokmana izin veririm!"

Phoenix'in, gecenin son şarkısı için sahneye çıkışını izlerken midem düğüm düğüm olmuştu. İnce vücudu, sahnede avını yutmak üzere olan bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Sahnede sigara içilmemesi yönündeki katı kurallara rağmen elinde tuttuğu sigarasıyla, kalabalıktan daha fazla alkış almasını sağlayan kaba bir hareketle mikrofonu kavradı. Ardından orada öylece durdu; İncil'de yer alan kutsal bir figürmüş gibi. Kalabalığın enerjisini içine çekerek gerginlik ve beklentinin birbirine karışmasını bekledi. O bekledikçe kalabalıktaki her bir kızın kalbinin nasıl da çılgınca attığını duyabiliyordunuz.

Kısa bir süre daha geçti. Sanki vücuduma elektrik akımı verilmiş gibi irkildim. Nefesimi tuttum ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Gezegendeki ondan daha fazla nefret ettiğim hiç kimse olmamasına rağmen vücudumun ona karşı verdiği tepki için kendimi sessizce azarladım.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi başını sağa, sahnenin dışında beklediğim yere doğru çevirdi. Yavaşça vücudumu baştan aşağı süzdü. Her bir kıvrımına bir kez daha bakmak için durdu. Sanki kendi bölgesini işaretiyormuş gibiydi.

Gözlerini benimkilere kilitleyerek dilini dudağındaki halkada öyle edepsiz bir şekilde gezdirdi ki dizlerimin bağı çözüldü. Ona karşı hissettiğim öfke, süpersonik bir seviyeye ulaştı.

Kendi kendime, içimde biriken sıcaklığı görmezden gelmem gerektiğini söyledim.

Ama yapamadım.

Çünkü o, Phoenix Walker'dı. Rock müziğin tanrısıydı. Ukala bir pislikti.

Hırsızdı.

Ve onun ateşinden kaçış yoktu.

Alevleri söndürmeye fırsat bulamadan sizi tüketirdi.

O ateşte bir kez yanmış olmama rağmen sırtım karıncalandı. Her ne kadar kibriti yakmaya hazır olsa da ya da her ne kadar onun insafına kalmış olsam da savaşmadan pes etmeyecektim.

Beni yakabilirdi ve ben karşısında tıpkı Jeanne d'Arc' gibi onurlu bir şekilde yenilirdim.

Memphis'in gitar *intro*'su sahnede yankılanmaya başlarken, Phoenix ifadesiz bir yüzle kalabalığa döndü. Josh'ın yerini tutması için işe aldıkları basçı George, Memphis'in arkasından şarkıya dahil oldu. Bir dakika sonra ise Storm davullara vurmaya başladı.

O kadar uyumlulardı ki hiç kimse sahne arkasında neler döndüğünü anlayamazdı. Onları ilk kez izleyen biri, grup arkadaşlarını üç ay kadar önce kaybettiklerini asla tahmin edemezdi. Bir enerji şimşegi daha çaktı ve hızlandılar.

Ve sonra, aniden *durdular*.

Phoenix'in şarkıya girmesi gerekiyordu ama başlaması gereken anı kaçırmıştı. Memphis ve Storm, bundan etkilenmemiş gibi *intro*'yu tekrar çaldılar ve kalabalıktan daha fazla ses yükseldi.

Phoenix sessiz kalmaya devam etti.

Memphis ve Storm üçüncü kez aynı şeyi tekrarladıklarında yine aynı oldu.

Her zaman içlerinde en kibar olan Phoenix, kalabalığa ortaparmağını gösterdi ve sonra koşarak sahneden indi.

Kalabalıktaki herkes şaşkınlığa ve hayal kırıklığına uğrarken benim dımarlarımda memnuniyet dolaşıyordu. Gülümsememe engel olamadım. Phoenix Walker'ın her konserin sonunda yaptığı gibi en iyi şarkısını söylemesi gerekiyordu ama... söyleyemezdi.

Çünkü ben buradaydım.

Otobüse binmeden önce arkamdan bir ses, "Ben George," dedi.

Arkamı dönerek ona baktım. Kızıl saçları ve kirli sakallarıyla George dışlanmış bir seksilikte olmasa da hoş bir gülümsemeye sahipti.

Elimi uzattım. "Ben Lennon."

Nazikçe elimi sıktı. "Phoenix'in yeni bebek bakıcısı."

* Erkek giysileri giyerek savaşan ve gaip ten sesler duyduğu gerekçesiyle kâfir/cadı ilan edilen, halbum önünde yakılarak öldürmüş olan ve günümüzde Fransa'nın Koruyucu Azizesi olarak bilinen tarihi kişiliktir.

Eğer acı gerçek olmasaydı buna gülebilirdim. “Öyle de denebilir.”

Yüzünü buruştururken, “Umarım burada kalmaya devam edersin,” dedi.

“Umarım.” Ve bunun tek sebebi, sadece paraya ihtiyaç duyuyor olmamdı. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak otobüse baktı. “Diğerleri benden pek hoşlanmıyor, bu yüzden aynı odada bulunmak işleri biraz garipleştirebiliyor. Beni antisosyal bir pislik olarak görmemen için seni bu konuda uyarmam gerektiğini düşündüm.”

Bu... kötüydü. George tatlı birine benziyordu, onunla neden sorun yaşadıklarına anlam veremiyordum. Tabii yakın oldukları asıl grup üyesinin yerini alması dışında.

Yine de bu onun suçu değildi.

“Phoenix benden de hoşlanmıyor,” diye karşılık verdim, kendini dışlanmış hissetmemesini umarak. Çünkü bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu biliyordum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “O halde birlikte dışlanabiliriz.” Çenesiyle otobüsü işaret etti. “Onlar bizsiz gitmeden önce binsek iyi olur.”

“Aynen.” İşin doğrusu, bu dünyadaki en kötü şey olmazdı.

Basamaklardan çıkarken dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına engel olamadım, düşündüğümünden çok daha büyüktü. Masası olan küçük bir mutfak ve mini bir salon vardı. Ayrıca bir de Memphis ve Storm’un şu anda işgal ettiği yer de vardı. Üç güzel kıza tüm uzuvlarının ve dudaklarının iç içe geçtiğini de eklemem gerekirdi.

İkisi de kendilerini o kadar kaptırmıştı ki yanlarından geçtiğimi fark etmemişlerdi bile.

“Gel de sana içeriye gezdireyim.”

“Tamam.”

O sırada onu duydum. “Onu kov,” diye bağırdı Phoenix arka tarafta bir yerden. “Hemen.”

“Hayır,” diye bağırdı Chandler karşılık olarak. “Benim işim grup için en iyi olanı yapmak ve o en iyisi.”

“Güven bana değil.”

Çok garipti.

George elini belime yerleştirdi. “Düşündüm de belki de biraz burada takılsak daha iyi olur.”

Masaya geçtiğimiz sırada Storm'un kucağındaki kız, "Phoenix'e ne oluyor?" diye cırladı.

Görünüşe göre bir öfke nöbeti geçiriyordu.

Ve buradaki herkesin buna tanık olması, bana görünmez olabilmeyi iletliyordu.

"Gitmesi gerek," dedi Phoenix hırlar gibi. "Başka birini bul."

"Bu iş için en uygun kişi o," diye karşılık verdi Chandler ısrarla.

Bu, Phoenix'in daha da sinirlenmesine sebep oldu. "Hayır, değil." Otlada yankılanan çarpma sesiyle Memphis'e sokulmuş olan kız irkildi. "Ben senin geçmişini araştırırsam ne halt ederdin? Veya eski sevgililerinden biriyle iletişime geçip turda bize katılması için onu davet etsem? Bu hoşuna gider miydi, göt herif?"

Memphis'in suratını yalayan kız, dudaklarını yüzünden uzaklaştırdı. "Phoenix'in sevgililikle ilgilenmediğini sanıyordum."

İlgilenmezdi.

Tabii eğer seni kullanmak gibi bir planı yoksa.

29. BÖLÜM

PHOENIX

Vegas kalabalığının gürültüsü, sahne arkasında yürürken bile kulakları sağır edecek türdendi. Storm ve Memphis, kokuyu takip eden iki taziye gibi peşimden geldiler.

“Neden Sharp Objects’i söylemiyorsun?” diye sordu Storm.

Ardından Memphis, sanki farkında değilmişim gibi, “Bunu ikinci kez yapıyorsun,” diye homurdandı. “Neler oluyor?”

Kabullenmek istemediğim duyguların, karışık bir öfkenin damarlarını da gezdiğini hissettim. “Siktirin gidin.”

Neyse ki bir köşede takılan bir grup kadın, bana bu saçma sohbetten çıkmak için mükemmel bir fırsat tanıdılar. “Selam Phoenix,” diye mırıldandı içlerinden biri. “Bu gece gerçekten harikaydın.”

Tam onlara doğru ilerlemek üzereyken biri kolumu çekiştirerek bana engel oldu. “Bu pek iyi bir fikir değil.”

Bakışlarımı Lennon’a çevirdim, o yanımdayken tansiyonumun nasıl yükseldiğini ve aletimin nasıl kabardığını görmezden gelmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

“Neden? Yoksa kovılmaktan mı korkuyorsun?”

Boktan menajerim, Lennon’ı benim emrimle işten atmayı reddettiğine göre ona tatlı kışını buradan postalaması için bir neden daha verebilirdim.

Lennon konuşmak için dudaklarını araladığında ona engel oldum. “Senin işin, sikimi nereye sokacağımı kontrol etmek değil.”

Kızlara kuliste bana katılmalarını işaret ettikten sonra Lennon’a gövserttim. “Ama dur, istersen izleyebilirsin.”

Söylediğim şey istediğim etkiyi yaratmışa benziyordu, kızlar yanımdan geçtiği sırada çürük kokusu almış gibi yüzünü buruşturdu. “Akü asidi yutmayı tercih ederim.” Rahatsız olduğunu belli edercesine ofladı. “Her neyse. Gidip dilediğin gibi düzüşebilirsin ama tam olarak kapının önünde bekleyeceğim.”

Bakışlarımızı ayırmadan odanın içine doğru ilerledim. “O halde sıkım içlerine gömüldüğünde çok yüksek sesle bağırımlarına engel olmaya çalışacağım.”

Ardından kapıyı güzel yüzüne çarpıp kilitledim.

Daha önce birkaç kez karşılaştığım kızıl yanıma yaklaştı. “Sahnede inılmazdın ve bu beni çok tahrir etti.”

Bir dakika sonra sarışın ve esmer de kızıla eşlik etti.

Kızıl saçlı dizlerinin üzerine çökeceği sırada onu durdurdum, odaklanmam gereken çok daha önemli şeyler vardı. “Bunu sonraya sakla, önce partileyeceğiz.”

Kulisin arkasında, dışarıya açılan bir başka kapı vardı ve böylece beni ayık tutması gereken yeni danışmanımın bundan haberi bile olmayacaktı. Kızları arkama alıp onlara dışarı kadar eşlik ederken içlerinden biri kıkırdadı. “Ne dediklerini bilirsin, Vegas’ta olan Vegas’ta kalır.”

Bu defa öyle olmayacaktı.

Sırıttım ve beni özgürlüğüme götürüp Lennon’ı da işsiz bırakacak olan koridorda yürümeye başladım.

Chandler’a açıklama yaparken bol şans, Hayran Kız.

30. BÖLÜM

LENNON

Kapıya vurmaya başladım. “Kapıyı aç, Phoenix.”

Bir saati aşkın bir süredir kulisteydi ve saat sabahın neredeyse ikisiydi. Artık otele dönüp uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Kapıya tekrar vurdum. Tanrı aşkına, neredeyse kapıyı tekmelemek üzereydim. “Acele et.”

“Hâlâ burada ne yapıyorsun?” Yeni patronumun sert sesi ve sorgulayıcı tonuna karşılık ona doğru döndüm.

Yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya özen göstererek, “Phoenix içe ride bazı hayranlarını beceriyor,” diye cevap verdim.

Bu durumda yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Phoenix’in de dediği gibi aletini nereye soktuğu benim sorumluluğum değildi. Ayrıca iş tanımında da yoktu. Gerçi benim için sorun değildi, ne yaptığını umursamıyordum. O lanet şey, tedavi edilemez bir cinsel hastalık yüzünden kopsa bile umurumda olmazdı.

Muhtemelen er ya da geç gerçekleşecek senaryo buydu.

Chandler şakaklarını ovuşturdu. “O halde ben odama dönüyorum. Onun da kendi odasına döndüğünden emin ol.”

“Tabii.”

Ayaklarını sürüyerek yanımdan uzaklaşırken nefesinin altından bir şeyler homurdandı.

Etrafı incelediğimde ekipteki çoğu insanın ortadan kaybolduğunu fark ettim. Geri kalanlar da son işleri hallediyorlardı. Eğer bu göt lalesi, gecenin -sabah demek daha doğru olurdu- geri kalanını rahat ve güzel bir yatakta geçirmek yerine burada geçireceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

İçimde büyüyen öfkeyle birlikte, yanımdan geçen bir ekip üyesini durdurdum. “Hey, bu odanın anahtarı sende olma ihtimali nedir? Grupla beraberim.”

"Bende değil ama Bruce'da var." Başka bir adamı yanıma çağırdı kulise girmesi gerek."

"Elbette." Bruce cebinden bir anahtar çıkarak kilidi açtı. Kalbim göğsümden fırlamadan önce kasıldı. İçeriye girerken Phoenix'i iş üstünde ya kalamayı beklemiştim.

Odayı boş bulmayı değil.

"Hangi cehenneme gitti?"

"Kim?" diye sordu adamlardan biri.

"Phoenix Walker. Burada olması gerekiyordu."

Adam odanın diğer tarafındaki kapıyı işaret ederek, "Muhtemelen oradan çıktı," dedi. "Ana caddeneye uzanan koridor o tarafta."

Sikeyim.

Otelin koridorunda yürürken bundan sonra lavaboları, kulisleri ve Phoenix'in girebileceğini düşündüğüm bütün yerleri kontrol etmeyi aklımdan bir köşesine not etmiştim.

Antrede, Phoenix'in odasıyla yan yana duran süitime girmek için oda kartını okuturken sahte inlemeler ya da herhangi bir şey duymadığım için küfrettim. Olabileceğini düşündüğüm her yeri kontrol etmiştim ama oralıkta yoktu.

Sonunda bakabileceğim her yere bakıp seçeneklerimi tükettiğimde yarılım istemek için Storm'un odasına ilerledim ve beşinci çalışmada kapıyı açtı.

Rahatsız edilmekten hoşlanmadığını belli edercesine, "Ne var?" diye homurdandı.

"Phoenix'i bulamıyorum."

Derin bir iç çekip, "Siktir," diye mırıldandıktan sonra başını arkaya doğru çevirdi. "Uslu bir kız ol ve yerinden kıpırdama. Birazdan dönerim."

"İstesem de bir yere gidemem," diye karşılık verdi kız. "Ama beni çok bekletme. O büyük ve öfkeli canavarın içimde olmasına ihtiyacım var."

Büyük ve öfkeli canavar mı?

Bu bilgiyi Storm hakkında bilmem gerekmeyen şeyler dosyasına kalırdıracaktım.

Kapıyı arkasından kapatırken, "Onu en son nerede gördün?" diye sordu.

"Birkaç hayranla birlikte kulisteydi."

"Kulisin çift kapılı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ses tonundaki alaycılığı yakalayabildim.

"Artık biliyorum."

Kendimi savunmam gerekirse kuliste sadece Phoenix'in ortadan kaybolduğunu fark ettiğim zaman bulunmuştum.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

Bir başka kapının önünde durduğumuzda Storm kapıyı yumrukladı ve Memphis, cırtlıçplak bir şekilde dudakları boynuna gömülü olan bir sarışınla kapıyı açtı.

Bakışlarımı belinin üzerinde tutmak üzereyken birden genç, bekâr ve aynı zamanda meraklı olduğumu hatırladım. Ayrıca Memphis, çıplak, seksi ve ünlüydü.

Ve evet, küçük Memphis, küçük olmaktan çok uzaktı.

Görünüşe göre Sharp Objects'in bütün üyelerinin nesneleri *büyük*tü.

Memphis onu dikizlediğimi fark ettiğinde sinsice gülmüştü. "İstersen içeri gelebilirsin. Etrafta gezilecek çok yer var."

"Gelemez," diye gürledi Storm. "Phoenix kayıp. Onu gördün mü?"

Memphis başını salladı. "Hayır, telefonla aramayı denediniz mi?"

"Lisedeki numarasını kullanmaya devam etmediği sürece onu arayamam."

Storm telefonunu cebinden çıkarıp kulağına yaklaştırdığında, "Sesli mesaja yönlendiriyor," diye karşılık verdi.

Midemdeki sinirler düğümlendi.

Sarışın kız, Memphis'in karnından aşağıya doğru öpücükler kondurarak adamın dikkatini tekrar üzerine çekti.

"Eğer sikimi tekrar istiyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek." Sarışın dizlerinin üzerine çöktüğünde bakışlarını bize çevirdi. "Size bol şans."

Ardından kapıyı yüzümüze kapattı.

Storm adımlarını koridorun aşağısına çevirdi. "Hadi alt kattaki kumarhaneye bakalım."

Planet Hollywood, dev bir daireyi anımsatıyordu ve bu sayede onu bulmamız daha kolay olacaktı.

Tabii burada olsaydı.

Bıkkın bir şekilde otelden çıkıp yola doğru yürüdük. Saat sabahın iki sini geçmişti ancak hafta sonu olduğu ve Vegas'ta olduğumuz için dışarıda tonla insan vardı. Bu yüzden, Bellagio çeşmesinin etrafında toplanmış büyük kalabalığı gördüğümde, ters giden bir şeyler olduğunu düşünmem gerek yoktu.

Ta ki yanlarına yaklaşıncı etrafı saran bir grup polis ve itfaiyeciyi kullana dek.

Bu Storm'un da dikkatini çekmiş olmalıydı ki o da yürümeyi kesmişti.

Kalabalıktan başını sallayarak uzaklaşan bir kadına, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Aptalın biri son gösteri sırasında çeşmeye atladı. Acil servis onu daha yeni çıkarabildi. Ölmediği için şanslı."

Vay canına. "Bu çılgınlık."

Yanımızdan uzaklaşmadan önce başıyla onayladı.

"Belki de ayrılarak aramalıyız," diye öneride bulundum.

Bu şekilde onu bulma şansımız daha yüksek olurdu çünkü artık yorgunluktan ölecektim.

Storm bir süre bunu düşündü. "Sanırım..." Birden konuşmayı kestirmede onunla birlikte nefes almayı bıraktım. Çünkü yirmi adım ötemizde Phoenix, vücudundan damlayan sularla iki polis memuru tarafından sümkleniyordu.

"Havuzda işemedim," diye geveledi.

"O bir havuz değil," diye tısladı memurlardan biri. "Bir çeşme."

"Seni sık parçası," diye homurdandı Phoenix, yanlarına yaklaştığımız sırada. "Gidip kendini becerebilirsin."

Boku yemiştin.

"Sakin ol." Konuşan diğer polis memuruydu.

"Bana ne yapacağımı söyleme, pislik. Ben Phoenix kahrolası Walker'ım." Son kısmı öyle çok bağırarak söyledi ki aniden irkildim.

Memur, "Farkındayım," diye onayladı. "Kızım büyük hayranın."

Onu yanımızdan uzaklaştıracakları sırada, "Bekleyin," diyerek araya gırdım. "Ben onun..." Aniden konuşmayı kestim. Çünkü Phoenix bu haldeyken, onu ayık tutmaktan sorumlu olan kişi olduğumu söylemek muhtemelen bana bir fayda sağlamayacaktı.

"Arkadaşıyım." Böyle söylemek midemdeki sinirlerin düğümlenmesine neden oldu. "Lütfen onu tutuklamayın."

Polis memurlarının tutuşundan kurtulmaya çalışırken, "Tutuklayın beni, sizi amcıklar," diye kükredi Phoenix. "Umurumda bile değil."

Eğer şu anda polislerin önünde olmasaydık muhtemelen onu yumruklardım. Storm, memurlara bakmadan önce Phoenix'e ters bir bakış attı. "Kızının hayran olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Memur başıyla onayladı. "Evet, neden?"

“Size yarın geceki konser için ön sıradan dört bilet vereceğim ve eğer onu odasına götürmemize müsaade ederseniz sahne arkasına da geçebilirsiniz.”

Bir an için kabul edeceklerini düşünmemiştim fakat sonra, memurları birbirlerine bakarak omuz silktiler. “Pekâlâ. Ama bir daha böyle bir şey olursa onu tutuklarız.”

Phoenix’i bıraktıkları sırada, “Olmayacak,” dedim.

Ben Phoenix’in bir kolunu tutarken Storm da ötekini kavrayıp, “Teşek kürler,” dedi. “Yarın biletlerin size ulaştığından emin olacağım.”

Memurlar yanımdan uzaklaştıktan sonra Storm ile birlikte kavgaya çıkmaya oldukça müsait ve aynı zamanda da ıslak olan Phoenix’e otele kadar eşlik ettik. Bunu bizim için kolaylaştırdığı söylenemezdi çünkü sürekli küfürler savurarak dikkatleri üzerine çekiyordu.

Asansörde yaşlı bir kadıncağıza, ona sakso çekip çekemeyeceğini sorduğunda, dişlerimin arasından, “Şunu keser misin?” diye tısladım.

Kadın anlaşılır bir şekilde dehşete düşmüş ve bizi güvenliği çağırma tehdit etmişti.

“Çok özür dilerim.” Sütitlerimizin olduğu kata ulaştığımız anda Phoenix’i asansörden dışarı ittim. “Senin sorunun ne?”

Storm nefesinin altından, “Tek bir tane olduğunu düşünmüyorum,” diye mırıldandı.

Phoenix, ölüleri bile uyandırabilecek bir sesle, “Sadece sikimi emmesini istemiştin,” diye bağırdı ve The Rolling Stones’un “(I Can’t Get No) Satisfaction” şarkısını söylemeye devam etti. Onu koridorda çeğiştirirken bize direniyordu. Kendine has olan melodik sesi koridorun duvarlarında yankılanmaya devam etti.

Öyle çok mücadele etti ki en sonunda elimizden kurtulmayı başardı. “Hoşça kalın, sürtükler.”

Kaybetmemek için çabaladığım kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissederek hızla ileri atıldım ve kolunu yakaladım. “Çenenin kapatman gerek Derhal.” Elimle ağzını kapattım. “Yoksa, Tanrı şahidim olsun ki seni o çeşmeye geri götürür ve pislik kıcını boğarım.”

Konuştuğunda sesi avucumun içinde kayboldu. “Benim bundan ne çıkarım olacak?”

Neyden bahsettiğini anlamak isteyerek Storm’a döndüm ama sadece omuz silkmeyle yetindi.

Sinir olmuş bir halde, “Ne istiyorsun?” diye homurdandım.

* “Tatmin olanıyorum.”

Mavi gözleri yüzüme dönmeden önce vücudumun her santimini yaşıya inceledi. "Seni."

O partiler, kalan birkaç beyin hücresini de yok etmiş olmalıydı. "Ben senin..."

"Öp beni."

Bu daha da korkunç bir istekti. "Kesinlikle olmaz."

Buna karşılık başını tavana çevirdi ve yüksek sesle uygunsuz şeyler söylemeye başladı.

Lanet olsun.

Sessiz kalması için çaresizce, "Peki," diye kabul ettim. "Yapacağım."

Ne de olsa böyle bir teklifi kabul ettiğimi hatırlayamayacak kadar sarhoş olacaktı.

Peki ya hatırlarsa?

Fakat öpücüğün dudaktan olacağına dair bir şey söylememiştim.

"Çenenin kapayıp seni odana götürmeme izin vermen şartıyla."

Karşımızdaki kapı açılırken, "Kabul," dedi ve Chandler, açılan kapıdan kafasını uzattı.

Siktir.

Bakışları, sarhoş ve ıslak olan Phoenix'e kaydığında yüz hatları öfkeyle buruştu. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Phoenix tam konuşmak üzereyken Storm eliyle ağzını kapattı. "Hiçbir şey. Phoenix yüzmeye gitti."

Chandler'ın kaşları çatılırken, "Merak etme," diye ekledim. "Onu gören kimse olmadı."

Bilyeleri andıran gözleri kısıldı. "Görmemiş olsalar iyi olur. Aksi takdirde olacaklardan sorumlu değilim." Kapıyı çarparak yüzümüze kapatınca nihayet süite doğru yürümeye başladık.

Odalarımızı ayıran küçük hole ulaştığımızda, "Tamamen senin," dedi Storm. "İlgilenmem gereken bir misafirim var."

Tabii. Kız arkadaşı bir süredir bağılıydı. "Yardımanın için minnettarım." Polisleri, Phoenix'i tutuklamamaları konusunda asla ikna edemezdim. Ya da Phoenix'in kışını tek başıma buraya kadar sürükleyemezdim.

Storm parmağını arkadaşına doğru salladı. "Kızı daha fazla uğraştırma."

Phoenix tükürürcesine, "Bana ne yapacağımı söyleme," diye karşılık verdi. Neyse ki Storm bunu duymazdan gelerek yanımızdan ayrıldı.

Onu süitine taşıdım ve yatak odasına ulaştığımızda yatağın üstüne doğru ittim. Kelepçeleri yatağa takıp hazırlayacak kadar ileri götürmü olduğum için kendime minnettardım. Kısa bir süre için kıyafetlerimi

değiştirmesine yardım etmeyi düşündüm ama bu geceki *soytarılıkların* dan sonra sıırsıklam da uyuyabilirdi.

Elbette böyle bir şey mümkün değildi. Phoenix onu kelepçelemeyi de dediğim anda tüm gücüyle mücadele ederek benim de kıyafetlerimi ıslattı. Kalçalarımı kavrayıp üstte olacak şekilde ikimizi de yatağa devirmeden önce, “Sanırım bana bir şey borçlusun,” diye hırladı.

Bacaklarımın arasını dürten ereksiyonunu görmezden geldim.

“Sana hiçbir halt borçlu değilim.” Bunu pazarlık yapmak için koz olarak kullanabileceğimi fark ederek, “Bunları takmama izin verirsen yaparım,” dedim.

Üstümden çekilirken çenesindeki bir kas seğirdi. Bundan hoşlanmadığı belliydi ama şansına küsebilirdi.

Eğer vahşi bir hayvan gibi davranmasaydı kelepçelenmek zorunda kal mazdı.

Kelepçeleri bileklerine hızla geçirip ayak bileklerine uzandığımda itiraz etti. “Sadece eller, Hayran Kız.”

“Peki.” Kelepçelerin sağlamlıklarını kontrol ettim. “Uyandığımda seni böyle bulsam iyi olur.”

Yataktan kalkacağıım sırada vücudunu yukarı doğru itti. “Bir şey unuttu madın mı?”

“Hayır.”

İhtiyacım olanı çoktan almıştım. Gidip kendisini becerebilirdi.

Geri adım atmama karşılık, “Bir dahaki sefere uzlaşmak için bu kadar istekli olmayacağım,” diye homurdandı.

Uzlaşma mı? Hadi oradan. Yine de eğer bu turnenin sonuna dek bu rada kalıp paramı almayı planlıyorsam bir daha böyle bir gece geçirmeyi göze alamazdım.

Yatağa eğildiğimde, yüzündeki tatmin olmuş ifadeyi tokatlama isteğini bastırmak zorunda kaldım. “Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Ardından yanağını hedef alarak üzerine doğru eğildim fakat son anda başını çevirince dudaklarım dudaklarına çarptı. İçimde alev almamı sağlayacak bir şimşek çaktı ve kalbim -hain moron- çılgınca atmaya başladı. Dili ağzımdan içeri kayarken dudaklarının arasından kısık bir inleme kaçtı. Buna rağmen aklımı başıma toplayabildim ve büyüü bozarak kendimi geri çektim. Dudaklarının dokunuşunu *her yerimde* hissetsem de ondan kalan izleri yok etme umuduyla dudaklarımı ovaladım.

Bundan nefret ediyordum. *Ondan nefret ediyordum.*

“Uyu, pislik herif.”

31. BÖLÜM

PHOENIX

Uyandığımdan beri belki yüzüncü kez, “Lennon,” diye bağırdım. Uyanık olduğunu biliyordum, kısa bir süre önce odasının kapısının açılıp kapandığını duymuştum.

Arsız kız.

Bu, dün geceki öpücüğün intikamını almak için kullandığı hastalıklı bir yoldu. Öpücüğe kızgındı çünkü sadece zevk almamıştı. Aynı zamanda *hissetmişti* de. Lennon benden istediği kadar nefret edebilirdi. Bir dağın en yüksek tepesine çıkabilir ve ciğerleri iflas edene kadar benden ne kadar nefret ettiğini haykırabilirdi ama aramızdaki kimyayı inkâr edemezdi.

Aramızdaki şey lanet olası bir napalmdı.

Dünyadaki bütün kadınlarla yatabilirdim ama hiç kimse bana onun hissettirdiklerinin küçük bir kısmını bile hissettiremezdi. Bu, zehir ve bün-yünün bir araya gelmesi gibiydi. Onu hem uzağa itmek hem de yakınımı çekmek istiyordum.

Buradan gittiğinde mutlu olmam için bir başka sebep de buydu.

Beni *mahvetmek* istediği gerçeğini bir kenara bırakırsak, bu gezegende sahip olamayacağım tek şey oydu. İşin iyi tarafı, dün gece yaptığım şey evi- ne giden bir sonraki uçakta bir koltuğu olmasını sağlayacaktı. Tek yapması gereken kıcını buraya getirip kelepçelerimi çözmekti.

Mesanemdeki basıncın daralmasıyla, “Hadi, Hayran Kız,” diye tekrar bağırdım.

En sonunda yatak odasının kapısı açıldığında, içeri giren o değildi. Storm’du.

“Neden buradasın?”

“Lennon’ı aşağıda görünce...” Dudakları seğirirken yatağa yaklaştı. *İlâî biraz bağlı* olduğunu düşündüm.”

* Yangın bombalarının doldurulmasında kullanılan, alüminyum ya da sodyum palmitatla kendine özgü bir kıvama getirilmiş madde.

** Orijinal dilde kullanılan “tied-up” kelimesi hem “bağlı” hem de “meşgul olmak” anlamına geldiğinden, kelime oyunu yapılmıştır.

Orospu çocuğu espri yapıyordu.

"Fırsatın varken gül, sikik herif. Bu bir daha olmayacak."

"O ne demek?"

"Sarhoş bir şekilde çeşmeye dalmış olmam sayesinde işten kovulacak."

Bu da buraya neden gelmediğini açıklıyordu. Kovulduğu için öfkelenmişti.

Ne yazık.

Kelepçeleri çözen parmakları durdu. "Bekle. Bunu bilerek mi yaptın?"

Yüksek bir IQ'ya sahip olmasına rağmen bazen kalın kafalı olabiliyordu.

"Tabii ki yaptım. Sana buradan gitmesini istediğimi söylemiştim."

Konuşurken beni dinleyen birileri var mıydı?

Ah, doğru. Hepsi sesimden bir şeyler kazanmakla o kadar meşguldü ki sesin sahibinin kim olduğu umurlarında değildi. Artık gözlerinde bir insan değildim. Bir *üründüm*.

Storm'un gözleri kısıldı. "Pislik herifin tekisin."

"Nasıl oluyor da bu senaryoda pislik ben oluyorum? Buraya gelen oydu, hatırladın mı?"

Alnındaki damar belirginleşti. "Çünkü paraya ihtiyacı vardı."

İşte bu beni güldürdü. "Evet, tabii. O güzel, büyük evinde bir prenses gibi yaşadığını unuttun mu?"

Bizim aksimize Lennon, büyürken hiçbir şey istemek zorunda kalma mıştı. Her şey babası tarafından ona gümüş bir tepside sunulmuştu.

Storm kollarını kavuşturarak bana baktı. "Bu yüzden mi Obsidian'da çalışıyor?"

Bildiğim tek *Obsidian*, Hillcrest'teki striptiz kulübüydü ve Lennon asla orada çalışmazdı. Seviştığımız sırada elektrikler kesik olmasına rağmen tişörtünü çıkarmama izin vermemişti. Bir oda dolusu erkeğin önünde kıya fetlerini çıkarması ihtimali pek mantıklı değildi.

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Merhamet edip bileklerimi çözdü. "Şehirdeki bir arkadaşımın orada çalıştığını duydum." Kaşları çatıldı. "Belli ki paraya ihtiyacı var."

Sanırım esrar içmeyi bırakması gerekiyordu. "O..."

"Chandler onu orada buldu, adamım. Eğer bana inanmıyorsan ona sorabilirsin."

Öfke, kıskançlık ve huzursuzluğun garip bir karışımı içimde kaynamaya başladı. Ona daha fazlasını sormak istesem de Lennon'ın içeri gitmeyle konuşamadım.

"Ah, uyanmışsın." Bakışları çözülmüş bileklerime kaydı. "Ve serbestsin."

"Her ne kadar bundan zevk alsan da beni bu kadar uzun süre bağlı bırakman hiç hoş değil. Erkeklerin arada bir işemesi gerekebilir."

Tam işemeye gitmek için kalkacakken Chandler elinde telefonuyla hızla içeri daldı.

"Dün gece lanet olası bir *çeşmenin* içine mi daldı?"

"Sana yüzmeye gittiğini söylemiştim." Lennon'ın hakkını vermem gerektiği, Chandler öfkelenildiğinde çoğu insanın yaptığı gibi bir kenara sınımemişti.

Storm kahkaha attı ve bu Chandler'ı daha da öfkelenirdi. "Bana bu için üstesinden gelebileceğini söylemiştin."

"Gelebiliyim." Eliyle beni işaret etti. "Hapse girmedi. Haberlere de çıkmadı..."

"Sosyal medya onun resimleriyle kaynıyor," diye bağırdı Chandler. "Kovuldun."

Lennon güçlü duruşunu kaybetmek üzereydi. "Ama-"

"Bu onun hatası değildi," diye araya girdim. Obsidian'da çalışma nedeğini bilmiyordum ama eğer bildiğim bir şey varsa o da başka seçeneği ol- saydı orada çalışmayacağıydı. Evet, burada olmasını istemiyordum. Fakat orada çalışmasını *hiç* istemiyordum.

Chandler bana döndüğünde, "Yalan söyledim ve kaçtım," dedim. "Yine de beni buldu. Polisleri gitmeme izin vermeleri için de ikna etti. Sanırım bu bir şans daha hak ettiği anlamına geliyor."

Chandler dikkatle beni inceledi. "Onun gitmesini istediğini sanıyordum?"

"Sadece üç gün oldu," diye araya girdi Storm. "Ve onunla yatmadığı için şimdiden diğerlerinden daha iyi."

Chandler pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Tanrı aşkına. Lanet olası bir çeşmede yüzmeye gittim. Lennon sayesinde kimse yaralanmadı ya da tutuklanmadı." Bir adım daha attım. "Güven bana, eğer onu kovarsan her şey daha da kötüleşir."

Tehdidim işe yaramışa benziyordu çünkü Chandler'ın bakışları büyük bir dikkatle beni izleyen Lennon'a döndü. "Sana bir şans daha vereceğim ama eğer yine sıçıp batırırsan buradaki işin *biter*."

32. BÖLÜM

LENNON

Bayan Palma'ya göre babamın durumu iyiydi. Aslında babamla son konuştuğumda ona bir şey satmaya çalıştığımı düşünmüş ve telefonu yüzüme kapatmıştı. Yarınki konuşmamızın daha iyi geçmesini umuyordum.

Şu anda Arizona'ya gidiyorduk ve Phoenix'in altındaki ranzada uyuyordum. Daha doğrusu, uyumaya çalışıyordum ama dönüp durmaktan kendimi alamıyordum. Bakışlarım telefona kaydığında, saatin sabahın üçünü biraz geçtiğini fark ettim.

Otobüsteki diğer herkesin mışıl mışıl uyuduğunu düşünerek sessizlikte biraz zaman geçirmek için dışarı çıktım. Otobüsün ön kısmında mutfak ve salon, orta kısmında ise bizim ranzalarımız vardı. Arka kısımda da Chandler'ın odası yer alıyordu. Ancak arka tarafta televizyonu olan küçük bir salon daha vardı ve planım oraya gitmekti. Dar alana rağmen küçük deri kanepe oldukça rahatı.

Ben televizyon kumandasını aradığım sırada sürgülü kapı açıldı ve Phoenix içeri girdi. Koltuktan kalksam da birkaç adım atarak beni köşeye sıkıştırdı. "Kal."

Bu bir rica değil, emirdi.

Koltuğa tekrar otururken ona huysuz bir bakış attım ve o da yanıma oturdu. Yakın olmamız, küçük alanın daha da sıkışık hissettirmesine neden oluyordu.

"Neden uyumadın?"

Sesinin boğuk tınısı kollarımdaki minik tüyleri diken diken etti. "Uyuyamıyorum." Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Sen neden uyumadın?"

Arka arkaya olan konserlerden dolayı yorgun olmalıydı.

O manyetik mavi gözleri beni baştan aşağı süzerken kıvrınma dürtümüne direnmek zorunda kaldım. "Ben de uyuyamadım."

Tuhaf bir şekilde, içinde barındırdığı kin her neyse kaybolmuş görünüyordu. Öyle ki Chandler'a bana bir şans vermesini bile söylemişti. "Bu sabah neden beni savundun? Benden kurtulmak için oldukça iyi bir fırsattı."

Çenesi gerildi ve yüzünde tam olarak adlandıramadığım bir duygu bulundu. "Neden Obsidian'da çalışıyorsun?"

Kendimi bir fiçı buzlu suya daldırılmış gibi hissediyordum. Bunu nereden bildiğinden emin değildim ama muhtemelen Chandler'dan duymuştum. Yine de bu, bu konuda konuşmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Benimle veya hayatımla ilgili bir şeyler öğrenme hakkını bana ihanet ettiğinde kaybetmişti.

"Bu seni ilgilendirmez."

Yutkunurken boğazındaki kaslar hareket etti. "O zaman ben de senin soruna cevap vermeyeceğim."

Kısasa kısas taktığını izlemesi beni hiç şaşırtmamıştı.

Birbirimize karşı hep böyle olmuştuk.

"Ama madem ki kalıyorsun," diye devam etti. "Bence ateşkes gibi bir şey ilan etmeliyiz."

Ona siktirip gitmesini söylemek istesem de paraya ihtiyacım vardı. Gümmün her saniyesinde birbirimizin boğazına sarılmamamız, işimi çok daha kolaylaştırırdı.

"Pekâlâ." Ayağa kalktım. "Ben uyumaya gidiyorum."

Parmakları bileğimi kavradı. "Lennon." Ses tonunda, tenimi ısıtacak kıldar büyük bir özlem vardı.

"Ateşkes dedik." Gözlerine baktım. "Biz arkadaş değiliz."

Asla olmamıştık.

Bakışlarım dövmesiyle buluştuğunda kalbim göğsümde acıyla kıpırdı. Bu sol anahtarını ve nota çizgisini ilk gördüğümde boştu. Ona neden boş olduğunu sorduğumda, hayatını değiştirecek şarkıyı yazmayı beklediğini söylemişti.

Yine de kalbinin üzerinde yer alan notalar ona değil, bana aitti.

İğrenerek bileğimi çektim ve yanından ayrıldım.

Phoenix haklıydı.

Başına ne geleceğini bilmediğinde, her şey daha kolay oluyordu.

33. BÖLÜM

LENNON

Phoenix'in sahnedeki hareketlerini izlerken kalabalığın uğultusu kulaklarımda çınılıyordu. Parlak ışıklar vücudunu aydınlatıyordu ve bulunduğum yer cehennem gibi sıcak olmasına rağmen ürperiyordum.

Bugün sahnedeki performansı için varını yoğunu ortaya koyuyordu. Sahnede bu kadar rahat ve hipnotik olması hem hayranlık uyandırıcı hem de korkutucuydu.

Sanki kendi doğal ortamındaydı.

Sanki bunu yapmak için doğmuştu.

Boğazıma acı dolu bir yumru oturdu. Binlerce insanın önünde şarkı söyleyebilecek kadar özgüvene sahip olmak için değil, aynı zamanda kimşenin gözlerini üzerimden alamayacağı kadar yetenekli olmak için birini öldürebilirdim. Nasıl bir şey olduğunu bilmek için...

O olmak için.

Şarkı bittiğinde sahne ışıkları karardı. Gecenin son şarkısını söyleme zamanı geldiğinde -her zaman olduğu gibi- karnım hem kızgınlık hem de merakla düğümlendi. Bu, Arizona'daki üçüncü ve son konserimizdi ve hâlâ Sharp Objects'i söylememişti.

Bu defa ne Memphis ne Storm ne de George girişi çalma zahmetine girmedim.

Phoenix, ortaparmağını havaya kaldırıp herkese iyi geceler dilediğinde hayranlarının hayal kırıklığı bir kez daha hissedilebiliyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı Chandler yanımdan. "Onun lanet olası sorunu ne?"

Gülümsememek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Bendim.

Phoenix'in şarkımı söylemeyi reddetmesi odada büyük bir problemi haline gelmişti.

Ya da şu anki durumda, *asansörde* demek daha doğru olurdu.

Asansörün içi o kadar sessizdi ki yere düşen iğnenin sesi bile duyulabilirdi. Otel odasına ulaşmak için geçtiğimiz yirmi kat, milyon kat gibi hissettirmişti. Arkamda durduğu ve ona bakmak zorunda olmadığım için minnettardım ama keşke asansörde yalnız olmasaydık.

Özellikle de konuştuğu sırada.

“Konser esnasında hiç kuliste beklemedin.”

Bu bir soru değil, gerçektir.

Kabul etmeme gerek olmayan bir gerçek.

Vücudunu bana doğru yaklaştırıp kişisel alanımı işgal ettiğinde, bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yeniden konuştuğunda nefesi boynumun kenarını okşadı. “Ne zaman başımı çevirsem, hep orada durup beni izliyorsun.”

Çünkü ondan nefret ediyordum.

Sırtımı dikleştirdim. “Ne dediklerini bilirsin, dostunu yakınında, düşmanını ise daha yakınında tut.”

Parmakları belimin yan tarafını sıyırdığında tenim karıncalandı. “Senin düşmanın olmak zorunda değilim, Hayran Kız.”

Ona hayranı *olmadığımı* hatırlatmak istesem de söylediklerini düşünmekle meşguldüm. Hayatta olduğum sürece düşmanım olmaktan öteye gidemeyecekti.

Arkamı döndüm. “Sorun ne, Phoenix? Seni izlememden hoşlanmıyormusun?”

Ona doğru bir adım attığımda kıpırdamadı ve bedenlerimiz aynı hiza ya geldi. “Ayrıca çaldığın sözleri, onları çaldığın kişinin önünde söylemek zor, değil mi?”

Bakışları öyle zehirliydi ki problemin özüne parmak bastığımı o an anılamıştım. Ne kadar kabul etmese de yaptığı şeyin yanlış olmakla kalmayıp aynı zamanda onu bir sahtekâra dönüştürdüğünü biliyordu.

Nihayet asansörün kapıları açıldığında omzuma çarparak yanımdan geçti.

Arkasından giderek, “Ah, canını mı sıktım?” diye alay ettim.

Tek kelime etmemesi beni daha çok öfkelenlendiriyordu. Yaptığı şeyi itiraf etme tatminini bana hâlâ yaşatmamıştı. Öte yandan, ona duyduğum kızgınlık bir anda kapısının önünde bekleyen bir grup kıza yönelmişti.

Hangi odada kaldığını öğrenmiş olmaları korkutucu olsa da, gıcımın geri kalanını yine şehirde onun peşinde koşarak geçirecek havada değildim.

“Koruman yok mu?”

“İstemiyorum.” Cebinden oda kartını çıkardı. “En azından onlar için.” Kapıyı açtığı sırada elimi bileğine yerleştirdim. “Bunu yapma.”

O sert, mavi gözlerini üzerime dikti ve dudagının köşesi kıvrıldı. “Nedenmiş? Bana daha iyi bir şey vermeyi mi teklif ediyorsun?”

Son dört yılımı inşa etmekle geçirdiğim zırhın koruduğu ufak bir acı parçası, tüm göğsüme yayıldı.

Ona her şeyimi verirdim.

“Bir zamanlar etmiştim ama sen onu mahvettin.”

Kendi oda kartımı çantamdan çıkarıp onunkinin hemen yanındaki odaya doğru ilerledim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Phoenix’in arkamda olduğunu fark etmem, derimin altında saklanan öfke ve acıyı gün yüzüne çıkarmıştı.

Kapıyı üzerine kapatmaya çalıştığım sırada iterek içeri girdi ve kapı, arkasından büyük bir gürültüyle kapandı.

“Neden buradasın?” Ona doğru döndüğümde kanım düşmanlık kıvılcımlarıyla kaynıyordu. “Bir koridor dolusu kız seni bekliyor. O pis aletini çıkarıp onların üstüne atlayabilirsin.”

Orada öylece durarak uzun saniyeler boyunca beni izledi. Nihayet konuştığında sesi kinle doluydu. “Vay canına, çok yargılayıcısın. Senin gibi kendini beğenmiş bir ahlak bekçisi olmadığım için üzgünüm.”

Hâlâ masum bir bakire olduğumu düşünmesi çok komikti.

“Ahlak bekçisi mi?” Ona buz gibi bir bakış atarak elimi göğsüme koydum. “Bana verdiğin *mükemmel* yarımı seksin ardından dışarı çıkıp çok daha iyi bir iş çıkarabilecek ve başladığı işi bitirebilecek adamlar bulama yacağımı mı sandın?”

Öfkesi şiddetle yüzüne yayılırken ileri doğru atıldı. “Bunun olmamasının tek sebebi, senin lanet bir yalancı olmandı.”

Bu sefer güldüm, söyledikleri karşısında gülmek mümkün değildi. “Söyleyene bakın. Hatırladığım kadarıyla şarkımı çalabilmek için benimle işleri yürütmenin *peşine düşmüş* taklidi yapan sendin. Hatırladın mı?”

Onu yakaladığımın farkındaydım çünkü verecek bir cevabı yoktu. Nasıl olabilirdi ki? İkimiz de haklı olduğumu biliyorduk.

Gözleri yerdeki bir şeye takıldı. “Hâlâ sende.”

Bakışlarımı baktığı yere çevirdiğimde, bana verdiği Papa Roach tişörtünü gördüm.

Aptal, genç ve kırık kalbimin benimle iletişime geçip Sabrina'yla takıldığı için özür dilemesini umduğu tüm o zaman boyunca, sırf onun gülüş koktuğu için yıkamayı reddettiğim tişörttü.

Fazla anlam yüklememesini umarak omuz silktim. "Pisliğin teki olman Papa Roach'un suçu değil."

Kapıya doğru yürümeden önce birkaç dakika daha eskimiş tişörtlere baktım. Bu sırada gideceğine şükrederek derin ve ferah bir nefes aldım, ne zaman aynı odada olsak içimde şahlanan çelişkili duygulardan nefret ediyordum.

Adımları duraksadığında neredeyse kapıya ulaşmıştı. "Seninleyken hiç rol yapmadım, Lennon." Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Ve evet, pek çok kadını becerdim." Yüzünde acı bir ifade belirdiğinde sesi bir fısıltıyı andırıyordu. "Çünkü aramızdaki şey bittikten sonra seni sonsuza dek kaybettiğimin farkındaydım."

Odadan çıktığında kalbim ikiye ayrılmıştı.

Evet... beni sonsuza dek kaybettin.

34. BÖLÜM

PHOENIX

Bana bakmayı kes.” Lennon yeni ranzasından kaşlarını çattı. Görünüşe göre dün geceki konuşmamızın ardından benim ranzamın altında olmak ona çok yakın hissettirmişti, bu yüzden otobüse bindiğimizde Storm’dan onunla yer değiştirmesini istemişti. Farkında olmadığı şeyse Storm’un ranzasının benimkinin hemen karşısında yer almasıydı. Bu da bana, onu en iyi şekilde görme imkânı vermişti.

Şimdi bacaklarını altına alarak oturmuş bir şekilde telefonundan müzik dinliyor ve beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

“Tekrar yer değiştirebilir miyiz?” diye sordu Lennon, Storm yanımızdan geçip tualete giderken.

Storm’a attığım bakış, bu fikre karşı olduğumu açıkça belli ediyordu.

Storm tualete girmeden önce, “Çaymak yok,” diye mırıldandı ancak zaferim kısa sürmüştü. Çünkü George özentisi ranzasından kalkarak, “Seninle yer değiştiririm,” dedi.

Bok kafalı. “Olmaz,” diye karşı çıktım. “Sadece grubun orijinal üyeleri ranza düzenlemeleri hakkında karar verebilir.”

Bu, anlık uydurduğum ve Lennon’ın da bana meydan okuma fırsatını değerlendirmesini sağlayan saçma bir kuraldı. “Ah, öyle mi? Ne zamandan beri?”

“En baştan beri.” Benimkinin üzerinde yer alan ranzaya vurdum. “Söyle ona, Memphis.”

“Doğru,” dedi uyuklu bir sesle.

“Çocukça davranıyorsun,” diye mırıldandı Lennon, tekrar George’a dönmekten önce. “Gidip bir şeyler izlemeye ne dersin?”

“Tabii.”

Hayatta olmazdı. En azından bensiz olmayacaktı.

George’un ona nasıl baktığını görmüştüm. Orospu çocuğu eğer gözbebeklerini seviyorsa bunu yapmayı kesmesi gerekiyordu.

Lennon benim *arkadaşım* olmayabilirdi ama lanet olası George'un arkadaşısı da değildi. Ya da herhangi birinin.

Ranzada doğrulup ayağa kalktım ve vücudumu esnettim. "Aklında ne var? Ben aksiyon filmlerini tercih ederim. Tabii gerilim ya da korku da olabilir."

Lennon sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu, tam o sırada sürgülü kapı açıldı ve Chandler içeri girdi.

"Biraz konuşalım, Phoenix."

Onunla asla biraz konuşamazdınız, sonu gelmeyen bir vaaza dönüşürdü.

Lennon ve George, otobüsün arkasında kaybolmadan önce Lennon'ın alaycı bakışlarını yakalayabilmiştim.

Chandler, onu mutfığa kadar takip etmemi işaret ettiğinde, "Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Küçük masaya oturduğumuz sırada yüzündeki hayal kırıklığı seçilebiliyordu. "Geçen gün senden rica ettiğim gibi Skylar'ı aradın mı?"

Rica ettiğini hatırlamıyordum, sadece aramamı *emrettiğini* hatırlıyordum. Görünüşe göre bazı hayranlarımız internette, artık konserlerde Sharp Objects'i söylemediğim için şikâyet ediyorlardı. Fakat Skylar'la konuşmak, yapmak istediğim son şeydi.

"Aramadım."

Otobüs bir otelin önünde aniden durduğunda, "Neden burada durduk?" diye sordum. Çünkü Colorado'ya yakın bir yerde olmadığımız düşünülünce bu tuhaf bir durumdu.

Sorumu duymazdan geldi. "Bir cımbız alıp kışına giren böceği çıkarıp, bir sonraki konserde o lanet şarkıyı söyleyen iyi edersin."

Yapamazdım. *Lennon buradayken olmazdı.*

"Skylar'ı sonra ararım." Bu onu biraz rahatlatıp yakamdan düşmesini sağlardı. Fakat o küstahça güldü. "Gerek yok."

Ardından hiçbir uyarı olmaksızın otobüsün kapısı açıldı ve tanıdık, minyon bir sarışın merdivenlerden yukarı çıktı.

Siktir.

"O neden burada?"

"Seni görmek de güzel, Phoenix," diye cıvıladı Skylar. Bavulunu içeri taşıırken göz teması kurmayı reddediyordu.

Onu suçlayamazdım. Bazı günler ben bile aynadan kendime zat-zat bakabiliyordum.

Öfke ve suçluluk karnımda düğümlenmişti. "Lanet olası bir şarkı yüzünden onu turneye sürüklemene gerek yoktu."

"Sakin ol," diye karşılık verdi Chandler. "Bana sorun yaratan tek kişi sen değilsin."

Bu benim için yeni bir haberdir. "Başka kim sorun çıkartıyor?"

Ranzaların bulunduğu yerin kapısı açıldı. Memphis tam dışarı adımı atacakken Skylar'ı görüp donakaladı. Chandler'ın gözleri kısıldı. "O."

Benim işime burnunu sokmayı ve Lennon'ı buraya getirmeyi seçen Storm'un aksine mutfaktan çıktım. Memphis'i severdim ama bu durum beni ilgilendirmiyordu.

Zaten uğraşmam gereken binlerce boktan şey vardı. Lennon'ın benim için burada olması gerekirken sinema odasında George ile keyif yapması da bunlardan biriydi.

George'un Lennon'dan hoşlandığına dair ufacık bir şüphem varsa bile artık yoktu. Her iki dakikada bir Lennon'a baktığını yakalamam bir yana, adam onunla romantik komedi izliyordu.

Benim acı içinde, kendimi zorlayarak izlediğim filmi.

Filmin bitiş jeneriği başladığında rahatlatmıştım. Ancak bu, George'un en büyük tuzağını ortaya atmasıyla son buldu.

"Başka bir tane daha izlemek ister misin?"

Lanet olsun.

Lennon dudaklarını araladığında, tek bir kelime etmesine izin vermeden araya girdim. "İzleyemez. İşle ilgili konuşmamız gereken önemli şeyler var."

Bunun üstüne Lennon gözlerini bana çevirmişti. "Neymiş onlar?"

George'a ters bir bakış attım. "Müsaade eder misin?"

Dik bakışlarının hedefi olduğuma göre etmek istemiyordu ama umurunda değildi. Koltuktan kalkarken, "Sorun değil," dedi. "Zaten annemi aramam gerekiyordu."

İsa aşkına, ne kadar da ezikti.

Lennon'ın bakışları yumuşadı. "İyi vakit geçirdim."

Yalancı. Ayakkabılarımın altındaki pislik bile bu ahmaktan çok daha ilgi çekiciydi.

“Ben de.” George ona yine aynı şekilde bakıyordu. Lennon’ı bir sonrakı nefesinden daha çok becermek istediğini belli eden türden bir bakıştı.

İlanet olası şansına küs, adamım.

Odadan çıktığı anda kollarımı göğsümde birleştirerek gülümsedim. Rica ederim.”

Lennon kaşlarını kaldırarak bana doğru bir adım attı. “Ne için?”

Çenemle kapıyı işaret ettim. “Seni ondan kurtardığım için.”

Yüzünde kızgın bir ifade belirdi. “Ondan kurtulmaya ihtiyacım yoktu.”

Gözle görülür bir şekilde öfkelenerek koltuktan kalktı. Dışarı çıkması na müsaade etmeden kolundan tutum. Kızgın değil, minnettar olacağını düşünmüştüm.

“Ondan hoşlanıyor olmanın imkânı yok.”

George, Lennon’ın tipi değildi. Görünüşten bahsetmiyordum, herif kullanılmış bir kondomun kişiliğine sahipti.

Lennon’ın ona meydan okumaktan hoşlanan ve ona yeni şeyler göstermekten korkmayan birine ihtiyacı vardı. Kavgaya etmekten korkmayan birine.

Kolunu tutuşumdan kurtarıp, “Bu seni ilgilendirmez, belki de hoşlanıyorumdur,” dedi.

Şimdi *öfkeli* olan bendim.

Gitmek için yeni bir hamle yaptığında söyleyeceklerim henüz bitmemişti. “Onunla çıkamazsın.”

Küçük odada bir homurdanma sesi yükseldi. “Nedenmiş?”

Çünkü Lennon turnedeyken bana aitti, o ahmağa değil.

“Bu bir tür çıkar çatışması.” Bakışlarını bana çevirdiğinde ona doğru eğildim. “Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmakla görevlisin. Onunla etrafta dolaştığın sürece bunu yapamazsın.”

Bebeksi kahverengi gözlerinde meydan okuyan bir parıltı belirdi. “O zaman bana ihtiyacın olmadığı zamanlarda onunla takılırım ve sorun çözülür.”

Ona duyduğum *ihtiyaçla* beliren şehvet dalgası, doğrudan kasıklarına akın etti. Yani hayır, sorun çözülmemişti.

Çözölmüş olmaktan çok uzaktı.

Ona kaçacak başka yeri kalmayana dek yaklaştım, öyle ki artık duvar ve benim aramda sıkışmış durumdaydı. O kadar yakındım ki çıplamımdaki çıkıntıyı hissettiğinden emindim. “Hayır.”

“Hayır mı?” Dudakları aralandı. “Hatırladığım kadarıyla benim patronum Chandler. Seninle olmadığı sürece, istediğim herkesle takılabileceğimi söyledi. Bu da *demek oluyor ki* endişe edecek bir durum yok.”

Daha sonra onunla konuşmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim, bu saçmalıklı.

“Patronun o olabilir ama Chandler’ın maaşının çoğunu ödeyen benim. Aynı zamanda senin parayı veren de benim.” Ellerimi başının iki yanından duvara yaslayarak dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, söylediklerimi açık ve net bir şekilde anlamasını istiyordum. “Onunla yattığın anda kovulursun.”

Vücudunu kaplayan öfkeden dolayı neredeyse titriyordu. “Şunu açık lığa kavuşturmama izin ver, George’u becermeye iznim yok ama seninle yatabilirim, öyle mi?”

Burnumu boynunda gezdirerek kokusunu içime çektim. “Eğer bu bir teklifse...”

“Değil.” Sesinde saf bir nefret vardı. “Senin için basitleştireyim, eğer yanyor olsaydım ve söndürmenin tek yolu seninle seks yapmam olsaydı, birine üzerime benzin dökmesi için yalvarırdım.”

Bu konuda şüphelerim vardı. Benden nefret ediyor olabilirdi fakat beni hâlâ bir şekilde istediğine emindim.

Uzun ve ipeksi atkuyruğunu elime dolayarak başını geriye doğru çektim. “Eskiden sikimden hoşlanırdın, Hayran Kız.” Dişlerim boynunu sıyırdığında nefesi kesildi. “Hayatında tattığın en lezzetli şeymiş gibi emer, benim her damlasını buna doyamıyormuş gibi yutardın.”

Hâlâ o geceyi düşünüyordum. Lennon ne kadar deneyimsiz olursa olsun, heyecanı ve duyduğu hayranlıkla bunu telafi etmiş, bana bugüne kadarki en iyi saksoyu vermişti. *Yarım kalmasına rağmen.*

Onu dizlerinin üzerine çöktürüp bunu hatırlatmak üzereydim ki sözleriyle beni durdurdu.

“Bu bana ihanet etmeden ve senin nasıl bir insan olduğunu anlamamdan önceydi.”

Ona duyduğum şehvetle savaşılan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışmak neredeyse imkânsızdı. “Lennon...”

“İtiraf et,” diye fısıldadı. Sesindeki hüznün, tutuşumu gevşetmeme sebep oldu. “Yaptığın şeyi itiraf et ve arkadaş olmaya geri dönelim.” Parmakları eşofmanımın üzerinden ereksiyonumu okşadığında iniltimi bastırdım. “İtiraf et ve ne istersen yapayım.”

Teklifinin baştan çıkarıcılığı ve bana attığı seksi bakışlar, doğrudan sı kime isabet ediyordu; beni teslim olmam için teşvik ediyordu. "Ben..."

O anda içimde beliren tuhaf bir his, teslimiyet cümlelerini boğazımda dliğümledi. *Ters* giden bir şeyler vardı. Mücadele etmeden kendini gümtüş bir tepside sunmasının yanı sıra, ses tonunda bir sabırsızlık vardı.

Ellerim kalçalarını okşadığında bakışları gerginlikle yüzümde gezindi ve içgüdülerim daha yoğun bir hal aldı. Kıçını kavrayıp aletimi ona doğru sürttüğümde şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. "Demek öyle, ha?"

Parmaklarım tişörtünün altına kayıp pürüzsüz ve ipeksi teninin üzere- rinde gezindi. Üstündeki taytı parçalayarak onu kanepenin üzerine yatırıp saatlerce becermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Parmak- larım tenindeki yolculuğunu sürdürürken belini okşadım. Yüz hatlarında beliren endişe, *bana yaklaştığını söylüyordu*.

Tutuşumdan kurtulmaya çalışırken aniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yapmaya çalıştığı şey neredeyse işe yarıyordu. Dillerimiz birbirine değdiği anda tüm dikkatim dağılmıştı.

Sonra onu hissettim.

Dudaklarını sertçe ısırduğımda tısladı ve ben de sutyeninin içine sakla- dığı telefonu kavradım.

Lennon olduğu yerde kaskatı kesilse de göğsümdeki kara delik, bunu bana yapabileceğine inanmak istemiyordu. Bakışlarımı yüzüne çevirdi- ğimde içim korkuyla doldu. Tıpkı şüphelendiğim gibi konuşmamızı kay- dediyordu.

Beni mahvetmek istediğı konusunda şaka yapmadığını biliyordum. Fakat kalbinin ya da aramızdaki ateşkesin bunu yapmasına engel olacağını düşünmüştüm. Çünkü derinlerde bir yerde hâlâ arkadaşlık ve beni hâlâ önemsiyordu.

Yanılmıştım.

Lennon intikam istiyordu.

Elbette ona istediğini vermeyecektim.

Telefonunu geri almaya çalıştı ancak aramızdaki mesafeyi birkaç adım la açıp onu ulaşamayacağı bir yerde tuttum. Sil tuşuna basmadan önce ona uyaran bir bakış attım ve ardından telefonu geri verdim. "Ateşkesimizin sona erdiğini söyleyebilirim, Hayran Kız."

Üstdudağı şirin bir şekilde öfkeyle titredi. "Lanet olası bir sabırlıların sahip olduğun her şeye benim sayemde ulaştın."

Lennon o kapıdan girmeme yardım etmiş olabilirdi ama sahip olduğum her şey canımı dişime takarak çalıştığım için benim olmuştum. Biz zamanlar karavan parkında yaşayan çocuğun ulaşamayacağı kadar iddialı bir hayalden ibaret olan bu kariyerin her parçası için kanını, terini ve göz yaşını ortaya koyan bendim.

Ben, dünyadaki her şeye meydan okuyan ve içinde kalmaya mahkûm olduğumu düşündüğüm bok çukurundan sürünerek çıkan adamdım. Uğruna yaşadığım ve nefes aldığım o kısacık, büyümlü anları deneyimleyip korumak için asla anlayamayacağı parçalarımın vazgeçen bendim.

Her ne kadar o kişi kendisi olmak istese de.

Tıpkı eskiden olduğu gibi Lennon ben olmayı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordum. Burada olmasının gerçek sebebi de buydu.

Ona yaklaştıkça, hissettiğim arzu ve öfke daha da artıyordu. “Kendini asıl amacının bu olduğuna ne kadar ikna etmeye çalışırsan çalış, burada olma sebebin intikam değil.” Avucum boynunda gezinirken gözleri netle üzerimde dolandı. “Buradasın çünkü sahip olduğum şeyi istiyorsun. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsun.” Çenesini kavrayarak gözlerini gözlerimle buluşturdum. “Bana yanıldığımı söyle.”

Söyleyemezdi.

Elimdeki telefonu işaret ettim. “Benimle tekrar uğraşırsan seni o strip tiz kulübüne öyle hızlı geri gönderirim ki başın döner.” Başparmağım aralanmış dudaklarında gezindiğinde öfkeden neredeyse kulaklarından duyan çıkacaktı. “Ayrıca, George’dan uzak dur.”

Gözlerini kıstı. “Senden korkmuyorum, Phoenix.”

Yanağını kavradım. “Bu doğru olabilir ama ikimiz de elindeki tehdit kartının pek güçlü olmadığını biliyoruz.”

Onun sözüne karşılık benimkiydi. Hiçbir boku kanıtlayamazdı. Üstelik dünyanın dört bir yanında, onun beş dakikalık bir şöhret elde etmeye çalışan liseli bir takipçi sapıktan başka bir şey olmadığına inanacak milyonlarca hayranım vardı.

“Siktir git,” dedi dişlerinin arasından. “Dizlerinin üzerine kapanıp özür diliyor ve seni affetmem için bana yalvarıyor olmalısın.”

Demek bu onun küçük fantezisiydi.

“Senin için dizlerimin üzerine çökeceğim.” Ona ukala bir şekilde gülümsedim. “Ama bunu özür dilemek için yapmayacağım.”

Yüzünde tiksindiğini gösteren bir ifade belirdi. “Sen...”

O sırada Lennon sözünü bitiremeden Skylar, "Seninle konuşmanı gerecek," diye araya girdi.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal," diye bağırdım.

Skylar'ın gözleri büyüdüğünde pişmanlık hissi tıpkı bir tuğla gibi ka-
tana düşmüştü. Zaten nişanlısını öldürmüştüm, ona karşı pislik olmanın
bu anlamı yoktu.

Skylar ortadan kaybolmadan önce Lennon belli belirsiz, "Hayranınla-
rı eğleneler," diye mırıldandı.

Bakışlarımı bedenindeki bütün kıvrımlarda gezdirirken dudağımdaki
piercingi dişledim. "Planım o yönde."

Lennon buraya savaş başlatmak için gelmişti.

Ve şimdi istediği olmuştu.

35. BÖLÜM

LENNON

Görünüşe göre *konuşmamızı* bölen kız, bir hayran değildi. Çünkü mu fağa girdiğimde onu Phoenix'le seks yaparken değil, konuşurken bul muştum. Daha doğrusu konuşmayı *deniyordu*, Phoenix ona bakmıyordu bile.

Phoenix, içeri girdiğimi fark ettiğinde öyle hızlı ayağa kalktı ki güzel sarışın oturduğu yerde kaydı. "Hadi ama Phoenix. Bir şeyler bulmanız gerekiyor."

Onu görmezden gelerek tezgâhtan bir şişe Jack kaptı ve yanımdan geçti.

Merakımın iyice tavan yapmasıyla, "Sen kimsin?" diye sordum. Muh temelen bu beni ilgilendirmiyordu. Fakat kalan son ranzayı istemekle kalmayıp Phoenix'le ciddi bir konuşma yapmaya çalışmasına bakılırsa kız takıldığı biri olmaktan çok uzaktı.

"Ben Skylar... yeni basın danışmanı." Tıpkı Memphis gibi Güney ak sanı vardı ve bu neden burada olduğu gibi pek çok şeyi açıklıyordu. "Ah."

"Sen de Lennon olmalısın."

"Evet."

Sıcak bir gülümsemeyle elini havada salladı. "Bu otobüsteki tek kadın lar olduğumuza göre birbirimizi tanımalıyız."

Sabrina ve diğer arkadaşlarının lise boyunca yaptıkları işkenceler saye sinde, onun gibi kızlara karşı genellikle temkinli yaklaşırdım ama samimi görünüyordu. Ayrıca onu, sırf güzel ve zayıf olduğu için yargılamamanın, lisedeki kızların beni bunlardan hiçbiri olmadığım için yargılamasından pek bir farkı yoktu.

Masaya oturdum. "Ne zamandan beri Sharp Objects için çalışıyorsun?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Dört yıldan biraz daha fazla."

Bu tuhaftı. "Yeni olduğunu söylediğini sanıyordum?"

“Yeni basın danışmanıyım.” Su şişesine uzanarak ufak bir yudum aldı. Bundan önce grubun lisanslı ürünlerinin satışını yapmakla ilgileniyordum. “Terfi için tebrikler.”

“Teşekkürler.” Yüzündeki neşeli ifade soldu ve şişeyi masaya bıraktı. “Sadece Josh’ın nişanlısı olduğum için işe alındım.”

Midem pişmanlık ve hüznle burkuldu. Onu tebrik ettiğim için kendimi bir canavar gibi hissediyordum. “Çok üzgünüm.”

Titreyen bir sesle, “Bunu yapmasak olur mu?” diye fısıldadı. “Başsağlığı dilediğin için ne kadar minnettar olsam da yas tutan bir eski nişanlı olmak...”

Göğsüm sızladı. Söylediklerinin ne kadar kötü hissettirdiğini hayal bile edemiyordum.

Cümlesini, “Yorucu mu?” diye tamamladım.

“Evet.” Boynundaki ince zincirden sarkan büyük elmas yüzüğü sıkıca kavradı. “Josh hayattayken insanlar benimle sadece onun nişanlısı olduğum için konuşurdu. Şimdiyse sadece kötü hissettikleri için konuşuyorlar.” Gözleri tekrar benimkileri buldu. “Bilirsin, beni sadece ben olduğum için seven gerçek bir arkadaşına sahip olmak güzel olurdu.”

Başımla onayladım.

Konuyu değiştirerek, “Her neyse,” dedi. “Her zaman basın danışmanlığı yapmak istemiştim. Bu yüzden, böyle bir fırsat için minnettarım.”

“Tüm zamanını Phoenix’in aldığını hayal edebiliyorum.” Yüzümü buruşturdum. “Daha iyi bir iş çıkarıp işini kolaylaştırmaya çalışacağım.”

Burnunu kırıştırdı. “Phoenix kesinlikle ele avuca sığmayan bir tip ama grubun en sorunlu üyesi değil.”

Bu beni şaşırtmıştı. “Öyle mi?”

Bana hüznü bir gülümsemeyle baktı. “Evet. Eskiden Josh’tı.” Yüzünün de tuhaf bir ifade belirdi ve dudakları sert bir çizgiye dönüştü. “Şimdiyse bu görevi Memphis yerine getiriyor.”

Dikkatimi çekmediğini söylemek yalan olurdu. “Memphis’in nesi var?”

İç çekerek şakaklarını ovmadan önce, “Lütfen bundan kimseye bahsetme,” dedi. “Tabii TMZ’nin dün çıkan makalesi sayesinde artık herkes biliyor.”

“Kimseye bahsetmeyeceğim.”

NIDA imzaladığıma göre istesem de kimseye bahsedemezdim. Ayrıca mahvermek istediğim kişi Memphis değildi.

“Onun bebeğine hamile olduğunu iddia eden iki kadın ortaya çıktı.” Keskin bir nefes verdi. “Biri ünlü bir televizyon yıldızı, diğeri ise...” Dudakları kapandı ve durdu. Sanki bu kelimeleri söylemek onu fiziksel olarak hasta ediyordu. “Diğeri reşit değil,” diye mırıldandı bir süre sonra.

Artık konuşurken neden bu kadar zorlandığını anlayabiliyordum.

“Vay canına... bu...”

“Biliyorum.” Bileğindeki lastiği çıkarıp uzun, sarı saçlarını başının tepesinde bir topuz haline getirdi. “Phoenix’in sarhoşken yaptığı maskara lıklardan ve Memphis ile ilgili ortaya çıkan hikâyelerden sonra, Chandler benim de turneye katılmamın iyi bir fikir olacağını düşündü.”

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. “Evet...”

Ranzaların bulunduğu alanın kapısının açılması ve Memphis ile Phoenix’in sendeleyerek dışarı çıkması üzerine konuşmayı kestim. Phoenix’in elindeki şişenin boş olduğunu fark ettiğimde, hayal kırıklığı göğsümde büyümeye başladı.

“Bize aldırmayın,” diye mırıldandı Memphis. “Sadece yeni bir şişe için geldik.”

Skylar ile tedirgin bir şekilde birbirimize baktık.

Ardından masadan kalkıp *problemlerimizle* ilgilenmeye koyulduk.

Kulisteeki koltuktan Skylar’ın bir yığın evrakı karıştırmasını izlerken, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“İnan bana, bilmek istemezsin.”

Bu sadece daha fazla merak etmeme sebep olmuştu.

Ne düşündüğümü anlamış gibi yüzünü buruşturdu. “Memphis’in son olaylarından sonra herkesin yaşadığı ilişkileri ve bunların gerçekleştiği şeyirleri içeren birkaç dijital tablo yapmaya karar verdim. Böylece her şeyi takip edebiliyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bütün bunları nereden biliyorsun ki?”

Dört yıldır grupta birlikte olabilirdi ama yaşadıkları her ilişkiyi takip etmesinin imkânı yoktu.

"Hepsini bilmiyorum, bunlar sadece hatırladıklarım." Yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Dün yaptırmalarını istediğim son STD* testinin sonucuyla birlikte." Kalemle bir şeyi daire içine aldı. "Daha fazla sürpriz ya da TMZ haberi istemiyorum."

Onu suçlayamazdım.

İlgimin artmasıyla birlikte kâğıt yığınınına göz attım. Phoenix'in listesi onun ne kadar uzun olduğunu merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ancak kendimi açık ermemek konusunda pek başarılı olamadığım için Skylar beni gizlice bakmaya çalışırken yakaladı. "George mu Phoenix mi?"

Grubun çaldığı şarkı sona ererken, "Ne?" diye sordum.

Phoenix konserlerinde benim şarkımı çalmayı bıraktığına göre buraya gelmeleri an meselesiydi.

"Aptal olduğunu düşünmüyorum, Lennon." Sesi, sanki bir komplo düzenliyormuş gibi kısıldı. "İlgilendiğin kim? George mu Phoenix mi?"

"İkisiyle de ilgilenmiyorum."

Skylar'ı sevmiş olsam da bu hileli sorusundan hoşlanmamıştım.

Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Ben de arkadaş olacağımızı sanmıştım."

Yapmak istediğim son şey zaten üzülecek çok şeyi olan birini daha fazla üzmekti. "George," diye geçiştirdim. Phoenix'e karşı hissettiklerim hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

Aerosmith'in "Cryin'" şarkısının girişi salonda yankılanırken beni süzdü.

"Neden *bunu* çalışıyorlar?"

Kaleminin kapağını taktı. "Phoenix, Sharp Objects'i söylememeye kararlı. Favori sanatçılarından birine selam vermesini ve her gösterinin sonunda ona ait bir şarkıyı seslendirmesini söyledim. Böylece, bu başka türlü olumlu bir şeye dönüştürebileceğiz ve hayranları da bir nevi şikâyet etmeyi bırakacaklar."

Halka ilişkiler açısından bakıldığında bu dâhiyane bir fikirdi ancak kişisel olarak bundan nefret etmiştim. Şarkımı söylemesi gerektiği zaman, Phoenix'in acı çekmesini izlemekten keyif alıyordum.

Elindeki desteyi çantasına yerleştirirken, "George temiz," dedi. "Ve bildiğim kadarıyla uzaktan da olsa ilgilendiği tek kız... sensin."

Vay canına. "Anladım."

* Cinsel yolla bulaşan hastalıkların tespiti amacıyla yapılan bir tür sağlık testi

Bakışları daha sorgulayıcı bir hâl aldı. “İçimden bir ses senin aynı şeyleri hissetmediğini söylüyor.”

Sorduğu sorulardan dolayı rahatsız hissederek omuz silktim. “George tatlı biri.”

Kahkaha attı. “*Tatlı* genellikle başarısızlıkla sonuçlanır.”

Lanet olsun.

“Hayır,” diye savunmaya geçtim. “Tatlı iyidir.”

“Tatlı, karısı için kapıyı açık tutan yaşlı adamlara denir. Tatlı, altı yaşında bir çocuğun sana çiçek sandığı yabancı otları uzatmasına denir. Ateşli ve ahlaksız bir gece geçirmek istediğin adamlara denmez.” Dudakları ke-yifle seğirdi. “Ondan hoşlanmıyorsun.”

Hoşlanabilirdim.

Eğer adi pislik geri çekilseydi.

“Bilmiyorum. Bunu söylemek için henüz çok erken.” Hillcrest’teki evimdeki buzdolabında, George’dan daha uzun süredir tanıdığım bir peynir olduğuna emindim.

Ayrıca soğukkanlı hırsızlar yerine tatlı olanları tercih ederdim.

Şarkı bittiğinde, “Phoenix de temiz,” dedi Skylar. Ardından grup odaya girmeden hemen önce elimi sıkıp, “Güvenilir olan her zaman güvenli bir seçenek değildir, Lennon,” diye fısıldadı.

Tam olarak neyden bahsettiğini soracakken Phoenix içeri girdi. Kane peye doğru ilerlerken muhteşem yüzündeki alaycı sırıttışı tokatlama isteğiyle dolmuştum. “Bakın kim sonunda kulisi bulabilmiş.”

Arkalarında, güvenlik görevlisi ve açık seçik kıyafetler giymiş bir grup kızla birlikte diğerleri de içeri girdiğinde karşılık veremedim. Güvenlik görevlisi, “Tehlike yok,” diye duyurduğunda kızlar gözlerine kestirdikleri erkeklerin yanına yaklaştı. Phoenix’in kolunu doladığı sarışını ilk başta tamınamıştım. Daha sonra onun, iki hafta önce sırf onu süitten kovduğum için kiloma laf eden kız olduğunu fark ettim.

Dikkatimi küçük buzdolabından bir şişe soda alan George’a çevirdim. Skylar’ın söylediği son şeyle ne kastettiğinden emin değildim ama benim için en iyisinin ne olduğunu biliyordum.

Tatlı ve güvenli.

“Durun bakalım.” Skylar çantasına uzanarak bakışlarını kızlara çevirmeden önce erkeklere kondom fırlattı. “Fotoğraf, video, sosyal medyada paylaşım ve basına konuşmak yok. Kuralları çiğnerseniz bu, buraya son gelişiniz olur. Beni anlıyor musunuz?”

Başlarını sallamaya başladıklarında Memphis kondomunu Phoenix'a fırlattı. "Otele dönüp biraz uyuyacağım." Kızlardan biri onu takip etmek üzereyken, "Yalnız," diye ekledi.

Phoenix, kızın kendisine katılmasını işaret ettiğinde bana doğru attığı zehirli bakışlar gözümden kaçmamıştı. "Bana bir tane daha."

Saçmalıklarını kaldıracak havada olmadığım için koltuktan kalktım. "Phoenix..."

"Ne?" Kolunu ikinci kızın omzuna doladı. "Onların yerini mi almak istiyorsun?" Derin ve sert ses tonu, gözlerinde beliren alaycı parıltıyla vücudumu baştan aşağı süzerken bir bıçak kadar acıtmıştı. "Yoksa *benimkini* mi tercih edersin?"

Parmaklarım, onu yumruklamaya duyduğum ihtiyaçla içgüdüsel bir şekilde kıvrılsa da kendimi tutmayı başardım. "Kendini övmeyi bırak." Şakaklarımı ovuşturarak yarattığı baş ağrısını engellemeye çalıştım. "Bu gece sana bakıcılık yapamayacak kadar yorgunum, bana bir iyilik yap ve yatağına git."

Kızlara, külotlarını indirmelerine neden olacak bir sırtışıla baktı. "Ben de tam olarak bunu yapıyordum."

George bize doğru yürüyerek, "O halde bu gece boşsun," diye araya girdi. "Odama gelip bir şeyler izlemek ister misin?"

Phoenix'in burun delikleri öfkeyle genişlediğinde, ona kendi zehrini tatırtmak için bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

"Hayır," dediğimde dudağının kenarında ukala bir gülümseme belirli fakat devam ettiğimde gülümsemesi kayboldu. "Tabii eğer istersen sen benim odama gelebilirsin ve bir film izleyebiliriz."

Çenesinde seğiren kasla birlikte mavi gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. *Görev başarıyla tamamlanmıştı.*

36. BÖLÜM

LENNON

George, bir başka Çin mantısına uzanıp bir ısırık almadan önce, “Bu gerçekten berbat,” dedi. “Özür dilerim.”

Planımız dışarıdan yemek sipariş edip film izlemektir ancak son iki saatte yatağımda oturmuş konuşuyorduk. Bana, otuz yılın ardından hâlâ mutlu bir evlilikleri olan annesiyle babasından ve taparcasına sevdiği küçük kız kardeşinden bahsetmişti. Ardından ben de ona annem ve babamla ilgili olan sırlarımı açmıştım.

Ağızındaki parçayı çiğnerken kaşları çatıldı. “Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Sempatisini takdir etsem de babam hakkında konuşmak onu daha da fazla özlememe sebep oluyordu. Bayan Palma durumunun çok iyi olduğunu söylüyordu ve bu sabah onunla konuştuğumda da keyfi gayet yerindeydi. Yine de onu göremiyor olmaktan nefret ediyordum.

Bir sonraki konuşmamızın FaceTime üzerinden gerçekleşmesi için babamı ikna edebilmesini umuyordum.

“Kendini beğenmiş bir kaltak gibi görünmek istemem ama konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Tabii.” Peçeteyle ağzını sildi. “Elbette.”

Bakışlarını yere çevirmeden önce derin bir nefes aldı. “Aslında sana sormak istediğim bir şey vardı.”

Ciddi ifadesine karşılık çiğnemeyi bıraktım. “Ne oldu?”

“Sen ve Phoenix...”

Sanki bu bir işaretmiş gibi duvarın diğer tarafından keskin bir gürültü yankılandı. Ardından boğuk bir ses, “Siktir, işte bu,” diye bağırdı.

“Üzgünüm,” diye homurdandım yatak başlığı daha sert bir gürültüyle duvara çarptığında. “Ne diyordun?”

George, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. Bakışları ben ve duvar arasında gidip geldi. “İkinizin olayı ne? Daha önce çıktığınızı biliyorum ama...” Sesi kısıldı ve nihayet gürültü sona erdi.

Yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım çünkü yeniden başlaması pek uzun sürmemişti. Bakışlarımı kaçırarak dikkatimi önümdeki tavukla brolüye verdim. “Lisedeyken çok kısa süren bir şey yaşadık ama önemsizdi.”

“Onun için pek önemsizmiş gibi durmuyor.” Bana bakarken bocaladı. “Sadece yanlış kapıyı çalmış olmak istemiyorum.”

Ortada bir kapı olmadığımı söylemek istesem de o kadar içten görünüyordu ki ona kızamadım. “Kendi açımdan konuşmak gerekirse ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.” Yüksek dozda *kin* dışında. “Eğer endişelendiğin şey buysa.”

Gözle görülür bir şekilde rahatlayarak gülümsedi. “Güzel.”

Adi pisliğin aksine ben dürüstlüğe önem veriyordum, bu yüzden ona gerçeği söyledim. “Yine de ciddi bir şeyler peşinde değilim. Babamın yaşadıkları sebebiyle bir ilişkiyle uğraşacak kadar enerjim yok.”

“Seni anlıyorum ve sen hangi hızda gitmek istersen ben de sana aynı şekilde eşlik ederim.” Yanıma yaklaştı. “Sadece seni tanımaya devam etmek istiyorum, bu hoşuma gidiyor.”

“Benim de.”

George sadece ılımlı bir insan değil, aynı zamanda nazik ve normaldi de. Benimle gerçekten düzgün nedenlerden dolayı ilgileniyor gibiydi. İşte bu yüzden yüzüme doğru eğildiğinde onu itmedim.

Ancak bu, iğrenç yatak başlığının çıkardığı gümbürtü intikam almış gibi geri gelene kadar sürmüştü.

Duvara ters ters baktım. “Oraya gidip onu boğacağım.”

“Ortamı bozmakta üstüne yok,” diye mırıldandı George. “Neden benim odama gitmiyoruz?”

Eğer onun odasına gidersek... öpüşecektik.

Belki de daha fazlasını yapacaktık.

Güm. Güm. Güm.

“Lütfen yanlış anlama ama çok uzun bir gündü ve çok yorgunum. Tam olarak yalan sayılmazdı. Phoenix’le uğraşmak gerçekten yorucuydu ve benim de uykumu almam gerekiyordu.

Tanrı’ya şükür George onu reddetmeme kızmamış veya beni zorlamamıştı. “Sorun değil.”

Ona kapıya kadar eşlik ettim. “İyi vakit geçirdim.”

“Ben de öyle.”

Bir randevu ardından geçirilen o garip anla baş başa kalmıştık. Aslında bunun bir randevu sayıldığından da pek emin değildim ama George da öyle düşünüyor olmalı ki ona sarılmak için eğildiğimde o da beni öpmek için eğilmişti.

Bu da işleri daha da garipleştirdi çünkü dudakları dudaklarıma değmeden önce yarım bir sarılma gerçekleştirdik ve oldukça hızlı ve edepli bir şekilde birbirimizi öptük.

“Eve güvenli bir şekilde vardığını bilmem için bana mesaj at,” diye şaka yaptım gerginliği azaltmaya çalışarak.

İşe yaramışa benziyordu çünkü koridorda yürürken kısık sesle güldü. “Tamam.”

Bir dakika sonra odasının kapısı kapandı ve telefonumun ekranı bir mesajla aydınlandı.

George: *Bu gece çok eğlendim.*

Lennon: *Ben de öyle.*

George: *Hadi uyu.*

Telefonu komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağa geçmek için üzerimdekileri çıkardım.

Tatlı ve güvenli iyiydi.

Papa Roach tişörtünü başımın üzerinden geçirirken birden intikam alma hırsıyla doldum.

Yatak başlığını kavradım ve birkaç kere duvara olabildiğince sert bir şekilde vurdum. Ardından yüksek sesle inledim.

Bu senin içindi, pislik herif.

Uykumdan uyanmamı sağlayan şey, içimi kaplayan küçük zevk dalgaları olmuştu. Phoenix'in ıslak ve ıslak ağzı nazikçe amımı okşarken gözlerimi sıkıca kapattım. Gerçek hayatta ondan ne kadar nefret etsem de bu rüyadan uyanmak istemiyordum. Çünkü rüyalarımda bana ihanet eden bir pislik değildi, beni asla incitmiyordu.

Rüyalarımda... beni daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaltıyordu.

O memelerimi kavrarken genzimden gelen bir sesle fısıldadım. “Phoenix.” Bu fanteziyi daha gerçekçi hale getirmek adına, elimi bacaklarıma

arasına sokmak için bedenimden aşağı kaydardım. Parmaklarımı uzum ve ipeksi saç tellerine temas ettiği anda sarsıldım.

Gözlerimi açtığımda şaşkınlıkla donakaldım. Görünüşe göre sandığımı gibi gerçekçi bir rüya görmüyordum çünkü... bacaklarımın arasında bir sarışın vardı.

Hızla ayağa fırladığımda sert bir şey derime battı. "Ne..." Bileklerimin den birinin yatak başlığına kelepçelendiğini fark ettiğim anda kelimeler boğazıma dizildi.

Ne haltlar dönüyordu?

Bu delirmiş kaltağa beni serbest bırakmasını söyleyeceğim sırada, diklatim odanın diğer tarafındaki uzun boylu gölgeye takıldı.

"Kelepçelerin *tam bir deneyim* yaşamana yardımcı olacağını düşündüm." Phoenix, öne doğru bir adım atıp acımasızca sırtıttı. Aralık banyo kapısından içeri sızan ışık, çıplak bedenini sanki o efsanevi bir tanrıymış gibi aydınlatıyordu. Fakat nabzımın hızlanmasına neden olan asıl şey, gözlerindeki karanlık ve tehditkâr bakıştı.

Avını köşeye sıkıştırmış yırtıcı bir hayvan gibi yatağın ucuna doğru ilerledi. Öfkeyle karışan hiddet midemi burkuyordu. "*Ne oluyor?*"

Sarışın donakaldı.

Phoenix kollarını göğsünde birleştirerek bakışlarını aşağı çevirdi. "Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Ben... sen delisin." Kelepçenin parçalanmasını umarak bileğimi çelik yatak başlığına vurdum. "Hem de lanet olası bir raporla kanıtlanabilecek şekilde."

Phoenix'in yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. "Sorun ne, Lennon?" dedi alayla. "Başa çıkamıyor musun?"

Sözleri, kendi açtığı yaraya tuz basmasıyla eşdeğerdi.

Bu adi pislik istediğim her şeye sahipti ve bunları elde etmek için *beni* kullanmıştı.

Kaşlarını çatıp bunu ona hatırlatmak için dudaklarımı aralasanı da o sırtıma sapladığı bıçağı döndürmeyi tercih etmişti. "Sahnede senin değil, benim olmaman bir nedeni var."

Daha önce ondan nefret ettiğimi düşünsem bile şu anda hissettiklerimle kıyaslanamazdı.

Nefretin, öldürücü bir zehir gibi damarlarıma pompalandığını ve onu kıskırtmak için beni teşvik ettiğini hissedebiliyordum. Phoenix'i ve arkasındaki her ne kadar dışarı atmak istesem de ona verdiğim hayatı yaşıyordum.

mayacağı mı kabul etmek yerine kendi ses tellerimi kör ve paslı bir jilette kesmeyi tercih ederdim.

Çaldığı hayatı.

Hâlâ kasıklarımın birkaç santim uzakta duran kıza baktım. Kilomla dalga geçen kız olması yapacağım şeyi daha da iyi hale getirecekti.

Kızın başının arkasını kavrayarak Phoenix'e şeytani bir bakış attım. "Devam et."

Biz düşmanca bakışırken kız dikkatle amımı yaladı. Sanki şu anda emirleri kimin verdiğinden ve kimi dinlemesi gerektiğinden emin olamıyordu.

Siktir git, Phoenix Walker.

Bacaklarımı daha geniş bir şekilde açtım. "Daha hızlı."

Hareketleri hızlandı ancak ince ve solmuş tişörtümün altındaki meme uçlarımı sertleştiren şey, *Phoenix'in* yüzünde beliren saf açıklıktı. Şehvetli dudakları onlara odaklandığım anda kesik nefeslerle aralandı ve bakışları aşağı doğru kaydı. Dişleri, piercingini kavramadan önce acı çekermiş gibi altdudağında gezindi.

Sanki bacaklarımın arasındaki yüzün kendisine ait olmasını diliyordu.

Gerginlik ve öfke, aramızdaki boşluğu eşit ölçüde dolduruyordu. Kıvılcımları hissetmek için birbirimize dokunmamıza gerek yoktu. Tanrını, birbirimizden hoşlanmamıza bile gerek yoktu.

Elini belirgin şişkinliğin üzerinde gezdirdiğinde dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı. Bana kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı ve aletine dokunan elinin hareketleri hızlandı.

Asla itiraf edemeyecek olsam da o ne istediğimin tamamen farkında görünüyordu.

Fermuarını indirirken odada yankılanan ses, kulaklarımda çınlayan kalp atışlarıma eşlik etti. İçime sıcak bir his yayıldı. Phoenix kendisine dokunurken onu izlememek için sahip olduğum iradenin her bir zerresini kullanmak zorunda kaldım.

Beni sürüklediği uçurumdan düşmek üzere olduğumu hissetmiş gibi bakışlarında ukala bir parıltı belirdi ve aşağı bakmam için bana meydan okudu. Şehvet ve nefret, kontrolü ele geçirmek için içimde mücadele ediyordu.

Onun verdiği savaşın aynısını ben de veriyordum.

Çünkü ikimiz de istemememiz gereken bir şeyi istiyorduk.

Kısık bir inleme odayı doldurduğunda, ses doğrudan bacaklarımın arasına isabet etti ve kendimi durduramadan göz temasını kestim.

Elinde tuttuğu beyaz bir kumaşla kendini sert ve hızlı bir şekilde okarken, beyaz kumaş aletini görmemi kısmen de olsa engelliyordu. Kendini okşadığı şeyin benim külotum olduğunu fark ettiğimde kanım ısındı.

Kesik bir nefes verdi. Dikkatimi klitorisimi yalayan sarışına çevirerek derin bir nefes aldım. Zevk, vücudumu yavaş yavaş sarıyordu. Boşalmaya o kadar yakındım ki tadını alabiliyordum.

Karnım kasıldığında kalçalarımı kıpırdattım. O kadar çok tahrik olmuşum ki bacaklarımın arasındakinin bir kız olması da ona sunduğumuz joyla Phoenix'in kendisini tatmin etmesi de umurumda değildi.

Sadece boşalmaya ihtiyacım vardı. *Yakında.*

Başının arkasındaki tutuşumu sıklaştırarak yüzünü ihtiyacım olan yere çektim. "Durma."

Bakışlarımı kızdan ayırıp Phoenix'in iç çamaşırımıyla okşadığı büyük aletine kaydırdım. Ucu beyaz bir sıvıyla parlıyordu ve aleti boyunca uzanan kalın damarlar, onu ağzıma alabilmem için ondan ölesiye nefret etmiyor olmamı dilememe neden olmuştu.

Phoenix de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, bakışları dudaklarım ve benim arasında gidip geldikten sonra uzunluğunu kavrayan eli hızlandı.

Hareketleri hızlanırken ön kollarındaki kaslar esnedi. Kızın amımı daha hızlı yalaması aklıma kaybetmeme neden olacaktı.

Phoenix birden, "Dur," diye hırladı. Kızın hareketleri anında kesildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Boşalmama saniyeler kalmıştı.

Piç.

Onun yerine beni dinlemesi için yalvarırcasına, "Devam et," dedim.

Phoenix bana yandan bir bakış atıp kıza, "Kimin için buradasın?" diye sordu. Ben daha gözümü kırpamadan kız hızla yataktan kalkıp onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Phoenix aletini birkaç kez daha sıvazladıktan sonra kasları kasıldı ve kızın yüzü menisiyle kaplandı. "Alacağın tek şey bu."

Geri çekilip aletini tekrar pantolonunun içine soktukten sonra, "İşya tamamı topla ve dışarı çık," dedi.

Tanrım.

Kız yerdeki elbisesini alıp kapıya doğru koştururken utancı elle tutulur bir şekilde hissediliyordu.

Gözlerimi kısıtım. "Pisliğin tekisin."

Öfkem onu sadece eğlendirmişti. "Ona yalvardığı şeyi verdim."

Yavaşça yatağa doğru eğildi. "Ayrıca, istediğinin o olmadığını ıktırz de biliyoruz."

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve Phoenix bana doğru yaklaşırken bacaklarımı birbirine bastırdım. "Senin yerine onu tercih ederim."

Bacaklarımı birbirinden ayırırken bana attığı bakışlar, bunun yalnız olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Yüzünü amıma yaklaştırdığında gözlerinde beliren ateşi ve içimde beliren kırılganlığı görmezden gelmeyi çalıştım.

"Bu yüzden mi kendine dokunmaya hazırlanırken benim adımla fısıldadın?"
Ondan nefret ediyordum. Ondan ölesiye nefret ediyordum.

Kendini aralanmış bacaklarımın arasına yerleştirdiği sırada ürpererek, "O bir rüyaydı," diye fısıldadım. "Hatta *kâbus* demek daha doğru olur."

Kalçakemiğimi öpmeden önce tişörtümü yukarı doğru itti. "Hangisi daha rahat uyumanı sağlayacaksa kendine onu söyleyebilirsin." Dudağının köşesi kıvrıldı. "Duruma bakılırsa, beni düşünürken kendini tatmin etmekle o kadar meşgulsün ki *uyuyamıyorsun*."

Ağzını aşağıya doğru kaydırduğunda midem düğümlendi. Kirli sakalı hassas tenime sürtünerek bana işkence ediyordu. Temel ve ilkel ihtiyaçlarının karşısında mantığımın geri planda kaldığı açıktı. Onu durdurmam gerektiğini bilmeme rağmen aynı zamanda rahatlamak da istiyordum.

Yine de bu, arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu.

"Haklıydın." Dudakları bacaklarımın iç kısmına dokunduğunda kalçalarımı yüzüne doğru itmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. "İstediğim o değildi."

Durdu ve devam etmemi bekleyerek uzun, siyah kirpiklerinin altından bana baktı.

Ona istediğini vermemi bekliyordu.

"George'du."

Alçak ve tehditkâr bir sesle hırlamadan önce keskin dişlerini tenime geçirdi. "Yalancı."

Acının tenimde bıraktığı sızı beni daha da azdırmıştı. *Lanet olsun.*

"Bu odada yalancı olan tek bir kişi var." Ne zaman yalnız kalsak bunnı ona hatırlatma ihtiyacıyla doluyordum.

Burnunun ucu, kadınlığımı boylu boyunca sıyırdığında kalbim göğsünden fırlayacakmış gibi attı. "Phoenix..."

Dişlerini sıktı ve yumuşak deriyi ağzına doğru çekerek amımı lezzetli bir meyveymiş gibi emip ısırmaya başladı.

Dilinin *içimde* olmasına ihtiyacım vardı fakat o, sadece bir santimetre hareket ederek tenimi yalamaya devam etti. Hayal kırıklığım elle tutulabilir bir seviyeye yükselmmişti.

Kadınlığımı ağzına doğru iterek, "Beni boşalt," diye fısıkladım. "*Şimdi*"

Ama yapmadı. Bunun yerine dili ve dişleriyle bana işkence etmeye devam etti. Bense bedenimde yarattığı bu ihtiyacı hafifletmesi için çaresizce inledim.

Penisi sertçe emip dişlerinin arasına çekerken, "Yalvar," diye inledi.

Ona gidip kendisini becermesini söylemek üzereydim ki iki parmağıyla kadınlığımı araladı. Bu yüzden istemeyerek de olsa kelimelerimi yuttum.

"Hadî, Hayran Kız. Uslu bir kız ol ve bu küçük, dar amcığı yalayıp yutmam için yalvar."

Ardından klitorisime beni daha da azdıran, bir yandan da boşalmama izin vermeyen türden kısa bir nefes üfledi. Kendime engel olamayacak kadar kaybolmuştum. "Lütfen."

Dilinin ucu sızlayan klitorisimi okşarken bakışları cezalandırmış gibi penimi yakıyordu. Gözlerimi kapattım ve o hissi kovalamak isteyerek kollarımı kaldırdım.

Çok yakındım.

Canet. Olası. Derecede. Yakındım.

Ve aniden durdu.

Boğazım öfkeli gözyaşlarıyla tıkanırken boşta olan elimi yumruk yaparak yatağa vurdum.

Dişleri, yırtıcı bir hayvanınki gibi parlıyordu. "Artık biliyorsun."

Phoenix yataktan kalkmadan önce, "Neyi?" diye homurdandım.

"Bir şekilde daha büyük bir pislik olmayı nasıl başardığını mı?"

İstirapla dolu okyanus mavisi gözleri, ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı. Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu."

Ardından dışarı çıktı.

Bunu kasıtlı yaptığını bilmeme rağmen, "Kelepçeleri çözmeyi unut-tun!" diye bağırdım.

Bakışlarım, bacaklarımın arasındaki açık mor izleri bulduğunda nefesim boğazımda tıkanmıştı.

Vahşi bir canavar tarafından saldırıya uğramış gibiydim. Ya da vücutta kızırgıllıklar ve morluklar bırakarak kendi bölgesini işaretlemek isteyen bir yılan tarafından. Böylece grup arkadaşı tam olarak kime ait olduğumu görecekti.

İşe yaramayacak olması çok üzücüydü.

Çünkü artık ona ait değildim.

37. BÖLÜM

LENNON

Storm'un çıkardığı kaotik davul sesleri yüzünden, George'un söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamayarak kulağımı işaret ettim. "Üzgünümü, ne dedin?"

"Dün gece gerçekten iyi vakit geçirdiğimi söyledim," diye bağırdı. Birazık fazla yüksek olduğunu söylemem gerekiyordu, Storm sesi kısmak için tam o anı seçmişti.

"Ben de öyle." Bunu dün gece vedalaştığımız sırada olduğu gibi tuhal bir şeye dönüştürmek istemeyerek devam ettim. "Ayrıca belki bir sonraki sefere gerçekten bir film izleriz."

Tam o sırada, yirmi adım ötemdeki Chandler ile konuşan Phoenix konuşmayı kesti. Gözleri küçük noktalara dönüşecek şekilde kısıldığında, yapabildiğim tek şey gözlerimi devirmemek için çabalamak oldu.

Omuzlarımı dikleştirip tekrar George'a döndüm.

Tatlı ve güvenli.

"Belki de bir sonraki sefere gerçek bir öpücük alabilirim." Yaklaşarak dikkatini dudaklarıma verdi. "Ya da bunu hemen şimdi yapabiliriz."

Şu anda işteydim. Ayrıca tam olarak ses kontrolünün ortasında olduğumuzu ve etrafımızda *bir sürü* insan olduğunu varsayarsak da bu pek iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Yavaş ol, Kazanova."

George, Phoenix'in sesiyle birlikte arkasını döndü. Phoenix, çenesi kısılmış bir şekilde başparmağıyla arkasındaki sahneyi işaret etti. "Sırada sen varsın."

George üzgün bir şekilde bana baktı ve yanağımı öpmeden önce garip bir şekilde saçlarımı karıştırdı. "Daha sonra görüşürüz."

Dağılmış atkuyruğumu düzeltirken, Phoenix'in üzerime diktiği bakışlarını fark ettim. "Sanırım küçük erkek arkadaşının bizden haberi yok."

Saçlarımı toplayarak tokayı etrafına doladım. “Bunun sebebi, biz diye bir şey olmaması.”

Dilini dudağındaki piercing üzerinde gezdirerek ateşli bakışlarıyla vurulumu süzdü. “Amındaki ısırtık izleri öyle söylemiyor.”

Söylediği şeyin yarattığı utancı bastırmak için kendimi zorlayarak salı neye çıkan George’u inceledim.

İatlı ve güvenli. Yeni mantram buymuş gibi içimden tekrar ettim.

“Dün gece olanlar bir daha asla olmayacak.” Ne kadar ciddi olduğunu anlaması için bakışlarımı George’dan ayırarak Phoenix’e çevirdim. George’dan hoşlanıyorum. İyi biri.”

Bu onun asla anlayamayacağı bir şeydi çünkü Phoenix öyle biri *değildi*.

Uzun süre cevap vermedi öyle ki içten içe sevinmiştim.

Pislik herifin bunu o kalın kafasına sokmasının zamanı gelmişti.

Atıştırmalık masasına doğru ilerlemeyi düşündüğüm sırada Phoenix bana doğru eğildi. Nihayet konuştuğunda sıcak nefesi kulağımı gıcıkliyordu. “İyi adamların külotunu ıslatamaması ne kadar da kötü.”

Cebinden bir şey çıkarırken dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karşı çıkmak için ağzımı açtığım sırada elinde tuttuğu külotu gördüm ve söyleyeceğim her şey yok oldu.

“Sana burada ihtiyacımız var, Phoenix,” diye seslendi biri.

Bana attığı bakış o kadar edepsizdi ki Chandler’ın telefon görüşmesi yapmak için odadan çıkmış olmasına sevinliyordum.

Phoenix sahneye doğru ilerlerken rahat bir nefes aldım. Aramızda ne kadar çok mesafe olursa o kadar iyiydi. Elbette rahatlamam pek uzun sürmemişti.

Külotumu mikrofon standına bağladığımda, dehşete kapılmadan önce kısa süreli bir şaşkınlıkla donakaldım. Kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu çünkü kimse o çamaşırın bana ait olduğunu bilmiyordu.

Tipki şarkım gibi.

Derin ve taze bir nefes alarak olduğum yerde durdum ve Godsmack’ın “Voodoo” şarkısını söylemeye başladığında içten içe irkilmeden edemedim.

Zihnime akın eden anılarla beraber, göğsümde büyüyen sızıyı ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da yapamıyorum.

Bir zamanlar, Phoenix Walker beni *özel* olduğuma inandırmıştı.

Ardından beni mahvetmişti.

Ona bunu tekrar yapma fırsatını vermeyecektim.

“O halde...” Skylar kahve bardağının üzerinden bakarak odamı inceledi. “Sabahın köründe *neden* yatak başlığına takılmış kelepçelerini açmam gerektiğini söyleyecek misin?”

Elinde kahve ve tatlıyla otel odamın kapısında belirdiğinde, bir amacı olduğunu anlamam gerekiyordu.

Bu gece için enerji topluyormuş. Hadi oradan.

Yorganın üzerindeki deseni inceledim. “Çok tuhaf, böyle bir şeyi hatırlamıyorum. Rüyanda görmediğine emin misin?”

Parlak gözleri sertleşti. “Senden hoşlanıyorum Lennon ama işimi yapmamı zorlaştırıyorsun. Konuşmaya başla.”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak omuz silkтім. “Söylediğim gibi bir misafirim vardı.”

Yarısı yenmiş pastasını ve kahve fincanını komodinin üzerine koyarak doğruldu. “Evet ama misafirinin *kim* olduğunu söylemedin.”

İsa aşkına. Onun yarı dedektif olduğuna artık ikna olmuştum.

İlgisizce tırnaklarımı inceledim. “Sen bir basın danışmanısın. Söylediğim her şey kamuoyu mahkemesinde aleyhime kullanılabilir.”

Beni incelerken çenesini sıvazladı. “Yani, bu misafir gruptan biriydi.”

Lanet olsun. Sadece çok güzel değil, aynı zamanda müthiş şekilde akıllıydı

Işın aslını öğrenmeyi kafaya koyduğunu belli edercesine önümüzdeki halıda volta atmaya başladı. “Bir bakalım, kelepçeler kesinlikle Storm’ın tarzı ama dün gece bir kızilla ayrıldı ve sen de üçlü seven bir tipe benzer miyorsun.”

Akıllı davranarak bir şey söylemedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “George’u seçmek kolay olurdu ama... Uzun bir süre durdu ve sanki gülüşünü bastırmak istiyormuş gibi yanağının içini dişledi. “Vücudunda tek bir ahlaksız kemik bile yok.”

Buna karşı çıkamazdım.

“Geriye sadece Phoenix kalıyor.” Volta atmayı bıraktı.

“Memphis’i unuttun,” diye karşılık verdim.

Gözlerinde tam olarak anlam veremediğim bir şey parladı, ardından zayıf bir gülümsemeyle bana baktı. “Üç numaralı bebeğin annesi olmak için fazla zekisin.”

Yatağın üzerinde duran çantasını aldı ve hızla kapıya yöneldi. Görünüşüne göre bu küçük bilgi alışverişi sırasında sınırları zorlanan sadece ben olmamıştım.

“Skylar?”

Arkasına döndü. “Efendim?”

Skylar insanların lafı dolandırmasından hoşlanmayan birine benziyordu, bu yüzden lafı uzatmadım. “Memphis’le aranızda ne var?”

Memphis, Josh’ın kardeşi olduğu için onunla ilgili konuşurken neden açık sözlü olmadığını anlayabiliyordum ama ben yargılayacak biri değilim. Bana güvenebilirdi.

Mükemmel biçimli kaşlarından birini kaldırdı. “Phoenix’le aranızda ne var?”

Şah mat.

Birbirimize öylece baktık fakat ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Neyse ki kısa bir süre sonra çalan telefonun sesi ikimizi de bu durumdan kurtarmıştı. Aydınlanan ekranda Bayan Palma’nın adını gördüğümde gülümsedim. “Bunu açmalıyım, babam arıyor.”

Beni derin uykumdan uyandıran şey telefonumun sesi olmuştu. Sersemlemiş halde yatağımın kenarındaki telefonu aldım.

Bugün babamla konuştuğumda her şey yolunda gitmişti. Kendisine hayat sigortası satmaya çalışan biri olduğumu düşünmesini hesaba katarsak olabildiğince yolundaydı demek daha doğru olurdu. Ekranda George’un adını gördüğümde rahatlayarak yeşil tuşa bastım ve telefonu kulağıma yasladım.

“Selam.”

“Bir şeyler yapmak ister misin?”

Bakışlarım komodinin üzerindeki saate kaydı. İkiyi biraz geçiyordu. Bir rock yıldızı için erken sayılabılırdı ama ben çoktan pijamalarımı giymiş ve yatağa girmiştim.

“Saat gecenin bir yarısı.” Skylar’ın sözleri aklıma geldi. “Bu bir seks araması mı?”

Belki de düşündüğüm kadar *vanilya* değildi.

“Ne? Hayır?”

* Herhangi bir özelliği olmayan, sıra dışı fanteziler ve fetiş öğeleri içermeyen türden cinsel ilişki türüdür.

Merakım bir anda balon gibi söndü.

“Yani... belki,” dedi hızla. “Evet der miydin?”

Bu adamın, özgüvenli olmak konusunda gerçekten çalışması gerekiyordu.

Zihnimde ona sunmak için çeşitli bahaneler üretirken duvarın diğer tarafından gelen gürültü dikkatimi dağıttı.

Lanet olsun, Phoenix.

“Cidden mi? Lanet olası elleri kelepçeli.”

Bu adi pislğin sikini pantolonunun içinde tutamaması yüzünden hak ettiğim dinlenmeyi bölmesine asla izin vermeyecektim.

George bir şeyler söylemeye devam ederken sözünü kestim. “Kapı mam gerekiyor.” Ardından dişlerimi sıkarak yataktan fırladım ve odaları mızı birbirine bağlayan kapıya ilerledim.

“Beni dinle, adi...”

Alçak ve acı dolu bir sesin kulaklarıma dolmasıyla cümlem yarıda kaldı. “Josh.”

Gözlerim karanlığa alıştığında Phoenix’in yatağında çırpınan bedeniy le karşı karşıya geldim. Adımlarım hızla ona doğru yönelirken yatak başlığı tekrar duvara çarptı.

Bileğindeki kelepçeleri hızla açmaya başladığımda, “Josh! Uyan!” diye bağırdı.

“Hey.” Elimini omzuna yerleştirip onu nazıkçe dürttüm. “Her şey yolunda. Sadece kötü bir rüya görüyorsun.”

“Josh!”

Siktir.

Onu biraz daha sert bir şekilde sarstım. “Phoenix...”

O kadar hızlı bir şekilde sıçradı ki neredeyse yere düşecektim.

Gözlerini açtı ve alnı kırışırken etrafı inceledi. Büyük bir şok geçiriyorm gibiydi. Aldığı nefesler öylesine düzensizdi ki kısa süreliğine yardım çağır mayı düşündüm.

Yatağın yanındaki lambayı açıp, “İyi misin?” diye sordum.

Tanrı aşkına, bu ne kadar aptalca bir soruydu. Tabii ki de iyi değildi Dostu ve aynı zamanda grup arkadaşının öldüğü bir kâbus görmüştü.

Üstelik bu, gerçekliği olan bir kâbustu.

Sersemlemiş bir halde yataktan fırlayarak mini bara yürüdü. Ardından kapıyı o kadar büyük bir kuvvetle açtı ki menteşelerin yerinden sokulmesine şaşırdım.

İçerisinde alkol bulunan ufak şişeleri inceledikten sonra bir şişe Bacardi'ye uzandı. Yatağın ucuna doğru ilerledim. "Sabah bunun için pişman olacaksın."

Chandler, Phoenix'in kendi özel hayatında içki içmesini pek umursamadığını söylemişti. Yine de içki, görmezden gelmeye çalıştığı şeytanlarını yok etmeyecekti. Sadece yenilerini yaratacaktı.

Homurdanarak kapağı açtı. "Pişman olduklarım listesine ekle."

İğilerek kolunun ön kısmını kavradım. "Bunun yerine kola içmeye ne dersin?"

"Harika fikir, satıcıyı arayacağım."

Yanlış anlamak konusunda üstüne yoktu.

Mini bardaki Coca-Cola kutusunu işaret ettim. "Gazlı içecek olandan bahsediyordum."

Yutkunurken âdemelması hareket etti. "Gazlı içecekler unutmamı sağlamayacak."

"Sarhoş olmak da öyle." İçimden bir ses bunu bildiğini söylüyordu, yine de denemekten bir zarar gelmezdi. Bu yüzden farklı bir taktik izlemeye karar vermiştim. "Bununla ilgili konuşmak ister misin?"

Bacardi'den bir yudum almadan önce, "Onun yerine içmeyi tercih ederim," diye söylendi.

Elbette beni şaşırtmamıştı. Phoenix'in kendisini açmasını sağlamak imkânsızla eşdeğerdi. Buna rağmen... deneyecektim.

"Arkadaşını kaybetmenin zor olduğunu biliyo..."

"Güven bana, bilmiyorsun." Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Gidebilirsin. Bundan sonrasını kendi başıma halledebilirim."

Beni kapı dışarı etmesi kalbimin küle dönmesine sebep olmuştu.

"Kalmak istiyorum."

Konuşmak istemiyor olabilirdi ama şu anda onu yalnız bırakmanın doğru olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca ona göz kulak olmak benim işimdi.

Bana sadece *sen bilirsin* diyen bir bakış attıktan sonra küçük bir Jack Daniels şişesini dudaklarına dayadı ve büyük yudumları alarak içti

* İngilizcede kola anlamına gelen "coke" kelimesi aynı zamanda esrar anlamında da kullanılır

Ardından sanki sarhoş olmak, katılmaya hazırlandığı olimpik bir spormuş gibi buzdolabından bir şişe Hennessey aldı.

“Phoenix.”

Muhtemelen bir duvarla konuşuyordum çünkü şişeyi çoktan bitirmişti.

“Yavaşlamalısın.”

Boşalmış şişeyi odanın diğer ucuna fırlattı. “Ve sen de gitmelisin.”

Yerden kalkarak köşedeki küçük bara ilerlediğinde midem endişeyle düğümlendi. Ancak barın üzerindeki votka şişesini aldığı anda endişe yerini öfkeye bıraktı. Diğerleri dışında bu beşinci şişesiydi.

Kontrol altında tutmaya çalıştığım soğukkanlılık bir dal gibi kırıldı ve ayağa fırladım. “Tanrım, seni sik kafalı. Artık durur musun!”

“Hayır.”

Empati kurmak için elimden geleni yapsam da bunu benim için zorlaştırıyordu. “Arkadaşını kaybetmenin çok acı olduğunu biliyorum ama...”

“Hiçbir bok bilmiyorsun!” Öyle yüksek bir sesle bağırdı ki irkildim.

“O zaman neden anlatmıyorsun?” Göğsüm acıyla sızladı. “Ve eğer bana anlatmak istemiyorsan... başka birine anlat. *Herhangi birine.*”

Çünkü uyuşturucu ve alkolle her şeyin üstesinden gelmeye çalışmak sadece daha erken ölmesine yol açacaktı.

Burun delikleri öfkeyle genişlerken şişeyi dudaklarına götürdü ve Houston'u ayaklar altına seren devasa pencereye ilerledi. Konuştuğunda irkilmeme neden olacak kadar uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Benim hatamdı,” dedi.

Önüme geçebileceğimiz felaketler, değer verdiklerimizin başına geldiğinde çoğunlukla kendimizi suçlama eğiliminde olurduk ama bu doğru değildi.

“Hayır, değildi,” diye karşılık verdim. “Arabayı kullanan sen değildin.”

Penceredeki yansımasından yüzünün saf acıyla buruştuğunu görebiliyordum.

“Hayır, ben sürüyordum.”

İtirafı odanın etrafımda dönmesine neden oldu.

Birçok düşünce -çoğu soruydu- zihnimin içinde cirit atsa da ağzımı kapalı tuttum. Sonunda konuşmaya başlamıştı ve ona durması için bir sebep vermek istemiyordum.

Votka şişesini kavrarken kolundaki damarlar belirginleşti. “Kafam o kadar iyiydi ki en sonunda kenara çektim.”

Boğazından öyle bir ses çıktı ki yüreğim burkuldu. "Josh, geri donmuş volunda araba kullanabilecek kadar iyi olduğunu söyledi... ama değildi. *Biliyordum* çünkü gecenin tamamını birlikte partileyerek geçirmiştik." Titrek bir nefes verdi. "Kahretsin, herifin birkaç dakika önce kontrol panelinden eroin çektiğini görmüştüm."

Geniş omuzları dünyanın tüm yükünü taşıyormuş gibi düştü. "Yine de bunu umursamayacak kadar kötü bir halde olduğum için anahtarları ona vererek yolcu koltuğuna geçtim." Sesi kısıldı. "Karşı bile çıkmadım."

Zihnimi zorlayarak suçluluk duygusunu hafifletecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

"Uyandığımda Josh hâlâ hayattaydı. Hatta şaka bile yapmıştı." Boştaki eliyle ensesini kavradı. "Arabanın perti çıkmıştı ama en azından hayattaydık." Hüzünlü bir şekilde devam etti. "Ardından ölümünü izledim."

Söylediklerini düşünürken göğsüm sıkıştı. Arkadaşını bir saniye önce canlı görüp ardından ölümünü izlemenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Hâlâ kâbus görüyor olması şaşırtıcı değildi.

Ve sürekli düşüş halinde olması da.

Phoenix şişeden büyük bir yudum aldı. "Storm beni arabadan çıkaran kadar başka bir arabaya çarptığımızı fark etmemiştim bile."

O geceki haberlerde muhabirin iki araçlı bir kazadan bahsettiğini hatırlıyordum ama hayatta olmadıkları dışında diğer arabada kimin olduğuna dair herhangi bir şey söylememişti.

Elleri yumruk halini aldı. "Çarptığımız kadın benden sadece bir yaş büyükmüş." Sırtındaki kasların kasıldığını görebiliyordum. "Arabanın arkasında dört yaşındaki oğlu varmış ve... hamileymiş."

Konuşmaya devam ederken göğsümün acıyla sıkıştığını hissettim. "Ev temizliğine gidiyormuş ama çocuğuna bakacak kimse bulamamış. Bu yüzden oğlunu kendisiyle işe götürmeye karar vermiş çünkü fazladan paraya ihtiyacı varmış ve başka çaresi de yokmuş." Utancı aramızda somutlaşmış bir haldeydi, beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktecekti.

"Annesi, onun büyük hayranımız olduğunu ve sürekli bizi dinlediğini söyledi." Odayı dayanılmaz derecede acı veren bir ses doldurdu. "Yaşayan cıkları uzun bir hayat vardı." Ardından şişeyi duvara fırlattığında irkildim. "Ama ben bunu mahvettim."

Arkasına dönüp bana baktığında, yüzündeki ifade boğazımın düğüm lenmesine neden oldu.

Tamamen mahvolmuş durumdaydı.

Sersemlemiş mavi gözleri benimkilere kenetlendi ve halının üzerine düşüp kırılan cam şişe gibi sesi çatladı. “Ben tıpkı onun gibiyim.”

Hayır. Babası, çocuğunu öldürmek istercesine döven bir alkolikti.

Phoenix de bir aziz olmaktan çok uzaktı ve Tanrı biliyordu ki korkunç şeyler yapmıştı. Fakat ona bu kadar zarar veren bir girdabın içine sıkışıp kalması, yaptığı hata sebebiyle duyduğu utanç yüzündendi.

Sadece bu bile o adam gibi olmadığını kanıtlar nitelikteydi.

“Buraya gel.”

Yalpalayarak yanıma gelirken yüzü acıyla buruştu.

Yorganı kaldırıp yatağa girmesine yardım ettim, ona doğru eğilerek parmağımı çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinde gezdirdim. “Yaptığımı hatalar kim olduğunu belirlemez, Phoenix. O hatadan *sonra* yaptıklarımız belirler.”

Yanından ayrılmak üzereyken parmakları bileğime dolandı. “Kal.”

Tanrım, bu kelime içinde ne çok acı barındırıyordu.

Burada kalmamam gerektiğini kanıtlayan tüm nedenleri görmezden gelerek yatağa, yanına yerleştim. Titrek bir nefes vererek yüzüstü döndü. “Direksiyona geçtiğim anda onların ölüm fermanlarını imzaladım.” Bir sonraki kelimeleri yastık yüzünden boğuk çıkmıştı. “Bütün dünya benim bir tanrı olduğumu düşünüyor... ama ben cehennemin içindeyim.”

Bazen durumu daha iyi bir hale getirmek için söylenecek hiçbir şey olmuyordu. Acıyı azaltmak için verecek teselli bulamıyor ya da iyi hissetti recek bir şey söyleyemiyordunuz. O anlarda yapabileceğiniz tek şey yalnız kalmamaları için yanlarında olmaktır.

Uyuyabilmesini sağlamak umuduyla parmak uçlarımı çıplak sırtında dolaştırdım ve nefesleri derinleştğinde sırtındaki büyük dövmeyle inceledim. Bu dövme, buraya geldiğimden beri birkaç defa dikkatimi çekmişti ama şu ana kadar incelemek aklıma gelmemişti.

Oldukça güzel bir sanat eseri idi.

Canlı ve renkli alevler, alttaki köz yığınınan yükselen dirençli bir anka kuşunun etrafını sarıyordu. Anka kuşunun yarısı siyah, yarısı renk liydi. Sanki dönüşümünün tam ortasında kalmış gibi duruyordu.

Kendisini yok eden şeyin üstesinden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

* Phoenix, özel isim halinde kullanılması dışında, aynı zamanda anka kuşu anlamına da gelmektedir. Yazar kelime oyunu yapmıştır.

Parmağımın ucunu kuşun kanatlarında gezdirdim. Phoenix'in geçmişi hakkında bildiğim birkaç şey ve bu gece anlattıklarıyla beraber kalbimin üzüldüğünü hissedebiliyordum.

"Ölen ben olmalıydım," diye fısıldadı Phoenix. "Onlar değil."

Sanki birisi göğsümün içine uzanıyor ve atan kalbimi çıplak elleriyle yerinden söküyordu. Eğer Phoenix bu şekilde yaşamaya devam ederse... bunu gerçekten başaracaktı.

"Keşke ben olsaydım." Sesindeki umutsuzluk bir bıçak kadar keskindi. Bunu öyle çok isterdim ki."

Gerçekten istediğini biliyordum.

Gözkapakları ağırlaşırken ve nefes alışverişleri normale dönerken, parmağımı dövmesinde gezdirmeye devam ettim.

Anka kuşlarının küllerinden doğması gerekirdi.

Ama bu anka kuşu yanmak istiyordu.

38. BÖLÜM

LENNON

Phoenix Walker'ın yanında uyanmak garip olsa da aynı zamanda tuluil bir şekilde de tanıdıktı.

Yıllardır görmediğiniz eski bir arkadaşınızla arayı kapatmak gibiydi.

Gözlerini açıp beni gördüğünde sırtıttı. "Selam."

Vay canına, uyandığı anda *bu şekilde* bakması yasadışı olmalıydı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Esnerken uzun bacaklarını bir kedi gibi gerdi. Bu hareketiyle beraber üzerindeki yorgan düştü ve biçimli düz karnıyla vücudundaki yara izlerini ortaya çıkardı.

"Bok gibi."

"Neyse ki ses kontrolüne birkaç saat daha var."

"Evet." Bir elini yastığının altından geçirerek bana baktı. "Dün gece için teşekkürler."

Birbirimize bakmayı sürdürürken bana söylediklerini düşündüm ve göğsümdeki duygular kabardı. Fakat kendimi koruma içgüdüm de aynı hızla devreye girerek arkadaş olmadığımızı hatırlatmaktan çekinmedi.

Olanlar için kendimi kötü hissedebilir, hayatının geri kalanını kendi ne zarar vererek geçirmemesi gerektiğini düşünebilirdim... ama bu, bana yaptığı şeyleri değiştirmiyordu.

Cinsellik için değil, tamamen rahatlatma amacıyla olsa da geceyi onun yatağında geçirmek, benim açımdan yanlış bir hamle olmanın yanında aptallıktı da.

"Ben gidiyorum."

Ayaklarım yere henüz değmişken güçlü bir kol belime dolanarak beni tekrar yatağa çekti. Vücudunun ön kısmını sırtıma yasladı ve dudaklarını kulağımın altındaki hassas noktayı buldu. "Kal."

Dün gecenin aksine bu defa acı dolu değil, saf bir arzıyla tıslıdığını kıkırtı dürtten sabah ereksiyonu, içimde vermeye aşına olduğum bir savayı tetikliyordu. “Phoenix.”

“Endişelenme.” Başparmağını, şortumun lastiğinin üzerindeki çıplak tenimde gezdirdiğinde nefesim kesildi. “Bu defa boşalmaya izin vereceğim.”

Sesi, demirin üzerine yayılan ılık bir bal gibiydi, yavaşça tişörtümden yukarı doğru sızarken hem tenimi okşuyor hem de aşındırıyordu.

Neyse ki çok geç olmadan kendime gelmeyi başarabilmişim. Elini üzerimden çekerek yataktan kalktı. “Böyle bir şey olmayacak.”

En sevdiği oyuncacı elinden alındığı için öfke nöbeti geçirmek üzere olan bir çocuk gibi, “Neden?” diye bağırdı.

Onu reddetme *sebebimi* sormaya cüret etmesi beni daha da çok kızdırmıştı. “Sen ciddi misin?”

Yüzünde beliren şaşkınlık, öfkemi ikiye katladı. “Dün gece yanında olmam aramızdaki her şeyin yoluna girdiği anlamına gelmez.”

Böyle bir şey *asla* olmayacaktı.

“Lanet olsun, Lennon. Ben...”

Duraksadığında devam etmesi için üstüne gittim. “Sen *ne*?”

Çenesini sıkı ve komodinin üzerindeki sigara paketiyle çakmağını aldı.

Hadi. Söylemesinin zamanı gelmişti

Bana hak ettiğim itirafı ve özrü vermeliydi.

Ama yapmadı. Orada öylece oturarak sigarasını içti.

“İşte *bu yüzden.*”

İğrenmiş bir halde kapıya doğru ilerlerledim. Kapı tokmağını çevirmek üzereyken içimde bir öfke dalgası daha patlak verdi. “Phoenix?”

Devam etmeden önce bana bakmasını bekledim.

“Gittiğin her yerde *beni* duymak canını acıtıyor mu?”

Kısa bir süreliğine, dün geceki ıstıraplı ifadesi geri geldi.

Güzel.

“Phoenix nerede?”

Hâlâ işe yaramaz bir yalancı olmakla meşgul.

Chandler ters bir şekilde, “Ne dedin?” diye sordu.

Siktir. Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

Boğazımı temizleyerek, “Lavaboda,” diye karşılık verdim.

Chandler, söylemek istediklerini vurgulamak ister gibi elini salladı. "Eğer bu işe sahip olmaya devam etmeyi istiyorsan, gidip onu getirmeni öneririm. Ses ekibi bir sorun yaşıyor ve acilen ona ihtiyaçları var."

Dişlerimi sıktım. "Elbette, *Dicky*."

Yakınlarda olduğu için sahne arkasındaki lavaboya doğru ilerledim ve sinirli bir şekilde başımı içeri uzattım. "İşemeni bitir ve aletini pantolonuna sok, pislik. Sana sahnede ihtiyaç..."

Pisuarın başında Phoenix'i değil, George'u bulduğumda duraksadım. "Hay aksi."

Hızlı bir şekilde pantolonun fermuarını çekti. "Selam."

"Selam. Phoenix'i gördün mü?"

Lavaboya ilerleyip ellerini yıkamaya koyuldu. "Şey... aslında, evet." Makineden bir kâğıt havlu kopardıktan sonra, "Biraz önce onu hayranlarıyla çıkarken gördüm," diye ekledi.

Ne?

"Lanet olsun. Konser henüz başlamadı bile."

Tanrı aşkına, daha *ses kontrolünü* bile bitirmemiştik.

George beni takip ederek, "Konserden sonra ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cidden mi? *Odaklan, çekirge*. Bulmamız gereken bir solist vardı.

Tam o anda, sanki bu bir işaretmiş gibi Chandler ile burun buruna geldik. "Ee?" Sabırsız bir şekilde tekrar elini salladı. "Onu buldun mu?"

George bakışlarını ikimizin arasında gezdirdikten sonra eliyle sahneyi işaret etti. "Ben gideyim."

Akıllıca bir hareketti.

Chandler'ın alnındaki damar belirginleşti. "Nerede?"

Lanet olası Phoenix.

"O... biraz meşgul." Güldüm ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. "Rock yıldızları böyledir, haksız mıyım?"

Bu onu daha da sinirlendirmişti. "Neyle meşgul?"

Sikiyle.

Ama bunu ona söyleyemezdim çünkü benim işim onun *maksimum kapasitesini* ortaya koymasını sağlamaktı.

Hızlıca düşündüm ve, "İşin aslı ishal olduğu için bir süre daha burada olamayacak," diye geveledim.

İşte. Şimdi beni değil, doğa anayı suçlayabilirdi.

Yanından uzaklaşacağım sırada yolumu kesti. "Gözünden sıcıyor olsa bile bu umurumda değil." İşaretparmağıyla sahneyi gösterdi. "Ses kontrolünü bitirip seviyeleri düzgün ayarlamamız için sadece beş dakikamız kaldı. Ya bunun üstesinden gelirsin ya da bir sonraki uçakla evine dönersin!"

Siktir.

Phoenix ve *sadık hayranının* nerede sikiştiğini bilmediğim için bunu nasıl düzelteceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tabii eğer...

Grubun geri kalanının çıkmak için hazırlandığı sahneye doğru yürürken öfke dalgaları vücuduma akın etti.

Mikrofon standını aşağı doğru indirdiğim sırada Chandler, "Ne halt ediyorsun sen?" diye gürledi.

"Üstesinden geliyorum."

Kanımdaki sinirler düğümlenirken mikrofonu daha sıkı bir şekilde kavradım.

Ne halt ediyordum *ben*?

Ses tablasındaki bir adam, "Birinci mikrofon için kontrol," diye seslendi ve boş salona dönen bakışlarımla birlikte kalbim göğsümde çırpındı.

Bu gece, burada yirmi binden fazla insan olacaktı.

Benim şarkımı söylerken onu dinlemek için.

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı ve avuçlarım terledi. İçimdeki dehşet o kadar büyüktü ki ilk birkaç kelimeyi söylerken sesim titremiştii.

"Gözlerini kapat."

Gardımı alarak gözlerimi sıkıca kapattım ve devam ettim.

İşte böyle hissettirirdi.

Adrenalin içimde dört dönerek bedenimi bir elektrik kablosu gibi sararken müziğin *-benim müziğimin-* kontrolü ele almasına izin verdim.

Şu anda başkalarının önünde şarkı söyleyemeyecek kadar korkmuş bir kız değildim.

Şarkısı ilk aşkı tarafından çalınan kız değildim.

O, hayallerimi yaşarken kenarda durup onu izlemek zorunda olan kız değildim.

Şu anda mı? Şu anda bu sahnedeki sihir bana aitti. *Tamamen benimdi.*

Ne yazık ki bu o kadar uzun sürmedi çünkü çok kısa bir süre içinde son nota da dudaklarımın arasından döküldü.

"Lanet olsun," diye bağırdı Storm arkamdan. "Çok güzel bir sesin var."

"Vay canına," dedi Memphis ulur gibi. "Bizden sakladıkların varmış, kızımı."

Ah. Aman. Tanrım. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum.

Arkamı döndüğüm sırada yanaklarım utançla kızardı. "Gerçekten önemli bir şey değil..."

Kelimeler, sahnenin dışında durup beni izleyen Phoenix'i gördüğümde boğazıma takıldı. Yüzünde kıskançlığa benzeyen öfkeli bir ifade vardı ve mavi gözleri, beni olduğum yere çivilemişti. Ciğerimdeki tüm oksijeni emdiğini hissediyordum.

"Ne haltlar oluyor böyle?" Dördümüz de sahneden inerken Chandler duraksadı. Dudakları aralanmış bir halde Phoenix'e bakıyordu. "Onun böyle şarkı söyleyebildiğini biliyor muydun?"

Cevap vermedi.

George ışık saçan bir ifadeyle kolunu omzuma doladı. "Başka gizli yeteneklerin de var mı, güzelim?"

Sırıtişımı bastıramadım. "Pek değil. Yine de..."

"Oldukça iyi sakso çeker." Phoenix, George'a soğuk bir şekilde gülümserdi. "Tabii sen bunu bilmezsin."

Tanrı yardımcım olsun, etrafımızda bu kadar çok tanık olmasaydı, uzanıp bu şerefsizi boğazlayabilirdim.

Dikkatimi tekrar George'a, bunu hak eden adama verdim. "Piyano çalabiliyorum."

Yüzü etkilendiğini belli edercesine ışıldadı. "Bu harika. Hiç şarkı yazdın mı?"

Kalbimin kırık parçaları göğsümde kıpırdandı ve sırtıma saplanmış bıçak, biraz daha derine girdi.

Şarkı yazmak, içimde tuttuğum acıyı dışa vurmamı sağlayan tek şeydi.

Hayatım zorlaştığında, yaşamaya devam etmemi sağlayan şey oydu.

Phoenix'in yanından geçerken bakışlarımız buluştu. "Artık yazmıyorum."

Çünkü bunu da benden almıştı.

LENNON

Kulise gittiğim sırada karnım gurulduyordu, açlıktan ölmek üzereydim. Skylar ve kendim için aldığım pepperoni pizza harika kokuyordu.

Son üç gecedir akşam yemeklerinde ikimiz de salata yemiştik. Biraz şımartılmayı hak ediyorduk. Elimdeki pizza kutusunu dengede tutmaya çalışarak kapıyı ittim. “Bize yemek getirdim.”

Skylar, bakışlarını dizüstü bilgisayarından ayırmadı. Kaşlarının arasından oluşan derin kırıskılığa bakılırsa ilgilendiği her neyse sadece dikkatini çekmekle kalmamış aynı zamanda onu endişelendirmişti de.

Pizzayı önündeki masaya bırakırken, “Ne oldu?” diye sordum.

Birkaç tuşa bastı. “Görünüşe göre on beş yaşındaki annecik *tam* bir takipçi sapıkmış.”

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Odadaki kâğıt tabakları aramaya başladım ama bulamadım. “Ne demek istiyorsun?”

“Makaleler onun ismini yazmadığı için -çünkü reşit değil- adi gazetecilerden birine onunla ilgili bilgi alabileyim diye rüşvet verdim. Sonra sosyal medyada biraz keşfe çıktım.” Kahve bardağına uzandı. “İsmi Quinn Moore. Chicago’dan. Ağustos sonunda on altı olacak ve bu sonbaharda liseye başlayacak.”

Etkileyiciydi. Korkutucu bir şekilde etkileyiciydi.

“Vay canına, dedektif gibisin.”

Bana sert bir bakış attı. “Bütün kızlar olması gerektikleri zaman dedektife dönüşürler.” Tekrar ekrana döndüğünde güzel gözleri kısıldı. Merak ederek ekrana baktığımda bir tarih listesiyle karşılaştım. *Uzun* bir tarih listesi.

“Her neyse, bu kızın birçok konsere katıldığını fark ettim.” Bana yandan bir bakış attı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Çok fazla mı zamanı var?” Zaman ve para. Çünkü bu konserler ucuz değildi, ayrıca ulaşım için de çok fazla para gerekliydi.

“Sadece o değil. Belli ki Memphis ve o, daha önce aynı yerlerde bulunmuşlar.”

Doğru. “Ah.”

Bir küfür savurdu. “Sürtük bir televizyon yıldızını becermek neyse... ama şimdi tüm bu iddialarla mücadele etmek çok zor olacak.”

Memphisten hoşlanırdım. Aslında onu çok sevdiğim bile söylenebilirdi. Öyle ki tıpkı Skylar gibi küçük bir kızı hamile bırakma olayının ilgi çekmek isteyen çılgın bir hayranın çıkardığı, aptalca bir dedikodudan ibaret olduğuna inanmak istiyordum.

Bunun doğru olma ihtimalinin yüksek olması bile midemi bulandırıyor. “Reşit olmayan biriyle yattığına inanamıyorum.”

Kabul etmek gerekiyordu ki pisliğin tekine dönüşen ilk müzisyen o değildi ama içten içte onun diğer Sharp Objects üyelerinden daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Skylar bakışlarını üzerime dikti. “Memphis reşit olmayan birine dokunmadığına dair yemin ediyor.”

Şaşırtıcı. “Eh, şu anda parmaklıklar ardında olan bir R&B sanatçısı da aynısını yapardı.”

Ayakkabılarına baktı. “Onun hakkında neden en kötüsünü varsaydığımı anlayabiliyorum ama Memphis ile geçmişimiz eskiye dayanıyor. Onu *tanıyorum*, Lennon. Bana yalan söylemez.”

Kalbim göğsümde acıyla kasıldı.

Phoenix ve benim *de geçmişimiz eskiye dayanıyordu*.

“Bazen çok iyi tanıdığımızı düşündüğümüz insanlar, aslında sahtekârdan başka bir şey değildirler.”

“Ne olursa olsun bu işin aslını öğreneceğim,” diye açıkladı. “Güven bana, *her zaman* öğrenirim.”

Ona ne demek istediğini sormak istesem de grubun kulise girmesiyle bunu yapamadım.

George beni gördüğünde, “İşte benim kızım da burada,” dedi.

Koltuktan kalktım. “Selam.”

Bir kolunu belime doladıktan sonra dudaklarını alnıma bastırdı. “Biliyor musun, George ve Lennon harika bir ekipti.”

Skylar dizüstü bilgisayarının kapağını kapatırken bana anlamlı bir bakış attı. “Ah, bu çok *tatlı*.”

Phoenix buzdolabına ilerleyip bir şişe su aldı. “Hayır, asıl Lennon ve McCartney harika bir ekip olurdu, seni kanlı rampon.”

George’u savunmak istedim ama McCartney’nin, Lennon ile birlikte şarkı yazıp söylemesine ek olarak aynı zamanda bas gitar da çaldığını bilmesini beklemiştim.

Kendisiyle aynı müzik aletini çaldığını.

Storm ve Memphis sessizce güldüler.

Bunun, *Phoenix George’u sevmediği için herkes ona saldırıyor* adlı bir turneye dönüşmesini istemediğimden, “Lennon ve George Harrison arkadaşlardı,” dedim. “Yani söylediği hâlâ geçerli.”

George beni kendisine çektiğinde, Phoenix’in homurdanarak söylediklerini duyamamıştım.

“Bu akşam film gecesine ne dersin?”

Bu defa Phoenix, “Her zaman ucuz randevuların kızı olmuştur,” diye söyledi.

Buraya kadardı.

“Bunu nereden bilebilirsin ki? Beni *hiç* randevuya çıkarmadın.”

Randevu olarak nitelendirebileceğim tek şey sınava okuma kalemıyla girmesi konusunda İngilizce öğretmenimizi ikna etmemin ardından, Phoenix’in bana hamburger alması olurdu.

O zamanlar, aptalca bir şekilde bunun hayatımın en güzel günü olduğuna inanmıştım. Hatta bundan oldukça emindim. Çünkü Phoenix benimle zaman geçirmek için bir kızı ekmekle kalmamıştı... ben de sanatımı ilk kez bir başkasıyla paylaşmıştım.

Keşke hayatımı geriye sarma düğmesine basabilseydim ve gözlerinde yıldızlar parlayan o saf kıza, çok uzaklara kaçıp asla arkasına bakmamasını söyleyebilseydim.

“Bir dakika, kız arkadaşını hiç randevuya çıkarmadın mı yani?” diye sordu Skylar.

“Onun kız arkadaşı değildim,” dedim. Tam o sırada Phoenix, “Fakirdim,” diye homurdandı.

Odadaki herkesin gözü ikimizin arasında gidip gelirken içerisi yere düşen iğnenin sesinin duyulabileceği kadar sessizleşti.

Garipliğin kelime anlamı bu olmalıydı.

“Ah şey, pizza.” Memphis, Skylar’a doğru uzanarak kutudan bir dilim pizza kaptı.

George kulağıma eğilerek, “Bir ara seni randevuya çıkarmayı çok isterim,” diye fısıldadı.

Dikkatimi George'a çevirmeden önce Phoenix'e kaşlarımı çattım. "Bu gece. Senin odan mı yoksa benimki mi?"

George kumandayı alıp filmi durdurmadan önce iç çekti.

Daha doğrusu, izlemeye *çalıştığım* filmi. Çünkü oldukça sıkıcıydı.

"Phoenix ikimizden çok rahatsız olmuş gibi duruyor."

Ah. Phoenix ile ilgili konuşmaktansa bu sıkıcı filmi izlemeye tercih ederdim ama George bu konu hakkında üzgün görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse Phoenix'i rahatsız etmeyen ne var ki? Sürekli bir pislik olduğunu gösteriyor."

Sanki bir işaret almış gibi duvarın diğer tarafından gelen boğuk sesi duyuldu. "Bu lanet röportajı yapmayacağım, Chandler. Siktir git."

Çenemle duvarı işaret ettim. "Gördün mü? *Pislik.*"

George biraz olsun yatışmış görünerek bana doğru yaklaştı. "Pekâlâ. Şu öpücüğe gelirsek..."

Lanet olası kumanda neredeydi?

"Lennon?"

"Efendim?"

"Seni öpebilir miyim?"

Yani, sorman gerekiyorsa...

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak oturduğum yerde doğruldum. George iyi biri olabilirdi ama aramızda herhangi bir kıvılcım olup olmadığını keşfetmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Olsaydı bile erkek arkadaş istemiyordum.

"Sana sataşmaya ya da başka bir şey yapmaya çalışmıyorum. Bilirsin, öpüşmek biraz büyük bir adım. Senden hoşlanıyorum, George ama henüz ciddi bir şeye hazır değilim."

George duruşunu düzelterek daha dik oturdu. "Biliyorum. Yemin ederim sana baskı yapmaya çalışmıyorum. Sadece senden gerçekten hoşlanıyorum ve aramızdaki şey geçici de olsa bunun nereye gideceğini bilmek istiyorum."

Geçici. Aynı fikirde olmamız beni sevindirmişti, bir anlığına öyle olmadığımız fikrine kapılmıştım

"O halde... evet."

Bana doğru eğildiğinde gözlerimi kapattım.

Sanırım biraz fazla hızlı olmuştu çünkü alnı benimkine çarptı. "Siktir."

Eğer reçetesiz satılan bir ağrı kesici gerektirmeseydi gerginliğini tatlı bulabilirdim. Başımın zonklamasıyla birlikte kaçınılmaz migren atağı için kendimi hazırlamaya başladım. "Ah."

"Üzgünüm. Bana bir şans daha ver."

Yeni bir yara istemediğimden kontrolü ona bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

"Belki de seni ben öpmeliyim."

Sırıttı. "Bana uyar."

Ona doğru yaklaştım ancak dudaklarımız buluşmadan bir saniye önce bir şeyin duvara çarpıp paramparça olma sesi yankılandı.

"Bu da ne?"

George'un yüzü asıldı. "Görünüşe göre birileri yine öfke nöbeti geçiriyor."

Bunun üstünde kafa yoramadan telefonum çalmaya başladı. Ekranımda *babamın* adını görünce içim büyük bir mutlulukla doldu. Aruk beni hiç kendisi aramıyordu. Genellikle telefonu ona veren Bayan Palma olurdu.

"Telefonu açmam gerek. Babam arıyor."

George her zamanki gibi anlayışlıydı. Yataktan kalmadan önce, "Sorun değil," dedi. "Daha sonra gelirim ve kaldığımız yerden devam edebiliriz."

El sallayıp odadan çıktıktan sonra telefonu kulağıma yasladım. "Selam."

"Merhaba, Sue. Ben Don. Bu hafta sonu arazinin bir kısmını kaplayan akçaağaçların dallarını kesmek için biri gelecek. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Benim, Bayan Palma olduğumu düşündüğünü fark etmemle birlikte hayal kırıklığı bir tuğla gibi göğsüme oturdu. Bu yeni bir şeydi ama her zamanki gibi onun gerçekliğine ayak uydurdum.

"Tabii. Hiçbir sorun yok."

"Çok teşekkürler. HOA' buluşmasında görüşmek üzere."

Telefonu kapatmasına fırsat vermeden, "Bekle," dedim. "Nasılsın?"

"İyiym." Bir saniyelğine sessiz kaldı. "Lennon okul için uzakta olduğundan biraz yalnızım ama tatile az kaldı, o zaman eve dönecek."

Boğazımdaki yumruyu bastırdım. "Evet, dönecek."

"Onunla gurur duyuyorum," dediğinde piyanosunun başında oturdu günü ve gülümsediğini hayal edebiliyordum. "Üniversiteye gitmekten çok korkuyordu fakat korkularıyla yüzleşti." Derin bir iç çekti. "Tabii bir de onun peşine düşmüş berbat bir matematik profesörü..."

Kendime engel olamadan, "Profesör Hanks," diye araya girdim.

* Ev sahipleri birliği.

"Evet, o. Sanırım sana da bahsetmiş."

Parmağımla yatak örtüsünün üzerinde küçük desenler çizerken, "Evet," diye onayladım. "Adam tam bir baş belasına benziyor."

İlk sınavda cevaplarımın biri hariç hepsi doğru olsa da çalıştığımı istediği şekilde göstermediğim için beni sınıfta bırakmaya çalışmıştı. Böyle bir şeyi istediğini hiç belirtmemiş olmasına rağmen.

"Hiç sorma," dedi babam. "Onu aramayı teklif ettim ama Lennon bunun işleri daha da kötüleştireceğini söyledi. Ona bebek muamelesi yapmamı istemiyormuş."

Doğru söylüyordu. Eğer berbat profesörümün bana saygı duymasını istiyorsam cesaretimi toplamalı ve meseleyi kendim halletmeliydim.

Böylece doğruca ofisine gidip dekanla bir toplantı ayarlamayı öne sürerek onu tehdit etmiştim. Korkmuştum, öğretmenlerle kavga etmek bana göre değildi ama Profesör Hanks adil oynamıyordu.

Doğru cevabı farklı bir şekilde bulmuş olmam hatalı olduğum anlamına gelmiyordu.

Ardından şaşırtıcı bir şekilde üzerimde uyguladığı güç gösterisi azalmıştı ve dersi doksan ikiyle geçmiştim.

Doksan üç olması gerektiği halde.

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsin." Ne kadar *inatçı* olduğumla ilgili söylediklerini hatırlarken yanağımın içini ısırardım. "Bir keçi kadar inatçı."

"Öyle." Güldü. "Bu huyunu benden almış."

Gerçekten de öyleydi.

Tekrar, "Onunla gurur duyuyorum," dediğinde bu hem kalbime saplanan bir hançer hem de yarama sürülen bir merhem gibi hissettirmişti. "Küçük kızım çok başarılı olacak."

Bunun doğru olmasını ne kadar da çok isterdim.

"Çünkü senin gibi muhteşem bir babaya sahip."

"Hayır, bu tamamen onun başarısı. Biliyor musun, Lennon olduğunu düşündüğünden çok daha fazlası. Çok güçlü ve... yetenekli." Derin bir nefes alıp verdi. "Bunu bilmiyor ama bir defasında onu şarkı söylerken dinledim. Tıpkı annesi gibi bir meleğin sesine sahip. Ne yazık ki bunu saklıyor."

Göğsümdeki barajın duvarları çatladı ve yıkılmasını önlemek için tüm gücümü ortaya koymam gerekti.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı bir süre sonra.

O da seni özlüyor.

Hem de çok.

40. BÖLÜM

PHOENIX

Storm, “Dünkü ses kontrolünden beri çok sinirlisin,” diye homurdandığında, çakmakla sigaramı yakmak üzereydim.

Plak şirketi *yatırımlarını* mahvetmemem için sigarayı bırakmamı söyleyip duruyordu ama hayalarımı yalayabilirlerdi.

“Yani?”

“Yani, sen dışarıda telefonla konuşurken Lennon’ın senin kıcını toplamasına minnettar olmalısın.” Devam etmeden önce iç çekerek sigarayı ağzımdan alıp söndürdü. “Yeri gelmişken sesini duydun mu? *Böyle* şarkı söyleyebildiğini kim bilebilirdi ki?”

Çirkin ve acı bir his göğsümü sıkıştırdı.

Ben biliyordum.

Sessiz kalmam onu daha da cesaretlendirdi. “Dostum, George ile takılmasının seni...”

“George sikimde değil.” Lennon’a olan ilgisi dışında.

Ellerim yumruk halini alana dek sıktım. Odalarımızı ayıran duvarın diğer tarafında öpüşüklerini düşünmek beni cinayet işlemeye teşvik ediyordu. İçkisine ölümcül bir şeyler kattığımda kimsenin bir şeyden şüphe etmeyeceğine emindim. Bu düşünceyle birlikte suçluluk duygusu sivri pençeleriyle saldırıya geçti. *Şimdiye kadar yeterince insan öldürmedin mi, pislik herif?*

Storm yerde duran kırık viski şişesini inceledi. “Bana onları nasıl kıskanmadığından tekrar bahsetsene.”

Ona el hareketi çektim. “Sana elimden kaydığını söylemiştim, ahmak herif.”

Bu defa bakışları duvardaki büyük göçüğe döndü. “Tabii.”

Ona odadan defolup gitmesini söyleyeceğim sırada yan odanın kapısı açıldı.

İyi insan lafın üstüne gelirmiş. “Ne?”

İçeri giren Lennon'dı. Hiçbir zaman çok neşeli bir insan olmamıştı ama bu defa ifadesi her zamankinden daha ciddiye.

Sorun ne, Hayran Kız? Yakışıklı Prens'in öpüşme becerileri yeterli değil miydi?

"Chandler, şoförün cumartesi günü gerçekleşecek röportaj için sabahı yedide sizi almaya geleceğini söylememi istedi."

Şoför burada olacaktı ama ben olmayacaktım.

"Kesinlikle olmaz."

Lennon burun kemerini sıktı. "Ünlü bir rock yıldızı olmak halkla ilişkileri de beraberinde getirir, Phoenix. Eğer tüm bu röportajları iptal edip sosyal etkinliklerden kaçarsan plak şirketi sözleşme ihlalinin dolaylı ceza kesmekten çekinmeyecektir."

İstediklerini yapabilirlerdi.

"Sikimde değil. Bana milyon kez ceza yazsalar bile banka hesabımda bir azalma olmaz."

Her yıl çeşitli hayır kurumlarına yüklü bir bağışta bulunmama rağmen tüm hayatım boyunca harcayabileceğimden çok daha fazla param vardı.

Yüzünde tiksindiğini belli eden bir ifade belirdi. "Ne hoş."

Bu oldukça komikti, hatırladığım kadarıyla böyle yaşamaya alışıktı.

"Evet, öyle." Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dik dik baktım. "Bilmediğin bir şey değil, prenses. Babacığın seni güzel, fildişi bir kuleye yerleştirdi ve istediğin her şeyi önüne serdi. Hatırladın, değil mi?" Yüz hatlarını ele geçiren öfkenin tadını çıkardım.

"Gidip kendini becerebilirsin. Senin aksine ben paramı dürüstçe kazanıyorum."

Yanımızda duran Storm'un bakışlarının aramızda gidip geldiğini hissedebiliyordum.

"Doğrusu, böyle bir kariyere sahip olmak için kıcıımı yırttım."

Hiçbir fikri yoktu.

Bulunduğum konuma gelmek için ruhumu lanet olası şeytana satmıştım ve şeytan, iade ya da değişim kabul etmiyordu.

Büyük kahverengi gözleri nefretle kısıldı ve parmağıyla göğsümü itti. "Yalancılık, meşruluğu olan bir kariyer değil."

Tanırım. Şu anda, ilk defa kan tadı alan ve daha fazlasını isteyen yavru bir köpekbalığından farksızdı.

Benim de ısırmaktan çekinmiyor olmam ne kötüydü.

Onu tişörtünden kavrayarak daha da yakınımaya çektim. Öyle yakınlık ki burunlarımız birbirine değiyordu.

“Kıyafetlerini çıkarıp kıçını sallamanın meşruluğu var mı yani? Bahse girerim babacığın seninle gurur duyuyordur.”

Öldürücü darbem işe yaramış olmalıydı, cevap vermedi.

Ama henüz bitirmemiştim.

Eskiden yaşadığım karavanı görmesine rağmen paramla ilgili boktan şeyler söylemesi iğrenç bir hareketti.

“Ya da duymuyordur.” Yanağını kavradım. “Hadi ama Lennon. Baba cığının biricik kızına para vermeyi kesmesinin sebebi ne?”

Yüzü acıyla kasıldı ve bir adım geriye giderek bana bu dünyadaki en aşağılık insanmışım gibi baktı.

Ve bir anda tam olarak öyle hissettim.

Neden bu kadar sinirlendiğini anlayamadan odadan çıktı ve kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapadı.

Storm beni itti ve kapıyı açıp Lennon’ın odasına gitmeden önce, “Sen sıkık bir şerefsizsin,” diye söylendi.

Burada ne boklar dönüyordu?

Otelin duvarları kâğıt kadar ince olsa da yine de kulağımı duvara dayadım.

Storm, “Senin için ne yapabilirim?” diye sordu. Sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

Lennon hırıltılı bir sesle, “George’u çağırabilir misin?” diye karşılık verdi ve bu beni mahvetti. Tüm bunlar mantıklı gelmiyordu. Birbirimizin dımarına hep basardık.

Bu, her zaman yaptığımız şeydi.

İki uzun adımla odasının kapısını açtım. “Sorun ne?”

O anda beni hazırlıksız yakalayan iki şey oldu. Biri, Storm’un ona sarılıyor olmasıydı. Edepsiz niyetlerimiz olmadığı sürece ikimiz de sarılmayı pek sevmездik.

İkincisi ve en önemlisi ise Lennon’ın ağlıyor olmasıydı.

İri gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü beni yiyip bitiriyordu. “Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” Hiç komik olmayan bir esprinin, en can alıcı noktası olduğumu hissetmekten kendimi alamıyordum.

“Bir pislik gibi davrandığımı kabul ediyorum ama daha önce babacığının prensesi olmanla ilgili sana sataşmıştım ve hiç böyle bir tepki vermedin. Neler oluyor?”

Yüz hatları öfkeyle karardı ve bir süreliğine de olsa acısını gizledi. “Neden özel hayatımla ilgili konularda sana güveneyim ki? Çık dışarı.”

Siktir. Bir şeyler olduğu *kesindi*. “Len...”

Ana kapı gürültüyle çalındığında söyleyeceklerim yarım kaldı.

“George olmalı,” dedi Storm, Lennon’a dönerek. “Ona mesaj atmıştım.”

Hain.

Lennon bana baktı. “Git. *Hemen.*”

Gitmek istemiyordum ama incinmesini de istemiyordum. Sakinleştiğinde tekrar yanına gelirdim.

Storm beni odama kadar takip etti ve kapının kapanma sesini duyduğum anda onu duvara yapıştırdım. “Lennon’ın nesi var?”

Birbirimizden sır saklamazdık; benim sakladığım dışında. Bu yüzden sikik herif bildiği her şeyi hemen anlatsa çok iyi olurdu.

Tam o sırada, yanlış taşın altına baktığımı fark ettim. Lennon’ın Storm’a anlatmış olmasının imkânı yoktu. Evet, arkadaşlardı ama Storm *ben* değildi.

Onu serbest bırakmak üzereyken bir sonraki sözleri beni durdurdu “Bu benim anlatacağım bir şey değil.”

Yüzüme lanet olası bir tuğla fırlatmış gibi hissetmişim.

Lennon ile ilgili bilmediğim her neyse, bunu sadece George değil, Storm da biliyordu.

Ayrıca neden benimle sırlarını paylaşacaktı ki?

Ona paylaşmaması için her türlü sebebi veren bendim.

Geri çekildiğimde göğsümdeki kaslar pişmanlıkla sıkıştı. Storm’un üzerime gelip bana daha fazla boktan şey söylemesini bekliyordum, bunun yerine hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Yan taraftaki George’un ne dediğini duyamıyordum ama sesinin alçak olmasına bakılırsa onu yatıştırmaya çalışıyordu.

İçimde kaynayan öfkeyle duvarı yumrukladım. Bu *benim* hatamdı ve o, asil bir kahraman gibi gelip bunu telafi edemezdi.

Sikik orospu çocuğu.

Lennon’ı hak etmediğimi biliyordum fakat o da hak etmiyordu.

Kapı kolunu o kadar sert bir şekilde çevirdim ki yerinden çıkmaması şaşırtıcıydı. George, kollarını Lennon’ın beline sıkıca sarmış ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Lennon’ın yüzü ise George’un boynuna gömülmüştü, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona sarılıyordu.

Sanki kendisini inciten koca, kötü kurttan kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Oysaki kurt, onu incitmek istememişti.

En azından *bu kadar* çok.

“Konuşmamız gerek.” Sesimi duymalarıyla birlikte birbirlerinden ayrıldılar.

Lennon, dişleriyle bağırsaklarımı söküp beni onlarla boğmak istemiş gibi yüzüme baktı. “Seninle konuşmak istemiyorum.”

George’a döndüm. “Çık dışarı.”

Cesur davranmak için bu anı seçerse Tanrı yardımcım olsun ki kışını pencereden dışarı fırlatırdım. Fakat bunun için fırsatım olmamıştı. Çünkü Lennon, “Kal,” diye karşılık verdi. Bir an sonra George’un elini tutarak, “Tekrar düşündüm de hadi odana gidelim,” diye ekledi.

Sikerler. Burada birlikte olduklarını bilmemden daha kötü bir şey vardı. O da küçük film izleme randevularını George’un koridorun sonundaki odasına taşımaları olurdu. O zaman ne yaptıklarını duyamaz ve onları rahatsız edemezdim.

Lennon onu kapıya doğru götürürken, “Lennon,” diye uyardım.

Siktirip gitmemi söylemesi için konuşmasına gerek yoktu ama yine de yaptı. Bir sonraki sözleri, göğsümde atmakta olan soğuk, siyah şeyi kesen kör bir bıçak gibi hissettirmişti.

Ne kadar mücadele edersem edeyim, dört yıl önce kendine bir yer bulduğu siyah et parçasına.

“İstediğim o. Sen değilsin, Phoenix.” Ağzından çıkan kelimeler bunlar olsa da gözleri farklı bir şey söylüyordu.

İstediği kişinin *ben* olduğumu söylüyordu.

Yıllar boyunca, milyonlarca kız bana özel biriymişim gibi bakmıştı. Sanki yeteneğimle dünyayı değiştirecekmişim gibi. Ancak beni buna gerçekten inandıran tek kişi oydu.

Ve ben bunu mahvetmiştim.

“Onu tanıyorsun bile.” Yeterli bir argüman olmasa da elimdeki tek şeydi. Öylece durup George’dan daha iyi bir adam olduğumu söyleyemezdim.

Öyle biri değildim.

George gibi onu rahatlatamaz veya teselli etmeyi teklif edemezdim çünkü nasıl yapılacağını bilmiyordum.

Onu asla incitmeyeceğimi söyleyemezdim, bunu zaten çoktan yapmıştım.

O bebeksi kahverengileri bana nefretle baktı. "Yine de ona, sana güvenebileceğimden çok daha fazla güveniyorum."

Bu defa bakışları sözlerinin doğruluğunu onaylıyordu.

Kapıyı kapattı ve göğsümdeki çirkin, acı his intikam duygusuyla geri geldi.

Ona bana güvenmesini söyleyemezdim...

Çünkü bir daha asla güvenmeyecekti.

41. BÖLÜM

LENNON

T abiat ana canımıza okumuştı.

Skylar ile birlikte üç gün önce regl olmuştuk ve bu da neden normalden daha duygusal olduğumu açıklıyordu.

Ayrıca daha aç.

Kız kardeşlik dayanışması adına -bol miktar şeker, çikolata ve tampona duyduğumuz ihtiyaçla- konser sırasında atıştırmak için bir şeyler ayırmıştım. Skylar ise iki numaralı bebekle ilgili biraz daha araştırma yapmak için arka kısımda kalmıştı.

Kulise doğru ilerlerken bir yandan da elimdeki kâğıt torbayı karıştırdım. "Pekâlâ, biraz twinkie*, biraz çikolata, dondurma ve..."

Tanıdık bir ses, "Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi alayla.

Sabrina'nın sesini duyduğum anda başımı kaldırdım. "Burada ne halt ediyorsun?"

Bu bir kâbus olmalıydı.

Yıllar boyunca bana aralıksız bir şekilde işkence etmeyi görevi haline getiren kızın, yedi adım ötemde oturmasının ve *burada olmaması gereken benmişim* gibi bakmasının tek mantıklı açıklaması bu olurdu.

Gerçi bana her zaman böyle bakardı.

Sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi.

Öyle ki zamanla hiçbir yere ait olmadığımı hissetmeye başlamıştım.

Sabrina dikkatimi arkamdaki bir şeye verdiğinde yüzü ışıldadı. "İşte buradasın, bebeğim. Geciktiğim için üzgünüm, uçağım rötar yaptı."

Phoenix, terli bir şekilde içeri girerken midem bulanmaya başladı. Zihnim, parçaları bir araya getirme ihtiyacıyla dört dönüyordu. Kavgamızın üzerinden henüz yirmi dört saat geçmişti ve hâlâ tek kelime bile konuşmamıştık. Tüm geceyi George'un odasında geçirdiğimi hesaba katarsak bu oldukça kolay olmuştu.

* Krema dolgululu atıştırmalık kek. (ç.n.)

Phoenix'in onu intikam için buraya davet ettiğini düşünüyordum.

Ama gerçekten öyle miydi?

Çünkü Sabrina az önce ona bebeğim demişti.

Her zaman yaptığı gibi.

Bir dakika sonra Storm içeri girdi ve koltukta oturan Sabrina'yı fark ettiğinde gözleri büyüdü. Ardından Phoenix'e döndü. "Her şeyi mahvetmeye devam ediyorsun."

O sırada Skylar, kafası karışmış bir şekilde banyodan dışarı çıkmıştı. "Neler oluyor?"

Keşke bilseydim.

Daha sonra Memphis, Chandler ve George da bize katıldı.

"İyi bo..." Memphis odayı kaplayan gerilimi hissetmiş olmalıydı çünkü cümlesini yarıda kesti ve bakışları Sabrina'yı bulana dek etrafa bakındı. "Yeni kız kim?"

"Yeni kız değil," dedi Storm. "Bu Sabrina."

Bu defa Chandler'ın kaşları havaya kalktı. "Ah, Tanrı aşkına." Hemen ardından, bu dramalarla uğraşmak için yeteri kadar ödeme almadığını dair bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı.

"Cesur bir orospu çocuğusun," dedi Memphis, kafasını sallamadan önce. "Cesur ve *aptal*."

Kesinlikle ikincisiydi.

George yanıma sokularak, "İyi misin?" diye sorduğunda yüzüme en az Sabrina kadar sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Elbette. Neden olmaya yım ki?"

İşte o anda herkesin, -her geçen dakikayla kafası daha da karışan zavallı Skylar dışında- Phoenix'in beni Sabrina ile aldattığını ve aramızdaki ilişkinin bu yüzden bittiğini bildiği aklıma geldi.

Sabrina, öfkelenildiğini belli ederek Memphis'e bakmak için arkasına döndü. "Özür dilerim, bir sorun mu var?"

Lisedeki halinden daha güzel göründüğünü inkâr edemezdim. Uzun saçları daha da uzamış, teni daha da bronzlaşmıştı. Makyajı kusursuz bir şekilde yapılmıştı.

Ayrıca daha zayıftı.

Skylar, "Olmak üzere," dedi saldırır gibi. "Sen de kimsin?"

Sabrina, alfa dişi konumunu kaybetmek istemeyerek ayağa kalktı. "Ben Phoenix'in lise aşkıyım."

Ah, Tanrım. Sonunda kusacağımı düşünmeseydim buna gülerdim. Fakat Storm bunu yapmaktan kaçınmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Storm'un hayatı boyunca bu kadar çok güldüğünü duymamıştım. "Bu çok büyük bir sanrı."

Sabrina'nın ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Pard..."

"Ben duşa gireceğim," diye araya girdi Phoenix.

Belli ki artık odada değildim. Çünkü tüm dikkati *Sabrina'nın* üzerindiydi.

Bu hareketi, -ya da hareketsizliği- bana kendi zehrimi tattırmaya çalışmadığını fark etmeme neden oldu. Eğer öyle olsaydı tepki vermemi beklerdi. Tanrım, amacı bu olsaydı odayı şeytani bir zevkle, dikkatle incelerdi.

Sabrina, benim yüzümden burada değildi.

Buradaydı çünkü Phoenix burada olmasını istemişti.

"Duştan sonra bir şeyler atıştırabiliriz."

Aldığım darbenin şiddetliyle neredeyse kıcımların üzerine düşecektim.

Phoenix Walker, beni hiç randevuya çıkarmamıştı. Ancak bana acımasızca zorbalık eden ve neredeyse söylediklerinin doğru olduğuna inanmamı sağlayacak olan kızı, randevuya çıkarmakla bir sorunu yoktu.

Buraya *ona* acı çektirmek için gelmiştim. *Onu* incitmek için.

Ama bu, kimin diğerini daha fazla yaralayabileceğini görmek için düzenlenen bir yarışma olsaydı, Phoenix sadece kazanan olmakla kalmaz aynı zamanda kalbimi paspas gibi çiğner ve beni gölgede bırakırdı.

Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Beyaz krem dolgulu ıslak kek, çiğnedikçe dilimde tanelerini bırakıyordu. Aldığım her lokmayla birlikte beynimin endorfin salgılandığını hissedebiliyor ve daha fazlasını yiyebilmek için can atıyordum.

Otel odamın zeminine saçılmış boş paketleri görmek midemi bulandırdı ve böylece, son kekimi bitirip aynaya doğru yürürken tanıdık bir utanç sisi etrafımı sardı.

Patlayana kadar yemeyeli yıllar olmuştu.

Sadece sutyen ve şort giymiş bir şekilde vücuduma baktım. Kıvrımlarımı beğeniyle süzüp kendimde sevdiğim şeylere odaklanamadan, eski şeytanlarım musallat olmak için geri döndüler.

Şeytanlar tıpkı Sabrina ve arkadaşları gibi konuşuyordu.

İşer şu an burada olsalardı...

Karnımın yeterince düz ya da sıkı olmadığını, kocaman sarkık kıçım daki selülitlerin iğrenç olduğunu ve hâlâ çift haneli bir bedende olduğum için bunun kabul edilebilir olmadığını söylerlerdi.

Doğru sebeplerle kilo vermiş olmam önemli olmaksızın, ne düşündük leri umurumda bile değildi. Çünkü onlar için her zaman şişman kız olarak kalacaktım.

Belki de haklılardı.

Skylar'dan ödünç aldığım siyah Sharpie'ye uzanırken gözlerim yandı ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Yatağa yürüyerek kalemi bacağımanın üst kısmına yerleştirdim ve bastırarak ilk kelimeyi yazdım. *Şişman.*

Zihnimi domuz pisliğine dair olan hatırlara kayarken duygular göğ sümde çarpıştı. Herkesin karşımda nasıl domuz sesi çıkarıp güldüğünü, kendimi ne kadar iğrenç hissettiğimi ve ölmek istediğimi hatırlıyordum.

Phoenix'in oraya gelip beni o halde görmesinin ne kadar utanç ve rici olduğunu hatırlıyordum. Çünkü zihnimde yarattığım gizli dünyada, -Phoenix gibi erkeklerin benim gibi kızları seçtiğine inandığım dünyada artık var olamazdı. Gerçek dünya tarafından ele geçirilmişti ve gerçek dün yada, onun gibi erkekler benim gibi kızları istemezdi.

Sabrina'yı isterlerdi.

Diğer bacağıma ikinci kelimeyi yazarken bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü. *Domuz.*

Zihnimin derinlerinde yaptığım şeyin yanlış olduğunun farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Sabrina'yı görmek, iyileştiğini düşündü ğüm eski bir yarayı kanatmakla eşdeğerdi.

Ve yara dokuları asla iyileşmezdi. Sadece o yaranın, arka planda kay bolana dek sizi tanımlamasına izin vermemek adına bilinçli bir çaba sarf ederdiniz.

Dolabın derinliklerinde kaybolan eski bir hatıra kutusu gibi.

Lek farkı, bu anılar iyi anılar değildi.

Kalemi karnımın alt kısmına doğru tuttum. Yaptıkları zorbalıkların ayrıntılarını net olarak hatırlamıyordum. Her gün farklı bir şeyle karşılaşı yordum ama bana tam olarak nasıl hissettirdiklerini unutmamıştım.

Yeterli değilmişim gibi hissettirmişlerdi.

Ait değilmişim gibi.

Asla özel olamayacakmışım gibi.

Yeni bir kelime yazacağım sırada Phoenix'in odasının kapısının açıldığını duydum, derin sesi kulaklarıma doldu. "Çok yorgunum, sen de odana dönmelisin."

Boğazıma bir yumru oturdu. *Yaptıkları seks yüzünden yorgundu.*

Sabrina baştan çıkarıcı ve nefes nefese bir şekilde, "Hızlı olabiliriz," diye karşılık verdi.

Bu ses tonuyla geçmişte Pheonix'i yüzlerce kez tahrik ettiğinden emindim.

"Olmaz. Yarın bir röportajım var, erken kalkmam gerek."

Yazmayı bıraktım. *Hayır, yoktu.*

Sabrina, "Hadi ama Phoenix," diye sızlandı, hemen ardından sesi öfkeyle doldu. "Geçen defa olduğu gibi beni konserine davet edip sikişmeden gönderme."

Bir dakika. *Ne?*

Aptal gibi hissederek başımı iki yana salladım. Bildiğim bir şey varsa o günden sonra birçok kez görüşmüşlerdi ve şu anda farklı bir geceden bahsediyorlardı.

"Çok yorgunum," diye homurdandı Phoenix. "Yarın akşamki konserde görüşürüz."

Sabrina'nın topuklu ayakkabılarının koridorda çıkardığı ses, ben neyden bahsettiklerini anlamaya çalışırken yavaşça kayboldu.

Onu buraya becermek için çağırmıştı ve şimdi de geri çevirmişti. Bu hiç mantıklı değildi.

Hiçbir uyarı olmaksızın odalarımızı birbirine bağlayan kapı açıldı ve Phoenix içeri girdi. Hızla yatağın üzerinde duran tişörtle üzerimi kapattım. "Tanrım, kapı çalmak *nedir* bilir misin?"

İşin aslı, buraya nasıl girmişti ki? Kapıyı kilitlemiştim.

Elindeki kartı fark ettiğimde dişlerimi birbirine bastırdım. *Piş kurusu.*

"Ağlamışsın."

Yataktan fırlayarak kapıyı işaret ettim. "Zekice bir gözlem, Bay Aşikâr."

"Lennon."

Adımı sanki beni gerçekten umursuyormuş gibi endişeli bir tonda söylemişti. Bu, başa çıkabileceğimden çok daha fazlaydı.

Üç büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp önümde durdu. "Sorun ne?"

"Beni rahat bırak."

Yeterince şey yapmıştı.

Uzun parmakları çenemi kavradı ve sanki aradığı cevapları verebilirmiş gibi yüzümü inceledi. "Konuş benimle."

Ses tonunda bir tuhaflık vardı.

Storm'un yatağında yaptığımız kısmi seskten sonra bakire olduğumu fark etmesi ve ardından arabasında kavga etmemizden beri onu böyle duy mamıştım.

"Twinkie yedim."

Kaşlarını çattı. "Yani? Twinkie güzeldir."

Utanç bir kez daha yılan gibi sırtımda kıvrılırken bakışlarımı ondan kaçırdım. "Bütün bir kutuyu yedim."

Lanet olsun. Ona karşı neden bu kadar açık sözlüydüm?

Kalbim farkındalık hissiyle birlikte acı içinde kıpırdandı. Yaptığı onca şeye rağmen Phoenix beni yargılamayan ya da çirkin yanlarımı ona göster diğimde benimle dalga geçmeyen tek kişiydi.

Görünüşe göre bizim için zihnimde gizli bir dünya yaratmama gerek yoktu. Phoenix Walker beni görmüş ve kısacık bir an da olsa *beni olduğum halimle* istemişti.

O mavi gözler, sanki hissettiğim ama söylemeye cesaret edemediğim tüm o şeyleri biliyormuş gibi ruhumu işliyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bakışları tüylerimi diken diken eden bir yavaşlıkta vücudumu incelemeye başladı.

"Mükemmelliğe ulaşılmaz, Lennon. Ama benim durduğum yerden, sen mükemmele en yakın şeysin. Şimdi ve..."

Aniden burun delikleri öfkeyle genişledi ve yanımdan geçti. Kısa bir süre sonra banyodan gelen su sesini işittim.

"Ne yapıyorsun?"

Elinde ıslak bir bezle dışarı fırladığında cevabımı almıştım.

Aman. Tanrım.

Aşağılanma hissi, gitgide hızını arttırarak yokuş aşağıya yuvarlanan bir kaya gibi üstüme çarptı.

Vücuduma kazıdığım kelimeleri ilk gördüğü andaki gibi utanmıştım.

Yatağın ucunu işaret ederek, "Otur," diye emretti.

Oturduğumda tişörtü elimden çekip önümde diz çöktü. Sıcak bezin bacağıma ilk dokunuşuyla birlikte göğsüm sıkıştı. Derin bir nefes vererek bakışlarımı aşağı kaydırdım.

Tenimdeki mürekkebi nazıkçe temizlemeye çalışırken çenesi gergindi ve bakışları karanlık bir vaatle parlıyordu.

Gözyaşları boğazımda düğümlendi. Beni en çok bir pislik gibi davrandığı zamanlarda değil, böyle zamanlarda yaralıyordum.

Tenime kazıdığım acımasız kelimeleri temizlemeye çalışan adam, aynı zamanda beni ruhumun temelini sarsacak kadar incitmişti. Geri dönülmez bir şekilde değişmişim ve bu iki adamın da aynı kişi olmasını kabullenmiyordum.

“O gece Sabrina’yla yattın mı?”

Cevabın hoşuma gitmeyeceğinden emin olduğum halde bu soruyu neden sorduğumdan emin değildim.

Karnımdaki kelimeleri ovan eli donakaldı ve sessizliği o kadar uzun sürdü ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Fakat sonra, sesini duydum.

“Hayır.”

Bacağımın yan tarafını kavrayan parmakları seğirdi. “Dün gece o herifi becerdin mi?”

“Hayır.”

Gerçi dün gece çok üzgündüm ve eğer regl olmasaydım muhtemelen George’la yatardım.

Bakışları dudaklarıma odaklanırken tehlikeli bir hale büründü.

Sanki dudaklarım ona aitmiş gibi.

“Onu öptün mü?”

Bu, Sabrina’yı buraya getirerek beni yaraladığı gibi benim de onu yaralamam için elime geçen bir fırsattı.

Ama bana karşı dürüst olmuştu. *Bir kereliğine de olsa.*

“Hayır.”

Ayağa kalktı. “Biraz uyu.”

Kapıya varmak üzereyken aklımda yeni bir düşünce belirdi, daha doğrusu soruydu. Üstelik çaresizce cevap vermesine ihtiyaç duyuyordum.

“Phoenix?”

Başını bana doğru çevirdi. “Efendim?”

“O gece neden onunla yatmadın?”

Sanki bir sonraki kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi yutkundu. Sanki söylemekten utanıyordu.

“Sana verdiğim sözü bozmak istemedim.”

Söyledikleri ve yaptıklarını bir araya getirmekte zorlanıyordum çünkü tam bir çelişkiden ibaretti.

Sabrina'yla yatmamış olsa bile sırf şarkımı çalabilmek için bilerek yatıklarını düşünmeme neden olmuştu.

Evet, sözünü tutmuştu... ama kalbimi paramparça etmişti.

Beni paramparça etmişti.

Bakışlarını kaçırarak, "Yarınki konsere bir biletim var," dedi.

Konunun bu kadar hızlı değişmesi başımı döndürdü. "Kimin için?"

"Senin için."

Bu en az Sabrina'yla yatmaması kadar mantıklıydı. "Neden?"

Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Eğer gelirsen öğrenirsin."

Odasına dönmeden önce alabildiğim tek yanıt buydu.

Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, tüm kelimelerin kaybolduğunu gördüm. Yine de yakından baktığımda hâlâ gölgeleri seçilebiliyordu. Bu da acının solup gidebileceğinin ama sahibini asla terk etmeyeceğinin bir hatırlatıcısıydı.

Phoenix, melodik ve boğuk sesiyle gecenin sondan bir önceki şarkısını seslendirirken, "Neden buradayız?" diye bağırdım.

Skylar omuz silkti ve sahnenin diğer tarafına koşarak mikrofonu bana uzattı. "Bilmiyorum! Az önce Phoenix, bunu görmek isteyeceğimi söyledi."

Ah, bu gerçekten çok açıklayıcıydı. "Neyi görmek isteyeceğini?"

Tekrar omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Phoenix, omzunu incittiğinden emin olmama yetecek bir şiddetle başını ileri geri salladıktan sonra harika bir davul solosunun ortasında Storm'un yanına doğru ilerledi. "Sizi pislikler, bu orospu çocuğu için iyi bir alkış patlatsanız iyi olur!"

Phoenix'in isteğiyle beraber kalabalık çıldırarak tam bir kargaşaya dönmüştü.

Erkek arkadaşının omzuna çıkmış bir kız, tişörtünü kaldırıp hem gruba hem de diğer herkese vücudunu teşhir etti. Birkaç kadın ise sutyenlerini sahneye fırlatmıştı.

Ne yazık ki bir tanesi Skylar'a isabet etti.

Skylar burnunu kırıstırarak kırmızı sutyeni inceledi. "Bu oldukça şirin ama benim için çok büyük." Bir eliyle ağzını kapattı. "Sen kaç beden giyiyorsun?"

Benim iki memem bile o kuplardan birini dolduramazdı. Sutyenin sahibi her kimse *şanslıydı*. "Bana da olmazlar."

Skylar sutyeni sahneye fırlattı ve saniyeler sonra parlak, sarı bir tanga kafalarımızı sıyırıp Memphis'in gitarının ucuna takıldı. *Etkileyiciydi*.

Memphis, kalabalığa yamuk ve seksi bir sırıtış yolladığı anda kadınlar daha fazla çıldırdı.

Arka sıramızda yer aralan bir kadın, "Bebeklerini doğurmak istiyorum, Memphis," diye bağırdı. Skylar, "Zaten yeterince bebeği var," diye tısladı.

Aman Tanrım.

"Bu gece beni evine götür, Phoenix," diye bağırdı sağımda duran kadın. "O koca, iri aletini emmek istiyorum."

Phoenix ona külotunun ıslanmasını sağlayacak bir gülümseme gönderdiğinde gözlerimi devirdim.

Şarkı *nihayet* sona erdiğinde, Phoenix davulun üzerinde duran bir şişe suyu aldı.

"Endişelenmeyin, millet. Sadece su." Kalabalığa göz kırptıktan sonra suyu içti. "Ama şimdi dikkatinizi çektiğime göre sizi biriyle tanıştırmak istiyorum."

En az benim kadar şaşırmış görünen Skylar'a baktım.

"Bu gece eski bir arkadaşım burada."

Phoenix sahne dışındaki birine işaret ettiğinde midem düğümlendi.

Tanrı şahidim olsun ki eğer böyle bir şey yaparsa...

"Sabrina, buraya gel."

Ne. Haltlar. Dönüyordu.

Sabrina kusursuz vücudunu saran daracık deri elbisesiyle dışarı çıktığında erkeklerden birkaçı çığlık atarak ıslık çaldılar. Phoenix kolunu ona doladığında dişlerimi gıcırdattım.

"Geçmişimiz eskiye dayanıyor, değil mi?"

Sabrina kıkırdadı. "Evet, öyle."

Phoenix dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi. "Lisede her zaman bu kız vardır. Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz. Güzel, popüler ve süttük olan o kızdan bahsediyorum. Mezuniyet kraliçesi tacını takar ve her zaman müt

kemmel görünür.” Kaşlarını kaldırdı. “Mezuniyet balosuna takımın oyun kurucusu ile gider ama otoparkta kötü çocukla düzüşür.”

Kalabalık bir alkış tuttuğunda Skylar’a döndüm. “Ben gidiyorum.”

Beni yeterince incitmişti. Eğer burada kalmaya devam edip beni yerle bir etmesine izin verirsem mazoşist olurum.

Yere doğru eğilerek çantamı aldım.

“İçten içe kışkırtıcı kıza zorbalık yapar çünkü *onun* kendisinden daha zeki, daha seksi ve daha gerçekçi olduğunu bilir.”

Donup kaldım.

“Fakat karma denen küçük bir şey var.” Sabrina’ya buz gibi bir bakış attı. “Ve karma senden çok daha büyük bir sürtük.”

Bir adım geri çekilerek Sabrina’nın başının üzerinde asılı duran ipi sertçe çekti ve bir saniye sonra Sabrina’nın üzerine yoğun bir sıvı döküldü. Sıvı o kadar kötü kokuyordu ki burnumu kapatmak zorunda kaldım.

Sabrina çılgılık attığında Skylar, “Siktir,” diye mırıldandı.

Storm ise davula vurarak *dım-tıs* sesi çıkarmadan önce mikrofona doğru, “Domuz pisliği,” diye bağırdı.

Sabrina domuz pisliğine bulanmış bir halde hıçkırarak sahneden kaçarken Phoenix’in bakışları beni buldu.

Ardından ukala bir gülümsemeyle mikrofonu bıraktı.

PHOENIX

Skylar, kırmızı topuklularıyla öfkeli bir şekilde volta atıyordu. Üç gece öncesindeki domuz pisliği olayından beri gergindi. Bu gece Chandler'ın süitinde acil bir aile toplantısı planlanmış ve *görgü kuralları* hakkında konuşmamız gerektiğini söylemişti.

Memphis yanımdaki kanepeden, "Grubun yüz karası nerede?" diye mırıldandığında Storm'un dudakları seğirdi ve Skylar volta atmaya kesti. "George beladan uzak durabilen tek kişi olduğundan, Lennon'ı yemçe çıkarması için ona izin verdim."

Kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. "Ve şehirdeki İkinci Dünya Savaşı sergisine gitmeleri için."

"Aralarındaki şey ciddi olmalı." Memphis karnıma bir dirsek attı. "Bu kulağa randevu gibi geliyor."

Skylar'ın masaya bıraktığı cips kâsesine uzandım. "İyi olanlardan değil."

Sabrina'nın üzerine domuz pisliği dökmenin, Lennon'ın dizlerinin üzerine çökerek bana sakso çekmesine sebep olacağı gibi bir yanılgıya kapılmış olabiliyordum. Bir bakıma aramızdaki ilişkiyi düzeltmesini ummuştum.

Gerçi kabul etmek gerekirse üç gündür bana her zamanki nefretiyle bakmıyordu. Yine de hâlâ boş zamanlarının çoğunu *onunla* geçiriyordu.

Sikik George ile.

Skylar devasa çantasının içine uzanıp bir yığın kâğıt çıkarmadan önce boğazını temizledi.

"İlk olarak yapılması ve yapılmaması gerekenleri gözden geçirelim." Bakışlarını Storm'a dikti. "Kadınları yataklarımızda kelepçeli halde bırakıp ardından odamızın nerede olduğunu unutmuyoruz."

"Hey." Storm birasından bir yudum aldı. "Odanın nerede olduğunu biliyordum. Sadece oteli bulamadım."

Skylar iç çekerek destedeki bir sonraki sayfaya geçti. "Sırf son albümü müzü kötü bir şekilde eleştirdiği için ünlü bir müzik eleştirmeninin evi ne, elli bin dildo göndermek için kişisel kredi kartımızı kullanmamalıyız. Özellikle de *git kendini becer. Sevgiler, Sharp Objects* yazar bir notla."

Üçümüz de yumruklarımızı tokuşturduk.

Skylar burun kemerini sıkarak bakışlarını Storm'a çevirdi. "Bir hayranımız, hayran buluşmasında susadığını söylediği için ağzına işlemeyi teklif ediyoruz."

Storm cebinden telefonunu çıkardı. "İçeceklerin azlığından şikâyetçiydi. Ben de ona seçenek sundum."

Odağını bana çevirdi. "Domuz pislği de..." Duraksayarak burnunu kırıstırdı. "Düşündüm de aslında bu uygun," deyip parmaklarını kıpırdattı. "Her neyse artık ne yapıp ne yapmayacağımızı öğrendiğimize göre daha iyi hareketler sergileyebiliriz. Bu gece herkesin en iyi halinde olmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Skylar eşyalarını topladığı sırada Memphis homurdandı. "Peki ya ben?"

Skylar'ın bakışları sertleşti. "Sen benim yardım edebileceğimden çok daha kötü durumdasın." Devasa çantasından bir kondom çıkararak göğsüne doğru fırlattı. "Eğer bunlardan birini nasıl kullanacağına dair talimata ihtiyacın olursa, Google seve seve yardımcı olacaktır."

Ardından saçlarını omzunun üzerine atarak dışarı çıktı.

"Görünüşe göre buradaki baş belası Storm." Memphis ona doğru eğilerek ensesine vurdu. "Kendine gel, kardeşim."

Storm onu umursamadı. Çoktan telefonuna odaklanmıştı.

Daha doğrusu Memphis onu elinden kapana kadar öyleydi.

"Lanet olsun," dedi bir ısıklık eşliğinde. "Bu konuştuğun ateşli şey de kim?"

Storm utanmış görünüyordu. "Bilmiyorum."

İşte bu benim de dikkatimi çekmişti.

"Bilmiyorum da ne demek?" Memphis telefonda dolaşırken güldü. "Görünüşe göre oğlumuz bir randevu sitesinde."

Bu defa gülen bendim. "Bir rock yıldızı olduğunun farkındasın, değil mi? Bu gece bir stadyum dolusu kadınla karşılaşacak bir rock yıldızı hem de."

"Evet ama hayranlarımızın üzerine işediğini unuttun mu?" Memphis çenesini ovuşturdu. "Bir kere daha düşündüm de şanslısın. Bu seferki Storm ile ilgileniyor gibi duruyor."

Storm telefonunu geri aldı. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

“Ah, hayır,” dedim. “Konuşacağız.”

Bu herif Lennon’ı üzdüğüm ve Sabrina’yı buraya getirdiğim için başının etini yemeye devam etse de hâlâ en iyi arkadaşımды.

Storm eliyle yüzünü ovuşturdu. “Sırf ünlü olduğunuz için kendini üzenimize atan kadınlardan hiç sıkıldığınız olmadı mı?”

Memphis’le anlam verememiş halde birbirimize baktık çünkü bu halt da ne demekti?

Aynı anda konuştuk. “Hayır.”

Koltuktan kalkarak, “Her neyse,” dedi.

Geri oturması için elimle işaret ettim. “Kıçına giren her neyse çıkar ve sana yardım etmemize izin ver.”

Memphis de onun yanına oturdu. “O halde Hayran Kızların gönüllü olarak misafirimiz olmasından sıkıldın ve seni zorlayan birini istiyorsun. Öyle mi?”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandı Storm.

Tek kaşımı kaldırdım. “Kız arkadaş gibi mi?”

Dehşet tüm yüzünü ele geçirirken, “Kız arkadaştan bahsedene kim?” diye karşı çıktı. “Sadece benim için işleri kolaylaştırmaktan hoşlanmayan bir kadın istiyorum.”

Bir kez daha Memphis ve ben şaşkın bir şekilde birbirimize baktık. “Kulağa kız arkadaştan bahsediyormuşsun gibi geliyor.”

“Söz konusu seks olduğunda demek istedim, sizi sikik aptallar.”

Bir süre söylediklerini düşündüm. Bir rock yıldızı olmadan önce de olduktan sonra da seksle ilgili bir sorun yaşamamıştım. Sırf zevk almak istediği için her türlü kadını aşağılayıp kendilerini küçük düşürmelerine göz yuman Josh olurdu. Belki de ondan bir şeyler kapmam gerekiyordu.

“Josh’ın yaptığı gibi yapabilirsin.”

Storm kaşlarını çatı. “Onlara uyuşturucu mu vereyim?”

“Onlara sik gibi mi davransın?” diye ekledi Memphis.

“Demek istediğim, her kıza kendisini özelmış gibi hissettirip sonra da istediği her şeyi yapmalarını sağlamasıydı.”

Gerçekten de *her şeyi* yapıyorlardı. Josh’ın aşmakta sakınca gördüğü hiçbir sınır yoktu... ya da söz konusu sikişmek olduğunda yoktu.

Memphis dişlerinin arasından tısladı. “Çünkü manipülatif pisliğin tekiydi.”

Ve artık aramızda değildi.

Damarlarıma sızan öfkeyle birlikte ayağa kalktım. “Unuttuysanız diye söylüyorum, o öldü.”

Kapıya doğru yürüdüğüm sırada Memphis, “Phoenix,” diye homur dandı.

“Ne var?”

“İ lissettiğin suçluluğun, *sana* Josh’ın gerçekten kim olduğunu unutturmasına izin verme.”

Onun ölümünden sorumlu olmayan biri için bunu söylemek çok kolaydı.

Haftanın son konseri yirmi dakika önce bitmişti ve oldukça yorgundum. Otobüse bindiğimiz anda, Kansas’a ulaşana dek uyumanın hayalini kurarak arka kapıdan çıkarken adımlarımı hızlandırdım.

Chandler, “Bu geceki konser iyiydi,” dediğinde Storm başıyla onayladı. “Evet, Memphis’in solosu kesinlikle ortalığı ateşe verdi.”

Arkamızdan gelen Memphis, “Hayır, dostum,” diye itiraz etti. “Asıl *senin* solon tüm ilgiyi üzerine çekti.”

Storm sırtıma vurdu. “Ayrıca Phoenix’in “Down with the Sickness” şarkısını nasıl mahvettiğini de unutmamak gerekir.”

Lennon araya girdi. “George da harikaydı.”

Kimse tek kelime etmedi.

Otobüse binmek üzereyken güvenlik görevlisi yolumuzu keserek, “İçeride özellikle ikinizi görmek isteyen bir kadın var,” dediğinde Storm ile birbirimize baktık.

“Eğer gelen Megan Fox ise o benim. MILF* fantezim olduğunu biliyorsun.”

Bu noktada güvenliğin bizimle dalga geçtiğinden emindim. Çünkü basamakları çıkarken çiçekli elbiseyle ortopedik ayakkabılar giyen, kısa boylu ve gri saçlı bir kadın dışında kimseyi görmemiştim.

Memphis, Storm’u dürttü. “Genç erkek avcısı olan yaşlı kadın fantezi sine ne dersin?”

Storm cevap vermek için ağzını açacağı sırada kadın bize döndü. “GILFI** tercih ederim.”

* Açılım Mothers I Like To Fuck olan kısaltmanın tercümesi, “becermek istediğim anneler” şeklindedir.

** Açılım Grandmothers I Like To Fuck olan kısaltmanın tercümesi, “becermek istediğim büyü

Söz konusu GILF'in, Storm'un büyükannesi olduğunu fark etmemizle birlikte hepimiz güldük. Tabii Storm şu anda ağlamakla meşguldü.

Memphis ona sarılabilmek için hepimizi iterek, "Selam, büyükanne, dedi. "Bermuda ne durumda?"

"Bermuda gayet iyi." Eliyle kendini yelpazeledi. "Erkekler de öyle."

Storm inledi. "Hadi ama. Yine başlama, büyükanne."

Büyükanne karşılık vermek için ağzını açacakken üzerine atlayan Skylar sayesinde konuşamadı. Eliyle yüzünü kavrayarak, "Nasıl gidiyor, tatlım?" diye sordu.

Ağır bir sessizlik tüm otobüsü doldurdu. Skylar ona gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bakarak, "Buralarda takılıyorum işte," dedi. "Sen nasılsın, büyükanne?"

Büyükanne eliyle kalçasına vudu. "Harikayım. Kendime genç bir adam buldum."

Bu defa Skylar'ın gülümsemesi gerçekti. "Ah. Dökül bakalım, kardeşim."

"Onunla şu randevu uygulamalarından birinde tanıştım. Pek yakışıklı değil ama Yüce İsa. Şu küçük mavi haplar için Tanrı'ya binlerce kez teşekkürler."

Storm her an kusacakmış gibi görünüyordu. "Tanrı aşkına, büyükanne."

Büyükanne parmağını ona doğru salladı. "Düzgün konuş. Seks sağlıklı bir şey." Bakışları Chandler'a döndü. "Oğullarıma iyi bakıyor musun?"

Chandler başıyla onu selamladı. "Evet, hanımefendi."

"Doğru söylüyor olsan iyi..." Söyleyeceği şey her neyse, arkamda duran Lennon'ı gördüğünde yarım kaldı. "Aman Tanrım."

Lennon utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. "Merhaba."

"Sakın bana sadece merhaba diyeyim deme, küçük hanım," dedi kollarını iki yana açmadan önce. "Buraya gel."

Lennon ona sarılmak için bir saniye bile beklemedi. Sarılmaları bittiği anda büyükanne onu övmeye başladı. "Kendine bir bak, tırtıl sonunda kelebeğe dönüşmüş."

Gördüğü ilgiden dolayı Lennon'ın yanakları kızardı. Şanslıydı ki çok geçmeden büyükannenin dikkati bana döndü.

"Sonunda kafanı kışından çıkartıp kız arkadaşını geri kazanmana sevindim." Parmağını salladı. "Sana onu elinde tutman gerektiğini söylemiştim

kanneler" şeklindedir.

* Erken maddesi sildenafil olan ve penis sertleşmesi bozukluğuna karşı kullanılan ilaçtır.

George boğazını temizleyerek elini uzattı. “Merhaba, ben George. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Büyükanne uzattığı elini sıktı. “Merhaba, tatlım. Sen grubun yeni geçici üyesi olmalısın. Bana yardımcı olup hâlâ dışarıda bekleyen çantalarımı alabilir misin?”

Bu kadının istediği her şeyi yapmaya hazır olduğum için hızla, “Ben hallederim,” dedim. Ayrıca biraz nefes almaya ihtiyacım da vardı.

Çantalarla içeri geri döndüğümde herkes uyku planlamasıyla ilgili tartışıyordu. Sekiz kişiydik ve otobüste sadece altı ranza ve bir yatak odası vardı. Herkesin nerede yatması gerektiğini kararlaştırmamız gerekiyordu.

George’un, “Lennon benimle uyuyabilir,” demesi üzerine büyükanne şaşkınlıkla ona döndü. Ben de öldürücü bakışlarımı yüzüne diktim.

Cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

“Büyükanne, Chandler’ın odasında kalabilir. Chandler da benim ranzamı alır ve ben de salondaki kanepede yatarım.”

Uyku planını da ayarladığımıza göre büyükannenin çantalarını Chandler’ın odasına bırakabilirdim. Henüz bir adım atmıştım ki büyükanne beni köşeye sıkıştırdı.

“Romantik ilişkiler konusundaki isteksizliğini göz önünde bulundurarak hiçbir zaman paylaşmayı seven bir tip olduğunu düşünmemiştim.”

Büyükannenin en sevdiğim yanlarından biri, aklından geçenleri direkt söylemesiydi. Yalnızca şu anda söyledikleri doğru değildi.

“Lennon’ı paylaşmıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Çocuğun nabızı hâlâ attığına göre sana değil, ona ait olmalı.”

Öfke, acıyla karışarak damarlarımda öldürücü bir kokteyle dönüştü. Kapıya doğru yürüdüm. “İyi geceler, büyükanne.”

Kolumu yakaladı. “Görünüşe göre hâlâ seni önemseyen insanları kendinden uzaklaştırıyorsun. Bu işine yarıyor mu, bebeğim?”

Gayet iyi idare ediyordum.

Yüzümü kavrayarak beni kendisine bakmaya zorladı. “Hepimiz hata yaparız, Phoenix,” dedi. “Ama sonra cezamızı çeker ve dersimizi alıp yolumuza devam ederiz.”

Bu, benim için bir seçenek değildi.

“Masum insanlar öldü. Yoluma devam etmenin bir yolu yok.”

Yüz hatları hüüzünle karardı. “Evet, var. Buna affetmek denir.”

“Beni affetmesi gereken insanlar öldü.”

Bir tanesi dışında.

“O halde, belki de kendini affetmesi gereken sensindir.”

“O gece ben ölmeliydim.”

Bu, işlediğim suça uygun bir ceza olurdu.

İç çekti. “Hayatının geri kalanını arafta geçirmeye karar verdiğine göre belki de aslında olan budur.”

“Tam olarak hak ettiğim şey.”

Kimse aksini iddia edemezdi.

“Kimse o gece yaşananları hak etmez. Bak, hâlâ buradasın.” Omuzlarını kavradı. “Bir hayalet gibi yaşayıp her gün kendini cezalandırman, o gece yaşananları değiştirmeyecek.”

“Büyükan...”

“Hayat insanlara nadiren ikinci bir şans verir. Bunu mahvedip boşa harcamasan iyi edersin.”

Çok geç.

Onu yanağından öptüm. “Ziyarete geldiğin için mutluyum. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle.”

Eşikten geçmek üzereyken tekrar sesini duydum. “Phoenix?”

“Efendim?”

“O kız sana hâlâ aynı şekilde bakıyor. İkimiz de kızın ona ait olmadığını biliyoruz.”

43. BÖLÜM

LENNON

Yanımdan geçen bir yük trenin sesi yüzünden otobüs sarsıldığında başımı yastığın altına sıkıştırdım.

Yük treninden kastım, Chandler'ın horlamasıydı. Artık odasının neden arka tarafta olduğunu ve yatmadan önce neden herkesin kulak tıkacı tak-
tığını anlayabiliyordum.

Kulaklıklarım, onları takarak uyumak için çok büyüktü. Bir sonraki şehre vardığımızda kendime bir çift kulak tıkacı almayı zihnimin bir köşesine yazdım. Ayrıca, mutfak masasını yatak olarak değerlendirip değerlendiremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

Tam o sırada telefonum titredi. Muhtemelen George da Chandler'ın kulakları sağır eden horlamasından dolayı uyuyamamış ve bir kaçış planı için mesaj atmıştı. Fakat ekranda yazan isim ona değil, Phoenix'e aitti. Dişlerimi sıkarak mesajı açtım.

Phoenix: *Uyanık mısın?*

Lennon: *Sarhoş musun?*

Phoenix'in yanlış yollarla Sabrina'ya kendi zehrini tattırdığını bilsem de büyümlü bir şekilde her şey daha iyi olmamıştı. Geçen gece, ona karşı anlamsız bir şekilde gardımı düşürmüş olabilirdim ama bu bir hataydı.

Bunun bir daha tekrarlanmaması için bazı sınırlar belirlemem gerekiyordu. En nihayetinde Phoenix benim işimdi ve ben de onun... eh, bebek bakıcısıyım.

Yeni bir mesaj gelmeden önce ekranın alt kısmında küçük noktalar belirdi.

Phoenix: *Şu anda değilim. Neden?*

Lennon: *Çünkü sözleşmeye göre seninle konuşmaklı yükümlü olduğum tek zaman dilimi o.*

Phoenix: *Hatırladığım kadarıyla, sözleşmeye göre sana ihtiyaç duyduğumda yanımda olmakla da yükümlüsün.*

İç çekişimin Chandler'ın horlamasından daha gürültülü olduğundan emindim.

Lennon: *Tamam. Neye ihtiyacın var?*

Phoenix: *Üzerinde ne var?*

Cevap vermeden önce gözlerimi kustım.

Lennon: *Pijama.*

Phoenix: *Demek istediğin, benim tişörtüm ve külot mu?*

Lanet olsun. Bu aptal şeyi fırlatıp atmalıydım.

Lennon: *Hayır.*

Phoenix: *O halde külot yok mu?*

Lennon: *Tişörtten bahsediyordum, pıslık herif.*

Phoenix: *Bu daha da iyi.*

Yemin ederim ki kahrolası herif en kötüsüydü.

Lennon: *Bu biraz uygunsuz değil mi?*

Phoenix: *Oldukça.*

En azından bu konuda hemfikirdik.

Lennon: *İyi geceler.*

Telefonumu komodine bırakmak üzereyken ekranım yeni bir mesajla aydınlandı.

Phoenix: *Eskiden böyle olmamdan hoşlanırdın.*

Lennon: *Eskiden seninle ilgili pek çok şeyden hoşlanırdım.*

Anılar zihnime hücum ettiğinde gözlerimi kapattım. Kabalığından ve pis ağzından hoşlanırdım. Kontrolü ele alışından, sınırlarımı zorlamasından ve içimde yaktığı ateşten. İnsanların ne dediğini umursamamasından hoşlanırdım. Daha iyi bir hayata sahip olmak için canını dişine takmasından ve sahip olduğu saf yetenekten...

Dışardan bakıldığında kaba görünebilirdi ama içini görmeye izin verdiğinde, aslında ne kadar hassas ve karmaşık olduğunu anlayabilirdiniz. *Ve mahvolmuş.*

Hem de yaralarının, kim olduğunu belirlemesine izin vermemesine rağmen.

Phoenix Walker'dan sadece hoşlanmamıştım.

Onu sevmiştim.

Telefonum yeni bir mesajla titredi.

Phoenix: *Hâlâ hoşlanıyorsun.*

Artık değil.

Lennon: *Hayal dünyasından çık.*

Phoenix: *Tahmin bile edemezsin.*

Lennon: *Uyuyacağım.*

Phoenix: *Ağzın sikimle dolu olduğunda ne kadar ateşli görüldüğünü hayal ediyorum. Beni tatmin etmek için o kadar istekliydin ki boşalmamak neredeyse imkânsızdı.*

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hem ben hem de vajinam hazırlıksız yakalanmıştık.

Phoenix: *İşte bu yüzden o gece evinin önünde bana sakso çekmene izin verdim. Beni çok azdırmıştın, bunun biraz daha uzun sürmesini istedim.*

İçimden sıcak bir sıvı aktı ve ciğerlerimin etrafını sardı.

Phoenix: *Parmaklarımla ve dilimle küçük amını okşadığımı hayal ediyorum.*

Göğsüm aldığım kesik nefesle şişerken yanaklarım yanmaya başladı. Buna son vermek zorundaydım.

Lennon: *Artık durabilirsin. İlgilenmiyorum.*

Durmadı.

Phoenix: *Onları içine soktuğumda o kadar ıslaktın ki tek düşünebildiğim tadına bakmaktı.*

Meme uçlarım tişörtümün altında dikleşti. Birden, Phoenix'in bu kelimeleri yazmadığını fark ettim. Yüksek sesle *söylüyordu*.

Bunu bilmek beni daha da azdırmıştı.

Phoenix: *O güzel amını her öğün yesem de yetmez.*

İsa aşkına.

Bacaklarımı, aralarındaki ağrıyı dindirmek için çaresizce birbirine bastırdım.

Phoenix: *Seni boşalttığım sırada adımı nasıl bir ihtiyaçla haykırdığını hayal ediyorum. Daha fazlası için kalçalarını nasıl oynattığını.*

Artık ona durmasını söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum.

Phoenix: *Yatağından çıktığını, gizlice yanıma geldiğini ve sikime bindiğini hayal ediyorum.*

Aynı şeyi hayal etmeye başladığım an, nabzım bacaklarımın arasında atmaya başladı.

Phoenix: *O dolgun pembe kıvrımlarının, aletimi içine kaydırmamla etrafımda nasıl gerildiğini hayal ediyorum. Alishmak için bir süre bekliyorsun ama sana sahip olmak için daha fazla bekleyemeyeceğimin farkındasın. Bu yüzden kıcını kavırıyorum ve tek bir hamlede hepsini alman için seni zorluyorum.*

Neredeyse inleyecektim. Tanrım, canımı acıtacaktı... ama mümkün olan en iyi şekilde.

Phoenix: *Seni o kadar iyi sikerdim ki bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünmeye fırsat bulamazdın.*

Phoenix: *Ve seni sismeyi bırakmazdım. Ta ki...*

Ta ki ne? Çığlık atmak üzereydim.

Telefonum çalmaya başladı.

Sakin. Cevap. Verme.

Sessizce kendime küfrederek yeşil tuşa bastım. O kadar hızlı davranmıştım ki FaceTime ile aradığını fark etmem için artık çok geçti.

Ekranım, Phoenix'in aletini sıvazladığı bir görüntüyle aydınlandığında midemdeki kaslar düğümlendi ve ürperdim. İnklemesiyle birlikte panikle yerimden fırladım ve kulaklarımı taktım.

Bu çok yanlıştı ama umurumda değildi.

Odalaklanabildiğim tek şey kalın ve damarlı aletinin, başparmağının her dokunuşuyla birlikte elinden nasıl kaydıyordu. Kulaklarımı dolduran düzensiz nefesleriyle birlikte, elinin nasıl büyük bir güç ve ustalıkla hareket ettiğinden başka bir şey göremiyordum.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti indi. O kadar ıslaktım ki bacaklarımın iç kısımları kayganlaşmıştı.

“Lennon.”

İsmim dudaklarının arasından boğuk bir iniltiyle çıktığında elimi kütlotumdan içeri soktum.

Ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım. Phoenix’in bacağındaki kasların gerilmesini, zonklayan aletinin ucundan sızan meninin tüm eline ve karnına yayılmasını izlerken hızla klitorisimi ovaladım.

Aletinin ucunu sıkıp kendini son bir kez daha sıvazladığında roket hızıyla boşaldım.

Hemen sonra ekran karardı.

Nefesimi düzene sokmayı başardığımda kulaklıklarımı çıkardım. Artık uykuya dalmakla ilgili bir sorun yaşamayacağımdan emindim.

Bunu yapma amacıyla kendimi yatağa bıraktığımda, telefonumun ekranı bir başka mesajla aydınlandı.

Phoenix: *Görünüşe göre ikimiz de yalancıyız.*

Lennon: *Neyden bahsediyorsun?*

Phoenix: *Eğer ilgilenmiyor olsaydın telefonu yüzüme kapatırdın... fakat yapmadın.*

Pastırma, pankek ve muzlu ekmeğin lezzetli kokusu burnuma doldu.

Ara kapıyı açıp herkesin çoktan kahvaltısını yapmaya başladığı mutfak adımı attığım sırada Phoenix, “Burası cennet mi?” diye sordu.

Storm ağzını bir çatal dolusu pankekle doldurdu. “Hayır. Asıl bisküvi ve sos’ yaptığı zaman cennette olacağız.”

* Güney Amerika’da kahvaltılarda sıkça tüketilen, pişmiş domuz sosisi, un, süt, pastırma veya diğer et parçalarından yapılan beyaz sosla kaplı yumuşak hamurlu bisküvidir.

Büyükanne Storm'un ensesine vurdu. "Az önce yaptığım yemeği mi aşığıladin? Dolaptaki bayat mısır gevreği yerine güzel bir ev yemeği yiyebildiğin için minnettar olmalısın."

Storm somurttu. "Minnettarım, büyükanne."

Büyükannenin bakışları beni bulduğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hadi, tatlım. Gelip kendine bir tabak al ve biraz et yiyip kemiklerini güçlendir."

Bunu duyacağımı asla düşünmemiştim.

Tabağımı mutlu bir şekilde doldururken, "Kemiklerini daha fazla güçlendirmesine gerek yok," diyen bir ses duydum.

Yedi çift göz George'a döndü.

Büyükanne elini kalçasına yerleştirerek ona döndü. "Ne demek istediğini açıklamak ister misin, genç adam?"

George her an altına işeyecekmiş görünüyordu ama bu defa onu savunma ihtiyacı hissetmiyordum. "Ah, bilirsin işte." Belirgin bir şekilde yutkundu. "*O kadar* da zayıf değil." Nerdeyse herkes şaşkınlıkla ona baktığında hızla ekledi. "Ama bu şişman ya da onun gibi bir şey olduğu anlamına gelmiyor."

Tabağımı masaya bıraktım ve Memphis, çatalını George'a doğru salladı. "Dostum, acilen konuşmayı bırakmalısın."

George bu harika tavsiyeyi duymazlıktan gelerek bana baktı. "Şişman olduğunu söylemek istemedim. Değilsin. Sen mükem..."

O anda Phoenix yumruğunu masaya o kadar sert bir şekilde vurdu ki tabaklar takırdadı. "Sikik çeneni kapat. *Hemen.*" Ardından başını eğerek dikkatini bana verdi. "Kahvaltını yap, Lennon."

Mutfağı topladığımız sırada, "Şey, kahvaltı... beklenmedikti," dedi Skylar çığlık atar gibi.

"Evet, o pankekler bugüne kadar yediklerim arasında en iyileriydi."

"Çok lezzetliydi." Dudaklarını büzdü. "Ama ben George'un patavat-sızlığından ve Phoenix'in neredeyse onu öldüresiye dövecek olmasından bahsediyordum."

Daha cevap vermeye fırsatım olmadan, büyükanne hemen arkasında Storm, Phoenix ve Memphis ile mutfağa girdi. Phoenix'in elinde büyükannenin valizi vardı.

"Hemen gidecek misin?" diye sordum. Daha yeni gelmişti.

“Korkarım ki öyle canım. Randevu uygulaması sayesinde Miami’den bir seks çağrısı aldım.”

Phoenix otobüsün önüne doğru ilerlerken Storm’a pis bir gülücük attı. “Görünüşe göre büyükanne senden daha yetenekli.”

Storm, büyükanneye sarılmadan önce ona ortaparmağını göstermeyi ihmal etmedi. “Uçak indiğinde beni ara.”

“Tabii ki bebeğim. Beladan uzak dur.”

Storm güldü. “Elimden geleni yapacağım.”

Büyükanne, Skylar’a dönüp alnına bir öpücük kondurdu ve onu, “Tutuklanmadığından emin ol,” diye tembihledi.

Skylar gülümseyerek, “Elimden geleni yapacağım,” dedi.

Şimdi dikkatini Memphis’e çevirmişti. “Ve *sen*. Aptallık etme ve korun.”

Genç adam, ona sarılmadan önce utangaç bir şekilde gülümsedi. “Elimden geleni yapacağım.”

Büyükanne, Memphis’ten ayrıldıktan sonra kollarını bana dolayıp, “Geri döndüğün için çok mutluyum,” dedikten sonra yüzünü kaplayan endişeyle yanağını okşadı. “Lütfen ondan vazgeçme.”

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi söyledim.

“Elimden geleni yapacağım.”

LENNON

A sensörün kapılarının açılmasıyla birlikte koşmaya başladım. Phoenix, her zamanki gibi arkamda değildi. Ağır ağır geriden geliyordu.

Yanıma gelmesini beklerken sabırsız bir şekilde ayağımı yere vurdum. “Önümüzdeki on dakika içinde seni alana görürmezsem Chandler beni öldürür.”

Koridorda yürürken sanki parkta öylesine gezintiye çıkmış biri gibi görünüyordu. “Alan dokuz dakikalık uzaklıkta. Hâlâ oldukça zamanımız var.”

Tanrı şahidim olsun ki...

Nihayet uyuşuk bir şekilde yanıma ulaştı. Arkadaki özel çıkışa giden koridordan hızla sola döndüğüm sırada bakışlarıyla beni tırtıttığını hissedebiliyordum. “Biliyor musun, eğer biraz sakın olmayı öğrenirsen ilişkimiz çok daha sorunsuz ilerler.”

“Senin için söylemesi çok kolay. Kendinle uğraşan sen değilsin. Ayrılca...” Aramızdaki boşluğu işaret ettim. “Bu bir ilişki değ...”

Arkamızdan erkeksi bir ses, “Phoenix,” diye bağırdığında cümlem yarım kalmıştı.

Bu tuhaftı. Tanıdığımız herkes çoktan alandaydı.

Sesin sahibinin imza isteyen bir hayran olduğunu düşünürken Phoenix’in adımları durdu ve ifadesi ciddileşti. “Seninle arabada buluşuruz.”

Göğsüm huzursuzlukla sıkıştı. “Neden? Neler olu...”

“Arabaya git.”

Ses tonu kötü bir şeyler olduğunun habercisiydi. Fakat bu adamın kim olduğunu ve Phoenix’i neden bu kadar gerdiğini öğrenmeden arabaya gitmeyecektim.

“Merhaba demeyecek misin?” diye bastırdı adam.

Phoenix hızla arkasına döndü. “Burada ne halt ediyorsun?”

Adam sendeleyerek yanımıza yaklaştı. Boyu neredeyse Phoenix ile aynıydı. Uzun, yağlanmış siyah saçlarının yanı sıra bu zamana kadar gördüğüm en mavi ve zalim gözlere sahipti.

Phoenix'in gözleriyle aynı tondaydı.

"Sadece oğlumu ziyaret etmeye geldim."

Göğsümdeki huzursuzluk yoğunlaştı. İçgüdüsel bir hamleyle Phoenix'in elini tutarak büyük bir güçle çekiştirdim. "Hadi. Gidiyoruz."

Bu pisliğin ne istediğini bilmiyordum ama öğrenmek için burada beklemeyecektik.

Babasının kanlanmış gözleri bana döndü. "Küçük kız arkadaşın da kim?"

Phoenix saniyeler içinde beni kendisine çekti. "Seni ilgilendirmez."

Yalpalayarak bir adım daha atmadan önce, "Seni yetiştiren adamla bu şekilde mi konuşacaksın?" diye sordu babası. "Sana, bundan daha saygılı davranmayı öğrettim."

Şerefsiz herif ona hiçbir lanet şey öğretmemişti. *O işi yumrukları yapmıştı.*

"Ne halt istiyorsun?"

"Baban birazcık para sıkıntısı çekiyor. Bana yardım edeceğini umuyorum."

Meselenin ne olduğu böylece belli olmuştu.

"Ne büyük sürpriz," diye hırladı Phoenix.

Babası küçümser bir ifadeyle ileri geri sallandı. "Sakin benden üstünmüş gibi konuşayım deme. On sekiz yıl boyunca kira vermeden benim evimde yaşadın, unuttun mu?"

Çocuğunuz varsa olması gereken şey buydu.

Phoenix dişlerini sıkarak cebindeki cüzdanı çıkardı ve yüzüne bir deste para fırlatırken ona kindar bir bakış attı.

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Seni sık sık ziyaret eder mi?"

Phoenix beni görmezden gelerek SUV'nin arka camını indirdi ve bir sigara yaktı.

Ne şaşırtıcı. "Vay canına, demek sessiz muamele. Başka ne gibi yenilikler var?"

Çenesini sıkı ve sigarasını dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti
 “Söyleyene bak.”

“Sağır mısın? Şu anda seninle konuşuyorum.”

Hem de istediğimden çok daha fazla.

Keyifsiz bir şekilde güldü. “Önemli şeyler hakkında konuşmuyorsun.”

Tanrı aşkına, inanılmaz biriydi.

Parmaklarımı şaklatmadan önce, “Pekâlâ, ne hakkında konuşmak istersin?” diye sordum. “Ah, bir fikrim var. Hadi baban hakkında konuşalım.”

“Hadi *seninki* hakkında konuşalım,” diye karşılık verdi sertçe. Bu fikirle gözleri parlamıştı.

Onun yaptığını yaparak kaşlarımı çattım ve bakışlarımı camdan dışarıya diktim.

Sert gülüşü aramızda yankılandı. “İkiyüzlü.”

Midemde beliren öfke, onu tokatlama dürtüsüyle ellerimi kaşındırdı.
 “Sahtekâr.”

Gözlerimi kapatarak derin ve ferahlatıcı bir nefes aldım. Durmadan onunla kavga etmek çok yorucuydu ama Phoenix’in bildiği tek şey buydu. Bunu ona, göğsünde kalp yerine kara bir delik taşıyan istismarcı pislik öğretmişti.

“Kavga etmeye çalışmıyordum,” diye fısıldadım. “Sadece konuşabileceğin biri olduğunu bilmeni istedim.”

Sigarasını aralık camdan dışarı attı. “Belki de gidip George’u bulmalıyım. *Ne de olsa* bu günlerde sırlarımızı paylaştığımız kişi o.”

Neden zahmete girdiğimi bile bilmiyordum. “Çünkü George benim...”
 Cümlemi bitiremedim. Yapamıyordum.

Phoenix’in üzerime diktiği acımasız bakışlar içimi yakıyordu. “Seni neyin?”

“Seni ilgilendirmez.”

George’a karşı hissettiklerim henüz bir netliğe sahip olmasa da, Phoenix’e lanet olası herhangi bir cevap borçlu değildim.

Aramızdaki sessizlik, her geçen saniye ağırlaştı ve tüm alanı kapladı.

Ta ki Phoenix konuşana kadar.

“Birkaç ayda bir geliyor ve para için yalvarıyor.”

Ona bakabilmek için başımı eğdim. “Ona para vermeyi bırakırsan muhtemelen gelmeyi keser.”

Gözlerinde beliren acı, kalbimin pişmanlıkla sızlamasına neden oldu. "Üzgünüm, bu gerçekten çok yargılayıcı bir..."

"Her zaman oradaydı," dedi boğuk bir sesle. "En azından annemin yapmadığını yaptı."

Milyonlarca yıl geçse bile kendimi bir kez daha Phoenix Walker'a açabileceğimi düşünmezdim. Ama benimle küçük de olsa bir şey paylaşmıştı. Karşımda savunmasız kalmasının onun için ne demek olduğunu biliyordum.

"Babam hasta," dediğimde şoför de benimle aynı anda, "Geldik," dedi.

Kapıyı açmak için uzandım. "Chandler çok sinirlenecek."

Arabadan çıkmama fırsat tanımadan elini bileğime doladı. "Konuş benimle."

Aklını kaçırmış olmalıydı, şu anda konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı.

"İçerde seni bekleyen yirmi beş binden fazla hayranın var."

Ayrıca çoktan geç kalmıştık.

Parmaklarının pürüzlü uçları çenemi kavradı. "Ama benim için önemli olan tek kişi şu an burada oturuyor."

Kalbim -hain organım- göğsümü dürttü. Söylediği her şeye inanmam gerektiğini çok iyi bilmeme rağmen kalbim bunu unutmuşa benziyordu.

"Birkaç yıl önce doktorlar ona erken demans teşhisi koydu." Ağlamak istemediğimden gözlerimi kapattım. "Çoğu zaman benim kim olduğumu bile hatırlamıyor."

Başparmağının ucunu yanağıma sürttü. "Lennon." Sesi sanki bunu yaşayan kendisiymiş gibi hüzünlüydü.

Eliyle yüzümün yan tarafını kavrayıp beni kendisine yaklaştırdığında nefesim kesildi. Onu itmem gerektiğini bilsem de bunu yapamıyordum.

O, beni kendi eksenine çeken güneşti.

Bana yaşam veriyordu ve ben de onu tüketiyordum.

"Lennon." Bu defa sesi kulağa bir özür gibi geliyordu.

Dudaklarının yumuşak baskısı kanamakta olan yarayı yatıştırıyordu.

Ama kendi açtığı yarayı değil.

Göğsümü saran acıyla beraber dudaklarımı ondan ayırdım. "Hayır."

Hırladığına yemin edebilirdim.

"Neden?"

Bunu sorması bile sadece neden olmadığını değil, neden olmaması gerektiğinin de kanıtıydı. Sırf bu defa onun canı acısın diye dudaklarıma

alışmanca bir gülümseme yerleştirdim ve eskiden söylediği cümleyi tekrarladım. “İşleri karmaşıklaştırıyor.”

Ardından kapıyı itip arabadan dışarı çıktım.

Aptal. Aptal. Aptal.

SUV’nin kapısına doğru itilmeden önce güçlü bir el kolumu kavradı. Bağırmak için ağzımı ağtığım sırada, yüzünün keskin hatlarını saran salıştırap bana engel oldu. “Seni incitmiş olmaktan *nefret* ediyorum.”

Ardından birbirimizden uzaklaştık.

Ben de öyle.

LENNON

Konser bittikten sonra herkes sahne arkasında dev bir pastanın önünde duran Chandler'ın etrafını sarmıştı.

"Bon Jovi'nin de dediği gibi yolu yarılacak."

Neredeyse hepimiz afallamış bir şekilde birbirimize baktık. Çünkü Bon Jovi'nin söylediği şey bu *değildi*.

Phoenix eliyle ağzını kapattı. "Yolun yarısında'yız, göt herif."

"Evet." Chandler büyük bir yudum almadan önce bardağını havaya kaldırdı. "Evet, öyleyiz."

Buna karşılık Phoenix ve Storm'un yaptığı tek şey başlarını sallamak oldu.

"Her neyse," diye devam etti Chandler. "Oldukça sıkı çalıştığınız için teşekkür ederim." Bir parmağını havaya kaldırdı. "Sahne kaldırılana kadar kimse bu pastaya dokunmayacak."

Ekip, işinin başına dönmeden önce odadan homurtular yükseldi. George kaşlarını çatarak, "Turneyi yarıladığımıza inanmıyorum," dedi.

Tanrı'ya şükür.

Skylar, "Senin neyin var böyle?" diye bağırıırken Storm da, "Biraz da ekibe ayır," diye homurdandı.

Sandalyesini pastanın önüne çekmiş olan Memphis, dolu bir çatalı ağzına tıktırmadan önce omuz silkti. "Sona kalan, dona kalır. Bu boktan şey çok iyi."

Söylediğine katılıyordum çünkü artık pastayı yemeyecektim.

George dikkatini bana çevirdi. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Elimdeki elmalı sodayı masaya bırakırken, "Tabii," dedim. "Ne oldu?"

"Özel konuşmaktan bahsetmiştim."

Dirseğimden tutup beni boş kulise yönlendirerek kapıyı kapattı.

Alı, Tanrım.

"Aslında," diye başladı. "İkimizi düşünüyordum."

Lanet olsun. Bu konuşmanın gidişatını biliyordum ve buna hazır değildim.

“Hı-hı.”

George uzanarak iki elimi de avuçlarının içine aldı. “Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Yutkundum. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Bir nefes verdi. “Hem de çok.”

Daha fazla konuşmasını istemeyerek, “George, sana ciddi bir şeyler için hazır olmadığımı söylemiştim,” dedim.

Neredeyse bağırarak, “Nereden biliyorsun ki?” dedi. “Ne zaman seni öpmeye çalışsam bir şeyler bize engel oluyor.”

Bir şeyler değil. *Biri.*

Tiz bir sesle, “Kötü zamanlama olabilir mi?” diye öneride bulundum.

Kaşlarını çattı. “Kötü zamanlama mı, isteksizlik mi?”

“Hayır...” Boğazımı temizledim. “İsteksizlik değil.”

Şu anda kimi ikna etmeye çalışıyorsun, Lennon?

Öne doğru bir adım attığımda, içgüdüsel olarak geri çekildim ve böylece sırtım arkamdaki duvara yaslanmış oldu. Lanet olsun, kendi tuzağıma düşmüştüm.

“O zaman bunu kanıtla.” Biraz daha yaklaştı. “Öp beni, Lennon. *Lütfen.* Sana yalvarıyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Onu belirsizlikle baş başa bırakmak doğru değildi, bu işi çözmem gerekiyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Öpücük... iyiydi.

Berbat değildi ama aramızda herhangi bir kıvılcım da yoktu.

Bu da George için belirsiz olan hislerime, oldukça belirgin bir netlik kazandırmıştı. Artık sadece kalbini kırmadan bunu nasıl bitireceğimi bulmam gerekiyordu.

“Hayran Kız.” Phoenix’in tehlike vaat eden ses tonu, kollarımdaki utak tüyleri diken diken etti. Kapının açıldığını bile duymamıştım.

Kendime çekidüzen vererek ona ters bir bakış attım. “Şu anda bir şeyin ortasındayım.”

Çenesi gerildi ve uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak hiçbir şey söylemeden kolumu yakaladı. Beni odadan dışarı çıkarırken George’u affalamış bir şekilde arkamızda bırakmıştık.

Eşikten geçtiğimiz sırada, “Senin sorunun ne?” diye sinirle sordum.

Bana doğru eğilmeden önce durdu. Kulağımdaki boğuk sesi artık tehditkâr bir hırlamaya dönüşmüştü. “Otobüse gidiyoruz. *Şimdi*. Yoksa bulduğum ilk kızın memelerinden kokain çeker ve seni, onu becerirken bizi izlemeye mecbur bırakırım.”

Tehdidi, derimin kör bir jiletle yarılmasına eşdeğerdi.

Attığım her adımla beraber, Phoenix’in öfkeli bakışlarını hissedebiliyordum; tıpkı son kurbanını avlayan bir katil gibi sırtımda delik açıyorlardı.

Kulisteki insanların yanından kızarmış yanaklarımla geçerken aramızdaki gerilimi hissetmemelerini umuyordum. Arka kapıyı iterek açtığımda ise artık midemde kelebekler uçuşuyordu.

Phoenix, sanki yeterince hızlı hareket edemiyormuşum gibi arkamdan sabırsız bir ses çıkarttı. Topuklarımı park alanının kaldırımında yüksek *tırkırtılar* bırakırken adımlarımı hızlandırdım. Otobüse yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Işıkları kapalıydı ve tamamıyla boştu.

Jöle kıvamını almış bacaklarımla merdivenleri tırmanırken Phoenix de arkamdan geldi. Nihayet mutfığa vardığımızda başım dönüyordu.

Ranzalara ulaşmamıza az kalmıştı.

Boynumu kavrayıp beni mutfak masasına doğru eğdiğinde kesik bir nefes aldım. “İlanet olası bacaklarını aç.”

Aynı anda birçok düşünce zihnimden geçerken sadece bir tanesine odaklanabilmiştim.

Bunu. İstiyordum.

Ereğimi kalçalarımın yukarı doğru iterken göğsüme hararetle bir sıcaklık yayıldı. Serin hava tenimi okşarken tangamın hassas dantelinin parçalanma sesi kulaklarımı doldurdu. Ardından bir fermuar sesi yankılandı.

Boynumun arkasındaki tutuşu sertleştirdi ve boştaki eli sahiplenici bir şekilde kalçama dolanarak beni olmamı istediği yere çekti. “İyi bir kız gibi sikimi içine al.”

Bu, aletini içime itmeden önce aldığım tek uyarı olmuştu. Beni, acıyla tıslamama neden olacak kadar sert ve tek bir hamlede doldurdu. Devasa aletine alışmak için zamanım olmamıştı çünkü beni hızlı ve acımasız darbelerle beceriyordu.

Adrenalin, sarhoş edici bir uyuşturucu gibi sistemime sızdı ve kanımı ısıtarak beni esir aldı.

Tırnaklarımı kalçasına bastırdım. “Ah, Tanrım.”

Her geri çekilişinde içime daha sert bir hamleyle giriyordu. Bu hem ceza hem de ödülüdür.

Hareketlerine devam ettiğinde inledim. "Phoenix. *Lütfen.*"

Pürüzlü sesi kırbaç gibi yankılandı. "Eğer istiyorsan..." Atkuyruğumu yumruğunun etrafına dolayıp çektiğinde keskin bir nefes verdim. "Alırsın."

Ne demek istediğini anladığımda bacaklarımın arasındaki ıslaklık daha da arttı. Kalçalarımı aletine doğru iterken karnımdaki kasların gerildiğini hissedebiliyordum. O kadar iyi hissettiriyordu ki zihnimde tek bir manıklı düşünce kırıntısı bile kalmamıştı. Odaklanabildiğim tek şey aletin beni nasıl sertçe doldurduğu ve masanın kenarını tutup istediğimi almak için kendimi ona doğru ittirdiğimde çıkardığı ağgözlü seslerdi.

İhtiyacım olanı almak için.

Fakat bana bıraktığı kontrolü geri alması uzun sürmedi. Atkuyruğumu kavrayarak beni doğrultmadan önce, "Aminla oyna," dedi.

Elimi bacaklarımın arasına sokarak dediğini yaptım.

Kendimi uçurumun kenarına doğru itecek şekilde okşarken sıcak nefesi boynuma çarpıyordu. "İşte böyle. O küçük klitorisini ovala."

Çıkardığımız ıslak sesler otobüste yankılanırken vücudum kaskatı keşildi ve taze ter damlaları tenimin üzerinde süzülürdü.

Çok yakındım. Kahrolası derecede yakındım.

Phoenix hırlayarak elimi itip yerine kendi elini yerleştirdi. Beni alev alev yakan bir ritim tutturduğunda çaresizce inledim.

Hareketleri hızlandı. Beni, kızgın ve yaralı bir hayvan gibi inleten o noktayı buldu. Daha fazlasını isteyerek kendimi ona doğru ittirdiğimde beni reddetmedi; istediğimi, hatta daha fazlasını vermekten çekinmedi.

Aleti, zirveye ulaşana kadar acımasız darbelerle içime çarparken zihnimde zevk şimşekleri çaktı.

Orgazmım çok güçlüydü. Hatta öyle *şiddetliydi* ki Phoenix'in adını haykırana dek son bulmadı.

Sert bir homurdanmayla beni masanın üzerine oturttu. Hareketleri o kadar sertti ki daha önceki tavrının acımasız olduğunu düşündüğümde yanılmıştım.

El istediğini almak için boğazımı kavradığında ona izin verdim ve bacaklarımı genişçe açtım.

Yüzü zevkle buruşurken boğazından derin bir ses çıktı.

Ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpüşü o kadar yoğun ve *tüketiciydi* ki bir anlığına nefes alma yeteneğimi kaybettim.

Phoenix'in dudakları, rakibini alaşağı eden bir düşman gibi istediğini alıyordu.

Sanki kazanmış gibi.

Kendini geri çekmeden son bir kez daha aletini içime itti ve vahşi inilisi dudaklarımda kayboldu. Tişörtümün üzerine sıcak bir sıvı yayılmadan önce dudağımı kanatacak kadar sert ısırdı.

Ayrıldığıımızda neredeyse başım dönüyordu. Az önce görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım düşünceler, hızla geri gelerek beni gördüğüm rüyadan uyandırdı.

Masadan kalkıp eteğimi düzeltirken o da aletini pantolonun içine soktu.

Uzaktan gelen sesler yüzünden göğsümde beliren panik dalgasıyla ranzalara doğru koşmak için arkamı döndüm. Fakat Phoenix tişörtümün arkasını kavrayarak buna izin vermedi ve beni bedenine doğru çekti. Eli bacaklarıımın arasını buldu, parmaklarını orgazmımdan geriye kalanlara sürdü.

“Sana bir dahaki sefere sikimin üzerine boşalacağını söylemiştim.”

Geri çekilirken göğsüm pişmanlıkla sızladı. “Bu tek seferlik bir şeydi.”

Artık birbirimizi sistemlerimizden attığımıza göre nefret etmeye geri dönebilirdik.

Diliyle parmaklarını yalayarak temizledikten sonra dudaklarına ukala bir gülümseme yerleştirdi. “Yalancı.”

46. BÖLÜM

LENNON

Puddle of Mudd'ın "She Hates Me" şarkısı yeni kulaklıklarımдан yankılanırken gözlerimi kapattım. Otobüste olduğumuz için minnettardım çünkü hem uyuyabiliyor hem de George ve Phoenix'den kolayca kaçabiliyordum.

Şarkı sözlerini ağızımda geveleyip parmaklarımla ritim tutarken ranza perdesi açıldı. "Ne..."

Skylar kulaklıklarımı hızla çıkararak, "Hazırlan uykucu," dedi. "Bu gece dışarı çıkıyoruz."

Ah. Bugün George'un doğum günüydü. Sanki vebalıymış gibi ondan kaçmamın diğer sebebi de buydu. Gerçekten hoşlandığınız birinin sizden hoşlanmadığını duymak, yeterince acı vericiydi.

Ama bunu onlara doğum günlerinde söylemek? Bu apaçık kalpsizlikti.

"Ben burada kalacağım," diyerek karnımı tutum. "Regl krampları beni öldürüyor."

Benim üstümdeki ranzada yatan Storm, "Çok fazla bilgi," diye homurdandı.

Skylar kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu garip. On gün önce bize atıştırmalık ve tampon alan sendin."

Lanet olsun. Bayan Meraklı'ya bir daha yiyecek bir şeyler almayacaktım.

"Bu daha da fazla bilgi," diye mırıldandı Storm.

"Ben... döngümün nasıl olduğunu bilmiyorsun, Skylar."

"Döngünün nasıl olduğunu ben de bilmek istemiyorum," diye bağırdı Storm.

Elimi yumruk haline getirerek ranzanın demirine vurdum. "O halde kulaklıklarını tak."

Skylar kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Kızların döngülerinin hemen hemen aynı zamanda olduğunu herkes bilir."

Sessiz kalmam, Skylar'ın *dedektif* kişiliğini daha da şüphelendirdi. "Phoenix ile aranda bir şey olduğu için saklanıyor olamazsın, değil mi?"

Söyleyeceğim herhangi bir şeyi aleyhime kullanacağını bilerek masum numarası yaptım. "Phoenix ile aramda bir şey olmadı."

Üst ranzadaki Storm kahkaha attı.

Bu meraklı herife, bir çift gürültü önleyici kulaklık almayı aklımın bir köşesine not ettim.

"Bugün, senin adamının doğum günü olduğunu söylememe gerek var mı? Orada olmak senin görevin."

Kendi ranzasına doğru ilerleyerek bavulunu açtı. "Ayrıca gideceğimiz kulüp harika. Gelmek *zorundasın*."

"Gelemem." Yatakta doğruldum. "Bunun için uygun kıyafetim yok."

Uygun olan tek kıyafetimin üzerinde sperm lekesi vardı.

Skylar bavulundan siyah, kısa bir elbise çıkardığında hayır cevabını kabul etmediğini anladım. "Şanslısın çünkü yeni en yakın arkadaşının bir sürü havalı kıyafeti var." Gözlerini kıstı. "Ama ayakkabılarıma dokunduğun takdirde derini paslı bir maket bıçağıyla yüzerim."

İğrenç. Neyse ki ayakkabılarına dokunmayacaktım. Ya da kıyafetlerine. İstesem de yapamazdım.

"Bunun için minnettaram ama sen S beden gibi bir şeysin. O elbiseye ya da sana ait herhangi bir şeye sığmamın imkânı yok."

Şu anda konuşan eski güvensizliklerim değildi. Sadece basit bir matematik hesabı, bilim ve modaydı.

"Gururumu okşadın, tatlım ama turtayı ya da kızarmış tavuğu asla geri çeviremeyen biri olarak M bedenim." Eliyle ayağa kalkmamı işaret etti. "Endişelenme, kumaşı esnek."

Ah. Bu, karnı düz olmayan biri için giyilebilecek en kötü kumaştı.

"Elastik olması uyacağı anlamına gelmiyor."

Oflayarak elini kalçasına yerleştirdi. "Evet, geliyor. Tanrı aşkına, kaliteli bir esnek kumaşla bu elbise *Storm'a* bile olur."

"Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi," diye homurdandı Storm. "Elbiseyi giy, Lennon."

"Ama..."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Syklar. "Güven bana, bu işlerde ustayım. Bunun içinde çok seksi görüneceksin."

Yeni en iyi arkadaşım tatlı ve *hayalperest* biriydi. "Eğer çok seksi olmanın, beş kiloluk bir torbayı on kiloyla doldurmak olduğunu düşünüyor san, elbette."

Ciddiydim. Aramızdaki kilo farkını düşünmesi gerekiyordu.

Skylar bakışlarını yukarı çevirdi. "Ona ateşli, seksi bir sürtük olduğumu söyle, Storm."

Düz bir sesle, "Sen ateşli, seksi bir sürtüksün, Lennon," dedi. "Şimdi şu elbiseyi giy. Böylece, ben de bütün gece bu konu hakkındaki konuşmanızı dinlemek zorunda kalmayayım."

Skylar'ın elindeki elbiseyi almadan önce, "Tamam," dedim. "Ama sadece dantelli ve tatlı olduğu için giyiyorum."

"Şükürler olsun. Neredeyse seni kendi ellerimle soyamak üzereydim." Keyifli bir şekilde elimi tuttu. "Hadi gel, hazırlanabilmemiz için arka kısmı giyinme odasına çevirdim. Kediciklerimiz için biraz ağda bile ısıttım."

"Görüşürüz," diye mırıldandı Storm yanından uzaklaşacağımız sırada. "Durun bir dakika. *Kedicikten* kastınız..."

Skylar göz kırptı. "Vajinalarımız."

Vay canına.

Storm yanına gelmemiz için eliyle işaret ederken sırıttı. "O halde elbette, hanımlar. Burada *kalabilirsiniz*."

Bakışlarımı Skylar'a çevirdim. "Asıl berbat olan ne, biliyor musun? Regl pıhtıları."

Skylar sinsice gülümseyerek, "Ah," dedi. "Onlar en berbatları. Özellikle de hapşırık zorunda kaldığında..."

Storm kapıyı işaret etti. "Dışarı."

Skylar'ın verdiği elbise o kadar kısaydı ki yakınımnda olan herkes, hareket ettiğim her an yeni ağda yapılmış *kedicigimi* görebilirdi.

Skylar'ın bizim için ayırdığı VIP masanın etrafında otururken George bana doğru eğildi. "İçecek bir şeyler ister misin?"

Önünde duran üç boş bardağa hızlı bir bakış attım. Herif içki içmeyen birine göre oldukça fazla içmişti. Yine de bugün onun doğum günüydü.

Müziğin sesini bastırmaya çalışarak, "İçemem," diye cevap verdim. "Phoenix'in ayık kalmasından sorumluyum, unuttum mu?"

İçgüdüsel bir hisle masanın karşısında oturan Phoenix'e baktım. Onun da bir şey içmediğini görmek beni hem memnun etmiş hem de rahatlatmıştı. Ancak bu rahatlama, Storm'un dört muhteşem kızla tuvaletten dönmesiyle son buldu.

Ay şeklindeki masamız, VIP bölümünün büyük bir kısmını kaplasa da bu kadar çok insanı sığdırmak için yeterince büyük değildi.

Sırtı açık ve *derin* göğüs dekolteli kısa beyaz elbisesiyle her zamankinden daha çarpıcı görünen Skylar, başını telefonundan kaldırdı. "Basın için bir grup fotoğrafı çekmeliyiz."

Erkeklerin şikâyetlerine rağmen Storm'un yanındaki kızlar mutlulukla cıvıladılar.

Skylar bu görevi üstlenerek ayağa kalktıktan sonra erkekleri fotoğrafa uygun bir şekilde konumlandırmaya başladı. Ardından bakışlarını kızlara çevirdi ve ikisine Storm'un karşısına oturmalarını söylerken diğer ikisine de Phoenix'in yanına geçmelerini söyledi. Elbette Memphis'in yanına bir kız oturtmaması dikkatimden kaçmamıştı. Aslında bunun bir önemi yoktu çünkü zaten Memphis, bütün gece gözlerini ondan ayırmamıştı.

"Bu tarafa gel, Lennon." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni George'un yanına götürdü. "Biraz sıkışık olduğu için onun kucağına oturman gerekecek."

Karşı çıkma fırsatı bulamadan, George kalçalarımın tutup beni dizlerinin üzerine oturttu. Ardından Skylar birkaç fotoğraf çekti ve telefonu bıraktığı anda Storm iki kızla birlikte masadan ayrıldı.

Ben de tam George'un kucağından kalkmak üzereydim ki tutuşunu sıkılaştırarak bana engel oldu. Yüzünde beliren aptalca bir sırıtişla, "Gitme," dedi. "Ne de olsa, sen benim doğum günü hediyemsin."

Olduğum yerde hareketsiz kaldım çünkü bugün *onun doğum günüydü*.

"Senden ne kadar hoşlandığımı hakkında hiçbir fikrin yok." Skylar'ın su dalgası yapmak için neredeyse bir saatini harcadığı uzun saçlarını, omzumun bir tarafında toplayarak parmaklarını çıplak kolumda gezdirdi. "Birlikte çok güzeliz."

Masanın diğer ucundaki hareketlenmeyi fark ettiğimde, başımı kaldırdım. Phoenix, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle çenesini sıvazlıyordu. Ta ki bakışlarını aşağıya indirip George'un kalçamda gezdirdiği elini görene dek. Artık cinayet işlemeye hazırmış gibi görünüyordu.

İçki bu gece onu son derece cesur yapmış olmalı ki George dudaklarını kürek kemiklerime bastırdı. "Sen benim kızsın, değil mi?"

Ben *sadece* bir kızdım.

“Öpücüğümüzün yarıda kesilmesi çok kötü oldu,” dedi eli biraz daha yukarı çıkmadan önce. O kadar yukarı çıkmıştı ki hızla elbisemin alt kısmını yakalamak zorunda kaldım. “Ama bu gece, bunu telafi edeceğiz.”

Biri beni öldürebilir miydi? *Hem de hemen.*

Masanın üzerindeki boş bardakların gürültüsüyle başımı kaldırdığımda, Phoenix’in ayaklandığını fark ettim. VIP bölümünden ayrılmış merdivenlerden yukarı doğru çıktı. Kalabalığın içinde kaybolurken bakışlarımı sırtına diktim.

Az önce yanında oturan iki kız, Phoenix’in peşine takılmadan önce sinsice birbirlerine baktılar.

Bırak gitsin, Lennon.

Yine de bir saniye sonra kendimi George’un kucağından inerken buldum. “Üzgünüm, onu beladan uzak tutmam gerek.”

“Phoenix kocaman adam,” diye karşı çıktı.

Yanından ayrılmadan önce, “Bu benim işim,” diye bir hatırlatmada bulundum. Kalbim, en az bir davul kadar gürültüyle çarparken, Skylar’a ait bir çift topukluyla balkona çıkan merdivenleri tırmandım. Ayakkabı seçeneklerimin ne kadar sınırlı olduğunu görünce, bunları giymemi kendisi teklif etmişti.

Renkli ışıklar tıklım tıklım dolu olan dans pistini aydınlatıyordu. Alt tarafta çalan hızlı ve tempolu müziğin aksine, buradaki daha yavaştı. *Daha cüretkâr.*

Bir duvardan öbür duvara kadar uzanan bedenler, birbirlerinin etrafında hipnotik bir ritimle hareket ediyorlardı. Phoenix’i bulmaya çalışarak kalabalığın arasında ilerledim. Oldukça uzun boylu olduğunu ve lence olası bir rock yıldızı olduğunu düşünürsek, onu bulmak çok daha kolay olmalıydı.

Ani bir panik duygusu göğsümde belirirken midemi bulandı.

Ya şu anda uyuşturucu alıyorsa?

Kalbimin, kendini nasıl imha etmeye çalıştığını görmezden gelirken zihnimde bir başka düşünce belirdi.

Ya şu anda o kızları beceriyorsa?

Her geçen dakikayla birlikte hayal kırıklığım katlanarak artıyordu. Tam vazgeçip aşağı geri inmeyi düşündüğüm sırada, güçlü bir kol belimin etrafına dolandı. Arkamdaki her kimse, dönüp pis pençelerini uzatmadan

çekmesini söyleyeceğim sırada öyle hızlı hareket ettim ki neredeyse boy-numu incitecektim.

Kolun sahibi beni arkamdaki duvara itip dudaklarını benimkilere bas-tırmadan önce onun Phoenix olduğunu anlayacak bir saniyem olmuştu.

Öpücüğü de kendisi gibi dominanttı. Sadece üzerimde hak iddia et-mekle kalmıyor, aynı zamanda kendisine ait olanı alıyordu.

Eliyle saçlarımı okşarken dudaklarımı biraz daha aralamam için beni zorladı.

Dilini açgözlü bir şekilde ağzımın içinde dolaştırdı, göğsünden yükse-len hırıltıyla beraber parmaklarını kıcıma bastırdı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Bu *olamazdı*. Ve eğer şu anda onu durdurmazsam çok geç olacaktı.

Dudaklarımı onunkilerden çekerek elimi göğsüne yerleştirdim. “Ne ya-pıyorsun? Sana dün gece bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemişim.”

Ellerini başımın iki yanına yaslayıp beni bedeniyle duvar arasında hap-setti. Dudağındaki piercingi ısırp bedenimi süzerken, “Benim için de-ğildi,” dedi. “Ve senin için de değildi. Eğer öyle olsaydı şu anda burada olmazdın.” Başını eğerek burnunu boğazımda gezdirdi. “Küçük erkek ar-kadaşın hiçbir şansı olmadığını hâlâ bilmiyor mu?”

Üzerime daha fazla gelmeyeceğini düşünmüştüm.

“Ben sana ait değilim ve şarkımın aksine, çalabileceğin bir şey de değilim.”

“Haklısın.”

Nefesim kesildi. *Sonunda itiraf mı edecekti?*

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldığında, yeşeren tüm umutlarını soldu. “Zaten bana ait olan bir şeyi çalamam.”

Öfke, acı ve şehvet aynı anda damarlarıma akın ederken onu ittirdim. “Çoktan kaybettiğin bir şeye sahip olamazsın.”

Kalabalığa doğru ilerlerken Phoenix hemen arkamdaydı. Balkona çı-kan merdivenlere ulaştığımda bileğimi kavradı. “Seni kaybetmedim, Len-non. Tam olarak buradasın.”

Olmak istediğim için değildi.

Sanki beni tüm gücüyle kavramazsa kaçıp gidecekmişim gibi tutuşu sıklaştı. *Farkında olmadığı şey ise çoktan gitmiş olmamdı.*

“Ona bizden bahset.”

Cevap verirken yüzüne bakmadım. “Biz diye bir şey yok.”

Ve bunun tek sebebi kendisiydi.

47. BÖLÜM

PHOENIX

Biz diye bir şey yok.

Bunun sikik bir yalan olduğunu biliyordu ve bunu ona kanıtlayacaktım. Kendini benden nefret ettiğine ne kadar inandırmaya çalışırsa çalışsın, hâlâ beni isteyen bir parçası vardı. Ve ben bu fırsatı değerlendirecektim.

Boştaki elimi kalçasına sararak vücudunun ön tarafını balkon demirlerine yasladım. İki tırabzanın arasındaki siyah cam, alttaki insanların bizi görmesini engelliyordu. Bu kattakilere ise dans ediyormuşuz gibi görünecektik. Fakat aklımdakinin bununla alakası yoktu.

Bana bakarken iri kahverengi gözleri büyüdü. “Phoenix.”

Burnumu boynunun kenarında gezdirdim. Çok güzel kokuyordu; hem masum, hem de *günaha teşvik* eden rürendi. Onun her bir parçasını yalamak, becermek ve baştan çıkarmak istiyordum.

“Tırabzanlara tutun.”

Boğazından kesik bir nefes kaçtı ve tereddütle bana baktı. Sanki hayır demek istiyordu ama vücudu, kendisine ihanet etmesine de izin vermiyordu.

“Bu bir soru değildi.”

Uslu bir kız gibi itaat edene dek ipeksi saçlarını parmaklarıma doladım. Ardından kotumun fermuarını çekiştirerek indirdim ve sikimi serbest bıraktım. O öpücükten sonra kaya gibi sertleşmiştim; aletimin tamamının içine almasına ihtiyacım vardı.

Onun da buna ihtiyacı vardı.

Tek sorun, benim aksime bunu kabul etmiyor olmasıydı. *Bunun mınnı bile duymak istemiyordu.*

“Ne istediğini biliyorum, Lennon.”

“Bu konuda son derece şüpheliyim,” diye alay etti.

İnlememi bastırarak ellerimi çıplak bacaklarına kaydırdım. Dokunuşum yukarı tırmandıkça daha da çok titremeye başladı. Minik elbisesini, kışını ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırdığımda kesik bir nefes aldı.

“Boşalmak için sikimi kullanmak istiyorsun.”

Tangasını kenara çekmeden önce parmaklarımı kumaşın kenarında gezdirdim. “Seni, her şeyi unutmanı sağlayacak kadar iyi sikmemi istiyorsun.”

Aletimin başı kadınlığının kıvrımlarını dürttü. O kadar ıslaktı ki neredeyse yere damlıyordu. Sikimi kavrayıp, kendimi ıslanmış kıvrımlarının üzerinde kaydırdım ve ucunu, amından akan sıvıyla ıslattım. “O sana dokununca da böyle ıslanıyor musun, yoksa bu bana mı özel?”

Tüyleri diken diken olurken hafifçe geri çekildi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

İnleyerek kendimi içine gömdüm. Dün gece onu sert ve hızlı bir şekilde becermiştim. Ama bugün, hareketlerim dengeli ve onun zevkine odaklıydı.

Ve benim.

Balkondan bakarak kalabalığı taradım. Bakışlarım tek başına oturan George’u bulduğunda dudaklarım kıvrıldı.

Benim kızımın geri gelmesini beklediğine emindim.

Dudaklarımı kulağının altındaki hassas noktaya bastırarak, “Sence şu anda içinde olduğumu biliyor mu?” diye sordum.

Vücudu anında gerildi.

Dışlerimi onuzuna geçirerek amını avucumla kavrarken devam ettim. “Sence bunun bana ait olduğunu biliyor mu?”

Tamamen.

Tenini yalıyor, bir yandan da şişmiş klitorisini ovuyordum. “Sence dün gece, benim için ne kadar sert boşaldığını biliyor mu?”

Kalçalarını bana doğru iterek inledi.

Sıcaklığı hayalarımına çarptığında klitorisindeki hareketlerimi hızlandırdım. “Şu anda seni ne kadar sert boşaltmak üzere olduğumu biliyor mu?”

Tırabzanları kavramadan önce aldığı tek uyarı bu olmuştu.

Aletimin vuruşları hızlandı. Kimin izlediği umurumda bile değildi. Tek istediğim daracak amını sikmekti.

Başı yana doğru eğildi. Vajinasının kasları aletimin etrafında seğirirken tısladı ve boşaldığı sırada aletimi sımsıkı sardı.

Bu, benim de orgazmımı tetiklemişti. Hayalarım kasılırken kısıp bir sesle inledim. Tam kendimi dışarı çekmek üzereyken, sanki bunu hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana baktı. "İçime boşal."

Siktir.

Karnımdaki kaslar gerildi ve amı benimle dolmadan önce aletim seğırdi.

Bakışlarım George'unkileri bulurken dudaklarım ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı ve göğsüm zaferle doldu.

Sikimi içine soktuğum andan beri bizi izliyordu, gösteriden keyif almış olmasını umuyordum. *Çünkü ben almıştım.*

Lennon, bir seyircimiz olduğundan bihaber elbisesini düzeltti. Bakışlarımı George'dan ayırmadan, yanağından boynuna doğru öpücükler konuldurdu. "Artık bildiğini söyleyebiliriz."

Lennon, otobüse giden limuzinde hiçbir şey söylemedi.

George da.

Suçluluğun nasıl görüldüğünü herkesten daha iyi bilirdim. Lennon'ın yüzü şu an tam olarak suçlulukla doluydu.

Elbette bu çok mantıksızdı, yanlış bir şey yapmamıştı. George onun erkek arkadaşı değildi ve içten içe ondan asla hoşlanmadığını Lennon da biliyordu.

Eğer hoşlanıyor olsaydı, amı benim benimle kaplı olmazdı.

Limuzin otobüse yaklaştığında Lennon tedirgin bir şekilde George'a baktı. "Konuşabilir miyiz?"

George'un burun delikleri öfkeyle genişlerken bakışları önündeydi. "Hayır."

Memphis, Storm ve Skylar birbirilerine huzursuz bakışlar atarken araba tamamen durdu ve hepsi dışarı çıktı. George da onları takip etti. Lennon arabadan inmeden önce kolunu yakaladım. "Sakın özür dileyeyim deme."

Ona ait olmayan bir şey üstünde hak iddia etmesi, tamamen onun hatasıydı. Orosu çocuğu, ona verdiğim uyarıyı görmezden gelmek yerine daha dikkatli olmalıydı.

Lennon bakışlarını kaçırdı ve arabadan inmeden önce, "Bugün onun doğum günü," diye fısıldadı. Arkasından gittim. George'un yanına koşup, otobüse binmeden önce onu durdurması içimdeki bir şeyi alevlendirdi.

"Çok üzg..."

"Siktir git," diye bağırdı George. Onu hızla otobüse ittiğimde söyleye-bildiği tek şey bu olmuştu. Lennon, onu korumak için dirseğimi çekiştirir-ken benim de aynısını onun için yaptığımı anlamamış gibi görünüyordu.

"Phoenix, *dur*."

Hayır. Eğer bu piç öfkesini çıkaracak birini arıyorsa koca bir adam gibi davranıp beni seçebilirdi. Çünkü gözlerindeki ifadenin ne demek olduğunu biliyordum. *Bu ifadenin neyle sonuçlanabileceğini de.*

Bir dahaki sefere, Lennon'a sadece düşmanca bir bakış atsa bile lanet olası dişlerini ona yutturacaktım.

"Onunla asla bir şansın olmadı." Lennon'ın onu reddetmesi, tahmin edilebilir değildi. *Kaçınılmazdı.* Bu kadar çıldırmasının sebebi de buydu.

Çenesi kasıldı. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Eğer aramızda bir yarışma olduğunu düşünüyorsa sandığımdan daha aptaldı.

Tişörtünü daha sıkı kavrayıp gözlerinin içine baktım. Bu orospu çocu ğunu yere sermek için yumruklarıma ihtiyacım yoktu. Ona gerçeği söyle-mem yeterliydi.

"Çünkü sen, ona seni öpmesi için yalvardın. O ise *bana* onu becermem için yalvardı."

Acı gerçeğe yüzleştğinde, suratına incindiğini belli eden bir ifade yer-leşti. Tişörtünü serbest bırakarak geriye doğru bir adım attım. Tam da beklediğim gibi hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve otobüs basamak-larını çıkmaya başladı.

Lennon'ın güzel yüzü öfkeyle karardı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Nefesini kesen bir bakışla onu olduğu yere sabitledim. "Peşine düşü-yorum."

LENNON

*P*eşine düşünüyorum.

Son kırk sekiz saattir bu sözler, -ki eskiden söylediği sözlerin aynılarıydı- kafamın içinde körü bir şarkı gibi sürekli yankılanıyordu.

Odalarımızı birbirine bağlayan kapı açıldığında sürmekte olduğum ruji climden kayıp yere düştü. Phoenix, sinirli ve çıplak bir şekilde hızla içeri daldı. "Uyandığımda yanımda değildin."

Bakışlarımı yüzünde tutmak için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Sırf beni *kendi* yatağına eğip aklımı başımdan alırcasına becerebilmek için gecenin bir yarısı odama daldığını hayal etmek için de.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki itiraz edecek fırsat bulamamıştım. Ya da bu, kendimi inandırmak için sürekli tekrarladığım bir hikâyeden başka bir şey değildi.

Nefret ettiğiniz adamın, sizi akıl almaz bir şekilde becerebiliyor olması ciddi baktandı. Fakat her kızın ihtiyaçları vardı. Tam şu anda ihtiyacım olan şey ses kontrolüne gidebilmemiz için çıplaklığını örtmesiydi.

Chandler'ın alnındaki damarın sinirle atmasına sebep olacak kadar çok bağırmasına ihtiyacım yoktu.

Düşürdüğüm ruju almak için yere eğildiğim sırada, kendime üstünü körü de olsa onu inceleme izni verdim. *Yüce İsa*. Sertleşmemiş hali bile etkileyiciydi.

Aynaya dönüp rujumu sürmeye devam etmeden önce, "Üzerini giyin," dedim. "Otuz dakika içinde alanda olmamız gerekiyor."

"Uyandığımda seni yanımda bulmak istiyorum."

Kendime engel olamayıp güldüm ve böylece rujum yanağıma doğru taşı. *Kahretsin*.

"Ben de dünya barışı istiyorum." Kutudan bir mendil çıkardım. "Bunların ikisini de asla gerçekleşmeyecek şeyler listesine ekleyebilirsiniz."

Çenesi kasılırken eylemediği açıkça belliydi. “*Peşine düşüyorum* kısmının tam olarak neresini anlamadın?”

Bu defa gülüşüm acı doluydu. “Bu kelimeler düşündüğün şeyi ifade etmiyor, Phoenix.”

Çünkü birinin *peşine düşmek*, sırf şarkısını çalabilmek için o kişiyi konsere davet etmek ve ezeli düşmanını orada becermek anlamına gelmiyordu.

Belki onu gerçekten becermemişti ama bana hissettirdiği acının varlığı inkâr edilemezdi.

“O kelimelerin ne anlama geldiğini de onları söylerken ne kastettiğimi de gayet iyi biliyorum.” Delici bakışlarıyla vücudumu süzdü. “İşte sana bir ipucu Hayran Kız, baş harfi de H ile başlıyor.”

Göğsümde beliren acı ciğerlerime doğru ilerleyerek ulaştığı yerde alevler bıraktı. Bunca yılın ardından, arabasının yolcu koltuğunda otururken ona kalbini uzatan toy kız, sonunda cevabını almıştı.

Phoenix’in o kalbi alıp avuçlarında ezmiş olması ne acıydı.

Başımı tiksintiyle iki yana sallayarak çantamı kaptım ve kapıya yöneldim. Hemen arkamdan geldiğini fark ettiğimde hızlandım. Düşündüğümünden daha hızlı olmalıydı ki kapıyı açmamla kapatması bir oldu.

Dudakları kulağıma dokunduğunda alnımı kapıya yasladım. “Bu senin bana, benim de sana ait olduğum anlamına geliyor.” Sert elleri belimi kavrayarak beni kendine çevirdi. “Ve şimdi tekrar birlikte olduğumuza göre seni her gece yatağımda istiyorum. Beni anlıyor musun?”

Hayır, *anlamıyordum*.

Duygularıyla birlikte zihnime hücum eden anılar yüzünden başımın ağırlaştığını hissettim.

“Tekrar birlikte olduğumuza göre mi?” Güldüm ve belimdeki tutuşu sıkılaştı. “Sadece iki gün çıktık. Aslında çıkmak doğru kelime bile sayılmaz.”

Bu, yaşadığımız şeyi adlandırmak için çok *cömert* bir yaklaşımdı.

“Bu bir ilişki değil.”

Bakışları kalbimi yerinden çıkartacak kadar ciddileşirken çenemi kavradı. “O halde, bu defa daha iyisini yapmama izin ver.”

Gözlerimi kapatarak boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım. Dört yıl önce ona hiç tereddüt etmeden evet der ve mutluluktan ölürdüm. Ancak artık o Lennon değildim. Ve şimdiki Lennon, beni bu hale getirdiği için Phoenix’i asla affetmeyecekti.

Phoenix Walker ile aramda olabilecek tek ilişki, temelinde orgazmı olandı.

Gözlerimi tekrar açarak bakışlarımı yüzüne diktim. "Biz birlikte değiliz. Aramızdaki şey sadece seks."

Ciddi bakışları yerini öfkeli bir ifadeye bıraktı. "Saçmalık."

"Hayır, değil. Bana sorarsan sadece birbirini tatmin eden iki yatak arkadaşlarıyız."

Ama arkadaş değildik.

Hem tutuşu gevşedi hem de yüzü yumuşadı. "*Yatak arkadaşı* olmak istemiyorum." Kelimeler, ağzından tükürürmüş gibi çıkmıştı.

Artık konu, Phoenix Walker'ın ne istediğiyle ilgili değildi. *Benim* ne istediğimle ilgiliydi.

"Tamam o zaman. Anlaşılan geçen geceki aletini istediğim gibi kullanma teklifin artık geçerli değil. Sorun yok."

Yanından geçmek için hareketlendiğimde eliyle iki bileğimi kavrayarak başımın üstünde birleştirdi. "Ya geçerliyse? O zaman ne olacak?"

Bedenim alev aldı ve meme uçlarım sertleşti. "O zaman, önümüzdeki dört hafta boyunca aletin bana sahip olabilecektir. Bu kadar."

Sadece bu kadar olacaktı.

Ve bunun sebebi geçmişte yaptığı seçimdi.

Yine de dudakları boynumu bulup eli mememi avuçladığında, zihnimdeki tüm düşünceler arka planda yok oluverdi.

"O halde..." Dizlerinin üzerine çöktü ve çevik bir hareketle taytımın iç çamaşırımı aşağıya çekti. "Bunun her anını değerlendireceğim."

Ne yazık ki şu anda boşa harcayacak zamanımız yoktu. "Geç kaldı..."

Amımı, baştan aşağı yavaş ve alaycı bir hareketle yaladığında nefesim boğazıma takıldı.

İki parmağını içime sokmadan önce inledi. "Siktir. Bu çok güzel."

İkinci dil darbesi, tüm sinir uçlarımı ateşe verecek kadar ağgözlü ve sertti. "Lanet olsun." Beni çıldırtan uzun dil darbeleri arasında yaptığı tek şey gülmekti.

"Durma," diye fısıldadım. "Sakin durma."

Kalçalarımı ağzına doğru ittiğimde yüzünü bacaklarımın arasına gömüldü. *Ve kendine bir ziyafet çekmeye başladı.*

Destek alabilmek için arkamdaki kapıya tutunduğumda inleyerek adımı fısıldadım.

Hem de biraz fazla yüksek bir sesle.

Zihnimde aniden beliren bir sonraki düşünce yüzünden göğsüm endişeyle doldu. “Bunu gizli tutmamız gerek.”

İşimi kaybedemezdim.

Açgözlü bakışları benimkileri buldu. “Artık halka açık alanda sikişmek yok. Anladım.”

Midem vicdan azabıyla düğümlendi. “Zavallı George.”

Artık benimle konuşmuyor olduğunu söyleyebilirdim ki bunun için onu suçlayamazdım.

Phoenix’in keskin dişleri bacaklarımın içine saplanınca tısladım. Bakışlarımız buluştuğunda, bu defa gözlerinde gördüğüm şeyin ölümcül olduğu kesindi. “Sakin bir daha ben aminla oynarken onun ya da bir başkasının adını anma.”

Meydan okuyarak, “Yoksa?” diye karşılık verdim.

“Yoksa buna sahip olamazsın.”

Dilini kadınlığımda gezdirip klitorisimi dişlerinin arasına aldı.

Titredim, neredeyse jöle kıvamına gelmiştim. “Ah...”

Biri gürültüyle kapıya vurduğunda harekesiz kaldım. “Phoenix’i gör dün mü?” diye bağırdı Chandler. “Ne telefonunu açıyor ne de kapısını.”

Siktir. Siktir. Siktir.

Phoenix’e durmasını işaret ettim ancak beni görmezden gelmeyi seçti. Adi herif.

“O...” *Ah, Tanrım.* Diliyle deliğimi esnetmekle meşguldü. “Bir şeyler yiyor.” Titrek bir nefes bıraktım. “Aşağı katta.”

“Ona acele etmesini söyle,” diye homurdandı kapının diğer tarafından. “On beş dakika içinde alanda olmak zorundayız.”

Ayak sesleri uzaklaştığında Phoenix’e ukala bir sırıtışla baktım. “Acele et.”

Başını kaldırdığında beni karşılayan buğulu gözleri, dağınık saçları ve benim sıvılarımınla ıslanan keskin çenesi dizlerimin başını çözmek için yeterliydi. “Ben karar verdiğim zaman boşalacaksın.”

Uzun parmaklarından birini yavaşça içime sokup çıkardı. Aynı hareketi tekrarladığında keskin bir nefes aldım. “Durma. Lütfen.”

Kadınlığıma yumuşak bir öpücük kondururken zalim bir sırıtışla bana baktı. “Yalvarmandan hoşlanıyorum, Hayran Kız.”

Ondan nefret ediyorum.

Ah... ama aletinden değil.

Ağzından da.

Tırnaklarımı boynunun arkasına sapladım. "Lütfen."

"Yalvarmaya devam et," diye soludu ve bu sızlanmama neden oldu.

"Lütfen." Klitorisimi tekrar emdiğinde yıldızları gördüğüme yemin edebilirdim. "Lütfen ama lütfе..."

"Eğer Phoenix bir şeyler yiyorsa, *sen* ne yapıyorsun?" Chandler'ın sesi kapının diğer tarafından tekrar yankılandı.

Aldığım hazla birlikte kalçalarımı çenesine doğru yukarı aşağı hareket ettirdim. "Geliyorum." Parmaklarım, boşaldığım sırada hayatım buna bağılıymış gibi saçlarını kavradı. "Hemen geliyorum."

Chandler telefonu çalmadan önce, "Çabuk ol," diye bağırdı. "Kahretsin. Vic arıyor. Seninle lobide buluşuruz."

Bir dakika sonra Phoenix ayağa kalktı ve yüzündeki buz gibi ifade kaşlarımı çatmama neden oldu.

Sorunun ne olduğunu sormak üzereyken başparmağını altdudağında gezdirerek rujumu dağıttı. "Daha sonra bu ağzın sikimle dolu olmasını istiyorum, *arkadaşım*."

Ardından odadan çıktı. Ancak gözlerindeki acıyı görmezden gelmemiye neden olacak kadar hızlı değildi.

Bay İşlerin Karmaşıklaşmasını İstemiyorum'un onu sadece seks için istememe üzülmeye ironikti.

Chandler ile lobide buluşmak için taytımı yukarı doğru çekerken aklımda beliren düşünceyle duraksadım.

Eğer gerçekten Phoenix Walker'ı mahvetmek istiyorsam yapmam gereken tek şey kalbini kırmaktı.

Tıpkı onun bana yaptığı gibi.

49. BÖLÜM

LENNON

Phoenix'in arkasından asansöre girerken, "Bu ne?" diye sordum. Alan dan ayrıldığımızdan beri elinde aynı kâğıt destesini tutuyordu.

Boş asansöre göz attıktan sonra cebinden bir şey çıkardı. Ona hediye ettiğim okuma kalemini görünce bir kere daha bakma ihtiyacı duydum.

"Bir sonraki albümümüzün lansman ve kayıt takvimi." Bakışlarını kaçırdı. "Yani sanırım. Henüz tamamını okuyamadım."

Elinde tuttuğu şeye, neden bu kadar uzun süredir baktığını anladığımı da kalbim acıyla kasıldı.

"Disleksini kimse bilmiyor, değil mi?"

Gözlerini kısarak arkamdaki acil durum düğmesine uzandı ve tuşa bastı. "Storm ve sen dışında kimse bilmiyor." Hem rahatsız olmuş hem de öfkelenmiş görünüyordu. "Sen de lanet çeneni kapalı tutarsan sevinirim."

Buraya intikam için gelmiş olabilirdim ama hâlâ ahlaki değerlere sahip olan iyi bir insandım.

Tıpkı babamın beni yetiştirdiği gibi.

Bu da asla aşmayacağım bazı sınırlar olduğu anlamına geliyordu.

Her ne kadar insanlara bundan bahsetmesi gerektiğini düşünsem de Phoenix'in öğrenme güçlüğü çektiğini dünyaya duyurmak da bu sınırlardan biriydi.

"Disleksiye sahip olmak utanılacak bir şey değil. Bu..."

"İnsanların aptal olduğumu öğrenmesine ihtiyacım yok," diye hırladı.

Vay canına. Tamamen yanlış anlamıştı.

Konuşmak için dudaklarımı araladım fakat bana müsaade etmedi. "İnsanlar, zayıf insanlardan faydalanırlar." Alanımı işgal edecek kadar yaklaştığında boynundaki kasların gerildiğini görebiliyordum. "Şirket çoktan bana bir kuklaymışım gibi davranıyor. Beni kontrol etmelerini daha kolay hale getirmeye ihtiyacım yok. O pisliklere banka hesaplarını doldurabilmeleri

için sahip olduğum *her şeyi* veriyorum.” Kâğıtları kıvrarak kot pantolonunun arka cebine soktu. “Ama onlara bu parçamı vermeyeceğim.”

Söylediklerini düşünmek için kendime birkaç saniye izin verdim çünkü burada çözmem gereken *çok şey* vardı.

İnsanlar, zayıf insanlardan faydalanırlardı. Özellikle de işin içine para ve güç girdiğinde.

Ancak Phoenix zayıf değildi. Aptal da.

Uzanıp yüzünün yan tarafını okşayarak, “Birçok şey olabilirsin,” dedim. “Ama aptal bunlardan biri *değil*.”

Kalbim göğüs kafesimi eziyordu. Bir sonraki sözleri söylememem gerektiğini bilmeme rağmen bunları duymaya ihtiyacı olduğunun farkındaydım.

“Söz konusu plak şirketi olduğunda, bu onların oyunu olabilir. Ama sen kahrolası Phoenix Walker’sın. Bu oyunu oynayıp oynamayacağına ancak sen karar verirsin. Ve eğer istemezsen, lanet masayı terk edersin. Güven bana, peşinden gelecekler çünkü dünyada senin gibi kimse yok.”

Asla da olmayacaktı.

Onu ilk gördüğümde ne kadar özel olduğunu anlamıştım ve şimdi de değişen hiçbir şey olmamıştı.

Parmakları boynumun kenarını okşadı ve bakışlarımız buluştuğunda karnım kasıldı.

Dokunuşunu *her yerde* hissediyordum.

“Seni özledim.” Konuştuğunda sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse duyamayacaktım.

Söylediği şeyi idrak etmeme fırsat vermeden dudakları ağzımın üzerine kapandı ve beni, sahiplenici bir şekilde öpmeye başladı.

Sırtımı asansörün duvarıyla buluşturduğunda nabzım hızlandı. Elleri vücudumun her bir noktasında dolaşırken ereksiyonu karnını dürtüyordu. Parmaklarını pantolonuma sokup eklemlerini iç çamaşırlarımın nemli kısmında gezdirdiğinde inledim. “Benim için her zaman ıslaksın.”

Ona, dünyada bulunan kadınların yarısının onun için her daim ıslak olduğunu söylemek üzereyken *-ki bu eksik bir tahmindir-* bir parmağını içime soktu.

“Odalarımız sadece iki kat yukarıda.”

Eğer acil durum düğmesine basarken asansörü bozmadıysa tabii

Parmakları hızla içime girip çıkmaya başladığında, “Benim için burada boşalmanı istiyorum,” dedi.

Ah, Tanrım.

Başım geriye düştü ve gözlerimi kapattım.

“Seni son becermemin üzerine duş aldın mı?”

Beni en son ses kontrolüne gittiğimiz sırada arabada becermişti ve ses kontrolünün ardından konsere gitmeden önce herkesle birlikte yemek yemiştik.

“Hayır.” Yanaklarım utançla kızardı. *Kokuyor muydum? Kirli miydim?* “Zaman yokt-”

“Güzel. O halde amın hâlâ benimle dolu.”

Phoenix, hırıltılı bir nefesle parmağını yukarı kaldırıp ıslaklığı dudaklarıma yaydı. “Ağzını aç.”

Dediğini yaptığımda parmaklarını ağzımın içine iterek *bizi* tatmamı sağladı.

Hareketi o kadar ateşliydi kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

“Em.”

Tanrı yardımcım olsun ki yaptım.

“Seni becerdikten sonra benimle kaplı olmak hoşuna gidiyor mu?”

Başımı salladım.

Doğum kontrol hapı kullanıyor olsam da kulüpteki o geceden önce-sine kadar kimseyle korunmadan beraber olmamıştım. Ve o gün içime boşalmasını istememin tek sebebi, pislik herifin Skylar’dan ödünç aldığı elbiseyi kirletmesini istemememdi.

Peki ya şimdi? Olanı geri alamazdık.

Parmaklarını ağzımdan çıkarıp tekrar içime soktu. “Külotunu böyle kirletmem hoşuna gidiyor mu?”

İsa aşkına.

Biraz daha yaklaşarak altdudağımı yaladı ve hareketlerini hızlandırdı. “Peki ya-”

Asansör büyük bir gürültüyle sarsıldı.

Ne halt oluyordu? Öncelikle birinin ne gibi bir acil durum olduğunu belirlemesi gerekmiyor muydu?

Asansörün kapıları açılmadan önce Phoenix elini pantolonumdan çekecek zamanı zar zor bulmuştu. Açılan kapılarla birlikte bakışlarım Chandler’i bulduğunda karnım endişeyle kasıldı.

Bakışları Phoenix’i buldu. “İşte buradasın. Son beş dakikadır kapını çalışıyorum.”

Aynı anda, "Asansörle ilgili bir sorun oldu," diye karşılık verdik.

Dikkatini tekrar Phoenix'e çevirmeden önce gözleri ikimizin arasındaydı ve geldi. "Vic'in sekreteri, senin ve diğerlerinin imzalaması için gün içinde sözleşmeyi gönderecek."

"Tekliflerini ve programı incelemeden önce hiçbir şey imzalamayacağım."

Chandler iç çekti. "Sana konser biter bitmez kâğıtları verdim. Okuyacak bir ton zamanın vardı."

Phoenix'in çenesi kasıldı. "Ben..."

"Benim hatam," diye araya girdim. "Dönüş yolunda terapiye gitmesi için başının etini yiyip durdum."

"O bir rock yıldızı," dedi Chandler yüzünü buruşturarak. "Onu kucağına alıp emzirmene gerek yok."

O lanet olası bir *insan* diye bağırarak istedim ancak Phoenix boğazını temizledi.

"Ve o rock yıldızı şu anda karşında duruyor. Bu gece bakacağım."

"İyi." Chandler cebindeki telefonu çıkartarak asansörün düğmesine bastı. "Ben yatıyorum. Güzel bir konserdi."

İkimiz de bir şey söylemedik.

Kapılar açıldığında Chandler, "Lennon?" diye seslendi.

"Efendim?"

"Sana, onu beladan uzak tutman için para ödüyoruz. Sorumluluklarını yerine getirmesini engellemek için değil. İş tanımının dışına çıkma."

Söyleyecekleri bittikten sonra asansöre bindiği için memnundum, ona gösterdiğim ortaparmağı görmemişti.

Odalarımıza giden koridorda ilerlerken Phoenix'e döndüm. "Sana kukla gibi davrandıklarını söylerken neyden bahsettiğini anlayabiliyorum."

Gülüşü neşeli değildi. "Aslında Chandler aralarında en iyisi."

Bu doğru hissettirmiyordu. Chandler bunu kendisi söylemişti. O bir rock yıldızıydı. Bu yüzden kararları vermesi gereken *oydu*.

Phoenix ne düşündüğümü hissetmiş gibi, "Bu benim hayalim, Lennon," dedi dişleri arasından. "Buna ulaşmak için canımı dişime taktım."

Doğruydum.

Çantamdan oda kartımı alarak, "İyi geceler," dedim. Tam odanın kapısını açacağım sırada eli belime dolandı. "Nereye gittiğini zannediyorsun?"

"Yatağa."

Belimdeki eli aşağı doğru inerek kalçamı kavradı. “Güzel, demek ki hemfikiriz.” İtiraz edecekken kulakmememi dişledi. “Ama bizim için yaptığımız planlar benim yatağımı içeriyor. Seninkini değil.”

Birden alev almıştım. “Ne planları?”

Oda kartını cebinden çıkarıp beni içeri çekti. “Bu gece kukla *sen* olacaksın.”

Kulağa bu kadar cezbedici gelmemeliydi ama Tanrı aşkına, öyle hissettiriyordu.

Sırtımı kapıya yasladı.

Dudakları boynumda gezinirken gözlerimi kapattım. “Seni asansörde boşaltma fırsatı bulamadım.” Keskin dişlerini köprücük kemiğime bastırdı. “Bu da demek oluyor ki şu an seni iki kere boşaltmam gerekecek.”

Şanslı ben.

Pantolonunun üzerinden ereksiyonunu okşadım. “Eğer gerçekten boşalmamı istiyorsan...”

Yirmi adım ötemizde bizi *izleyen* kadını fark ettiğimde, boğazımdan bir çığlık koptu ve Phoenix beni korumak için önüme geçti.

“Merhaba,” diye mırıldandı kadın. Aslında *kız* demek daha doğru olurdu çünkü on yedi yaşından büyük olmasının imkânı yoktu. “Üzgünüm, sizi korkutmak istemedim. Sadece... sizinle tanışmayı çok istiyordum.”

Dirseğimle Phoenix’in karnını dürttüm. “Gördün mü? Hayranların için güvenlik kullanmazsan işte *böyle* olur.”

Belki de *artık* korumalara sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu anlar ve süitinden defolup gitmelerini söylemeyi bırakırdı.

Phoenix cebinden telefonunu çıkararak, “Hallediyorum,” dedi.

Kız bize doğru yaklaşırken, “Hayır,” diye. “Lütfen güvenliği çağırma, açıklayabilirim.”

“Odama nasıl girdiğini açıklamakla başla,” diye bağırdı Phoenix.

“Çok kolaydı.” Umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Temizlik görevlilerinden birinin kartını çaldım.”

Evet, bu hayranlarla uğraşılmazdı.

Ancak kocaman açılmış yeşil gözleriyle Phoenix’i baştan aşağıya süzüyor olması, odaya gizlice girmesinden çok daha rahatsız ediciydi. Bu noktada cebinden bir silah çıkartsaydı şaşırmazdım.

Karnını tekrar dürttüm. “Güvenliği çağır. *Şimdi.*”

Telefonunu kulağına götürdü. “Evet, buraya hemen buranın gelmesini istiyorum. Hayranlardan biri süitime gizlice girmiş...”

“Ben hayran değilim,” diye araya girdi kız. “Ben senin kız kardeşimin Donakaldım.

Ancak Phoenix ona aldırış etmeden başını salladı. Muhtemelen bu tür şeyleri yüzlerce kez duymuştu. İnsanlar onun gibi bir rock yıldızıyla tanışmak için her şeyi yapabilir ve söyleyebilirlerdi.

Ama ona baktığımda... Phoenix ile çarpıcı bir benzerliğe sahip olduğunu fark ettim.

Onun da Phoenix gibi kumrala kaçan saçları vardı ama onunkiler oldukça uzun ve dalgalıydı. Bir diğer benzerlikleri de muhteşem vücut yapılarıydı. Bana kıyasla kızın boyu uzundu; bir altmış beş civarı olduğunu tahmin ediyordum.

Sinsi ve hırsızlık yapmakta bir sorun görmeyen yüz ifadesinden bahsetmiyordum bile.

Phoenix telefonu kapatmadan önce, “Kıçlarınızı hemen buraya getirin,” diye homurdandı.

“Kaç yaşındasın?” Sorumla birlikte Phoenix bana tuhaf bir şekilde baktı.

“Bu psikopat hayranla bir konuşma başlatayım deme. Onu sadece cezaletlendirirsin.”

“Hey, ben psikopat bir hayran değilim,” diyerek kaşlarını çatı. “Sharp Objects’in o kadar da iyi olduğunu düşünmüyorum. Harvey Trinity’den Steppingstone haklıydı. Son albümünüz ödeme günü gelen bir fahişe kadar kötüydü. Oldukça ticaret odaklıydınız ve para için prensiplerinizi vazgeçtiniz.”

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdığı sırada Phoenix’in gözleri kısıldı. “Yine de ilk şarkınızı *gerçekten* çok sevdim. Öyle şeyler yapmaya devam etmelisiniz.”

Bir kez daha düşündüm de sanırım ondan hoşlanmıştım.

Phoenix kollarını göğsünde kavuşturdu. “Prensiplerimizden vazgeçmedik.”

Kız bakışlarını bana çevirmeden önce sessizce bir şeyler mırıldandı. “Soruna cevap vermem gerekirse, on beş yaşındayım. Yaklaşık beş hafta içinde on altı olacağım.”

Tanrım. Düşündüğümden çok daha küçüktü. Ebeveynleri hangi cennemdeydi ki?

Kapı gürültüyle çaldığında Phoenix açmak için ilerlerdi. "Umarım hapiste iyi vakit geçirirsin."

"Dur," diye yalvardı kız. "Lütfen. *Yemin ederim* doğruyu söylüyorum."

Phoenix'in kolunu tuttum. "Güvenliğe artık onlara ihtiyaç duymadığımızı söyle."

Şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Onları aramamı söyleyen sendin."

"Şimdi de onları geri göndermeni söylüyorum." Çenemle, dudakları titreyen kızı işaret ettim. "Ona bir bak, Phoenix. Sadece korkmuş bir çocuk. Hapse girmeyi hak etmiyor, bunu kendi başımıza halledebiliriz."

"İyi ama bizi öldürürse sorumlusu sensin," dedi kapıyı açmadan önce. "Yanlış alarm, çocuklar. Her şey yolunda."

Kapının ucundaki adam, "Emin misin?" diye sordu.

Phoenix bana ters ters bakarak, "Evet," diye karşılık verdi. Ardından kapıyı gürültüyle yüzlerine çarptı.

Buzdolabına doğru ilerleyip bir şişe su aldıktan sonra odanın diğer tarafındaki kanepeye doğru ilerledim. "Pekâlâ on beş yaşında olduğuna gö-

Otururken, "On altı," diye düzeltti.

Beş hafta içinde.

Koltuğun ucuna otururken, "Nerelisin?" diye sordum.

"Buralıyım."

Phoenix pencere pervazına yaslanmış bir halde elini salladı. "Buralı derken..."

"Chicago."

Şu anda Chicago'da olduğumuz için bu kulağa mantıklı geliyordu. Ayrıca onu evine geri götürmek de kolay olacaktı. Yine de bu konuyu açmadan önce daha fazla bilgi edinmeliydim."

"Adın ne?"

Yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Beni polise ihbar etmeyeceksiniz, değil mi?"

Phoenix, "Belki," derken aynı anda, "Tabii ki hayır," diye cevap verdim.

Cevap vermeden önce dudağını ısırdı. "Quinn Moore."

Kaskatı kesildim. Nereden olduğunu hatırlamasam da bu ismi bir yerden biliyordum. Her şeyi hatırladığım anda ellerimle yüzümü kapattım.

O, Memphis'in hamile bıraktığı ve Skylar'ın dediğine göre onu gizlice takip eden kızdı.

Aman. Tanrım. Skylar haklı olabilir miydi? Belki de kız gerçekten psiko-pattı ve Memphis'ten istediğini alana kadar bizi rehin tutmayı planlamıştı.

Phoenix'e baktım. "Güvenliği çağır. Hemen."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Tanrı aşkına, Lennon. Lanet olası aklını başına toplayabilir misin?"

Quinn'in gergin bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Durun bir dakika, güvenlik saçmalığını aşmamış mıydık?"

Lanet olsun. İçgüdülerime güvenemezdim. Çünkü içgüdülerim, onun Memphis yüzünden başı dertte olan masum bir kız olduğunu söylüyordu.

Telefonu tekrar eline alan Phoenix'i elimle durdurum. "Güvenliği değil, Skylar'ı ara. Memphis'le birlikte buraya gelmesini söyle."

Böylece eğer *genç anne* çıldırırsa, öfkesini doğru kişiye yöneltebilecekti.

"Üzgünüm millet," dedi Phoenix beni öldürmeyi düşündüğünden emin olduğum bir ses tonuyla. "Görünüşe göre bir başka yanlış alarm daha." Homurdandı. "Emin miyim? Kim bilir."

Ardından telefonu kapatarak Skylar'ı aradı. "Olabilecek en hızlı şekilde Memphis'le birlikte süitime gel." Eliyle telefonu kapatıp bana döndü. "Neler olduğunu öğrenmek istiyor," dedi yüzünü buruşturarak. "Benim gibi."

Eğer ona neler olduğunu söylersem Memphis'e haber vermesinden ve onun da kaçmasından korkuyordum. Ancak bu Memphis'in pisliliği ve temizlemesi gereken de oydu.

"Buraya geldiğinde öğrenecek."

Söylediklerimi Skylar'a ilettikten sonra bana baktı. "Peki yakın zamanda *bana* neler olduğunu söyleyecek misin yoksa sessiz sinema şeklinde mi devam edeceğiz?"

Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada kapı çaldı. Phoenix kapıyı açtığında Skylar, Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın bir üyesiymiş gibi odaya daldı. Hemen ardından Memphis ve Storm da onu takip etti.

Skylar, Quinn'in oturduğu yere baktığı anda ağzı şaşkınlıkla aralandı. "*Sen.*" Sonra da bana döndü. "Uyarı için teşekkürler, Lennon."

"Üzgünüm. Onun kaçmasını istemedim. Bu sorumluluğu üstlenmesi gerekiyor." Bakışlarım Memphis'e döndü.

Batmakta olan bu geminin içinde *ölmeyecektim.*

Memphis, erimekte olan ve suları eline damlayan buzlu dondurmayı ısırdı. "Hangi sorumluluk?"

Yüce Tanrım. Bu iğrençliğin yeni bir seviyesiydi.

"Bebeğini taşımakta olan genç kızın sorumluluğu, ahmak herif."

Bunun üzerine Phoenix ve Storm'un kaşları saç diplerine ulaşacak kadar yukarı kalktı ve odadaki gerginlik bir anda kargaşaya dönüştü.

"Ne?" diye bağırdı Phoenix.

Storm devam etti. "Bana bunun sadece bir söylenti olduğunu söylemiştin, sikik herif."

Skylar ise, "Burada ne halt ediyorsun?" diye hırladı.

Quinn, "Abimi ziyarete geldim," dedi. "Ayrıca hamile de değilim."

Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Abin kim?" İlk konuşan Storm olmuştu.

Quinn, sanki bu bariz bir şekilde ortadaymış gibi gözlerini kırpıttı. "Phoenix."

Herkesin bakışları birden ona döndü ve Phoenix başını iki yana salladı. "Hayır, Tanrı aşkına. Değilim."

Fakat Quinn geri adım atacak gibi durmuyordu. "Sensin. Annem Genevieve Moore. Kızlık soyadı ise Katz." Keskin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Bu da bizi teknik olarak üvey kardeş yapıyor ama genellikle sevmediğin kardeşlerin için bu ifadeyi kullanırsın. Tabii beni sevmemen için hiçbir sebep yok çünkü beni tanıımıyorsun. İşte *tam* da bu yüzden üç yıldır seninle tanışmaya çalışıyorum ama seni yakalamak çok zor. Birkaç kez sahne arkasına girmeye çalışsam da güvenlik izin vermedi çünkü..."

Devam etmeden havada tırnak işareti yaptı. "Çok gençmişim. Kazanın ardından hastanede yanına gelebilmek için otobüse bindim ama odana girmeye çalıştığım her lanet seferde bana aileden olmadığımı söyleme cürretini gösterdiler. En sonunda girebildiğimde çoktan gitmiştin." Gülümsemedi. "Ama sonundan burada olduğun için mutluyum. Siz ikinizi sevişmeden önce yakalama fırsatı buldum."

Vay. Canına.

Phoenix bakışlarını bana çevirdi. "Annemin soyadı ile ilgili olan kısım doğru." Yüzü buruştu. "Bu delinin saçmalıkları değil."

Skylar'ın bana saldırmaya hazır bir şekilde beklediğinin farkındaydım. Bu yüzden masum numarası yapıp parmağımla kulağımın etrafında daire çizerek, "O bir deli," diye fısıldadım.

Phoenix şüpheci bakışlarını Quinn'e çevirerek, "Annemin kızlık soyadını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Quinn bıkkın bir nefes verdi. "Çünkü o benim de annem, aptal." Kendisini işaret etti. "Bu karmakarışık saçları ve çıkık elmacıkkemiklerini

kimden aldığımı zannediyorsun?” Tavana bakarak gözlerine dokundu
“Ayrıca onun yeşil gözlerine de sahibim. Bak, lens yok.”

Phoenix, duyduklarından sonra bir dakika önceki kadar emin görünmüyordu.

Tanrım.

Quinn ve Phoenix kesinlikle kardeş olabilecek kadar benziyorlardı. Fakat kişilikleri bundan daha zıt olamazdı. Phoenix bir kara kutu gibiyken, bu kız açık bir kitap gibiydi.

Garip ve sinsî bir açık kitap.

Dürüst olmak gerekirse, ne ona ne de içinde bulunduğumuz duruma anlam verememiştim. Ona inanmak istesem de yalan söyleme ihtimali de vardı.

Bunu düşünen tek kişi ben değildim. Storm eliyle yüzünü sıvazladı.
“Otel odana giren bu çocuk suçluya gerçekten güvenecek misin?”

Quinn’in yüzü öfkeyle buruşurken, “Şey, merhaba,” dedi. “Ne dediğini duymadın mı? Kendime göre haklı bir sebebim vardı.”

Memphis öne doğru bir adım attı. “O halde benim odama girmenin gerekçesi neydi?”

Bakışlarımız Memphis’e döndü. Şimdiye kadar pek bir şey söylememişti ve bu genç anneciğin, onun bebeğine hamile olduğunu düşünürsek bu oldukça tuhaftı. *Tabii kızın iddiasına göre.*

“Bana reşit olmayan birine asla dokunmadığını söylemiştin.” Skylar gözlerini kıstı.

“Çünkü ona hiç dokunmadım, Skylar,” dedi Memphis burun kemerini sıkarken. Ellerini yukarı kaldırarak hepimize tek tek baktı. “Ya da herhangi reşit olmayan birine.”

Phoenix, koltuğun yanındaki sandalyeye oturmadan önce, “Konuşma ya başla,” dedi dışlerinin arasından. “Hemen şimdi.”

“Turnedeki ilk gecemde odama döndüğümde onu orada buldum. Güvenliği çağırmak üzereyken çağırmamam için bana yalvardı ve seni hemen görmesi gerektiğini tekrarlayıp durdu. Biraz şey gibi görünüyordu...” Derin bir nefes aldı.

“Lanet olası bir psikopat gibi,” diye tamamladı Storm.

Quinn bağırdı. “Hey!”

“Akli dengesinin yerinde olmadığını düşündüm,” dedi Memphis. “Her neyse, onun bir takipçi sapık olduğunu anladım ama onu tekrar güvenliği çağırmakla tehdit ettiğimde kendini kaybedip ağlamaya başladı. Onun

sıktı. “Yaşının küçük olduğu ortada. Bu yüzden kendimi kötü hissederek ailesini aramayı teklif ettim...” Bakışlarını utanmış gibi görünen Quinn’e çevirdi. “Bunu duyduğu anda odamdan kaçtı.”

Yüzünü buruşturarak, “Sonra da tüm dünyaya aşkınızın meyvesine hamile olduğunu söyledi,” diye tamamladı Skylar.

Aynı şeyleri düşünüyorduk. Quinn, beş para etmez bir magazin dergisine, Memphis’in bebeğine hamile olduğuna dair dedikodular yaymıştı ve bunun tek sebebi, *Phoenix’in* dikkatini çekebilmektir.

Bu akıl almazdı.

Quinn’in başı öne eğildi. “Tek istediğim abimle tanışmaktı.” Gözlerini ayakbabilardan ayırmadan devam etti. “TMZ’ye Memphis’in bebeğine hamile olduğumu *düşündüğümü* söylememin sebebi ise grubun peşime düşüp beni bulacağına inanmamdı. Böylece Phoenix’le tamşabilecektim.”

“Memphis’in hayatını mahvedebilirdin,” diye tısladı Syklar. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyordum.

“Amacım öyle bir şey değildi.” Yüzü pişmanlıkla buruştu. “Yalan söylediğimin farkındayım ama polise ya da başka birine gitmeyi planlamıyordum. Sadece söylentiden ibaretti.”

“Yalanlar da insanları incitebilir,” diye fısıldadım. Bilinçli olarak gözlerimi Phoenix’den kaçırmıştım.

Quinn, Memphis’e döndü. “Çok üzgünüm. Bunu yapmam çok yanlıştı.”

Memphis, kızmak için her türlü sebebe sahip olsa da yavaşça başını salladı. “Sorun yok. Hepimiz pişman olduğumuz boktan şeyler yapmışızdır.”

Skylar’ın omuzlarının gerildiğini fark ettim. Bunun üstüne kafa yormadan Quinn cebinden bir şey çıkarıp Phoenix’e uzattı. “Birkaç yıl önce bunu annemin dolabına sakladığı bir kutunun içinde buldum.”

Phoenix, elinde tuttuğu şampuan şişesini mikrofon olarak kullanan sarışın, küçük bir çocuğun resmine bakarken yüzü ifadesizdi. Sanki o küçük çocuk, bir gün tüm dünyayı kasıp kavurmak için çalışmalara başlamıştı.

Resimdeki kendisi olduğunu söylemesine gerek yoktu çünkü dünyada yalnızca bir tane Phoenix Walker vardı.

Skylar omuzlarını dikleştirip işkadını moduna geçti. “Bu iş daha fazla ilerlemeden önce DNA testi yaptırırsak iyi olur.”

Phoenix hâlâ resme bakarken başını salladı.

Skylar aceleyle kapıya yönelmek için topuklarının üzerinde döndü. “Her şeyi ben hallederim.”

Storm, Skylar’ın çıktığı kapıyı işaret etti. “Ben de şu şeyi yapacağım.”

Memphis karşılık olarak sırtını sıvazladı. "Fevet doğru, yapmamız gereken işler var."

Phoenix ve Quinn'in baş başa konuşmalarına müsaade etmek için koluktan kalktım. "Ben de gideyim."

Phoenix elimi tuttu.

Konuşmasa da ne istediğini anlamıştım. Elini hafifçe sıkarak koluğa geri oturdum.

Derin bir nefes verdi. "Annem nerede olduğunu biliyor mu?"

Quinn cevap vermeden büyük pencereden dışarıyı izledi. *Bu, genetik bir özellik olmalıydı.*

"Tahminime göre hayır." On beş yaşında olduğunu düşünürsek bu büyük bir problemdi. "Abinle -Phoenix ile- konuşmak istediğini anlıyorum ama eğer ailenin onayı yoksa başı büyük belaya girebilir."

Özellikle de Phoenix'in kız kardeşi değilse. Ne var ki bu ihtimal, her geçen saniyeyle birlikte azalıyordu. Yine de emin olabilmemiz için anneyle konuşmamız çok daha önemliydi.

"Onları aramamız gerek, Quinn."

Bu dikkatini çekmişti. "Hayır." Gözleri, sanki kapana kısılmış korkak bir hayvan gibi gergince odanın içinde gezindi. "Onlar... şehir dışındalar."

Phoenix'le birbirimize rahatsız olmuş bir bakış attık.

Belki de gerçekten kız kardeşi değildi.

"O halde seni götürebileceğimiz bir yer var mı? En azından ailenle konuşup buraya tekrar gelmen konusunda izinleri olduğunu teyit edene kadar."

Quinn, kutudan fırlayan yaylı bir oyuncak palyaço gibi hareketlendi. "Her neyse, boş verin. Gideceğim."

Gözümü kırpamadan kapıya doğru koştu. Phoenix, -benden daha uzun bacaklarıyla- o odadan çıkmadan kolunu tutmayı başardı.

Quinn'in yüzü acı çekermiş gibi buruştuğunda koşarak yanlarına gittim. "Sakin ol, Phoenix. Onu incit..."

Phoenix, Quinn'in kapüşonlusunun -bu havada böyle bir şey giymesi oldukça tuhaftı- kolunu yukarı doğru çektiğinde midem kasıldı. Kolunun ön kısmında oldukça kötü görünen bir morluk vardı.

"Bu nasıl oldu?"

"Futbol oynarken," dedi Quinn hızla. "Geçen gün sahada, hücüm esnasında oldu." Yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle yumruğunu havaya kaldırdı. "Bastırın, Kaplanlar."

Phoenix ona pek inanmış gibi görünmüyordu, aynı şekilde ben de inandığımdan emin değildim.

“Hangi pozisyonda oynuyorsun?”

“Kaleciyim,” diye hiç düşünmeden cevap verdi.

Phoenix’in kaşları çatıldı. “Ünlü bir futbolcu ismi söyle.”

Quinn tereddüt etmeden cevapladı. “David Beckham.”

Hâlâ ikna olmamış bir şekilde, “Bir futbol takımının kaç oyuncusu var?” diye homurdandı.

Titrek bir sesle, “On,” dedi.

Phoenix başını eğerek ona baktı. “On bir.”

Durumu geçiştirmeye çalışır gibi güldü. “Kendimi saymıyordum, aptal.”

Her şeye bir cevabı olsa da göğsümde yeşeren endişeye engel olamıyordum. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bunu Phoenix de hissetmiş olmalıydı ki sorgusuna devam etti. “Eğer kaleciysen neden saldırıya uğrayasın ki?”

Quinn, bir anlığına afallamış göründü. Zihninde bir hikâye oluşturmaya çalıştığını rahatlıkla söyleyebilirdim. “*Top* tarafından saldırıya uğradım. Ayrıca geçen gün takımımız ve rakip takım sahada büyük bir kavga etti.” Boştaki eliyle dizine vurdu. “O anı görmeliydin, adamım. Her şey rayından çıktı.”

Phoenix alaycı bir ifadeyle, “Yaz tatilindeyiz,” dedi. “Okullar açık değil.”

Quinn’in hareketleri değiştiğinde, Phoenix tekrar bana döndü. “Polisi ara.”

“Lütfen yapmayın.”

Phoenix’in tutuşundan kurtularak hızla koşmaya başladı. Aradan bir saniye geçmeden Phoenix onu kolundan tutup kapıyla kendisi arasına sıkıştırırmayı başardı.

“Bu yaralar futbol yüzünden olmadı. Güven bana, biliyorum. Eskiden ben de böyle saçma hikâyeler uydururdum.” Kollarını göğsünde birleştirerek bakışlarını kıza dikti. “Kız kardeşim ol ya da olma, dövüldüğün bir yere geri dönmene asla izin vermem.”

O anda kalbim iki farklı nedenden dolayı sıkıştı. Birincisi, bu onu içten içe parçalıyordu. İkincisi ise Quinn’in bir sonraki sözleriydi.

“Eğer gerçekten biliyor olsaydın, o zaman polisi aramanın neden çok körü bir fikir olduğunu da anlayabilirdin.”

Göğüs kafesim hissettiğim dehşetle birlikte sıkıştı.

Bu, durumu onun için sadece daha da kötüleştirecekti.

"Siktir." Phoenix kesik bir nefes vererek eliyle yüzünü sıvazladı. "Bak, polisin bu meseleyi ciddiye almasını ve seni oraya geri göndermemesini sağlayacağım, tamam mı?"

Quinn titrek bir sesle, "Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "*Zaten kendisi polis.*"

Phoenix beklemediği bir anda yumruk yemiş gibi geriye sendelediğinde, göğsümdeki dehşet net bir korkuya dönüştü.

"Beni bulması yeterince kötü sonuçlanacak. Beni *her zaman* bulur. Diğer polisi ararsan lanet olası bir şerif olan babama haber verecekler. O da tamamen çılgına dönecek." Kollarını kendi etrafına sararak ayakta durmasını inceledi. "Kaçmamdan nefret ediyor ama onu utandırmam, bu nefreti bambaşka bir boyuta taşıyor. Sadece acımasız olmakla kalmayacak, aynı zamanda..." Sesli bir şekilde yutkundü. "Aynı zamanda o..."

"Annemi de incitecek," diye devam etti Phoenix. "Çünkü bu, verebileceği en kötü ceza."

Göğsümdeki ağırlığı yok etmek için derin bir nefes almaya çalıştım ama neredeyse imkânsızdı. Bir insanın, çocuğunu nasıl istismar edebileceğini aklım almıyordu. Bir insanın, çocuğunu istismar eden bir adamla yaşamaya nasıl devam edebileceğini aklım almıyordu.

Ya da çocuğunu, onları istismar eden bir canavarla baş başa bırakma pa hasına nasıl terk edebildiğini.

Zihnim çaresiz bir şekilde çözüm üretmeye çalışırken boğuk bir sesle fısıldadım. "Ne yapacağız, Phoenix?"

Polisi arayamazdık çünkü babası şerifti.

Annesini arayamazdık çünkü kadının, kocasını koruduğu açıktı.

Bildiğim tek şey onu o cehennem çukuruna geri gönderemeyeceğimizdi. Phoenix'in kız kardeşi olup olmaması umurumda bile değildi.

Phoenix ensesini tuttu. Öfkesi gözle görülüyordu. "DNA testi yaptırma ve sonuçları elimize alana dek yapabileceğim hiçbir sık yok."

"Sen benim abimsin," dedi Quinn. Buraya geldiğinden beri bunu yüzüncü tekrar ediyordu. "Yemin ederim."

Phoenix, "Kanıtı ihtiyacım var," diye homurdandı. Ardından daha nazık bir tonda devam etti. "Aksi takdirde, sana yardım etmek için hiçbir şey yapamam. Dışarıdan, sadece genç bir kızı saklayan bir sapık gibi görünüyorum."

Bu doğrudu. Quinn'in, onun kız kardeşi olduğunu umut etsem de emin olana dek yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ardından beni kurtaracak mısın?" Quinn'in sesindeki umut kırıntıları, gözyaşlarını bastırmak için gözlerimi kırıştırmama neden oldu.

"Evet, sadece bundan önce sonuçları görmemiz gerekiyor." Bana bakarak çaresizce omuzlarını kaldırdı. "Sanırım o zamana dek burada kalabilir."

Her ne kadar mesafeli durmaya çalışsa da, Quinn öne doğru atılıp kollarını ona doladığında yüzündeki maske çatladı. İfadesi aynı anda hem korku hem şaşkınlık hem de korumacılıkla sarsılmıştı.

Kucağına düşen bu bombayı sindirmek için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğu belliydi. Bu yüzden Quinn kendini toparladığında ona gülümse-dim. "Benim odamı alabilirsin, hemen yan kapı."

Kuşku dolu bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Siz ikiniz nasıl olur da tek bir odayı paylaşmazsınız?"

Lanet olsun.

Bir yandan gördüklerini açıklamanın yollarını düşünürken diğer yandan da kibarca çenesini kapalı tutmasını nasıl rica edebileceğimi düşündüm ama Phoenix benden önce davrandı. "Bu gece paylaşacağız." Bakışları bileğindeki pahalı saate döndü. "Saat sabahın üçü ve yarın başka bir konserimiz var. Yatsan iyi olur."

Bir kolumu Quinn'in omuzlarına dolayarak onu kendi odama yönlendirdim. "Sana ödünç bir pijama vereceğim ve yarın temiz olmaları için de sen uyurken kıyafetlerini yıkayacağım. Anlaştık mı?"

"Emin misin?"

"Evet."

Bavulumdan bir tişörtle uyku şortu çıkartarak ona uzattım. "Muhtemelen bol olacaklar ama Skylar ile birlikte konserden önce senin için bir şeyler bulabiliriz."

Kıyafetleri alırken kaşları çatıldı. "Şey... memnuniyetsiz gibi görünmek istemem ama şorttan başka bir şeyin var mı?"

Ah.

"Evet. Tabii." Temiz ve uzun bir pijama bulabilmek için etrafı karıştırdım. "Al bakalım."

Yüz hatları gevşedi. "Çok teşekkür ederim."

Banyoda üzerini değiştirdikten sonra yanıma gelerek tişörtünü ve kotunu uzattı. Üzerinde hâlâ kapüşonlusu vardı. "Genelde çok üşürüm."

Boğazıma oturan yumruya rağmen başımı salladım. Kapüşonlusunu, şort giymemek istememesiyle aynı sebepten dolayı çıkarmıyordu. Yine de bunu anladığımı belli ederek onu utandırmak istemedim.

“Ne de olsa burası Fırtınalı Şehir.” Otelin çamaşırhanesine gidebilmek için ana kapıya doğru ilerledim. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, olur mu? Hemen yan odada olacağım.”

Yatağa girdi. “Teşekkürler ama hayır. İkinizi tekrar bölmek istemem.”

Lanet kere lanet. “Biz öyle bir şey değil-” Konuşmayı yarıda kestim çünkü geç olmuştu ve dinlenmesi gerekiyordu. Onunla tüm bunları yarıda konuşabilirdim. “İyi uykular.”

“Lennon?”

“Efendim?”

“Phoenix beni gerçekten kurtaracak mı?”

Tanrım. Bu kız lanet olası barm teline dokunmayı iyi biliyordu.

Ona yalan söylemek istemiyordum, bu yüzden dürüst bir yanıt verdim. “Phoenix, tanıdığım en inatçı ve aynı zamanda en kararlı insan. Eğer bir şeyi isterse, onu elde edene kadar durmaz.”

Phoenix’in başvurabileceği korkunç şeyler hakkında hiçbir fikri olmadığı için söylediklerimi olumlu algılayarak gülümsedi.

Kapı kolunu çevirdiğim sırada, “Siz iyi insanlarsınız,” dedi. “Abim sana sahip olduğu için çok şanslı.”

Hızlıca çamaşırhaneye uğradıktan sonra Phoenix’in süitine geri döndüm ve onu sadece iç çamaşırıyla yatak başlığına yaslanmış halde buldum. Elinde hem okuma kalemi hem de Chandler’ın verdiği kâğıt desteleri vardı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiçbir şeye odaklanamadığı belli oluyordu.

Bunun için onu suçlayamazdım.

“Selam.”

Sesimi duyunca girdiği transtan çıktı. “Selam. Quinn...” Sanki kelimeleri bulamıyormuş gibi duraksadı. “Üzerini örttü mü?”

Gülümsememi bastırdım. “O on beş yaşında, beş değil. Ama evet, yatağa yattı. Bir şeye ihtiyacı olursa beni çağırmasını söyledim.” Yatağın üzerindeki yastıklardan birini işaret ettim. “Bir tanesini alsam olur mu? Koltuktakiler pek rahat görünmüyor.”

“Evet...” Başını salladı. “Dur bir dakika. Neden koltuktan bahsediyorsunuz?”

“Çünkü orada yatacağım.”

* Chicago şehri için kullanılan bir rakma isim

Yastıklardan birini almak için eğildiğimde Phoenix yastığı benden uzaklaştırdı. "Koltukta uyumayacaksın."

Tabii ki. Bunun olacağını bilmeliydim.

"Yer çok daha rahatsız." Başka bir yastık almaya çalıştım fakat onu da uzaklaştırdı. "Yerde de uyumayacaksın," dedi yatağı işaret ederek. "Kıçını yatağa sok."

Kıçını yatağa sok mu?

Burada öylece durup onunla tüm gece tartışabilirdim. Başka bir gece olsaydı hareketlerimi kontrol etmeyi bırakmasını söyleyerek onunla kavgı ederdim. Ne var ki bugün yeterince stres altındaydım.

Bazen savaşlarımızı özenle seçmemiz gerekirdi.

Aniden Quinn'e pijama verirken kendim için bir şeyler almadığımı fark ettim. Muhtemelen -umarım- çoktan derin bir uykuya dalmıştı ve onu uyandırmak istemiyordum. Zavallı kızın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Peki, tamam. Ödünç alabileceğim bir tişörtün var mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Kendim için." Ayakkabılarımı çıkardım. "Kendime pijama almayı unutmuşum ve oraya gidip onu uyandırmak istemiyorum. Giyecek bir tişörte ihtiyacım var."

"Hayır," dedi basitçe. "Benim yatağımdayken üstündekileri *çıkarman* gerekiyor, yeni bir şeyler giymen değil."

Akıl almaz biriydi.

"Her neyse. Üzerimdekiyle de uyuyabilirim."

Kot pantolonumun fermuarını açıp kalçalarımın altına sığırdım. Beni izlediğini fark ettiğimde duraksadım.

"Dikizlemek kaba bir davranıştır."

"Asıl kaba olan şu anda çıplak olmaman."

Bu beni güldürmüştü.

Pantolonumu ayağımdan tekmeleyerek çıkardıktan sonra yatağın diğer tarafındaki örtüyü kaldırdım. "Sanırım hayatıma kaba bir insan olarak devam edeceğim çünkü beni çıplak görmeyeceksin. *Hiçbir zaman.*"

İçimden kendime bir küfür savurdum, bunu dile getirmemem gerekiyordu.

Göz kırptı. "Sana bu kötü haberi vermek istemezdim ama seni çoktan çıplak gördüm, Hayran Kız."

İlan olarak değildi. En azından *o kadar* çıplak değildi.

Odaya girip beni, tenimin üzerine kelimeleri kazırken yakaladığını üzerimde kısa bir şort ve sutyen vardı. Ayrıca odanın ışığı da loştu.

Ne zaman seks yapsak ya da birbirimize dokunsak, üzerimde *en azından* bir parça kıyafet olmasına özen gösteriyordum. Tercihim genellikle tişörtten yanaydı. İsimiz bittiğinde birinin bizi görmesinden endişe edecek hemen üzerimi giyiniyordum.

Bu yüzden, vücudumun büyük bir kısmını çıplak görmüş olsa da beni hiçbir zaman tamamen çıplak görmemişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, seks sırasında çıplak olmakla bir derdim yoktu. Daha önceki partnerlerim karşısında çıplak kaldığım olmuştü ve kendime güvenim de tamdı.

Sadece *onun* önünde tamamen çıplak olmakla ilgili sorunlarımı vardı.

Bağırarak kaçacağını mı düşünüyordum? Kesinlikle hayır.

Beni çekici bulacağını *biliyordum*.

Ama Phoenix, benim için her zaman mükenimelliğin tanımı olmuştü. Eh, tabii ki fiziksel olarak. Yüzünde ya da vücudunda onu daha az çekici yapan hiçbir şey bulamıyordum. Ve söz konusu ben olduğumda, aynı şeyleri söyleyemeyecek olma ihtimali beni biraz -aslında *çok*- korkutuyordu.

Karnımın alt kısmındaki kıvrımları görmesinden ya da bacaklarımı ve kalçalarımındaki selülitlerin dikkatini dağıtıp dağıtmayacağından endişelenmektense seksin tadını çıkarmayı tercih ederdim.

“Evet, haklısın.” Yatağa yatıp yastıklardan birini kabarttım. “Benim hatam.”

Yaklaşık bir dakika sonra... sesini duydum.

“Seni daha önce hiç tamamen çıplak görmedim,” diye mırıldandı Phoenix. Ses tonu neredeyse buna inanamıyormuş gibiydi. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

İçimden bir ses bu utancı *asla* unutamayacağımı söylüyordu.

Konuyu değiştirmek üzereyken kıcıma attığı şaplaqla tenim sızladı. “Bana elindekileri göster.”

Yorganı kendimi koruyormuşçasına üzerime çektim. “Sana hiçbir şey göstermeyeceğim.”

Bana attığı bakış, bunu kabul etmeyeceğini söylüyordu. “İddiaya var mısın?”

Üzerimdeki örtüyü çektiğinde cıykladım.

Tişörtüme ulaşmadan önce, “Phoenix,” diye uyardım. “Bana odaklanmayı bırakıp sana odaklanabilir miyiz?”

Çıplaklık sorununu bir kenara bırakırsak, bunu sadece başına yıkılan dünyasıyla uğraşmak yerine, dikkatini dağıtmak için bir fırsat olarak kullandığını biliyordum. Hep böyle yapardı.

“Bu gece biraz olaylıydı, sence de öyle değil mi? Yani bir kız kardeşin olduğunu öğrenmek ve annenin...”

“Tanırım.” Tişörtümü bırakıp yatakta doğruldu. “Keyif kaçırmakta üstüne yok.”

“Üzgünüm. Sadece olanları konuşmamız gerektiğini düşündüm. Sence de gerekmez mi?”

“Hayır.”

Çok şaşırtıcıydı.

Yataktan kalktığında, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Kapıya doğru ilerledi. “Kanepeye.”

Ah, olamaz. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım. Sesim olması gerekenden birkaç oktav yüksek çıkmıştı.

Göt herif, hızlı bir şekilde kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Kanım öfkeyle kaynadı. Konuşmayı reddetmesi beklediğim bir şey olmasına rağmen yine de acı vericiydi. Kelimeler, ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. “İşte seninle *asla* birlikte olmayacak olmamın birçok sebebinden biri de bu. Seni inciten şeyler hakkında konuşmak istememeni anlayabiliyorum ama beni dışarıda bırakmaya bir son ver.”

Sen de farklı değilsin, Lennon.

Eğer Phoenix kaçmakta kralsa sen de kraliçesin.

Dişlerimi birbirine bastırdım ve beni rahatsız eden bu düşünce zihnimde kök salmadan önce onu kapı dışarı etmeye çalıştım. Ama çok geçti.

Phoenix’e bağırmanın sebep olan bu şeyi ben de yapıyordum. Bana kendimi rahatsız hissettiren her şeyden kaçırıyordum.

Neden bir başkasını yaptıklarıyla suçlamak, kendi yaptıklarıyla yüzleşmekten çok daha kolaydı?

Aynı hataları yaparken bir başkasını bu hatadan ötürü eleştirmek aptallıktı.

Yanına gidip söylediklerimden dolayı özür dileyecekken kapı tekrar açıldı. “Seni dışarıda bırakmamın tek sebebi, beni konuşmak istemediğim sıkık şeyleri konuşmaya zorlaman!” Yüzü acıyla buruşurken elini ensesine attı. “Tanet olası şeyi yapamam. Sindirmem gereken çok fazla şey var.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Genelde onu zorladığım için pişman olmazdım ama bu defa fazla ileri gitmiştim.

Göğsü aldığı kesik nefeslerle hareket ederken başını kaldırdı. “Ne?”

“Özür dilerim,” diye tekrarladım. “Dünyanın başına yıkılmasının üzerinden sadece bir saat geçti. Tüm bu olanları konuşmayı bırak, sindirecek zamanın bile olmadı. Konuşmak istemediğin için sana kızmaya hakkım yoktu.”

Phoenix’in aksine, hatalı olduğumda bunu kabullenmekle ilgili bir sorunum yoktu ve bu sefer hatalıydım.

Yatağa geri dönerek komodinin üzerine bıraktığı kâğıt yığını ve okuma kalemini aldı.

İlk birkaç satıra göz gezdirdi. Anladığımı kadarıyla yeni albümlerinin ocak sonuna kadar yayınlanması isteniyordu. Turnenin henüz bitmediği ve bundan sonra da Avrupa turnesi olacağı hesaba katılırsa, toparlanmaları için pek zamanları kalmıyordu.

Phoenix sinirli bir şekilde kalemi bıraktı. “Bu saçmalığa konsantre olamıyorum.”

Okumamak gibi bir hata yapmasını ve yarın şüphesiz bir şekilde Chandler’in eline tutuşturduğu sözleşmeyi imzalamasını istemediğim için kâğıtları aldım.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana okuyacağım.” Komodinin çekmecesinden bir kalem buldum. “Beğenmediğin ya da incelemek istediğin bir kısım olursa işaretleyeceğim. Böylece sözleşmeyi imzalamadan önce her şey hakkında bir fikrin olacak. Anlaştık mı?”

Yavaşça başını salladı.

Ben okudukça Phoenix sözleşme hakkında yorumlar yaptı. Çoğu şeyle ilgili bir sorunu yoktu ama dinlenme sürelerinin olmaması gibi durumlar hoşuna gitmemişti.

Biraz daha sakinleşerek başını kucağıma yasladı. “Yatakta yatmaktan ve yemek siparişi vermekten başka bir şey yapmayacağım bir hafta için adımı öldürürdüm.”

“İzin talep etmeye hakkın var, Phoenix.”

“Kahretsin, bu iyi hissettiriyor,” dediğinde boştaki elimle kafa derisini masaj yapmaya başladığımı fark ettim.

Devam ederek son iki sayfayı çevirdim. "Pekâlâ, görünüşe göre geriye kalan tek şey..." *Tuhaftı*. "Albüm için şarkı seçimleri. Listede on üç parça var."

"Bu ilginç olmalı. Söyle bakalım."

"İlk şarkının, tekliniz "Breath and Dust" olmasını istiyorlar."

Anında gerildi. "Sikerler. Hiçbirimiz o şarkıyı sevmiyoruz. Çocuklarla ilk şarkının "Existentialism" olması gerektiği konusunda anlaştık çünkü kulağa bize aitmiş gibi gelen en güçlü parça o."

"O halde birleşip bunu onlara söylemelisiniz."

Derin bir nefes verdi. "Diğer şarkılar neler?"

Listedeki şarkıları tek tek saydım ve sonuncu şarkıya kadar Phoenix tek bir kelime etmedi.

"Don't Take Your Vitamins" ne olacak?"

Listeyi taradım ancak şarkı içlerinde yoktu. "Listede yok."

Doğrularak, "Bu saçmalık," dedi. "Bu ikinci favori şarkımız. Görünüşe göre Vic söylediğimiz tek kelimeyi bile duymamış."

Bu sorunu çözmenin kolay bir yolu vardı. "Öyleyse neden ona bu parçanın albümde yer almasını istediğinizi söylemiyorsunuz?"

"Çünkü bu Vic'in plak şirketi. Bu da onun kurallarının geçerli olduğunu anlamına geliyor."

"Böyle olmamalı."

Gözlerini kapatarak iç çekti. "Biliyorum. Josh'ın prodüksiyon öğrenme sebebi de buydu. Bu işte giderek kendini geliştiriyordu. Bir toplantı ayarlayıp Vic'e yeni albümün prodüktörlüğünü onun yapmasını istediğimizi söylemeyi planlamıştık. Bu şekilde bize özgü bir şeyler olacağını biliyorduk ama sonra... kaza oldu ve Josh öldü. Şimdi yine Vic'in prodüktörlüğüne kaldık." Kaba bir şekilde homurdandı. "Artık Sharp Objects değil... sıkıcı kuklalarız."

"Eğer planlı olarak bir araya gelip onları gitmekle tehdit ederseniz, Vic'in kontrolü biraz daha size bırakacağına yemin edebilirim."

"Hiç şansımız yok. Vic, en iyisini kendisinin bildiğine çok emin. Geçmişteki kayıtları da onun bir efsane olduğunu doğruluyor." Omuzları yenilmiş gibi çöktü. "Keşke tipik *bunu değerlendireceğim* saçmalığıyla bizi yatıştırmak yerine gerçekten grubumuzu dinlese."

"Tekrar ediyorum, bunun bir çözümü..."

"Onu gitmekle tehdit etmek bir seçenek değil."

"Neden?"

“Çünkü Vic blöf yaptığımı anlarsa *her şeyi* kaybederim, Lennon. Albümdeki birkaç şarkıyı söyleyip konser vermek, hiç şarkı söylemeyip konser verememekten çok daha iyi.” Gözlerinde beliren korku ve çaresizlik, kalbimi kırdı. “Onlar olmadan ölürüm.”

Onu anlıyordum.

Elbette, hâlâ yaşıyor ve nefes alıyordum.

Ama hayati parçalarım ölmüştü.

“O sihre ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Benim için en önemli olan şey değil, *tek şey o*.” Yutkundüğünde boynundaki damarlar belirginleşti. “Beni asla terk etmeyecek tek şey.”

Tıpkı annesi gibi.

Kalbim o kadar çok sıkıştı ki canımın acıdığını hissettim. “Yine de hâlâ konuşmanın işe yarayabileceğini düşünüyorum. Belki bunları albüme ek şarkılar olarak dahil edebilir ve böylece herkes istediğini almış olur.”

Aslında tam olarak olmazdı çünkü Phoenix hem insani tarafının hem de yaratıcı tarafının dikkate alınmasına ihtiyaç duyuyordu.

“Evet... belki.”

Kâğıtları komodinin üzerine bırakırken esneyerek saate baktım. Uzun ışığı kapatmadan önce, “Saat dört buçuk,” dedim. “İkimizin de biraz uyuması gerek.”

Birkaç dakika sonra neredeyse uykuya dalmak üzereydim ama Phoenix için aynısı söylenemezdi. Düzensiz nefes alışları karanlık odayı doldururken düşünceleriyle boğuştuğunu hissedebiliyordum. Hâlâ kariyeri ile ilgili düşündüğünü varsayarak, “En kötü ihtimalle Vic hayır diyecek ama sormadan bilemezsiniz,” dedim.

“Quinn tıpkı anneme benziyor,” dedi beklenmedik bir şekilde.

Olduğum yerde hareketlenerek ona doğru döndüm. “Ne hissettiğini tahmin bile edemem.”

“Mesele şu ki...” Kolu benimkine değdi. “Biri hayatından bu kadar uzun süre uzak kaldığında, geriye kalan tek şey zihnindeki görüntüsü oluyor. Tüm duygu ve düşünceler o görüntü üzerine şekilleniyor çünkü elinde başka bir şey olmuyor.”

Sesli bir şekilde yutkundu. “Ve zaman geçtikçe o görüntü zihninde daha somut bir hale geliyor.”

Uzun parmakları benimkilere dolandı. “Anneme dair hatırladığım tek şey yedi yaşındaki bir çocuğun hatırası. Ve o çocuğun kafasında, annesinin onu terk etme sebebi kendisini kurtarmak istemesiydi. O, annesinin

onu da yanında götürmek istediğini düşündü ama yapamadı. Belki zamanı yoktu. Ya da ölesiye korktuğu adamlar arasında hiçbir bağ kalmamasını istiyordu. Veya bana her baktığında bu korkuyu hatırlamak istemiyordu. Belki de içten içe o adamın, çocuğunu çaldığı için kendisini öldüreceğini düşünüyordu.

Konuşmayı bıraktığında devam etmesi için onu teşvik etmek isteyerek elini sıktım. "Her ne olursa olsun, yedi yaşındaki o çocuk annesini affetti ve onun için bahaneler uydurdu. Onun kafasında annesi mükemmeldi, güzeldi ve hiçbir yanlış olamazdı ama..."

Boştaki elimi göğsüne yaslayarak patlayacakmış gibi atan kalbinin tam üzerine yerleştirdim.

Bir süre geçtikten sonra, "Ama ne?" diye fısıldadım.

"Eğer Quinn benim kız kardeşimse -ki lanet olası derecede öyle olduğuna eminim- o zaman annemle ilgili kafamda sahip olduğum o görüntü..." Titrek bir nefes aldı. "Tamamen paramparça olur."

Teni soğuk ter damlalarıyla kaplandı ve aldığı nefesler sanki ciğerlerine yeterince hava çekemiyormuş gibi titrek ve yüzeysel bir hal aldı. Omuzları sarsılarak, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum..."

Onu sakinleştirmeyi umarak ağzımı onunkine bastırdım. *Ona dayanak olmak için.* Kontrolünü kaybettiğini hissetmiştim. Ne var ki çok geçmeden öpücüğüm onun gücü tarafından alışıldı.

Öpüşü tüketiciydi. Kontrol edilemeyen, fırtınalı bir okyanus gibiydi.

Dil darbeleri acımasızdı. Dişlerinin dudaklarımı her ısırtışı ve her dokunuşu, ayaklarımı yerden kesiyordu.

Ama güneş, okyanus gibi istikrarsız olamazdı. Aksi takdirde evren karanlık, soğuk ve yalnız bir yere dönüşürdü. Güneşin kontrolü elinde tutması gerekirdi çünkü tüm dünya onun etrafında dönüyordu.

Kendimi geri çektim. "Bir döngüye saplandığında, kendine bir dayanak bulursun."

Belimi kavrayarak beni tekrar öpmeye çalıştı ama başımı çevirdim. Bu onu daha da kızdırmıştı. "Ne oluyor, Lennon?"

Tekrar sırtüstü yarabilmesi için onu iterek üstüne çıktım. "Bana tutunabilirsin."

Boynunu öptüm ve şişkin ereksiyonuna ulaşana dek parmaklarımı karnında gezdirdim. Yumuşak kumaşın üstünden uzunluğunu okşarken aşağı doğru kaydım ve teninin her santimini yalayıp emmek için yer yer durdum.

Elimi iç çamaşarının lastiğinden içeri sokup aletini kavradığımda ıslıktı. “Seni becermek istiyorum.”

İç çamaşarını aşağı çekerek onu boydan boya okşadım. “Ben de seni ağzıma almak istiyorum.”

Ağzımı, aletin ucunda parlayan ıslaklığa bastırdım. “Hem de çok.”

Ayırdığı bacaklarının arasına yerleşerek sıvının tuzlu tadına bakmak içimle aletin ucunu dairesel hareketlerle yaladım. “Bu benim için mi?”

“Öyle olduğunu biliyorsun.” Boğazındaki kaslar, sanki kontrolü bana bırakmak ona işkence ediyormuş gibi kasıldı. “Alay etmeyi bırak, Hayran Kız.”

Sesi, görmezden gelmeyi seçtiğim bir uyarı gibiydi.

Kirpiklerimin altından, onu kışkırtmak için cilveli bir gülümsemeyle baktım. “Bu güzel aletinle ne yapmamı istersin?”

Onunla biraz daha uğraşmayı planlasam da atkuyruğumu eline doladı. “Bana lanet olası ağzını ver.”

Dudaklarım aralandığı gibi aletini ağzıma itti. “Yala.”

Onu çıldırtmak istiyordum. Eriyen bir dondurmaya yalarmış gibi dilimi alayla ucunda gezdirmeye başladım.

Küfretti ve aşağı uzanarak kıcımlı avuçladı. “*Hepsini yala.*”

Aletin kökünü kavrayarak dilimi sertliği boyunca aşağı yukarı gezdirdim ve tadını çıkarttım.

Saçımı daha sert çekti. “Em.”

Alabileceğim kadarını alabilmek için ağzımı biraz daha araladım. Artık canım acıyordu. Ancak bu onun için yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu. Saçlarımı o kadar sert bir şekilde çekti ki kafa derim acıdı. Kendini ağzımın derinliklerine itmesiyle öğürme refleksim de devreye girmişti.

Çenemdeki sıvılar hayalarına damlarken, “İşte böyle,” diye hırladı. “O seksî ağzını sikmeme izin ver.”

Kalçalarını kaldırıp aletini çenemi ağrıtmaya yetecek bir şekilde ağzıma ittiğinde, itiraz edecek durumda değildim. İstemiyordum da.

Hayalarını avuçladım ve ağzımı serbest bıraktım. Boynumun arkasını kavrarken itişleri artık düzenli bir ritme dönüşmüştü.

Ağzından kaçan vahşi sesle birlikte yüzüme doğru uzandı ve beni daha sert kavradı. Tek bir uyarıyla, “Yut,” dedi ılık sıvı ağzıma dolmadan önce. “Her lanet damlasını.”

Hevesle yaptım. Çünkü Phoenix'in buğulu gözleri, kasılmış yüzü ve zevkle aralanmış dudakları sanki bu dünyada gördüğü en ateşli şey benmişim gibi beni izlemesi her şeye bedeldi.

Onu bırakarak ağzımdan hayalarına akan sıvıyı yaladığımda titredi. "Siktir."

Beni doğrultup kollarını etrafıma doladığında, başımı göğsüne yasladım. "Teşekkürler," diye inledim. "Buna ihtiyacım vardı."

Belirsizce karnındaki yara izine dokundum. Tam bunun ne zaman olduğunu soracakken, "Kazada dalağım yırtılmış," dedi boğuk bir sesle. "Üç litreden fazla kan kaybetmişim."

Vay canına. "Tanrım."

"Görünüşe göre ambulansa bilincim kapanmış. Ben hiçbir şey hatırlamasam da Storm hatırlıyor. Hayatının en korkutucu ikinci anı olduğunu ve hiç olmadığı kadar dua ettiğini söyledi." Yakıcı bir kahkaha attı. "Bu kötü oldu, belki o zaman ölmüş olurdum."

Kalbim göğüs kafesimde sıkışıp kaldı. Ölmüş olmayı dilediğini bilmek, fiziksel olarak canımı yakıyordu.

"Hayatta olduğunu duyunca rahatlamıştım." Kalp atışlarını dinlerken gözkapaklarımı ağırlaştı. "Hâlâ burada olmanın bir sebebi var ve umarım çok geç olmadan sebebinin ne olduğunu bulursun çünkü dünya Phoenix Walker olmadan ışıldayamaz."

Keskin bir nefes aldı.

"Quinn haklıydı," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Sana sahip olduğum için şanslıyım."

Midem endişeyle düğümlendi. Phoenix ile uzun bir geçmişimiz vardı. Korkunç. Dağınık. *Acı verici* bir geçmiş.

Birkaç haftadır yaptığımız harika seks ve şu anki gibi birkaç güzel an, olanları silemezdi.

"Sadece önümüzdeki üç hafta ve beş gün için," diye hatırlattım. Hem kendime hem de ona.

Ancak başımı kaldırdığımda çoktan uyumuş olduğunu fark ettim. Onu uyandırmamaya özen göstererek kollarından sıyrılıp yatağın diğer ucuna kıvrıldım.

Uykuya dalmak üzereyken fısıltısı odayı doldurdu. "Biliyorum."

50. BÖLÜM

LENNON

Quinn, Phoenix ile birlikte kulise gittiğinde gözleri büyüdü. “Vay canına, abimin bir rock yıldızı olduğuna inanamıyorum.”

Phoenix, ifadesi hüzünlü bir hal almadan önce gülümsedi. “Ben de küçük bir kız kardeşim olduğuna inanamıyorum.”

Quinn, “Yüce İsa,” diye cırladı. “Bu kadar üzgün görünme. Önemli olan birbirimizi bulmuş olmamız, değil mi?”

Birbirlerine gülümsediler ama bu çok uzun sürmedi çünkü Chandler, “Şu DNA sonuçları geldi mi?” diyerek yanından geçti.

Skylar iç çekti. “Test bu sabah yapıldı. Hızlandırmalarını söyledim ama yine de biraz zaman alacak.”

Öfkesi arttı. “Umarım bu velet, Phoenix’i bir kale ve midilli almaya ikna etmeden önce sonuçlar çıkar.”

Quinn ona baktı. “Kale ve midilli basit sürtükler içindir. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, abimden istediğim tek şey onun hayatının bir parçası olmak, seni göt deliği.”

Quinn imkânsız başarmıştı, Chandler *ilk kez* söyleyecek bir şey bulamadı.

Storm ve Memphis arkandan kıkırdadılar. “Birine göt demenin bir başka şekli de bu,” dedi Memphis.

Dalgınlıkla, “Evet,” dedi Chandler. “Kimse bir serserinin böyle kibar olabileceğini tahmin edemezdi.”

Phoenix’in dudakları seğirdi. “Bugün Chandler’a hakaret ettiğin ve ona haddini bildirdiğin her saniye için sana beş dolar vereceğim.”

Quinn’in yüzü keyifli bir hal alırken ona yumruğunu uzattı. İçinden bir ses, Phoenix’in cüzdanının gece yarısına kadar bomboş kalacağını söylüyordu.

Chandler nefesinin altından mırıldandı. “Yaşasın. En azından şimdi, bu küçük suçlunun ulaşması gereken hedefleri ve hırsları var.”

“Benim birçok hedefim ve hırsım var, seni kolon popip.” Quinn’in iri yeşil gözleri kısılmıştı.

Phoenix ona beş dolarlık bir banknot uzattı. “Ne gibi?”

Parmaklarını göstererek saymaya başladı. “Eh, başlangıç olarak kendi evime çıkmak istiyorum. Ayrıca ehliyetimi alıp hayvanları kurtarmayı amaç edinmiş bir vakıf kurmak da istiyorum. Bir de hayalimdeki şu kariyer var...”

Skylar araya girdi. “Neymiş o?”

Elini dramatik bir şekilde alnının üzerine yerleştirdi. “Bir gün Akademi Ödülü kazanmış bir aktris olacağım.”

İtiraf etmeliydim ki beklediğim bu değildi.

Chandler alaycı bir tavırla ellerini çırpı. “Bravo. Özgeçmişine, hamileymiş gibi davranan genç ve sahtekâr kız kardeşi de ekleyebilirsin.”

“En azından başkalarının yeteneklerini kullanarak para kazanmak zorunda olan bir köle olmayıp, *kendi* yeteneklerimden kazanç sağlayacağım.”

Chandler’ı beş dakika içinde ikinci kez susturmasının ardından Skylar ile birbirimize baktık. Quinn’in, Phoenix’in kardeşi olmasıyla ilgili tüm şüphelerim ortadan kayboldu. Nasıl acıtacağını iyi biliyordu.

Phoenix bu defa on dolarlık bir banknot uzattı. “Off... Yine de yavaş ol. Chandler bizim için pek çok şey yapıyor.”

Quinn’in yüzü pişmanlıkla buruştu. “Üzgünüm.”

Kulise doğru ilerlediğimiz esnada, “Üzülme,” diye karşılık verdi Chandler. “Tıpkı yavru köpek gibisin. Sinir bozucu, muhtaç ve ayrıca pis kokulu. Bunların dışında da... zararsız.”

Ardından arkasını dönerek odadan çıktı ve Quinn’in dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Ben kokmam.” Kolunu kaldırarak koltukaltını kokladı. “Yoksa kokuyor muyum?”

Ona sıkıntı olmadığını söyleyeceğim sırada Phoenix dirseğimi yakaladı. “Konuşmamız gerek.”

“Her şey yolunda mı?”

Beni odadan çıkarıp sahne arkasındaki gizli odaya götürdü. Bu sabah uyandığımda çoktan gitmişti. Ses kontrolüne yirmi dakika kala, mesaj atarak Quinn’i de alana getirip getiremeyeceğimi sormuştu. Bu yüzden bugün ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

“Neler olu...”

* Bağışsak astarında oluşan, bazı durumlarda ölümcül hastalıklara yol açabilen küçük hücre kümeleri.

Cümlemi tamamlayamadan dudaklarımızı birleştirdi ve tüm vücudu mu esir alarak beni öptü. Etrafta dolanan bir sürü insan vardı ve biri bizi görebilirdi. Bunun için onu azarlamaya hazırlanıyordum ki yüzü ciddileşti.

“Bu sabah çocuklarla toplandık ve senin tavsiyene uyarak Vic’i aradım.”

Göğsüm endişeyle doldu. *Eyvah.*

Belki de tavsiyem ters tepmiş, Vic de onu kovmuştu. Tıpkı Phoenix’in söylediği gibi.

“Ben... şey...”

Özür dilemek üzereyken duraksadım. Benim buraya geliş amacım aslında tam olarak *buydu*. Yine de zaferin tadı, düşündüğüm kadar tatlı değildi.

Elini enseme sararak alınlarımızı birbirine yasladı. “Bir anlaşmaya vardık. Listedden “Breathe Dust”ı çıkardık ve ilk şarkımız “Don’t Take Your Vitamins” oldu.”

Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Vic’e karşı çıkıp istediği şey uğruna savaştığı için çok mutluydum.

“Bu harika.”

““Existentialism”in albümde olmasına hâlâ ikna olmasa da onu ikna edebilecek bir şey buldum.”

“Ne?”

Gülümsemesi o kadar büyüleyiciydi ki nefesim kesilmişti. “Bu geceki konserin sonunda bu şarkıyı söyleyip bunu bir gelenek haline getireceğim. Haklı olduğumu ve hayranların bu şarkıyı ne kadar sevdiğini fark edince bana istediğimi verip şarkıyı albüme eklemekten başka bir çaresi kalmayacak.”

Akıllıcaydı. Bunun yapmak aynı zamanda istediği her şeyi elde etmesi anlamına da geliyordu. Böylece insanların “Existentialism”i dinlemeleti, aynı zamanda albümden bir şarkı duymalarını da sağlayacaktı.

“Bu muhteşem bir fikir.” Neşesi bulaşıcıydı, benim de içim içime sığmaz olmuştu. “Senin adına çok mutluyum.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Teşekkür etmesi gereken benim. Bazen beni çok kızdırsan da aynı zamanda daha iyi olmam için zorluyorsun.”

Mavi gözlerine baktığımda kalbim takla attı, nihayet o ateş geri gelmişti. *Sonunda tekrardan bir şeylerden zevk almak için kendine izin vermişti.*

“Seninle gurur duyuyorum.”

Söylediklerimle sırtışı daha da genişledi, *benim* sırtışı da büyümüş-
tü. Burada öylece durup birbirine sırtan iki aptal gibi görünsek de umu-
runda değildi. Sevinçten havalara uçmuştum.

Ve güneşe dokunmuştum.

"Phoenix'i gören var mı?" Chandler'ın uzaktan duyulan bağıışı büyü-
yü bozdu.

Lanet olsun.

Kapıyı işaret ettim. "Önce sen çık ve ona bir hayranının yanında ol-
duğunu söyle."

Muhteşem yüzünde keyifli bir ifade belirdi. "Yani yalan söyleme diyor-
sun, öyle mi?"

"Göt herif."

Onu itmeye çalıştığımda kollarını belime dolayarak beni kendine çek-
ti. "Bu gece şarkıyı söylerken beni izleyecek misin?"

Kalbim tekledi. "Hayatta kaçırmam." Göğsünü dürttüm. "Şimdi ko-
vulmama sebep olmadan git."

Bana son bir öpücük daha verdikten sonra odadan çıktı. Arkasından
kapiya yaslandım ve canımın acımasına neden olacak şekilde sırttım. Ta-
ki hatırlayana kadar.

Güneş; olağanüstü, çekici ve gizemli olabilirdi.

Ama çok yaklaştığınızda sizi yakardı.

Quinn'in, aç bir kurt gibi dördüncü pizza dilimini mideye indirmesini
şaşkınlıkla izledim. Ayrıca kıskanmadan da edemedim.

Bu kadar zayıf olup aynı zamanda bu kadar çok yiyen birini hiç görme-
miştim. Kız doymak bilmiyordu.

Ağzının pizzayla dolu olmasını umursamadan, "Abim ve sen, ha?" dedi.

Skylar, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmayı bıraktı. Artık bu ko-
nuşmayı *oldukça* dikkate alıyormuş gibi görünüyordu.

Gözlerimi kulise ve kısmen açık olan kapısına çevirerek, Chandler'ın
yakınlarda olmadığından emin oldum.

Quinn yüksek sesle geçirmeden önce, "Siz ikiniz ne kadar süredir be-
rabersiniz?" diye sordu.

Sehpanın üzerindeki suya uzanırken kelimelerimi dikkatli seçmeye ça-
lıştım. "Bu... karmaşık."

Skylar, “Çok karmaşık,” diye ekledi. “O kaclar karmaşık ki büyük bir sırdan farksız. Değil mi, Lennon?”

Yardımcı olmaya mı, yoksa canımı mı acıtmaya çalışıyordu emin değildim.

Quinn anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. “Çünkü her ne kadar kulağa ateşli gelse de patronunu becermen doğru değil.”

Skylar gülerken ben de içtiğim suda boğuldum.

Tekrar nefes alabildiğimde, “Aslında benim patronum Chandler,” diye karşılık verdim.

Yüzünü buruşturdu. “İğrenç. Lütfen onu da becerme. Objektif konuşmak gerekirse, abim *çok daha* iyi bir parça.”

“Onu becermiyo...” İçten içe utanarak şakaklarımı ovaladım. “Bak, abim ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz.”

Quinn ayaklarını masanın üzerine uzattı. “Bu yüzden de karmaşık.”

Düşündüğümde daha anlayışlıydı. “Evet ama bir ilişkimiz yok. Sadece arkadaşız.”

Skylar’ın dudakları seğirdi. “*Oldukça* iyi arkadaşlar.”

Tanrı şahidim olsun ki böyle devam ederse derisini en sevdiği topuk lusuyla yüzecektim.

Burnumu kırıştırarak, “Evet,” dedim. “Tıpkı senin ve *Memphis’in* arkadaşlığı gibi.”

Skylar bana ters bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bilgisayarına çevirdi ve Quinn’in yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Anladım, yani sadece seks yapıyorsunuz.”

Seks kelimesini bu kadar sık kullanmasa iyi ederdi ama bununla şu anda ilgilenemezdim. Uğraşmam gereken çok daha büyük bir mesele vardı.

“Bu aramızda kalırsa sevinirim. Eğer Chandler öğrenirse beni kovar.”

Başını salladı ve kutudaki son dilimi aldı. “Merak etme, ispiyoncu değilim.”

Kriz şimdilik önlenmiş görünüyordu. “Teşekkürler.”

Chandler, fırtına gibi kulise daldığında daha önce hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu. Bu da ters giden bir şeyler var demekti. Aniden mı dem bulandı ve konuşmamıza kulak misafiri olduğunu düşündüm ancak söylediği şey çok daha beterti.

“Sahtekârın annesi burada. Alanın dışında, grubun teçit olmayan kızını alıkoyduğunu haykırıyormuş.” Alnındaki damar belirginleşti. “Polis

aramakla ilgili tehditler savuruyormuş. Kocasını lanet olası bir *şerif* olduğu için bunu direkt yapabilir.”

Son kısmı o kadar yüksek sesle söylemişti ki Quinn irkildi.

Skylar, Quinn’in durumu hakkında onu bilgilendirirken çıldırmaması için bu küçük bilgiyi atladığını söylemişti.

Nedenini şimdi anlıyordum.

Skylar sandalyeden fırlamadan önce, “Lanet olsun,” dedi.

Aynen. Bu sadece Phoenix ve Quinn adına berbat bir durum gibi görünüyor olabilirdi. Fakat aynı zamanda basın için de bir kâbüstu.

“Hâlâ dışarıda mı?” diye sordu Skylar.

Chandler cevap vereceği sırada bir kadın onu iterek kulise daldı. Tıpkı Quinn gibi güzeldi. Kıvrımlı bir vücudu, kıvrırcık sarı saçları ve bir de yeşil gözleri vardı. Ayrıca vücut hatları hem Phoenix’in hem de Quinn’inki gibi muhteşemdi.

Bakışları anında kızını buldu. “Hadi, Quinn. Gidiyoruz.”

Quinn elimi bir can simidiymiş gibi kavradı. “Lütfen oraya gitmeme izin verme. *Lütfen*.”

Kalbim ortadan ikiye ayrıldı.

Skylar ve ben, tedirgin bir şekilde birbirimize baktık. Bu kadının kızını götürmesini engelleyemezdik ama bize biraz zaman kazandırabilirdim.

Quinn ile birlikte ayağa kalktık. “Phoenix ile konuşana dek hiçbir yere girmeyecek.”

Adını söylediğim anda gözlerinde bir şey parladı ve o şey her neyse, Quinn’in doğruyu söylediğine artık emin olmuştum. Ondan şüphe ettiğim için kendimi kötü hissediyordum.

“Benimle gel, Quinn. *Hemen*.”

İleri doğru atılarak onu yakalamaya çalıştı ancak Quinn geriye çekilerek canını yakacak kadar sert bir şekilde elimi sıktı. “Hayır!”

“Geri çekilin, hanımefendi,” diye tısladı Skylar. Bu hamlesi hepimizi şaşırtmıştı. “Sizinle gelmek istemiyor.”

Kadının yüzü öfkeyle kızardı ve hırçın bakışları ikimizin arasında gezindi. “O benim kızım. Onu alıkoyarak suç işliyorsunuz.”

Elimdeki tek kozu kullandım. “Bu durumda benim de polisi aramamı gerekecek.”

Quinn, “Lennon,” diye tısladı. “Söz vermiştin.”

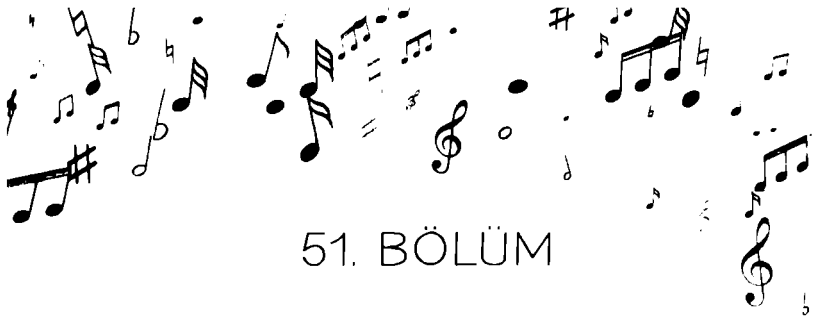
Fakat tehdidim işe yaramıştı. Çünkü annesi aniden susarak bir adım geri attı. İğrenmemi bastıramadım. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Quinn’i, annesinin onu tekrar yakalayamayacağı bir tarafa çekerek kaçırdım. “Onu otobüse götürüyorum.”

Chandler’ın lafı dolandırıp bana engel olacağını beklemiştim ama beni şaşırtarak sessiz kaldı. Phoenix’e, annesinin burada olduğunda daimi bir uyarı vermek istesem de sahnede olduğu için bunu yapmam imkânsızdı.

Böylece, -tıpkı onun da yapacağını bildiğim gibi- kardeşini güvende tuttum.

Kız kardeşini güvende tuttum.

51. BÖLÜM

PHOENIX

“Existentialism”ın son kısmını söylediğim sırada kelimeler, yankılanan çığlıklar ve haykırışlar arasında kayboldu.

Enerjiyi doymak bilmeyen bir canavar gibi içime çektim. Bunun için yaşıyor ve nefes alıyordum.

Hayatta olma *sebebim* buydu.

Yine de sahnenin arkasına baktığımda tüm keyfim kaçmıştı. Lennon’ın en azından şarkının son kısmına yetişmesini bekliyordum çünkü o kısım favorimdi ve onun da çok seveceğinden emindim. Ama burada değildi Kendime bunun önemli bir şey olmadığını ne kadar söylersem söyleyeyim yalan olduğunun farkındaydım. Çünkü bu, turne bittiğinde başka bir şeyin de biteceğinin hatırlatıcısıydı.

Bizim biteceğimizin.

Ortaparmağımı havaya kaldırdım. “İyi geceler, Chicago. Eve dikkat! gidin!”

Sahnenin indiğimiz sırada, “Bu harikaydı,” diye bağırdı Storm. “Ne kadar çıldırdıklarını gördün mü?”

Tanrım, elbette görmüştüm. Tam da tahmin ettiğim gibi olmuştu.

“Beni iyi dinleyin, çocuklar.” Memphis, omuzlarımızdan tutup bizi bir araya getirdikten sonra kollarını bize doladı. “Bir *Grammy* daha alacağız.”

George uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Sikik herif her şeyi daha iyi bildiğini zannediyordu.

“Eğer Vic albüme koymamıza izin verirse,” diye hatırlattım.

“Puşt bunu kabul edecek. İnan bana.” Storm sırtıttı. “Özellikle de bu günkü konserin altından nasıl kalktığını gördükten sonra.” Bakışlarını, alışılmadık şekilde sessiz olan sahne arkasında gezdirirken, “Chandler nerede?” diye sordu.

Görünürde yoktu ki bu tuhaftı. Bizi lanetlemek ya da övmek için bu rada tetikte beklediğini düşünmüştüm.

Memphis sahne arkasını inceledi. “Muhtemelen Sky ve Lennon’ın kızı listedir.” Başımı okşarken alaycı bir şekilde güldü. “Muhtemelen yanımda benim küçük anneciğim de vardır.”

Omzuna vurdum. “Eğer kolunun yerinde kalmasını istiyorsan, bu daha *asla* kız kardeşimden kendi küçük anneciğin olarak bahsetme.”

Memphis teslim olurmuş gibi ellerini kaldırdı. “Sakin ol, adamım. Sıkı bir şakaydı.”

Komik değildi.

Ayrıca Quinn’in otel odasına gizlice girdiğini bana söylemediği için ona hâlâ kızgındım.

“Muhtemelen *asıl* anneciğe odaklanman gerek, sence de öyle değil mi?” Çenemi ovuşturdum. “Gwen iki ya da üç aylık olmalı.”

Gwyneth Barclay, lanet olası gezegendeki en kendini beğenmiş televizyon yıldızıydı ve tam olarak tahammül edemediğim tiplerden biriydi. Herhangi bir yeteneği olduğu için ünlü değildi. Şöhretinin tek sebebi, zengin büyükbabası ve ateşli kız kardeşleriydi. Memphis’e göre sekste bile iyi değildi. İlişkileri kısa bir kaçamaktan ileriye gitmeyecekti ama görünüşe göre Tanrı’nın başka planları vardı. Kalıcı *türden* planlar.

“O kadın çok ateşli,” diye belirtti Storm. “Fitilini birkaç kere ateşlediği için onu suçlayamam.”

Başımı kaldırdım. “*Fitilini ateşlemek* mi? Tanrı aşkına, büyükanne gibi konuşmaya başladın.”

Memphis, “Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?” diye tısladı.

Ah, ağlak bebek kız arkadaşı hakkında konuştuğumuz için üzgündü. Kız kardeşimle ilgili konuştuğu için bunu hak etmişti.

Köşeyi döndüğümüz sırada Storm homurdandı. “Beni doğum öncesi partiye çağırırsan iyi edersin.”

Memphis ortaparmağını kaldırdı. “Asıl sen testislerimi emsen iyi edersin.”

Sırıtarak, “Eğer Gwen’in sivilarıyla kaplıysa tabii...” Storm, kulise girdiğimizde konuşmayı kesti. Aynı zamanda ben de nefes almayı bıraktım.

Skyler ve Chandler, ciddi bir ifadeyle koltukta oturuyorlardı ama benim kalbimin sıkışmasına neden olan şey aralarında oturan tanıdık kadındı.

Beni on beş buçuk yıl önce terk eden kadın.

“Anne?”

Skyler koltuktan kalkarak bakışlarını Storm ve Memphis’e çevirdi. “Selam millet. Bir dakikaya ihtiyacımız var.”

Storm omzumu sıvazladı. “Buralarda olacağımı.”

Ardından Memphis sırtıma vurdu. “Ben de.”

Odadan çıktıkları anda Chandler konuşmaya başlamıştı. “Polisleri arayıp neler olduğunu söylemediğimiz sürece Quinn’i burada tutamayız.”

Annem irkildi. Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ korkuyor olması beni altüst ediyordu.

“Polisi aramıyoruz,” diye tısladım.

Nihayet bakışları beni buldu ama bu sadece iki saniye sürdü.

Sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibiydi.

“Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız var.”

Skylar kapıya doğru ilerlemeden önce, “Tabii,” dedi. “Bitirdikten sonra yanıma gel ve beni ne yapmak istediğin konusunda bilgilendir.”

“Bekle,” diye bağırdım. “Quinn ve Lennon nerede?”

“Annen, Quinn’i buradan zorla götürmeye çalıştığı için Lennon onu otobüse götürdü.”

Bu, şarkı esnasında neden orada olmadığını açıklıyordu. Quinn’i korumuştur çünkü... o anda ben bunu yapamıyordum.

Şaşırmamıştım bile. Lennon tam da böyle biriydi.

Dün gece bana ne zaman bir döngüye saplansam kendime bir dayanak bulmam gerektiğini söylemişti.

Ve benim için daima bir dayanak olmuştu.

Lennon’ın geri dönmesinin karmam olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ aynı fikirde olmama rağmen, aynı zamanda şansım olduğuna da inanıyordum. Sanki evren, karşımda duran kadını tekrar gördüğümde ona ihtiyacım olacağını biliyordu.

Skylar kapıyı arkasından kapatarak beni annemle baş başa bıraktı. Bu zamana kadar yollarımız tekrar kesiştiğinde ona söyleyecek milyonlarca şeyim olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre sadece bir tane vardı. Aslında iki.

“Quinn’i götürmüyorsun.”

Başını kaldırdığında ne kadar az değiştiğini fark ettim. Genevieve Walker ya da Moore- trafiği durduracak bir güzelliğe sahipti. Birlikte olduğu adamı özgüvenli bir herifse, ona sahip olduğu için minnettar olurdu ancak kendine güvenmeyen adamlar daha da güvensiz hale gelirdi. İşte güzelliği tam da bu türdendi.

Kulak misafiri olduğum ilk kavgalarında, babamı grup arkadaşları annemle flört ettiği için yumruğunu duvara geçirmişti.

Görünüşe göre çocuklar ailelerine benziyordu.

Belki de beni terk etme sebebi buydu. Belki de içindeki kötülüğü sezmişti.

Sadece patlamak için doğru fitile ihtiyacım vardı.

“Quinn’in yanında kalmasına izin vermiyorum.” Omuzlarını dikleyti di. “Seni tanımıyor bile.”

“Bu kimin suçu?”

Konuşmak istemediği bir şeyler olduğu zaman ürkererek geri çekildi.

Bir kere daha... *çocuklar ailelerine benziyordu.*

Ne acıydı ki artık yedi yaşında değildim. Annemi üzmemek, eskisi kadar kötü hissettirmiyordu.

Uyanıp onun gittiğini fark ettiğim günden beri lanet olası ruhumu kemiren soruya bir cevap arıyordum. O cevabı verene dek bu odadan ayrılmazdı.

“Neden?”

Bakışlarını ayakkabılarına dikti. “Eğer Quinn’i eve götürmezsem bu nun sonuçları olacaktır.”

Quinn için olmayacaktı çünkü bir daha asla o *eve* adım atmayacaktı.

“Gidişinden sonraki beş yıl, benim için geri döneceğini umarak her gece penceremi açık bıraktım.”

Ama asla dönmemişti.

Sanki sözlerim onu incitmiş gibi gözlerini kapattı.

Güzel.

“On bir yaşına kadar sana her yıl doğum günü kartları hazırladım.”

Ve her yıl, babam onları masadan çekip alarak doğru yazamadığını için bana aptal derdi.

Ama *denemiştin*, hem de ne çok denemiştin. Tek istediğim onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesiydi.

Babam kartı yırtıp parçaladığında ve annemin asla geri dönmeyeceğini hatırlattığında ağlamıştım.

Fakat beni öldüresiye dövdüğünde, hiç ağlamamıştım.

Actıyı hissetmek istemiştin.

“Gittiğin ilk hafta beni o kadar kötü dövdü ki yürüyemedim. Beni kurtarmanı bekleyerek sana seslenip durdum.”

Kurtarmamıştı.

Sanki kusmak üzereymiş gibi midesini tuttu. “Yapma.”

"Kusura bakma. Acıtıyor mu, anne?" Gülüşüm neşeden fazlasıyla yok-sundu. "Başka ne acıtır, biliyor musun? Canlı bir kül tablası olmak. Yakıcı, sıcak bir duşa girmeye zorlanmak. Bir şişeyle dövülmek. Bir sopa..."

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Kes!"

"Soruma cevap ver."

Eliliyle ağzını örterek başını iki yana salladı. "Sadece kızımı ver ve gi-deyim."

"Peki ya oğlun ne olacak?" Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki yerin-den sıçradı. "Peki ya terk ettiğin oğlun ne olacak?" Göğsüm sıkışırken boğazımdan yükselen safranın tadını alabiliyordum. "Ah, doğru. Onun hakkında konuşmuyorsun." Eğilerek yüzüne yaklaştım, böylece son on beş yıldır yaptığı gibi beni görmezden gelemeyecekti. "Beni bir dolaba sakla-dın. Tıpkı Quinn'in bulduğu fotoğraftaki gibi."

Boğulurcasına bir ses çıkardı. "Phoenix."

Gözyaşları umurumda değildi, o hiçbir zaman benimkileri umursama-mıştı. "Neden anne?" Sehpayı birkaç defa tekmeleyerek parçaları odaya saçtım. "Neden?"

"Başka çarem yoktu," diye bağırdı. "Seni de götürmek istedim ama bana izin vermezdi."

Şoka girmiş bir halde geriye doğru sendeledim. "Babam mı?"

Babam beni asla istememişti; bu, unutmama izin vermediği bir ger-çekti.

"Hayır. Uğruna babanı terk ettiğim adam." Titrek bir nefes verdi. "Bir gece komşunun şikâyeti üzerine evimize gelmişti. Polisti. Tatlı ve kibardı. Beni konuşmak için kahve içmeye davet etti."

"Ve sen de çocuğunu, kendi başının çaresine bakması için bırakarak mutlu sona ulaştın."

Ellerini ovuşturdu. "İsteyerek yapmadım. Bu yüzden Chad'in istediği gibi babanı hemen terk etmedim, seni korumak *zorundaydım*." Bakışları-mızı birleştirdi. "Sen benim bebeğimsin. Seni terk edemezdim, Phoenix."

Göğsümdeki çürümüş şeyin sıkışmasını görmezden geldim. "O zaman neden yaptın?"

Bakışlarını kaçırdı. "Çünkü Quinn'e hamile kalmıştım."

Söylediklerini sindirmeye çalışırken sessiz kaldım ve o da devam etme fırsatı buldu. "Kürtaj olacaktım ama Chad yapmamam için yalvardı. Daha fazla para kazandıran bir iş teklifi aldığı için Chicago'dan taşınacaktı ve benim de onunla gitmemi istiyordu. Evlenebileceğimizi ve bir daha asla

korku içinde yaşamak zorunda kalmayacağımı, bana ve çocuğuma göz kulak olacağını söyledi. Sadece tek bir sorun vardı.”

Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Senin bizimle gelmeni istemedi. Başka bir adamla birlikte olduğumu hatırlatan bir şey istemiyordu.” Sesi bir şekilde yutkunarak devam etti. “Seçim yapmam gerekiyordu. Ya kendime ve karnımdaki çocuğa iyi bir hayat verme fırsatını değerlendirecektim ya da...” Sesi kısıldığında sustu.

Devamını söylemesine gerek yoktu. Yaptığı seçimle her gün yaşayan bendim.

“Nasıl sonuçlandı?”

Gözleri hüznle kırıştı. “Tıpkı babanla olduğu gibi. Her şey bozulana dek harikaydı. Bana elini ilk kaldırdığında Quinn iki yaşındaydı.” Yüzünü buruşturdu. “Onu dövmeye başladığında ise Quinn beş yaşındaydı.”

Ve on beş yaşında da son bulmuştu. Çünkü orospu çocuğu bir daha asla ona dokunamayacaktı.

“Quinn’i götürmeyeceksin.”

Konuşmamız tıpkı başladığı gibi bitiyordu.

“Zorundayım. Eğer bu gece benimle eve gelmezse, o...”

Duraksadığında, “Ne yapar?” diye üsteledim.

“Kötü olur, Phoenix. Çok kötü.”

Sanki kendi küçük hayal dünyasında yaşıyor gibiydi. “Çoktan kötü bir halde.”

Oturduğu koltuktan kalktı. “Anlamıyorsun. Onu korumak zorundayım.”

Asıl anlamayan oydu. Önüne geçtim ve gitmesini engelleyecek şekilde durdum. “Onu korumanın tek yolu, benimle kalmasına müsaade etmen.”

Bir başkasına göz kulak olmak hakkında hiçbir bok bilmiyordum ve yaşam şeklim de buna elverişli değildi. Yine de ona, şu ankinden çok daha parlak bir hayat verebileceğimi biliyordum. Çünkü o hayat dayak yemeyi içermiyordu.

Uzanarak yüzüme dokundu. “Çok şey başardın.” Yanağından bir damla daha yaş süzüldüğünde eğilerek alınımı öptü, tıpkı küçükken beni yatağa yatırmadan önce yaptığı gibi. “Küçük oğlumun bir *rara avis* olduğumu biliyordum. Bu yüzden adını Phoenix koydum.”

Göğsüme keskin bir acı saplandı. *Rara avis*.

Latince nadir bulunan kuş demekti. *Olağanüstü. Mucizevi*

* Çok nadir rastlanan bir kuş türü.

Eskiden bana hep böyle seslenirdi.

Buz gibi gerçek, sert bir şekilde göğsümü deldi ve annemin kırıdığı organın son parçasına, son bir kez daha saplandı.

Annemin söylediği şeylere tam olarak inandığını düşünmüyordum, yoksa beni terk etmezdi.

Benden uzaklaşmaya çalıştığında kolunu yakalayarak ona engel oldum ve Lennon'ın söylediği sözlerin aynılarını ona söyledim. Çünkü ne kadar acıttıklarını biliyordum.

"Gittiğin her yerde beni duymak canını acıtıyor mu?"

Yüzü yerle bir oldu. "Phoenix."

"Hiç bana ulaşmak istedin mi? Nerede olduğumu elbette biliyordun."

Her yerdeydim.

Ve o, hiçbir yerdeydi.

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Hayır, Chad böyle bir şeyden hoşlanmazdı."

Bu kadın, beni herhangi bir uyuşturucunun yapabileceğinden çok daha fazla mahvetmişti ama hâlâ annemdi. Kocasından istismar edildiği düşüncesine katlanamıyordum. *Tekrar.*

O küçük çocuk, annesini koruyamazdı ama ben yapabilirdim.

"Anne." Devam etmek için bana bakmasını bekledim. "Sana yardım edebilirim. Sana ve Quinn'e. Size güzel bir ev ve daima sizinle olacak bir güvenlik ayarlayabilirim. Çalışmadığım zamanlarda yanınızda olurum ve bir daha onu görmemenizi sağlarım."

Hüzünle gülümsedi. "Teklifine minnettarım ama Chad ile kalmam gerek."

İlişkimizi onarmak ve yeniden bir anneye sahip olmakla ilgili tüm umutlarım yoktu.

Anlamıyordum. Ona korunma ve içinde iki çocuğunun da olduğu güzel, güvenli bir hayat yaşama fırsatı veriyordum ama bunu istemiyordu.

Chad'i istiyordu.

Sanırım söyledikleri şey doğrudu. Bazı insanlar kurban olmaktan hoşlanıyordu.

Çünkü başka şekilde yaşamayı bilmiyorlardı.

Fakat Quinn kurban değildi. Her şeye rağmen o hayat dolu, ilginç ve güçlüydü.

O, hayatta kalmayı başarmıştı.

Tıpkı abisi gibi.

İşte bu yüzden her yerde beni aramıştı. Quinn, bu cehennem çıkarmı-
dan kurtulmak istiyordu ve ben, oraya geri dönmemesi için elimden gelen
her şeyi yapacaktım.

Tıpkı annemizin yapması gerektiği gibi.

Yine de annem, bizim yerimize, kendisini ve o adamlara boyun eğmeyi
tercih etmişti.

“Bu çok komik. Çocuklarını korumak istediğini iddia ediyorsun ama
bunu asla yapmıyorsun.” Gerçeği dile getirmek, görünmez bir yumruk
gibi karnıma indi ve annemin zihnindeki ismi yerle bir oldu. “Değerli
Chad’ini bırakmak istemiyor musun? Sorun değil, kal ve seni ölesiye döv-
mesine izin ver. Ama hayatında bir kez olsun anne gibi davranıp çocuğun
için doğru olanı yap.”

Dudakları aralandı, muhtemelen ne kadar iyi bir anne olduğuyla ilgili
bir şeyler saçmalamaya hazırlanıyordu. Tam o sırada Lennon içeri daldı.

Cam gibi parlayan gözleri ve panikle buruşan yüzüyle göğüm sıkıştı.

“Quinn gitti.”

Ensemdeki rüyler dikleşti. “Gitti ne demek?”

“Otobüste birlikte televizyon izliyorduk ve sonra lavaboya gittim...
geri döndüğümde yoktu.” Titrek bir nefes aldı. “Anlamıyorum. Her şey
yolundaydı.” Bakışları anneme kaydığında, “Bu şartlar altında, olabilecek
en iyi halindeydi,” diye ekledi.

Annem beni iterek geçti. “Babası bulmadan önce onu bulmalıyım.”

Hayır. Babası bulmadan önce onu ben bulmalıydım.

Odadan koşarak çıktığımda Lennon da beni takip etti. “Çok özür di-
lerim.”

Arkama uzanarak elini kavradım. Ona kızamaz ya da suçu üstüne atı-
mazdım. Quinn’i bulabilmek için zihnimi berrak tutmalı ve duygularımın
kontrolünü kaybetmemeliydim.

Bir arama ekibi oluşturabilmek için kulisteki herkesi topladım. Onlara
emir verirken herkesi takımlara ayırdım ve şehrin dört bir yanına gitmele-
rini söyledim. Bu sırada annemin de gittiğini fark etmiştim.

Hiç şaşırtıcı değildi.

Yedi yaşındaki o küçük çocuk, annesinin hata yapmayacağına ve onun
süper kahraman olduğuna inanmak için yanıp tutuşsa da...

Bugün olduğum adam, onun hikâyedeki gerçek kötü olduğunu bili-
yordu.

LENNON

Ötele döndüğümüzde güneş çoktan doğmuştu. Yedi saat boyunca şehrin, hatta kenar mahallelerin her bir noktasını karış karış aramıştık. Hepimizin yanı sıra, bize yardım etmeyi teklif eden ekip üyeleriyle onu bulabileceğimizi düşünmüştüm. Ancak bulamamıştık. Böylece Phoenix'in polisi aramak ve kayıp ihbarında bulunmak dışında başka bir çaresi kalmamıştı. Daha doğrusu *denemişti* çünkü Phoenix onlara kayıp olan kişinin kız kardeşi olduğunu söylemiş olsa da yardım etmeye pek gönüllü değillerdi.

Polis, milyonuncu kez kaleminin arkasına bastırıp bir klik sesi çıkarttı. Bu kalemi, Quinn'in adını yazmak dışında kullanma zahmetine girmemişti bile.

"Sizin yanınızda olmaması kayıp olduğu anlamına gelmiyor. Evine dönmüş olabilir."

Böyle bir şey yapmazdı. *En azından isteyerek.*

"O böyle bir şey yap..."

Uyarıcı bir tonda, "Lennon," diye hırladı Phoenix.

Ne kadar sinirlerimi bozsa da çenemi kapattım.

Polis, sehpanın üzerindeki not defterini alarak ayağa kalktı. "Bakın, ailesini arayacağız ve eğer evde olmadığını söylerlerse onları araştıracağız ve buradan sonrası devralacağız."

Phoenix'in bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. Ben de hoşlanmamıştım ama ikimizin de yapacak başka bir şeyi yoktu.

Phoenix, elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Eğer onu bulursanız, beni arayıp haber verir misiniz?"

"Tabii."

Kapıya doğru ilerlemeye başladı fakat yarı yolda durdu. Kalemini vurduğu delterci Phoenix'e uzatarak, "Bunu sormaktan nefret ediyorum ama

karım büyük bir hayranınız ve haftaya doğum günü. Onun için bu imza alabilir miyim?"

Yemin ederim bazı insanlar nerede, nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Phoenix dişlerini sıkırsa da kalem ve not defterini polisin elinden alırdı. Şu anda kalem polisin gözüne sokmayı düşündüğüne emindim. Doğruyu söylemek gerekirse bunu yapmamasına da şaşırmıştım. Sanırım imzanın, polisi Quinn'i aramaya teşvik edeceğini umuyordu.

İmzayı attıktan sonra polis telefonunu çıkardı. "Hızlıca bir fotoğraf da çekilebilir miyiz?"

Dudaklarım bu pislik herif yüzünden şaşkınlıkla aralandı. *Bu da neydi böyle?*

Phoenix, polisin yanında durup ortaparmağını kaldırdı ve fotoğraf çekilmesini için yüzüne daha az ölümcül bir ifade yerleştirdi. Boynundaki damarlar gerginlikle belirginleşmişti.

Bir dakika sonra adam hızlıca teşekkür ederek odadan çıktı.

Pislik herif.

Ancak öfke, yerini endişeye bıraktığı için düşüncelerim tekrar Quinn'e kaydı. Neden gittiğini anlamıyordum. Demek istediğim *evet*, annesi onu eve geri götürmek için gelmişti ama abisi buna izin vermezdi. Ben de vermezdim.

Bunu *biliyordu*.

Buna rağmen bağımlısı olduğu rezil televizyon şovlarından biri olan *The Barclays*'i izlerken bir an sonra ortadan kaybolmuştu. Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu.

Tabii eğer annesinin, Phoenix'in yardımını reddedip kocasını asla terk etmeyeceğini fark ettiyse durum farklıydı. Quinn, annesini korumak istemişti hem de annesi onu korumadığı halde.

Kalbim kasıldı. *Onu değil, onları.*

Kahretsin. Çıkışı olmayan bir kutunun içine hapsolmuş gibi hissetmekten hoşlanmıyordum. Bu lanet olası döngüyü kırmamanın tek yolu, bu kâbusu gözler önüne sermekti. Phoenix bunun farkına varmak *zorundaydı*.

"Neden polise olanları anlatmama izin vermedin?"

Tabii ki o polis, hiçbir şeyi umursamayan soğukkanlı bir pislikti. Ama bunun tek sebebi durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmemesiydi. Bu polis memuru, arkadaşını korur muydu? Belki. Ancak bundan tamamen emin olamazdık, bütün polisler kötü değildi.

Phoenix, bana aptalmışım gibi baktı. “Çünkü bu onun için işleri daha da kötüleştirir. Bunu sen de biliyorsun.”

Ancak bizim sessizliğimiz, istismara daha fazla fırsat tanıyacaktı.

“O pislik herif, polisler evi arayıp Quinn’i sorduğunda bile çileden çıkacak. Bana sorarsan gerçeği söylersek kaybedecek hiçbir şeyimiz olmaz.”

Yine de Phoenix’in ve gerçeğin pek de ayrılmaz ikili olduğu söylene-
mezdi.

Göğsünün derinliklerinden yükselen hırıltıyla bara doğru ilerledi. Vis-
ki şişesini aldığı anda öfke göğsümü sıkıştırdı. “Sarhoş olman Quinn’e ne
fayda sağlayacak?”

Kapağı açıp bir yudum aldı. “Bana fayda sağlayacak.”

Phoenix her gün içki içen bir alkolik olmayabilirdi. Fakat ne zaman bir
sorun yaşasa, o sorunla başa çıkmak için alkole başvurması ortada ciddi bir
problem olduğunu gösteriyordu.

“Annenin yaptığı gibi kolay yolu seçme. Yenilgiyi kabul etme, Phoenix.
Quinn’e yardımcı olmak için bir şansın var.”

Kararan ifadesine bakılırsa sözlerim onu sadece daha da kızdırmıştı.
“Quinn’e yardım etmek mi?” Şişeyi başımın yanındaki duvara fırlattığında
çıkan sesle sıçradım. “Onu bulamıyorum bile.”

Kalbim hızla atarken yapabileceğim tek şey onu sakinleştirmekti. “Bu-
lacağız.”

Quinn zeki bir kızdı. Belki de annesini korumanın en doğru seçenek
olmadığını fark edip buraya geri dönecekti.

“Henüz gideli on iki saat bile olmadı. Ona biraz zaman...”

Hiddetle sözümü kesti. “Ve sonra? Sonra ne olacak? Babasının evine
geri dönecek ve ölesiye dayak yemeye devam edecek.” Kollarını iki yana
genişçe açtı. “Ama dur, en azından annemiz *onu* terk etmedi.”

Nefes almak bile canımı acıtıyordu. Ağrıyı dindirmek için elimi göğ-
süme bastırdım. İnsanları yargılamamaya çalışırdım ama ben de bir insan-
dım, bazen kendime engel olamıyordum. Fakat kendime bu kadının da
empatiyi hak ettiğini ne kadar söylersem söyleyeyim, oğlunu onları döven
bir adamla karavanda bırakmasını aklım almıyordu. Ya da sırf Quinn’i
şiddet gördüğü bir ortama sürükleyebilmek için kızının peşine düştüğü
gerçeğini kabullenemiyordum.

Ebeveynlerin hata yapmaya hakkı vardı ama çocuklar için en iyisini
istemeleri *gerekirdi*.

Ne yazık ki Quinn’in de Phoenix’in de kaderine düşen bu olmamıştı.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak Phoenix'in yanağını kavradım. İçim dolğunu ve umutsuz hissettiğini biliyordum ama hâlâ kız kardeşini kurtarma şansı vardı.

"Quinn geri döndüyse bile onu oradan çıkarabilirsin. Tonla paran ve olağanüstü avukatlara erişim imkânın var."

Eğer böyle imkânları olmasaydı bile yine de onu korumanın bir yolunu bulurdu.

Quinn'e söylediğim gibi Phoenix tanıdığım en inatçı ve aynı zamanda en kararlı insandı. Neyi isterse onu alırdı.

Parmak uçlarımda yükselerek yüzünü kendime doğru çektim ve alınlarımızı birleştirdim. "Bunu halledeceksin. Quinn artık sana sahip olduğun için çok şanslı."

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, içimde kaynayan sıcaklık bacaklarımdan arasına yerleşti. Öpücük gitgide derinleşirken ağzından bir inleme kaçtı. Bir elini enseme sıkıca sararken diğerleriyle de bizi yatağa yuvarlayana dek kıcımlı sıklıkla. Bedenini üzerime bırakarak aletini, yanar ve ağrıyan noktama sürttü.

Öpücüğü çaresiz ve çılgıncaydı. Ayrıca tarçınlı sakız ve...

Ve viski gibiydi.

Aniden gerildim, bugüne kadar Phoenix'in bana daha önce hiç hissettirmedeği bir duyguyla karşı karşıya kalmıştım.

Korku.

Ve bu, öylesine bir duygu değildi. Fiziksel olarak zarar görme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuzu hissettiğinizde ortaya çıkan bir tarafı vardı.

Çok yakındı. *Kahrolası şekilde yakındı.*

Phoenix başını kaldırdı; bana baktığında gözleri şaşkınlıkla aralanmıştı. "Sorun ne?"

Kalbim boğazımda çılgınlar gibi atıyordu. "Eğer bir santimetre bile yanlış hedefleseydin, viski şişesi direkt bana isabet edecekti."

Ağız açıldı ama hiçbir ses çıkmadı. Yüzü önce şaşkınlıkla sonra da utançla kaplandı.

"Öyle yapmak..." Başparmağı yanağımı okşadı. Dokunuşu sanki camdan yapılmışım gibi nazikti. "Seni *asla* incitmem, Lennon."

Bu doğru değildi, beni çoktan incitmişti. Yine de içimden bu sefer Phoenix'in bana asla öfkeyle dokunmayacağını söylüyordu.

Buna rağmen uyarıların, uyarı olarak adlandırılmasının bir sebebi vardı. Yaptığı şeyi alışkanlık haline getirirse bunun kötü sonuçları olacağını hatırlatırdı.

Belki de bu onun uyarısıydı.

Bu sefer, uyarıyı ciddiye almasını umuyordum.

“İçki içip etrafa şişe fırlatmaya devam ettiğin sürece çevrende olmak istemiyorum.”

Bunun benim işim olduğunun ve başka bir seçeneğimin olmadığını farkındaydım ama böyle giderse ilişkimizin cinsel kısmı, ikimizin de istediğinden çok daha çabuk sonlanacaktı.

Yüzündeki suçlu ifade yerini kararlılığa bıraktı. “Artık içmek ve etrafa şişe fırlatmak yok.” Dudaklarını alnıma sürttü. “Söz veriyorum.”

Onu öpmek üzereyken üstümden yuvarlanarak kendini yatağa sırtüstü bıraktı. Bakışlarını tavana diktiğinde, aklından neler geçtiğini bilmek için her şeyimi verirdim.

Yanına kıvrılarak başımı göğsüne yasladım. “Ortamı bozduğum için özür dilerim.”

Yüzü tekrar utançla kaplandı. “Seni korkutmuş olmak hoşuma gitmiyor.”

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. “Öfkeliyken bana asla isteyerek zarar vermeyeceğini biliyorum.”

Bunu bilerek yapmayacak olsa bile yeterince dikkat etmediğinde, böyle bir şeyin olabileceğini anlamasını istiyordum.

Elimi dudaklarına götürerek bileğimin iç kısmını öptü. “Öyle bir şey yapmam.” Bakışlarımızı buluşturmak için başını eğdi. “Özür dilerim.”

Milyon yıl geçse de Phoenix Walker’dan bu sözleri duyabileceğimi düşünmezdim.

“Sorun yok.” Bütün gece bu konu hakkında konuşmak istemediğimden ona flörtöz bir gülücük attım. “Eğer bana karşı sert olmak istiyorsan, bunu seks esnasında yapabilirsin.” O zaman kesinlikle ne yaptığı umurunda olmazdı.

Zalim bir yorum yapıp kaldığımız yerden devam etmesini bekliyordum. Fakat bunu yapmadı ve tavana bakmayı sürdürdü.

Boştaki elimi hızlı ve sert atan kalbinin üzerine yerleştirdim. “Ne düşünüyorsun?”

Bakışları sessizlik içinde beni buldu. Her zamanki ruhsuz ifadesi, ne düşündüğünü ele vermiyordu ama sakladığı tüm o şeyleri bilmek için her şeyimi vermeye razıyım.

Tam pes edeceğim sırada konuşmaya başladı. "Quinn bunu hak etmiyor." Haklıydı, etmiyordu.

Birinin bu kadar hayat dolu ve canlı bir kızı incittiğini düşünmek, o pisliği bularak kendi yöntemlerimle cezalandırmak istememe sebep oluyordu. Ben Quinn'in bunu hak etmediği konusunda tamamen ona katılısam da Phoenix aynı derecede önemli olan başka bir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Parmağımı alındaki kaviste gezdirerek bana bakmasını bekledim. Bakışlarımız buluştuğunda, "*Sen de bunu hak etmedin,*" diye fısıldadım.

Bu defa beni öptüğünde hareketleri yumuşak ve nazıktı. Sanki bana dudaklarıyla *teşekkür ediyordu*.

Yine de söz konusu öpüşmek olduğunda, Phoenix hep bir bilmeceye dönüşüyordu. Bunun bir sebebi olup olmadığını merak ediyordum. Belki de eskiden kötü bir deneyim yaşamıştı.

Gittikçe yoğunlaşan öpücüklerin arasından nefes aldım. "Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabilirsin." Dişlerini alt dudacağıma geçirmeden önce orayı emdi. "Ama bu cevaplayacağım anlamına gelmez."

Onun farkındaydım.

"Öpüşmekle sorunun ne?"

Hareketsiz kalarak dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Öpüşme tarzımla ilgili sıkıntıların mı var?"

Hızla, "Hayır," diye cevapladım. "Tarzını seviyorum."

Tıpkı sahnede yaptığı gibi öpüşürken de hissettiği her şeyi ortaya koyuyordu.

Bu konuşmayı dudak dudağa yapmak hem komik hem de zor olduğu için geri çekildim. "Bir defasında bana takıldığın kişilerle öpüşmediğini söylemiştin. Sadece öpüşmenin senin için neden bu kadar önemli olduğunu merak ettim."

Bakışları dudaklarıma kaydı. "O zaman da söylediğim gibi öpüşmek işleri zorlaştırıyor. Karşı tarafa aramızdaki şeyin olduğundan daha fazlası olduğunu düşündürüyor."

Bunu hatırlamak, içimde garip bir sızı yaratmıştı. Öpüşmek onun için önemli değil, *onlar* için önemliydi. Sadece kadınların bazı şeyleri yanlış anlamasını istemiyordu.

"Evet, hatırlıyorum."

Dudakları tekrar benimkilere uzandığında elimi göğsüne dayayıp onu durdurdum. Muhtemelen bir şeyler olduğunu anlamıştı.

“Sadece yatak arkadaş olduğumuza göre belki de öpüşmeyi bırakabiliriz.”

Çenesi kasıldı. “Sadece yatak arkadaşı olmamızın tek sebebi *sensin*.”

Hayır... *oydu*.

Bu da bazı sınırlar bulanıklaşmadan önce onları tekrar çizmem için iyi bir sebepti.

“Bu... mantıklı. Bence öpüşmek anlaşmamızın bir parçası olmamalı.”

“Evet.” Dudaklarını geri çekti. “Haklısın.”

Bu konuda anlaşmaya vardığımız için mutlu olmam gerekiyordu. Göğsümde oluşan anlamsız sızıyı görmezden gelmeye çalıştım.

İkimiz de sustuk ve bu sessizlik, bir noktada rahatsız hissettirecek kadar uzun sürdü. Her şey *karmakarışık*ti.

Yan tarafındaki pencereye baktım. Güneş tamamen tepedeydi, kuşlar yeni günü cıvıdayarak karşılıyordu.

“Çok yorgunum ve muhtemelen sen de öylesin. Odama geçeceğim.”

İçimde beliren umut kıvılcımını yok sayamadım, belki de Quinn oradaydı. Yataktan kalkmak üzereyken Phoenix uzun parmaklarını bileğime sardı.

“Annem, geceleri beni yatağa yatırıp üstümü örttükten sonra alnımdan öperdi.” Phoenix, uzaklara dalarak zihninde kayboldu. “Gün ne kadar boktan geçerse geçsin, annem geceyi ‘Seni seviyorum, benim rara avisim’ diyerek bitirirdi. Sonra da alnımdan öperdi. Ta ki gidene kadar.” Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Bu anılara tutunurdum, sadece o zamanlarda sevildiğimi hissederdim. Fakat sevgi, bir süre sonra acıya dönüştü. Gidişinin üzerinden zaman geçtikçe acı daha da arttı.”

Gözleri benimkileri buldu. “Başka bir kadına bağlanmak istemedim çünkü kalbimi asla kırmaması gereken tek kadın, onu binlerce sikik parçaya ayırdı.”

Kalbime, dayanabileceğimden çok daha güçlü bir ağırı girdi. Sadece öpüşmek değil, aynı zamanda asla ilişki istememesi şu anda çok daha mantıklı geliyordu.

Başka bir kadının içeriye girmesini istemiyordu.

İncinmek istemiyordu.

Elimle yanağını kavradım. “Çok üzgünüm.”

Annesinin onu bu kadar çok mahvetmesinden nefret ediyordum. Phoenix, onun yüzünden sonsuza dek içine kapanmıştı. Ondan sadece sevgisini

çalmakla kalmamış, aynı zamanda başkalarından gördüğü sevgiyi kabul etme yetisini de elinden almıştı.

Phoenix ortada önemli bir şey yokmuş gibi omzunu silktili. "Onca insan arasından, öpüşmeme kuralının ardındaki gerçeği en çok senin bilmeye hakkın olduğunu düşündüm.

Parmağımı çenesindeki bir günlük kirli sakalın üzerinde gezdirdim. "Ve ben de tıpkı bir aptal gibi sebebi ilk öpücüğünün çok kötü olması falan sanmıştım."

Dudakları kıvrıldı. "Aslında ilk öpücüğüm harikaydı. Ta ki ben her şeyi berbat edene kadar."

Bu ilgimi çekmişti. "Ne oldu?"

Mavi gözleri beni esir aldı. "Bana özel ders veriyordu ama çok güçlü bir bağımız vardı. Bu yüzden arkadaş olmaya karar verdik."

Midemdeki sinirler gerildi. Hikâyesi çok tanıdıkty.

"Liseden mezun olabilmem için İngilizce finalini geçmeme yardım etti. İyi haberi verebilmek için onunla orkestra odasında buluştum. Ama onu piyanonun başında otururken gördüğümde, birisi kafama demirden bir sopayla vurmuş gibi hissettim."

Konuşma ve nefes alma yetimi kaybetmiştim, hareket de edemiyordum.

Almaktan aciz olduğum nefesi içine çekerken parmakları saçlarımı buldu ve bedenimi daha yakınına çekti. "Bana yardım etmek için harcadığı saatleri, aldığı okuma kalemini ve bana duyduğu sarsılmaz inancı düşündüm."

Bakışları dudaklarıma indi ve biraz daha yaklaştı. "Ona finali geçtiğimi söylediğimde, koşarak bana sarıldı. Yeterli değildi, daha fazlasını istemiştim."

Aman Tanrım.

Dudakları belirsizce dudaklarımı okşadı. "Onunla... daha fazlasını istedim."

Ağzını benimkinin üzerine örterken göğsüm binlerce duyguyla çalkalandı.

Ben onun ilk öpücüğüydim.

Neredeyse gülecektim. O zamanlar o kadar deneyimsizdim ki bu işte kötü olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Parmaklarını çeneme sarıp beni yerime çivilerken nabzım hızlandı. Ağzımı talan eden diline karşı kesik kesik inledim. Dilinin her hareketiyle direncimin biraz daha kırıldığını hissedebiliyordum. Bu işte kesinlikle kötü değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse *oldukça* iyiydi ki bu haksızlık sayılırdı.

Bu dünyada onunla bu deneyimi yaşayan tek kişi olduğumu bilmek bana kendimi *özel* hissettirmişti.

Dudaklarına doğru, “Öpüşmek tekrar anlaşmanın bir parçası,” diye mırıldandım.

Bacağımı tutup beline dolarken dudaklarının seğirdiğini hissettim. “Asla aksi olmamıştı.”

Lanet olsun, Lennon. Topla kendini.

“Hâlâ geçici yatak arkadaşlarıyız.” Kendimi hafifçe geri çekerek nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım, bunu yapmak neredeyse imkânsızdı. Bana bakış şekli, ciğerlerimdeki tüm havayı çekip alıyordu. “Yine de birbirimize karşı duyduğumuz yoğun fiziksel çekimi inkâr etseydim, yalan söylemiş olurdum. Değil mi?”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Evet.”

“Ve bu yüzden, kendimizi tam deneyimden mahrum bırakmak adil olmazdı. Haksız mıyım?”

Tam deneyim.

Sinir uçlarım gerildi. *Bu kelimeleri* söylemek zorunda mıydım cidden?

Şimdi sırtışı tamamen yüzünü kaplamıştı. “Haklısın.”

Sanki kafamın içinde sıkışıp kaldığımı hissetmiş gibi dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

O kadar uzun süre öpüştük ki... zaman kavramını yitirdim.

O kadar uzun süre öpüştük ki... bir daha hiç ayrılmak istemedim.

O kadar uzun süre öpüştük ki... neredeyse beni ne kadar incittiğini unuttum.

LENNON

Yumurta, jambon ve kızarmış ekmekten oluşan tahağını kucacımda dengeleyerek mutfaktan çıkıp ranzanın sürgülü kapısını açarak içeri girdim. Quinn'in kaybolduğunu bildirmemizin üzerinden üç gün geçmişti ve hâlâ ondan bir haber alamamıştık. Phoenix ilk gün, onu bulacağımız konusunda umutluydu. Konser başlamadan önce ve bittikten sonra bir arama ekibi daha oluşturmuştuk.

İkinci gün, öfkeliydi. Etrafa şişe fırlatacak kadar olmasa da zavallı kostüm görevlisi kadını ağlatacak ve ses mikserindeki adamı birkaç defa işi bırakmakla tehdit edecek kadar sinirliydi.

Benim dışındaki herkes acil bir durum olmadıkça ondan uzak durmuştu.

Üçüncü gün, öfkesi yerini perişanlığa bırakmıştı ve o zamandan beri aynıydı.

Skylar, Quinn'e sosyal medya üzerinden mesaj atıp duruyordu ama onu ne zaman arasak, telefon doğrudan telesekretere düşüyordu. Bir süre daha Chicago'da kalacak olmamıza rağmen Chandler, dünya üstündeki en büyük öfke krizine yakalandı. Ayrıca otobüse binmezsek Vic'i arayacağına dair tehditler savurdu.

Phoenix'in ne kadar mutsuz olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Otobüse bindiğimiz anda doğrucu ranzasına gitmiş ve bir daha da çıkmamıştı. Söyleyebileceğim hiçbir şeyin ona kendini daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum, ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden, ne zaman üzgün olsam babamın yaptığı şeyi yaptım.

Ona yemek hazırladım.

Ne yazık ki buzdolabında pek fazla malzeme yoktu. İyi bir aşçı olsam da büyükanne kadar iyi değildim.

İçeri girdiğimde ranzasının perdesi kapalıydı. Perdeyi dikkatlice aralayarak, "Selam," dedim.

Ora da öylece uzanmış boşluğa bakıyordu, yüzü hüznle kaplıydı. Yanına oturduğumda kalbim yerle bir olmuştu. Elimdeki tabağı göstererek, "Sana bir şeyler hazırladım," dedim.

Phoenix, yatakta yuvarlandı ve kahvaltısını da beni de görmezden geldi. "Aç değilim."

Rastgele bir tahmindir ama o kadar çaresizdim ki değerlendirmiştim.

Tutunabileceği bir şey bulma umuduyla, "Indianapolis, Chicago'dan sadece üç saat uzaklıkta," dedim. "Ve önümüzdeki dört gün boyunca orada olacağız."

"Ben hâlâ *onun* nerede olduğunu bilmezken bizim nerede olduğumuzun hiçbir anlamı yok."

Parmaklarımı sırtında gezdirdim. "Biliyorum." Tabağı ranzaya bırakıp yanına kıvrıldım. "Yapabileceğim bir şey varsa ya da herhangi bir şeye ihtiyaç..."

Telefonunun sesiyle cümlem yarıda kaldı.

Phoenix iç çekerek aramayı hoparlöre aldı. "Merhaba."

"Merhaba, ben Memur Bancroft. Phoenix Walker ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet." Phoenix cevap verirken yataktan o kadar hızlı kalktı ki nerdeyse yere devrilecektim. "Quinn'i buldunuz mu?"

Sessizce dua ettim.

Dedektif Bancroft, içimdeki ağırlığı alacak haberi vererek, "Evet," dedi. Ancak bu rahatlama bir sonraki sözleriyle dehşete dönüştü. "Babasının aslında bir şerif olduğunu öğrendik. Dünya küçük, ha? Her neyse. Ailesiyle birlikte evine döndü."

Midem bulanıyor, ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu.

"Nerede yaşıyor?" diye hırladı Phoenix.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Onun vasisi olmadığın ve o da reşit olmadığı için bu bilgiyi seninle paylaşma iznim yok. Ama endişelenme, o güvende." Ardından telefon kapandı.

Phoenix boğazından yükselen sesle telefonu fırlattı. "Lanet olsun, güvende falan *değil*."

Bir dakika sonra Skylar, yüzünde umutsuz bir ifadeyle içeri girdi. "Az önce laboratuvardan aradılar. Quinn senin kardeşin."

Bu haberle mutlu olması gerekiyordu, daha perişan olması değil...

PHOENIX

Çılgınlıklar içindeki kalabalığa ortaparmağımı gösterdim. “Harikaydın, Indiana.”

Hepsi aptaldı.

Dişlerimi sıkarak sahneden indim ve Skylar’a rastladığımda kolunu tuttum. “Adresini buldun mu?”

Başını iki yana salladı. “Hayır ama üzerinde çalışıyorum. Özel dedektif de aynı şekilde.”

Bu çağda kimse izi sürülemez olamazdı. Bu kadar uzun süren neydi?

Skylar, dişlerimin arasından tısladığımda yanımdan ayrılacak kadar akıllıydı. Kulise doğru ilerlerken sahne arkasındaki herkes kızıl deniz gibi dağıldı. Storm ve Memphis bile telefonlarıyla ilgileniyormuş gibi davranıyorlardı.

Son zamanlarda herkes mümkün olduğunca benden kaçıyordu. Bunu yapamadıklarında ise arkamdan nasıl bir pislik olduğumu mırıldanıyorlardı. Yine de ne zaman içeri girsem Lennon’ın yüzü, sanki varlığım onu mutlu ediyormuş gibi ışıldıyordu.

“Selam.”

Ben tüm bu boktan şeylerle uğraşırken yanımda olmak için elinden geleni yapıyordu ve bunun için ona minnettardım. Ama şu anda benden uzak durmasına ihtiyacım vardı.

“Çık dışarı. Hemen.”

İncindiği ortadaydı. Dudakları aralandı ve büyük, kahve gözleri uzun zamandır görmediğim tanıdık bir nefret ateşiyle parladı. Gidip kıkırma bu kaktüs sokmamı söylemekle elindeki sodayı kafamdan aşağı boşaltmak arasında bocalıyormuş gibi bakıyordu.

Neyse ki sadece omuzlarını geriye attı ve bir pislik olduğumu mırıldanarak odadan çıktı.

Odadan çıktığı anda atıştırmalık sehpasını tekmeleyip üzerindeki her şeyi etrafa saçarak en yakındaki duvarı yumrukladım. Ona verdiğim sözü hâlâ bozmuş sayılmazdım, elimde bir şişe tutmuyordum.

Chandler, öfkemin neye benzediğini bildiği için kolayca odama girdi ve dağınıklığın üzerine basarak yanıma geldi.

“K-pop dergisinde çalışan bir gazeteciyle telefonda röportaj yapman gerek.”

Ellerimi duvara dayadım. Tekrar yumruk atıp atmamak arasında gidip geliyordum. “K-pop dergisi ne sikime benimle röportaj yapmak istiyor?”

Gözlerini devirmeden önce, “Çünkü sen Phoenix Walker’sın,” dedi. “Ayrıca işine de yarayacak.” Telefonunu elime tutuşturarak, “Kıcını kaldırıp telefonun başına geç,” dedi.

“Korece bilmiyorum,” diye hatırlattım.

Dışarı çıkarken omuz silkti. “O halde kısa bir röportaj olacaktır.”

Piç kurusu.

Dişlerimi sıkarak kanepeye oturdum ve hoparlör düğmesine dokundum. “Merhaba.”

Hattın ucundaki gazeteci bir şeyler söylüyordu ama ne olduğu hakkın da hiçbir fikrim yoktu. Lanet dili konuşmıyordum.

Bize bir tercüman bulacaklarını düşünebilirdiniz.

Beceriksiz pislikler.

Herhangi bir cevap vermediğim için gazetecinin giderek öfkелendiğini hissedebiliyordum. “Koreli hayranlarımı seviyorum.”

Başka bir soru daha sordu ama tıpkı birincisi gibi ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kim bilir, belki de sikimi yalayıp kıcımı parmaklamak istediğini söylüyordu. Kesinlikle bunu talep eden ilk kişi olmazdı. Sonuncusu olmayacağına da emindim.

Ne diyeceğimi bilemeyerek elimle yüzümü sıvazladım ve arkama yaslandım. Migren yüzünden kafam zonkluyor ve ağrı her geçen saniye artıyordu.

“Kore harika.”

Cevabımdan memnun olmuş bir halde diğer sorusuna geçti. Yine tek bir kelimesini anlamadığım kahrolası bir soruydu.

Siktir. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

“Koreli hayranlarımı seviyo...” Aniden kapı açıldı ve içeri bir dolu insan akın etti. Storm’un kollarındaki soluk kıızı fark ettiğimde kelimeler boğazımda düğümlendi. Yüzünü göremiyordum çünkü Storm’un boynuna

saklanmıştı ama kolları siyah ve maviydi. Kıyafetlerinin üzerinde kurumuş kan vardı. *Çok fazla.*

“Phoenix,” diye inledi kız.

İrkildim. O, *Quinn’di.*

Ayağa fırladım. “Onu koltuğa yatır.” Bakışlarım Skylar’ı buldu çünkü en yakınimdaki oydu. “Ambulansı ara.”

Skylar çantasından telefonu çıkararak, “İlallediyorum,” dedi.

“Hayır.” Storm onu koltuğa bırakırken Quinn inledi. “Lütfen arama.”

Lennon onun yanında diz çökerek elini tuttu. “Buna mecburuz, tatlım. Çok yaralanmışsın.”

“İyi olacağım. Her zaman iyi olurum.” Bakışları beni buldu ve gözlerindeki çaresizlikle altüst oldum. “Lütfen ambulans çağırma. Yalvarırım.”

Siktir.

Kısa sürede kararımı verdim, tek dileğim geri tepmemesiydi.

“Hastane yok.” Chandler’a döndüm. “Tanıdığın şu doktoru ara ve eğer ihtiyacı varsa ona özel bir uçak ayarla. Onu, mümkün olan en kısa zamanda burada istiyorum. Zamanının karşılığını vereceğimizi söyle.”

Chandler onaylayarak yerdeki telefonunu aldı. “Ne yapabileceğime bakacağım.”

Bu esnada Quinn’i rahatlatmamız gerekiyordu.

Birinin kışını tekmelemeye hazır görünen Storm’a baktım. “Biraz buz ve ilk yardım çantası getir.” Memphis’e döndüm, Josh sayesinde bu konu onun uzmanlık alanı olmuştu. “Sen de ağrı kesici bul.”

“Ekibin buradan uzak durmasını sağlayacağım,” dedi Skylar.

Lennon, Quinn’in üzerindeki kanlı gömleği çıkartırken yüzü sarardı. “Gidip temiz kıyafetler getireceğim.”

Quinn, “Gitme,” diye inledi.

Olduğu yerde kalarak, “Gitmeyeceğim,” dedi Lennon. Alnına dokunmak için elini kaldırdı ama son anda onu incitmekten korkarmış gibi tereddüt etti. “Burada kalacağım.”

O anda kafama dank etti. “Buraya nasıl geldin, Quinn?”

Chicago’dan arabayla üç saatlik uzaklıktaydık ve otobüse binmiş olmanın imkânı yoktu.

Gözleri aralandı, söylediği bir sonraki şeyle donakaldım. “Amıcm.”

Göğsüm hem acı hem de minnetle sıkıştı.

Sonunda önceliği çocuğuna vermişti.

“Kaburga kemiklerinden üçü ezilmiş, çenesi yerinden çıkmış ve dikiş atılması gereken iki yarası var. Çok sayıda çürüğü var, ayrıca beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorum.” Doktor bir kutu hap uzattı. “Bunlar ağrı kesici. Bir günde sadece dört tane alabilir. Yeni belirtiler gösterirse beni arayın ama bir kere daha onu hastaneye götürmenizi tavsiye ediyorum.”

Kız kardeşim yattığı koltuktan itiraz etti. “Hayır. Onu ararlar.”

“Sakin ol, Quinn.” Doktoru dışarı doğru yönlendirdim. “Buraya geldiniz için minnettarım. Skylar parayı size gönderdiğini söyledi.”

Kapıya yaslanırken içimde tonlarca duygu belirdi ama hepsinin arasından sadece bir tanesi galip gelmişti.

Öfke.

Köyleri ateşe veren ve savaş başlatan türden bir öfke.

Lennon, içimde kopan fırtınayı hissetmiş gibi endişeli bir ifadeyle yanıma geldi. “Ne yapacaksın?”

Bu saçmalığı sonsuza dek bitirmek için yapabileceğim tek bir şey vardı.

Onu öldürecektim.

LENNON

Otel odasında volta attım. Zihnim hızla çalışıyor ve midem, hızlı bir jimnastikçi gibi takla atıyordu.

“Gitmelerinin üstünden çok zaman geçti.”

Quinn’in adresi, annesi tarafından otoparka bırakılmasından birkaç saat sonra *Dedektif Skylar* tarafından bulunmuştu. Ve Phoenix, ardında bir öfke bulutu bırakarak fırlamıştı. Gitmeden önce Storm ve bana, Quinn’in yanında kalmamızı söylemişti çünkü kardeşini en çok güvendiği iki kişiye emanet etmek istiyordu.

Gittiğinde korkmuştum, şimdi ise *dehşet içindeydim* çünkü dokuz saatir ortalıkta yoktu.

Storm hiç yardımı dokunmayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Phoenix onu hapisten çıkarmam için beni aramadı ki bu iyiye işaret.”

Quinn yataktan doğruldu, hareket ederken yüzü buruşmuştu. “Oraya gitmeliyiz. Babam onu incitebilir, o gerçekten çok güçlü.”

Storm’la birbirimiz baktık. *Phoenix çok daha güçlüydü.*

Bunu biliyor olmak, paniğimi daha da arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Storm kollarını göğsünde birleştirerek ona baktı. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Ergen. Geri yat.”

Quinn ona sert bir bakış atsa da Storm haklıydı. Quinn hiçbir yere gitmeyecekti, ben gidecektim.

Masadaki çantamı aldım. “Sonra görüşürüz.”

En azından öyle umuyordum.

Storm kolumu yakalayıp, “Phoenix’in beni de mi öldürmesini istiyorsun?” diye sordu. “Çünkü bana özellikle *ikinizi* de gözümün önünden ayırmamam gerektiğini söyledi.”

Lanet olsun, ben yetişkin bir kadındım. Boştaki elimle omzuna dokunarak, “Üzgünüm Storm,” diye karşılık verdim. “Cenazene çiçek gönderirim.”

Kapı açıldığında neredeyse dışarı çıkmak üzereydim. Phoenix'in gözü-nün etrafındaki morluğu fark ettiğimde nefesim kesildi. Ellerimle yüzümü kavradım. "Siktir."

Dudakları ukala bir sırıtıyla kıvrıldı. "Bir de diğer adamı gör."

Kollarına koşup ona hiç kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarılmakla endişeden aklımı kaçırmama sebep olduğu ve bu kadar ilgisiz görüldüğü için onu tokatlamak arasında gidip geliyordum.

"Bu kadar uzun süren neydi?" Kesik bir nefes daha vererek elimi göğsü me yerleştirdim. Tüm oda, etrafımda bir karnaval arabası gibi dönüyordu. "Aman Tanrım. Onu gerçekten öldürmedin, değil mi?"

Phoenix hapse girmek için fazla güzeldi. Ayrıca yatak arkadaşlarının ziyaret iznine tabi olmadığından oldukça emindim.

"Neredeyse öldürecekti," diye mırıldandı Chandler. "Neyse ki Memp his son anda onu oradan çıkardı."

Quinn'in yüzü bembeyaz kesildi. "Oraya geri dönmek zorunda mıyım?"

Phoenix bakışlarını benden ayırarak ona çevirdi. "Hayır. Benimle ka lacaksın."

Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olsam da aynı zamanda kafam çok karışmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Skylar kurnazca gülümsedi. "Şantajın gücü." Başını eğip ellerine bakarak tırnaklarını inceledi. "Hep defasında işe yarıyor."

"Anlamıyorum." Quinn gözlerini kırptırdı, şoka girmiş gibi görünüyordu. Ben de anlamıyordum.

Phoenix, mini buzdolabına ilerleyerek bir şişe su çıkardı. "Sadece benimle kalmaya izin vermekten başka bir çaresi olmadığını iyice anlamasını sağladım diyelim. Eğer bunu yapmazsa, onurlu şerifin aslında istismarçı bir pislik olduğunu tüm dünyaya duyuracağımı söyledim."

Aynen. Bunu yapardı.

Phoenix küçük bir takipçi kitlesi olan B sınıfı ünlülerden' değildi *Uluslararası* bir üne sahipti. Ve internet, hoşgörülü bir yer değildi. O pislik nereye giderse gitsin birileri onu yaptığı şeyle tanıyacaktı.

"Öyleyse bu çocuk suçluyla mı kaldık?" diye mırıldandı Storm.

* Çeşitli kategorilerdeki beğenilen, arzulanan ve güvenilen ancak daha az tanınan ünlülerin resmi olmayan listesini ifade etmek amacıyla kullanılan terim.

Quinn hızla doğruldu. “Durun bir dakika. Bu kalabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Evet,” diye onayladı Phoenix.

Topallayarak yanına gitti ve kollarını ona doladı. “Sen gelmiş geçmiş *en iyi* abisin.”

Chandler kapıya doğru ilerlerken iç geçirdi. “Umalım da senden bir tane daha çıkmasın.”

56. BÖLÜM

PHOENIX

Otobüsün arka salonundaki kanepede uyuyamadığım için kıpırdanıp duruyordum. Ve bunun sebebi, benim bir doksan üçlük boyumun sığamayacağı kadar küçük olmasından dolayı değildi. Kafamın içinde dönen bir ton boktan şey vardı.

Lennon'a mesaj atmış ve buraya gelmesini söylemiştim. Böylece onu, ikimiz de uykuya dalana dek becerebilecektim. Hem Chandler'ın bizi ya kalamasından korktuğundan hem de dinlenmeye ihtiyacı olduğu için gelmemişi.

Son birkaç günde sadece benimle değil aynı zamanda Quinn'le de ilgilenmişti. Ve böylece, ciğerlerimdeki hava neredeyse nefessiz kalmama sebep olacak bir şekilde daraldı. Turnenin sonuna yaklaştıkça, göğsümün ortasındaki ağırlık daha da genişliyordu.

Zamanımız azalıyordu.

Bizimle Avrupa'ya gelmesini teklif etmek aklımdan geçmişti ama bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Tek sebep babası değildi, aramızdaki şeyin geçici olduğunu çok açık bir şekilde ifade etmişti. Ben sadece arzuladığı, sisteminden atmak istediği bir şeydim.

Oysa Lennon, *daima* benim sistemimde olacaktı.

İşin boktan tarafıysa, tüm bunlar benim hatamdı.

Buna sebep olan şeyleri hazırlayan bendim ve şimdi sonuçlarına katlanmam gerekiyordu.

Sikerler.

Huzursuz ve öfkeli olduğuma göre kendimi rahatlatmak için bir şeyler içebilirdim. Fakat Lennon'a bir daha içmeyeceğime dair söz vermiştim ve ona verdiğim tüm sözleri tutmak istiyordum. Bu da buzdolabından bılı enerji içeceği alıp oldukça etkiliymiş gibi davranmaktan başka bir çarem olmadığını anlamına geliyordu.

Otobüsün içi karanlıktı ve ben mutfığa giderken herkes çoktan sızmıştı. Masada oturan Skylar hariç.

Hâlâ ayakta olduğunu bilmem gerekirdi. O da tıpkı benim gibi geceleri uyumakta zorlanıyordu. Yıllarca, geç saatlerde yaptığımız otobüs yolculuklarında bunu konuşmuştuk.

Ancak o günler çoktan geride kalmıştı.

Beni gördüğünde başını bilgisayardan kaldırarak, "Selam," dedi.

Ona sırtımı dönerek buzdolabından bir şişe Gatorade' aldım. "Hemen çıkacağım."

Mutfaktan ayrılmak üzereyken, "Eskiden arkadaştık," dedi.

Ben nişanlıyı öldürüne kadar.

"Şimdiye yokmuşum gibi davranıyorsun."

Bu doğru değildi. Artık yakın olmasak da onu görmezden gelmiyordum. Tanrım, istesem de yapamazdım. Arkama döndüm. "Neyden bahsediyorsun? Sen basın danışmanımızsın. Seni kabullenmekten başka bir seçeneğim yok."

Skylar arkasına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi. "İşte tam olarak böyle davranıyorsun. Sanki benimle konuşmak bir zorunlulukmuş gibi."

Arkamı dönüp gitmeliydim ama geri geldiğinden beri ilk kez eski Skylar'ın izlerine rastlamıştım. Ne hissettiği yüzünden belli olan muhtemelen istemediği bir şeyi yapması için onu manipüle eden ve bulduğu her fırsatta onu aldatan ölü adamın nişanlısı Skylar'a.

Her şeye rağmen onu tüm kalbiyle sevmişti.

Onunla bu sene evleneceklerdi.

Ve bunu ondan ben çalmıştım.

Derin bir iç çekerek karşısındaki sandalyeye oturdum. "Benimle konuşmak istememelisin, Skylar." Bakışlarım boynunda sallanan yüze indi. "O nişan yüzüğünün asla bir evlilik yüzüğüne dönüşmemesinin tek sebebi benim."

"Hayır, değilsin." Sanki sormadığı bir sorunun cevabını bulmak istermiş gibi gözleri masada gezindi. "Sen o geceyi hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Josh'ın o geceki seçimleri kendisine aitti." Yüzündeki hüznü ifadeyle birlikte titrek bir nefes verdi. "Farklı bir sonu olmayacaktı."

"Bu doğru değil. Josh öldü çünkü onu durdurmadım."

Durdurmalıyıldım.

* Bir tür enerji içeceği.

İkimiz de o arabaya binemeyecek kadar berbat haldeydik. Şimdiyselimizde ölü bir anne, ölü bir çocuk ve doğmamış bir bebek vardı.

Skylar alaycı bir ses çıkardı. “Sana bunu, hayatının çoğunu onu kurtarmaya çalışarak geçiren bir kadın olarak söylüyorum. Onu kurtaramazdın.” Gözleri sulanmıştı. “Bir şeyi kafasına koyduğunda onu durdurmak mümkün olmazdı.”

Haklıydı ama yine de...

Benim yüzümden ölmüşlerdi.

Ve söylediği hiçbir şeyle bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Masaya uzanarak Gatorade’imi kaptı ve bir yudum aldı. “Josh yeterince insanın hayatını mahvetti. Seninkini de mahvetmesine izin verme. Güven bana, mezarlık yeterince kalabalık.”

Aralarındaki toksik ilişki hesaba katıldığında satır aralarını okumak kolay görünebilirdi ama varmamam gereken bir sonuca ulaşmak istemi yordum. Josh bir aziz değildi ve Skylar gibi bir kızı hak etmediği de kesinli fakat onu sevdiğini biliyordum.

O kadar çok seviyordu ki son nefesinde onun adını söylemişti.

“Lennon muhteşem bir kız, Phoenix.” Şişenin kapağını kapatarak geri uzattı. “Kendine bir iyilik yap ve başına gelen en güzel şeyi yok etme, tamam mı?”

Bunun için çok geçti.

Quinn ağzı cipsle doluyken, “Ee,” dedi. “Bu nasıl yürüyecek? Bir şeyleri yapmak için senden izin alınmak zorunda mı olacağım?”

“Evet.”

Eğer ona istediği her şeyi yapma özgürlüğü tanıyacağımı düşünüyorsa, sandığımdan daha çılgın olmalıydı. On sekiz yaşına geldiğinde onun rahat ve havalı abisi olacaktım ama şu anda ebeveyni olmam gerekiyordu.

Otobüsün penceresinden dışarı bakarken ağzına bir avuç cips atarak yüksek sesle çığnemeye başladı. “Kendi kredi kartım olacak mı?”

Skylar, Quinn’in de en az kendisi kadar alışveriş bağımlısı olduğuyla ilgili beni uyarmaya çalışmıştı ama ben pek emin olamamıştım.

Asıl sebebi *hiç kimsenin* Skylar kadar alışveriş yapmayı sevmemesiydi.

Murfak masasında, hemen yanımda oturan Lennon’ın dudakları seğirdi.

Quinn’in elindeki cips paketini alarak birkaç tane de ben yedim. “Hayır.”

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermekle bir sorunum yoktu ama ona her *istediğini* vermeyecektim. Çocukken bir doların bile değerini öğrenmek zorunda kalmıştım ve o da bu yoldan geçecekti.

Ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. "Ciddenden mi? Dostum, sen *zenginsin*."

Ona küçük bir sır vermenin zamanı gelmişti. "Zengin insanların zengin kalmasının tek sebebi paralarını anlamsız şeylere harcamamaları, *dostum*."

Vic, ilk büyük çekimizi verdiğinde Josh bir Ferrari alınış ve Skylar'ı alışveriş yapması için Paris'e götürmüştü. Memphis kendine yeni bir gitar, Storm ise büyükanneyi görmek için eve dönüş bileti almıştı. Ben de buzdolabımı ilk kez sebzeyle doldurabilmek için alışverişe gitmiştim. Sonra da faturalarımı ödeyip paranın kalanını tasarruf hesabıma yatırmıştım.

İkinci çekimiz, ilkinin üç katıydı.

Josh, Skylar'ı bir kez daha havalı bir geziye çıkarmış, bununla beraber bir nişan yüzüğü, gösterişli bir malikâne ve lanet olası bir Ferrari daha almıştı.

Memphis, Los Angeles'tan kendine bir ev alırken Storm ve ben de paylaştığımız daireden çıkarak yarı yarıya ödediğimiz bir villaya taşınmıştık. Ayrıca ne kadar itiraz ederse etsin, büyükanneye de bir daire tutmuştuk.

Ardından çekler daha da artmıştı. Kendime çoktan güzel bir ev, güzel bir araba ve buzdolabımı dolduracak yiyecekler almıştım. Bu durumdan fazlasıyla memnundum.

Ancak Josh memnun değildi. Her yeni çekin ardından kendisine abartılı şeyler ve uyuşturucu almış, Skylar'a iade etmesi için yalvardığı hediyeler vermiş, fahişelere para harcamıştı. Tanrı bilir parayı başka nelere harcamıştı.

Hayatımız boyunca harcayabileceğimizden çok daha fazla kazanmamıza rağmen ikinci albümümüzün piyasaya çıkmasının ardından para sorunu yaşamaya başlayan biri vardı.

Josh'ın parasını çarçur etmesini izlemenin tek iyi tarafı, hepimize ertesi gün ölecekmiş gibi para harcamamanın ne kadar önemli olduğunu göstermesiydi. Josh'ın bu kadar genç bir yaşta öldüğü düşünülürse, bu ironikti.

Peşimden ayrılmayan suçluluk duygusu beni kontrolü ele geçirmekle tehdit ediyordu, şu anda kendime acıyacak vaktim yoktu. Kız kardeşim yüzüne ve tişörtüne cips kırıntıları bulaşmış halde, bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu. "Param olması için ne yapmam gerekiyor?"

Onun yaşında ben ne yapıyorsam o da onu yapacaktı. *Çalışacaktı*.

"Tebrikler, yeni tezgâhtar kızımız sensin."

Chandler mutfığa girerken başını salladı. "Asla olmaz."

Quinn oldukça gürültülü bir şekilde geçirerek, “Neden olmasın?” diye sordu.

Chandler bakışlarını bana çevirdi, alnındaki damar çoktan şişmeye başlamıştı. “Sadece bir haftadır bizimle. Yeni doğmuş bebeğimizi eğitecek miyiz yoksa onu evcilleştirmeden öylece bırakacak mıyız?”

“Hey,” diye seslendi Quinn. “Tuvalet eğitimimi aldım.”

Storm bir şeyler yazdığı telefonundan başını kaldırarak ona baktı. “Tanrı’ya şükür.”

Ehlileştirilmiş olması bizim için artıydı ama Chandler haksız sayılmazdı, onu bir okula yazdırmam gerekiyordu. Sadece yaşam tarzım göz önüne alındığında bunun nasıl yürüyeceğinden emin değildim.

Bakışlarım Lennon’ı buldu. “İyi bir özel ders öğretmeni tanıyorum.”

Eğer kabul ederse, burada daha uzun süre kalması gerekirdi. Yine de başarısız bir hamleydi. Lennon, “Özel dersten çok daha fazlasına ihtiyacı var,” diye karşılık verdi.

Tekrar Quinn’e döndüm. “Kaçınıcı sınıfsın?”

“Güz döneminde on birinci sınıfta olacağım.” Siktir, mezun olmasına daha çok vardı.

Sanki pek bir önemi yokmuş gibi elini salladı. “Endişelenme, diploma-mı alabilirim.”

“Ayrıca onu çevrimiçi lise sınıflarına kaydettirebilirsin,” diye önerdi Lennon.

Bu fikri bir süre düşündüm. Kötü bir fikir değildi ama eğer Quinn de benim gibiye öğrenme konusunda zorluk çekmesi muhtemeldi.

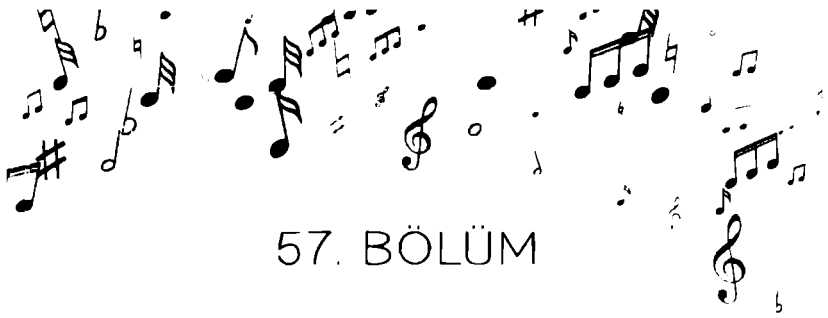
“Bunun üstesinden gelebilir misin? Eğer gelemem diyorsan sorun değil.”

“Kesinlikle başarabilirim, kardeşim.” Parmaklarını teker teker yaladı. “Sınıfımdaki en iyi öğrencilerden biriydim.”

Storm mırıldandı. “Küçük bir sınıf olmalı.”

Buna karşılık Quinn gözlerini devirdi. “Ciddiyim. Aslında *gerçekten* zekiyim.”

Lennon masanın altından uzanarak dizimi sıktı. “Bu abinle ortak nokta.”

57. BÖLÜM

LENNON

Duyduğuma göre sarışınlardan hoşlanıyormuş.”
Artık hoşlanmıyordum.

“Aletinde *piercing* olduğunu duydum.”

Hayır, yok.

“Öpüşmeyi sevmiyormuş.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, seviyor.

“Aletin büyük olduğunu duydum. Öyle büyükmüş ki bir hafta boyunca ağrısını hissediyormuşsun.”

Bacaklarımin arasındaki tanıdık ve bağımlısı olduğum ağrının kendini belli etmesiyle olduğum yerde kıpırdandım.

Teyit edildi.

Hayran masasında oturan sabırsız kızlar, Phoenix içeri girdiği an sanki ilahi bir varlıkmiş gibi ismini haykırdılar.

Ancak adımlarının hedefi *bendim*.

Gözleri beni bulduğunda ifadesi yumuşadı. Eli yüzümü kavramak için havalandığında ona uyarı dolu bir bakış attım. Hem toplum içindeydik hem de Chandler etrafta dolanıyordu.

Elini yumruk yapıp aşağı indirdi. Kaşları çatılıp yanımdaki yerini alırken kendini tutmak için hütün iradesini kullanıyormuş gibi bir küfür savurdu.

Ondan farksızdım.

Durumu idare edebilmek adına, çenemle Phoenix’in ilgisini çekmek için umutsuzca yarışan kızları işaret ettim. “Seni istiyorlar.”

Dudaklarında yırtıcı bir gülümseme belirdi. “Beni herkes istiyor.” Ardından eğilerek dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. “Ama sahip olma ayrıcalığı sadece *sana* ait.”

Kalbim göğüs kafesimi delmek üzereydi. Sanki sözlerinin üzerimdeki etkisinin farkındaymış gibi bakışlarını arsızca vücudumda gezdirdi, beni gözleriyle soyuyordu. Hemen sonra hayran grubunun yanına ilerledi.

Kıyafetlerim aniden fazlalıkmış gibi hissettirmeye başlamıştı. Oraya doğru koşmak, onu kaçırmak ve sırf sözlerini doğrulasın diye beni her kesin önünde becermesini sağlamak için çılgınca bir istek duyuyordum.

Bakışlarım odanın diğer ucundaki George'u bulduğunda, suçluluk, beton bir blok gibi göğsüme oturdu. Kulüpteki o geceden beri konuşmamıştık, doğrusu benden nefret etmekte de haklıydı. Kime ilgi duyacağımızı seçemezdik ama aramızdaki şey doğru bir şekilde bitmemişti.

Ona içten bir özür borçlu olduğumun farkındaydım. Özür dilemek için bana izin vermesi umuduyla derin bir nefes alarak yanına yaklaştım.

"Selam. Biraz konuşabilir miyiz?"

Bardağına doğru güldü. "Son *konuştuğumuzda*, hiçbir şey hissetmediğine yemin ettiğin çocukla düzüştüğün."

Yeterince makul olsa da tamamen doğru sayılmazdı. Kendime izin verdiğim ve ona karşı hissettim tek şey şehvetti.

Bu güvenliydi.

"Öyle değil, ona karşı bir şey hissetmiyorum. Pho..." Chandler yanından geçtiği esnada duraksadım. "Çok üzgünüm, seni asla incitmek istemedim."

Homurdandı. "Hayır, istedin."

Böyle olmadığını söylemek istiyordum, kelimeler dilimin ucundaydı ama bana izin vermedi. "Sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordun, Lennon. Yine de doğru olanı yapıp bana hislerimin karşılıksız olduğunu söylemek yerine, beni kullanabilmek için oyalamayı tercih ettin." Yüzü tik sintiyle buruştu. "Belki kendine beni asla incitmek istemediğini söylemen uyumana yardımcı oluyordur ama sen iyi bir insan değilsin, Lennon. Sen bencilsin."

Ben Phoenix'dim.

Bu gerçeği fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Söz konusu durumları farklı olsa da Phoenix'in bana yaptığını ben de George'a yapmıştım.

Bir zamanlar Phoenix Walker olmak için birini öldürmeyi bile göze alabilirdim. Sanırım dileğim gerçekleşmişti.

Hissettiğim tüm acıyı bir kutuya kaldırmış ve seksten zevk alabilmek için kendimi unutmaya zorlamıştım. George'un sözleri, o kutuyu açmış ve ruhumu parçalayan her şeyi ortaya dökmüştü. Fakat benimle işi henüz

bişmemiş olmalıydı çünkü devam etti. "Senin zeki bir kız olduğunu sanıyordum ama değilmişsin. Zeki kızlar kendilerini aldatan eski sevgililerini koşarak geri dözmezler."

Haklıydı. Sadece Phoenix'in bana yaptığı şey aldatmaktan daha kötüydü. *Çok daha kötü.*

Bense burada her şey yolundaymış gibi onunla seks yapıyordum. Ustelik yaptığı şeyi hâlâ itiraf etmemişti. Bu senaryoda istediğini ekle etme hakkı olan tek kişi oydu. Sadece aptal değildim, aynı zamanda *güpsüz* ve akılsızdım da.

Nefesimi kesen gerçeklik karşısında, "Özür dilerim," diye hıçkıldım. *"Çok özür..."*

Cümlemi tamamlama fırsatı bulamadan Phoenix elini George'un boğazına sardı ve onu duvara yapıştırdı. "Ona tek bir kelime daha edersen seni öldürürüm."

Sahne arkasındaki herkesin nefesi kesildi ve hayran masasındaki kızlar cep telefonlarını çıkartarak fotoğraf çekmeye başladılar. George bilincini kaybetmeden, tırnaklarını Phoenix'in eline geçirerek onu çekmeye çalıştım. "Onu rahat bırak. Yanlış hiçbir şey yapmadı."

Phoenix bana delirmişim gibi baktı. "Seni incitti."

"Hayır." İnsanlar yanımıza koşuştururken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Beni *sen* incittin."

Telefonum bir *başka* yeni mesajla titrediğinde dişlerimi o kadar sırtıktım ki kırılmamaları şaşırtıcıydı. Yattığım yerde dönerek telefonu elime aldım.

Phoenix: *Konuş benimle.*

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Daha doğrusu, söyleyeceklerimi duymak isteyeceğini düşünmüyordum. Bu oteldeki odaların birbirine bağlı olmamasına minnettardım, böylece alışkanlık haline getirdiği gibi odama dalamıyordu. Yine de bu bürün gece mesaj atıp aramasına engel olmayacaktı.

Ekranın alt kısımda noktalar görünüp kaybolduktan sonra tekrar beşirdi.

Phoenix: *Hadi ama Hayran Kız. Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin.*

Hah, izle ve gör.

Tür bittikten sonra yapmayı planladığım zaten buydu. Ama şimdi, bu planı on iki gün öne çekmem gerekmişti. Telefonu öfkeyle odanın öbür ucuna fırlattım.

Quinn kaşlarını çatarak, “Abim seni hâlâ kızdırıyor mu?” diye sordu. “Skylar erkeklerin büyüdükçe aptallaştığını söylüyor.”

Haksız sayılmazdı. Yine de onu çok kısa bir süredir tanıyor olmasına rağmen Quinn’in abisini çok sevdiği ortadaydı. Bunu bozmak istemiyordum çünkü değer verdiğiniz birinin, aslında sandığınız kişi olmadığını öğrenmenin ne kadar yıkıcı olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ah. Önümüzdeki on iki gün boyunca onunla aynı odayı paylaşırken Phoenix’i aşağılamamaya çalışmak fazlasıyla zor olacaktı. Quinn’e her şeyin yolunda olduğunu söylemek üzereyken Skylar’ın ona aldığı kıyafetleri ve ıvır zıvırları küçük bir çantaya doluşturmaya başladı. Komodinin üzerindeki saate baktım, neredeyse gece yarısıydı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Hatırladığım kadarıyla benim değil, Phoenix’in bebek bakıcılığını yapıyorsun.”

Haklıydı ama daha önce kaçmış olduğunu göz önünde bulundurmanı gerekiyordu. İçimi kaplayan korkuyla doğruldum. “Lütfen kaçma.”

Kalması için ona verebileceğim rüşvetleri düşünürken güzel yüzünde keyifli bir sırıtış belirdi. “Tanrım, şu anda yüzünü görmek gerek.” Çantanın içine bir pijama takımı attı. “Sakin ol. Skylar beni yatıya kalmam için odasına çağırırdı. Bana nasıl makyaj yapılacağını öğretecek ve sonra da kendimize manikür-pedikür yapacağız.” Gözleri beklentiyle parladı. “Gel-mek ister misin?”

Onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmak istemesem de asık suratımla pek eğlenceli olacağımı düşünmüyordum.

“Başka bir zaman yapsak?”

Omuz silkerek çantasını koluna taktı. “İyi ama sadece bana Doc Martens’lerini ödünç vermeyi kabul edersen.”

Görünüşe göre bu aralar hobisi üçkâğıtçılıktı.

“Anlaştık.”

Kapıya yöneldiği sırada seslendim. “Quinn?”

“Efendim?” Bakışlarını bana çevirdi.

"Skylar'ın odasına gideceğine dair yemin ediyorsun, değil mi?" Eğer tekrar benim gözetimim altındayken kaçır ve yaralanırsan, kendimi asla affetmezdim.

Quinn başını eğerek iç çekti. "Tanrı aşkına. *Evet.*" Yüz ifadesi ciddi bir hâl aldı. "Yalan yok."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yalan söylemediğim anlamına geliyor," diye seslendi. Demek ki bu huyları genetik değildi.

Quinn çıktıktan sonra odanın diğer ucuna giderek yerdeki telefonumu aldım. Bayan Palma'yı aramak için saatin geç olup olmadığını düşünürken kapının sesini işittim.

Yavaşıca kapıya ilerledim. "Bir şeyini mi unut..." derken kelimelerim yarım kaldı çünkü kapıda duran *Phoenix'di.*

Her ne kadar yüzüne bir tokat atmak istesem de işle ilgili bir şey söylemek için gelmiş olabilirdi. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Ona hem çok kızgındım hem de beyaz pijamamın altına sutyen giymemiştim. "Ne istiyorsun?"

Nasıl olduysa bana sinir bozucu olan *benmişim* gibi bakma cesaretinde bulunuyordu. "Son iki saattir sana mesaj atıp arıyorum."

Farkındaydım. "Ve ben de son iki saattir seni görmezden geliyorum." Elbette o da her şeyin farkındaydı, bunu biliyordum. Fakat inatçı pislik her şeye rağmen buradaydı. Kapıyı kapatmak üzereyken ayağını kapının arasına sıkıştırarak bana engel oldu. "Arkadaşlar, arkadaşlarını görmezden gelmezler, hatırladın mı?"

Ah, orospu çocuğu.

Kapıyı açarak yüzüne doğru eğildim. "Biz arkadaş değiliz."

Dudakları kendini beğenmiş bir sırıtişla kıvrıldığında o ifadeyi yok etmek istedim. "O halde nasıl oluyor da yatak *arkadaşı* olduğumuzu söyleyip duruyorsun?"

"*Arkadaşıydık.* Geçmiş zaman." Kindar bir şekilde gülümsedim. "İyi geceler."

Boğazından bir hırıltı yükseldi. "Lanet olsun, Lennon. Beni içeri al."

Daha iri ve daha güçlü olduğu için isterse bunu kolayca yapabilirdi. Buna rağmen duruşumu bozmadım. "Hayır."

Eliyle yüzünü ovuşturarak, "George'a saldırdığım için kızgın olduğumu biliyorum," dedi. Bu tamamen gereksiz bir hamleydi ama asıl sebep o de

gildi. Asıl sorun, ortadaki problemin farkında bile olmamasıydı. Phoenix oldukça zeki bir adamdı. Bunu anlamak onun için çok zor olmamalıydı.

Yine de ona yardım ettim, sorunun ne kadar çabuk farkına varırsa o kadar çabuk giderdi. “Kızgın değilim. Üzgünüm.”

İncinmiştim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdığında, ellerimi yukarı kaldırmamak için kendimi zor tuttum.

“Neden? Ondan hoşlanmadığını ikimiz de biliy...”

“Üzgünüm çünkü *senden* bir farkım yok!” O kadar yüksek sesle bağırdım ki birinin şikâyet etmek için resepsiyonu arayacağından emindim.

Öfkem onu daha da şaşırttı. “Ne?”

“Ona karşı bir şeyler hissetmesem de George’un hislerinin farkındaydım. Yine de onu kullandım. Tıpkı senin *bana* yaptığın gibi.”

Ahmak herif gösterilen işaretleri yakalamalıydı.

“Yüce İsa.” Göğsünden kaba bir hırıltı yükseldi ve yanımdan geçerek odaya girdi. “Sana söyledim, hislerim gerçekte hâlâ öyle.”

“Bu yaptığın şeyin çok daha kötü olduğu anlamına geliyor.” Çünkü birine karşı bir şeyler hissettiğinizde, onu bilerek kırmazdınız. Yine de yapmıştı ve şimdi buradaydık, asla çıkamayacağımız bir noktada sıkışıp kalmıştık.

Tişörtümü parmaklarının arasına aldığı anda nefesim kesildi. “Seni incitmiş olmaktan *nefret ediyorum.*” Bunu bir kere daha söylemişti ama şu anda yüzündeki ısırap çok daha güçlüydü. O kadar güçlüydü ki zihnini doğru olmadığını söylese de ona umutsuzca inanmak istedim. Beni bırakmadan önce aramızdaki sessizlik sonsuzluk kadar uzun sürmüştü.

Ayrıldığımızda elinde karton bir poşet tuttuğunu fark ettim. “Poşette ne var?”

İfadesiz bir yüzle poşete uzandı ve bir Jack Daniels ile iki kırmızı bardak çıkardı. Hatıralar, keskin bir bıçak kadar yaralayıcıydı.

“İçmemen gerekiyordu, unuttun mu?” Söz vermişti. Ne kadar *şaşırtıcıydı* ki bu sözü de yalandı.

Yüz ifadesi gerildi. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi incinmiş görünüyor. “O halde buzlu çayla doldurmuş olmam iyi bir şey.”

Kahretsin. Peki bu defa yalan söylememişti. Tüh.

Odanın karşısındaki küçük masaya ilerleyip bardakları doldurmaya başladığında şaşkınlıkla onu izledim. Doldurduğu bardaklardan birini bana uzattı.

“Ne yapıyorsun?”

Dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı ve bardağını benimkiyle tokuşturdu. “Eski günlerin hatırına içki oyunu oynamalıyız.”

Yüzündeki gülümsemeyi silen bir bakış attım. “Hayır.”

Lise zamanlarında oynadığımız saçma bir oyun, bizi mucizevi bir şekilde tekrar arkadaş yapmayacaktı. Evet, o zamanlarda işe yaramıştı. Ama bir kızı öpüp onu üç gün boyunca görmezden gelmekle, bencil çıkarları olduğu için kendine âşık olan kızı mahvetmek arasında dünyalar kadar fark vardı.

“Lennon.” Sesindeki gerginlik umurumda değildi.

“Bu aptal oyunu oynamayacağım.”

Beni umursamadan bardağını havaya kaldırdı. “Ben başlıyorum. Daha önce hiç sokağa çıkma yasağım olmadı.”

Cidden mi? Neredeyse dört yıl olmuştu, daha iyi bir başlangıç yapmasını beklerdim.

Ona ve bu saçma oyuna karşı beslediğim düşmanlığa rağmen, oynamakta kararlı görüldüğü için bardaktan bir yudum aldım. “Chandler ve diğerlerini düşününce bu çok şaşırtıcı.”

“Bir kere denedi ama ikimiz de kurallara uymadığımızı biliyoruz.” Sanki kalbime sapladığı okun farkındaymış gibi bakarak, “Senin sıran,” dedi.

Pekâlâ, eğer Phoenix eski soruları kullanabiliyorsa, ben de yapabiliyordim.

“Daha önce hiç sahnede şarkı söylemedim.” Tek kaşını kaldırdığında ekledim. “Kalabalığın önünde.”

Onun aksine.

Bir yudum alıp bana baktıktan sonra pislik herif hamlesini yapmakta gecikmedi. “Daha önce hiç bir partide üzerime domuz pisiği atılmadı.”

İçeceğin tadının güzel olmasına şükretmeliydi. Aksi halde, şu an baştan ayağa buzlu çayla kaplı olurdu.

Bardağı dudaklarıma götürmeden önce işaretparmağımı kaldırdım. “Hâlâ başına gelebilir.”

Bu onu güldürdü, bir sonraki cümlemlle yüzünün asılacağına emindim. “Daha önce ne bir sınavda hile yaptım ne de... bir kızı aldattım.”

Yüzünde suçlayıcı bir ifade belirdi. “Sınava evet kız arkadaşına hayır. Sana söyledim, o gece Sabrina’yı becermemiştim.”

“Önemi yok.” Onu yarasından vurmak için bakışlarımı gözlerine diktim. “Çünkü senin kız arkadaşın değildim... asla da olmayacağını.” Ama

cıma ulaşmış olmalıydım, bacaklarının arasına bir tekme yemiş gibi görünüyordu. *Neredeyse kötü hissedecektim.*

Bu oyunu oynayarak anılar geçidinde gezinti yapmak isteyen oydu. Yolumuzun acılarla döşenmiş, kalp kırıklıklarıyla kaplanmış ve yalanlarla tıkanmış olması benim suçum değildi. Ne de olsa bu yolu seçmiş olan *oydu*.

Aldığı nefesle beraber burun delikleri öfkeyle genişledi ve bana cezalandırıcı bir bakış attı. “Daha önce hiç daha fazlasını istediğim biriyle sadece yatak arkadaşı olduğumuz konusunda kendime yalan söylemedim.”

Bardaktan bir yudum almak üzereyken kendimi durdurdum. “Yalan söylemek hakkında her şeyi bilirsin, değil mi?” Yakıcı bir his, kalbimi yumruğunun içine aldı. *Onun* yumruğunun içine. “Daha önce hiç birinin şarkısını çalmadım.”

Bardaktaki çayın gerisini içerken boğazındaki kaslar esnedi. Bu, yaptığı şeyi itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı ve bu defa zaferin tadı güzeldi. Bana ufak da olsa bir tatmin yaşatmıştı, sonraki sözlerini duyana kadar bu hissin tadını çıkardım.

“Daha önce hiç kıyafetlerimi çıkarmak için para almadım.”

Ses tonundaki sertlik, söylediğime karşılık intikam almak istediğini kanıtlar nitelikteydi. Ne yazık ki işe yaramamıştı, içmek zorunda değildim.

Yüzünde beliren ifade, kafasının karıştığını açıkça belli ediyordu. “O halde Obsidian’da ne yapıyordun?”

Bardağı mı masanın üzerine bıraktıktan sonra ona buz gibi bir bakış attım. “Bunun için doğruluk mu cesaret mi oynamamız gerekiyor.”

Bakışlarımızı buluşturdu. “O halde doğruluk mu cesaret mi oynuyoruz.”

“Harika.” Dudaklarımı büzdüm. “Bu sefer ilk ben başlayacağım. Doğruluk mu cesaret mi?”

Cevabını bilmek istediğim *tek* bir soru vardı ama Phoenix, en az bir profesyonel kadar hilekârdı. “Cesaret.”

Gözlerimi kıstım. “Kendini becermen için sana meydan okuyorum.”

Nispet yaparcasına gülümseyerek elini fermuarına götürdü ve yatağı doğru ilerledi. “Aslında seni becermeyi tercih ederim ama...”

Aletini dışarı çıkarmadan önce, “Dur,” diye bağırdım. Bu gece gerçeği söylemesini istiyordum ve *bunun* dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. “Sana...” Bir şeyler bulmaya çalışarak odaya göz attım ve masanın üzerindeki ceptelefonunu gördüğümde aklıma bir şey geldi. “Seni arayan son kişiye cdepsiz bir mesaj gönder.”

Gözleriyle vücudumu süzdü ve yüzünde keyifli bir ifade belirdi. “Ne kadar edepsiz olmasını istersin, Hayran Kız?”

“Çok.” Telefonunu alarak ona uzattım. “Ayrıca mesajda ismini kullandığından emin ol. Böylece o mesajı kendisine attığından emin olacak.”

Dudağındaki piercingi ısırıldı. “Güven bana, olacak.”

Son iki saatini bana mesaj atarak geçirdiği için alıcının ben olacağım-dan oldukça emindi. Fakat kışlarımız ve diğer parçalarımız birbirine yapışık gezdiğimizizden Phoenix’i nadiren arardım. Arsızca gülümsedim. “Senin aradığın son kişi değil, *seni* arayan son kişi olmalı. Unutma.”

Telefonuna bakarken yüzündeki seksi gülümseme silindi. “En son Chandler aramış.”

Bu iş gittikçe daha keyifli bir hal alıyordu. “Hadi ama Walker. Zaman geçiyor. Ayrıca mesajın *çok* edepsiz olması gerektiğini de aklından çıkarma.”

Sesli klavye kullandığı için aşk dolu mesajının her bir kelimesini duyabilecektim.

Bana rahatsız olmuş bir şekilde bakarken telefonu dudaklarına yaklaştırdı. “Senin...” Kusacakmış gibi görünüyordu ve bunun her anı hoşuma gitti. “Kıyafetlerini yırtmak istiyorum.”

Başımı eğerek ona baktım, ikimiz de istediğinde bundan *çok* daha edepsiz olabileceğini biliyorduk. Yaratıcılığına ilham verebilmek için elimi memelerimin arasında gezdirerek birini avuçladım. Diğer elim de pijama altımın içinde kayboldu.

Phoenix’in gözleri her hareketimi dikkatle takip ediyordu. Bakışları, meme uçlarımin ince kumaşın altında sertleşmesine neden oldu.

“Daha sonra seni bağlayacak, bacaklarını açacak ve yüzümün her tarafına boşalana kadar tadına bakacağım.” Parmağını kaldırdı. “Buraya gel.”

Başımı sallayıp sessizce dudaklarımı kıpırdattım. “Chandler.”

Phoenix, beni gerçekten öldürmek istermiş gibi bakmadan önce dişlerinin arasından, “Chandler,” diye tısladı.

“Bu mesajı Chandler’a mı göndermek istiyorsunuz?” diye sordu robotik ses.

“Evet,” diye cevap verdim.

“Mesaj gönderildi.”

Telefonu yatağın üzerine fırlattı. “Bu yaptığına karşılık, az önce söylediğim her şeyi senin üstünde denememe izin vermen için sana meydan okuyacağım.”

Kulağa ne kadar cazip gelirse gelsin bir amacım vardı. Ve buna ulaşmam için bir el daha oynamamız gerekiyordu.

“Senin sıran.”

Phoenix konuşmak üzereyken telefonum çalmaya başladı, ekran Chandler’ın adıyla aydınlandığında yanaklarım kızardı. Cevaplamadan önce boğazımı temizledim. “Efendim?”

Chandler sıkıntılı bir nefes vererek, “Phoenix yine sarhoş,” dedi. Sesi her zamankinden daha huysuz geliyordu. “Bu gece ona göz kulak olarak beladan uzak kaldığına emin ol.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Elbette.”

“Ve lanet olası telefonunu da elinden al,” diye tısladı. “İhtiyacım olan son şey Vic Doherty’ye onu bağlayıp *tadına* bakmak istediğine dair bir mesaj yollaması.”

Phoenix yumruğunu ağzına götürdü ve eklemelerini ısırırken sessizce güldü.

“Tamamdır.”

Chandler telefonu kapattığı anda gülmeye başladım ve Phoenix de bana eşlik etti. Boğuk gülüşü odaya doldurdu, o da tıpkı sesi gibi hipnotize edici ve büyüleyiciydi. Asla sıkılmadan, her gün defalarca dinleyebilirdim.

“Sanırım sarhoş olmanın da faydaları var.”

Mesajı okurken Chandler’ın yüzünün aldığı ifadeyi hayal edip gözüm den damlayan yaş sildim. “Kuşkusuz.”

Bir süre sonra Phoenix’in ifadesi ciddileşti ve, “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordu.

Ne olacağını bilerek kendimi hazırladım. “Doğruluk.”

“Obsidian’da ne yapıyordun?”

İşte başlıyorduk.

“Dartmouth’taki ikinci yılının bitmesine üç hafta kala Bayan Palma aradı. Babam garip davranışlar sergilemeye başlamış ve onu hastaneye götürmüşler. Özet geçmek gerekirse, bir sürü test yaptıktan sonra ona erken demans teşhisi koyuldu.”

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıp devam ettim. “Ona bakmak için üniversiteden erken ayrıldım. Yine de serbest meslekle uğraşması, sağlık masraflarını karşılayacak bir sigortası olmadığı anlamına geliyordu. Birikim hesabındaki ve emeklilik fonundaki parayla borçların büyük bir kısmını ödeyip evin borcunu kapattım. Ayrıca babam, okuldaki son dönemimin harcını yatırmayı unuttuğu için onu da ödedim. Her neyse.

Bir restoranda iş bulsam da hayati masrafları karşılayacak kadar para kazanamıyordum. Böylece, Obsidian'da çalışmaya başladım; barmen olarak."

İfadesi hüznle kaplandı. "Ben... Siktir."

Onun acımasına ihtiyacım yoktu. "Sorun yok."

Keskin bir nefes vererek, "Bana ulaşmanı isterdim," dedi

Kahkahamı bastıramadım ama bu defaki gülüşüm neşeden yoksundu. "Ve ne diyecektim? Selam, Phoenix. Ben ihanet ettiğin kız, hatırladın mı? Çaldığın şarkı için bir çek yazmaya ne dersin?" Öfke tenimde hız kesmeden ilerlerken kalbim acıyla tekledi. "İkimiz de biliyoruz ki bana yardım etmek bir kenara dursun, beni bir daha görmek ya da konuşmak istemiyordun. Şu anda bunu yapıyor olmanın tek sebebi Storm ve Chandler."

Sessizleşerek kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarasını yaktı.

"Burada sigara içmek yasak," diye hatırlatsam da her zamanki gibi umursamadı. Çünkü o Phoenix Walker'dı. Sonuçlarını dikkate almadan ne isterse onu yapardı.

Bu güzel olmalıydı.

Dumanın dışarı çıkmasını umarak pencereyi açarken dişlerimi sıktım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Boğuk bir sesle, "Darmouth'a gittim," dedi. Sesi neredeyse bir fısıltıyı andırıyordu.

İtirafı neredeyse beni yere serecekti. "Ne zaman?"

Sigarayı dudaklarına götürüp uzun bir nefes çekti. "Hillcrest'ten ayrıldıktan bir buçuk yıl sonra." Sertçe verdiği nefes ardında bir duman bulutu bıraktı. "Sharp Objects patladı ve şarkıyı duymamış olmanın imkânı yoktu. Bir tarafım peşime düşüp bana bağırmanı umuyor olsa da yapmadın."

Ona bu zevki tattırmayacaktım, özellikle de ihaneti üzerine yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için. Bu duvara yumruk atmakla eşdeğer olurdu, incinen tek kişi siz olurdunuz.

Dudağından sarkan sigaranın dumanı havada süzülürken bakışları düşüncelerinde kaybolmuş gibi dalgındı.

"Kampüse ulaştığımda deli gibi yağmur yağıyordu ve seni ararken donmuştum. Zamanımı boşa harcadığımı düşünerek gitmeye karar verdiğim sırada seni avluya açılan kapıda gördüm." Dudakları belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üzerinde büyük, kabarık bir ceket ve tepesinde tüylü bir top bulunan mor şapkanla soğuktan korunmak için kulaklık takıyordun. Burnun ve yanakların soğuktan kızarmıştı. O kadar tatlı görünüyordun ki nefesimi düzene sokmak için durup beklemem gerekmişti."

Siğarasını bardağının içinde söndürdükten sonra devam etti. "Yürümeye devam ettin. Ben de görüş açımdan ayrılmanı istemeyerek seni takip ettim. Yanıma yaklaşırken adını söyledim... ve sen durdun. Beni duyduğün için durmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Sana bir bardak sıcak çikolata uzatan adam yüzünden durmuştun."

Harry.

O günü hatırlıyordum. Yaklaşmakta olan bir kar fırtınası vardı, böyle şeyler New Hampshire'da normaldi. Ders arasındaki yirmi dakikalık molada erkek arkadaşım ile buluşacaktım. Kulaklıklarım babamın Noel hediyesiydi. Telefona bağlanma seçeneği de vardı, böylece müzik dinleyebiliyordum.

Bu yüzden adımları seslendiğinde onu duymamıştım.

Hem de onu hissetmiş olmama rağmen.

Phoenix'in bakışları benimkilere kitlendi. "Seni öpmek için eğildi, öpücüğün ardından ona gülümsedin." Yüzünden aynı anda birçok duygu geçti. "Eskiden bana da öyle gülümserdin... İşte o zaman anladım."

"Neyi?"

Alçak ve boğuk sesi beni sararak içine çekti. "Beni görmeye gelmemenin sebebi, benimle yüzleşmeyecek kadar gergin ya da incinmiş olman değildi. Gelmedin çünkü bunun tek sebebi mutlu olmandı... ve ben seni sonsuza dek kaybetmişim."

Göğsümdeki yumru çözüldü. Gözlerim asla görmesine izin vermeyeceğim yaşlarla doldu ama ona verecek başka bir şeyim vardı.

"Seni görmeye geldim."

İtirafım karşısında en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Ne zaman?"

"İlk turnenizde. Okulumun birkaç kasaba ilerisinde çalacaktınız ve son anda konsere bilet almaya karar verdim." Devam etmeden önce boğazıma tıkayan yumruyu yok etmek için yutkundum. "İki bin kişinin olduğu bir alanda, şarkımı dinlemenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istedim."

Şarkıyı söyleyen ben olmasam bile.

Göğsü hızlı ve düzensiz nefeslerle inip kalkarken yüzünde mahvolmuş bir adamın ifadesi vardı.

Boğuluyormuş gibi görünüyordu...

Fakat can yeleği olmadan denize fırlattığı kişi bendim.

"Neden?"

Bu, son dört yıldır her gün kendime sorduğum bir soruydu.

Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını eğdi ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini düşündüm.

Ancak sonra derin ve acı dolu sesi odada yankılandı. “Kelimeler her zaman en büyük engelim oldu. Kendime ne kadar enstrüman çalmayı öğretilsem öğreteyim, sahnede ne kadar iyi şarkı söylersem söyleyeyim, bir sanatçının yapması gereken tek şeyi hiçbir zaman yapamadım.”

Başını kaldırarak gözlerime baktı. “*Yaratmak*. Yapabildiğim tek şey onların sanatını taklit etmek ya da birkaç notayı değiştirerek biraz daha farklı bir hale getirmektir. Orijinal halinden on kat daha iyi olması ya da şarkıyı söylerken her şeyimi ortaya koymam önemli değildi, ortada yine bana ait olan bir şey yoktu. Harika bir ses ve doğuştan gelen bir müzik aşkıyla doğdum... yetenekle değil.”

Yataktan kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Sektör çok acımasız ve keşfedilme ihtimali en az milyonda bir.” Aşağılanmış görünüyordu. “İyi bir sesim, iyi bir görünüşüm ve hayallerimin peşinden gitme isteğim vardı ama asla başarılı olacağımın garantisi yoktu. Orijinal bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Nadir ve eşsiz bir şeye.” Parmakları yanağımı okşadı. “*Özel* bir şeye.”

Ruhumdan acı dolu bir parça koptu ve etrafımdaki her şeyin dönmesine sebep olan kuvvetli bir dalga beni içine çekti.

Tek istediğim özel olmaktır...

Ve bunu benden çalmıştı.

Sahip olduğum tüm güçle onu ittim. “Çık dışarı.”

Kollarını bana dolamaya çalıştı fakat ona izin vermeyecektim. Gitmesine ihtiyacım vardı. Phoenix, ihtiyacı olduğunu söylediği her şeye, hatta daha fazlasına zaten sahipti. Sahip olduğum tek şeyi benden almak zorunda değildi.

Yerinden kıpırdamadığında ilerleyerek kapıyı açtım. “Eğer beni gerçekten önemsiyorsan, hemen şimdi gidersin.”

Bu hareket etmesine sebep oldu. Kapı eşiğinden geçmeden önce kolu mu tuttu. “Özür dilerim.”

Özür dilemesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. *Bizi düzeltmezdi.*

Artık içimde ona verecek başka bir şey kalmadığını düşünürken, göğsümün derinliklerinde bir şey paramparça oldu. “Çalmak zorunda değildin.”

Phoenix Walker’ı sevmiştim. O kadar çok sevmiştim ki tüm hayallerimin gerçekleştiğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapar, fedakarlıktan bulunmaktan çekinmezdim. İstedikini elde etmek için beni kalbimden bıçaklamasına gerek yoktu.

"Sana şarkıyı verirdim." Görüşüm bulanıklaştıkça sesim çatladı. "Sana her şeyi verirdim, Phoenix."

Kalbimi, aklımı, bedenimi, ruhumu ve sanatımı. Her neyden oluşu yorsam, hepsini ona verirdim.

Saf bir acı yüzünün keskin çizgilerine doldu. Neredeyse benim kadar acı çekiyormuş gibi görünmesine rağmen bu mümkün değildi. Bizi bu hale o getirmişti.

"Şimdi ver." Eliyle ensemini kavradı. "Bu defa mahvetmeyeceğim."

Söylediklerine güvenmemin imkânı yoktu.

Ona güvenmemin imkânı yoktu.

Varlığını tüketen ıstırap, ördüğüm zırhı aşarak beni felç bıraktı. Alnını göğsüne çarptı ve onu içime çektim. Bana iyi gelmiyordu, ölümcüldü ve bunu bilmek için uyuşturucu kullanmama gerek yoktu.

Kalbim, onu daha yakına çekmem için yalvarırken kendimi koruma içgüdüm devreye girdi ve onu ittim. "Yapamam." Onu bir kere daha iterek kapıyı yüzüne kapattım.

Yere doğru kaydığım anda boğazımdan bir hıçkırık koptu. Son dört yıldır tuttuğum gözyaşları, bir bir dökülmeye başladı. O sırada kafamın içinde yankılanan şarkımın sözleri ise benimle alay ediyordu.

Tıpkı bir çivi kadar sağlamım

Bir bıçak kadar keskin.

Ama hâlâ burada öylece yatıyorum...

Senin yarattığın karmaşanın orta yerinde.

Sarhoş ve incinmiş

Donuk ve soluk.

Ne tarafa bakarsam bakayım...

Soluduğum havada ve döktüğüm kanda seni görüyorum.

58. BÖLÜM

LENNON

Ranzanın sürgülü kapısı açıldığında hareketsiz kaldım. Fakat gelenin Skylar olduğunu fark ettiğimde rahatlamıştım.

Dün gecedən beri Phoenix'le konuşmamıştım ve gerekli olmadıkça bunu yapmaya niyetim yoktu. Turnenin bitmesine on bir gün kalmıştı, zor olsa da başarabilirdim.

Ranzada oturur pozisyona gelerek müziği kapattım ve kulaklıklarımı çıkardım.

“Konuşmak ister misin?”

İsterdim ama bu otobüsteki tek arkadaşlarım Skylar ve Storm'du. Bu da çıkar çatışması göz önünde bulundurulduğunda onlara anlatamayacağım anlamına geliyordu. Yapmam gereken tek şey, turneyi atlatıp paramı almak ve babamın yanına, eve dönmekti.

Başımı salladım ve gözlerim sulandığında içimden kendime lanetler savurdum.

Skylar'ın kaşları çatıldı. Bir an sonra beni şaşırtarak kollarını etrafıma doladı. “Anlatmak istemediğin hiçbir şeyden bahsetmek zorunda değilsin. Ama kesinlikle arkadaşın olarak konuşmaya ihtiyacın olursa buradayım.” Gözyaşlarımı sildikten sonra, “Onu öldürmemi ister misin?” diye sordu.

Ufak bir kakhaha attım. “Eğer böyle bir şey yapsaydın muhtemelen gezegendeki kadınların yüzde yetmiş beşi idam edilmeni isterdi.”

Omuz silkti. “Eh, daha kötülerıyla tehdit edildiğim olmuştu.” Beni dikkatle inceledikten sonra devam etti. “O pisliğin ne yaptığını bilmiyorum ama bu her neyse, onu da çok etkilediği belli. Çünkü ne oturma alanına geliyor ne de birileriyle konuşuyor.”

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Alnı kırıştı. “Bir ile on arasında, yaptığı şey ne kadar kötü?”

“Bir milyon.”

Keskin bir nefes alarak, “Öyleyse sıçıp batırmış,” dedikten sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Bunu söylediğim için bana kızmayacağına söz verir misin?”

İlileli bir soruydu. “Ne söyleyeceğine bağlı.”

Dişlerini altdudağına geçirdi. “Pekâlâ, öncelikle bu onu desteklediğim anlamına gelmiyor. Güven bana, ben *kesinlikle* Lennon takımındayım.” Konuşmanın gideceği yer hoşuma gitmemişti ama devam etmesi için sessiz kaldım.

“Phoenix pislüğün teki.”

“Bu konuda hemfikiriz.”

“Ama iyi bir kalbi var. Her ne kadar adil olmasa da iyi kısmına ulaşmak için terk edilme sorunları ve hasarlarla dolu bir dağı aşman gerekiyor. Sonunda zirveye ulaştığında, tüm bu saçmalıklar altında sadece sevilmek isteyen değil, aynı zamanda karşılığını on katı olarak verecek bir adam olduğunu fark edeceksin.” Yüzünü buruşturdu. “Kıçını kafasından çıkardığı zaman tabii.”

Ardından elini kaldırdı. “Fakat tekrar söylüyorum, ben Lennon takımındayım. Eğer seninle olan ilişkisini sonsuza dek mahvettiye ve sen de kararlıysan... Bunun tek sebebi, Phoenix’in yaptığı şeyin affedilemez bir şey olmasıdır.”

“Bunu bana neden söylüyorsun?”

Demek istediğim, doğru bir değerlendirme yapmıştı. Sadece detayları bilmeden bu sonuca nasıl ulaştığını merak ediyordum.

“Çünkü birbirimize çok benziyoruz. Bu da insanlardan vazgeçecek türden bir kız olmadığın anlamına geliyor. En azından içlerinde iyi, kurtarılabılır ya da uğruna savaşmaya değer bir şey kalmadığını fark edene dek.”

Nefes verdim. Lanet olası kız ve lanet olası bakış açısı.

Yine de tecrübelerine dayanarak mı konuştuğunu merak etmiştim. “Josh’la aranızda olan bu muydu?”

Cevap vermeden önce bakışlarını kaçırdı. “Onun gibi bir şey. Tek fark, ben gerekenden çok daha uzun süre bekledim. Bu yüzden başıma gelen en iyi şeyi kalıcı olarak kaybettim.” Yüzü tekrar buruştu. “Ben Phoenix’im.”

Kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordum ve eğer durum buysa, düşüncü kadar *kalıcı* değildi. Bahsettiği kişiyi, kimsenin kendisini izlemediğini düşündüğü zamanlarda birçok kez Skylar’a bakarken yakalamıştım. Onu suçlayamazdım, Skylar lanet olası gezegendeki en güzel kadınlardan biriydi.

“Öyle olduğunu düşünmü...”

"Onu çok incittim, Lennon," diye araya girdi. "Hem de çok. Ve bu sadece bir iki kez değil, sayamayacağım kadar çok." Gözünün kenarındaki yaş sildi. "Şimdiye başka birinden bebeği olacak."

Buna pek inandığım söylenemezdi.

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Yalan söylüyor olabilir." Sesimi alçalttım çünkü Quinn'in kendisi hakkında konuştuğumuzu düşünmesini istemiyordum. Sadece bir noktaya değinmek istiyordum. "Tıpkı Quinn gibi."

Başını salladı. "Hayır, babası o. Bu sabah doğrulandı. Ve onu herkesten daha iyi tanıdığım için ortaya çıkıp bebeğin yanında olacağını biliyorum." Gözleri kapandı. "Doğru kararı vermek *yıllarımı* aldı ve bir kez bile onu seçmedim. Bu yüzden kendim dışında kimseyi suçlayamam. Ben iyi bir insan değilim, Lennon. Eğer yaptığım şeyleri bilseydin, benden öğrenirdin ve artık arkadaş olmazdık."

Kalbim sıkıştı. Bazı hatalar yaptığından emindim ama kim yapmamıştı ki? Skylar kendisine çok yükleniyordu. Şu anda yaşadıkları bile onun için yeterli bir ceza gibi duruyordu.

"Bu doğru değil."

Burun delikleri genişledi. Kolyesinin ucundaki yüzüğü öyle sıkı kavradı ki parmakları bembeyaz oldu. "Ufak da olsa Phoenix'i affedip ona bir şans daha verme ihtimalin varsa... bunu yap. Sonunun benim gibi olduğunu görmek istemiyorum. Çünkü kırık bir kalpten daha acı veren bir şey varsa, o da sırf sen her şeyi mahvettin diye başka birinin senin istediğin her şeyi alıp uzaklaşmasıdır."

Üzücü olan şuydu ki birinin istediğim her şeyi alıp uzaklaşmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Çünkü şarkımı çalmıştı.

"Ben..."

Ranzanın sürgülü kapısı açıldı ve Chandler başını içeri uzattı. "Acil personel toplantısı. Şimdi."

Skylar kendini toparlayarak boğazını temizledi. "Hemen geliyorum."

Chandler kaşlarını çatarak bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "İlçemiz için bir iyilik yapın ve bu Yaşasın Kız Kardeşlik saçmalığını burada bırakın."

"Elbette, Dicky."

Chandler nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak gidince Skylar ile birlikte ranzamdan kalktık. "Soyadı kesinlikle ona uygun, ha?"

Çenesini kaldırarak kapıya yöneldi. "Güven bana, gerçek siki bu tavırları kadar büyük değil."

Dudaklarım aralandı.

Chandler'ın sakinin büyüklüğünü nereden bilebilirdi ki? Yine de bu adamlarla yıllardır birlikteydi ve unutmak istediği bir sürü şey gördüğüne emindim.

Mutfığa gittiğim sırada neredeyse herkesin dışarı çıkmış olduğunu fark ettim. Geri kalanlar da ya masada ya da bankta oturuyorlardı.

Phoenix dışındaki herkes ortalıktaydı.

Rahat bir nefes aldım, etrafımda olmadığında odaklanmam çok daha kolay oluyordu. Tam o sırada evren bana ortaparmağını gösterdi ve Phoenix görüş açımı girdi.

Skylar şaka yapmıyordu, bok gibi görünüyordu.

Demek istediğim, muhteşem bir şekilde bok gibi görünüyordu... ama yine de kötüydü.

Gözlerinin altı günlerdir uyumamış gibi torbalanmıştı. Saçları dağınık tı ve çenesi, kesmediği sakalıyla kaplanmıştı. Şiş gözlerim ve yağlı saçlarım la ondan daha iyi göründüğümü düşünmüyordum.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi tezgâha yaslanarak bana baktı.

Dikkatimi hızla Chandler'a yönelttim. Sanki kafasının içinde kendi kendine *Clue** oynuyormuş gibi görünüyordu.

Quinn ağzına bir kurabiye tıkıştırmadan önce, "Bu toplantı ne hakkında?" diye sordu.

Chandler paketi elinden kapmadan önce, "İki saniyeliğine yemeye ara vermek seni öldürür mü?" diye karşılık verdi.

Geçirerek kurabiye paketini geri aldı. "Evet."

Chandler şakalarını ovarak bakışlarını bize çevirdi. "Turnenin bitmesine üç durak kaldı."

Tanrı'ya şükür.

"Dağılmak için doğru bir zaman değil, beni anlıyor musunuz?"

Ona boş bakışlar attığımızda parmaklarıyla saymaya başladı. "Phoenix ve George, sahne arkasında ve hayranların önünde kavga ediyorlar. Phoenix sarhoş olmaya devam ediyor." Eliyle Quinn'i işaret etti. "Şununla ilgilenmemiz gerekiyor." Ardından Memphis'e baktı. "Orada burada kadınları hamile bırakıyor."

Bu defa hedefi Skylar ve bendik. "Ve siz ikinizi birbirinizin saçlarını örüp ağlamak için ortadan kayboluyorsunuz."

Odadaki herkesin bakışları bizim üzerimizdeydi.

* İpucu verilerek ilerlenen bir çeşit oyun.

Skylar, "Ağlamıyorduk," diye savunmaya geçse de Chandler yüzünü buruşturdu. "Bana masal anlatm..."

"Lennon'a Josh'ı anlatıyordum. Bilirsin, şu ölü nişanlını. Biraz fazla duygusallaştıysam kusuruma bakma."

Böylece herkes sessizliğe büründü ve Chandler'ın yüzü soldu. "Siktir," diye fısıldadı. Onu daha önce hiç bu kadar *insan* gibi görmemiştim. "Ben öyle... Özür dilerim, Skylar. Gerçekten."

Skylar'ın söylediği şey *tam olarak* doğru olmasa da bizi kurtarmıştı. Hafifçe elini sıktım.

Chandler bakışlarını tavana çevirerek burun kemerini sıktı. "Bakın, son konserden bu yana garip bir şeyler var ve bu hoşuma gitmiyor. Yani, her ne oluyorsa Florida'ya gitmeden önce bunu düzeltin."

Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım. "Florida'ya mı gidiyoruz?"

Otobüse binerken bir sonraki durağın neresi olduğunu sormuştum ama herkes bilmiyormuş gibi davranmıştı.

Phoenix, Chandler'a ters bir bakış atarak, "Storm ve ben sürpriz olmasını istemiştik," dedi. "Teşekkürler."

Buna karşılık ellerini havaya kaldırdı. "Her neyse, benim yeterince uğraşmam gereken şey var." Gözleri Memphis'i buldu. "Sanırım tebrikler demem gerekiyor."

Hemen yanımda duran Skylar kaskatı kesildi.

Phoenix, "*Başsağlığı* dilemek daha uygun düşer," diye mırıldandığında Storm kahkaha attı.

Quinn masumca, "Neden?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Chandler ilgisizce cevap verdi. "Memphis'in bir bebeği olacak. Bilirsin, hamile olduğu konusunda yalan söylemeyen bir kadından."

Quinn, gitgide artan gerginlikten habersizce ılıldadı. "Ah, siktir. Yani, doğru mu? Gerçekten Gwyneth Barclay'den bir bebeğin mi olacak? Bu çok havalı, adamım. O, neredeyse benim *en sevdiğim* Barclay..."

Skylar'ın kalbinin parçalanıp milyonlarca parçaya bölündüğünü hissederek, "Bir kurabiye alabilir miyim?" diye araya girdim.

Quinn gözlerini kırıştırarak paketi bana uzattı. "Tabii." Ardından bakışları tekrar Memphis'i buldu. "Gwen de bizimle turneye çıkacak mı?"

Memphis başını salladı. "Hayır. Turneler stresli geçebiliyor. Onun ve bebeğin güvende olmasını istiyorum." Quinn'in yüzü düştüğünde devam etti. "Ama birkaç günlüğüne benimle İngiltere'de olacak. O zaman onunla tanışabilirsin."

Quinn ortalıkta takla atmaya hazır görünüyordu. "Muhteşe..."

"Chandler?" Skylar araya girerek onu böldü. "Memphis'in olayları keşinleştigine ve Phoenix'in durumu da iyiye gittiğine göre Avrupa turnesinde burada kalmam sorun olmaz, değil mi?"

Chandler ona sanki ikinci bir kafası varmış gibi baktı. "Turnede sana ihtiyacımız var, Skylar. Phoenix sarhoş olmaya devam edi..."

Phoenix, "Hayır, etmiyorum," diye karşı çıkarken Skylar'a anlayışlı bir bakış attı. "İki haftadan fazla bir süredir alkol almıyorum. Dün geceki mesajın sebebi bir meydan okumaydı."

Kahvesini içmeyi bıraktı. "Meydan okuma mı? Kim tarafından?"

Ah, siktir.

Storm'un sırtına vurarak, "Bu herif tarafından," diye yanıt verdi.

Storm ne kadar şaşkın görünse de bozuntuya vermeyerek ona uyum sağladı. "Söylediği gibi."

Chandler kollarını göğsünde birleştirdi. "Phoenix'e neden 'kıyafetlerimi yırtıp sonra da beni bağlayarak tadıma bakmak istediğini' yazan bir mesaj atması için meydan okudun ki?"

Memphis ağzındaki birayı püskürttü ve Quinn'in yediği kurabiye boğazına takıldı. Storm kaşlarını kaldırarak Phoenix'e "*Bu halt da ne demek,*" bakışı attı. "Ben..."

Bu defa devreye giren Memphis olmuştu. "Phoenix, Gwyneth'in kız kardeşine aletimin fotoğrafını göndermem için bana meydan okumuştun. Storm da benim intikamımı aldı."

"Benim hatam, Chandler." Storm omuz silkti. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Birbirlerini kollamaları beni hiç şaşırtmamıştı.

Chandler boğazından rahatsız edici bir ses çıkararak, "Siz üçünüz çokcukça oyunlar için biraz büyük değil misiniz?" dedi. "Büyüyün."

Quinn sırtarak, "Hangi Barclay kardeşine aletinin fotoğrafını gönderdin?" diye sordu. "Jessica mıydı yoksa..."

Storm, "Hey, Ergen," diyerek Quinn'e seslendi. "Benimle gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

"Neymiş?"

Storm kolunu Quinn'in ince omuzlarına dolayarak onu banyoya doğru ilerletti. "İçeride." Ardından kızı içeri sokarak kapıyı üzerine kapattı ve sırtını yaslayarak çıkmasına engel oldu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Quinn. "Çıkar beni buradan!"

Skylar, mutfaktan sıvışmak için bu fırsatı değerlendirdi. Storm'un yanından geçerken saniyelik de olsa kolunu sıktığını gözden kaçırmamıştım.

Her ne kadar artık dikkatimiz onun üzerinde olmasa da, "Her neyse," dedi Chandler. "Yarın sabah Florida'da olmalıyız."

Hiç kimsenin dikkatini kendisine vermediğini fark ettiğinde ellerini havaya savurdu ve otobüsün arkasına doğru ilerledi. George da telefonuna bakarak onu takip etti.

"Hillcrest'ten geçecek miyiz?" Muhtemelen umutlanmadan önce bunu sormam gerekiyordu.

Phoenix başıyla onayladı. "Geçmekten daha fazlasını yapacağız. Yarınki konser orada."

"Ah."

Pislik patronumu, babamı görmeye gitmek için bana birkaç saatlik izne nasıl ikna edeceğimi düşünürken Phoenix devam etti. "Storm ve ben Chandler'la konuştuk. Babanın durumundan bahsettik ve sana bir günlük izin vermeyi kabul etti."

O kadar afallamıştım ki konuşamadım.

Storm, Phoenix'e baktı. "Tabii Phoenix bir sorun çıkarmadığı sürece."

Kahretsin, umutlanmamam gerektiğini biliyordum. "Pekâlâ, bu durumda izin alabilmem mümkün değil."

Storm, adımlarını Phoenix'e doğru çevirerek eliyle omzuna vurdu. Hareket etmesiyle beraber zavallı Quinn yere kapaklandı. Muhtemelen Quinn kapıyı ittiği sırada Storm hareket etmişti. "Bir geceliğine uslu bir çocuk olacak. *Değil mi?*"

Phoenix, bakışlarını bana çevirmeden önce "Kıçımı yalayabilirsin," diye homurdandı. "Gidip babanla biraz zaman geçir. Hiçbir sorun çıkmayacak."

Quinn yerden kalktıktan sonra kaşlarını çatarak Storm'a baktı. "*Tam* bir pisliksin. Skylar haklıymış. Erkeklerin iyi olduğu tek bir şey var."

Storm ve Memphis birbirine bakarken Phoenix dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Cidden mi? Peki neymiş o şey?"

Kirpiklerini kırıştırdı. "Ağır şeyleri kaldırmak."

Üçünün de aynı anda rahat bir nefes aldığına yemin edebilirdim. Kendi aralarında başka bir şey konuşmaya başladıklarında Quinn bana döndü ve eliyle ağzını örterek dudaklarını kısırdattı. "S ile başlayan şey."

Skylar, bir kez daha yanılmadığını kanıtlamıştı.

59. BÖLÜM

LENNON

“Teşekkürler.”

Uygulama üzerinden hızlıca Uber şoförüne bahşış verdikten sonra bagajdan valizimi aldım. Bugün izinli olduğum için otel yerine evde uyuyup uyumayacağımı sormuştum. Chandler, isteksizce kabul etmeden önce bir süre duraksamış ardından sabah dokuzda kıçımın otobüste olacağına dair söz vermemi istemişti.

Dün Bayan Palma’yla telefon görüşmemiz sırasında eve geleceğimi söylemeyi düşünmüştüm ama sürpriz olmasını istiyordum. Bavulumu ve randaya bıraktıktan sonra anahtarımı kilide yerleştirdim. Babam uyumaya eğilimli olduğu için henüz kalktığını düşünmüyordum ama onu bir an önce görmek istiyordum.

Oturma odasındaki koltukta televizyon izleyen Bayan Palma bir yandan da tığ işiyle ilgileniyordu. Beni gördüğünde, hızla ayağa fırlamadan önce çığlık attı.

“Tanrım!” Koşarak yanıma geldikten sonra kollarını etrafıma doladı “On gün sonra döneceğini düşünüyordum.”

“Sürpriz yapmak istedim.”

“Eh, başarılı oldun. Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin.” Birbiri mizden ayrıldığımızda yüzümü okşadı. “Sen şey görünüyorsun... her şey yolunda mı? Turne nasıl bu kadar erken bitti?”

“Her şey harika,” diye yalan söyledim. “Turne bitmedi. Bu gece Hill crest’teki bir mekânda sahne alacaklar. Bu yüzden Chandler bana bir günlük izin verdi.”

Gülümseyerek beni mutfığa götürdü. “Görünüşe göre o kadar da berbat biri değil.”

Kıkırdadım. “Ah, berbat biri ama Phoenix ve Storm onu ikna...” Ken diimi ele verdiğimi fark ettiğimde konuşmayı kestim. Phoenix ile olan ilişkim kim konusundaki düşüncelerim net değildi. Artık bir ilişkimiz de *yoktu*

Dünkü buluşmanın ardından ben ranzama, o da salona gitmişti. O zamandan beri de konuşmamıştık ki bununla ilgili bir problemim yoktu.

Çaydanlığı suyla doldurdu. "Chandler'ı, Phoenix mi ikna etti?"

Bayan Palma onun hakkında ne zaman bir şey sorsa, ilişkimizin profesyonellik sınırları içinde olduğunu söyleyerek konuyu geçiştirirdim. Ardından da başka bir konudan bahsederdim.

Ona karşı dürüst olmamaktan nefret ediyordum? Evet.

Ama gerçeği sadece o biliyordu ve beni bu işin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuma ikna eden de oydu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

"Pek önemli bir şey değil. Ayrıca sadece Phoenix değil, Storm da ikna etti."

Başını sallamakla yetindi.

"Babam uyanık mı?"

Dolaptan iki fincan çıkardı. "Hayır, hâlâ uyuyor. Dün gece biraz..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı, cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Kötü bir gece olduğunu anlamıştım. Bu da bugünün de yüksek ihtimalle kötü geçeceği anlamına geliyordu. Ona biraz dinlenme fırsatı vermek en iyisiydi.

Fincanlara poşet çay koyarken, "Lennon," diye başladı. "Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Suçluluk hissi göğsümü sardı. "Biliyorum."

Eve döndükten ve Phoenix'i sistemimden attıktan sonra ona her şeyi anlatacaktım. Masaya oturmamı işaret etti. "Benden utanmana gerek yok. Seni yargılamam."

Hem şefkatli tavrı, hem de kelimeleri karşısında gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Bana bir mendil uzattığına göre bu işte pek iyi değildim. "Tatlım..."

"Hayır. İyiyim." Kendimi yatıştırdım. "Neredeyse kötü bir karar verecektim ama en sonunda mantıklı düşünebildim. Phoenix ve benim aramızda hiçbir şey yok."

Bitmişti, geriye bir şey kalmamıştı.

"George nasıl? Son zamanlarda onunla ilgili pek bir şey anlatmadın. Siz ikiniz... hâlâ birbirinizi tanımaya mı çalışıyorsunuz?"

Skylar ve o, oldukça iyi anlaşırlardı.

"Yürümedi."

"Ah, yazık olmuş." Kek kutusunun kapağını açarak ikimiz için de iki dilim kesti. "Tatlı birine benziyordu."

“Öyle. Sadece... bana göre değildi.” Görünüşe göre adi pisliklere ilgi duyuyordum.

“Anladım.” İkimiz için kestiği dilimleri servis etti. “O zaman bana tur neden bahset. Her şeyi duymak istiyorum.”

Ona güvenli konulardan bahsettim.

“Bir arkadaş edindim. Adı Skylar.”

“Ne güzel bir isim. Nasıl biri?”

“Muhteşem. Hem çok güçlü hem de çok akıllı. Onun...” Tabaktaki keki çatalımla parçaladım. “Nişanlısı Josh’tı. Araba kazasında ölen çocuk.”

Eliyle kalbini tuttu. “Ah, ne kadar acı. Hâlâ grupta birlikte turneye çıkmasına şaşırdım.”

“Onu basın danışmanı olarak işe aldılar, bu yüzden orada olmak zorunda. Ayrıca işinde çok iyi. Phoenix... boş ver. Önemli bir şey değil.” Ağzıma bir çatal dolusu kek tıktırarak uzun bir süre çiğnedim. “Babanı nasıl?”

“Nasıl olduğunu az çok tahmin edersin. Bazı günler diğerlerinden daha iyi oluyor ama sağlığı harika. Doktoru kolesterolünün eskisinden çok daha iyi olduğunu söyledi.”

Bu beni gülümsetti. “Ona göz kulak olduğun için sana nasıl teşekkür etmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Bunu yapmaktan memnunum.” Kekinden bir ısırık aldı. “Sanki biraz kuru olmuş?”

Hayır çok lezzetliydi. Muhtemelen büyükanneyle birlikte bir pastane açmaları gerekiyordu. “Mükemmel.”

“Yani Skylar ile tanışmanın dışında, son altı buçuk haftada başka ilginç bir şey olmadı mı?”

Edindiğim *ilginç* tecrübelerin çoğu Phoenix ile ilgiliydi.

“Hayır.”

Gözlerini kırptırdı. “Ah.” Bir şeyler daha söylememi beklediğini fark ederek devam ettim. “Normal bir turne işte. Bilirsin, seks, uyuşturucu ve *rock’n’roll*.” Kekten bir parça daha alarak çiğnedim. “Yine de Memphis’in baba olacağını ve Quinn’in de hâlâ reşit olmadığını düşünürsek, artık bunların da pek olacağını düşünmüyorum.”

“Memphis ve Quinn kim?”

Ah, doğru.

“Memphis grubun baş gitaristi. Gwyneth Barclay’den bir bebeği olacak.”

Yüzü ışıldadı. "Ah, o programa bayılıyorum. Richard sürekli benimle dalga geçiyor ama o benim gizli zevkim. Gerçi Gwen'i pek umursamıyorum."

Skylar bunu duysaydı memnun olurdu. Özellikle de hiç tanımadığı halde, biri ondan bahsettiği anda Gwyneth için geçit töreni düzenlemeye hazır görünen Quinn'i düşününce.

O anda pot kırdığını fark ederek, "Bundan kimseye bahsetme," dedim. "Bebeginin babasının Memphis olduğunu daha dün öğrendik ve resmi olarak duyuruldu mu yoksa hâlâ bir söylenti mi, bilmiyorum."

Skylar bu haberi zamanından önce sızdırdığını öğrenirse beni öldürürdü.

Bayan Palma, dudaklarındaki görünmez fermuarı çekti. "Dudaklarım mühürlü. Peki az önce bahsettiğin şu Quinn kim?"

"Quinn, Phoenix'in..." Çalan kapı ziliyle duraksadım.

"Market siparişim olmalı. Daha kolay olduğu için her şeyi buraya sipariş ediyorum."

"Sana yardım edeyim."

Ayağa kalkacağım sırada başını salladı. "Hayır. Sadece günlük ihtiyaçları aldım. Otur ve dinlen."

Bayan Palma kapıyı açmaya gittiğinde kekten bir parça daha aldım. Phoenix'in sanki buranın sahibiymiş gibi mutfak kapısında belirdiğini görünce öksürmeye başladım.

Bayan Palma, Phoenix'in arkasından, "Misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ben de ondan farklı değildim.

Çaydanlıktan çıkan ısığa benzer sesler, kan basıncımın bir yansıması gibiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Phoenix sırtmakla yetindi.

Bayan Palma'nın büyümüş gözleri aramızda tenis topu gibi hareket ediyordu. Phoenix'e, "Biraz çay ister misin?" diye sordu.

Ben, "Hayır," derken aynı anda Phoenix, "Biraz içebilirim," dedi.

"Sen çay içmezsin."

Yanıma oturdu. "Artık içiyorum."

"Ses kontrolünde olman gerekmiyordu?"

Tabağıma uzanarak kalan keki aldı ve ağzına attı. "Önümüzdeki üç saat boyunca, hayır. Kek güzelmış."

“Teşekkür ederim,” dedi Bayan Palma. “Dün yaptım.”

Lanet olsun. Bayan Palma nezaket konusunda kusursuzdu. Kadın birinden nefret etse bile ona gülümseyerek el sallayabilirdi.

“Onun kekini yemeyi bırak.” Ona başka bir dilim vermeye hazırlanıyor muş gibi görünen Bayan Palma’ya baktım. “Kekini yemesine izin verme.”

Tarifi çalabilir ve bundan bir servet elde edebilirdi.

Kadın, tabağı tezgâhın üzerine bırakarak çayımızla ilgilenmeye başladı.

“Neden buradasın?”

“Seni özledim.”

Bayan Palma elinde tuttuğu kaşığı yere düşürdü. “Bana aldırış etmeyin. Kendi aranızda konuşmaya devam edebilirsiniz.”

Bizi dinlediğinden emindim, bu da konuşmayı kısa tutmam için bir başka sebebi.

“Beni yarın sabah göreceksin.” Neredeyse sandalyenin devrilmesine neden olacak bir hızla kalktım. “Sana kapıyı göstereyim.”

Ayağa kalkarak tıpkı bir ağaç gibi bana tepeden baktı. “Kapının nerede olduğunu biliyorum ama şu anda kullanmayacağım.”

Tanrı aşkına, pislik herif aklını kaçırmış olmalıydı.

“Bunu neden şimdi yapıyorsun?” *Burada.*

“Son on beş saatimizi otobüste geçirdik. Biri bizi duymadan konuşabiliceğimiz bir yer yoktu.”

Bana kalırsa konuşacak *hiçbir* şeyimiz yoktu. Birbirimize söylememiz gereken her şeyi çoktan söylemiştik.

“Gitmen gerek. Anlaşmamızın bittiğini geçen gece açıkça belirttim.”

Keskin mavi gözleri, sanki çözemediği bir bulmacayı incelermiş gibi üzerimdeydi. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Pazar gününe kadar seni mümkün olan her şekilde becermeme izin verecek ve sikimi en sevdiğin hobin buymuş gibi yalayacaksın ama benimle konuşmayacak mısın? Bu nasıl boktan bir şey böyle?”

Arkamdan gelen kırılma sesiyle olduğum yerde sıçradım. Bayan Palma hızla süpürgeyi aldı. “Lanet çay bardağı elimden kaydı.”

Bir delik bulup orada ölmek istiyordum.

Phoenix’in kolunu kavrayarak onu mutfaktan çıkardım ve ön kapıyı götürdüm. “Ne kadar kaba davrandığının farkında mısın?”

Gerçi kabalık Phoenix’in göbek adıydı.

Hırsız’dan sonra.

“Kaba mı?” Gözlerini kıstı. “Asıl kabalık, hiçbir sebep olmadan iki insanın arasındaki anlaşmanın birdenbire tek taraflı olarak bitirilmesidir.”

“Biz sadece yatak arkadaşıydık, Phoenix. Aramızda lanet bir sözleşme falan yoktu.” Parmağımı göğsüne bastırdım. “Ve benim haklı bir sebebim vardı.”

“Saçmalık. Tam da istediğin gibi yaptığım şeyi en sonunda itiraf ettim ve sen beni odadan kovdun.” Yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Bu boktan şeyi asla kabul etmemeliydim. Her şeyi mahvetti.”

“Hayır, *sen* her şeyi mahvettin!”

Phoenix’in arkasından, Bayan Palma’nın kafasının mutfak kapısından görünüp kaybolduğunu gördüm. Ardından kapıyı işaret ettim. “Git.”

“Hayır. Hâlâ on günümüz var.”

“Şu anda izinliyim. Yani *o kadar* kalmadı.”

Oturma odasına geçip koltuğa oturduğunda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “On günümü istiyorum.”

Sırf istediği olmadığı için hırçınlaşan bir çocuğa benziyordu. “Hayır.”

“Kate?”

Başımı çevirerek merdivenleri aceleyle inen babama baktım. “Baba... şey... selam.”

Babam beni kollarının arasına aldı. “İşten erken dönmüşsün.”

“Evet.”

“Oturma odamızda neden bir rock yıldızı var?”

Cidden mi? Bu adam, beni yirmi iki yıldır ölü olan bir kadın sanıyordu ama *Phoenix’in* kim olduğunu biliyor muydu?

Phoenix koltuktan kalktı. “Merhaba.”

Ona uyarıcı bir bakış attım. İstedğim son şey babamın kafasının olduğundan daha fazla karıştırmasıydı.

Boğazını temizleyerek babamın elini sıkı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Babam elini büyük bir hevesle sıkarken, “Eserlerinin büyük hayranıyım,” dedi. “Hiç şüphesiz, bugüne kadar duyduğum en eşsiz seslerden birine sahipsin.”

Şaşkınlık beni olduğum yere çiviledi. Bildiğim kadarıyla babam Sharp Objects’in hiçbir şarkısını dinlememişti.

Phoenix’in dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. “Bunu sizden duymak çok kıymetli, efendim.”

Babamın gözleri ışıldadı. ““Dream On” tüm zamanların en iyi şarkısı. Ben yazmadığım için kıskanıyorum. Kesinlikle dâhice.”

Yanağımın içini ısırdım. Phoenix’in *Steven Tyler* olduğunu düşünmesi ne inanamıyordum.

Phoenix alınmalı mı yoksa gururlanmalı mı bilemiyormuş gibi görüne rek, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ve böylece, içim tekrar suratını dağıtma isteğiyle doldu.

“Tabii. Ne de olsa sana ait olmayan bir şarkının övgülerini almayı se versin.”

“Selam, Don.” Bayan Palma bir tepsi yemekle salona girdi. “Öğle ye meğini hazırladım. Neden yukarı çıkıp ikisinin biraz konuşmasına müsa ade etmiyoruz?”

“Pekâlâ, o tepside yumurta salatası olmadığı sürece kabul.”

Merdivenleri çıkmaya başladılar. “Endişelenme. Sadece hindi ve peynir.”

Arkalarından, “Hemen geliyorum,” diye seslendim. “Phoenix de git mek üzereydi.”

“Hayır, Phoenix *kalıyor*.”

Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. “İyi. Her neyse. Sana tek başına iyi eğlenceler.”

Merdivenlerden çıkmak için arkamı döndüğümde kolumu tuttu. “Kate kim?”

“Annem.”

Bunu beklemediği ortadaydı çünkü olduğu yerde kıpırdandı. Sonra da koltuğa geri dönüp oturdu.

Babam sandviçini yerken ben de odasında ileri geri yürüyordum.

“Çıldırılmış.”

Bayan Palma bana dönmeden önce, “Senden bahsetmiyor, canım,” diye rahatlatmış babamı. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama seni önem siyormuş gibi görünüyor. Yine de bu yaptığı şeyi değiştirmez.”

“Evet, değiştirmez.” Sesim istediğimden çok daha sert çıkmıştı.

Bayan Palma başını sallayarak sandalyesinden kalktı. “Birkaç ayak işini halletmemin sakıncası var mı? Bir iki saatten fazla sürmez.”

Bu kadının hayatı boyunca benden iyilik istemesine gerek yoktu, son suza dek ona borçluydum.

"Elbette hayır." Etrafa bakındım. "Bu sırada yapabileceğim bir şey var mı?"

Omuz silktili. "Pek sayılmaz. Yıkamayı bekleyen küçük bir çamaşır yığını var. Ayrıca kurutucuda da katlanıp yukarı yerleştirilmeyi bekleyen bir başka yığın var."

"Olmuş bil."

Elimi okşayarak, "Markete gidip bir şeyler alacağım," dedi. "Sonra da akşam yemeği için en sevdiğim yemeği hazırlayacağım."

Onu geri çevirmeliydim, benim için gereğinden fazlasını yapmıştı. Ancak harika tavuk dolmasını ve peynirli fırın makarnasını düşünmek bile ağzımı sulandırıyor.

Kapıya doğru ilerlerken, "Teşekkürler," dedim.

Adımları duraksadı. "Alt kattaki misafirimiz yemekte bize eşlik etmeye karar verirse diye fazladan yiyecek almalı mıyım?"

Bu beni sinirlendirmişti. "Kesinlikle hayır."

"Peki o zaman. Biz de açlıktan ölmesine izin veririz." Odadan çıktı.

Bakışlarım, odanın diğer tarafında duran maun ağacından yapılmış piyanoya takıldı. Geçen yıl Bayan Palma ve eşinin yardımıyla babamın stüdyosunu yatak odasına taşımıştık. Böylece ne zaman isterse çalabilecekti, müziği ne kadar çok sevdiğini biliyordum.

Ayrıca müziğin demans hastalarına yardımcı olduğuna dair bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Fakat artık ne eskisi gibi dinliyor ne de çalışıyordu. Korkunç hastalığın ondan aldığı bir diğer şey de buydu.

Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle babama döndüm. "Nasılsın?"

"Yani. Çok daha iyi ya da çok daha kötü olabilirdim." Gözlerini kırıştırdı. "Sen de kimsin?"

Tanıdık bir ağrı göğsümü delip geçti. "Ben..."

Gülümseyerek, "Şaka yapıyorum," dedi. "Kim olduğumu biliyorum."

Ağrı azaldı.

"Sen benim yeni hemşiremsin."

Ve tekrar döndü.

Tepsisini yatağının yanındaki sandalyeye bıraktı. "Sandiviç beni çok yordu. Biraz gözlerimi kapatacağım, olur mu?"

"Olur."

Bayan Palma'ya halledeceğimi söylediğim çamaşırları hatırlatmak babamın odasındaki çamaşır sepetini aldım ve bodrum katına indim.

Çamaşır makinesini çalıştırdıktan sonra kurutucudaki kıyafetleri çıkararak katlamaya başladım.

Bu sabah aptal bir iyimserlikle uyanmış, bugünün iyi olacağını ve kim olduğumu hatırlayacağını düşünmüştüm. Yine de en azından onu görebil miştim. *Eski haliyle tek ortak noktası görünüşü olsa bile.*

Hayal kırıklığının, suçluluk duygusuyla gölgelenmesi uzun sürmedi. Bu babamın suçu değildi. Babam demans hastası olmayı istememişti. Eğer böyle bir şeyin başına geleceğini önceden bilme şansı olsaydı, kalbinin bütününü kırılacağından emindim.

Tıpkı benim gibi.

Annemle ilgili hiçbir anım yoktu. Onu kaybetmişim ve onunla hiçbir zaman tam anlamıyla bir bağım olmayacağını biliyordum. Bunu biliyor olmak fazlasıyla zordu... En çok da yaşayamayacağımız deneyimlerin ve sahip olamayacağımız hatıraların yasını tutuyordum.

Ama babamla durum tam tersiydi. Babam sadece ebeveynim değildi, aynı zamanda en yakın arkadaşım. Aldığım ilk nefesten beri yanımdaydı ve onunla bir ömrü dolduracak kadar çok anımız vardı.

Artık hatırlamadığı anılar.

Anılarımız olduğumuz kişiyi her yönüyle şekillendirirdi ve babamı benzeyen ama babam gibi davranmayan bir adamı görmek, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim türden bir psikolojik işkenceydi. Ne kadar sıkı tutarsam tutayım, en iyi arkadaşım her geçen gün ellerimden kayıp gidiyordu. Ve benim bununla ilgili yapabileceğim *hiçbir şey* yoktu.

Her gece uyumadan önce kızı olduğumu hatırladığı anlar olması için dua ediyordum. Bugünlerde bu anlar çok nadirdi.

Kendime gelmek için birkaç kez temiz havayı içime çektim. Ardından katladığım giysileri yukarı taşımak için sepete yerleştirerek merdivenleri çıkmaya başladım. Bodrum kapısını açtığım anda karanlık ve melodik bu ses kulaklarıma doldu.

Bu sesi nerede duysam tanırdım...

Çünkü benim ruhumdan geliyordu.

60. BÖLÜM

LENNON

O nu öldürecektim.

Kalbim hızla çarparken ve Phoenix son birkaç notayı çalıp şarkıyı bitirirken hızla merdivenlerden çıktım. Bu pisliğin babamın odasına girip kirli parmaklarını onun piyanosu üzerinde gezdirmesi göstermesine inanamıyordum. Üstelik benim şarkımı çalmıştı.

Odaya koşup onu dışarı atmaya hazırlanırken duyduklarımınla olduğum yerde kalakaldım.

“Bu inanılmazdı,” dedi babam. “Sen mi yazdın?”

Kalbim göğsümü delecekti. Phoenix nazikçe, “Hayır,” dedi. “Kızınız yazdı.”

Pişmanlık ve keder göğsümde büyüyüp neredeyse ciğerlerimi sıkıştıracak bir hale geldi. Daha önce babama şarkı yazdığımı söylememiştim. Herhangi bir zaman onunla kıyaslanabilecek bir yeteneğim olduğunu düşünmemiştim ve içten içe, onun da böyle düşüneceğini hissediyordum.

Phoenix'in şarkımı çalmasıyla birlikte yazmayı da tamamen bırakmıştım. *Artık asla öğrenemeyecekti.*

Babamın sesini duyduğumda oraya gitmek için güç toplamaya çalışıyordum. “Bunu Lennon mı yazdı?”

Phoenix derin bir nefes verdi. “Evet, o yazdı.”

İçimde beliren heyecanla birlikte aceleyle odaya girdim. “Baba?”

Gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi. “Selam, Maymun Surat.” Karası karışmış bir halde etrafına baktı. “Senin Dartmouth'ta olman gerekmiyor muydu?”

“Kısa bir tatilimiz var, ben de eve geldim.”

Konuşmadan önce bir süre söylediklerimi düşündü. “Yazdığın şarkı muhteşem.” Kararsızlıkla bana baktı. “Sonlara doğru bayağı edepsizleştin ama bayıldım.”

Burada olduğu için gülsem mi yoksa ağlasam mı, karar veremiyordum
 “Teşekkür ederim.”

“Seninle gurur duyuyorum.” Bakışları benimkilerle buluştuğunda, gözlerinin kenarı gülümsemesiyle kırıştı. “Demek istediğim, seninle her zaman gurur duydum ama bu... sende özel bir şeyler var.”

Yanaklarım utançla kızardı. “Önemli bir şey değil.”

Phoenix piyano koltuğundan kalkarak, “Ses kontrolüne gitmem gerek,” dedi.

Hissettiğim duygular, göğsümde bir sarkaç gibi bir o yana bir bu yana çarpıyordu. Şarkımı çalmasının affedilebilir bir yanı yoktu. Fakat az önce bana aldığım en güzel hediyeği vermişti.

Yanımdan geçerken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Eğilip dudaklarını alnıma bastırduğunda kalp atışlarım hızlandı. Oda dan çıktıktan sonra babam, “Ondan hâlâ hoşlanmıyorum,” dedi.

Boğazımdan çıkan ses, kahkaha ve homurdanmanın bir harmanıydı
 “Ben de öyle.”

Sinirli bir ses çıkardı. “Fakat görünüşe göre tekrar hayatına girmenin bir yolunu bulmuş.”

“Tek sebebi geçici olarak birlikte çalışmamız.” O anda dank etti.
 “Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Bir baba, kızının kalbini kıran adamı asla unutmaz.” Yataktan kalkarken kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. “Yine de haklıymışsın
 Piç kurusunun muhteşem bir sesi var.”

Hem de ne sesi vardı.

Piyanonun önüne otururken yüzünde bir gülümseme daha belirli
 “Ondan bahsettiğimiz yeter. Yazdığın harika şarkıyı senin sesinden duymak istiyorum.”

Koltukta yanına otururken boğazım düğümlendi. “Phoenix benden çok daha iyi söylüyor.”

Ve milyonlarca insan da bunu desteklerdi.

“Bırak da ona ben karar vereyim.”

Karşı çıkmak üzereydim ancak bu âna sahip olmak, kayan bir yıldızı görmek gibiydi. Bir tane daha görebilmemizin garantisi yoktu. Fırsatı değerlendirmeliydim.

Gözlerini kapat.

Phoenix'in sesi bana yol gösterirken gözlerimi sıkıca kapattım ve tuşlara basarak çalmaya başladım. Ve son notaya gelene dek de açmadım.

“Çok güzel,” diye fısıldadı babam. “O kadar güzel ki bu defa küfre bile aldırmadım.”

Gözlerimi devirdiğimde ikimiz de gülümsedik.

Elini benimkinin üzerine yerleştirdi ve sıkıca kavradı. “Özür dilerim, Lennon.”

“Ne için?”

Gözlerindeki hüznün, mideme ağır bir yumruk yememe sebep olacak kadar yoğundu. “Bende ters giden bir şeyler olduğunu biliyorum.” Başını işaret etti. “Tam burada.”

Kalbim paramparça oldu. Olanların tek iyi yanı, demansın farkında olmamasıydı. Gözlerim doldu. Yalan söylemek ya da zaten yeterince zamanımızı çalmış olan hastalık hakkında konuşarak vaktimizi harcamak istemiyordum. Daha önemli şeylerle uğraşmayı tercih ederdim.

“Seni seviyorum, baba.”

Uzarak yanağını öptü. “Ben seni daha çok seviyorum, Maymun Surat. Bunu asla unutma.”

O unutsa bile ben unutmazdım.

“Adını neden Lennon koyduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Çünkü The Beatles’ı çok seviyordun ve John Lennon gelmiş geçmiş en iyi şarkı sözü yazarıydı.”

Gözlerinin kenarları kırıştı. “Evet. Gerçi şu anda benim için ikinci sırada yer alıyor.” Parmaklarını tuşlara yerleştirdi ve “In My Life” şarkısının melodisi odayı doldurdu.

Şarkının altında yatan anlam, hiç olmadığı kadar değerliydi.

Melodinin üzerinden, “Lennon bir müzik dehasıydı,” dedi. “Ama tıpkı hepimizde olduğu gibi onun da kendine güvenmediği anlar oluyordu. Hayal et -hayır kelime oyunu yapmıyorum- ya John onların kazanmasına izin verseydi? Bu dünya için çok büyük bir rezillik olurdu.”

Bakışlarını bana çevirdi. “Güvensizliklerinin ruhuna hayat veren şeyin önüne geçmesine izin verme. Aksi takdirde, bu dünyada kendini asla bir bütün gibi hissedemeden yürürsün... yaşamak bu değildir.”

Söylemesi kolay, yapması zordur baba.

Kaşlarını çatarak iç geçirdiğinde, “Sorun ne?” diye sordum.

“Uyandığımda Phoenix denen adamın neden odamda olduğunu anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyorum.” Düşüncelerinin derinliklerine

dalmış gibi görünüyordu, bir kez daha iç çekti. “Ondan hâlâ hoşlanmıyorum. Fakat belki de içinde iyiliğe dair bir şeyler vardır.”

Kalbim acıyla göğsüme çarptı.

“Bana bir iyilik yap ve babanı biraz neşelendir.” Parmaklarını tuşlarını üzerinde gezdirdi. “Ben çalacağım, sen de söyleyeceksin.”

Böylece öğleden sonramız ve akşamın ilk saatlerini bu şekilde geçirdik. Sonsuza kadar yanımda taşıyacağım hatıralar yaratarak.

Tıpkı eskiden yaptığımız gibi.

Telefonum çaldığında tavuk dolmasının ikinci tabağının keyfini çıkarıyordum. Ekranda yanıp sönen ismin Chandler’a ait olduğunu fark ettiğimde inlememi bastırdım. Patronumun, *gece izninin* ne demek olduğunu bilmemesi hiç şaşırtıcı değildi.

“Üzgünüm, bunu açmalıyım.”

Yeşil tuşa bastıktan sonra telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim?”

“Phoenix’in nerede olduğunu biliyor musun?” diye homurdandı. “Ses kontrolünden beri onu görmedim.”

Fırının üstündeki saate baktım, neredeyse akşam sekizdi ve bu durumu da olması *gereken* tek bir yer vardı.

Sahneye çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı.

“Hayır, bilmiyorum.”

Masadan kalkarken, “Bunun olacağını *biliyordum*,” diye homurdandı. “İşte bu yüzden insanlara izin vermiyorum. Her şey mahvol-”

“Sakin ol.” Sandalyemden kalkarak mutfakta arabamın anahtarlarını aradım. Araba kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Bayan Palma arabanın uzun süre boştta kalmaması için haftada bir iki defa çalıştırıyordu.

“Bana sakın olmamı söyleme. Phoenix *senin* sorumluluğunda ve şu anda ortada yok.”

“Otelı ara ve odasına bakmalarını söyle. Uyuyakalmış olabilir.”

Midemdeki kaslar düğümlendi. *Ya da daha kötüsü olmuştu.*

“Çoktan aradım.”

Siktir.

“Onu bulacağım.” Sesim hissettiğimden çok daha emin çıkmıştı.

“İyi. Açılış sanatçısına sahnede biraz daha uzun kalmasını söyleyeceğim. Ama yemin ederim ki Lennon, eğer önümüzdeki kırk beş dakika içinde alanda olmazsa seni kovarım.”

Cevap vermeme fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

“Özür dilerim.” Mutfak tezgâhındaki çantamı aldım. “Phoenix kayıp.”

Bayan Palma ve eşi endişeyle birbirlerine baktılar. “Bu sık sık olur mu?”

“İlk kez olmadığını söyleyebilirim.”

Bu endişelerini azaltmadı ama şu anda bununla ilgilenemezdim, peşine düşmem gereken bir *rock* yıldızı vardı.

Kapıdan koşarak çıktım. “Sonra görüşürüz.”

Umarım.

Hillcrest küçük bir kasabaydı, bu da tek başına dolaşabileceği pek fazla yer olmadığı anlamına geliyordu. Ve onun gibi bir insanın saklanabilme ihtimali de sıfırdı.

Otel, Phoenix’in odasında olmadığını teyit etmek için üç farklı zamanda aramıştım. Lisemize, büyükannenin evine, bazı yerel mekânlara, açık dükkânlara ve en sevdiği hamburgerciye dahi bakmıştım. Hatta Obsidian’a bile.

Ancak hiçbir yerde yoktu. Arabayı yolun kenarına çekerek başımı direksiyona vurdum. Chandler’ın beni aramasının üzerinden kırk dakika geçmişti ve beş dakika içinde onu bulabilme ihtimalim çok düşüktü.

“Düşün, Lennon. *Düşün.*”

Bu sabah iyi görünüyordu. Israrcı ve saldırgan olması dışında her şey normaldi.

Tırnağımı ısırarak günü zihnimde tekrar ettim. Otobüsten inmiş, davet edilmemesine rağmen evime gelmiş, babam için şarkımı çalmış ve konuşabilmemiz için yanımızdan gitmişti...

Ah Tanrım.

El frenini kaldırarak arabayı yolun kenarından çektim. Babamı parça parça kaybetsem de hâlâ onun gibi harika bir babaya sahiptim ve bu beni şanslı yapıyordu. Phoenix hayatı boyunca harika bir ebeveyne sahip olmanın ne demek olduğunu öğrenememişti. Sevilmenin ya da ilgi görmenin neye benzediğini bilmiyordu. Annesi diğer çocuğu için onu terk ettiğinde, sahip olduğu o sevgi kırıntısı da elinden alınmıştı.

Babamın benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemesi, içindeki bir şeyleri tetiklemiş olabilirdi.

Bayview karavan parkına vardığımda hava kararmıştı.

Hızlıca sağa dönüp bir dizi köhne römorkun yanından geçerken toprak ve çakıl taşları lastiklerin altında çıtırdıyordu. Parkın sonundaki karavanın önünde durduğumda kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Nasıl olduysa karavanlar dört yıl öncesine göre daha da kötüleşmişti.

Phoenix'in sırtındaki kaslar, koyu renkli tişörtünün altında kasıldı ve iki kolunu da karavanın önüne dayadı. Sanki tüm gücünü kullanarak karavanı sonsuza dek hayatından çıkarmak istiyordu.

Verandada duran büyük votka şişesini fark ettiğimde gerildim. Yaklaştığımda şişenin açılmamış olduğunu gördüm.

Henüz.

Basamakları çıkarken ayaklarımın altındaki eskimiş merdivenler gıcırdadı.

"Git buradan."

Ses tonu sert ve uyarı doluydu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Söylenecek bir şey olduğundan da emin değildim. Sadece şu an burada yalnız kalmasını istemiyordum. Elini tuttum, sanki onu yakmışım gibi aniden geri çekti. "Defol git buradan."

Bu defa ses tonu ölümcüldü. *Tehditkârdı.*

Yine de duymazdan geldim. Gitmek için herhangi bir hamlede bulunmadığımı fark edince, "Lanet olsun," diye kükredi. "Sağır mısın? Sıkık arabana bin ve git."

Sesimi bularak, "Hayır!" diye bağırdım.

Soğuk bir kahkaha attı ve sesi iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. "O halde en az annem kadar aptalsın."

Yumruğunu karavana geçirdiğinde irkildim.

"Phoenix."

Yüzündeki alaycı gülümseme öldürücüydü. "Sorun ne, bebeğim? Korktun mu? Yoksa ipucunu yakalayıp kaçman için ortalığı biraz daha mı dağıtmam gerekiyor?"

Duruşumu bozmadım. "Elinden geleni yap."

İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde, belki de aptalca davrandıyordum ama bir şekilde içgüdülerime güveniyordum.

O sınırı aşmayacaktı.

Boğazından yükselen bir hırıltıyla bana doğru koşarken, beni yere sürmeye hazır öfkeden bir duvarı andırıyordu. Son anda durdu ve karavana dönerek tekme attı. "Siktir git."

Sahip olduğu her şeyle beni itmeyi deneyebilirdi ama kımıldamayacaktım. Kafasındaki şeytanları beslemeyi reddediyordum. Bunu yapmamı ne kadar isterse istesin.

"Neden? Sırf seni buna inandırdığı için değersiz olduğun saçmalığını destekleyip işini kolaylaştırayım diye mi? İçeri aldığın herkesin onun yaptığı gibi seni terk edeceğine inanman için mi? O gece dikkatsiz davranıp korkunç bir hata yaptığın için hayatının geri kalanında acı çekmeyi hak ettiğine inanman için mi? Tüm bu saçmalıklarınla siktir olup gidebilirsin. Kalıyorum."

O kadar çok yaklaştı ki neredeyse burun burunaydık. "Kovuldun."

Bunun beni korkutacağını mı zannediordu? Chandler her hafta rutin olarak beni kovmakla tehdit ediyordu.

"Umurumda değil." Parmağımı göğsüne bastırdım. "Beni fiziksel olarak zorlamadığın sürece hiçbir yere gitmiyorum." Gözlerine bakarak devam ettim. "Bu yüzden, devam et Phoenix. Yap hadi."

Hayvanat bahçesindeki açlıktan ölmek üzere olan bir kaplanı dürtmekten bir farkı yoktu. Fakat ona kanıtlamam gereken bir nokta vardı. Elbisemi avuçladı ve sanki bezden bir bebekmişim gibi beni kendine çekti. Vücudu, öfkesinin gücüyle titriyordu. "Sana söyledim, sana asla zarar vermem."

Beni o kadar hızlı bıraktı ki geriye doğru sendeledim.

Phoenix daha önce hiç görmediğim kadar sinirliydi, yine de *böyle* bir şey yapmazdı.

"Yapmayacağını biliyorum çünkü sen o değilsin."

Karavana tekmeledi. "Öyle mi? O zaman neden beni de terk etti?" Karavana tekrar sertçe vurdu ve ardından bir yumruk indirdi. "O halde neden *beni* seçmedi?" Boğazından acı dolu bir ses çıktı. "Neden beni *onunla* bıraktı?" Karavana bir kere daha sertçe vurduğunda derisi yarıldı ve eklemelerinden kan sızmaya başladı. "Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Ona gerçeği söyledim. "Seni terk etti çünkü bencildi. Baban öylesine zavallıydı ve kendinden o kadar çok nefret ediyordu ki bu dışarı taşarak sana sıçradı." Elimi sırtına bastırdığımda titrediğini hissedebiliyordum. "Ama bunların hiçbirini hak etmedin. Onların şeytanlarının senin şeytanlarına dönüşmesine izin verme."

Babam bu sabah bana, güvensizliklerimin ruhuma hayat veren şeylerin önüne geçmesine izin vermememi söylemişti. Geçmişini düşününce, Phoenix'in de aynı şeyi yapması gerekiyordu.

Göğsü şişti ve arkasına döndü. O kadar incinmiş görünüyordu kalbim paramparça oldu. Kollarımı etrafına doladım. İkimiz de verandaya yığılırken ona hayatım boyunca hiçbir şeye sarılmadığım kadar sıkı sarılıyordum.

Elbisemin arkasını avuçlarken yüzünü boynuma gömdü. Tutuşumu sıklaştırdım. "Onların kaybı." Çünkü annesinin haklı olduğu bir konu vardı, Phoenix *rara avisti*.

Ancak bu ne onun ne de Phoenix'i terk ettiği canavarın başarısıydı.

Bu tamamen Phoenix'e aitti.

Karavanın içinde yaşanan şiddeti, o küçük çocuğun ağlayarak birilerinin onu sevip, onunla ilgilenmesini dilediği zamanları düşündükçe yüreğim parçalandı. Babasının, buna layık değilmiş gibi hissettirdiği o zamanları....

Ama Phoenix, küllerden doğmuştu.

"O pislik seni yok etmeye çalışsa da başaramadı. Çünkü sen onun olabileceğinden çok daha güçlüsün. Burada sıkışıp kalacağını ve hayatının geri kalanını onun kurbanı olarak geçireceğini düşündü fakat sen ona yarıldığını kanıtladın." Ensesini kavrayarak dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "*Sakin* şimdi kazanmasına izin verme."

Gözlerini kapattı ve sanki sözlerim vücuduna saplanan kurşunlarmış gibi titredi. "Lennon?"

"Efendim?"

"Arabana git. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Ayağa kalkarak dizimdeki toprağı silkeledim. "Tamam."

Gözlerim o kadar yanıyor ve ellerim o kadar titriyordu ki arabaya giderken telefonum elimden düştü. Chandler'ı arayabilmek için yerden geri aldığımda gırtlaktan gelen bir ses havada yankılandı.

Arkama döndüğümde Phoenix'i gördüm. Sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi iki büklüm halde titriyordu. Kalbim, olduğu yerden fırlayıp ona doğru kanatlanmak istemiş gibi göğsümü tekmeledi. Onu tanıdığımı dan beri içine attığı şeyleri hep bilmek istemiştim. Ve şimdi buna en ön sıradan tanık oluyordum.

Saf bir işkenceydi.

Telefonum çaldı ama meşgule attım. Ona doğru koşmak istesem de kendisiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Sadece acısının kalbimi line

lime etmemiş olmasını isterdim. Kendi gözlerimle yerle bir oluşuna tanık olmak beni düpedüz öldürüyordu.

Ayağa kalktığı sırada, "Siktir git," diye homurdandı. Sigarasını dudaklarına yerleştirirken göğsü aldığı derin nefeslerle yükselip alçalıyordu.

Ve sonra votka şişesini aldı. Kapağı açtığı anda midemdeki tüm sıvı ağzıma geldi. Onu durdurmak için dudaklarımı araladığı anda votka şişesini pencereye vurarak camı kırды. Şaşkınlıkla onu izlerken votkanın birazını kırık pencereden içeri, geri kalanını da dışarıya dökmeye başladı. "Ne yapıyor..." Çakmağını yakıp yere bıraktığında kelimeler boğazımda takılı kaldı. Parlak turuncu alevler, saniyeler içinde karavanı tutuşturmuştu.

Siktir.

Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra kalanını alevlere attı.

İçimde yükselen panikle ona doğru koşarak, "Hadi!" diye bağırdım. "Gitmemiz gerek!"

Sesimle birlikte hızla merdivenlerden aşağıda indi ve bana doğru yaklaştı. Ortada buluştuğumuzda eline uzandım ama o yüzümü kavrayarak dudaklarımızı birleştirdi. Öpücüğü o kadar derin, o kadar yoğundu ki dizlerimin bağı çözüldü.

Kalçalarımı kavrayarak ağzımı talan etti. Kanımı ısıtıp başımı döndüren bir ateşle dilini benimkinin üzerinde kaydırды. Beni o kadar uzun süre öptü ki... ne dudaklarımın morardığını ne de geri geri gittiğimizi fark edecek zamanım olmamıştı. Sırtım arabamın kaputuna yaslandığında elini boğazıma doladı ve dişleriyle altdudağımlı çekıştırerek titrememe sebep oldu.

Arkasındaki alevler giderek büyüdü. "Yangın va-"

Boştaki eliyle iç çamaşırımı yana çekerken iki parmağını içime soktu. Saldırısı karşısında nefesim kesildi ve parmaklarının etrafındaki kaslarımı sıkıştırdım. Ona duyduğum ihtiyaç, diğer tüm hislerime ağır basmıştı.

Gözlerim geriye doğru kaydı, beni parmaklarıyla kendimden geçene kadar becerirken soluk soluğa kaldım. Yaklaşmakta olan orgazmın işaretleri, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalçalarımı avucuna doğru itmeme sebep oldu... ta ki parmaklarını içimden çıkarana kadar.

"Lütfen," diye inledim.

Dişlerini kulağıma geçirdi. "Hayır. Eğer boşalmak istiyorsan bını sı kimin üzerinde yapacaksın."

Arzu ve ihtiyaç tıpkı bir rüzgâr gibi içimde eserken bacaklarımı mümkün olabilecek şekilde ayırdım. Aletini içime gömmeden önce kemer tokasının ve fermuarının sesini belli belirsiz bir şekilde duydum.

Dudaklarım aralandı, o beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken dudaklarına doğru soludum. Ağzından boğuk bir ses çıktı, boynumdaki tutuşunu sıklaştırdı. Kaputa yaslanan bedenimi o kadar acımasız bir şekilde beceriyordu ki hissettiğim zevkle acı, aynı orandaydı.

Ellerimi pantolonunun içine sokarak onu daha da derine almak için tırnaklarını kalçasına sapladım. Buna karşılık göğsünden bir hırıltı yükseldi, dudakları tekrar saldırıya geçti. Bu defa öpücükleri muhtaç, dağınık ve şiddetliydi.

Çok fazlaydı. Her yalayı, her dokunuşu ve kendini içime her itiş aramızda oluşturmaya devam ettiğim duvara bir darbe indiriyordu. Dilimi emip acımasızca aletini içime itmeye devam etti. Benden istediği her şeyi çekip aldığı anda bedenim jöle kıvamına gelmişti.

Boynuma doğru inleyerek kalçamı daha sert bir şekilde kavradı, iz bırakacağından emindim. *Yine de onları istiyordum.*

Geri çekilip aletini tekrar içime iterken yüzü kasıldı. Zevkten ağlama sebep olacak bir noktaya çarptığında, boşalmama az kaldığını anladım. Yakıcı bir zevk dalgasıyla sarsıldığımda çaresizce kalçalarımı oynattım ve kendimi ona doğru iterek onunla yarı yolda buluştum.

Bizi birinin izliyor olabileceği de insanların ne düşündüğü de umurunda değildi. İçimdeyken ne kadar iyi hissettirdiği dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Bağımlılık yapıyordu. Kendime engel olmadan peşinde koştuğum bir uyuşturucu gibiydi. Beni, eskiye dönmeyi asla istemeyeceğim kadar kendimden geçiriyordu.

Vücudum kasıldı ve boğuk inlemelerim uzaktan gelen siren sesleriyle karıştı. O kadar şiddetli boşaldım ki orgazmımın kalıntıları Phoenix'in üzerine damladı.

Kasları gerildi. "Sikeyim." Mavi gözleri karardı, parmakları çenemi kavrarken hâlâ içimde olan aleti seçirdi. "On günüm daha var."

İçime boşaldığında, "On gün," diye soludum. "Ama sadece bu kada..."

Dişlerini boğazıma geçirdiğinde, boğazımdan bir çığlık koptu. Ardından acıyı yatıştırmak için tenimi emdi ve izini bıraktı.

Gözlerimi kapatıp etrafımızdaki alevlerin yaydığı titrek ışıkla bizi küle çevirmesine izin verdim.

61. BÖLÜM

PHOENIX

ennon'ın dudaklarından çaresiz bir inleme döküldü. "Ah, Tanrım."

— Meme ucunu sıkarak, "Sessiz ol," dedim ve kendi inlememi bastırarak göğüslerini kavradım. "Duvarın diğer tarafında Chandler'ın odası var." Dudaklarımı boynunda atan nabızda gezdirdim. "Sana yapacağım tüm o ihlaksız şeyleri duymasını istemeyiz, değil mi?"

İstese de duyamazdı, şerefsiz herif ölü gibi uyurdu.

Yüzündeki açlık, ortaya çıkan savunma mekanizmasıyla gölgelendi. "Ama konuşan *sensi...*"

"Uslu bir kız olmazsan yaptığım şeyi bırakacağım."

Herkes otobüste uyurken Lennon'ı gizlice salona sıvışmaya ikna etmeyi başarmıştım. Hazır buradayken biraz eğlenmek istiyordum. Elimi külotunun içine sokarak parmaklarımı iç çamaşırının nemli ağında gezdirdim. Dudakları aralandı ve göğsü kalkarken memelerini bana doğru itti.

Başımı eğdim ve ince tişörtünün üzerinden meme ucunu emip iç çamaşırını yana çektim. Parmaklarımı pürüzsüz amının kıvrımlarında gezdirip ona sataşırken dudaklarından bir inleme döküldü.

"Eğer bir daha ses çıkarırsan o ağız sikimle doldururum. Böylece sessiz olmaktan başka çaren kalmaz."

Bu fıkre karşılık Lennon'ın nefesleri hızlandı ve aletim seğirdi. Fakat onunla oynamayı henüz bitirmemiştim. Sadece sekiz günümüz kalmıştı. tek bir günü bile boşa harcamak istemiyordum. Bu düşüncenin göğsümü nasıl sıkıştırdığını görmezden gelerek dizlerimin üzerinde çöktüm ve burunumu bacaklarının arasına gömerek kokusunu içime çektim.

Eli başıma uzandı. "Pho..."

Dişlerimi şortunun üzerinden amına geçirdiğimde sıçradı. İç çamaşırını çıkarırken, "Bu son uyarım," dedim. "Uslu olacak mısın?"

İç çamaşırını tekrar yukarı çekti. Gözlerini kısıp, "Kıyafetlerim *dutacak,*" der gibi dudaklarını kıpırdattı. "Ya içeri biri girerse?"

Lanet olsun. Aklımdaki şeyi böyle gerçekleştiremezdim. Tenine dokunmam gerekiyordu, tercihen her bir santimine. Lennon'ın, bana tüm gücüyle karşı koyacağını biliyordum. Yine de söz konusu amı ve diğer şeyler olduğunda lanet olası bir canavara dönüşüyordum ve bu yüzden uzlaşmaya hazırdım.

Tangasının ipini çekiştirdim. "Çıkar."

Başını iki yana salladı.

Velet.

"İyi." Şortunu ve tangasını yana doğru çekerek amına bir öpücük konurup doğruldum. "O halde boşalamayacaksın."

Gözlerinde beliren buz gibi bakışla üzerindikileri çıkardı.

Ardından dizlerinin üzerine çöktü. Dudaklarını büzerek eşofmanımın lastiğini çekti ve aletim hevesle dışarı çıkarak karnıma çarptı. Avucunu ya layarak kısa bir süre sikimi sıvazladıktan sonra dudaklarıyla ucunu kavradı

Siktir. O kazanmıştı.

Daha doğrusu, ben kazanmıştım. Atkuyruğunu yumruğuma dolayarak aletimi yüzüne doğru ittim ve daha fazlasını alması için onu zorladım. Sikim o kadar derindeydi ki öğürmesine karşılık inledim. Boğazını gevşetmeye çalışırken gözlerinde arsız parıltılar belirdi ve bana, *Meydan okumu kabul edildi*, der gibi baktı.

Tanrım.

Hayalarımı tuttuğunda soğukkanlılığımı yitirmiştim. Her ne kadar harika hissettirse de içinde bulunduğumuz irade savaşına bir son vermem gerekiyordu. Sadece arkadaş olmamız gerektiğine karar veren Lennon'dı ve sekiz gün sonra da buna son verecekti. Bu saçmalığı yatak odasında da sürdürmesine izin vermeyecektim.

Burası *benim* bölgemdi.

Atkuyruğunu çekerek ıslak bir sesle aletimi ağzından çıkardım. Sikimini yakalayıp dudaklarını tekrar etrafına sarmaya çalışması tapılasıydı.

"Ayağa kalk. *Hemen.*"

Sesimin sert tonu istediğim etkiyi yaratmış olmalıydı ki itiraz etmeden ayağa kalktı. Anında kalçalarını kavrayarak vücudunun ön kısmını duvara ittim. Böylece çıplak ve dolgun kıcı, tüm ilgiyi üzerine toplayacak şekilde öne çıktı.

Tişörtünü yukarı ittim, manzaramı kapatıyordu. "Şu lanet şeyi gözümün önünden çek."

Diz çöktüğümde yumuşak teni ürperdi. Daha önce hiçbir şeye böyle tapmamıştım. Fakat şu anda, *bunun* için lanet olası bir tapmak bile inşa edebildim.

Kadınlarda her zaman kıçtan hoşlanırdım ve Lennon, bu zamana kadar gördüklerimin en iyisine sahipti. Büyük, dolgun ve kıvrımlıydı. Kahrolası derecede mükemmeldi.

Dişlerimi tenine sapladığımda inledi ve onu uyarmak için kıçına bir tokat attım. Sikim, avucumun arasında seçiyordu. "Kapa çeneni."

Omzunun üzerinden bana nefret dolu bir bakış attı. Sırıtarak kıçını sıkıttım ve kıçının yanaklarını ayırdım. "Öpüp iyileştirmemi ister misin?"

Hızla beni uzaklaştırmaya çalışsa da sadece daha çok sinirlenmeme sebep olmuştu.

Sesimdeki alaycı tondan artık eser yoktu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı.

Bir şey vardı.

En kötü senaryoyu düşünmek istemiyordum ama bana hiç ipucu vermiyordu. "Biri seni incitti mi?" Sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışsam da pek becerememişim. Eğer biri, ona tek bir sıkık parmağını bile sürdürseyse hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeye hazırdım.

"Hayır."

Tek kelimelik cevabı öfkemi yatıştırmadı. "Anlat."

"Kimse beni incitmedi." Bana bakarken yüzü hafifçe kızardı. "Sadece... daha önce kimse... bilirsin."

"Kıçınla oynamadı mı?"

Sessizliği bunun doğru olduğunu gösteriyordu. Sikim partiyi başlatmaya hazır bir şekilde tekrar harekete geçti. Yine de Lennon hâlâ temkinliydi.

"O koca aletini kıçıma sokmana izin vermemin imkânı yok. Rektumumun* kıçımdan sarkmasını falan *istemiyorum*."

Elimde olmadan güldüm. "Rektumun kıçından sarkmayacak, Hayran Kız." Seksin sert olmasından hoşlanırdım ama arka deliğini aşındıracak kadar da değildi.

Bebeksi kahverengi gözleri panikle büyüdü. "Aletini kıçıma sokma." Yutkundu. "*Lütfen*."

"Madem o kadar nazikçe sordun..."

O güzel yüzündeki tüm renk çekilmişti. "Ciddiyim, Phoenix."

* Kalın bağırsağı anüse bağlayan son kısıma denir.

"Kıçına sikimi sokmayacağım, anladım." Kalçasını öptüm.

En azından bugün.

Yine de bu, onu yavaş yavaş alıştırmayacağım anlamına gelmiyordu. "Eğil."

"Hangi kısmını anlamadı..."

Büyük bir güçle kıçını kavrayarak onu kendime çektiğimde, kollarını duvara dayayıp kıçını havaya dikmekten başka bir çaresi kalmadı. Parmaklarımdan birini açığındaki amında gezdirdim. O kadar ıslaktı ki teni parlıyordu.

Kaygan tenine karşı fısıldarken sesim pürüzlüydü. "Bana güven." Ar-
dından tüm ilgimi dokunulmaya alışık olan deliğine vererek dilimi içine
soktum. Tatlı amını esnetip dilimle becerirken inleyerek adımı söyledi.
Sıcak ve ipeksi duvarları dilimin etrafında kasılıyordu. "Siktir."

Arkasından eğilerek amının tadını çıkarmaya devam ettim. Kendini
ağızıma iterek inledi. "Sakin durma."

Sessiz olması gerektiğini hatırlatmak için onu ısırdım ama bunu umur-
samayacak kadar kendini kaybetmişti.

Tam da olmasını istediğim gibi.

Parmaklarımı öne uzatarak şişmiş klitorisini ovdum ve hamlemi de-
ğiştirerek dilimin ucunu, diğer deliğinin etrafında gezdirdim. Bir anlığına
gerildikten sonra olanlar oldu.

Çaresiz bir inleme dudaklarını terk ederken küfretmeye başladı. Nere-
deyse boşalmak üzere olduğunu anlamıştım. Hareketlerime aynı hızda de-
vam ederek parmaklarımı ve dilimi kasılmış deliğinin etrafında döndürdüm.

"Ah, Tanrım." Elini arkaya uzatarak saçımı kavradı ve yüzüme doğru
kıvranmaya başladı. "Öleceğim."

Hayır, *boşalacaktı.*

Öyle de oldu. O kadar güçlü bir şekilde boşaldı ki sıvıları avucum-
dan aşağıya damladı. Kendini toparlaması için bir saniye verdikten sonra
kolumu beline dolayarak onu koltuğa götürdüm. Yanıma oturmak için
bir hamle yaptığında engel olarak onu kucağıma çektim. Lennon, buraya
girdiği andan beri benimle savaşıyordu. Söyledikleri ve yaptıkları doğrul-
tusunda hareket etse iyi olurdu.

"Bu gece tüm kontrolün elinde olmasını istemiştin." Eşofmanımı aşağı
çekerek aletimi dışarı çıkardım. "Şimdi ikimiz de boşalana dek becer beni."

Dudaklarını yalayıp ata binermiş gibi üzerime oturdu. Beni milim mi-
lini içine almaya çalışsa da ben sabırsız pislüğün tekiydim.

Kalçalarımı kaldırarak ikimizin de inlemesine neden olacak bir hamleyle kendimi ona doğru ittim. Destek almak için elini göğsüme yerleştirdiğinde, gözleri kapandı. Acele etmesi için dayanılmaz bir istek duyarak kıcını tokarladım.

“Üzgünüm... Ben sadece... Bir saniyeye ihtiyacım var.” Ürperdi. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

Bu sözleriyle birlikte tüm gece boyunca dayanabilme umudum yerle bir oldu. Yavaşça hareket etti ve kalçaları ağır bir tempo eşliğinde daire çizdi. Hem harika hissettiriyordu hem de işkence gibiydi.

Boğazını emdim. “Saçlarını aç.”

İsteğim ikimizi de şaşırtmıştı, yine de itiraz etmeyip saçındaki tokayı çıkardı. Saçları, parlak siyah tellerden oluşan bir nehir gibi sırtından aşağı süzülüyordu. Ona baktım, parmaklarımı arasında gezdirdiğim saçları ipek gibiydi.

Güzel yüzü küçük ter parıltılılarıyla ışıldıyordu, dudakları pembe ve şişti. İri gözleri arzuyla kapanmıştı. Bu kız nasıl olur da mükemmel olmadığını düşünebilirdi ki? Aklım almıyordu.

Tel örgüler ciğerlerimi sardı ve hava almamı zorlaştırdı. Onu kaybedeceğimi bilmekten daha kötü bir şey varsa, o da şanslı piçin tekinin bir gün ona sahip olacağını bilmektir.

Parmakları nazikçe bileğime dolandı. “Çok dikkatli bakıyorsun. Ne oldu?”

Dişlerimi sıkarak toparlanmak için kendimi zorladım. “Tanrı aşkına, Hayran Kız. Beni becerecek misin yoksa önümüzdeki on yıl içinde ikimizin de boşalabilmesi için kontrolü ben mi ele almalıyım?”

Bana doğru eğilerek dudağımdaki piercingi ısırды. “Göt herif.”

Ukalaca gülümseyerek, “Seninkiyle oynamak hoşuma gitti,” diye karşılık verdim.

Bakışlarını benimkilerle buluşturarak kalçalarıyla bir daire daha çizdi ve ağzımdan kısık bir inleme kaçtı.

Bir elimle kıcını kavradıktan sonra diğer elimi tişörtünün altına kaydırarak memelerini sıktım. Hızını arttırmasıyla birlikte nabzımı hızlandı. Elimle kıcını sıkıştırdım.

“Yakınım,” diye fısıldadı.

Biliyordum. Kasılmalarını hissedebiliyordum. Bu hem iyi hem de rahat hissettiğini gösteriyordu.

Ortaparmağımyı dudaklarına doğru uzattım. “İslat.”

Anlam verememiş olsa da ağzını açarak isteğimi yerine getirdi. Yeterince ıslanmıştıktan emin olduktan sonra parmağımı ağzından çıkararak kıcının arasına kaydardım.

Gözleri keskinleşti ve hareketsiz kaldı. "Phoenix..."

Daha önceden söylediğim şeyi tekrar ettim. "Bana güven."

Girişine ulaştığımda, dar deliğinin etrafında belirsiz bir daire çizdim ve bu duyguya alışması için ona zaman tanıdım. Titrek bir nefesin ardından hareket etmeye başladı. Hoşuna giden bir ritim bulduğunda gözlerini kapattı ve ben de parmağımın ucunu içine ittim.

Hareketlerinin hızlanmasıyla parmağımı biraz daha soktum. "Nasıl hissettiriyor?"

Kesik bir nefesle, "Farklı," dedi. "Kötü anlamda değil." Yüzü zevkle buruştu. "Hoşuma gitti gibi."

"Güzel." Dudaklarım kıvrıldı. "Şimdi çeneni kapat ve sikime boşal."

Kolunu boynuma sararak kendini sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi. Bunu her yaptığında parmağımı biraz daha içine soktum. Ta ki ilerleyebileceğim bir yer kalmayana kadar.

Nefesleri düzensizleşti ve bedeni benimkinin üzerinde kıvrıldı. "Boşalacağım."

Tanrım, evet.

Lennon'ın bunu yapış şeklini seviyordum. Dudakları O şeklini alıyor ve kasları sanki derin bir konsantrasyon içindeymiş gibi çatılıyordu. Ağzından kısık bir inleme kaçtı ve sıvıları hayalarımın altına damlarken beni mengene gibi sıkıştırdı.

Nefessiz bir şekilde üzerime yığıldı. "Sen boşalmadın."

Kendi ihtiyaçlarıma odaklanamayacak kadar çok ona odaklanmakla meşguldüm. İtiraf etmeliydim ki başka bir kadınlayken böyle olmuyordu.

Sadece onunlayken böyleydi.

Dişlerini kulakmememe geçirdi. "Seninle ilgileneneceğim."

Beni hızlı ve öfkeli bir şekilde becermeye başladığında sıcak, beyaz bir sıvı hayalarımın altına damladı. Sanki içimdeki her bir meniye boşaltmayı kendine görev edinmişti.

"Lanet olsun."

Tenim ısındı ve bedenlerimizin birbirine çarpma sesi odada yankılanıyordu. Başım geriye doğru düştü. Karnımdaki kaslar kasılırken sikim seğiriyordu. Lennon, başımın arkasını kavrayarak dudaklarımı birleştirip bana istediğimi verdi.

İhtiyaç duyduğum şeyi.

Saçlarını kavrarken dilimi ağzına soktum ve onu nefesini kesecek kadar şiddetle öptüm. Göğsüme yaslı kalbi, tenime karşı bir davul gibi çatıyordu. O da bana karşılık verip aynı şiddetle benimle öpüştü. Ağzına doğru inleyerek içine boşaldım.

Tatmin olmuş bir şekilde iç çekerken üzerime yığıldı. “Artık uyumakta bir sorun yaşayacağımızı düşünmüyorum.”

Uyku aklımdaki son şeydi. Az önce olanlar sadece bir ön sevişmeydi. Uzun kirpikleri tenimin altında titreşti. “Şey... Phoenix?”

“Evet?”

Keyifli bir ifadeyle bana bakarak, “Parmağın hâlâ kışımın içinde,” diye cevap verdi.

Dudaklarım yavaşça kıvrılırken sııttım. “Biliyorum.”

İşte tam o anda kafama dank etti. Bana bedeniyle güveniyor olabilirdi. *Ama kalbiyle güvenmiyordu.*

62. BÖLÜM

LENNON

A nlamıyorum,” dedi Quinn. “Gwyneth hakkında konuşmam neden kötü olsun ki?”

Lanet. Olsun.

Kendime bu işe karışmayacağımı söylemiştim ama dün Kuzey Carolina’ya gittiğimiz sırada Quinn, Gwyneth’in ne kadar güzel ve mü kemmel olduğunu söyleyip durmuştu. Ayrıca sosyal medyadaki herkesin, Memphis ve onun bebek sahibi olması hakkında *ne kadar* heyecanlı olduklarını eklemeyi de unutmamıştı. Bir saatimiz resmen böyle geçmişti.

Skylar saklamak için uğraşa da ranzaya döndüğümde beni karşılayan kırmızı ve şiş gözler, bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Onu teselli etmeye çalışmışım. Fakat o, banyoya koşarak kapıyı arkasından kilitlemişti. Storm onu, yatağına işemekle tehdit edene kadar da oradan çıkmamıştı.

Yasak ve saklı hisler beslediği adamın, başka birinden bebek sahibi olmasını izlemek yeterince kötüyken Quinn’in her iki saniyede bir lanet hançeri çevirmesine gerek yoktu.

Perde arkasında olanlardan haberdar olmadığı için amacının bu olduğunu biliyordum. Tanrım, ben bile çoğu detaya hâkim değildim. Onunla bu konu hakkında konuşmak yeterince zordu.

“Kötü demedim.” Yataktan kalkarak otel odasında dolaşım. “Kötü değil. Kimi istiyorsan onu sevebilirsin.”

Quinn’in idolünden nefret etmesine sebep olacak o zalim kız rolünü oynamaya çalışmıyordum. Sadece arkadaşımın artık incinmesini istemiyordum.

Quinn sakızını patlattı. “O zaman sorun ne?”

“Sadece... Gwyneth ile ilgili çok konuşuyorsun.”

Bana çok kötü bir günah işlemişim gibi baktı. “Çünkü o *Gwen*. Herkes onun hakkında konuşur. Ayrıca Memphis onunla evlenecek, yani...”

“Dur bir dakika. Memphis onunla evlenecek de ne demek?”

Adam, bebeğin babası olduğunu daha *geçen hafta* öğrenmişti.

“Boş ver.” Isık çalarak pencereden dışarı baktı. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Bu da kesinlikle bir şey *biliyor* demekti.

Ellerimi kalçalarımaya yerleştirerek ona baktım. "Dökül."

Sesini alçalttı. "Pekâlâ. Memphis ve Storm'un yaptığı ve benim kulak misafiri olduğum konuşmaya göre Gwen'in basın danışmanı bir an önce Memphis'in o soruyu sormasını istiyor. Eğer evlenme teklifi etmezse bunun Gwen için kötü görüneceğini düşünüyorlar."

Ah, Tanrım.

Devam ederken nefes almak için bile durmadı. "Memphis de bunu yapmak istiyor çünkü çocuk sahibi olacaklar." Gözlerini devirdi. "Her ne kadar Storm ona bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiş olsa da."

Storm'a tüm kalbimle hak veriyordum.

Bütün bunlar zavallı Skylar için zaten kötüydü, şimdi daha kötü bir hal alacaktı.

Bu da Quinn'in Gwen'e duyduğu hayranlığı biraz azaltması için ihtiyaç duyduğum bir diğer sebepti. Altı gün sonra gidiyordum. Quinn taraftar kız moduna geçtiğinde müdahale edemeyecektim. Ya da o sırada Skylar'ın yanında olamayacaktım.

"Beni dinle, Quinn. Gwyneth hakkında bu kadar çok konuşmayı bırakman gerekiyor."

Öfkeyle iç çekti. "Neden?"

Ah. Gerçek nedeni söylemeden nasıl anlamasını sağlayabilirdim ki?

"Bazen insanlar birbirileriyle iyi anlaşılamazlar ve başka birinin, önlerinde durmadan o kişi hakkında konuştuğunu duymak... biraz sinir bozucu olabilir."

Ağzı şaşkınlıkla aralanırken, "Gwen'i sevmiyor musun?" diye sordu. "Kim *Gwen'i* sevmez ki?"

Hay aksi.

"Şey... yani..."

"Ben sevmiyorum." Phoenix odalarımızı birbirine bağlayan kapıdan içeri girdi. Beni kurtarmaya geldiği için onu öpebilirdim.

Quinn öfkeyle abisine döndü. "Neden? Sana ne yapmış olabilir ki?"

Phoenix kollarını göğsünde birleştirerek, "Züppe bir kaltak," dedi. "Ayrıca çok sahte."

"Değil." Quinn ayağını yere vurdu.

"Etrafta kameralar olmadığı zaman onunla konuşmayı dene." Bakışları sertleşti. "Bu yüzden, hepimize bir iyilik yap ve onun hakkında konuşmayı kes. Bu ürkütücü ve sinir bozucu."

Quinn'in yüzü asıldığında, "Phoenix," diye tısladım.

Haksız değildi ama bu kadar kaba olmasına da gerek yoktu. Yine de o Phoenix'ti.

Yüzü pişmanlıkla kaplanırken Quinn'in saçlarını okşadı. "Hadi ama ucube. Yan tarafta waffle dükkânı var. Sana kahvaltı ısmarlayayım."

Bu Quinn'in ilgisini çekmişti ama henüz pes etmeye de hazır değildi. Abisinin daha cazip bir teklifte bulunmasını bekliyordu.

"Ve yüze sürülen o boktan şeylerden alırım," diye homurdandı Phoenix. Makyaj malzemeleri. Bundan bahsediyordu.

Quinn'in ağzı kulaklarına vardı. "Anlaştık." Bakışları beni buldu. "Sen de geliyormusun?"

Telefonumu gösterdim. "Gelemem. Bu akşamki konserden önce Bayan Palma'yı aramak istiyorum."

Yatağın üzerindeki çantasını alarak, "O halde senin yerine de yeriz," dedi

Phoenix onu kapıya kadar takip etti ve o odadan çıktığı anda yanına geldi. Dudaklarımızı birleştirmeden önce gözümü kırpacak zamanım bile olmadı. Beni solumak zorunda olduğu havayı içine çeker gibi öptü.

"Bu ne içindi?" Elbette şikâyetçi değildim.

"İçeri girdiğimde bunu yapmak ister gibiydin." Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Rica ederim."

Şakayla karışık kaşlarımı çattım. "Pislik."

Odadan çıkmak için uzaklaştığı sırada onu geri çekerek, "Bekle," dedim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Döndüğümde sikimi alabilirsin. Önce biraz karnımı doyurmam gerek."

Gözlerimi devirdim. "Sikine değil, ahmak. Gerçek bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Ona tam olarak açıklayamasam da zor bir durumun içindeydim. "Ben gittikten sonra Skylar'a göz kulak olmanı istiyorum. Zor bir dönemden geçiyor ve onun için endişeleniyorum."

"Eğer bu kadar endişeliysen bizimle Avrupa'ya gelmelisin."

Bakışlarımı kaçırdım. "Gelemeyeceğimi biliyorsun."

Oldukça *fazla* nedenden dolayı.

"Doğru," dedi öfkeyle.

Göğsüme bir yumru oturdu. "Kalan zamanımızı mahvetme, olur mu?"

Vedalaşırken ondan tüm varlığımla nefret etmezsem onu sistemimden atmak çok daha kolay olacaktı.

"Skylar'a göz kulak olacağım." Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Ve sana da kahvaltı getireceğim."

Dokunuşuna karşılık içgüdüsel olarak eğildim. "Teşekkürler."

"Ama karşılığında istediğim bir şey var."

Elbette vardı. "Dur tahmin edeyim, sakso?"

"Evet ama bu daha sonra zaten gerçekleşecek bir şey." Yüz ifadesi ciddileşirken çenemi tuttu. "Öp beni."

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı birleştirdim. Saniyeler içinde dili benimkinin üzerinde kıvrıldı ve birbirimize doyamıyormuşuz gibi ağır nefesler almaya başladık. Göğsümdeki yumru daha da büyümüştü.

Quinn dışarıdan, "Phoenix?" diye seslendi.

Tam isabet.

Birbirimizden ayrıldığımız sırada kapı açıldı. "Beni unuttun mu?"

"Hayır," dedi Phoenix. "Hadi gidelim."

Quinn ikinci kez dışarı çıktığında, Phoenix dudaklarıma tekrar saldırma için bu fırsatı değerlendirdi. Başımı döndüren öpücüklerinin arasından, "Seni öldürecek," diye soludum.

Kalçamı avuçlayıp altdudağımı emdi. "Buna değer."

"*Cidden mi?*" Kapının diğer tarafından Quinn'in bağıışı yükseldi.

İçeri girip Phoenix'i kolundan yakaladığında gülüşümü bastıramadım.

Onu odadan çıkarırken, "Çok acıktım," diye sızlandı.

Phoenix başını çevirerek bana edepsiz bir gülümseme gönderdi. "Ben de."

Telefonumu kulağım ve omzum arasında sıkıştırarak, "Henüz dönüş bilermi almadım ama yarın akşamki konserden sonra halledeceğim," dedim.

"Pekâlâ sorun değil," dedi Bayan Palma. "Sadece uçuş detaylarını bana bildir ki seni havaalanından almak için gerekli ayarlamaları yapabileyim."

"Gerek yok, Uber çağırabilirim."

"Saçmalama," derken arkadan kocasının sesi yükseldi ve *kurye* gibi bir şey dediğini işittim. "Gitmem gerek. Baban ve kocam golfe gidiyorlar."

Bu... şaşırtıcıydı. "Golf mü? Babam golf oynamaz ki."

"Biliyorum ama bugün ilk ve tek golf oynadığı zamanı hatırladı. Son zamanlardaki favori aktivitesi bu olduğu için Richard da sopaları getirip tekrar denemesi konusunda *onu* ikna etti. Ne olduğunu anlayamadan Richard sopalarını buraya taşıdı ve şimdi oturma odasında golf oynuyorlar. İkisinden birinin televizyonu kırdığına eminim."

Vay canına. "Eh, eğer kırdılsa da endişelenme." Bir haftadan kısa bir süre içinde banka hesabımda altı haneli rakamlar olacaktı. "Eve döndüğümde yeni bir tane alırım."

"Tamam, tatlım. Seni sonra ararım. Richard, sorun ne? Toplarını dışarı çıkar..."

Hat kesilmeden önce duyduğum son şey *bu* olmuştu.

Komodinin üzerinde duran saate baktım. Quinn ve Phoenix gideli sadece yarım saat olmuştu ve ne kadar iştahlı oldukları düşünülürse bir süre daha orada olacaklarından emindim.

Onlarla buluşmak için ayakkabılarımı ararken kapım çaldı.

Kapının diğer tarafındaki Skylar'dı, tam anlamıyla perişan görünüyordu. Karnım gerginlikle kasıldı, zavallı kız yaklaşan düşüncüyü duymuş olmalıydı.

"Gel buraya." Onu kollarıma çektim. "Çok üzgünüm. Berbat bir durum."

Kaskatı kesilerek, "Evet öyle," deyip sırtımı sıvazladı. "Ama üzgün olması gereken sen değilsin, Lennon. Bu senin suçun değil."

Neden *kendimi* suçladığımı düşündüğünü anlamamıştım. Sonuçta kalp kırıklığı, beyne türlü türlü şey yapardı.

Bana daha sıkı sarıldı. "Çoktan birkaç arama yaptım. Umarım yarına kalmadan gömülmüş olurlar."

Şimdi *kaskatı* kesilme sırası bendeydi. Bana Phoenix'i öldürmesini isteyip istemediğimi sorarken ciddi olduğunu düşünmemiştim... görünüşe göre öyleydi. Kalbim endişeyle tekledi. İncindiğini biliyordum ama... Tanrı aşkına, kadın hamileydi. Ve bu *hiçbir şey aşta geri çevrilmiş bir kuddan daha tehlikeli* olamaz sözüne yeni bir anlam getirmişti.

Ayrıca *arkadaşlık* kavramına da yeni bir anlam getiriyordu. Çünkü şu anda lanet olası bir suç ortağıydım.

Ondan uzaklaşarak, "Vay canına," dedim. "Sence de bu biraz abartı olmadı mı?"

Görünüşe göre benimle aynı fikirde değildi, bana sanki deli olan benmişim gibi bakıyordu. "Sen ciddi misin?" Yüz hatları öfkeyle kıvrıldı. "Bu çoktan boktan bir şey. Kesinlikle *aşağılık* bir hamle."

Yavaşça geri çekildim. "Üzgün olmanı anlıyorum ama Memphis ve Gwen'e saldırı düzenlemek bu durumla başa çıkmanın doğru bir yolu değil."

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Bekle... Ne? Neyden bahsediyorsun?"

Allak bullak olmuş bir halde gözlerimi kırıştırdım. "Memphis ve Gwen'i öldürmeyi planlamıyor musun?"

Şokla geriye doğru sendeledi. "Evet... hayır." Gözlerini kapattı. "Siktir. Görünüşe göre bilmiyorsun."

Arkadaşımın bir suikastçı kiralamadığını öğrenmenin tüm endişelerini yok edeceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı.

"Neyi bilmiyorum?"

Kaşlarını çatarak yatağıma doğru ilerleyip oturdu. Çantasındaki bilgi sayarını çıkardı. “Çok üzgünüm Lennon ama görmem gereken bir şey var.”

Yanma otururken endişem tam anlamıyla paniğe dönüştü. Ekranı baktığımda da korkuya. Ekranda fotoğraflar vardı, samimi fotoğraflardı. Phoenix ile bana aitlerdi.

İlk fotoğrafta Phoenix beni duvara dayamıştı ve boynumu öpüyordu. Bu o kadar kötü sayılmazdı ama ikinci fotoğrafta şortumun içindeki eli ve yüz ifadem bundan *gerçekten* keyif aldığımı gösteriyordu. Üçüncü fotoğraf yakın çekimdi. Phoenix’in gözleri buğuluydu ve ben kanepede üzerindeyken yüzü boşalmak üzere olduğunu kanıtlarcasına gerilmişti. İyi tarafından bakmak gerekirse üzerimde bir tişört vardı ve fotoğraf kırılmıştı. Böylece bedenlerimizin alt kısmı ve benim yüzüm görünmüyordu. Önemi de yoktu, herkes bu fotoğraftaki kızla diğer iki fotoğraftaki kızın aynı olduğunu anlayabilirdi.

“Kaldırtmaya çalışıyorum,” diye fısıldadı Skylar.

Çevrimiçi magazin sayfaları ve bloglardaki göz alıcı başlıkları gördüğümde aşağılanma duygusu tüm vücudumu sardı.

“Phoenix Walker’ın yeni kıvrımlı kızı kim?”

“Phoenix Walker şişman bir güzelle sıcak dakikalar yaşıyor.”

‘Phoenix Walker’ın büyük beden ilgisine bakın.’

Kilomdan bahsetmeyen tek bir başlık bile yoktu. Aşağıya inip yorumları okumak gibi bir hata yaptığımda ise çok daha kötü bir hal aldılar.

-Uyuşturucu kullandığını biliyordum ama kafayı bulduğunu düşünmemiştim.

-Lanet olsun, Phoenix kadınlarını büyük seviyor.

-Phoenix istediği her kadını elde edebilir neden bir şişkoyu beceriyor ki?

-Bu koca kıç tam bana göre.

-Memphisten ders almalı ve Gwen gibi ateşli parçaları becermeli.

-Biri polisi arasın. Phoenix ezilerek ölecek.

-Phoenix kesinlikle kendi dengi olmayan birini bulmuş.

Teknik olarak sonuncu bir iltifattı ama niyetlerinin bu olduğunu düşünmüyordum.

“Tamam, bu kadarı yeter.” Skylar bilgisayarını geri aldı. “Bir avuç sık kafalı insan işte. Onları görmezden gel, sen çok güzelsin.”

Yorumlar ne kadar canımı sıkarsa da henüz kendime acıyamazdım, endişelenecek çok daha önemli şeylerim vardı.

“Bu fotoğraflar geçen gece... biz otobüsteyken çekilmiş.”

Bu da fotoğrafları bize çok yakın olan birinin çekip lanet olası magazin dergilerine verdiği anlamına geliyordu.

Skylar derin bir nefes aldı. “Evet, tanıdık geldiğini düşünmüştüm.”

Çatlak bir sesle, “Bunu kim yapmış olabilir?” diye sordum. Az önce söylediklerinde haklıydı, bu çok berbat bir şeydi.

Kim sadece benim değil, aynı zamanda *Phoenix*’in de güvenine ihanet ederdi ki? Onlar sadece etrafında bulunan insanlar değildi... onlar *Phoenix*’in ailesiydi.

Yüzünü buruşturdu. “Kesinlikle ben, Storm ya da Memphis değil. Bunu ne sana ne de ona asla yapmayız. Quinn kurnaz bir kız olabilir ama *Phoenix* onun kahramanı. Ayrıca sana da bayılıyor. Bu yüzden onun yaptığını düşünmüyorum. Chandler’ın da yapmayacağı kesin.” Gözlerini kısıtı. “Ben paramı George’a yatırıyorum.”

Evet, muhtemelen haklıydı ama şu anda buna odaklanamıyordum. Az önce bana endişelenecek yeni bir şey vermişti.

Midem bulanırken ayağa kalktım. “Chandler.” Eğer tüm bu fotoğraflar internete yayıldıysa, öğrenmesi an meselesiydi. “Aklını kaçırarak.”

Skylar’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bu konuda benim kadar endişeliydi. “Biliyorum. O görmeden kaldırtmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.” Ayağa kalkarak omzumu kavradı. “Nefes al. Buraya gelip kışını yırtarcasına bağırmadığına göre şu anda güv...”

Telefonumun sesi sözünü kesti ve ekranda Chandler’ın adının belirdiğini görünce midem daha da bulandı.

Ben telefona uzanırken, “Belki de henüz bilmiyordur,” dedi Skylar. “Rahat davran.”

Üçüncü çalışta aramayı yanıtladım. “Selam. Günay...”

“Odama. *Hemen.*” Ardından hat kesildi.

Skylar, “Siktir,” diye mırıldanıp saçımı okşadı. “Tamam. Oraya başını dik bir şekilde gidecek ve o çılglık atmaya başladığında, sen de ağlamaya başlayacaksın. Chandler pislik olabilir ama ağlayan kadınlar onu hep ürktür. Bunu avantaja çevir.”

Bir stratejisi olduğu için minnettardım çünkü benim yoktu. “Tamam.” “İyi şanslar.”

Elimi tuttu ve birlikte odadan çıktık. Yollarımız ayrılıp koridorun sonundaki odasına gitmeden önce, “Bunu yapabilirsin,” diye güvence verdi.

Chandler’ın kapısını çalmaya yeltendiğim sırada bana müsaade etmeden kapıyı açtı. “İçeri geç.”

Karnımdaki düğüm, süitinin mutfağına ilerlerken acı verecek kadar sıkışmıştı. Küçük bir masanın önünde durarak bilgisayarını çevirdi ve ekranında benim ve *Phoenix*’in fotoğrafları belirdi.

“Gidip eşyalarını topla.” Sesi alışılmadık derecede sakindi. Bağırması ya da öfkelenmemesi korkutucuydu. Dudaklarımı bir bahane bulma umuduyla araladım... ama yoktu. Hayal kırıklığı ve utanç, ağır bir yumru gibi göğsüme oturdu. “Özür dilerim.”

Chandler oldukça büyük bir pislik olabilirdi. Ancak bana koyduğu kuralların arasında, özellikle bir tanesinin en önemlisi olduğunu açıkça vurgulamıştı. Ve ben de bu kuralı ihlal etmişim.

Buna rağmen burada öylece durup gözyaşı dökülebilir ve kendimi haklı çıkarmaya çalışabilirdim ama yapmayacaktım. Çünkü bu beni *ondan* daha iyi yapmazdı.

Topuklarım üzerinde dönüp kapıya doğru ilerlerken utanç içindeydim. Adımlarım bir sonraki düşüncemle durdu. Her şeyi berbat etmiş olmamı kabul ediyordum. Fakat istediği gibi Phoenix'i beladan uzak *tutmuştum*. İlanrım, artık içmiyordu bile. Gerçi bu benim başarıım değildi, tamamen ona aitti. Yine de iş tanımının temel ilkelerini yerine getirmiştim. Hattam yüzünden kovulmayı hak ediyor olsam da tazminata ihtiyacım vardı. Özellikle de sadece işimi bırakmakla kalmamış, aynı zamanda iki aydır evin tüm masraflarını Bayan Palma'nın üzerine yıkmıştım.

Bu kadına bir ömür boyu sürecek bir minnet ve şükran değil aynı zamanda para da borçluydum.

Arkama dönerek ona baktım. “Ödeme alabilecek miyim?”

Chandler bilgisayarından başını kaldırdı. “Onu ne zamandan beri beceriyorsun?”

Bedenim yeni bir utanç dalgasıyla sarsıldı. Ona gerçeği söylememe gerek yoktu, ifadesinin ne kadar gergin olduğuna bakılırsa çoktan çözmüştü. “Ben de böyle düşünmüştüm.” Yüzü kasıldı. “Sözleşmenin küçük detaylarında belirtildiği gibi kurallardan biri ihlal edildiği takdirde tek bir kuruş bile verilmeyecekti. Yani, hayır. Ödeme alamayacaksın.” Bilgisayarının kapağını kapattı. “Umarım buna değmiştir.”

Kapıya yönelirken boğazım düğümlendi. Buraya tek bir amaçla gelmiştim fakat en sonunda yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yapmıştım.

Güneşe çok yaklaştım.

Ve beni yakmıştı. *Yine.*

Chandler arkamdan, “Bundan daha güçlü olduğunu düşünmüştüm,” dedi. “Belli ki yanılmışım.” Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

63. BÖLÜM

LENNON

Eşyaları bavuluma tıktırtmaya devam ederken gelen aramayı meşgul ettim. Skylar'ın konuşmak istediğini biliyordum ve George piçti dişinde herkesle olduğu gibi onunla da vedalaşmak istiyordum. Ancak yapamazdım.

Kovulmaktan daha kötü olan şey beraberinde gelen utanç yürüyüşüydü. Paramı kaybetmiştim, en azından biraz olsun gururuma sahip çıkmak istiyordum. Eğer durum tam tersi olsaydı ve Skylar tek kelime etmeden gitseydi, çok üzülürdüm. Arkadaşlığımızın benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmesini istemediğimden, ona mesaj atmak için telefonu elime aldım.

Mesajın tam ortasındaiken odaları birbirine bağlayan kapı açıldı ve Phoenix karnını tutarak içeri girdi.

"Az önce waffle yeme yarışmasında on beş yaşındaki bir çocuk tarafından kırım tekmelendi. Bu kadar ufak birinin böyle yiyebileceğini kim bilebilirdi ki?"

Rahatsız olacak kadar yemiş görünmesine rağmen, yüzünde piyango kazanmış gibi bir gülümse vardı.

Göğsüm acıyla sızladı. Kız kardeşiyle bağ kurmaya başladığı için muttuydum. Bunun, onu tekrar o karanlık yola girmekten alıkoymasını umuyordum.

İnleyerek güneş gözlüğünü ve şapkasını çıkardı. Bu şapkaya *gizlenmiş şapkası* adını vermişti, pek işe yaradığı söylenemezdi.

Phoenix Walker'ı fark etmemek imkânsızdı.

Katlanmış tişörtlerden oluşan küçük bir yığını bavula bıraktım. "Quinn nerede?"

Son konuşmamız, bir şeyleri yanlış yaptığını ima ediyormuşum gibi bitmişti ve onunla bu şekilde ayrılmak istemiyordum.

Boğuk bir kahkaha attı. "Hâlâ restoranda, Storm onu yenebileceğine inanıyor."

Belki de ona bir not yazmalıydım.

"Gidip kışının nasıl tekmelendiğini izlemek..." Bakışları benimle bavu-
lulum arasında gidip gelirken kafasının karıştığı yüzünden belli oluyordu.
"Dur bir dakika. Neden toplanıyorsun? Bu gece bir başka konserimiz daha
var."

Artık *bizim* değil.

Kot pantolonlarımdan birini katlayarak, "Sizin var," dedim. "Benim
değil."

Kafası daha çok karıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Yanından geçerek eşyalarımı almak için banyoya girdim. "Kovuldum."

"Kovuldun mu?" Kolumu yakaladı. "Ne için? Neden?"

Olanlar onu da etkilediği için saklamanın bir manası yoktu. Elinden
kurtulmaya çalışarak, "İkimizin fotoğrafları var," dedim. "İnternetin her
köşesinde."

Benimle banyoya girdi. "Fotoğraflarımız mı? Nasıl fotoğraflar?"

Duş kapısını açarak şampuanımı, duş jelimi ve tıraş bıçağımı aldım.
"Geçen gece, arka salondayken birisi fotoğraflarımızı çekmiş. Sonra da on-
ları dedikodu sitelerine ve magazin sayfalarına yollamış. Chandler fotoğ-
rafları gördü ve beni kovdu."

Pek çok şey Phoenix'i öfkeliendirebilirdi ama çok az şey onu şaşırtırdı.
Nitekim bu da öyle olmuştu, ayağının altındaki zemin çekilmiş gibi geriye
doğru sendeledi.

Farklı sayılmazdık.

Ardından gözlerinde ölümcül bir ifade belirdi ve arkasında bir öfke bu-
lutu bırakarak kapıdan fırladı. Kalbim göğsümü yumruklarken peşinden
gittim. Chandler'ı dövmesini istemiyordum. Bu hem plak şirketiyle sorun
yaşamasına neden olacak, hem de Storm ve Memphis'i de zor duruma
düşürecekti.

Burada hatalı olan Chandler değildi, *bendim*.

Ancak Phoenix, Chandler'ın odasını es geçerek koridorun ilerisindeki
bir odaya gitti.

Siktir.

Kapıyı tekmeleyerek açtığı sırada onu yakalamaya çalıştım.

"Seni *orospu çocuğu*."

Her şey kaostan bir kasırgaya dönüştü. Skylar, Chandler ve Memphis
odalarından fırladıkları sırada Quinn ve Storm da asansörden çıktılar.

Kısa süreliğine hepimiz birbirimize baktık ve ortam tuhaf bir hal aldı.
Kemiğin kemiğe çarpma sesi ve ardından gelen acı bir inleme tüm kor-
dorda yankılandı.

İleğimiz odanın içine koştuk. Phoenix'in *tam anlamıyla* George'u öle siye dövdüğünü görünce şaşkınlıkla kalakaldım.

"Seni pislik." Phoenix, elini George'un boğazına dolamıştı, yüzünü bir yumruk torbası olarak kullanıyordu. Bir anlığına durduğunda onu bırakacağı düşünmüştüm. Ve bıraktı da... Tabii sadece George'un karnına güçlü bir tekme indirebilmek için.

İçgüdüsel olarak bir adım öne çıktım fakat aklımı başıma toplayarak durdum. George'un iyi biri olduğunu düşünmüştüm, onu incittiğim için kendimi gerçekten çok kötü hissetmişim. Sadece kızdığı için böyle bir şey yaparak çok ileri gitmişti. Çektiği fotoğraflar neredeyse pornografikti ve tamamen mahremiyetin ihlaliydi. Ayrıca *her yerdeydi*.

Skylar ne kadar peşine düşerse düşsün ya da ne kadar çok e-posta atarsa atсын ve ne kadar çok arama yaparsa yapsın bu görüntüler asla kaybol mayacaktı. Çünkü internet denilen şey sonsuza kadar var olmaya devam edecekti.

Bugünden itibaren, dünya beni sadece Phoenix Walker'ın takıldığı *şiş man kız* olarak tanıyacaktı.

Bu asla kurtulamayacağım ve gittiğim her yerde beni takip edecek bir lekeydi.

Midem öfkeyle kaynarken ellerim yumruk halini aldı. Kendim için de birkaç yumruk ve tekme atma düşüncesi aklımı çeldiği sırada, Chandler aralarına girerek onları ayırmaya çalıştı. Daha doğrusu Phoenix'i durdurmaya çalıştı çünkü George, attığı tek bir yumruk dışında pek bir karşılık vermemişti.

Chandler pek başarılı olamadığında, Storm ve Memphis'e umutsuz bir bakış attı. "Biraz yardım edin, çocuklar."

Storm kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Memphis'e döndü "Sen bir şey duydun mu?"

Memphis de onun gibi kollarını göğsünde kenetleyerek, "Hayır," diye cevapladı.

Chandler'ın gözleri bu defa Skylar'ı buldu. "Güvenliği çağır."

Skylar sanki düşünüyormuş gibi çenesine dokundu. "Muhtemelen çağırمام iyi olur." Burnunu kırıstırdı. "Vazgeçtim, çağırmayacağım."

Chandler'ın gözleri odanın diğer tarafındaki sandalyede oturup patlamış mısır yiyen Quinn'i buldu ve ona çaresiz bir bakış attı. "Bir işe yara ve resepsiyonu ara."

Mutlu bir şekilde mısırını çiğnerken eliyle havayı yumrukladı. "Bastır, abi. Ve unutma, eğer canı varsa, onu alabilirsin!"

Dördümüz de birbirimize baktık. Quinn'in sözleri ne kadar korkutucu olsa da Phoenix gerçekten bunu yapmaya çok yaklaşmış gibi görünüyordu. Öyle ki George'un yüzü artık tanınmaz haldeydi. Dehşetle ürperdim, eğer böyle devam ederse George'un atan bir kalbi olmayacaktı.

Tanrı'ya şükür kısa bir süre sonra güvenlik içeri daldı. Phoenix'i ancak üçüri adam durdurmayı başarmıştı. Nihayet ikisini ayırdıklarında George'un attığı tek yumrukla dudağının yarıldığını ve kanadığını lark ettim.

Güvenlik görevlileri tuttukları kişinin Phoenix Walker olduğunu fark ettiklerinde birbirlerine kararsız bakışlar attılar. Ne yapmaları gerektiği hakkında hiçbir fikirleri olmadığı belliydi.

Neyse ki Skylar öne çıktı ve tıpkı bir profesyonel gibi duruma el attı.

Yerde top gibi kıvrılmış olan George'u işaret etti. "Bu adamı en yakın hastaneye bırakıp onu bir barın arkasındaki sokakta bulduğunuzu söylemek için ne kadar istiyorsunuz?" Haliya kan tükürmekte olan Phoenix'i işaret etti. "Ayrıca *bu* adamın yaptığı şeyi aklınızdan silmek için?"

Omuz silkip birbirlerine tekrar kararsız bakışlar attılar. "Bilmiyorum," dedi içlerinden biri. "Bin dolar?"

Ortadaki adam, "Her birimiz için beş bin," diye araya girdi. "Ve bu geceki konser için de birkaç bilet?"

"Olmuş bil." Skylar, parmağını George'a doğru şıkladı. "Onun icabına baktıktan sonra."

Adamlar George'u yerden kaldırırken, "Durun," dedi Chandler. "O bizim başımız. Ondan öylece *kurtulamazsınız*."

"O mu *biz* mi?" diye hırladı Memphis. Bariton sesi, arkasında yatan tehdidi açıkça ortaya koymuştu.

Chandler karşı çıktı. "Saçmalama."

"O zaman karar verildi," dedi Storm. "Bu geceki konser için geçici birini bul. Eğer bulamazsan da bizim için sorun yok. Biz kendi başımıza idare edebiliriz."

Chandler cebinden telefonu çıkarıp odadan çıkmadan önce ağzında bir şeyler geveledi. Ben de fırsatı değerlendirerek onu takip ettim, hâlâ bavulumu toplamayı bitirmemişim.

Koridordaki yolu yarılarmışken birisi kolumu tuttu. "Hayran Kız."

Derin ve boğuk sesi, söndürülmesi güç bir ateşin dumanı gibi etrafımı sardı.

* 1987 yapımı *Predator* filminin ünlü bir repliğidir.

Kendimi arkama dönmemeye zorlayarak, “İyi misin?” diye sordum. Eğer bir kez ona bakarsam yaptığım hatayla göz göze gelecektim ve bu canımı çok yakacaktı.

Kolumu tutmaya devam ederek önüme geçti. “Eğer gidiyorsan, hayır değilim.”

Sadece altı gün kalmış olsa da işime geri dönmeyi istiyordum ama bununla ilgili hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Chandler kararını vermişti.

“Eşyalarımı toplamam gerek.”

“Kal.”

“Yapamam. Kovuldum, unuttun mu?”

“Yine de önümüzdeki altı gün için kal.” Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştürken bir adım yaklaşarak alanımı işgal etti. “Henüz vedalaşmaya hazır değilim.”

Tüm bu olanlardan sonra bunu yapmam delilik olurdu, gel gör ki yine de istiyordum. Ama bunu karşılayamazdım, artık onlar için çalışmadığıma göre ücretsiz konaklama ya da yemekten de yararlanamayacaktım.

“Ödeme almadan kovuldum.”

Yanından geçip uzaklaşmaya çalıştığımda beni bırakmadı. “O halde ben öderim.” Başparmağı çenemin kenarlarını takip etti. “Turneye katılman için sana ne teklif ettiyse karşılarım.”

Söylediklerini idrak etmeye çalışırken omuzlarım gerilip midem kasıldı. Teklifini kabul etmem mümkün değildi. Onunla cinsel ilişki yaşadığını için kovulmuştum ve *bunun için* bana ödeme yapmayı kabul etmesi tamamen yanlıştı. Obsidian’a dönüp barmenlik yapmayı tercih ederdim.

“Ben fahişe değilim.”

“Öyle demek...” Öfkeli bir ses çıkardı. “Öyle olmadığını biliyorum.”

“Güzel, aynı fikirde olmamıza sevindim.”

Uzaklaşmak için yeni bir hamle yaptığımda izin vermedi. Kırıp geçemeyeceğim delinmez bir duvar gibiydi.

Kararlı bakışlarını üzerime dikti. “Gitme.”

Boğazımda yutkunmamı zorlaştıran bir yumru belirdi. Bunu yapmayı on kat daha zorlaştırıyordu.

“Belki de böyle olmasının bir sebebi vardır,” diye fısıldadım.

Belli ki ilk seferde dersimi alamamıştım, belki de kaderin bu defa dersimi almamı sağlama biçimi buydu.

“Hoşça kal, Phoenix.”

64. BÖLÜM

PHOENIX

Bu bir veda değildi. En azından henüz değildi. Lennon'ın kalan zamanımızı elimden almasına izin vermeyeceğim gibi *Chandler'in* da bunu yapmasına müsaade etmemin imkânı yoktu.

Ama onunla ilgilenmeden önce bana yardım edecek birine ihtiyacım vardı.

Odaya geri döndüğümde, Chandler ve işe yaramaz orospu çocuğu George dışındaki herkes hâlâ oradaydı.

Skylar bana bakarak, "Hey, şu anda bir dakikan varmış gibi görünüyor. Bu olayla ilgili ne yapmamı istersin? Görmezden gelmemi mi istersin yoksa açıklama..."

"Lennon'ın gitmediğinden emin olmanı istiyorum." Gözlerimi hepsinin üstünde gezdirdim. "Chandler onu kovduğu için şu anda odasında eşyalarını topluyor. Ben işini geri almasını sağlarken oraya gidip onu oyalamanızı istiyorum."

"Onu nasıl oyalayabiliriz ki?" diye sordu Memphis.

Storm, "Sanırım onu rehin alın demek istedi," diye açıkladı.

Her ne gerekiyorsa onu yapabilirlerdi.

Quinn hızla sandalyesinden kalktı. "Ban hallederim." Ardından etrafta gezinerek diğerlerini işaret etti. "Apandisitim patlamış gibi davranacağım ve siz de dehşete kapılmış gibi yapacaksınız. Sonra ben de Lennon'a yanımnda kalması için yalvaracağım."

Kız kardeşimin hakkını vermem gerekirdi; bu çok daha iyi bir plandı. Özellikle de Storm'un benim kızımı yatağa kelepçelediği bir senaryoyu içermediği için.

Yine de Storm pek emin değil gibi görünüyordu. "Gerçekten bunur işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bana güven. Harika bir oyuncuyumdur. Ayrıca doğaçlama benim uzmanlık alanım."

Skylar herkese kapıyı işaret ederek, “Buradan ayrılmadan önce yanına gitsen iyi olur,” dedi. Herkes tek tek dışarı çıkmaya başladığında Quinn yavaşlayarak Storm’un kolunu dürttü. “Birin ben kucaklaması gerek.”

Storm sanki ona deliymiş gibi baktı. “Ne için?”

Gözlerini devirdi. “Çünkü ölüyorum, aptal şey. Eğer gerçekçi davranmazsak Lennon bize asla inanmaz.” Kendisi bir prenses, Storm ise saf bir taşralıymış gibi ona elini uzattı. “Şimdi acele et ve beni odama taşı.”

Storm bana ters bir bakış atarak kız kardeşimi havaya kaldırdı. “Sırf bu yüzden bana kahrolası bir borcun var.”

“Aman Tanrım, *çok* acıyor.” Quinn gerçekten acı içindeymiş gibi çığlık attı.

“İşim bitene kadar gitmediğinden emin olun,” dedikten sonra odadan çıkarak Chandler’inkine gittim.

İkinci vuruştan sonra kapıyı açtı. “İçeri gel.”

Onu iterek içeri girdim. “Sadece kapıyı açmanı istedim, içeri girmek için davete ihtiyacım yok.”

Derin bir iç çekerek burun kemerini sıktı. “Görünüşe göre George’u ölesiye dövmüş olman sana yetmemiş gibi görünüyor. Şimdi sorun ne, Phoenix?”

“Bir sorun yok.” Ona doğru yaklaştım. “Çünkü Lennon’a işini geri vereceksin.”

“Kesinlikle vermeyeceğim.” Süitinin oturma odasına doğru ilerledi. “Seni beladan uzak tutması için onu işe aldım, sakinle oynaması için değil.”

Ve böylece, bugünkü ikinci hatasını yapmış oldu. Üç saniyeden daha kısa bir sürede onu duvara yapıştırdım. “Dikkatli olsan iyi edersin.”

Sessizce küfretti. “Ve işte onu tam olarak *bu* yüzden kovdum.”

Yakasını tutan elim sıklaştı. “O zaman düşündüğümün yarısı kadın bile akıllı değilsin.”

“Anlamadım?”

Chandler ve ben genellikle anlaşamazdık ama beni çok iyi tanırdı. İlişkilerin benlik olmadığını biliyordu.

Parmağımla göğsünü dürttüm. “Onun öylesine becerdiğim bir kadın olmadığını biliyorsun. Bir geçmişimiz olduğunu biliyordun ve onu buraya getirmen elbette eski duyguları alevlendirecekti. Ne sikim bekliyordun?”

Adli herif bir sonraki sözlerini söylerken bana bakma cesaretini kendinde bulmuştu. “Daha zeki olmasını *beklerdim*.”

Ve bu da üçüncü hatasıydı.

Yumruğumu burnuna geçirdiğimde başı otel lobisindeki insanların duyabileceği kadar sert bir şekilde duvara çarptı.

“*Siktir!*”

“Hâlâ bağlantıyı kuramadın mı, göt herif? Yoksa yumruklaımla hecelmeni mi sağlamalıyım?”

Gözlerini üzerime dikerek kanayan burnunu tuttu. “Bir daha kız arkadaşına hakaret etmeyeceğim, tamam mı? Ama bu kovulduğu gerçeğini de değiştirmiyor.”

Onu tekrar yumruklamamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

“Neden? Onu bana göz kulak olması için işe aldın ve o da tam olarak böyle yaptı.”

“Hayır. Sana değil, senin...” Yumruğumu havaya kaldırdığımda sustu. “En önemli kuralı çiğnedi.”

Hiçbir şey anlamıyordum.

“Bana bakması için onu işe aldığına göre en önemli kuralın *bu* olması gerekmez mi? Kapalı kapılar ardında ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez. () buraya gelmeden önce olduğum kişiden çok daha iyiyim.”

Mahvettiğim kız beni kurtarmıştı. Bu nasıl bir ironiydi böyle?

Acı acı güldü. “Evet, çok daha iyi. Grup üyelerini dövüyor, konserleri kaçırıyor, Vic’le şarkı seçimleri hakkında tartışıyor ve bana *saldırıyorsun*. Bunların hepsi sadece son iki hafta içerisinde oldu.”

Adrenalin hızla kanıma hücum etti.

“Öncelikle, George grup üyesi değildi ve o geceki konseri kaçırmamda da Lennon’ın suçu yoktu. Tanrı aşkına, hayatımı mahvedecek kararlar vermekten beni vazgeçirdi. Ve evet haklısın, Vic’le tartışıyorum çünkü tüm kararları onun vermesinden bıktım. Grubun solisti *benim*. İnsanlar *benim* sesimi duymaya geliyorlar. *Benim* sesim onun, senin ve diğer herkesin cebini dolduruyor.”

Kaşlarını çatarak dudaklarını büktü. “Ve kafanı kışından çıkarmazsan unutulacak olan da senin sesin olacak. Kariyerinden geriye bir şey kalma yacak. Kazadan sonra dersini aldığını düşünmüştüm ama hayır. İşte yine burada, başkalarının sana gösterdiği yolu körü körüne takip ediyorsun.”

Bir anda kafama dank etti. “Lennon’ı tehdit olarak görüyorsun.” Lennon’ın kariyerim ve hayatımla ilgili kontrolü ele alıp, sözümü geçi mem konusunda beni teşvik etmesi onu rahatsız ediyordu.

İnandığımı müziğin peşinden gitmem için beni cesaretlendirmesinden hoşlanmıyordu. Lennon yanımdayken kendi değerimi ve *sesimi* hatırlamam hoşuna gitmiyordu.

“Seni, doğruyla yanlış ayırt edemeyecek noktaya getirebilecek herkesi tehdit olarak görüyorum.” Yumruğunu göğsüne çarptı. “Menajer benim. Hepinizin arkasını kollamak ve grubun bok çukuruna düşmesini önlemek benim görevim. Josh, benim gözetimimde, benim partimde ve benim la net olası arabamda öldü.” Parmağıyla havayı işaret etti. “Böyle bir şeyin bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Lennon’ın gitmesi gerek.”

Bir adım geri attım sonra bir adım daha. Üzerime bir tuğla yığını fırlatılmış gibi hissediyordum.

“Kaza senin suçun değildi. Yine de bunu söylememin suçluluğunu bir gram olsun hafifletmeyeceğini herkesten daha iyi biliyorum.”

Bakışlarımı üzerinden çekmediğimde devam etti. “Hayatının geri kalanını, o geceki eylemlerim yüzünden kendini sorumlu hissederek geçireceğin için üzgünüm. İnan bana, zamanı geriye alıp olanları değiştirmeyi diliyorum... ama yapamam.”

Öfke göğsümden yükselerek boğazımı yaktı. “Lennon’dan korkmana gerek yok.”

Suçluluğun beni mahvetmesine izin vermiştim. Yaşanan onca şeyin ya da *Chandler’in* birlikte geçireceğimiz birkaç günü mahvetmesine izin vermeyecektim. Lennon benim için önemliydi.

“Benden korkman gerek.” Ona yaklaştım. “Çünkü eğer Lennon’ı tekrar işe almazsan, bu turneyle, bundan sonrakiyle ve bir sonrakiyle de işini biter.”

Bakışları sertleşmeden önce dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Onu tekrar işe almayacağım.”

Cebimden telefonumu çıkararak ona uzattım. “O halde Vic’i sen mi ararsın, yoksa ben mi?”

Bana sanki karşısında duran bir yabancıymış gibi baktı. “Ciddi değilsin.”

Onu tutup kendime çektiğimde gömleği yırtıldı. “Şaka yapıyor gibi mi görünüyorsun?” Göt herifin söyleyeceklerimi açık ve net bir şekilde anlaması için dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Benimle uğraşma, Chandler. Ya onu işe geri alırsın ya da sadece kariyerini bitirmekle kalmam, *seni* de bitiririm.”

Tartışmak ister gibi görünse de blöfüne meydan okuyamayacak kadar korkmuştu. “Tamam. Umarım ne yaptığını biliyordursundur. Cinselliğe ve

değişken duygulara dayalı ilişkiler nadiren yürür. Bir başkasına bu kadar bağlanmak sağlıklı değil."

Onu serbest bırakırken alaycı bir kahkaha attım. "Bunu senin söylemen son derece ikiye bölünmüş bir hareket, sence de öyle değil mi?"

İrkildi. "Neyden bahsediyorsun?"

Lennon'ı kovması, taşaklarımın patlamasına ramak kala bacaklarımın arasına atılan bir tekme gibiydi. Bunu karşılıksız bırakmazdım.

"Kaza yüzünden üzgün olabilirsin ama Josh'ı kaybettiğin için hiç üzgün görünmüyorsun. Bunun sebebini merak ediyorum."

Yazmak ve okumak konusunda başarılı olmayabilirdim ama aptal değildim. Gösterdiğimden daha fazlasını gözlemleyip anlayabiliyordum.

Onu tartarken paketimden bir sigara çıkarıp yaktım. "Muhtemelen geçen gece Barclay'yın basın danışmanı ile telefonda konuşurken, Memphis ile Gwen'in evlenmesi için ortaya attığın sebepten dolayı."

Doğru noktaya parmak bastığımı biliyordum, kendini toparlamadan önce gözleri korkuyla büyüdü.

"Evet, evlenmelerini önerdim ama bu halkla ilişkilerin önerisiydi, başka bir şey değil."

Saç-ma-lık.

"Halka ilişkiler Skylar'ın işi." Onu incelerken elimle çenemi ovuşturdum. "Üstelik ikimiz de Skylar'ın böyle bir şeyi neden takdir etmeyeceğini biliyoruz." Gözlerim kısıldı. "Fakat öte yanda *sen* varsın. Böyle bir şey gerçekten işine yarar, değil mi?"

Yüzü öfke ve utanca benzeyen bir şeyden dolayı kıpkırmızı oldu. "Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ah, vardı.

"Kardeşlerden birini çoktan devreden çıkardın. Artık sadece ikincisinden kurtulman gerekiyor." Sigaramdan uzun bir nefes çektim. "Atış pozisyonunu almışken, sana doğru düzgün bir atış yapmanı önerirdim ama ikimiz de Skylar'ın saniiyesinde seni reddedeceğini biliyoruz."

"Bebek onun," diye tısladı Chandler. "Evli olsalar da olmasalar da bir birlerine sonsuza dek bağlı kalacaklar. Ayrıca Memphis de benimle aynı fikirde. Bebeği için en iyisini yapmak istiyor."

Bu konuda haksız sayılmazdı. Storm ve ben, onu Gwen ile evlenmesinin büyük bir hata olduğuna ikna etmeye çalışsak da bizi dinlemek istememişti. Çocuğuna her şeyi vermek istiyordu... çünkü onun hiçbir şeyi olmamıştı.

"Biliyorum, duyduğum telefon konuşmasını ona söylemememin tek nedeni de bu."

Gerçi bu hiçbir şeyi değiştirmezdi, Memphis'in umurunda bile olmazdı. Kararını çoktan vermişti.

Chandler gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Minnettarım. Ve gerçekten Phoenix, ben sadece gerekeni yapıyorum. Josh, Skylar'ı çoktan mahvetti. Başka bir kadının ve çocuğun gölgesinde olmamalı. Belki bunu yapma şeklimi onaylamıyorsun ama sana yemin ederim, ikisi için de en iyisi bu. Bazen yaraya bastırmak kanamayı durdurmak için yeterli değildir, yaranın üstünü yakman gerekir."

Söyledikleri doğrudu. Yıllarca Memphis'in kendi şeytanlarıyla savaşmasını izlemiştim. Fakat bu zamana kadar verdiği en büyük savaş, küçük lüğünden beri kardeşinin sevgilisine duyduğu gizli aşkla olmuştu.

En sonunda yoluna bakmayı başarmıştı. Gwyneth'e tahammül edemiyor olabilirdim ama Memphis mutlu olmayı hak ediyordu.

Skylar da hak ediyordu.

Hiçbirimiz, tarihin tekrar edişine tanık olmayı ve onu önceliği haline getirmeyen bir adam yüzünden kalbinin paramparça olmasını istemezdik.

İkisinin bir araya gelmesi bir atom bombası etkisi yaratırdı ve bu patlamada *hepimiz* zarar görürdük.

Chandler ile aynı fikirde olsam da gösterdiği gerekçeler iddia ettiği sebeplere dayanmıyordu.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Sana bir uyarıda bulunmamı istemisin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Memphis, Josh'ı kaybetse de hâlâ iki erkek kardeşi daha var. Bir daha sakın onun arkasından iş çevirdiğini yakalamama izin verme. Bu geri kalanlarımız için de geçerli."

Yutkundu. "Söz veriyorum."

"Güzel." Sigaramı başının hemen yanındaki duvarda söndürdüm. "Şimdi bu işi de hallettiğimize göre artık kendini temizleyip Lennon'ı içerebilirsin." Parmaklarımı şıklatarak devam ettim. "Ah ve bir şey daha..."

"Evet?" diye tısladı dişlerinin arasından.

Hafifçe yanağına vurarak, "Gitmişken bir de özür dile," dedim.

65. BÖLÜM

LENNON

Bu lanet ambulansın gelmesi neden bu kadar uzun sürdü?" Eşyalarımı toplarken, bir anda Quinn kendini kaybetmiş halde Storm'un kucağında odama gelmişti.

Storm, "Bilmiyorum," dedi. Quinn'in apandisiti konusunda benim kadar endişeli görünmüyordu. Aynı şekilde etrafta dolanan Skylar da. Ya da şey yapan Memphis gibi... Memphis ne halt ediyordu öyle?

Odanın karşı tarafına baktım. Bira içiyor ve elinde bir sigara tutuyordu. *Ne tatlı.*

Quinn elimi öyle sert kavradı ki kırıldığına emindim. "Canım çok acıyor."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum." Kırılmamış olan elimi alnında gezdirdim. Zavallı kız, çektiği acıdan dolayı yatakta terler içinde kıvranıyordu. "Yoldalar, tamam mı? Sadece biraz daha dayan."

"Dayanabileceğimi sanmıyorum." Tavana bakarken yaşlar gözlerinin kenarlarından süzüldü. "Öleceğim, bunu hissedebiliyorum."

Midem altüst oldu. *Lanet olsun.*

"Ölmeyeceksin, Quinn." Boğazım panikle düğümlendiğinde Storm'a baktım. "Eğer bir şey yapmazsak ölecek."

"Az önce ölmeyeceğimi söylemiştin," diye bağırdı Quinn.

Siktir.

"Ölmeyeceksin," diye temin ederken tekrar Storm'a döndüm. "Resepsiyonu ara ve acil bir durum olduğunu söyleyip oteldeki misafirler arasında doktor var mı öğren."

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi Storm, Quinn'e attığı ters bir bakışla. "Bunun bugün yediğin o tüm waffelardan kaynaklanan bir karın ağrısı olmadığından emin misin?"

Quinn burnunu çekti. "Eminim." Diğer elimi de avuçlarının arasına alarak bana baktı. "Abime onu sevdiğimi söyler misin?"

Aman Tanrım. *Böyle bir şey gerçekleşiyor olamazdı.*

Storm'un çenesi kasıldı. "Dramatikliğin dozunu azalt, Ergen."

Storm duygusal bir tip değildi ve Quinn'in onu çıldırttığını biliyordum ama bu yaptığı kalpsizlikti.

"Senin sorunun ne? Kızın apandisiti patladı, ne kadar acı çektiği hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

"Çok fazla," diye inledi Quinn.

Babasının onu kan hamuruna çevirecek kadar dövdüğü gün gözünü bile kırpmadığını düşünürsek, acısı dayanılmaz olmalıydı.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum," deyip etrafa baktım. "Phoenix hangi cehennemde?"

Storm, "Bunun cevabını zaten vermiştim," diye homurdandı. "Sıçmakla meşgul."

"Kız kardeşi ölürken mi?"

Quinn çığlık attı. "Ölmeyeceğimi söyledin!"

Tiz sesi, tabakta gezinen çatalın gıcirtısından çok daha kötüydü ve hepimizin yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu.

"Çeneni kapatacak mısın?" Storm pencereleri titretecek kadar bağırdı. "Bazılarımızın yaşamak için kulaklarına ihtiyacı var."

Bu durumda, belki *kendisi* de çığlık atmamalıydı.

Quinn'in yüzü sarardı ve küçük bedeni titremeye başladı. "Ü-ü üzgünüm."

Eğer Quinn iki elimi de tutuyor olmasaydı bir tanesiyle Storm'a sağlam bir tokat atardım. "Onun nasıl bir evde büyüdüğünü unuttun mu, sik kafalı? Ona bağırmana gerek yok. *Hiçbir zaman*. Özellikle de sağlığı ile ilgili acil bir durum yaşarken."

Storm'un yüzü yumuşadı. "Ben... siktir. Benim hatam, Ergen."

Quinn ona hakmadı ve bunun için onu suçlayamazdım. Şu an ben de Storm'a bakmak istemiyordum.

"Her şey yoluna girecek, canım," diye fısıldadım. "Ambul..."

Kapı hızla aralandığında Phoenix içeri daldı, ben de ayağa fırladım. "Neredeydin? Quinn..."

Cümlemi bitirme fırsatı bulamadan elleri yüzümü kavradı ve beni öptü. Ne halt oluyordu?

Hiç ensemi kavrarken dilini dudaklarımın kenarında gezdirdi. Beni ağzını aralamaya zorladığında onu ittim. "Sen ve Storm aynı uyuşturucuyu"

mu kullanıyorsunuz? Kız kardeşinin apandisiti patladı, ambulans hâlâ gelmedi ve onun için endişelenmek yerine beni mi öpüyorsunuz?”

Phoenix'in dudakları seğirdi. “Quinn iyi.”

“Sen neyden bahsediyorsun? İyi falan değil. O...”

“Aslında iyiyim. Phoenix gitmemen için dikkatini dağıtmamızı istedi.” Yataktan kalktı. “Özür dilerim.”

Bir sürü duygu aynı anda göğsümde belirirken bir adım geri çekildim. Quinn'in ölmeyecek olması beni rahatlatmıştı ama gerçekten korkmuştum. Bunu hissetmiş gibi kollarını etrafıma doladı. “Lütfen benden nefret etme.”

Tüm olanlar yüzünden hâlâ gergin olsam da sarılışına karşılık verdim. “Senden asla nefret edemem. İyi olmana sevindim ama lütfen bir daha böyle bir şey yapma.”

“Küçük oyuncumuz bir Oscar'ı hak ediyor,” dedi Skylar. “Kendime sürekli bir şeyi olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım.”

Quinn'in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Teşekkürler. Aşağıya inip bir şeyler atıştıracağım,” dedikten sonra kimse ona engel olamadan odadan dışarı fırladı.

Skylar arkasından gitmek için kapıya yöneldiğinde Storm ondan önce davrandı. “Ben hallederim.”

Bunu yapması gerekiyordu, tüm bu karmaşa içinde korkan tek kişi ben değildim.

Phoenix'in koluna vurdum. “Sırf kalayım diye kız kardeşine acil bir sağlık durumu varmış gibi davranmasını söylediğine inanamıyorum.”

Tekrar düşündüğümde, aslında hiç de şaşırtıcı değildi. Phoenix insafsız biriydi.

Ellerini kaldırdı. “Güven bana, bu fikir Quinn'e aitti. Planı kendi başına yaptı.”

Bu da hiç şaşırtıcı değildi.

Bavuluma doğru ilerleyerek fermuarını çektim. “Pekâlâ, çoğunuz bura da olduğuna göre herkesle vedalaşmaya başlasam iyi olur.”

Chandler, “O kadar çabuk değil,” dedi enerjik bir şekilde odaya daldıktan sonra. “Detaylı bir değerlendirmenin ardından, seni azletme kararından cayıyorum.”

Memphis, “İngilizce konuş, puşt,” diye homurdandı.

Chandler'ın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "İşe geri alındın, Lennon. Yoksa *Yoko** mu demeliyim?"

Phoenix boğazını temizledi.

"Ayrıca sana aptal ve güçsüz diyerek bu gruba layık olmadığını ima ettiğim için de içtenlikle özür dilerim."

Şaşkınlıktan hepimizin dili tutulduğu sırada, Memphis herkesin aklından geçeni söyledi. "Kahretsin. Phoenix taşaklarını koparıp kızının eline verdiğinde canın acıdı mı?"

Tamam, aklımdan geçen *bu* değildi ama bunun Phoenix'in işi olduğu çok açıktı.

"Kalacak mısın?" diye sordu Skylar, güzel yüzü umutla dolmuştu.

Cevap vermeme fırsat kalmadan Phoenix elini kalçama yerleştirdi. "Evet, kalıyor." Ardından aramızdaki mesafeyi kapatarak beni öptü. Boğazından kısık bir inleme çıkararak ellerini saçlarımdan geçirdi ve dudaklarımı diliyle ayırdı. Dilini ağzımın içine soktuğunda, nabzım hızlandı. Şehverli darbeleri, havada süzülüyormuşum gibi hissettiriyordu.

Hırladı ve kalçalarımı sıkana kadar elini sırtımdan aşağıya indirdi.

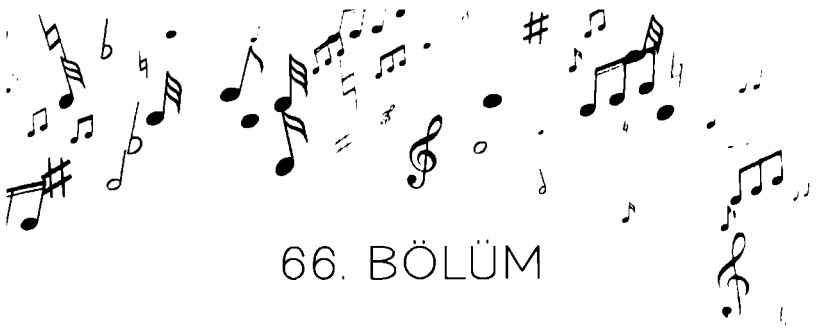
Memphis, "Bunları kullanmayı unutma," dedikten sonra başımın arkasına bir şey çarptı. Böylece yalnız olmadığımızı hatırladım.

"Vay canına, şuna bir bakar mısınız?" diye tısladı Skylar. "Birileri sonunda kondomları keşfetmiş."

Phoenix ile birbirimizden ayrılırken, "Altı gün," diye fısıldadım. "Saadece bu k..."

Beni, bir başka öpücükle susturdu.

* John Lennon'ın eşi Yoko Ono'nun kontrolcü, eşinin başarısını engelleyen ve sorun çıkaran tutumundan yola çıkılarak oluşturulmuş aşağılayıcı bir terimdir.

66. BÖLÜM

LENNON

Quinn kulisteki tuvalete doğru delirmiş gibi koşmadan önce, “Hayır çayım,” diye bağırdı. “Sıçmam gerek.”

Çoğu insanın dişlerini fırçaladığı sürede, devasa bir köfteyi mideme indirdiğini düşünürsek buna şaşırmamıştım. Başımı sallayarak vejetaryen kâseme geri döndüm. Beş gün önce fotoğraflar ortaya çıkmıştı ve o zamandan beri oldukça sağlıklı beslenmeye çalışıyordum. Şimdiden turnede aldığım beş kilonun ikisini vermiştim.

“Siktir.” Parmaklarım, yere düşürdüğüm çatala uzanacakken pürüzsüz ve tanıdık bir şeye değdi. Muhtemelen, Skylar işlerini halletmek için dışarı çıkmadan önce çantasından düşürmüştü.

Siyah Sharpie”yi elime aldığımda midem endişeyle gerildi.

O yorumları okuduğumdan beri, zihinsel olarak iyi hissetmiyordum. Skylar’ın dediği gibi ne kadar görmezden gelmeye çalışırsam çalışayım ya pamıyordum.

Ne yazık ki kendimi bildim bileli kötü şeyler ruhuma bir tutkal gibi yapıştırdı. Basitçe ifade etmek gerekirse, yüz tane iltifat alsam bile aldığım tek bir acımasız yorum onları gölgede bırakırdı. En azından *eskiden* böyleydi. Yine de o sesler, son günlerde gittikçe yükselmeye başlamışlardı. Çünkü yazılanların en kötü yanı, beni eleştiriyor nitelikte olmaları değildi. Bana yıllardır üzerinde çalıştığım özsaygımı yeniden yapılandırma çabalarımın boşa çıktığını da göstermişti.

Sonunda kendimi rahat hissettiğim ve kim olduğumla ilgili endişe duymadığım bir noktaya varmıştım, üstelik vücudum mükemmel olmasa da onunla mutluydum da.

Kaleme bakarken kalbim hızla göğsümü tekmeledi ve geride bırakmaya çalıştığım tüm o eski duyguları da beraberinde sürükledi. Eski alışkanlığıma dönüp söyledikleri her şeyi tenime yazarak açtıkları yaraya tuz basmak çok kolay olurdu. Ama bunu yapmak, hiçbir zaman daha az incinmemi

* Hem yazım, hem çizim, hem de boyama için kullanılan bir tür kalem.

sağlamayacaktı. Çünkü en büyük düşmanım Sabrina da dahil, okuldaki ve internetteki tüm o insanlar kendini bilmez tipler değillerdi.

Benim en büyük düşmanım buydu.

Bendim.

Babam bir defasında, sokakta karşılaştığım kilolu bir insana kaba mı yoksa nazik mi davranacağımı sormuştu. Ben de tabii ki ikincisi olduğunu söylemiştim.

O da, “*O halde neden kendine de aynı şefkati göstermiyorsun?*” diye karşılık vermişti.

Her zamanki gibi haklıydı. Tüm o yaralayıcı sözleri tenime kazımak kolay görünse de karanlığa geri dönmek istemiyordum. O insanların ya da eski benliğimin kazanmasına izin vermek istemiyordum.

Skylar bir görevi varmış gibi içeri girdiğinde Sharpie’yi bırakmak üzüreydim. Odayı, gözleriyle hızla taradıktan sonra kapıyı kapattı. Elinde tuttuğu kâğıtları fark ettim. “Bunlar ne?”

Kâğıt yığını önüme itti. “Tüm hafta boyunca bu pisliklerin zihninde kira vermeden yaşamasına müsaade ettin. Ben de sana bunları göstermek istedim.”

Bunlar derken çıktısını aldığı çeşitli yorumları kastediyordu. Ama diğgerlerinin aksine bunlar... iyi olanlardı.

Yorumlara göz gezdirirken göğsüm derin bir nefesle yükseldi.

-Vay canına, vücudu muhteşem ve o, çok tatlı.

-Bazılarının gerçekten ondan nefret etmeyi bırakması gerekiyor. Bence çok güzel biri.

-Phoenix kiminle flört etmesi gerektiğini biliyor. Tüm kıvrımlar olması gereken yerde.

-Onları mahvet kızım.

-Kalın bacak hayat kurtarır.

-Haftanın her günü bana binebilir. Yalan yok.

-İşte bu. Kıvrımlı kraliçelerin kölesiyiz.

(Onun gibi bir adamı normal bir kızla görmek güzel. Geri kalanlarımızı umut veriyor.

Kabretsın. Kıçı tam puan aldı. Phoenix ödevini doğru yapmış.

(Ondan hoşlandığı ortada ve önemli olan tek şey bu. İnsanlar kıskançlığı bırakmalı.

Skylar'ın araştırıp bunları bulması ve bana göstermek için çıktılarını alması tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Boğazıma oturan yumruyla, "Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Mini buzdolabına ilerleyerek bir şişe su aldı. "Sadece madalyonun diğer tarafını görmeni istedim. Klavye başındaki hadsiz birkaç kişinin, sana kendini değersiz hissettirmesine ve özgüveninin içine sığmasına izin verme."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Skylar'ın yaptığı şeyi takdir etsem de bunun nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlamayacaktı çünkü kulsursuzdu.

"*Senin* için söylemesi kolay." Kâğıtları önümdeki sehpaye bıraktım. "Sen mükemmelliğin tanımısin." Hiçbir zaman özgüven sorunu yaşamaması da bundan kaynaklanıyordu.

Konserin sonunu yakalayabilmek için mutfaktan çıkacağım sırada Skylar tişörtünü çıkardı.

Ardından sutyenini.

"Şey... ne yapıyorsun?"

Muhteşem bir şekilde dik olan memelerini işaret etti. "Bunlar silikon. On sekiz yaşına bastıktan altı ay sonra yaptırdım. Ameliyattan önce göğüs kabım *A* bile değildi ve bu konuda *gerçekten* özgüvensizdim. Özellikle de Jo..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Önemli bir şey değil."

Kot pantolonunun düğmesini açarak bacaklarından aşağı indirdi ve mor iç çamaşırını gözler önüne serdi. Kırmızı tırnaklarını teninde gezdirerek kalçalarındaki küçük beyaz şeritleri işaret etti. "Bunlar çatlak izleri." Arkasını dönerek kışına bir şaplak attı. "Biraz da selülit serpilmiş, muhteşem gamzeli popomla kendine biraz göz ziyafeti çek."

Gülmeden edemedim, tam bir deliydi. Deli ve *güzel*.

Tekrar bana döndü. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz, Lennon. Ama sana kusur gibi görünen şeyler seni seven biri için öyle değildir. Bu yüzden sen de onlardan biri ol ve kendini sev, tamam mı? Çünkü hem içi hem dışı mükemmel olan arkadaşlarımin, kendileriyle ilgili kötü düşüncelerini istemiyorum."

Daha önce de Skylar'ın dostluğuna minnettardım ama şu an hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Göğsüm, ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu. Ona doğru koşup sarılmak üzereyken banyo kapısı açıldı ve Quinn dışarı çıktı.

Gözleri yarı çıplak olan Skylar'ı bulduğunda ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Vay canına. Bunlar *güzelmiş*."

Skylar güldü. "Teşekkürler."

Quinn'in yüzü ilgiyle parladı. "Dokunabilir miyim?"

Skylar omuz silkti. "Keyfine bak, kardeşim." Bakışlarını bana çevirerek, "İstersen sen de dokunabilirsin," diye ekledi.

Merak etmediğimi söyleyemezdim.

Biz onu ellerimizle taciz ederken Quinn sorular sormaya başladı. Yanagımın içini ısırıldı.

"Boyutları ne? Hangi çeşitler? Nasıl oluyor da hiç yara izin yok?"

"Bunlar maden tuzu, dört yüz santimetre küpler ve beni *A* kabından küçük *D* kabına taşıdılar. Hiç yara izim yok çünkü göbek deliğimden yaptılar. Josh yara izim olmasını istem..."

"Kesinlikle son konserimizi kutlamanın bir yolu da bu," diye ıslık çaldı Storm.

Siktir. Kendi konuşmamıza o kadar dalmıştık ki hiçbirimiz kapıyı duymamıştık.

Chandler olduğu yerde donakalırken yüzü kıpkırmızı kesildi.

Skylar üzerini giyinmeye çalışırken Memphis alayla, "Daha önce görmediğimiz bir şey değil," dedi.

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla görmüş olabilir," diye karşılık verdi Phoenix ve bu midemin garip bir şekilde takla atmasına neden oldu.

Tişörtünü kafasından geçirmekte olan Skylar'a baktım. Beni ilgilendirmezdi, daha önce takıldılarsa bile ona ve Phoenix'e kızmaya hakkım yoktu. Sadece bilmek isterdim. Ancak bu da çok aptalcaydı, yarın buradaki son günümüdü. Phoenix'le işimiz sonsuza dek bitmiş olacaktı.

Skylar içimdeki savaşı sezmiş gibi dudaklarını kıpırdattı. "*Asla. Yemin ederim.*"

Phoenix arkamdan yaklaşip kollarını belime doladıktan sonra, "Sorun ne, Hayran Kız?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Dudakları boynumun kenarında gezinmeden önce, "*Bir şey,*" diye alay etti. "O yorumu yaparken kendimi kastetmedim. Sadece özellikle kızdırma istediğim bir gitarist vardı."

Memphis elinde tuttuğu biraya rağmen köşedeki ufak bara yürürken ona el hareketi çekti.

“İşe yaramış gibi görünüyor.”

Kahkahası kulağıma çarptı. “Herkesin bir zayıf noktası vardır.”

Haklıydı.

Quinn, Chandler’a, “Göğüs implantlarını karşılayabilmek için ne kadar satış yapmam gerekiyor?” diye sordu.

Phoenix’in tüm bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. “Skylar’ı öldüreceğim.”

Chandler homurdandı. “Ben nereden bileyim? Oradan implantım varmış gibi mi görünüyor?”

Skylar, Quinn’e dönmeden önce Phoenix’e özür diler gibi bir bakış attı. “Onlara ihtiyacın yok, bebeğim. İnan bana seninkiler gayet iyi.”

Memphis kendine bir bardak viski doldururken, “Gerçek memeler her koşulda daha iyidir,” diye homurdandı. “Kimse sahte sürtükleri sevmeyiz.”

Vay canına. Ona saldırmak için ağzımı açacağım sırada buna gerek kalmamıştı.

“O halde, demek ki bebeğinin anneciğini pek sevmiyorsun.” Skylar’ın kırmızı topuklularının sesi çıkışa doğru attığı birkaç adımdan sonra durdu. “Ayrıca, sahte memelerimi seviyorum. Ve hatırladığım kadarıyla *sen* de seviyordun.”

Ağzım iki nedenden dolayı açık kaldı. Birincisi ve en bariz olanı, Skylar’ın cevabıydı. İkincisi de otobüsteki kısa konuşmamız dışında, daha önce hiç aralarında bir şey olduğunu kabul ettiğini duymamıştım.

Herkesin bildiği ama kimsenin hakkında konuşmadığı büyük bir aile sırrı gibiydi.

Memphis bardağını dudaklarına götürdü. “Bazı şeyler nasıl değişiyorsa insanlar da değişir.”

Skylar yüzünü ona doğru döndü. “O halde umarım gösterinin tadını çıkarmışsındır çünkü bu son görüşün olacak.”

Kimse tek kelime edemedi, Skylar’ın son sayıyı aldığı ortadaydı.

Ta ki Memphis konuşana kadar.

“Az önce söylediğin doğru değildi, Sky.” Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve ona ürpermeme neden olacak kadar soğuk bir bakış attı. “Gwen sadece bebeğimin annesi değil, yakında da nişanlım olacak kadın.”

Kalbim aniden ayaklarımın dibine düştü ve kendimi dünyanın en kötü arkadaşı gibi hissettim. Quinn bana duyduklarımı anlattıktan sonra

evleneceklerine dair bir şey duymadığım için Memphis'in mantıklı davranmayı seçtiğini ve artık böyle bir şeyin söz konusu olmadığını düşünmüş, bu yüzden de Skylar'a bir şey söylememiştim.

Keşke söyleseydim, diye düşünmeden edemedim. Her ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsa da odadan çıkmadan önce yüzüne yayılan acıyı görmüştüm.

Chandler, Skylar'ın arkasından gitti. O sırada Storm, "Bir içki daha al, orospu çocuğu," diye homurdandı.

Memphis bardağındaki içkiyi bitirerek, "Sikik çeneni kapat," diye karşılık verdi.

"Sen neden kapatmıyorsun?" Kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan dökülmüştü. "Hiçbir sebebin olmamasına rağmen onu aşağıladın. Hem de bir değil, iki kere. Bebek sahibi olmak üzere olan ve evlenmek teklifi etmeye hazırlanan birine göre aklını başka bir kadınla bozmuşsun gibi görünüyor."

Memphis beni görmezden gelerek bakışlarını Phoenix'e çevirdi. "Kızını kontrol etsen iyi edersin."

"Tavsiyelerini dikkate alsan iyi edersin yoksa kontrol edeceğim tek şey yumruğumun çeneni nasıl yerinden çıkardığı olur," dedi Phoenix yanına geçmeden hemen önce.

Memphis elindeki bardağı duvara fırlattı. Parçalanmış camlar etrafa saçılırken olduğum yerde sıçradım. "Sikerler. Ben yokum."

O, odadan ayrılırken Storm mırıldandı. "Son konserimizi kutlamak için muhteşem bir yol, millet."

Midemden yukarı bir endişe dalgası akın ederken, "Gruptan ayrıldığı nı ima etmedi, değil mi?" diye sordum.

Phoenix ve Storm birbirilerine baktılar. "Hayır. Sadece bazı boktan şeylerle uğraşıyor."

Benim arkadaşım da bazı boktan şeylerle uğraşıyordu.

"Gidip Skylar'a bakacağım," dedim.

Quinn, "Ben de geleceğim," diye araya girdi.

Phoenix dudaklarına uzanarak bana hızlı bir öpücük verdi. "Çok oyalanma. Yarın erken kalkmamız gerekiyor."

Bu... tuhaftı. "Neden?"

Quinn kolumu yerinden çıkaracak bir hızla çekerek, "Hadi," dedi. "Biraz dedikoduya ihtiyacım var."

LENNON

Tüm bedenim acıyordu ve ölüyordum. Bir şey sırtımı dürttü. Fakat bu, her sabah dört gözle beklediğim şey *değildi*. Sanki... bir ayaktı.

Dün gece yaşananlar gözümün önünde büyük bir sis bulutu gibi belirlirken başım dönüyordu. Skylar eğer onunla sarhoş olursam, Quinn'in duyduğu şeyleri ona söylememiş olmamı affedeceğini söylemişti.

Ben de öyle yaptım.

Quinn içki içmese de bize eşlik etmek istemişti.

En azından öyle düşünüyordum. Öyle olduğunu *umuyordum*.

İçkiler birbirini takip etti ve *Bay Breez*'lerimiz' bir anda tekilaya döndü. *Çok fazla* tekiladan bahsediyordum.

Phoenix'in bizi kontrol etmeye geldiğini hayal meyal hatırlıyordum. Kısa süre sonra da Storm gelmişti çünkü Phoenix desteğe ihtiyaç duymuştu. Bir noktada Chandler da onlara katılmıştı ve beni üzecek kadar hepimize bağırmaya başlamıştı.

Aman Tanrım.

Chandler'a, böyle davranacak kadar büyük bir aleti olmadığını söylediğime emindim.

Tek gözümü açıp hemen geri kapattım. Panjurlar kapalı değildi ve kahretsin, içerisi fazla aydınlıktı. Muhtemelen Skylar, New York halkına memelerini gösterme kararı aldığı ve bu sırada ben de yanı başında kıcıımı gösterdiğim içindi. Olanları hatırladığımda, her şey beynime dank etti.

Phoenix'e, kıcıımı becermesini söylemiştim. Hayır, bunu yapmasını *emretmiştim*. Kıcıım hâlâ sağlam olduğuna göre söylediklerime pek kulak asmamıştı. Daha sonra olanlar tamamen pusluydu.

* Yabanmersini ve ananas suyunun karıştırılmasıyla yapılan alkolü bir kokteyl

Sadece Quinn'in sorumlu davranarak -Tanrı'ya şükür- bize pizza sipariş ettiğini ve ardından yerlerimize yatmamıza yardım ettiğini hatırlıyorum. Gerçi şu anda hangisinde yattığımdan pek emin değildim.

"Günaydın, Parti Kraliçesi."

Phoenix'in sesiyle birlikte gözlerimi araladım, elinde bir fincan kahveye başımda duruyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrularak aşağıya baktım. Haklıydım, yan tarafımı dürtten bir ayak vardı ve Quinn'e aitti.

Tamamen doğrulmaya çalışsam da Skylar'ın etrafıma sardığı kolları bunu imkânsızlaştırıyordu. Sanki kişisel oyuncak ayısıydım. Üçümüzün tek bir yatakta, bu şekilde birbirimize dolanmış halde nasıl uyuduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Odaya göz gezdirdiğimde yerde devasa birinin yattığını gördüm ve onun Storm olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı.

"Siz ikiniz yerde mi uyudunuz?" Sesim normalden çok daha hırıltılı çıkmıştı.

Phoenix güldü. "Ben tam olarak *uyumak* demezdim." Bakışlarını koltukta saatte çevirdi. "Otuz dakika içinde duş alıp hazırlanabilir misin?"

Of. Bu çok zor bir görevdi.

"Ne için hazırlanacağım?"

Uçağım yarın sabah onda kalkacaktı ve final konseri dün gece gerçekleşmişti. Tanrı'ya şükür, kendimi toparlayabilmek için koca bir güne sahiptim.

Dudakları yavaş ve seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Randevumuz için."

Az önce ne demişti?

Bakışlarını üzerinde gezdirdim. Kot pantolon ve damarlı kollarını muhteşem gösteren ütülü, siyah bir tişört giymişti. Ayrıca benim aksime duş almış ve tıraş olmuştu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Randevu mu? Ne tür bir randevudan söz ediyorsun?"

"Benim seni çıkardığım bir randevudan." Bakışları tekrar saatine kaydı. "İki saat önce *brunch* için ayrılmış olmamız gerekiyordu ama planladığımı diğer şeyleri yapmak için hâlâ vaktimiz var."

Hâlâ sarhoş olmalıydım, Phoenix *brunch* ya da plan yapmazdı. *Randevuya* çıkmazdı.

"Tamam ama sadece kahve getirdiğin için."

Gerinerek kahve fincanına uzanmaya çalıştım fakat kahrolası Skylar'ın ahtapot kolları beni esir almıştı.

Phoenix'in gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Ben hallederim."

Kapıya doğru ilerledi ve bir dakika sonra Chandler elinde tuttuğu megafonla içeri girdi.

"Herkes uyansın. Üç saat içinde Avrupa için yola çıkacağız."

Bir saniye... ne? Yarın gideceklerini düşünmüştüm. Görünüşe göre *randevumuz* çok kısa sürecekti.

Skylar, kutudan fırlayan yaylı bir palyaço gibi yerinden sıçradı. "Uyan-
dım." Ardından başını tutarak öne doğru eğildi. "Sözümü geri alıyorum,
uyanmadım."

Quinn olduğu yerde gereğinden fazla yuvarlanıp gürültüyle yere düştü.
"Ahh, perine bölgem."

Orasını incitmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Lanet olsun," diye homurdandı Storm. "Hepinizden nefret ediyorum."

Chandler elini cebine atarak bir şişe aspirin çıkarıp Skylar'a uzattı.
"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ben de Chandler'ın vücudunda düşünceli hiçbir kemik olmadığını sa-
nıyordum.

"Sen bir meleksin." Skylar, Phoenix'in bana uzattığı kahveyi elinden
aldı. "Kimsenin aksini iddia etmesine müsaade etme." Görünüşe göre
Skylar hâlâ ayılamamıştı.

Aspirini yuttuktan sonra bardağımı geri aldım ve dikkatlice göğsüme
sakladım. Skylar, Quinn ve Storm kana susamış vampirler gibi gözlerini
üzerime dikmişlerdi.

Kahvemden uzun bir yudum almadan önce, "Gidip kendi kahvenizi
alın," diye homurdandım.

Phoenix saatine bakarak dişlerinin arasından tısladı. "Yirmi beş dakika."

Tanrım, *rollerin nasıl değiştiğine bir bakın.*

Yataktan kalkarak, "Gidiyorum," dedim.

Milyon yıl geçse de Phoenix'in *bana* bakıcılık yapacağı aklımın ucun-
dan geçmezdi.

New York sokaklarında ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.
"Ayrıca onlar neden bizimle?"

Onlar derken önümdeki ve arkamdaki iri adamları kastetmiştim. Phoenix korumayla gezmekten nefet ederdi, randevuya bizimle geliyor olmaları birazcık tuhaftı.

Siyah pilot gözlüklerini burnundan yukarı doğru itti. “Gideceğimiz yerde fazladan güvenlik tedbirleri olsun istedim.”

Bu *korkutucuydu*. “Neden? Beni tam olarak nereye götürüyorsun?”

Neredeyse yanımızdan geçen bir kadına çarpacaktım. Phoenix’i gördüğünde gözleri büyüdü. Sanki gerçekten onu görmüş olması mümkün değilmiş gibi başını salladı.

Üzerinde kapüşonunu taktığı koyu renk bir *sweatshirt* vardı. Lanet olması ağustos ayının ortasında olduğumuz düşünülürse, kışından ter aktığına emindim.

“Gittiğimizde öğrenirsin.”

Bu hiç hoşuma gitmemişti. “Bilgin olsun diye söylüyorum, sürprizlerden nefret ederim.”

Bunu detay vermesi için söylememiştim. Sürprizlerden gerçekten nefret ediyordum. Ben planlı bir insandım ve bomba etkisi yaratabilecek bir haberle ya da beklenmedik bir şeyle karşılaşma fikri beni geriyordu.

Muhtemelen bunun için *ona* teşekkür etmeliydim.

Phoenix sırtıttı.

“İyi, bana nereye gittiğimizi söylemek zorunda değilsin. En azından neden *ek güvenlik önlemlerine* ihtiyaç duyduğunu söylesen?”

Dikkatini önünden ayırmadı, ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Senin için.”

Sözleriyle midem bulandı. “Benim için mi? Neden?”

“Fotoğrafların yayılmasının üzerinden henüz altı gün geçti. Hâlâ benim fanusumda olduğun için seni tam olarak etkilemiş değil ama her yerdeyiz. Tanrı aşkına, Twitter’da Memphis ve Gwyneth, hatta lanet olası Barclay’le bile gündeme girdik.” Yüzündeki kaslar gerilirken devam etti “Çoğu hayranımız iyi olsa da bazıları kaçık. Onlardan birinin sana zarar verme ihtimalini göz ardı edemem.”

Her ne kadar itiraf etmek istemesem de haksız değildi. Fotoğrafların her yere yayıldığını biliyordum fakat hayatım pek etkilenmemişti. İletişim kurduğum insanlar ya ünlüler ya da ekip üyeleri. *Gerçek dünyaya* döndüğümde durum farklı olacaktı. Daha dün Bayan Palma eve üç gazetecinin geldiğini, benimle konuşmak istediklerini söylediklerinden bahsetmişti.

Ona teşekkür etmek için dudaklarımı araladığımda, bir sonraki sözle-iyle beni serseme çevirdi. "Tam da bu yüzden sen eve döndükten sonra nile nereye gidersen git sana eşlik edecekler."

Dur. Bir. Dakika.

"Hayır, etmeyecekler. Her hareketimi izleyen korumalara ihtiyacım yok."

"Sakin ol, sadece bir aylığına..." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdilik."

Ona ters bir bakış atarak, "Hayır," diye karşılık verdim. Birden aklımda tuhaf bir düşünce belirdi. Phoenix'in niyetinin iyi olduğuna inansam da bunun beni takip etmek için başvurduğu hastalıklı bir yol olup olmadığını merak etmiştim. Bu aramızdaki bağın kopmasını zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Korumalarının beni takip etmesini istemiyorum."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bu konuda söz hakkın olduğuna inanman çok sevimli."

Bir başka kadına çarptım, bu seferki telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekmeyi ihmal etmedi.

Harika.

Aniden Phoenix'in adını bağırarak bize doğru koşmaya başladığında, *neredeyse tüm dikkatler üstümüze toplandı.*

"Siktir." Phoenix önüme geçti. "Arabayla gitmemiz gerektiğini biliyordum."

Etrafımız insanlarla sarıldıkça sinirlerim daha da geriliyordu. "O halde neden yapmadık?"

"Çünkü birileri *akşamdan kalmaydı* ve bu da birkaç saat gecikmemize neden oldu. Ayrıca şehirde yürümek, araba kullanmaktan çok daha kolay." Başımıza üşüşen ve ona dokunmaya çalışan kadın sürüsünden beni korumak için vücudunu önüme siper ederken ses tonundaki öfkeyi kaçırmamıştım.

Korumalar bizi hızla yakındaki bir binaya götürdü ve bir şarküteri dükkânına girdik. Etrafımızdaki kalabalığın azalmasını beklerken, "Bir hafta," dedim. "Sadece bir haftalığına."

Eninde sonunda, tüm bunlar sona erecekti ve unutulacaktım. Sadece bir süre daha dayanmamı gerekiyordu, o kadar.

Phoenix çalışanlara saklanmamıza izin verdikleri için teşekkür ettikten sonra hızlıca birkaç fotoğraf için poz verdi.

Korumalardan biri, “Arka tarafta bir çıkış var,” dedi.

Phoenix dükkân sahibinin ricası üzerine duvara imza attıktan sonra elimi tuttu. “Hadi gidelim.” Arka kapıdan geçtikten sonra ana caddeye çıkmaktan başka çaremiz kalmayana kadar ara sokaklarda yürüdük.

Artık dikkat çekmiyor olmamıza rağmen Phoenix kapüşonlusunun ce bine uzanarak yedek bir güneş gözlüğü çıkartıp bana uzattı. “Bunları tak.”

İtiraz etmeden gözlüğü taktım ve yürümeye devam ettik. Birkaç dakika sonra adımları yavaşladı, başını kaldırarak bana baktı. “Geldik.”

Etrafıma baktım, bakışlarım *Central Park* yazan bir tabelanın üzerinde durdu. “Central Park mı?”

Daha önce buraya hiç gelmediğim için heyecanlanmıştım. Phoenix başını iki sallayınca heyecanım söndü. “Hayır.

Parmaklarımızı tekrar birbirine kenetleyerek beni Gotik Viktoryen görünümüne bir binaya yönlendirdi.

Mekânın unutulmaz, gizemli ve güzel bir mimarisi olsa da beni buraya getirme amacını anlamış değildim. Belki de müze ya da sanat galerisine gelmiştik.

Sevgili Tanrım, lütfen başka bir İkinci Dünya Savaşı sergisi olmasın. George’un randevumuz için beni götürdüğü sergide neredeyse uyuyakalacaktım.

Phoenix, bizi kemerli bir kapının altında durdurduğunda şaşkınlığımı daha çok arttı. Ayrıca gözüme başka bir tabela daha çarpmıştı. *Sadece Yetkili Personeller Bu Çizgiyi Geçebilir.*

Ayrıca kızgın bir bekçi de vardı. “Burada aylıklık edemezsiniz.”

Öğleden sonramın geri kalanını bir hapisane hücresinde geçirmek istemediğim için Phoenix’in elini çektişirdim. “Hadi gidelim.”

Phoenix çenesiyle bekçinin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldayan korumasını işaret etti. Koruma ona bir miktar para uzattığında, bekçi artık daha dost canlısı görünüyordu.

“On dakika,” dedi Phoenix’e. “Ama içeri girmene izin verme yetkim yok. Bunun için özel izin gerek ve bu benim yetkimi aşar.”

Phoenix, “Sorun değil,” dedi. “Minnettarım.”

Pekâlâ, bu iş iyice garip bir hal almaya başlıyordu. Ne işe yaradığını bilmediğim bu binanın girişinde neden durduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Neredeyiz?” diye sordum.

"Dakota Apartmanı." Dudakları aldığı derin bir nefesle aralandı. "Burası..."

İçime yayılan huzursuzlukla, "John Lennon'ın öldürüldüğü yer," diye cümlesini tamamladım.

Babam daha önce buraya geldiğinden bahsetmişti. Onun için çok üzücü olduğunu, gözyaşı döktüğünü ve bir daha buraya gelmemeye yemin ettiğini söylemişti. Nedenini anlayabiliyordum.

"Bu senin randevu anlayışın mı?" Kendimi işaret ettim. "Benim Lennon olduğumun farkındasın, değil mi? Neden beni adını aldığım kişinin vurularak öldürüldüğü yere getirdin ki?"

Phoenix gerçekten bunu hesaba katmamıştı. Ya da katmış olabilirdi... pislik herif.

Sanki şu anda hakarete uğrayan *kendisiymiş* gibi dudakları bükülerek kaşları çatıldı. "Burası sadece öldüğü yer değil, aynı zamanda *yaşadığı* ve *yarattığı* yer."

O korkunç olayın gerçekleştiği noktada olduğumuzu fark etmek huzursuzluğumu dehşete dönüştürdü.

Yaptığımız konuşmanın dikkat çekmemesi için sesimi alçalttım. "Tam burada katledildi. Cidden, senin sorunun ne?"

Çenesi kasıldı, güneş gözlükleri gözünde olmasına rağmen üzerime diktiği bakışlarının farkındaydım. "Lanet olası girişin önündeyiz, Lenn - *Hayran Kız*. Buradan ileriye geçemeyiz." Öfkeli olduğunu belli edercesine bekçiyi işaret etti. "Değil mi?"

Adamın gözleri merhametle parlarken onaylarcasına başını salladı. "Evet, efendim."

Yüzü asıldı. "Daha önce hiç bu randevu haltıyla uğraşmadım. Ama hey. Lanet olsun bana, değil mi?"

Kendime engel olamadan kahrkaha attım. Şu anda hayal kırıklığımı gölgede bırakacak kadar sevimliydi.

Randevumuz ne kadar *tüyler ürpertici* olsa da bunun üzerinde çok kafa yorduğu belliydi.

Ayrıca bunu asla unutmayacağım da ayrı bir gerçektir.

Phoenix hırladı. "Ve şimdi de gülüyorsunuz." Güneş gözlüklerini çıkarıp ciyle yüzünü sıvazladı. "Tanrım. Hadi gi..."

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden parmak ucumda yükselerek tişörtünü kavradım ve ikimizi de şaşırtarak onu öptüm.

Nabzım hızlandı, dili bana sataşıyor ve ağzımı aralamam için beni zorluyordu. Yüzümü kavrayarak başını eğdiğinde öpücüğümüz derinleşti. Hissedebildiğim tek şey göğsüme çarpan kalbimin atış sesleriydi, kendimi bu anın içinde kaybetmişim. *Onun* içinde.

Görünüşe göre kendimi biraz fazla kaptırmıştım. Bekçi boğazını temizleyerek, "On dakikanız doldu," dedi.

Phoenix dudaklarıma doğru, "Bir on dakikaya daha ihtiyacım var," diye mırıldandı ve beni kemerli kapının kenarına yasladı.

Sanki o, beni içine çeken bir bataklıkta ve ben de bunu durdurmaktan acizdim.

On dakika sonra, bekçi tekrar boğazını temizledi. "Tamam, efendim. Artık gerçekten gitmeniz gerek. Bazı ziyaretçiler şikâyet etmeye başladılar."

Birbirimizden ayrılırken yanaklarım utançla kızardı. "Özür dileriz."

Gözlerimi etrafta gezdirip olup biteni kavramaya çalıştım.

Phoenix arkamdan, "Bir dakikaya daha ihtiyacımız var," diye seslendi ve göğsüm özlemle sıkıştı. Çok uzun süredir yazmamıştım.

Çok uzun süredir *yaratmamıştım*.

O kadar uzun zaman olmuştu ki ne kadar özlersem özleyeyim zihnini ve ruhum muhtemelen bunu yapma yeteneğini kaybetmişti.

O kadar çok özlüyordum ki bu canımı yakıyordu.

Sanki kaybettiğim bir uzvun geride bıraktığı boşluk acıyordu. Kalbim elimden kayarmış gibi nabzım yavaşladı. *Güçsüzleşti*.

Gözlerimi zemine çevirdim. *Ölüyor gibiydim*.

Phoenix hemen önümde duruyor ve beni gölgede bırakıyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

"Bir daire almadığım sürece burada daha fazla kalamayız."

Çantamı omzuma astım. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Kapüşonunu tekrar takarak yakınlardaki bir sosisli standını işaret etti "Yemek yiyeceğiz." Boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordum. "Sonra da havaalanına."

Kalbim daha da yavaşladı, nefes almakta zorlanıyordum. "Ah."

Buraya kadardı.

Elini uzattığında onu kavradım ve standa doğru yürümeye başladık "Avrupa'ya yarın döneceğinizi zannediyordum?"

Başka bir turneye bu kadar hızlı başlayacak olmaları beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Sosislinin üstünde ne olsun istersin?”

“Ketçap, hardal ve turşu.”

Dudakları kıvrıldı. “Ben de.”

Siparişlerimizi hızlıca ilettikten sonra adama biraz para verdi. Bunu sandviçimi uzatırken, “Avrupa’ya yarın döneceğinizi zannediyordum!” diye tekrarladım.

Phoenix kendi sandviçinden büyük bir ısırık alarak sorumu ikinci kez görmezden geldi. Onu, cevap vermediği için azarlayacağım sırada durakladım, belki de bir sebebi vardı.

Mesela güzel, Avrupalı bir model gibi.

Yine de artık nerede olduğu benim sorumluluğumda değildi, bağları koparma zamanı gelmişti. Sandviçi dudaklarıma götürerek bir ısırık aldım ve Phoenix duraksayarak bakışlarını üzerime dikti. Gözleri güneş gözlüğünden dolayı tam seçilemiyordu. Fakat bakışlarının şehvetle karardığına ve sikini ağzımda hayal ettiğine, bu turneden elde ettiğim tüm paranın üzerine bahse girebilirdim.

“Tam bir sapıksın.”

Muzipçe sırttı. “Sikimi harika emiyor olman benim suçum değil.”

Göğsünü dürttüm, korumalarla aramızda bir metreden daha az bir mesafe vardı ve onu duyduklarından emindim. Üçüncü adamın kulakları pembeye döndü.

Phoenix cevap vermek üzereyken siyah bir SUV yanımızda durdu. Birdenbire aklıma ona veda edebileceğim ama diğerleriyle vedalaşma fırsatı bulamayacağım geldi.

“Seninle havaalanına gelebilir miyim?” Yapışkan biri gibi görünmemek için, “Skylar, Quinn ve Storm’a veda etmek istiyorum,” diye ekledim.

Sandviçinin kalanını bitirirken yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi. “Hadi gidelim.”

Yol boyunca sessizdim. Genellikle sessiz olduğu için onu azarlardım, bu epey garipti. Konuşmaya başlarsam, kendime saklamam gereken şeyleri dökmekten korkuyordum. Dün gece seks yapmamış olmamızdan ne kadar nefret ettiğim gibi. Son seksimizi dün sabah, Quinn’in acıktığı için durmaksızın ara kapıyı vurduğu sırada yapmıştık.

Seks iyiydi, *her zaman* iyi olurdu. Fakat fazla hızlı ve yıkıcı olmuştu ve o anda son seferimiz olduğunu bilmiyordum. Safranın boğazına yitkiliğini hissedebiliyordum.

O gece Voodoo'ya girdiğimde kalbimin yok olacağını bilmediğim gibi bunu da tahmin edememiştim.

Gözlerimi kapatarak radyoda çalan müziğe odaklandım. Hareketli ve keyifli bir parçaydı. Phoenix değiştirilmesini istemediğine göre o da benim gibi düşüncelerinde kaybolmuştu.

İyi anılar da kötü anılar da su yüzüne çıkmayı başarmıştı. Artık her şey bittiğine göre ona karşı beslediğim tüm nefret intikam arzusuyla geri dönmüş olmalıydı. Oysa havaalanına girerken düşündüğüm tek şey yaptıklarından ne kadar nefret edersem edeyim, ondan nefret edemediğimdi.

“Phoenix?”

Dikkatini pencereden ayırdı. “Evet?”

Bunlar ona söyleyeceğim son sözlerdi, onun için hiçbir anlam ifade etmese bile söylediklerimi hatırlamasını istiyordum. “Senin bir yeteneğin var,” diye fısıldadım. “Sen güneşsin.” Göğsümde kabaran duygularla boğazım düğümlendi. “Bu yüzden, parlamak için asla birine ihtiyacın olmadı.”

Mavi derinlikleri beni esir alır gibi üzerimden ayrılmadı. Tek bir keli bile etmedi, ben de etmedim. Bir şey söylememize gerek olmadığını biliyorduk çünkü hiç kimse birbirini bizim kadar iyi tanıyamazdı. Ve şu anda, ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğimizi bildiğimiz için acı çekiyorduk.

Phoenix affedilmek istiyordu ama onu bağışlamam mümkün değildi. Yaptığı şeyle geri getiremeyeceğim bir parçamı sonsuza dek yok etmişti.

Onu unutmak istiyordum fakat bunu yapmanın bir yolu yoktu, o hâlâ damarlarımdaydı... Göğsümdeki organa giden tüm damarlarda o vardı.

Savaş sonunda bitmişti ancak kazanan olmamıştı. İkimiz de başka insanlarla yolumuza devam edene kadar acı çekecektik, elimizdeki tek seçenek buydu.

SUV, özel bir jetin ve hayatımın son sekiz haftasını birlikte geçirdiğimiz grubun önünde durana kadar pistte ilerledi. Arabadan inerken kalbimde tatlı bir acı patlak verdi. Buraya para ve solistlerinin yaptığı şeyi ödetmek için gelmiştim.

Oysaki şimdi, buradan göğsümde hüzünden bir yumruyla ayrılıyorum. Çünkü biliyordum ki her birini gerçekten çok özleyecektim.

Bana ilk sarılan Memphis olmuştu. “Dün gece için özür dilerim.”

Arkadaşıma hakaret etmesi hoşuma gitmese de söylediği her acımasız sözün altında büyük bir acı yattığını biliyordum.

“Kendine dikkat et, olur mu?”

Yavaşça gülümseyerek, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

İkinci sarılan Storm'du ki bu şaşırtıcı olmuştu, o sarılmazdı. "Kendini özletme."

Ne yazık ki bunu yapmak zorundaydım.

"Ciddiyim," dedi ayrıldığımız sırada. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Görüşümün bulanıklaştığını fark ederek espriyle konuyu değiştirdim. "Kendinize bir bakın Bay Yumuşak Kalp."

Homurdandı.

"Evet ama bunu söylediğin anda hemen pislik olmaya geri dönüyor," dedi Quinn arkamdan. Ona döndüğümde beni şaşırtacak bir güçle kollarını etrafıma dolayarak nefesimin kesilmesine sebep oldu. "Gitme."

Tanrım. Bu çocuk beni öldürecekti.

Elimle gözlerindeki yaşları sildim. "Sen eşi benzeri olmayan birisin, Quinn. Asla değişme." Eğilerek Storm'un bana kurduğu cümlelerin aynısını kulağına fısıldadım. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana ulaş."

Phoenix ile temasa geçmeme kuralımı ancak onun için çiğneyebilirdim.

Burnunu çekti. "Tamam."

Skylar ile birbirimize sarıldığımızda ikimiz de gözyaşlarına boğulduk.

"Bana arkadaş kalmaya devam edeceğimizi söyle," dedi boğuk bir sesle.

Ona daha sıkı sarıldım. "Daima." Hayatımda olmadığını hayal bile edemiyordum. Buluştuğumuz zamanlarda belli parçalarını benimkilere karıştırmadığı sürece bunu sürdürebilirdim. Yine de bunu yapmayacağını biliyordum, Skylar beni anlıyordu.

Alnımı onunkine yasladım. "Bunu atlatacaksın."

Canı çok acıyacaktı ama fark ettiğinden çok daha güçlüydü ve artık onu istemeyi bırakan bir adam, onu hak etmiyor demektir.

"Yine mi Yaşasın Kız Kardeşlik saçmalığı?" diye mırıldandı Chandler hemen yanımdan.

Ah. Bu işi bir an önce bitirsek iyi olacaktı.

"Gerçekten çok güzel vakit geçirdim, Chandler."

Kahrolası adam, insanı gerçekten çileden çıkarıyordu.

"Kesinlikle evet." Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. "Bu çek benim payıma düşen kısım. Ona iyi bir rapor verdiğim için Vic de kendisminkini bu hafta içinde gönderecek." Gözleri kısıldı. "Bu arada, rica ederim."

Zarfı elinden çekip aldım.

"Karşılıksız değil, değil mi?"

"Yakında öğrenirsin, değil mi?"

Tanrı şahidim olsun ki eğer bana karşılıksız çek yazdıysa kışımı kaldırıp Avrupa'ya gider ve omuriliğini dişlerimle sökerdim.

Elimi uzattım. "Hoşça kal, Dicky."

Uzattığım eli sıktı. "Güle güle, Yoko."

Yoko'nun asla John'u terk etmediğini söylemek dilimin ucundaydı. Aşkları ne kadar trajik bir sonla bitse de... John, Yoko'ya asla Phoenix'ın bana yaptığı gibi ihanet etmezdi.

O daima Yoko'yu seçmişti.

Göğsümü sıkıştıran acıyı görmezden gelerek ona baktım. Phoenix... o daima en zor veda edeceğim insan olacaktı.

"En azından bu sefer daha iyi şartlarda ayrılıyoruz, değil mi?"

Anlaşılmaz bir ifadeyle sessiz kaldı. Ondan şiir yazmasını falan beklemiyordum ama son defa sarılıp söyleyebileceği birkaç cümle düşünmüştüm.

Chandler, "Üç dakika içinde kalkacak," diye bildirdi ve Phoenix dışındaki herkes uçağa binmeye başladı.

O hâlâ bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Beni gerçekten kızdırma ya başlamıştı. "Sen ciddi misin? Veda bile etmeyecek..." Dudaklarımı dudaklarıyla ezerek bana, beni sersemleten ve dizlerimin bağını çözen bir öpücük verdi. Belki de vedalaşmak kötü bir fikirdi. Az önce uyuşturucumdan bir doz daha almıştım ve bu yoksunluk krizlerini çok fazla zorlaştıracaktı.

"Hoşça..." Uçağın hareket ettiğini fark etmemle birlikte kelimelerim havada asılı kaldı.

Uçak, Phoenix olmadan hareket etmişti.

Kollarımı sallayarak jete doğru koştum ve tamamen kalkmadan önce onu durdurmaya çalıştım. "Bekle! Birini unuttun!" Endişe boğazıma yük seldi. "Chandler'ı ara... ya da uçak şirketinden birilerini. Sensiz gidiyorlar."

Bir insan Phoenix'ı nasıl unutabilirdi?

Ben unutamayacağıma yüzde yüz emindim.

Bakışlarımı havalanan jetten ayırarak ona çevirdim. Benim aksime çılgına dönmüş değildi. Tam tersine, tüm bu olanlar onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Ayrıca, bütün gün boyunca garip davranmıştı.

"Senin sorunun ne? Bana veda bile etmiyorsun, lanet olası uçağın sen olmadan gidiyor ve sen gülümsüyorsun. Ne..."

“Veda etmedim çünkü henüz sırası gelmedi.” Yanıma yaklaştı. “Ve uçak kalktığı için endişelenmiyorum çünkü o benim uçağım değildi.” Pistin biraz ilerisindeki başka bir jeti işaret etti. “Benim uçağım o. Daha doğrusu, *bizim* uçağımız.”

Beynimin içi bir kez daha karman çorman olmuştu. “Sen neyden bahsediyorsun? Bizim uçağımız da ne demek? Nereye uçuyoruz?”

Ona Avrupa’ya onlarla gidemeyeceğimi söylemiştim ayrıca bugünden sonra aramızdaki şeyin tamamen biteceğini de biliyordu.

“Randevumuz henüz bitmedi.” Elimi tutarak bana eşlik etti, daha doğrusu beni uçağa sürüklemeye başladı. “Beş gün önce altı günümüz kaldığını söylemiştin. Bu da yarına kadar benim olduğun anlamına geliyor. Ve inan bana, kahrolası her saniyeden faydalanacağım.”

Olduğum yerde durarak kolumu çekiştirdim, aklını kaçırmıştı. Ayrıca beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim olmasa da lanet bir uçağı içerdiğine göre yakın bir yer değildi.

“Eve dönüş uçağım yarın sabah JFK bölümünden kalkacak. Bu da New York’ta olmam gerektiğini gösteriyor. Hem bavulum da hâlâ otele.”

“Skylar’a, senin için LAX’ten kalkacak yeni bir uçuş ayarlamasını söyledim. Bavulunu da hazırlattım, şu anda uçakta.” Parmaklarını bileğime dolayarak beni çekiştirmeye başladı. “Problem çözüldü.”

Pek çözülmüş sayılmazdı.

“Birincisi, neden Kaliforniya’ya gidiyoruz? İkincisi, bunların hiçbirini bana neden anlatmadın? Bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdik.”

“Sana söylemedim çünkü sürpriz olmasını istiyordum. Ayrıca sana ya lan söylemek istemedim.” Omuz silkti. “Seni görmezden gelmekten başka çarem yoktu.”

Ne demem gerektiğini bile bilmiyordum.

Uçağın merdivenlerine ulaştığımızda olduğum yerde tekrar durdum. Kendimi vedalaşacağımıza zihinsel olarak hazırlamıştım ama şimdi bunu yarın en baştan yapmam gerekecekti.

Belki de şimdi yollarımızı ayırmamız en iyi seçenektir.

“Hadi, Hayran Kız.” Yüzümü okşadı, gözleri zamanımızı uzatmam için adeta bana yalvarıyordu. “Benimle son bir gece geçir.”

“Nerede?”

“Benim evimde.”

Onun evinde.

Turnedeki gecelerimiz ya otel odalarında ya otobüste geçiyordu. Böylece turne dünyası ve gerçek dünya arasında net bir ayrım yapmak daha kolay olmuştu. Aynı zamanda işleri kolaylaştırıyordu çünkü gittiğimiz her yer geçiciydi.

Tıpkı bizim gibi.

Onun evine gitmek her şeyi derinleştirecek ve kişiselleştirecekti.

Bağları koparmak çok daha zor olacaktı.

Yine de güneşin çekimi oldukça büyüleyiciydi. Çok güçlüydü.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Bir gece daha... ama hepsi bu kadar.”

LENNON

A ltı saatlik uçak yolculuğunun yarısını uyuyarak geçirmiştim, elbette uçakta seks yapanlar kulübüne katıldıktan hemen sonra.

Tanrı'ya şükür Kaliforniya, New York'tan üç saat geride olduğu için çok zaman kaybetmemiştik. Şoför, oldukça güzel ve *büyük* evlerin bulunduğu bir siteye girdiğinde gözlerim büyüdü.

"Böyle şeylerin senin tarzın olduğunu düşünmemiştim."

Yorumum onu kırdıysa da belli etmedi. "Ben de öyle. Ama hiçbir şeye sahip olmadan büyüyünce..."

"Her şeyi istiyorsun," diyerek cümlesini tamamladım.

Ne hissedeceğim konusunda kararsızdım. Bir yandan onun adına mutluydum. Öte yandan da *her şeye* sahip olmak için yaptığı şeyi düşünmeden edemiyordum.

Sessizleşerek pencereden günbatımını izledim. Canlı ve güzeldi, özellikle de tüm bu çarpıcı evlerin arkasındayken.

Sessiz bir sokağa saparak her biri, bir öncekinden daha büyük olan evlerin önünden geçtik. Ardından ön tarafında büyük bir palmye ağacı olan, iki katlı çiftlik evi tarzında bir villanın önünde durduk. Şoför Phoenix'in güvenlik kodunu girebileceği şekilde arabayı ilerletti. Kısa süre sonra kapı açılmış ve önümüzde geniş, yuvarlak bir araba yolu belirmişti.

Phoenix ön kapıyı açtıktan sonra bavullarımızı geniş antreye yerleştirdi. "Gel benimle." Elimi tutarak beni oturma odasına götürdü. "Sana evi gezdireyim."

Dışarıdan bakıldığında aydınlık ve neşeli görünse de içerisi daha karanlıktı. Depresif bir karanlık olmasa da yoğun olduğu kesindi.

Tam *Phoenix'e* göreydi.

İçeriye hâkim olan renkler gri, siyah ve biraz da beyazdı. On iki metrelik tavanlar, büyük olan evi daha da geniş gösteriyordu. Etrafı inceledikçe nutkum tutuluyordu. Hiç kullanılmamış gibi görünen, uzun ve sıyahlı bir

masanın bulunduğu resmî bir yemek odası vardı. On iki çeşit yemek hazırlama isteği uyandıran gri-beyaz, geniş bir mutfak ve toprağa gömülü havuza açılan açık bir veranda ona eşlik ediyordu.

Quinn'in buraya bayılacağından şüphem yoktu ama onu biraz bile tanıyorsam, buraya aydınlık katmak isteyecekti. Ya da en azından tüm pencereleri örten siyah panjurları çekmek isterdi.

Phoenix bana koridorda rehberlik ederek önümüze çıkan banyoyu ve sinema odasını gösterdi. Ancak en sondaki kapıya ulaştığımda beni yavaşça oradan uzaklaştırdı. "Sana üst katı göstereyim."

Evinde misafir olduğumu ve mahremiyete hakkı olduğunu göz önünde bulundurarak bu konuyu deşmemiştim. Evin ikinci katına uzanan ahşap merdivenleri çıkarken, "Storm'la paylaşıyoruz," diye açıkladı. Mantıklıydı, burası güzel olsa da tek başına yaşamak, acı verici derecede yalnız hissettirirdi.

Başka bir banyoyu ve bir tanesi Quinn'in olmak üzere, iki misafir odasını işaret etti. Onu tanıdığım kadarıyla giyinme odası daha büyük olanı seçecekti.

Koridorun sonuna ulaştığımızda adımları yavaşladı. "Storm ve ben, büyük süiti kimin alacağı konusunda yazı tura attık." Kapı kolunu çevirirken dudakları ukala bir sırıtışla gerilmişti. "Bil bakalım kim kazandı?"

Ona kibirli insanları kimsenin sevmediğini hatırlatmak üzereyken iççeri girdik ve beynim düzgün çalışmayı bıraktı. Siyah ipek çarşafların serildiği, deri başlıklı devasa yatak, odanın tam ortasında, tavana monte edilmiş büyük ekran televizyonun tam karşısında duruyordu. Bir giyinme odası ve bitişğinde de gösterişli bir banyo vardı. Ancak bu odayı güzelden "*vay canına*"ya dönüştüren asıl şey, etrafı saran pencerelerden görünen Hollywood Tepeleri'nin panoramik manzarasıydı.

"Vay canına." Söyleyebildiğim tek şey buydu.

Her gün *bu* manzaraya uyanmak ve *bu* manzarayla uykuya dalmak oldukça iyi bir deneyim olmalıydı. Buradan ayrılmak isteyeceğimi hiç düşünmüyordum.

Kollarını belime dolayarak boynumun kenarına bir öpücük kondurdu, boşuk sesi içimde yankılanmıştı. "Beğendin mi?"

"Büyüleyici. Burası sana hem çok benziyor hem de hiç benzemiyor."

Ellerinden biri aşağı doğru ilerleyerek beni taytımın üzerinden kavradığında sıcaklamaya başlamıştım. "Seni bu pencereye karşı becermek istiyorum."

Yapmak üzere olduğumuz şeyin zaten bu olduğunu düşünüyordum, özellikle de burada olmamın asıl nedeni buyken. Ancak bunun yerine elini taytımdan çekti. "Ve yapacağım... daha sonra." Kıcıma şaplak atarak, "Hadi," dedi. "Henüz randevumuz bitmedi."

Tüm bunların haricinde başka ne planlamış olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Sırada ne var?" Arkasından merdivenlerden inerken, "Eyfel'de akşam yemeği mi?" diye şaka yaptım. "Belki de bir helikopter yolculuğu?"

Evin içinden geçtik, yanıt vermeden önce dudakları seğirdi. "Daha iyisi."

Beni evin diğer ucunda bulunan köşedeki kapıya götürdüğünde, "Aralarından biriyle tur mu atacağız?" diye sordum.

"Hayır. Benim arabam diğer garajda."

Garaja girdiğimizde kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. Anında geçmişe dönmüştüm çünkü burası büyükannenin evindeki garajla aynı şekilde düzenlenmişti. Eski enstrümanlar bile vardı.

"Her şeyi saklamış olmana inanamıyorum."

"Burası başladığımız yer."

Kendisini ve Storm'u kastettiğini düşünmüştüm ama bunu söylerken bakışları tamamen *benim* üzerimdeydi.

Kanepeye doğru ilerlediğinde kalbim çarpıyor, midem bulanıyordu.

"Son dört haftamı Lennon Michael için mükemmel randevunun nasıl olacağını düşünerek geçirdim. Havalı bir restoranda akşam yemeği planlamayı ya da bize yemek yapması için dünyaca ünlü bir şef tutmayı bile düşündüm." Keskin bir nefes verdi. "Ama bu senin tarzın değil."

Haklıydı, havalı yemeklere ya da şeflere ihtiyacım yoktu. Sadece dürüstlük istiyordum.

Benden çalmayan ve beni incitmeyen birini istiyordum.

Koltuğa oturarak üzerinde kâğıda sarılmış iki hamburger varmış gibi duran sandığı çekti. Oda etrafımda dönüyor ve göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyordum. Ona ilk kez şarkımı söylemeden hemen önce yaptığımız şey buydu. Sanki bilerek o günü tekrarlıyor gibiydi.

Sanki geriye dönmeye çalışıyordu.

"Çünkü senin için mükemmel olan, aramızdaki her şey değişmeden öncesi." Sesi boğuklaştı. "Dönüştüğüm kişi değil, eskiden olduğum kişi."

Yanılmıyordu. Ona, onu ilk gördüğüm anda hayran kalmıştım ama Phoenix Walker'a bu garajda âşık olmuştum. Ve kalbim her zaman o Phoenix'e ait olacaktı. Bahsi geçen kalp, canımı acıtacak kadar kasıldı ve

hareket edemedim. O günü başa sarabilmeyi dilemiştim... ama sadece farklı bir karar verebilmek için.

Yeniden yaşamak için değil.

“Ben de aynı kişi değilim.”

“Biliyorum.” Fırtınayı andıran bakışları benimkilere kilitlendi. “Tıpkı hikâyemizin nasıl bittiğini bildiğim gibi.” Alnı daha da kıvrıştı ve bir sonraki sözlerini söylerken sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibi gözlerini kaçırdı. “Hikâyemiz yarın sabah uçağa binip hayatının geri kalanında beni bir daha görmemeyi planlamanla bitiyor.” Başı öne eğildi. “Sadece hikâyenin kötü adamı olmadığım birkaç saat istiyorum.”

Gözlerimiz buluştuğunda konuşulmayan şeyler aramızda asılı kalmıştı.

“Tamam.”

Yanına oturduğumda hamburgerlerimizi açmaya başladı. “Yardımcıma, bunları Los Angeles’taki favori mekânımdan almasını söyledim. Gerçekten çok başarılılar.”

Hem harika kokuyor hem de harika görünüyorlardı.

Hamburgerden büyük bir ısırik alacağım sırada aklımda beliren dehşet verici düşünceyle duraksadım. “Enstrümanların aynı olduğunu biliyorum ama bu, o kanepede değil, değil mi?”

Hamburgerinden bir ısırik alarak cevap vermekten kaçındı. Gözlerini kısıp yerdeki soda dolu bardağa uzandım. “Bu taktiği bir günde iki kez kullanamazsın, Walker. Soruma cevap ver.”

Ağız dolu olduğu için kelimeler boğuk çıkmıştı. “Susma hakkımı kullanıyorum.”

Kaburgalarını dürttüm. “Phoenix.”

Parmağındaki ketçabı yalamadan önce elini altdudağında gezdirdi. “O kanepede.” Yüzümde beliren dehşet ifadesine karşı güldü. “Soran sendin.”

İğrenerek başımı salladım. Elbette çarşafları atmış ve altındaki kumaşın renginin siyah olduğunu keşfetmiştim ama yine de iğrençti.

“Ben... bir cinayet sahnesine benziyordu.” Aklıma gelen bir başka düşünceyle hamburgerimden bir ısırik daha aldım. “Zavallı Storm. Koltuğunun kızlık zarıyla kaplı olduğunu bilmeden burada oturdu.” Pipeti ağızma götürüp bir yudum aldım. “Sen çok kötü bir arkadaşsın.”

Phoenix güldü. “Rahatla, o geceden sonra yıkamıştım.” Birdenbire yüz ifadesi utangaç bir hal aldı. “Ve Storm biliyor.”

Bu yeni bir bilgiydi. “Biliyor derken neyden bahsediyorsun?”

Belirsizce güldü. “Çarşafı onun çöp kutusuna bırakmışsın ve büyükanne her gece yatmadan Storm’a çöpü attırırdı. Ayrıca o sırada bizi basmıştı.” Omuz silkerek devam etti. “Olaylar arasında bağlantı kurup o gece bekâretini aldığımı anlaması zor olmamıştır.”

“Yarımdı,” diye ekledim. “Tamamlanmamış olduğu için seks yapmış sayılmıyoruz.”

“İşler o şekilde yürümüyor, tatlım.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yemeye ara verdim. “Tamam, öncelikle bana *tatlım* falan deme. Asla. İkincisi, kuralları koyan ben değilim. Yani bana kızamazsın.”

Peçeteyi alarak, “O zaman bu kuralları kim koydu?” diye sordu. “Çünkü şikâyetle bulunup gözden geçirilmesini talep etmek istiyorum.”

Lanet olası adam, üzüntüsü o kadar içtendi ki şu anda çok sevimli görünüyordu.

Yine de fikrimi değiştirmeyi reddediyordum. “Vay canına. Bakireleri becermemek konusunda kendi *kuralları* olan birine göre fazla iltifat almak istiyormuşsun gibi duruyor.”

“Tamamen doğru. Ve bunu bir an önce kabul edersen, bu tartışmayı sonsuza dek kapatmış oluruz.”

Hayır. Kazanmasına izin vermeyi reddediyordum. “Bekâretimi hem seninle hem de Dartmouth’taki ilk yılının sonunda, Doug Goldstein ile kaybettim. Bu unvan ikinize de ait.”

Burun delikleri öfkeyle genişlerken çenesi kasıldı. “Ben paylaşmam, Lennon. Söz konusu sen olunca paylaşmam. Doug Goldstein denilen göt herif gidip kendini becerebilir. *Benim* yaptığım bir şeyden kendisine pay çıkaramaz.”

Berbat bir his, değil mi?

“Ben...”

“Pişman olmadığını söylemiştin,” dedi kabaca. Ardından yüz hatları gevşedi. “Bu, ben her şeyi mahvetmeden önce bana söylediğin son şeydi.”

Ona artık bunun doğru olmadığını söylemeliydim ama yalan olurdu. Her şeye rağmen o anda bekâretimi Phoenix’e vermek istemiştin ve bu gerçeği hiçbir şey değiştirmeyecekti. İnatçılığım bile.

“Teknik olarak Doug’la da sonuna kadar götürmedik.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Bekâretimi aldı, evet. Kız arkadaşım oldum mu? Hayır. Mutlu musun?”

Phoenix beni dikkatle izliyordu. O kadar çok odaklanmıştı ki yüzümün sos bulaşıp bulaşmadığını merak ettim.

"Her şeyi mahvetmeseydim aramızda neler olabileceğini hiç düşündün mü?"

Keskin bir acı dalgasıyla sarsıldım. İtiraf etmek istemediğimden çok daha fazla düşünmüş olsam da bunu bilmesine izin vermeyecektim.

"Hayır."

Cevabım onu hazırlıksız yakalamışa benziyordu. İç çekerek önünde duran yarısı yenmiş hamburgerini itti. "Hep bunu düşünüyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Hâlâ birlikte olurduk."

Bunu sanki tartışmaya açık olmayan bir konu gibi söylemişti.

Ne kadar inanmak istersem isteyeyim gerçeklik adında küçük bir şey vardı. Şarkımı çalmasaydı bile asla yürütemeyeceğimizi biliyordum.

Onu ne kadar sevmiş olursam olayım.

"İyi. Hadi rol yapalım." Bir peçete alarak ellerimi sildim. "Benimle bir şeyler yaşamanın peşine düşseydin, gerçekten ne olacağını bilmek istiyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Beni Dartmouth'ta bir ya da iki kez ziyaret ederdin ve ben sana daha çok âşık olurdum..." Devam ederken göğsüm sıkıştı. "Ama sonra, sen bir yıldız gibi yükseldikçe birbirimizden uzaklaştık. Telefon görüşmelerimiz seyrekleşirdi ve beni muhteşem bir kızla aldattığını öğrenirdim."

Yüzü öfkeyle parladı. "Asla."

Kendini kandırıyordu. "Şimdi böyle söylüyorsun ama..."

"Her zaman böyle söylerim," diye bağırды. Sesi de gözleri kadar keskinliğin doğrusunu bilmeseydim ona inanırdım. Hem de tüm kalbimle.

"Sen bir rock yıldızısın. Senin için hazırda bekleyen milyonlarca kız var. Üstelik onlara istediğin her şeyi yapmana izin vermekten daha fazlasını yaparlar. Belki hemen değil ama bir noktada teslim olurdun." Koltuktan kalktım. "İşte bu yüzden *nasıl olurdu* diye düşünmek için kendime izin vermiyorum. Çünkü şarkımı çalsan da çalmasan da eninde sonunda beni paramparça edecektin. Sadece sen, en acımasız yöntemi seçtin. Bunun için teşekkürler."

"Lennon..."

"Sadece dur artık. Tanrı aşkına, kendine de bana da yalan söylemeyi bırak." Elimle etrafı işaret ettim. "Randevumuz için eski halimizi canlandırmaya çalışman çok tatlı ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez

Hissettigin suçluluk seni bir kereliğine Dartmouth'a getirmiş olabilir fakat benim aksime, *yıllarca* beni ne zaman düşünsen yorgun düşünceye dek ağlamadığından eminim."

Karşısında kendimi kaybetmek istemediğimden kapıya yürüdüm. "Ben gittikten sonra belki birkaç gün üzülsün ama kalbin, *senin* gidişinin ardından benimkinin kırıldığı gibi kırılmayacak. Çünkü beni hiç sevmedin."

Bu acı olsa da su götürmez bir gerçektir. Phoenix Walker beni sevmemişti. Ne geçmişte ne şimdi ne de hayali bir dünyada.

Eğer sevseydi, onu affedebilirdim.

LENNON

Gözyaşlarımla durmasını beklerken kendimi acıyla nefes almaya zorladım. Phoenix sınırlarımı ne kadar zorladığını fark etmiş olmalıydı. Banyosuna kapandığım on dakika boyunca bir kez bile kapımı çalmamıştı. Belki de gittiğimi düşünmüştü.

Belki de gitmeliydim.

Limiti henüz dolmamış bir kredi kartım vardı. Uber çağırabilir ve geceyi bir otelde geçirebilirdim. Peçeteyle şişmiş gözlerimi ve maskara izlerini silerken aynada kendime baktım.

Topla kendini.

Ciğerlerime temiz hava doldurmak için birkaç kere nefes aldım. Ne yapacağıma karar vermiş olmak kendimi çok daha iyi hissettirmişti. Hâlâ onun atmosferindeydim çünkü öyle olmasını istemiştim. Şu andan itibaren aptal kalbim dışında burada beni rehin tutacak hiçbir şey yoktu. Ya pabiliyorken buradan çıkıp gitmeliydim. Duvarlarım artık ne eskisi kadar güçlü ne de yüksekti.

Öyle olmaları gerekiyordu.

Omuzlarımı dikleştirerek kapı kolunu çevirdim ve banyodan çıktım. Görünürde olmaması içimi rahatlatmıştı. Bu kaçışımı çok daha kolay hale getirecekti.

Kapıyı arkadadan kapatırken ayakkabılarımla altındaki ahşap zemin gıcırda ve bakışlarım daha önce beni uzaklaştırdığı o çok gizli odanın kapısına kaydı. İnatçılık en kötü özelliğim olsa da merak onun hemen arkasından geliyordu.

O odada her ne varsa beni ilgilendirmiyordu. Bunu biliyordum. Kapıya ne kadar uzun süre bakarsam, casusluk yapma dürtüm de bir o kadar güçleniyordu.

Sakladığı başka ne sırlar vardı?

Skylar bir keresinde tüm kızların dedektif olduğunu söylemişti ve ben de tartışmasız bir şekilde buna katılıyordum. Eğer ormanda bir ağaç

düşerse ve etrafta onu duyacak kimse yoksa yine de ses çıkarmış sayılır mıydı? Eğer biri size ihanet ederse ve evini karıştırırken etrafta tanık olacak hiç kimse yoksa bu size bunu yapma hakkını verir miydi?

Elbette vermezdi. İki yanlış bir doğru etmiyordu ama vicdanımla hesaplaşma işini daha sonraya erteleyebilirdim. Sessizce odaya doğru ilerlemeden önce koridorda kimsenin olmadığından emin olmak için son bir kez etrafa baktım.

Kilitli değildi, bu da içeriinin iskeletlerle dolu olmadığı anlamına geliyordu. Kapıyı iterek açtım ve hayal kırıklığı göğsüme şiddetli bir sancı gibi saplandı. Köşede duran siyah, kısa kuyruklu piyano muhteşemdi ama sır olarak saklanması gerektiğini düşünmüyordum.

Demek ki fiyasko böyle bir şeydi.

Odadan çıkıp eşyalarımı toplamaya karar verdiğim sırada bakışlarım piyanonun üzerine serpiştirilmiş kâğıt yığınının takındı. Bir şeyler mi yazıyordu?

Şarkı?

Öfke, kaynayan bir kazan gibi içimde yükseldi. Belki de ben de onunkilerden birini çalmalı ve bunun hoşuna gidip gitmediğini görmeliydim. Mide bulandırıcı bir his sırtımdan yükselerek beni güçsüz bıraktı. Phoenix tüm şarkılarımı bir deftere yazdığımı biliyordu ve gittiğim her yere o defteri de beraberimde götürüyordum. Bir tanesini çalmış olduğuna göre belki de bir gün ben banyodayken gizlice hepsine bakmıştı.

Oraya doğru yürürken zihnime kalbimin bir kere daha paramparça olacağını ve buna hazır olmasını söyledim. Ancak kâğıtta yazarlar şarkı değildi.

Kâğıt kelimelerle doluydu. Özellikle belirtmem gerekirse bunların hepsi mektuptu, el yazısıyla yazılmıştı. Ve bana yazılmışlardı. El yazısı pek okunaklı değildi, birçok kelime hecelenerek yazılmıştı ama hâlâ ne yazdığı anlaşılabilirdi.

Lennon,*

Seni son görüşümün üzerinden iki hafta geçti.

Sana ihanet edeli iki hafta oldu.

İki hafta önce seni kaybettim.

Mutlu olmam gerekiyor. Vic Doherty ile görüşme

aşamasındayız. Geçen gün harika bir gitarist olan Memphis

* Phoenix, disleksi olduğu için Lennon, mektupların okunaklı olmadığından ve hecelenerek yazıldığından bahsediyor. Bu yazı fontunu doğru şekilde veremeyeceğiniz için, disleksi için uygun ve kullanışlı kabul edilen özel bir font kullanmayı tercih ettik.

ve başçı kardeşi Josh ile buluşup doğaçlama bir şeyler çaldık. Hepimiz bir araya geldiğimizde, ortaya harika bir şey çıktı. Her şey yavaşça toparlanmaya başladı ama ben içten içe dağılıyorum. Şarkıyı her söylediğimde kusmak istiyorum çünkü o sözler bana ait değil.

Onlar senin.

Sahip olduğum her şey sana ait. Buna göğsümdeki boktan şey de dahil. Sen olmadan tüm bunlardan nasıl zevk alınır bilmiyorum.

Ama hâlâ burada öylece yatıyorum...

Kendi yarattığım karmaşanın orta yerinde.

Derin bir nefes alarak hızla diğer mektuba geçtim.

Lennon,

Seni kaybetmemin üzerinden bir ay geçti.

Vic'le anlaşma imzaladık. Ben, Storm, Memphis ve Josh artık resmi olarak Sharp Objects olarak anılacağız.

Bil bakalım ilk teklinin ne olmasını istiyorlar?

Onlara her şeyi itiraf etmek istiyorum ve bazen bu dürtü o kadar güçlü oluyor ki ortadan sıvışıp tuvalete gitmem ve kendimi toplamam gerekiyor. Vic'in uyuşturucu kullandığını düşündüğüne eminim.

Tanrım, belki de kullanmalıyım.

Her şeyi baştan sona anlatmak istiyorum. Fakat bugün, Vic olağanüstü bir sese ve istediği her şeye sahip olduğumu söylemesine rağmen sözleşmeyi imzalamasını sağlayan asıl şey benim, hayır senin kelimelerindi.

Ve artık söz konusu hayal sadece bana ait değil. Storm ve diğerlerine de ait. Onlar da tıpkı benim gibi hiçlikten geldiler. Hepimiz bizi istemeyen aileler tarafından bir kenara atıldık ama müzik sayesinde hâlâ hayattayız.

Bu hepimizin sahip olabileceği tek şans, Hayran Kız.

Bunu yaparsam sadece kendi hayatımı değil, onların hayatını da mahvetmiş olacağım.

Bunun, yaptığım şeyi haklı çıkarmayacağını ve beni hiçbir zaman affedemeyeceğini biliyorum.

Sadece bir gün benden nefret etmeyi bırakacağını umut ediyorum.

Çünkü bıçağı tutan ben olmalıydım...

Ama beni parçalayan sen oldun.

Bir başka mektubu elime aldığımda boğazım düğümlendi.

Lennon,

Seni kaybetmemin üzerinden iki ay geçti.

Her gece yatmadan önce telefonu elime alıp numarayı tuşluyorum ve son saniyede aramaktan vazgeçmek dışında hiçbir şey yapamıyorum.

Geçen hafta şarkının kaydını tamamladık ve kulağa muhteşem geliyor. Gerçi senin söyleyişinle kıyaslanamaz bile.

Çünkü onlar senin kelimelerin, benim değil.

Geçen gece Vic biraz sosyalleşmemiz ve yeni bağlantılar edinebilmemiz için bizi bir partiye davet etti. Orada bir kız gördüm. Eskiden olsaydı, onun bir gece için istediğim her şeye sahip olduğunu düşünürdüm. Bunun yerine ayağa kalkıp oradan uzaklaştım.

Memphis, Josh ve birkaç kişinin gey olduğumu düşündüğünden eminim.

Ama onu becerseydim artık yattığım son kız sen olmayacaktın ve şu anda elimde kalan şey sadece bu.

Beni aramanı istiyorum ama aramayacağını biliyorum. Çünkü Sabrina'yı becerdiğimi düşünüyorsun.

Becermedim. Sana bundan çok daha kötüsünü yaptım.

Sarhoş ve incinmiş

Donuk ve soluk.

Evet, tıpkı böyleymişim gibi hissediyorum.

Yığından başka bir tane aldığımda görüşüm bulanıklaşmıştı.

Lennon,

Seni kaybetmemin üzerinden dört ay geçti.

Birkaç gün önce şarkı radyoda, YouTube'da ve... her yerde yayınlandı.

Dinlediğini biliyorum.

Ayrıca bu noktadan sonra geri dönüşün mümkün olmadığını ve yaptıklarımı asla geri alamayacağımı da biliyorum.

Özur dilerim, Hayran Kız.

Çok özür dilerim.

Ne tarafa bakarsam bakayım...

Soluduğum havada ve döktüğüm kanda seni görüyorum.

Bir sonraki mektuba geçerken gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı.

Lennon,

Seni kaybetmemin üzerinden altı ay geçti.

Albümümüz çıktı ver her şey harika gidiyor ama hiçbir şeyden zevk alamıyorum.

Lanet olası bir ironi. İstedğim her şeye sahibim... sen hariç.

Asla sahip olamayacağım anıların canı cehenneme.

Bıçağının acısının canı cehenneme.

Benimle bıraktığın histerin canı cehenneme.

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki birkaç tanesi mektuba damlamış ve mürekkebi dağıtmıştı.

Lennon,

Seni kaybetmemin üzerinden bir yıl geçti.

Şarkın Grammy'ye aday gösterildi.

Neden beni aramıyorsun?

Kahretsin, beni ara. Bağır. Çığlık at.

Dünyaya ne yaptığımı anlat.

Ontara nasıl bir sahtekâr olduğumu anlat.

Ontara nasıl bir pislik olduğumu söyle.

Bunu ben yapmadan önce yap ve beni bu kahrolası acıdan kurtar.

Lanet olsun, Lennon.

Ben senin sözlerini çaldım.

Sense benim kalbimi.

Sadece bir mektup kalmıştı ama göğsümdeki ağrı bana bu sayfada ne olduğunu zaten bildiğimi söylüyordu.

Lennon,

Seni kaybetmemin üzerinden bir yıl, altı ay ve on bir gün geçti.

Daha fazla dayanamadım ve arabama atlayıp Dartmouth'a kadar sürdüm. Sadece seni görebilmek için.

Ve gördüm de.

Başka bir adamlaydın, ona gülümsedin. Ona, eskiden bana gülümsediğin gibi gülümsedin.

Onu öptün.

Onu, eskiden beni öptüğün gibi öptün.

Kendime peşine düşmeyeceğimi söyledim.

Kendime sana bağlanmayacağımı söyledim.

Eskiden kalbimin asla kırılmayacağına dair şakalar yapardım çünkü kalbimin kırılması için bir kalbim olması gerekirdi. Annem beni terk ederken onu da yanında götürmüştü.

Ama sanırım onun geride bıraktığı parçalar sana aitti ve şimdi o kalıntılar da yok oldu.

Tanrım.

Bana kızgın olduğun ya da benimle yüzleşmekten korktuğun için beni aramadığını düşünmüştüm.

Asıl sebebi hayatına devam ediyor olmanmış. Bu da kendime söylediğim gibi seni geçici olarak kaybetmediğim anlamına geliyor.

Seni sonsuza kadar kaybetmişim.

Sanırım benim de hayatıma devam etmem gerekiyor.

Bu sana yazacağım son mektup.

Sana göndermeyeceğim son mektup.

Kendime seni düşünme izni verdiğim son gece.

Beynim hızla zırhını kuşanarak kendini koruma moduna aldı ve ça-resizce bunların yaptığı hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine beni ikna etmeye çalıştı. Bunları yakın zamanda yazmış ve benim bulmam için buraya bırakmış olabilirdi.

Ona güvenmemeliydim.

Ama göğsümün içindeki organ bana son sekiz haftadır turnede olduğunu ve benim de turneye katılacağımdan habersiz olduğunu hatırlatıyordu. Bunları girmeden önce buraya bırakmış olmasının imkânı yoktu.

Tanrım, bu odaya girmemi bile istememişti.

Bunca zaman boyunca kendimi Phoenix'in beni sadece şarkımı söylerken ya da şarkıyı duyduğunda mecburen düşündüğüne ikna etmiştim.

Bu doğru değildi, beni çok düşünmüştü.

Ve hissettiği sadece pişmanlık değildi... acı da çekmişti.

Zihnim Storm'un turne başında bana söylediği bir şeye kaydı.

"Kötü bir durumda ve ben onu bulunduğu yerden çıkaramıyorum. Bunun sebebinin kaza olduğunu sanıyordum ama geriye dönüp baktığımda bunun sadece kötüleşmesini kolaylaştıran bir etken olduğunu fark ettim. Bir süredir kafası karışık ve bir hata daha yaparsa asla olmak istemediği kişiye dönüşecek."

"Burada ne yapıyorsun?"

Sesi öfkeli ya da tehditkâr değildi.

Pürüzlü ve kırgındı.

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak arkama döndüm ama başaramadım. Hissettiğim her şey dev dalgalar halinde içimden döküldü. "Neden mektupların hiçbirini yollamadın?"

Eğer bir tanesini bile yollasaydı, bu her şeyi değiştirirdi. Belki her şeyi değil ama en azından ondan bu kadar çok nefret etmeyi bırakırdım. Bir noktada onunla konuşma fikrine açık olurdu.

En azından beni önemsemiş olduğunu bilirdim.

Gözlerini kapatarak eliyle yüzünü sıvazladı. "Başkasından çaldığın bir hayali yaşarken onu gerçekten üzgün olduğuna nasıl inandırabilirsin ki?"

Daha önce böyle bir duruma düşmediğim için hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum." Sesim çatladı ve kalbim hızla yükselip alçaldı. "Ama son gecemizi bu şekilde geçirmek istemiyorum."

Yaptığı şeyi düşünmek istemiyordum.

Canımı ne kadar yaktığını düşünmek istemiyordum.

Mektuplarının ne anlama geldiğini ya da bazı şeyleri nasıl değiştirdiğini kafa yormak istemiyordum.

Sadece onu istiyordum.

Küçük bir adım attım, ardından bir tane daha. Aramızdaki mesafe kapanana kadar birkaç adım daha atıp ona baktım.

Yüzümü incelerken parmakları çenemi okşadı. "Ne istiyorsun?"

Tek bir şey istiyordum ve bunu yapabilecek tek kişi de oydu.

“Beni yakmanı istiyorum.”

Eli ensemeye kaymadan önce yüz ifadesinde ilkel bir açlık belirdi ve dudaklarını benimkilerin üzerine örttü. Öpücüğü ciğerlerindeki tüm havayı ve dizlerimdeki tüm gücü çaldı. Dili dilimi okşarken beni sahipleniyor, kendisinin yapıyordu. Tırnaklarımı kolunun üst kısmına geçirdim.

Beni evin içlerine doğru çekip merdivenlere yönlendirirken nefes seslerimiz havada yankılandı. Öpücükleri fazla zamanımız kalmamış, sanki akrep ve yelkovanla yarışıyor muyuz gibi hızlıydı.

Fazla zamanımız yoktu.

Kısa bir süre içinde yatak odasına ulaşmış ama kendimizi yatakta değil, pencerenin önünde bulmuştuk. Phoenix'in sözünü tutacağını ve buraya ilk geldiğimizde söylediği gibi beni pencereye karşı becereceğini düşünmüştüm ama beklediğim gibi olmadı.

Ağız köprücük kemiğimde dolanırken elleri taytımın içine uzanarak kıcımlı sıklıkla. Taytımı aşağı çekerken keskin dişleri tenimi sıyırdı ve ben de ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Taytım ayak bileklerime kadar indi. Onları çıkarmak isterken az daha düşünüyordum. Phoenix'in dudakları tekrar dudaklarımı bulana dek ikimiz de güldük.

Öpüşü bir öncekine göre daha nazikti, dillerimiz durgun bir ritimle hareket ediyordu. Parmakları belimin yanlarından kayarak tişörtümü yukarı sıyırdığında karnımdaki tüm sinirler düğüm düğüm olmuştu. İçgüdüsel bir şekilde elimi onunkinin üzerine koyup onu durdurdum.

Boştaki elini yüzümün yan tarafına yerleştirdi ve savunmasız olmam için yalvarmış gibi beni daha büyük bir şefkatle öptü. Sanki vücudum konusunda ona güvenebileceğimi söylemeye çalışıyordu. Geriye çekilip kollarımı yukarı kaldırarak ona izin verdiğimde, kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarırken aramızdaki gerginlik daha da elle tutulabilir bir hale gelmişti. *Daha yoğun.*

Altdudağımı dişlerinin arasına alırken sutyenimi çıkardı ve sutyen kollarımda bollaşarak yavaşça yere düştü. Parmaklarım kot pantolonunun fermuarını buldu. Artık onu görme ve hissetme isteğime dayanamayarak fermuarı indirdim ancak elimi içeri sokup ereksiyonunu kavradığımda beni durdurdu.

Öfkelenmiş bir halde dudaklarımızı ayırdığımda elini boynuma dolayarak hareket etmemi engelledi ve boştaki eliyle göğsümü sıkı. Memem uclarım o kadar sertleşmişti ki canım yanıyordu. Bir tanesini çimdiklediğinde ağzını orada hissetmek için o kadar çaresizdim ki haykırdım.

Hırslayarak başını eğdi ve dizlerinin üzerine çökerek göğsümden aşağıya yumuşak öpücükler bırakmaya başladı. Mememi kavrayıp ağzına doydurdu.

çekmeden önce diliyle sertleşmiş ucuna hafifçe vurdu ve dudaklarımın arasından hem öfkeli hem de muhtaç bir ses kaçtı. Diğer meme ucumu da ihmal etmeden aynı şeyleri ona da yaptığında iç çamaşırım daha da ıslanarak kadınlığıma yapıştı.

Tüm vücudum ona duyduğum ihtiyaçla sızlıyordu. Göğsümde şimşekler çakıyor, kanım ısınıyordu. Ağzı karnımdan aşağı doğru kaydı ve tıpkı güzel bir sanat eseriymişim gibi dudakları ve diliyle tenimi boyadı. Daha da aşağılara indiğinde dudaklarımdan kesik bir inilti çıktı. Ellerini kalçalarımın etrafına sararak dudaklarıyla önce iç çamaşırdaki ıslak noktayı buldu, ardından da burnunu bacaklarımın arasına gömerek beni kokladı. Sanki kokumu unutmamak için ciğerlerine ve hafızasına kazımaya çalışıyordu.

İnleyerek parmaklarını külotumun kenarlarından geçirdi ve çamaşırı bacaklarımdan aşağı çekerek beni çırılçıplak bıraktı.

Alev alev yanan bakışları vücudumun her bir milimini inceledi. Beni ve bana ait olan tüm kusurları içine çekti. "Her parçan mükemmel." Boyundaki kaslar esnerken yutkundu. "Beni düşündüğünde aklına sadece kötü hatıraların geleceğini biliyorum... ama bu anı hiç unutmayacağına söz ver."

Kalbim sıkıştı ve duygularım boğazımı öyle bir tıkadı ki konuşamadım. *Nefes alamadım*. Yapabildiğim tek şey hafifçe başımı sallamak oldu.

Bakışlarımız buluştu. İfadesindeki saf açlık, bana duyduğu özlemle parlayan gözleri ona duyduğum arzuyu da ihtiyacı da arttırmıştı. Başını eğdi, dudakları bacaklarımın iç kısımlarına ve kadınlığıma öpücükler kondururken ürperdim. Ardından dilini dışarı çıkardı ve içime sokmadan önce klitorisimi yaladı. Bacaklarımı titretecek kadar iyi hissettiriyordu, destek almak için omuzlarına tutunmak zorunda kalmıştım. Diliyle beni esnetmeye devam ederken kadınlığım nabız gibi zonkluyordu. Deliğin ırafını yalamadan önce dilini sokabildiği kadar derine soktu.

Bakışlarım pencereye kaydı. Karanlık gökyüzüne, parlak ışıklara ve dizlerinin üzerine çökmüş halde beni tatmin eden Phoenix Walker'ın yansımasına baktım.

Orgazmım çok yakındı, sistemime yavaşça yayılan bir his gibiydi. "Ah Tanrım."

Klitorisimi hassasiyetle emdi, uyguladığı baskıyı mükemmel bir şekilde koruyor ve bana tam olarak ihtiyaç duyduğum şeyi veriyordu. Saçlarını kavradım ve yüzüne karşı titreyerek boşaldım. Ayağa kalkıp beni yatağa doğru çektiğinde hâlâ nefes almaya çalışıyordum. Üzerimdeki yerini alıp vücudunu benimkine bastırarak kendini bana sürttü ve dudaklarımız bir birine dolandı. Hassaslaşmış kadınlığıma değen pantolonu dayanamaya

cağım bir sürtünme yaratıyordu ve en sonunda kotunun üzerinde nemli bir nokta oluştu.

“Beni sikmeni istiyorum.”

Başını eğdi, keskin dişleri ardında iz bırakacak kadar sert bir şekilde emip ısırmadan önce boğazımı sıyıyordu.

“Lütfen.”

Aşağı doğru inerek vücudumun her bir noktasına öpücükler kondurup tenimin her santimine taparken kalbim duracak gibi oldu. Bu işkencelerin en tatlısıydı.

Omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirip ellerini kalçalarımın altına sokarak ağzını kadınlığıma doğru eğdiğinde boğazımdan bir inilti koptu. Dilinin ilk darbesiyle bedenimi aşağı çektim, bunun için hâlâ çok hassastım. Fakat beni kavrayışını sıklaştırarak hareket etmeme izin vermedi ve benimle bir ziyafet çekmeye koyuldu.

Bu çok fazlaydı. Çok *yoğundu*.

“Phoenix,” diye yalvarsam da durmadı ve beni acıkmış bir canavar gibi yalamaya devam etti. *Tadımı ezberlemeye çalışıyor gibiydi*.

Bu düşünceyle birlikte göğsüm sıkıştı. Aynı şeyi ona yapmak için çılgın bir dürtü hissettim. “Seni ağzımda istiyorum.”

Aşağıya baktığımda beni izlediğini fark ettim. Dilini kadınlığımanın kıvrımlarının arasına sokmadan önce parlayan pembe teni edepsiz bir şekilde okşadı, sanki benimle kasıtlı olarak alay ediyordu.

Parmaklarımı çarşafıya geçirdim. “Yüce... *Tanrım*.”

Ağzını klitorisimin üzerine yerleştirerek emdi ve o kadar yüksek sesle haykırdım ki bacaklarım titredi.

Zayıf bir sesle inleyerek kıvrandım ve beni tekrar boşaltırken kendimi ağzına doğru ittim. Boğazımdan çıkan güçlü sesle birlikte tüm çarşafı sırlıklam ettim. Phoenix bana utanma fırsatı vermeden bacaklarımı daha geniş açarak bacaklarımın alt kısmını kavradı ve onları omzuna yerleştirmeden önce her bir damlayı yaladı. Kalçalarımı ayırmadan önce kadınlığım ve kıçım arasındaki hassas bölgeye saldırarak bütün vücudumu titretmişti.

Ardından dili oradaki kasılmış deliğin etrafını yaladı. Ağzımdan kaçan boğuk sesle fışkırdım ve oksijen için mücadele eder gibi kesik kesik soludum.

Phoenix Walker bu gece ölümüne sebep olacaktı, bundan emindim.

Dizlerinin üstünde doğrulduğu anda üzerindeki tişörtü kavrayarak doğruldum. “Ya bir dakika içinde sikini ağzıma yerleştirirsin ya da buradan giderim.” Bunu gerçekten kastetmemiştim ama tehdidim işe yaramıştı.

Yüzünde beliren ukala gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana zihnimi allak bullak eden bir öpücük verdi. Yine de ona duyduğum ihtiyaç zihnimde yarattığı pusuyu dağıtmayı başardı.

Tişörtünü başından çekerek kotunu aşağı ittim ve ereksiyonunu serbest bıraktım. İçimi sıcak bir his kavradı. Aleti de kendisi gibi mükemmeldi. Büyük, kalın, damarlı ve... güzeldi.

Yatağa uzanmadan önce kendini yavaşça sıvazladı ve ben de bacaklarının arasına yerleştim. Aletin ucundaki beyaz damla karnına süzülürken onu tatmaya duyduğum ihtiyaç tehlikeli bir hal aldı. Ancak kontrol hâlâ Phoenix'teydi, başımı eğdiğim anda elini aletin köküne yerleştirerek zevk suyunu dudaklarıma yaydı.

Dudaklarımı yalamamla gözleri kapandı ve aldığı zevkin tadını çıkardı. Pürüzlü sesi göğsümde yankılanarak "Aç," diye emrettiğinde ona uydum ve beni aletiyle besledi. Dudaklarım canımı acıtacak bir genişlikte aralandı ve dilimi uzunluğunun alt tarafında gezdirdim. Buna karşılık kalçalarını kaldırıp kendini boğazımın derinliklerine itti. Onu boğazıma kadar alarak daha hızlı emmeye başladım ve yüzünün zevkle buruşmasını izledim.

Boğazından kaçan inilti sırtımdan aşağı küçük ürpertiler gönderiyordu. Çenemin ağrıdığını görmezden gelerek ona doyamıyormuş gibi daha sert ve hızlı emmeye başladım. Homurdanırken bacaklarındaki tüm kaslar kasılmıştı. "*Siktir.*"

Başka bir hırlama onu takip etti ve kendini aniden geriye çekti. Neden durduğunu sormama gerek kalmadan attığı şehvetli bakışlar ve göğsünün hızla inip kalkması bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Parmağıyla beni yanına çağırırdı. "Buraya gel. *Hemen.*"

Yeterince hızlı hareket edemediğimde beni üzerine düşene kadar kendine çekti. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve o üstte olacak şekilde yuvarlanırken ağzımın her bir santimini yalayıp yuttu. Girişimdeki aleti aralığıma sürtünüyor ve ıslaklığım ona bulaşıyordu.

Kalbimin kulaklarımda yankılanan atışları eşliğinde aletini içime sokmak için aramıza uzandım ama tek eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde sabitleyerek bana engel oldu. Bakışlarının kararmasıyla beni beermeye başlamasını bekledim... ama yapmadı.

Mavi gözleri, yüzümü incelemekle meşguldü. Sanki her bir santimimi unutmamak için hafızasına kazımaya çalışıyordu. Bir anda kendimi aynısını yaparken buldum. Derin bir okyanusu andıran gözlerine, dudaklarının şehvetli kıvrımına, biçimli çene hattına ve keskin elmacıkkemiklerine son bir kez daha baktım.

Keskin bir sızı kalbime saplandı ve akmak için hazırda bekleyen pozaya şına fırsat vermeden sıkıca gözlerimi kapattım.

Onu kaybetmek bu kadar acı vermemeliydi.

“Lennon.” Sesindeki acı pürüzü, kemiklerimde dahi hissetmişim

Dudaklarımızı birleştirdi, dili dudaklarımı ayırırken parmakları da saçlarımın arasında dolaşıyordu. Dillerimiz dolandı, öpüşmemiz öfkenin, pişmanlığın ve kederin güçlü bir karışımına dönüştü. Sanki ikimiz de zamanla yarıştığımızı ama yetişemeyeceğimizi kabul ediyorduk.

Çünkü olması gereken buydu.

Bileklerimi serbest bıraktıktan sonra dirseklerinin üzerinde yükselerek üzerimde durdu.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı ve Phoenix o nefesi soluyarak içimde santim santim ilerledi. Beni tamamen doldurduğunda bakışlarımız kilitlendi ve hiçbir şeyin, onun içimde olduğu zamanlardaki kadar iyi hissettirmeyeceğinin bilinciyle kalbim sızladı. Vücutlarımız sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi mükemmel şekilde uyuyordu ve bu da durumu daha trajik bir hale getiriyordu.

Boğuk bir inlemeyle kendini tekrar içime itmeden önce yavaşça geri çekildi. Parmaklarım sırtında gezinirken yüzünü boğazıma gömdü. Hafif bir ritim tutturmuştu, zamanı durdurmaya çalıştığını düşündüm.

Ondan farksızdım.

Her içime girdiğinde, kaslarımla onu sıkıştırdım. Zihnim yapılacak en doğru şeyin onu bırakmak olduğunu bilse de bedenim onu dinlemiyordu.

Ağızlarımız tekrar buluştu ve onu hissettiğim nefret ve sevginin her bir zerresiyle öptüm. Öpüşmemiz dağınık ve ıslak bir şeye dönüşünce parmaklarımızı birbirine kenetleyerek hızını arttırdı. Birbirimizi tüketirken kalçalarımı yukarı kaldırdım, aletin içime girişlerine kendimi ona iterek karşılık verdim. Nefeslerimiz hızlandı ve dudaklarını geri çekerken yüzün de beliren acıya karşılık ona sahip olduğum her şeyle sıkıca sarıldım. Bu mek zorunda olsa bile ikimiz de buna hazır değildik.

Öfkeyle kendini içime tekrar gömmeden önce dili son bir kez daha ağzımın içine daldı. Aleti tekrar tekrar içime girerken karnımı kasıdı. Bedenimdeki tüm kaslar geriliyor, bedenim rahatlamak için yalvanyordu.

Ter damlacıkları tenimizde süzülürken iç içe geçmiş parmaklarımızı sıkarak yapamayacağımızı bilmemize rağmen umutsuzca birbirimize tutunmaya çalıştık.

Tek bir bedenmiş gibi hareket ederken ritmimiz mükemmel bir uyumla, kusursuz bir şarkıyı andırıyordu. Zevk, aşırı sarsıcı bir hale geldiğinde kendimi serbest bırakmaktan başka bir çarem kalmamıştı.

Aletin etrafındaki kaslarım kasıldı ve son kez adını fısıldarken duygular delici bir mermi gibi göğsüme saplandı.

Yüzünde beliren zevkle dudakları aralandı ve kaşları çatıldı. Sıcak menisiyle içimi doldururken yoğun bakışları bir kez olsun benden ayrılmadı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimizi izledik ve her saniyesinde kalbimin binlerce küçük parçaya ayrıldığını hissettim. Tıpkı Voodoo'daki o gece olduğu gibi.

Bunu hatırlamak, zırhımı tekrar kuşanmamı sağlasa da şu anda kendimi ezilmiş bir kâğıt gibi çok daha zayıf hissediyordum.

“Biraz uyusam iyi olur.” Sesimi özellikle soğuk ve mesafeli tutmuşken ona bakamıyordum.

Dudakları nazikçe alnıma dokundu ve sessizce veda eder gibi bir süre orada kaldı.

Gözlerimi sıkıca kapattım. O içimden kayıp giderken geride bıraktığı boşluk saf, şiddetli bir acıdan ibaretti.

Yatakta bir çukur oluştu ve ardından kapıya doğru ilerleyen adım seslerini duydum. Gittiğinden emin olduktan sonra cenin pozisyonunu aldım ve kendime engel olamadan yaşlar yanaklarımdan süzülüp yastığını ıslattı. Bu defa yaptıkları yüzünden acı çekmiyordum.

Bu defa olabileceğimiz ama olmadığımız şeyin acısını çekiyordum.

70. BÖLÜM

PHOENIX

Lennon son üç saattir uyuyordu ve ben de son iki saattir onu izliyordum. Yastığımda bıraktığı ıslaklık artık kurumuştur. Ben evin altını üstüne getirmek için kendimi sıkarken onun burada ağladığını bilmek bana daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirmeliydi, emin değildim.

Bakışlarımı komodinin üzerindeki saate çevirdim. Yakında güneş doğacaktı ve Lennon çok kısa bir süre sonra tamamen gitmiş olacaktı. Bu da artık bunu yapmamın zamanı geldiğini gösteriyordu.

Üzerindeki çarşafı sıyrırken kıpırdamadı ve bakışlarımı çıplak vücudunda gezdirirken aletime tepkisiz kalması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Bu gece vücudunu her noktasıyla görmeme izin vermesi bir teselli ödülüydü ki bunu takdir etmiştim.

O boğucu his çirkin başını tekrar kaldırarak boynumu etrafına sarılmış bir ilmkik gibi sıkı.

Beni terk ediyordu. Ve benim bunu durdurmak için yapabileceğim tek bir kahrolası şey yoktu.

Elimdeki siyah asetat kaleminin kapağını açarken göğsümdeki kasları sıkıştı. Uçuşum Lennon'inkinden iki saat önce olduğundan ona son sözlerimi söylemek için bir fırsatım olmayacaktı. Onun yerine yazmam gerekiyordu.

Mükemmel vücudunu başkalarının acımasız kelimeleriyle işaretlediği onca zamanı düşünmek beni öldürüyordu. Kalem karnının üzerinde gezdirirken acele etmeyerek berbat etmemeyi diledim. Bu çok önemli bir şeydi ve doğru yapmak için sadece tek bir şansım vardı.

Beş dakikanın ardından *güzel* kelimesi tam da ait olduğu yere, tenime kazınmıştı.

Derin bir nefes alarak kalemi göğüs kafesine bastırdım. Bir sonraki kelimeleri yazmak çok daha zordu ve bunun onları kastetmiyor olmamla bir ilgisi yoktu. Ona yaptığım şeyi asla geri alamayacağımı bilmeme değiydi.

Birkaç dakika sonra *özür dilerim* yazısı tenindeki yerini aldı ve o boğucu his tam zamanlı bir acıya dönüştü. Annemin gidişinin ardından bir daha asla başka bir kadına beni mahvetme gücü vermeyeceğime dair yemin etmiştim.

Ama Lennon beni mahvetmemişti.

Ben onu mahvetmiştim.

Umutlarını, hayallerini, tekrar birine güvenerek kalbini açma kabiliyetini... Hepsini yok olmuştu. Annemin benden aldığı her şeyi ben de ondan almıştım.

Göğsüm delik deşik olmuş bir halde yatağın öbür tarafına geçtim. Lennon'ın özel olduğunu biliyordum ve onunla daha önce kimseyle kurmadığım bir bağ kurmuştum. Ancak bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu çok geç olana kadar anlayamamıştım.

Hayatım boyunca bencil bir piç olmuştum, bu sebeple yaşadığım üzüntünün sadece benim için yaptığı şeyleri özlüyor olmamdan kaynaklandığını varsaymıştım.

Benimle ilgilenmesini, bana olan sarsılmaz inancını, karavan parkında yaşayan ve hayallerinin peşinden koşan aptal bir çocuk olmama rağmen bana özelmışim gibi bakmasını. Daha iyi biri olmak için çabalamamı sağlamasını özlediğimi düşünmüştüm.

Ama *onu* tüm bunlardan daha çok özlemiştim. İnatçılığını, her tartışmamızda beni öfkeliendirmesini, tutkusunu, sadakatini, gülümsemesini, iri kahverengi gözlerini, alaycılığını ve sesini. Kalbini...

Kendime bağlanmamamı söylemiştim. Kendimi onun sadece benden hoşlanan bir kız olduğuna ve hiçbir şey ifade etmediğine inandırmaya çalışmıştım. Şarkıyla hiçbir şey yapamayacağı için çalmamın sorun olmadığını düşünmüş, şarkısını dünyaya duyurma cesaretini gösterdiğim için bana teşekkür etmesi gerektiğine inanmıştım.

Ancak hayatımdan çıktıktan sonra... onu tekrar hayatımda istemiştim. Çünkü ne kadar ünlü olursam olayım, ne kadar para biriktirsem biriktireyim her gece gözlerimi kapatmadan önce göğsümdeki sızı geri dönüyor ve onun sesini duyuyordum. Bunun suçluluktan kaynaklandığını zannetssem de bu sebeplerden sadece biriydi. Diğer sebepse müzik dışındaki hiçbir şeye karşı bir şey hissedebileceğimi düşünmediğim içindi. Ama artık çok geçti. Ben yolumu seçmiştim, o da üniversitede tanıştığı bir pislikle hayatına devam etmişti. Öfkelenmiş ve acı çekmiştim ama bu, onu unutmam için yeterli olmamıştı.

Parmak uçlarımı sırtında gezdirdim ve kendimi onun derinliklerine gömmeye duyduğum ihtiyacı bastırmaya çalıştım.

Lennon daha önce benim güneş olduğumu ve parlamak için başka kimseye ihtiyaç duymadığımı söylemişti.

Yanılıyordu. Güneş, hava tamamen karardığında parlamazdı.

Kürekke miğine bir öpücük bıraktım. *Yine de ay parlayabilirdi.*

Lennon benim için bunu ifade ediyordu. Her şey karardığında tek ışık kaynağım oydu.

Kalemi sırtının üst kısmına yerleştirerek son sözlerimi asla göremeyeceği bir yere yazmaya başladım. Mürekkebin kurumasını beklerken onu izledim ve kuruduktan sonra parmağımı asla söylemeyeceğim ama onun için daima hissedeceğim kelimelerin üzerinde gezdirdim. Ardından çarşafı üzerine örterek yataktan kalktım.

Lennon Michael benim en büyük arzum ve en büyük pişmanlığımıdır. Ve eğer iyi bir adam olsaydım, yıllar önce sahip olduğum şeyin o zamanlarda ne anlama geldiğini bilirdim.

Daha iyi bir adam olsaydım, onu hiç incitmezdim.

Daha iyi bir adam olsaydım, onu ikinci kez kaybetmezdim.

Kapıdan çıkmak üzereyken başımı çevirip son kez ona baktım. Lennon'ı hak etmiyordum ama aynı zamanda gitmesine izin vermek de istemiyordum. Onun için savaşmak istiyordum. *Bizim* için savaşmak istiyordum. Yıllarca yapmam gereken şeyi yaparak onu seçmek istiyordum.

O anda fark ettiğim bir şey oldu. Onu seçmek, *ona* hak ettiği şeyi vermek demekti.

Hak ettiği kariyeri.

Tüm dünyanın onu tanımasını.

Gerçeği.

Elimle yüzümü sıvazlayarak yatağa geri döndüm. Babasına bakmak zorunda olduğu için başka bir turneye katılamayacağını biliyordum ama yarın akşamki ilk konserimizde orada olması *gerekliyordu*. Bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiği umurumda bile değildi.

"Lennon."

Kıpırdamadığında onu nazikçe sarstım ve işe yaramadığında daha güçlü sarsarak, yüksek bir sesle, "Uyan," dedim.

Gözleri anında açıldı. "Ne oldu?" Panik tüm yüzüne yayılırken hızla ayağa kalktı. "Uçuşumu mu kaçırdım?"

"Hayır, saat daha sabahın dördü."

Kafası karışmış bir halde bana baktı. “Ah. İyi misin?”

“Benimle Avrupa’ya gelmen gerekiyor.”

Sanki ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bana baktı. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Sadece beş gün sürecek.” Bu hiçbir şeyi kendi aleyhime çevirmemi sağlamayacaktı.

“Hayır.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ters bir bakış attım. “Bu bir istek değildi.”

Onu uçağa tekmeler ve çığlıklar eşliğinde sürüklemek zorunda kalsam bile umurumda değildi, benimle gelecekti.

Çarşafı göğsüne bastırarak alaycı bir ses çıkardı. Yazımı fark etmediği belliydi. “Bana Avrupa’ya gitmemi *emredemezsin*.”

Bok edemezdım. “Az önce ettim.”

Fark edilir bir şekilde öfkelenerek ellerini gözlerine bastırdı. “Anlaşmayı biliyordun, Phoenix.”

Evet ama aynı zamanda inatçılığının benim sabrımın dengi olmadığını da biliyordum. Yine de şu anda zaman çok önemliydi. Bu yüzden elimdeki kozu oynamayı seçtim.

“Eğer gelmezsen Vic’e ve Chandler’a çeklerindeki ödemeyi durdurmalarını söylerim.”

Gözleri nefretle dolmadan önce ağzı şaşkınlıkla aralandı. “Senin sorunun ne, pislik herif?”

“Bir sorunun yok çünkü Avrupa’ya geliyorsun. Hepsi bu.”

Yumruğunu yatağa geçirirken göğüslerinin sallanmasının keyfini çıkardım.

“Neden?”

Planlarımı mahvetmek ya da ona yalan söylemek istemiyordum. Bu yüzden çenemi kapalı tutum.

Bakışlarını tavana çevirerek neşesiz bir kakhaha attı. “İnanılmazsın.”

“Dört gün.”

Bebeksi kahverengi gözleri kısıldı. “Bir.”

İnatlaştığında oldukça sevimli oluyordu. İlk kez dişlerini test eden yavru bir köpekbalığı gibiydi. “Hiç kimse bir günlüğüne Avrupa’ya gitmez. Hayran Kız. Oraya uçmak bile on saat sürüyor.” Ona doğru eğilerek yanığımı avuçladım. “Üç.”

Uzlaşmayı reddederek yanağındaki elimi itti. “Hayır.” Ardından gözleminde beliren hüznle kaşlarını çatı. “Eve gitmem gerek. Babamı özledim.”

Göğsüm beklenmedik bir şekilde kasıldı. Özlediğini biliyordum ama babasının onun için ne isteyeceğini de biliyordum. Böylece elimde kalan tek kozu oynadım. “Üç gün ve bir daha seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Söz veriyorum.”

İfadesi yumuşarken yüzümü inceledi. Samimi miyim yoksa sadece onu etkilemeye mi çalışıyorum diye anlamaya çalıştığından emindim. “Neler oluyor?”

Yakında öğrenecekti.

Ona cevap vermeyeceğimi fark ettiğinde iç çekti. “Tamam ama sözünü tutsan iyi edersin.” Yüzü buruştu. “Aslında gelemem. Pasaportum evde.”

Siktir. Bu sorun çıkaracaktı ama yine de halledebilirdim. Para evrensel bir dildi ve ben tonlarcasına sahiptim. Florida’daki bir kuryeye birkaç bin dolar teklif ederek pasaportu almasını ve Cali’ye giden bir uçağa atılmasını söyleyebilirdim. Sorun çözülmüştü.

“Pasaportunu alması için birini ayarlayacağım ve sonra da gideceğiz.”

Çok sonra.

Oraya vardığımızda çok yorgun olacaktım ama uçakta hem uyuyabilir hem de onu becerebilirdim.

Lennon altıdudağını ısırarak düşündü. “Bayan Palma’yı arayacağım ve fikrini alacağım. Eğer tereddütlü olduğunu hissedersen gelmem.”

Bunun sorun olacağını düşünmüyordum. Kan bağları olmasa da aile oldukları barizdi.

Telefonuna uzandı ancak saati fark ettiğinde donup kaldı. “Onu şu anda arayamam. Saat dördü çeyrek geçiyor.”

“Bu da Florida’da yediyi çeyrek geçtiği anlamına geliyor.”

Kelimelerle aram pek iyi olmasa da matematikte her zaman iyi olmuştum.

Telefonu kulağına götürmeden önce burun kemerini sıktı. “Muhtemelen hâlâ uy... ah, selam Bayan Palma. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim.” Alnını ovuşturdu. “Hayır, uçağım rötar yapmadı ama...” Bakışlarını bana çevirerek devam etti. “Bana tamamen karşı çıkabilirsin ama uçuş günlüğüne Avrupa’ya gitmemin herhangi bir imkânı var mı?”

Uzun bir duraksama olduğunda kadına istediği her şeyi teklif etmek için kendimi hazırladım ama buna gerek kalmadan Lennon, “Sorun oluyacağına emin misin?” diye sordu ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Çok teşekkür ederim. Sana gerçekten borçluyum. Ah, hay aksi. Unutmadan babamın ofisindeki dosya dolabından pasaportumu alabilir misin?"

Lennon telefon görüşmesini bitirdiği sırada ben de odadan çıktım. Herkes planlı olmamı ve kendime bir asistan tutmamı söylese de hâlâ kişisel asistanım yoktu. Ne var ki tanıdığım ve biraz para kazanmak isteyen sinsi bir genç vardı.

"Eğer bu parayı kendine meme implantı yaptırmak için kullanırsa Skylar'ın da onun da canına okurdum, orası ayrı."

Yarım saat sonra Quinn bir şekilde her şeyi ayarlamayı başarmıştı. Bana ödemeyi planladığım miktarın iki katına mal olsa da buna değerdii. Yatak odasına geri döndüğümde, Lennon'ı telefonundan bir şeyler okurken buldum.

"Her şey tamam. Kurye on dakika içinde evinde olur."

Telefonu komodinin üzerine koymadan önce esnedi. "Öyleyse ben uyumaya dönüyorum."

Yatağa tırmanarak kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Güzel fikir."

Boynuna sokularak ciğerlerimi kokusuyla doldurdum. Zamanımızı uzatmıştım ve bunun tüm avantajlarından yararlanacaktım. Lennon kıpırdanarak kollarımdan kurtuldu, görünüşe göre hâlâ kızgındı.

Çarşafı bedenine sararak yataktan fırladı ve, "Bunu yapamam," dedi.

"Çok geç. Her şeyi çoktan ayarladım." Parmağımla onu yatağa geri çağırdım. "Kıçını buraya getir."

"Hayır..." Sesi çatladı ve başımı eğdiğimde gözlerinin parladığını gördüm. "Kastettiğim bu. Biz."

Göğsümün ortasına doğrudan, hazırlıklı olmadığım bir darbe almış gibiydim. Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm ama sanki bana yakın olmak ona fiziksel acı veriyormuş gibi odanın diğer tarafına kaçtı.

"Neden?"

"Neden Avrupa'ya gidiyoruz?" diye karşılık verdi. "Ve yalan söyleme ya da cevaptan kaçma. Gerçeği istiyorum."

Yapamazdım. Şu anda olmazdı.

Sadece bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Ölkeyle buruşan yüzü bu güveni hâlâ kazanmadığımı söylüyordu. "Sıkı gıtı"

Banyoya gitmek için yanımdan geçerken kolunu tuttum. Lennon

Onu düzüşmek istememesi konusunda zorlayabilir ve pes etmesini sağlayabilirdim. Hayır, güçsüz değildi. Tanrım, güçsüz olmakla alakası bul yoktu. Pes etmesinin tek sebebi, aramızdaki bu şeyin çok güçlü olması olurdu.

İşin aslı, amından daha fazlasını istiyordum. Her kısmını, her parçasını, her kahrolası santimini istiyordum.

Onun güvenini istiyordum. Çünkü buna sahip olduğumda... her şeyi yeniden sahip olacaktım.

Parmaklarım yanağının kavisinde gezindi. "Bana bak."

Bakmadı. Tanrım, bakmayı denememişti bile. Yanağından gözyaşı süzülürken, "Bakamıyorum," dedi ve bir adım geriye gitti. "Çok acıtıyor."

Mesafe arttıkça göğsümdeki kara delik daha da genişliyordu. Aramız da sadece bir buçuk metre olmasına rağmen Lennon, Guam'daymış gibi hissediyordum.

Lennon beni iki defa iyileştirmişti ama ben onun için asla aynı şeyi yapamayacaktım.

Çünkü onu mahveden şey bendim. Başyapıtını almış ve paramparça etmiştim. Ona doğru döndüm ve banyoya ilerlemesini izledim. Teninde benden kalan her izi temizleyecek ve beni *sakın açma* yazılı bir kutunun içine yerleştirecekti. Böylece hayatına devam edip mutluluğu bulabilecekti. Tıpkı hak ettiği gibi.

Aniden olduğu yerde durdu ve aşağıya baktı. "Bu ne?"

Bu benim... gitmene izin verme şeklim.

71. BÖLÜM

LENNON

İngiltere'ye uçuşumuz sakindi ama keyifli olmaktan çok uzaktı. Phoenix ve ben, gece birbirlerinin yanından geçen iki gemi gibi birbirimizden kaçıyoruz. Bu da beni Avrupa'ya sürükleme sebebine dair olan şüphelerimi doğruluyordu.

Phoenix Walker kaybetmeyi sevmezdi. Yenilgiyi kabul etmek yerine beni manipüle etmiş ve zamanımızı uzatmaya zorlamıştı. Çünkü ne kadar uzun süre birlikte olursak, onun atmosferinden çıkmamın o kadar zor olacağını biliyordu.

Bir anlığına niyetinin seks, gurur ya da suçlulukla alakası olmayabileceğini düşündüm.

Belki de o...

Kendime, zihinsel bir tokat attım ve bir daha bu yola girmek istemediğimi söyledim. Beni istediğini biliyordum ve bu bazı insanlar için yeterli olsa da... benim için değildi.

Bana vermeyeceği bir şeye ihtiyacım vardı.

Etrafımı yoğun bir sis gibi saran alçak ve hırıltılı sesi kalbimi hızlandırarak beni olumsuz düşünceler yumağına itti.

Bu gece onu izlemek gibi bir niyetim yoktu ama Sharp Objects bugün herkesin söylediği gibi ikonik olan Wembley Stadyumu'nda sahne alacaktı. Her ne kadar tamamen tetikte olsam da bulunduğum yerden bunu düşünmek bile beni geriyordu. Daha önce hiç bu kadar insanı aynı yerde görmemiştim.

Aklını nasıl kaçırmadığını merak ediyordum; ben olsaydım korkudan altıma işer ya da bayılırdım.

Yine de o Phoenix Walker'dı. *Bunun için doğmuştu.*

* Henry Wadsworth Longfellow'un şiirinde geçen cümle tesadüfen, kısa süreliğine birkaç defa kullandığım ve bir daha görüşmeyen iki insanı ifade eder.

Sahneye hükmederken ve herkesi rehin alıp ruhlarımızı tutsunca çalarken onu hipnoz olmuş bir şekilde izliyordum.

Tenine bir şeyler yazdı. Phoenix, "Existentialism"ın son kısmını söylerken aptal kalbim benimle alay ediyordu.

Yine de vücuduma *özür dilerim* ve *güzel* yazması ne kadar tatlı olursa olsun, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O, hâlâ hayallerini yaşayan bir rock yıldızıydı, ben de şarkısı çalınan kızdım.

Yaşadığı hayat sık sık dünyayı dolaşmasını gerektiriyordu. Milyonlarca kadın, Phoenix'in istediği her şeyi ona vermeye gönüllüydü. Ben bunu yapamazdım. Çünkü bu esnada evde babamla ilgileniyor olacaktım. Ancak bundan daha önemli bir şey vardı. Beni tekrar yaralama ihtimalini göze alamazdım. İlkinden neredeyse sağ çıkamayacaktım.

Şarkının sona ermesiyle kalabalıktan yükselen ses neredeyse kulak zarımı delecekti. Phoenix'in tahminleri doğru çıkmıştı, insanlar bu şarkıyla kafayı bozmuştu ve gelecek albümde yer almayacak olmasına rağmen hit parçalarından biri haline gelmek üzereydi.

Vic'i kendi oyunuyla yenmiş ve kontrolü eline almıştı.

Onunla gurur duyuyordum.

"Siktir." Skylar yanımdan bağırdı. "Bu çılgınca."

Gülümsedim. "Biliyorum."

Skylar'ın, dört yıldan uzun bir süredir neredeyse tüm konserlere katılmasına rağmen hâlâ onları izliyor oluşu bunun destansılığının bir kanıtıydı. Gerçi şu anda burada olmasının asıl sebebi kuliste bekleyen *Gwyneth Barclay* de olabilirdi. Yeterince hoş biri olsa da onunla ilgili rahatsız edici bir şey vardı ve bunun, arkadaşımın kalbini kıracak şekilde Memphis'in bebeğini doğuracak olmasıyla bir alakası yoktu.

Asistanına davranış şekli, telefonuyla sürekli kendi fotoğraflarını ve videolar çekmesi, Memphis'e bakarken gözlerinde beliren tatminkâr parıltı... Sanki onu ağına hapsedmiş ve resmi olarak *Barclay* malı ilan etmişti.

Öte yandan bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Hayatının geri kalanını onunla geçirmek zorunda olacak kişi ben değildim. Tanrı aşkına, bu gece den sonra onu bir daha görmeyecektim bile.

Bir sonraki şarkının girişi duyulduğunda kalabalık çılgına döndü. Kalp atışlarım hızlandı, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Phoenix sahnede her zaman muhteşem performanslar sergilerdi ama bu gece adını koyamadı. Tüm bir enerji yayıyordu. Her zamankinden daha duygusal ve tutkuluydu. *Daha dokunaklıydı.*

"Benden hoşlandığını düşünmüyorum." Sesi Quinn'e çok benzeyen biri arkamdan bağırdı.

Skylar, "Kim?" diye sordu.

"Gwen. Öğleden sonra bana birlikte fotoğraf çektirebileceğimizi söyledi ama kulise gidip sorduğumda pek istekli görünmüyordu."

Skylar'la üzgünce birbirimize baktık.

"Muhtemelen yorgundur. Ya da kötü bir gün geçirmiştir," dedi Skylar. Âşık olduğu adamın bebeğini doğuracak kadını savunmak kolay değildi ama Quinn'i, idolü ve kendisi arasında seçim yapmaya zorlamak da istemiyordu.

Quinn kaşlarını çattı. "Belki de."

Tam o sırada Gwyneth yanımıza geldi. Yürümeye devam edip gideceğini sanmıştım ama onun yerine yanıma gelerek sahneye baktı.

"Müstakbel kocam çok ateşli görünüyor, değil mi?" Telefonuyla bir fotoğraf çekti. "Bebeklerimiz muhteşem olacak."

Yanı başımdaki Skylar'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Uzanarak elini tuttum ve Memphis'in ona hâlâ evlenme teklifi etmediğini, Gwyneth'in yeni bebeklerden önce şu anki bebeğine odaklanması gerektiğini söylemek için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine, "Evet," diye cevap verdim. "Bu gece herkes çok ateşli."

Burnunu kırıştırdı. "Phoenix'in sorunlarını göz önünde bulundurursak bu oldukça şaşırtıcı."

Bu defa gerilen bendim. "Hangi sorunlar?"

Beyaza çalan sarı saçlarını omzunun üzerinden atarken güldü. "Hadı ama tatlım. Herkes onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyor."

Hamile bir kadına vurmak doğru bir davranış değil.

"Doğrusu hâlâ ölmemiş olmasına şaşıyorum." Parlak, pembe dudakları bir sırtışıyla gerilirken omuzlarını silkti. "Kaltaklık etmek istemem ama en sonunda aşırı dozdan öldüğünde, grup onsuz daha iyi olacak." Gözleri ni tekrar bebeğinin babasına çevirerek, "O zaman Memphis solist olabilir," diye ekledi.

Aman Tanrım, bu kadın ciddi miydi?

Gözümü kan bürüdü ve bakışlarımı ona çevirdim. Bir düzine hakaret ve tehdit dilimin ucundayken Quinn onun omzuna dokundu. "Affederseniz, Gwen?"

Gwen arkasına döndü. "Efen..."

Türuncu bir sıvı havada süzüldü ve Gwen'in gömleğini sırlıslıklarıyla

Bir de benimkini.

“Abimin adını ağzına almasan iyi edersin, kancık.” Quinn yanımdan uzaklaşmadan önce neredeyse şoka girmiş Chandler’a çarpacaktı.

Bu durumda an itibarıyla Quinn’in, Gwyneth’e olan takıntısının bittiğini söyleyebilirdik.

Tanrı’ya şükür.

Gwen’in dudakları şaşkınla aralandı. “Küçük sürtük.”

Skylar, “Ne söylediğine dikkat et,” diye hırlarken ben de, “Hak ettin,” diye sinirle söylenmiştim.

Kaşlarını çatarak bana döndü. “Pardon?”

Ona bir adım daha yaklaştım, yüzümdeki ifadenin ölümcül olduğunu biliyordum çünkü şu anda tam olarak hissettiğim buydu. “Bir dahaki sefere Phoenix hakkında böyle boktan şeyler söyler veya aşırı dozdan ölmesini dilersen yüzündeki ve gömleğindeki meyve suyu değil, kanın olacak.”

Gwen çılgına dönmüş bir şekilde elleriyle çırpınarak ve cıyaklayarak asistanını çağırmaya başladı. Zavallı asistan kız çabucak imdadına yetişti ve ona havlu kâğıt uzattı.

Gwen cırladı. “Yeni bir tişörtlü ihtiyacım var, seni aptal.”

Skylar ona ters bir bakış atarak elimi kavradı ve kulise doğru ilerledik. Normal şartlarda konserden sonra yemeğe çıkmayı planlamıştık ama bu durumda önce otele uğramamız gerekecekti.

“Memphis bebeğinin yarı şeytan olacağını farkında mı?” Atıştırmalık masasına yürüyüp bir yığın peçete alırken mırıldandım.

“Storm’a sorarsan tamamen *farkında*.” Skylar devasa çantasını karıştırdı. “Bariz bir şekilde hamilelik hormonları yüzünden olduğunu iddia ediyormuş.”

Bu iki anlama geliyordu. Birincisi Memphis hâlâ inkâr halindeydi. İkincisi Skylar ve Memphis artık birbirleriyle konuşmuyorlardı.

Asık bir suratla kanepede oturan Quinn’in yüzü buruştu. “Bir zamanlar onun en büyük hayranı olduğuma inanamıyorum.”

Ona sarılmak istiyordum ama gömleğim yapışkan portakal suyuyla kaplanmıştı. “Üzgünüm.”

Skylar elinde tuttuğu kot pantolonu ve bluzu uzattı. “Al bakalım, bunları giyebilirsin.”

Ona kıyafetlerinin bana uymayacağını hatırlatmak üzereyken gözlerim üzerindeki etiketlere takıldı. Yeni olmalarının yanı sıra benim bedenime göreydiler.

Hem çok akıllıcaydı hem de tuhaftı.

“Çantanda neden benim için yepyeni kıyafetler taşıyorsun?”

Skylar ve Quinn birbirlerine baktılar. “Bugün alışverişe çıkmıştım.”

“Benim için mi?”

Gülümsedi. “Özellikle senin için değil ama bunu görünce seveceğini düşündüm. Kargoyla gönderecektim ama işte buradasın.”

“Bu kader,” diye destekledi Quinn.

“Katılıyorum.”

Skylar’ın alışveriş yapmayı sevdiği düşünüldüğünde kulağa mantıklı geliyordu.

Elimdekilerle banyoya girmek üzereyken Skylar tişörtümün altını tutarak dikkatle başımın üzerinden çıkardı. “Sana yardım edeyim, böylece daha hızlı olur.”

Pekâlâ, *şimdi* gerçekten garip davranıyordu.

Ancak ellerini üzerimden uzaklaştırmak ve bağımsızlığımı kazanmayı çalışmakla o kadar meşguldüm ki buna kafa yoramadım. “Ben hallederim.”

Yeni kot pantolonumu hızla üzerime geçirdim, kabul etmeliydim ki üzerime tam oturmuştu. Bluz benim kendim için seçeceğim türden bir şey değildi. Turkuvazdı ve arkasındaki derin dekoltesi gerçekten çok şirindi. Bunlar benim giydiklerimden çok daha iyi olduğu için kızamamıştım bile. “Teşekkür ederim.”

Skylar başparmağını sırtımın üst kısmına bastırduğında olduğum yerde sıçradım. “Ne yapıyorsun?”

“Hareket etme. Tenindeki izi çıkarmaya çalışıyorum.”

“Ne izi?”

“Seni seviyorum,” derken kelimeler ağzından soru sorar gibi çıktı.

“Ben de seni seviyorum ama şu anda *gerçekten* çok tuhaf davranıyorsun.”

“Sırtındaki kelimeleri kastettim.”

“Ne ke...”

Aman. Tanrım.

Oda etrafımda bükülmeye başladı ve ciğerlerime hava doldurmak bir mücadeleye dönüştü. Quinn koltuktan kalkarak bana doğru ilerledi. “Sakin ol. Çoktan solmuş ve eğer saçını açık bırakırsan görünmez bile.”

“Bence çıldırmasının sebebi bu değil,” diye fısıldadı Skylar.

Kalbim özgür kalmak ister gibi göğsümde çırpınıyordu. Neden bana söylememişti? Neden bana...

Skylar atkuyruğumu çekiştirip saçımı açtı ve parmaklarıyla düzeltmeden önce, "Siktir," dedi. "Gitmemiz gerek."

"Nere..."

Quinn dudaklarına biraz parlatıcı sürerek beni susturdu. Kendime geriye çektim çünkü bu iş artık acayip bir hal almaya başlamıştı. "Siz ikinizin beni *hazırlama* sebebi ne?"

Skylar sorumu duymamış gibi yapıp kolumu yerinden çıkaracak kadar sertçe çekiştirdi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordum Quinn'le birlikte beni odadan dışarı sürükledikleri sırada. Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki mantığa uyan tek bir tarafı bile yoktu.

"Biriniz konuşmaya başlasa iyi olur." Skylar beni sahnenin kenarına çekerken sertçe konuştum.

Quinn savunmaya geçti. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Bu da kesinlikle bir şeyler *yaptığı* anlamına geliyordu. Ona ters bir bakış atışımda ellerini kaldırarak masum taklidi yaptı.

"Lütfen bana kızma. Sadece bu işi bitirmek için bir fırsat buldum ve değerlendirdim."

"Neyi bitirmek için fırsat buldun?"

Anlayamadığım bir dilde konuşuyor gibiydiler.

Skylar'a döndüm, Quinn'e sessiz olmasını işaret ediyordu. "Lütfen sadece..."

Phoenix şarkının son kısımlarına yaklaştığında boğazım panikle düğümlendi. Şarkı bittiğinde kalabalığa, "Hemen geri geleceğim millet," diye seslendi. "Sizinle tanıştırmak istediğim çok özel biri var."

Ardından koşarak sahneden indi ve... doğruca bana yürümeye başladı.

PHOENIX

Yanına ulaştığımda Lennon gözle görülür bir şekilde titriyordu.
“Sorun çıkmayacak.”

Söylediklerim sadece birkaç adım geriye gitmesine sebep oldu. İsa aşkına, korktuğunu biliyordum ama buna gerek yoktu. Bu defa o bana değil, ben ona dayanak olacaktım.

Bakışlarıyla buluştum ve elimi uzatırken, “Bana güven,” dedim. “Lütfen.”

Birkaç işkence dolu saniye boyunca donuk bakışları ona uzattığımı elimle, yüzüm arasında gezindi. Göğsüm kasıldı, arkasını dönüp gideceğinden ve benden kaçacağından emindim...

Ama elimi tuttu.

Onu sahneye götürürken bakışlarımızı ayırmadım, devasa kalabalığa baktığı anda korkusunun onu ele geçireceğini ve kaçacağını biliyordum. Adımlarımız mikrofon standına yaklaştıkça, titremeleri arttı.

Mikrofonun önünde durması için onu çevirirken, “Bana güven,” diye tekrarladım ve arkasına geçtim.

Bedenini ele geçiren panikle bakışları omzunun üzerinden beni buldu.
“Bunu y-yapamam.”

Kollarımı beline sardım ve onu tam da olması gereken yerde tuttum.
“Evet, yapabilirsin.”

Şarkının girişi duyulduğunda kalabalıktan yansıyan heyecan ve yadık ları enerji elle tutulabilecek cinstendi. Öyle ki tüm bedenimi bir elektrik akımı gibi uğuldatmıştı.

Sihir gibi.

Konserin başlamasına beş dakika kala Storm, Memphis ve yedek basçı mıza bu geceki kapanış şarkısının “Sharp Objects” olduğunu söylemiştim. Sadece şarkıyı Lennon’ın söyleyeceği kısmını atlamıştım.

En azından planım bu yöndeydi... ama Lenon tek bir kelime etmemişti

Kaçmaya çalışırcasına kollarımda kıvrandı ama onu daha sıkı tuttum. Bunu yapacaktı, yapabileceğini biliyordum.

Dudaklarımı kulağının üstünde gezdirerek, "Gözlerini kapat," diye fısıldadım ve bana ayak uydurduğunda şakağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ve ne olursa olsun sakın durma."

Giriş kısmı tekrar çalındı ve aynı ritimle ilerleyen dört nota boyunca nefesimi tutarak bana ve yeteneğine güvenmesini diledim.

Sonra sesini duydum.

*Tıpkı bir çivi gibi sağlamım
Bir bıçak kadar da keskin*

Boğuk ve şehvetli sesi hoparlörden yankılanarak konser alanını doldurdu. İlk mısradan biraz titrekti ama nakarata geldiğinde gerginliği yok olarak yerini mükemmelliğe bıraktı. Her notada sesi daha da güçlendi ve herkesi etkisi altına aldı.

Neşenin ve gururun karışımı olan bir his göğsümde büyüdü. Sahneye hükmediyor ve hepimizi kendisine tutsak bırakıyordu. Bu ana tanık olan herkesin benim yıllardır bildiğim şeyi fark etmemiş olmalarının imkânı yoktu.

Lennon özeldi.

Son satırları söylerken ensemdeki minik tüyler diken diken oldu ve ürperdim.

Sadece ortalığı ayağa kaldırmamış, aynı zamanda insanları çılgına çevirmişti.

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Şarkının final kısmı daha bitmemişken kalabalık ayağa kalktı ve onu hak ettiği gibi çılgınca alkışlamaya başladı.

"Gözlerini aç."

Bu anı kaçırmamasını istemiyordum.

Çünkü bunu hak ediyordu.

Bedeni baştan aşağı ürperirken nefesi sesli bir şekilde kesildi. Gülümseyerek kollarımda olacağı son birkaç saniyenin tadını çıkardım. "İki bin kişiyle dolu bir alanın senin şarkını dinlemesinin nasıl hissettirdiğini deneyimlemek istemiştin... Doksan bin kişiye ne dersin?"

Yüzünü bana çevirdi, gözleri cam gibi parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Hayır, asıl teşekkür etmesi gereken kişi bendim.

Bu sihri deneyimlemiş ve hayalimi dört yıldan fazla bir süre boyunca yaşamıştım. Çünkü bunu çalmıştım.

“Bunu hiç unutmayacağım,” diye fısıldadı. “İnanılmazdı.”

Eğilerek dudaklarımı alnına bastırdım. *Bu, güneş tutulmasıydı.*

Bu gece benim kariyerimin sonu... onun kariyerininse başlangıcı olacaktı.

Tıpkı olması gerektiği gibi.

73. BÖLÜM

LENNON

Yüce. İsa. Aşkına.

Az önce *bunun* olduğuna inanamıyordum. Doksan bin kişinin önünde şarkı söylemek en gerçekdışı rüyalarımda bile gerçekleşmeyecek bir şeydi. Sahneden inerken bacaklarım titriyordu ve kalbim o kadar çok adrenalin pompalıyordu ki başım dönmeye başlamıştı.

Beni buraya getirmesinin sebebi buydu.

Skylar ve Quinn oldukları yerde heyecanla zıplarken onlara katılmaya hazırlanıyordum ki Phoenix'in sesi hoparlörden yükseldi.

"Harika bir şarkıcı, değil mi? Sanki şarkıyı söylemesi gereken asıl kişi oymuş gibi."

Bunun üstüne kalabalık alkışladı ve ben hareketsiz kaldım.

Aman Tanrım.

Yapacağı şeyin ne olduğunu fark etmek, beşinci kategorideki* bir kasırgaya yakalanmakla eşdeğerdi. Hızla geri dönerek adını bağırdım. "Phoenix!" Bakışlarını bana çevirdiğinde başımı sallayarak dudaklarımı, "Hayır," dercesine kıpırdattım.

Bunu yapmak zorunda değildi, bunu yapmasını istemiyordum. *Artık istemiyordum.*

Yapacağı şey kariyerini tamamen mahvedebilir, Vic onu gruptan atabilirdi. Sözleşmesi feshedilir ve hırsız olarak adlandırılırdı. Popülerliğini kaybedebilirdi.

Olağanüstü yeteneği, *ona* verilmiş bu armağan artık şaka konusu olmaktan öteye geçemezdi.

Şarkımı çalması yapabileceği en kötü şeydi ama bu, hayallerini yok etmesini gerektirmiyordu. Bunu *yapamazdı*.

* Kasırgaların, hızı ve neden olacakları hasara, ayrıca şiddetlerine göre kategorilenmesini ifade eder.

O güneşti ve parlamaya devam etmeliydi. Phoenix dikkatini tekrar kalabalığa yöneltti ve onu durdurmak için çaresizce sahneye atıldım... ama çok geç kalmıştım.

“Çünkü bu şarkıyı o yazdı.” Derin bir nefes verdi. “Ve ben, şarkısını ondan çaldım.”

Konser alanı sessizliğe gömüldü. Sadece kulisten avazı çıktığı kadar bağırarak Chandler’ın sesiyle seyirciler arasından yükselen “Şu anda taşak mı geçiyorsun, dostum?” ve “Lanet olsun,” sesleri duyuluyordu.

Phoenix başını eğdi ve delici gözleri beni esir aldı. “Dört yıl önce seninle ve tüm bunlar arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım.” Yüzü şiddetli bir duyguyla sarsılırken mikrofonu bıraktı. “Ve yanlış olanı seçtim.”

Aniden zaman da kalbim de durdu. O iki kelimeyi tenime yazmasına gerek yoktu çünkü şu anda onları *hissediordum*.

Buna rağmen sadece benimle birlikte olmak uğuruna istediği her şeyi, olduğu her şeyi yok etmesine müsaade etmeyecektim.

Beni kırdığı gibi kendisini de kırmasına izin vermeyecektim.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve sahne arkasına ilerledim. Bunu nasıl düzeltebileceğimi bulmam gerekiyordu. Skylar’la oturmamız ve kariyer planını kurtarmanın bir yolunu bulmamız lazımdı.

Skylar’ın yanma ulaştığımda tüm yüzü dehşetle kaplıydı ama dikkati bana değil, arkamdaki bir şeyin üzerindeydi. Bir insan kalabalığı üzerine atılmadan önce Phoenix’in beni takip ettiğini zar zor fark edebilmişim.

“Burada ne haltlar dönüyor?” diye bağırdı Chandler.

Skylar parmağını ona doğrultarak, “Kapa çeneni,” dedi. Bakışları gözle görülür bir şekilde öfkeli olan Storm ve Memphis’e kaydı. “Ben bu boku nasıl çözeceğimi bulana kadar kimse tek bir lanet kelime etmeyecek. Anlaşıldı mı?” Phoenix’e döndü. “Kulise. Hemen.”

O anda, birdenbire Phoenix’in sadece kendisini değil aynı zamanda ailesi olarak gördüğü insanları da mahvettiğini fark ettim.

“Lanet olsun.” Chandler cep telefonunu görerek terslendi. “Vic arama ya başladı bile.” Ardından kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Ne yapabileceğimi bilmiyordum ama *bir şeyler* bulmak zorundaydım. Kulise doğru fırladım ancak biri sertçe kolumu çekiştirdi. Başımı kaktırıldığımda, Storm’un bakışlarıyla karşılaştım. Hem şaşırmış hem de üzgün görünüyor, kollarımı ona dolama isteği uyandırıyor.

“Şarkını çaldığını bilmiyordum.”

“Biliyorum...”

Telefonumun zil sesi lafımı kesti ve ekranda Bayan Palma'nın adını duyduğumda parmağımı kaldırdım. "Bir saniye, bunu açmalıyım."

Sosyal medyada haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını düşününce, aklıma gelen tek şey Phoenix'in yaptığı şeyi öğrenmiş olma ihtimaliydi. Telefonu kulağıma götürmeden önce yeşil tuşa bastım. "Selam. Sanırım duy..."

İçimi korkuyla dolduran titrek bir sesle araya girdi. "Lennon, tatlım."

On dakika içinde kalbim ikinci kez duracak gibi oldu. "Sorun ne?"

Adımlarını kapıya çeviren Storm olduğu yerde kaldı.

"Baban... yaklaşık yirmi dakika önce felç geçirdi. Ambulansı aradım ve şu anda hastanedeyiz." Sesi çatladı. "Bu... hemen eve gelmelisin."

Yüzümdeki bütün kan çekildi. Birkaç dakika önce hissettiğim korku, şu ankinin yanından bile geçemezdi.

Ben telefonu kapatırken Storm, "Ne oldu?" diye sordu.

"Babam... Ben... O... hastanedeymiş." Mantıklı cümleler kuramıyor ya da düşünemiyordum. Tek bildiğim bir an önce yanına gitmem gerektiği idi.

Storm'un yanından geçerek mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan çıktım ve koşmaya başladım.

74. BÖLÜM

LENNON

Cihazların düzenli uğultusu, küçük hastane odasının duvarlarında yankılanıyordu ve ne zaman bir *bip* sesi duysam başımı kaldırarak ona bakıyordum.

Sadece üç saattir burada olmama rağmen sonsuzluk gibi hissettiriyordu. Yolculuk boyunca aptalca bir iyimserlikle yanına geldiğimde, ayağa kalkmış olacağını ve konuşabileceğini düşünmüştüm. Gözlerim babamın yüzünün tamamını kaplamış solunum cihazına ve ona bağlı çeşitli tüplere odaklandığında, kalbim ezildi.

Öğrendiğime göre mutfak masasında yemek yerken başının ağrısından şikâyet etmeye başlamıştı. Bayan Palma ağrı kesici getirmek için yanından ayrılmıştı ancak geri döndüğünde, onu dili dolanmış halde bulmuştu. Ardından babam kusmaya başlamıştı ve o yere yığılırken Bayan Palma çoktan 911'i aramıştı.

Doktorlar Bayan Palma'ya babamın geçirdiği felcin şiddetli olduğunu söylemiş, durumunun ciddiyetinden bahsetmiş ve sonucunun hoşumuza gitmeyeceğini bildirmişlerdi.

Ancak onlar benim babamı tanımıyorlardı.

Bunu atlatacak. Atlatmak zorundaydı.

Hadi, baba. Uyan.

Bayan Palma yanıma oturmadan önce, "Çok özür dilerim," dedi. Bunu söyleyip duruyordu ama bu onun hatası değildi.

Benim hatamdı.

Burada olmalıydım ama *değildim*.

Çünkü bir kez daha güneşe çok yaklaşmıştım. Sadece bu defa yanmış olmam benim hatamdı. Göğsümü ezen suçluluk duygusuyla birlikte nefes almaya çalıştım ama boğuluyordum. Avrupa'ya gitmeyi kabul etmemeliydim. Böylece beraber daha fazla zamanımız olurdu.

Gözlerim yandığında gözyaşlarımı yuttum. *Turneye katılmamalıydım.*

Belki o zaman babam hastanede yatıp hayatı için savaşıyor olmazdı.

Bayan Palma uzanarak elimi tuttu. "Biraz uyumayı denemelisin, tatlım. Çok yorgun olmalısın."

Haksız değildi, zaman farkından ve dokuz saat on beş dakikalık uçak yolculuğundan dolayı bitkin olmalıydım. Ama onun iyi olduğunu bilmeden dinlenmemin imkânı yoktu.

Başımı salladım. "Uyandığında burada olmalıyım."

Çünkü babam *uyanmak* zorundaydı. Bunu ne kadar çok tekrar edersem, o kadar çok inanırdım.

Koltuğunda dönerken kaşları çatıldı. "Tatlım- "

Koridordan bir kadın sesi geldi. "Efendim, burası yoğun bakım ünitesi. Buraya giremezsiniz."

"Lennon Michael'in babasının odası hangisi?" Phoenix gürlledi ve o kendine has, melodik sesi duvarlarda yankılandı.

Burada ne halt ediyordu?

"Size bu bilgiyi vermeye yetkim yok. Lütfen burayı terk edin."

Kadının kendisine karşı çıkması pek hoşuna gitmemiş olmalıydı. "Siktir git."

Kahretsin.

Sandalyeden kalkmadan Bayan Palma'yla birbirimize şaşırmış şekilde baktık. "Ben hallederim."

Odadan çıktığımda onu koridorda, ellerini ağzının kenarına siper etmiş halde, "Lennon!" diye bağırırken buldum.

"Lütfen bana güvenliği aratmayın," diye uyardı hemşire ve o sırada Phoenix'in gözleri beni buldu.

Gözümü kırpmaya bile fırsat bulamadan hızla bana doğru yöneldi. Onu buradan göndermeyi planlamış olmama rağmen kollarını bana doladığı anda içimde bir şeyler koptu ve dağıldım.

Beni neşelendirmeye çalışmadı, güçlü kalmam gerektiğiyle ilgili cesaretlendirmede, her şeyin yoluna gireceğine dair sahte sözler vermedi. Ben dağılırken sadece bana sımsıkı sarıldı.

Boğuk hıçkırıklarla tişörtünü ıslatırken parmak uçlarını sırtımda boydan boya gezdiriyordu.

Birkaç dakika sonra yanımıza bir hemşire geldi. "Çok üzgünüm ama gitmeniz gerek."

Başımı kaldırdım. "Ama..."

"Senin için inanılmaz derecede zor bir zaman olduğunu biliyorum," diye sözümü kesti. "Ve her ne kadar seni anlıyor olsam da sana yeterince tolerans gösterdim." Odadan çıkmakta olan Bayan Palma'yı işaret etti.

"Hem ziyaret saatleri dışındayız hem de tek seferde yanında sadece bir kişi olması gerekiyor." Gözleri Phoenix'i bulduğunda, "Üç kişi sınırı aşıyor," diye devam etti.

Aptal hastane kurallarında nefret ediyordum ama bu onun suçu değildi. Ayrıca haklıydı, bana oldukça yardımcı olmuştu.

"Eğer ben gidersem, onun kalmasına izin verir misiniz?" Bayan Palma'nın sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Hayır," diye hızla karşı çıktım. "Gitmeni istemiyorum."

Phoenix'e baktığımda göğsüm sıkıştı. "Ben... şey..." Onun da gitmesini istemiyordum.

Bana doğru eğilerek alnımı öptü. "Kalıyorum, Hayran Kız." Hemşireye dönerek, "CEO'yu telefona bağla," dedi. "*Hemen.*"

Hemşire öfkeyle kaşlarını kaldırdı. "Pardon? Kim olduğunuzu zan-"

"Ben kahrolası Phoenix Walker'ım," diye hırladı.

Hemşire rock hayranı olmamalıydı çünkü bunu duymak onu bir gram bile korkutmamıştı. O esnada forma giymiş iki kadın hemşire onu fark ettiğinde, neredeyse yere kapaklanacaklardı.

"İki yolumuz var," diye devam etti Phoenix. "Birincisi beni CEO'yla görüştürebilirsin ve ben de hastaneye çok cömert bir bağışta bulunarak ne kadar harika bir çalışan olduğunu söylerim. Ya da tüm ülkeye burada yaşadığım korkunç deneyimi anlatır ve seni kovdurmak için elimden geleni ardıma koymam."

Tehdidi işe yaramışa benziyordu, kadın topuklarının üzerinde dönme den önce, "Hemen geliyorum," dedi ve ardından yanımızdan ayrıldı.

Phoenix'in otoritesini bu şekilde ortaya koymasına göz yummamalıydım ama şu anda buna itiraz edecek gücüm yoktu, aklımı tamamen babamla bozmuştum. Saat neredeyse sabah sekizdi, bu da yakında doktorların vizitelerine başlayacakları anlamına geliyordu. Bayan Palma'ya verdikleri son bilgilerin daha iyi halleriyle değişmiş olmasını umuyordum.

Odaya girdiğimizde, Phoenix'in yüzü endişeyle kaplandı. Onu buna hazırlamadığım için kendimi kötü hissetmişim çünkü kolay sindirilir bir şey değildi.

Özür dileyeceğim sırada beni kollarına çekti. Bir elini enseme yerleştirerek başımı nazikçe göğsüne yasladı.

Bayan Palma, "Kafeteryaya inip hepimize birer kahve alacağım," diye fısıldadı.

Duygularıma yenik düştüm ve kendime engel olamadan dudaklarımı dan bir çıkırtık kaçtı.

Beni kimsesiz bırakma, baba.

Phoneix'in tişörtünü sertçe tuttum ve boğazımdan kopan acı dolu hıçkırıklarla birlikte gözyaşlarım peş peşe akmaya başladı.

Onu kaybedemezdim. *Yapamazdım.*

Fakat böyle acınası şeyler düşünmemin ona bir faydası yoktu. Babamın etrafı pozitiflikle çevrenmeliydi. Bu da kendimi tutmam ve o karanlık yola girmek için kendime izin vermemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Başaracak." Omuzlarımı dikleştirerek boğazımı temizledim. "O bir savaşçı."

Phoenix usulca başını salladı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Yüzünü kaplamış olan hüznü fark ettiğimde içim öfkeyle kaplandı. Bana acımasını istemiyordum, buna ihtiyacım yoktu. Her şey zaten yoluna girecekti.

Girecekti.

Babama doğru ilerlemeden önce sertçe tısladım. "İyi olacak."

Beni burada bir başıma bırakmasının imkânı yoktu. Hiçbir zaman yanımdan ayrılmayıp beni rahatsız edip utandıracağına ve en az yüz yaşını göreceğine dair şakalar yapardı.

Elini tuttum ve olabildiğine sıktım. O kadar sert sıktım ki tırnakları derime saplandı ama bunu umursamadım.

"Her zaman sadece ikimizin olduğunu söyledin baba. Yani sözünü tutmana ve yakında uyanmana ihtiyacım var. Tamam mı?"

Beni bırakma.

Çünkü çoğu gün akli bambaşka yerlerde oluyor olsa bile beni hatırladığı zamanlar oluyordu. O zamanlara ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Kapının çalması beni kendime getirerek daldığım düşüncelerden çıkardı ve birkaç saniye içinde üzerinde beyaz önlük olan, yaşlı bir adam odaya girdi.

"Merhaba. Ben Uzman Doktor Gannon." Phoenix'e kısa bir bakış attı ama kuralları ihlal etmemizle bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"*Biraz konuşabilir miyiz?*" diye sormuştu. Rahatlamış bir şekilde nefes aldım çünkü bu iyi haberdi. Eğer konuşmak istiyorsa muhtemelen elinde bir tedavi planı vardı. Büyük ihtimalle fizik tedaviyi ve rehabilitasyonu içeriyordu. Belki de bir süreliğine eve özel bir hemşire tutabilirdim, bunu yapacak param olduğu için sorun teşkil etmiyordu.

"Tabii."

Yanına gitmeden önce babamın yanağını öptüm.

Doktor Phoenix'e baktı. "Sizden kibarca dışarı çıkmanızı istemek zorundayım."

"Ben de *kibarca* siktirip gitmenizi istemek zorundayım," diye hırladı. ğında doktor şaşkına döndü. Söz konusu Phoenix olduğunda, bu normal bir şey sayıldığı için pek şaşırmamıştım. "Burada kalıyorum."

Doktor Gannon rahatsız olmuş şekilde bir süre gözlerini ikimizin arasında gezdirdi ve ardından bana baktı. "Senin için bir sorun var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Pekâlâ." Duvarın yanındaki sandalyeleri işaret etti. "Oturmaya ne dersin?"

Mideme tuhaf bir yumru oturdu ama omuz silkerek, "Ayakta kalacağım," dedim.

Oturmadan önce derin bir nefes verdi. "Babana olan şeyle ilgili bildiklerini anlatabilir misin?"

Sesi tam olarak küçümser gibi değildi ama ne ses tonu ne de sorusu hoşuma gitmişti.

"Babam felç geçirdi."

"Bu doğru." Yüzümü inceledi ve gördüğü şey her neyse kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Babanın durumu çok ciddi."

Şaka yapıyorsun. Adam kahrolası bir hastane yatağında yatıyordu.

Ama benim babam güçlüydü.

"Biliyorum ama doğru tedavi ve rehabilitasyonla iyileşecektir."

Tuhaf yumru geri döndü ve Phoenix'e baktım. Bana nazikçe gülümsesede yüzü yine hüznle kaplanmıştı.

Doktor, "Korkarım ki bu mümkün değil," dedi ve dikkatim hızla ona döndü. "Felç geçirmesi çok uzun süre oksijensiz kalmasına neden olmuş."

"Ama Bayan Palma hemen ambulans çağırmış ayrıca ona kalp masajı da yapmış."

"Evet ama maalesef ki çok ciddi bir hasar almış." Alnındaki kırıxıklık büyüdü. "Nörologla iletişime geçtim. Kısa bir süre içinde babanı muayene ederek görüşünü bildirecek ama iyileşme ihtimali olduğunu düşünmüyorum. Ben de onunla aynı fikirdeyim."

Yanılıyorlardı. Bu adamların tıp diplomaları olabilir ama bu, hata yapmayacakları anlamına gelmiyordu.

Phoneix yanıma yaklaşırken, "O halde babamı tanımıyorsunuz," diye karşılık verdim.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ve sandalyesinden kalktı. "Lennon, çok üzgünüm ama baban düzelmeyecek."

Bu doğru değildi. "Düzelecek."

“Hayır. Düzelmeyecek. Şu anda onu hayatta tutan tek şey solunum cihazı.”

O halde solunum cihazına bağlı kalmaya devam edecekti.

Bir adım atarak yaklaştı. “Senin durumundaki birçok insan yaşadığı trajediyi iyi bir şeye dönüştürmek için organ bağışını seçiyor. Hazır olduğunda, bağış merkezinde seninle konuşmak isteyen bazı insanlar var.”

Organ bağışımı mı? Ne? Çok aceleci davranmıyor muydu? Daha yirmi dört saat bile olmamıştı.

“Ondan vazgeçmiyorum.”

Doktorun bakışları Phoenix’e döndü. “Birazdan odanıza bir yas danışmanı göndereceğim.” Kapıya doğru giderken bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. “Yapabileceğim veya ihtiyacınız olan bir şey olursa lütfen bana ya da hemşirelere haber verin.”

İşini yapıp babamı kurtarmanı istiyorum.

Midemdeki garip yumru şiddetli bir acı dalgasına dönüştü. Öylesine şiddetliydi ki etrafımdaki her şey dönmeye başladı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

O, ölüyordu.

Gözyaşları geri döndü ama bu defa tüm vücudumu sarsan çılgınlarla beraber gelmişlerdi.

Phoenix, “Nefes al,” diye fısıldadı ve birkaç saniye içinde kollarında olduğumu fark ettim. Acıyı yok sayarak nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Beni yere seriyor, sahip olduğum gücün her zerresini çalışıyordu.

Bu acı, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Hıçkırıkları şiddetlendikçe Phoenix’in tutuşu sıklaştı. Böyle ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama en sonunda gözyaşları kurudu ve beni tamamen bitkin bıraktı.

Phoenix’in ne zaman beni kucağına aldığını ve bir sandalyeye oturduğuna hatırlamıyordum ama sırtımda nazik daireler çizirken dudaklarını anlamına bastırmıştı.

“Bayan Palma nerede?” Sesim bir mırıltıyı andırıyordu.

“Eve gidip sana giyecek bir şeyler getirecek ama yakında burada olur. Onu aramamı ister misin?”

“Hayır, sorun değil.”

Eğer buraya gelirse ona kelimeleri yüksek sesle söylemem gerekecekti ve buna hazır değildim.

Başımı kaldırarak ona baktım. “Geldiğin için minnettarım ama Avrupa’ya geri dönmelisin.”

Şu anda başında yeterince büyük bir bela vardı ve olması gereken en son yer benim yanımdı.

Yüz hatlarına yerleşen keskin duygularla yanağımı kavradı. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Tartışmak istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Kucağından kayarak yanındaki boş sandalyeye oturdum ve babama baktığımda, kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça oldu. Son iki yıldır onu parça parça kaybettiğim için bunun kolay olacağı düşünülebilirdi ama değildi... çünkü mahrum kalacağım tüm o şeyleri düşünmeden duramıyordum.

Asla deneyimleyemeyeceğimiz şeyleri.

Bir başka yas dalgası beni bütünüyle yutarken, “Asla evlendiğimi göremeyecek,” diye hıçkırdım. Bir defasında düğün günümün hayatının hem en iyi hem de en kötü günü olacağını söylemişti. Nedenini sorduğumda da beni en az kendisi kadar seven birine bırakacağını ama bunun aynı zamanda beni kaybedeceği anlamına geldiğini söylemişti.

Ama ben onu kaybediyordum.

Aklımda beliren bir sonraki düşünceyle kırılmış kalbimi bir arada tutan bağlantılardan birinin daha koptuğunu hissettim. “Asla torunlarıyla tanışamayacak.”

Babam, bir gün çocuklarım olana kadar sevginin ne kadar derin olabileceğini asla anlamayacağımı söylerdi. Bunu anlamak için çocuk sahibi olmama gerek yoktu çünkü ona duyduğum sevgi, okyanustan daha derindi. Bu da şimdiden bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı dökmemin sebebini açıklıyordu.

Bunun olmaması gerekirdi.

Beni böyle terk etmemesi gerekiyordu.

“Artık yapayalnızım.”

“Hayır, değilsin.” Sesi pürüzlüydü.

Ama öyleydim. Eskiden babam onun tüm dünyası olduğumu söylerdi... ama o da benim tüm dünyamdı.

Şimdiyse dünyam soğuk ve karanlıktan ibaretti.

Phoenix’in parmakları çenemi kavradı ve ona bakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar yüzümü eğdi. Bana doğru eğilerek aramızda mesafeyi kapattı ve içimi sıcaklık eden bir şefkatle beni öpmeye başladı. Ardından dudaklarına iki kelime fısıldadı. Ani bir frenle evreni durduran ve ardından alev aldırان iki kelime...

“Evlen benimle.”

75. BÖLÜM

PHOENIX

Lennon hızla sandalyesinden fırladı ve, "Hayır," diye bağırdı. "Sen delirmişsin."

Bu komikti çünkü kendimi hiç bu kadar akli başında hissetmemiştim. Lennon benim için doğru kişiydi.

Ona yazdığım ilk mektupta bunu biliyordum ve şimdi daha da emindim. Olanları geri alamazdım ama ona bunu verebilirdim. Yalnız olmadığını, bir ailesi olduğunu kanıtlayabilirdim. Onu seven ilk erkeği kaybetmiş olsa bile en az onun kadar seven başka bir adama sahipti.

"Evlen benimle," diye tekrar ettim.

Gözleri şaşkınlıkla benimkileri buldu. "Hayır. Şunu sormaktan..." Kaşlarını çatı. "İsrar etmekten vazgeç."

Sikerler, kabul edene kadar ısrar etmeye devam edecektim.

O, birkaç adım geri ben de birkaç adım ileri gittim. "Evlen benimle, Lennon."

Arkamızda yankılanan şaşkın çığlığın Bayan Palma'ya ait olduğunu söylemek için onu görmeme gerek yoktu.

Lennon nefret dolu bakışlarını üzerime dikti. "Sen çıldırmışsın, biz birlikte bile değiliz."

Böyle olması benim hatamdı. Bazen bir şeyi öylesine elde etmek isterdiniz ki ona sahip olmak için elinizdeki her şeyden vazgeçerdiniz. Ama dersimi almıştım. Onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu ve *hiçbir şeyin* buna değmediğini biliyordum. Sadece sahip olduğumuz şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu fark etmesi gerekiyordu.

"Her şeyi mahvetmeseydim hayatının geri kalanını benimle geçirir miydin?"

Aramızda neler olabileceğini *düşünmesi* umurumda bile değildi. Sadece göğsündeki o organın ne hissetmiş olduğunu bilmek istiyordum. Hâlâ ne hissettiğini bilmek istiyordum.

Birkaç adım daha geriye gittiğinde, sırtı duvara yaslandı ve vücutlarımız arasındaki mesafeyi kapatarak onu köşeye sıkıştırdım. Eğer kaçmak istiyorsa önce beni aşması gerekiyordu ama başaramayacaktı, onu asla bırakmayacaktım.

Bakışlarını kaçırarak, “Evet,” diye fısıldadı. “Sana söyledim, seni seviyordum...”

“Beni hâlâ seviyor musun?”

Sorumun osmiyumdan daha ağır olduğunun farkındaydım ama cevabı zaten biliyordum. Bunu hissediyordum. Bu kız ruhumun en derinlerine öyle gömülmüştü ki gezegendeki en başarılı cerrah bile onu kesip çıkaramazdı.

Ve söz konusu ben olduğumda aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu biliyordum. Sadece kalbinin tekrar kırılmasından korkuyordu ama hayatımın geri kalanını kalbinin kırıklarını birleştirmekle değil, onları daha güçlü hale getirmekle geçirecektim.

Yüzünde mağlup olmuş bir ifade belirdi ve güzel yüzü buruştu. “Evet.”

Elimi başının yanındaki duvara yerleştirdim. “Güzel çünkü seni seviyorum.”

Bakışları, benimkilerde dolaştı. Gerçeği gözlerimde göreceğini biliyordum çünkü sonunda duvarlarını indirmiş ve bana gerçekten bakmıştı.

Ama aşk tek başına yeterli değildi. Büyümeye ve hayatın önümüze çıkardığı tüm boktan şeyleri atlatmak için başka bir şeye, daha temel bir şeye ihtiyacı vardı.

“Bana güveniyor musun?”

Nefesimi tuttum. Sevdiğiniz kadının onu hak edip etmediğinize karar vermesini beklerken bir dakika sonsuzluk gibi gelebilirdi. Ve ben de burada dururken göğsüme vurabilir, hayatımızın geri kalanı boyunca onu günde en az bir defa kızdıracak olsam da bir daha asla incitmeyeceğimi haykırabilirdim. Yine de o buna gerçekten inanmadıkça, hiçbir önemi olmazdı.

Kalbinin derinliklerinde bir yerde, zamanı geri alabilseydim koşulsuz şekilde onu seçeceğimi biliyordu.

Gergin nefesleri bir süreliğine aldığım tek cevap oldu. Ardından çenesini dikleştirdi ve bakışları benimkileri bulmadan önce yüzümün her bir santiminde gezindi. “Şu an güveniyorum.”

* Platin metalleri arasında en yüksek değere sahip olan metaldir. Çoğu metalden farklı olarak işlenemez, eritilemez, şekillendirilemez. (ç.n.)

Elimi belinin etrafında sarıp onu öptüm. Öpücüğüm dürüst ve savunmasızdı. Yaptığım hatalar için ondan özür diliyor ve bana geri verdiği güvenini asla yok etmeyeceğime dair söz veriyordum.

Yemin ediyordum.

Tekrar ettim. "Evlen benimle."

Bu defa bana istediğim cevabı verdi.

"Tamam."

Burada kalıp dudaklarına tapınmak istesem de fazla zamanımız yoktu. Babasının onun evlendiğini göremeyeceğini fark ettiğinde nasıl yıkıldığını görmüştüm ama bunun olmasını sağlayacaktım.

"Hemen döneceğim."

Yüzünde kafası karışmış bir ifade belirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Rahip bulmaya." Kapının eşiğinde duran ve burnunu çeken Bayan Palma'ya döndüm. "Burada bir tane bulabilirim, değil mi?"

Bir peçeteyle gözlerini sildi. "Evet, hastane rahipleri var."

Lennon, "Bekle," diye bağırdı. "Bunu *şimdi* mi yapmak istiyorsun?"

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, Lennon. Buna ne kadar erken başlarsak o kadar iyi olur."

Dışarı çıkmak için kapıya yönelirken çok önemli bir detayı atladığımı fark ettim. Hem Lennon için hem de koşullar farklı olsaydı babası için önemli olacak bir detaydı.

Babasına bakarken göğsüm sıkıştı. Onunla erkek erkeğe oturup kızıyla evlenmek için onayını alamayacaktım. Tanrım, muhtemelen bana siktirip gitmemi söylerdi ve bunun için onu suçlayamazdım. Ama ona yine asla bozmayacağım bir söz verirdim.

Ona daima göz kulak olacağım.

76. BÖLÜM

PHOENIX

Lennon'ın babası, rahip bizi karı koca ilan ettikten on saniye sonra vefat etti. Sanki sözümü tutacağımı ve kızının güvende olacağını biliyor gibiydi.

Gelinim, hayatının en güzel günü olması gereken günde kollarımda paramparça olurken onu teselli etmek kolay değildi. Yine de “İyi günde, kötü günde” sözlerini içeren geleneksel yeminlere bağlı kalmamızın bir sebebi vardı. Gerçi ben kendi yeminime “Seveceğime ve değer vereceğime ve bir daha ondan asla çalmayacağıma” şeklinde bir ekleme yapmıştım. Bu rahibin kafasını karıştırmış olsa da Lennon'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirmiş ve yavaşça başını sallamıştı.

Bu dört gün önceydi ve bugün... cenaze töreni vardı.

Lennon kendini toparlamak için elinden geleni yapsa da tabut seçme zamanı geldiğinde tamamen mahvolmuştu. O zamandan beri eskisi gibi değildi. Neyse ki Skylar ve Bayan Palma bu işleri üstlenmişlerdi.

Daha önce sadece Josh'ın cenazesine katılmıştım ve tören güzel olsa da gömülme kısmı pek hoş değildi. Yarım saat önce mezarlıktan ayrılmanızı gerekiyordu ama Lennon tabuta, diğer herkes de bana bakıyordu. Davet vermemiz* gerekirken -Bayan Palma buna *toplanma*- diyordu, burada ne halt ettiğimizi merak ediyor olmalıydı. Bana sorarsanız bu çok aptalca bir şeydi çünkü katılmayacak biri için neden yemek düzenlenirdi ki?

“Hemen geleceğim,” diye fısıldadım.

Ses çıkarmadı, belki de burada olduğumun bile farkında değildi.

Gözlerimi Skylar'a çevirdim ve bir baş onayından sonra yanımıza gelerek Lennon'ın yanına oturdu. Basın danışmanımı olarak hâlâ kızgındı ama benim ve Lennon'ın arkadaşı olarak yaptığı tek şey sonuna kadar desteklemek olmuştu.

* Bazı ülkelerde gelenek haline gelmiş bu alışkanlık, ölen kişinin ardından ailesinin ve yakın arkadaşlarının bir araya gelerek vefat eden kişiye saygılarını sunup onun hakkındaki güzel hatıralarını anlatırlar. Bir davet düzenlemelerini konu alır.

Storm ve Memphis için aynı şeyleri söylemem mümkün değildi. Burada olmalarının tek sebebi karımdı. Gerçi onları suçlayamazdım. Sadece kariyerlerini altüst edecek bir bomba patlatmakla kalmamış, aynı zamanda turnenin geri kalanını da iptal etmiştim.

Chandler'in burada olmasının sebebi de buydu.

Birinin onları yönlendirmesini bekleyen insan topluluğuna doğru ilerlerken, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Kararımı değiştirmeyeceğim." Konuklarla sohbet eden Bayan Palma'ya yaklaşırken söylendim.

Beni fark ettiğinde, misafirlerden nazıkçe müsaade istedi. "Lennon hazır olana dek onu gitmeye zorlamayacağım. Bu yüzden diğerlerinin biz olmadan gitmesi gerektiğini düşünüyorum."

Kadın, hareketsiz duran Lennon'a baktı. "Sorun değil. Herkese benimle eve gelmelerini söyleyip Lennon yerine işleri halledebilirim."

"Teşekkürler."

Omzuma dokundu. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Bayan Palma uzaklaşırken büyükanne yanıma geldi. "Nasılsın tatlım?"

Yüzümden nasıl olduğumu anlamış olacaktı ki kaşlarını çatarak ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Gökkuşağı her zaman fırtınadan sonra gelir."

Onun torunu, benimse en iyi arkadaşımın benden nefret ettiğini göz önünde bulundurursak ilginç bir benzetme olmuştu.

"Memphis de Storm da sana sonsuza dek kızgın kalmayacaklar. Kardeşler kavga etseler bile gün sonunda aile olmaya devam ederler." Bakışları Lennon'a döndü ve gözleri hüznle kaplandı. "Şimdi karınla ilgilenmelisin. İnan bana, seni anlayacaklar."

Bundan o kadar da emin değildim.

Beni dürterek, "Git ve buradan ayrılmadan önce onlarla konuş," dedi.

Bunun yerine şahdamarıma paslı bir tornavida saplamayı tercih ederdim ama yakınımızda duran birkaç kişinin dikkatini çekecek kadar sert şekilde beni tekrar dürttü. "Hadi."

Bu kadın eğer oraya gitmezsem beni kulağımdan tutup sürükleyebildi. Bu yüzden kendimi bu zahmetten ve utançtan kurtararak oraya tek başıma gittim.

Benim gibi onların da üstünde tamamen siyah Armani takım elbiseleri vardı. Josh'ın cenazesinde giydiklerimizin aynısıydı.

* İngilizcesi "*storm*" olan kelimeyle üst satırda geçen "fırtına" kelimesine ve kitapta geçen Storm karakterine gönderme yapılmıştır.

Ellerimi ceplerime sokarak, "Selam," dedim.

Memphis güneş gözlüklerinin burnuna doğru iterek Storm'a baktı. "Bir şey duydun mu?"

"Hayır," diye homurdandı Storm. "Tabii eskiden grup arkadaşımız olan hain pislikten bahsetmiyorsan."

Sözleri acıtmıştı ama en azından şu anda hangi noktada olduğumuzu biliyordum.

Âşık olduğum kızı geri kazanmak için her şeyden vazgeçmiştim. Bu onları da kapsıyordu.

Yanlarından uzaklaşmadan önce, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye mırıldandım.

Memphis hırladı. "Tanrı aşkına. Bize söyleyeceğin tek şey *bu* mu?"

"Neden şaşırdın ki?" dedi Storm alayla. "Her zaman bencil pisliğin tekiydi."

Daha fazlasına katlanamayacaktım. Arkamı dönüp ona ters bir bakış attım. "Siktir git."

Yan taraftaki mezar taşma çiçek bırakan bir kadın bana kötü kötü baktı.

"Çoktan bizi yeteri kadar siktin, göt herif." Memphis'in gözleri kısılmıştı. Storm ekledi. "Hem de kayganlaştırmadan."

Elimi yüzümü sıvazlarken sert bir nefes verdim. "Böyle olsun iste-"

Storm lafımı keserek, "Saçmalık," dedi. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. *Yıllardır* biliyordun."

Beni hazırlıksız yakalamıştı. "Sana söylemeliydim."

Memphis'in ağzından neşeden yoksun bir kahkaha çıktı. "Veya belki de kahrolası hit parçamızı *çalmayabilirdin*."

"Hatırladığım kadarıyla zaman makinesi hâlâ icat edilmedi."

"Çok yazık," dedi Storm. "Belki de o zaman kıcını arabadan çıkarmak yerine orada ölmene izin verirdim." Ortaparmağını gösterdi. "Ah ama yeni gelininle geri kalan hayatının tadını çıkar. Hakkını vermeliyim, adamım. Şarkısını çaldığın kızı seninle evlenmesi için manipüle etmen dâhice bir hareket. Chandler ve Vic'in bundan oldukça etkilendiğine eminim."

Öfkelenmesini ve düşmanca davranmasını beklemiştim zaten bir şerel siz gibi *davranmaması* tuhaf olurdu. Fakat beni ölüme terk etmeyi dilemesi ve Lennon'la evlenmemim bir tür reklam olduğuna inanması alçaklığın bambaşka bir boyutuydu.

Bu pislik herifi ailem, kardeşim olarak görmüştüm. Ve Lennon'ı sevdiğimi çok iyi biliyordu; lanet ambulansa binmeden önce ona bunu *söylemişim*.

"Lennon'a bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

Beni izlerken gözlerinin kenarları kırıştı. "Bildığım tek şey senin bir yıl lan olduğun." Şimdi yüzü daha öfkeli bir hal almıştı. "Baban gibi değersiz, aşağılık bir adamsın."

İçim önce aşağılanma duygusuyla sonra da öfkeyle doldu. Sikerler, orospu çocuğu bir değil *iki kere* bel alı vurmıştı.

Yumruğumu yüzüne indirdim ve Storm karnıma bir yumruk atmadan önce şaşkınlıkla sendeledi.

Birkaç defa öksürdüm, karnıma yumruk yemek her zaman berbat hissettirmişti ama bu boktan şey henüz bitmiş değildi. "Tam bir sürtük gibi vuruyorsun, *Reese*."

Kendisine ilk adıyla seslenilmesinden nefret ederdi çünkü Reese babasının ismiydi. Tanrı'nın gazabına uğramadan bu ismi kullanmasına izin verdiği tek kişi, büyükannesiydi.

Storm'un göğsü şişti ve tıpkı dövüş hazırlanan bir boksör gibi omuzlarını geriye attı.

Elinden geleni ardına koyma.

"Mezarlıkta olmamız iyi oldu çünkü artık ölü bir adamsın."

Tekrar vurması için kendimi işaret ettim. "Ve sen de kahrolası bir korkaksın."

"Yalancı olmaktan iyidir. Umarım Lennon kışına tekmeyi basmadan önce iflas etmeni sağlar."

Öfkem tekrar alevlendi ve ikimiz de kendimizi kaybettik. Havada uçuşan küfürlerle sağa sola yumruklar savururken birbirimizi öldürmeye niyetliydik. Arkamda çıkan kargaşada birkaç kişinin nefesinin kesildiğini işitmiştim. Seslerden ikisi Skylar ve büyükanneye aitti.

"Sana konuşmanı söyledim, kavgı çıkarmanı değil," dedi büyükanne çantasıyla bize vurmadan önce. "Birbirinize saldırmayı kesin. Tanrı aşkına, *cenazedesiniz*."

Birazdan bu cenaze töreni *Storm'unkine* dönüşecekti.

"Paramı hangisine yatıracağımı bilmiyorum." Ses Quinn'e aitti. "Storm daha iri olsa da abim saldırgan bir tip."

Memphis korkuyla olanları izleyen seyircilere döndü. "İzlenecek bir şey yok, millet. Sadece ufak bir aile tartışması." Aramıza girmeye yeltendi ancak kargaşa esnasında onu da kendimizle birlikte yere devirdik.

"Siktir," diye homurdandı dizlerinin üzerine çökerken. "Bunu sisteminizden atmanız için size bir dakika veriyorum. Bir dakika sonra yumruklarını savuran *ben* olacağım."

Eski en iyi arkadaşım koca bir budala olduğundan, üstünlüğü elde ettiği gibi üstüme çıktı. "Neden bana gerçeği anlatmadın?"

Parmaklarımdan ikisini göz çukurlarına soktum ve kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdığında onu yere serme fırsatını kaçırmadım. "Söylemek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Gözlerini kırıştırdı, beni üzerinden atmaya çalışırken eskisinden daha güçsüzdü. "Sikik ağzınla yapacaktın, seni aptal."

Onu tekrar yumrukladım ama çok şiddetli bir yumruk değildi, gücümü kaybediyordum. "Tam da *bu* yüzden sana söylemedin, seni devasa dildo."

Gömleğimin yakasını kavradı, üstünlüğü bir kez daha ele geçiren olmuştu. "Ne haltından bahsediyorsun, anal delik?"

Ona doğruyu söyledim çünkü artık bunu itiraf edebilecek kadar büyümüştüm. "Yıllarca şarkı yazmayı denedim ama yapamadım... çünkü aptalın tekiyim." Utanç işime işlerken devam ettim. "Vic'le tek bir şansımız vardı. Hayalimize lanet olası tek bir adım kalmıştı. Mahvolmasını istemedim."

Nefesini tutarak üzerimden yuvarlandı. Bakışlarımı gri bulutlara çevirdim, yağmur her an başlayabilirdi.

Birkaç dakika sonra sesini duydum. "Aptal değilsin."

İyi olduğum şeyler olabilirdi ama okuyamıyor, yazamıyor ya da iyi heceleyemiyordum. Beynim olması gerektiği gibi çalışmıyordu ve bundan nefret ediyordum. Yine de bu bahane değildi.

"Lennon'a ve size yaptığım şey çok boktandı. Keşke yapmasaydım." Başımı eğerek karşı tarafta duran Storm ve Memphis'e baktım. "Sizi de kendimle birlikte bu ateş hattına sürüklediğim için çok üzgünüm. Siz benim ailemsiniz ve ben sadece çalıp yalan söylemekle kalmadım, aynı zamanda uğruna çalıştığınız her şeyi mahvettim."

Derin bir nefes almadan önce gözlerimi kapattım. Gelecekte beni neyin beklediğini bilmiyordum ama artık göğsümü ezen o yumrudan kurtulmuştum. Gerçek, yaptığım o korkunç şey artık ortadaydı. Sadece yeni özgürlüğün bedeli, bu çocuklar olmuştu.

Storm beni hazırlıksız yakalayarak kıkırdadı. "Az önce bana *devasa dildo* mu dedin?"

Dudaklarım seğirdi, galiba demiştim. "Sen de bana *anal delik* dedin."

"O lafı benden çaldı." Quinn'in sesi arka tarafta bir yerden yükseldi.

Memphis, "Sanırım çalan tek kişi Phoenix değil," diye homurdandı.

"Evet, ben bir hakareti Phoenix de bir şarkıyı çaldı..." Storm yarım ağızla güldü. "Ve *sen* de kardeşinin kızını çaldın."

"Üvey kardeş," diye mırıldandı Memphis nefesinin altından. "Ve o hiçbir zaman benim kızım olmadı."

Storm'la birbirimize baktık. *Saçmalık*.

"Şimdi ne olacak?" Memphis iç çekerek yerden kalktı.

Storm da onu takip ederek, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi." Ayağa kalktığı sırada gözleri beni buldu. "Bu tamamen anal deliğe bağlı."

Dikkatim kılını bile kıpırdatmamış olan Lennon'a kaydı. Biz kavga ederken buraya bile gelmemiş olması, zihninin şu anda ne kadar kötü bir yerde olduğunu doğruluyordu.

Daima benim yanımda olmuştu, artık onunla ilgilenme sırası bendeydi.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Lennon'ın yanında olmam gerek."

Başka hiçbir şey sikimde değildi.

Memphis'in gözleri, Quinn ve büyükanneyle konuşan Skylar'a döndü. "Sanırım hepimiz bir süre ara verebiliriz."

Storm eliyle ensesini kavrarken derin bir nefes verdi. "Katılıyorum. Biraz rahatlamayı, ot içmeyi ve sikimin emilmesini dört gözle bekliyorum."

Lennon'a birkaç gün önce Kaliforniya'ya gitmek isteyip istemediğini sormuştum ve bana ölümcül bakışlar atarak cevap vermişti. Gitmeye hazır değildi ve ben de onu zorlamayacaktım.

"Tüm ev sana kalacak. Dilediğin gibi partileyebilirsin." Parmağımı yüzüne doğru kaldırdım. "Yatağında düzüşme."

Lennon yas sürecinde olduğu için Quinn'in bizimle kalıp kalamayacağını soramamıştım ama sorun edeceğini düşünmüyorum. Aslında bu iyi olabilirdi, Quinn'e bayılıyordu.

Quinn kendinden bahsedildiğini hissetmiş gibi yanımıza geldi. Gök-yüzü açılıp yağmur başladığında, "Hava berbat," diye sızlandı.

"Endişelenme," diye onu teselli ettim. "Florida'daki yağmur, Chicago'daki rüzgâr gibidir zamanla alışırın. Ayrıca uzun sürdüğü görülmemiştir."

Gülümsedi ama gözlerine ulaşmamıştı. "Tabii."

"Sorun ne?"

Bakışlarını kaçırdı. "Hiç... Sadece..." Ardından başını salladı. "Boş ver."

"Quinn..."

“Prestijli bir oyuncu koçu tarafından verilen ve benim de gerçekten kayırt yaptırmak istediğim *inanılmaz* bir ders var ama Los Angeles’ta. Yani Florida’da kalırsam katıla...”

“Benimle kalıyorsun.”

O benim sorumluluğumdaydı, bu da ben nereye gidersem onun da oraya geleceği anlamına geliyordu.

“Lütfen, Phoenix. Yemin ederim ki senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim.”

“Hayır.” Lanet olsun, şimdi de altdudağı titremeye başlamıştı. “Üzgünüm ama hâlâ çocuksun. Ülkenin öbür ucundaki bir evde, yetişkin gözetimi altında olmadan kalmana izin veremem.”

“Ben çocuk *değilim*. Dokuz gün içinde on altı yaşında olacağım. Tanrım, Orta Çağ’da benim yaşındaki kızlar çoktan evlenmiş ve çocuk doğurmuşlardı.” Kollarını göğsünde birleştirdi. “Ayrıca *yetişkin gözetiminde* olacağım çünkü Storm da orada olacak.”

Storm homurdandı. “Sana bebek bakıcılığı yapmak için değil.”

Quinn kırpiklerini kırıştıtarak ona döndü. “Lütfen, Storm. *Lütfen*. Eğer sen kabul edersen Phoenix de eder çünkü sana güveniyor. Yemin ederim seni rahatsız etmeyeceğim. Ben sadece... bunu *çok* istiyorum. Bu benim hayalim.”

“Hayır,” dedi Storm.

Quinn’in omuzları düştü. “Ama buna ihtiyacım var. Sana yalvarıyorum.” Bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. “Siz müzik hakkında ne hissediyorsanız ben de oyunculuk hakkında aynı şeyi hissediyorum. Oyunculuk benim her şeyim, hâlâ hayatta olma sebebim.”

Siktir. Kişiliklerimiz çok farklı olabilirdi ama tüm o kötü şeyler neredyse ikimizi de öldürürken bizi kurtaran hayallerin peşinden gitme dürtümüz aynıydı. Bunu ondan almak istemiyordum. Lennon’inkini almıştım ve bunun için kendimi asla ama asla affetmeyecektim.

Storm’la birbirimize baktık, pes etmek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Benim de ondan farkım yoktu.

“Sana yemek pişirmemi ya da arkanı toplamamı bekleme,” diye homurdandı Storm.

“Ayrıca harf notun C olsa iyi olur,” diye ekledim. “Derslerin çevrimiçi olması umurumda değil, bunu mazeret olarak gösteremezsin.”

Quinn gözlerini kırıştırdı. “Ama benim bütün derslerim, her zaman A olur.”

Doğru. O, akıllı olan kardeşti.

“O halde C aldığını görmesem iyi olur. Gördüğüm anda kışını Florida’ya giden ilk uçakta bulursun.”

“Bu, Los Angeles’ta kalabileceğim anlamına mı geliyor?” Yüzü ışıldıyordu.

“Galiba.”

Quinn mezardakileri uyandıracak kadar gürültülü bir çığlık atarak kollarını boynuma doladı. “Sen dünyadaki en iyi abisin. Çok teşekkür ederim.”

Teknik olarak teşekkür etmesi gereken kişi Storm’dü. Ben yokken Quinn’i, Lennon dışında sadece Storm’a emanet edebilirdim.

O anda bir şey fark ettim. “Bu *prestijli* oyunculuk dersinin ücretini nasıl ödeyeceksin?”

Sormak istediğim, dersler bana kaç mâl olacaktı?

“Geçen hafta kişisel asistanlığını yaptığım için bana verdiğin parayla. Beş ders için yetiyor.”

En azından silikona para harcamayacaktı. Ayrıca siktir, ders başına *bin* dolar mıydı? Bir gün Oscar kazansa iyi ederdi.

Quinn başka bir çığlıkla Skylar ve büyükannenin yanına doğru koştu. “İşe yaradı. Phoenix kalmama izin verecek.”

Telefonuyla ilgilenen Memphis’in kışları çatıldı. “Los Angeles’a dönmek zorundayım. Yarın Gwen’in doktor randevusu var ama bu gece evde olmamı istiyor.”

Storm kırbaç sesine benzer bir ses çıkardı. “Barclay malikânesine taşıyorsun, ha? Bu... ilginç olacak.”

İlginç mi? Dehşet verici daha doğru olurdu.

Bebeğinin annesinin aksine, Memphis özel hayata önem verirdi ve mütevazı bir hayat yaşıyordu. Drama için yaşayan ve günün yirmi dört saatinde kamera karşısında olmayı seven bir televizyon yıldızıyla birlikte olmak onun en büyük kâbusuydu.

Sessizliği kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Storm sırtarak, “Ne zaman evlenme teklifi ediyorsun?” diye sordu.

Memphis soruyu görmezden gelerek eliyle sırtımı sıvazladı. “Lennon’a özür dilediğimi söyle-”

Etrafımızda yükselen tartışma sesleriyle duraksadık.

Lennon, Chandler'ın suratına tokat atmadan önce, "Beni rahat bırak," diye bağırdı.

Orosu çocuğunun, ona ne söyleyip de üzdüğünü bilmiyordum ama her ne yaptıysa tekrarı olmayacaktı. Onu yere sermeden hemen önce Memphis ve Storm iki kolumdan beni yakaladılar. "Ne bok yedin?"

Kızarmış yanağını ovuşturdu. "Sadece *karınla* konuşmaya ve röportaj verip veremeyeceğini sormaya çalışıyordum."

"Ne röportajı?" diye sordu Skylar.

"Yanlış anlaşılmalara gidermek için bir röportaj," derken eliyle beni işaret etti. "Grubu kurtarmaya çalışıyorum. Bir başka deyişle, cenaze organize etmek yerine basın danışmanının odaklanması gereken şeyi yapıyorum."

Beni tuttukları için şanslıydı çünkü kahrolası boynunu bir dal gibi kırmak istiyordum.

"Yanlış anlaşılacak bir şey yok, Lennon benim adıma röportaj veremeyecek."

Bu soruyu Lennon'a sorma cesaretini kendinde bulması bir kenara, bunu babasının *cenazesinde* yapması kafatasını kırmak istememe neden oluyordu.

Onu tokatlaması şaşırtıcı değildi.

Skylar da benim gibi rahatsız olmuştu. "Sana bunu halledeceğimi söylemiştim."

"Hayır halletmiyorsun," diye hırladı Chandler. "Josh'ın gözbebeği olan artık yeterli değil. Yapman gereken gerçek bir işin var."

Memphis beni bırakarak bir adım geri çekildiğinde, Storm da kolunu bırakmıştı.

Chandler bir elini kaldırdı. "Siz üçünüz beni dövüp kan lapasına dönüştürmeden önce kulaklarınızı iyi açın. Kötü bir adam gibi görünüyor olabilirim ama bunun tek sebebi, sizi umursuyor olmam. Bu grubu yerin yedi kat dibine sürüklerseniz, her şey buraya kadar demektir. Zirveye sadece bir kez çıkabilirsiniz ancak düşününüz acımasız olur." Omuzları çöktü. "Üçünüz de bireysel olarak oldukça yetenekli olabilirsiniz fakat yalnızca beraberken tüm grupları sollarsınız. Bunu mahvetmeyin."

Demek istediği şeyi anlıyordum ama Lennon müzikten daha önemliydi.

"Ara veriyoruz."

"Ne kadarlığına?"

Omuz silktim. "Bir sonraki duyuruya kadar."

Ona bir adım yaklaşırken dik bakışlarımı üzerinde tuttum. "Karımı tekrar rahatsız edeyim demek çünkü bir dahaki sefere beni tutmalarına izin vermeyeceğim."

Bu onun tek uyarısıydı.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, hayal kırıklığına uğramıştı. "Hata yapıyorsunuz."

Hayır, benim hatam Lennon'ı kaybetmekti.

"Phoenix ruh sağlığı için bir süreliğine izne çıkıyor," dedi Skylar. "Yapacağımız açıklama bu olacak."

Bana uyardı.

Fakat Chandler'ın bundan bir gram bile hoşlanmadığı belliydi. "Lennon'la olan evliliği ne olacak? Basına duyurulmalı."

Skylar başını salladı. "Hayır. Henüz değil."

Chandler yüzünü buruşturdu. "Hayır mı? Elimizdeki tek kaçış bu."

"Evliliğim bir kaçış değildi," diye araya girdim.

Skylar sırtını dikleştirmeden önce, "Benim daha iyi açıklamam var," dedi. "Herkesin dikkatini başka birinin üzerine çekerek Phoenix'in üzerindeki baskıyı hafifleteceğiz."

Chandler tek kaşını kaldırdı. "Kimin üzerine?"

Skylar'ın bakışları yanımda duran adama döndü. "Memphis ve Gwyneth." Ardından dikkatini tekrar Chandler'a yöneltti. "Uçakta evlenme teklifi planlayacağım ve Barclay'in basın danışmanıya toplantı ayarlayıp işleri başlatacağım. Memphis ve Gwen ilgi odağı olduğu sürece grup gündemdeki yerini korur ve biz de zaman kazanmış oluruz. En azından bir süreliğine."

Chandler onaylar gibi başını sallarken çenesini sıvazladı. "Bu hoşuma gitti."

Elbette giderdi.

"Hemen işe koyulmasın," diye devam etti. "Daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamayız." Bakışlarını etrafında gezdirdi. "Jetin yakıtı doldu ve gitmeye hazır. Bu gece Kaliforniya'ya dönmek isteyenler kışıklarını arabaya taşısin."

Vedalaştıktan sonra gittiklerinde, geriye sadece karım ve ben kalmıştık. Gözleri hâlâ babasının tabutu üzerindeydi. Mezar kazıcıları birbirlerine tedirgin bakışlar atıyordu. Başlamaları gerekiyordu ancak bunu bir aile üyesi tarafından izlenirken yapmak istemiyorlardı.

Geri dönerek Lennon'ın yanına oturdum. İnsanların bu kısım için etrafta olmamalarının istenmesinin bir sebebi vardı.

"Gitmeliyiz."

Bakışlarını tabuttan ayırmadı. "Hayır."

Siktir. Burada olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama ne istiyorsa onu yapacaktım.

"O halde kalacağız."

Tabutu çukura indirmeye başladıkları anda Lennon ağlamaya başladı. Kazıcılar önce birbirilerine, sonra da bana baktı. Durumu kontrol altına almamı bekliyorlardı. Bense ne yapacağımı bilmiyordum çünkü daha önce hiç böyle bir durumla karşı karşıya kalmamıştım.

Josh öldüğü zaman cenazeden önce sarhoş olmuş sonra da kafayı bulmuştum. Ardından Storm beni girdiğimi bile hatırlamadığım bir otel odasında partilerken bulana kadar bir hafta boyunca âlem yapmışım. Öte yandan Josh benim arkadaşımdı. Beni uyuşturucuya alıştırdığı ve düşüşümü desteklediği için ona karşı birçok insandan daha toleranslıydım. Yine de benim için iyi bir arkadaş ya da iyi bir insan değildi. Onun için tuttuğum yasın tamamı suçluluğa dayalıydı.

Ancak Lennon'ın durumu farklıydı. Harika bir babası vardı ve onu çok sevdiği için çok acı çekiyordu.

Bakışlarım, yakında babasının mezarı olacak yerin yanındaki mezar taşına takıldı. Sevilen bir eş ve iyi bir annenin üstünde *Kate* yazıyordu.

Çünkü babası, Lennon'ın her şeyiydi.

Hayatımda ilk defa Lennon'ın neye ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum. Onu zorlamak istemiyordum çünkü bu hem bencilce hem de acımasızca olurdu. Bunun yanında ona kendini yapayalnız hissetmesini sağlayacak kadar geniş bir alan da bırakmak istemiyordum.

Bu süreç onundu. Ben sadece bu süreçte ona destek olmak için buradaydım.

Lennon'ın hıçkırıklarına rağmen, "Devam edebilirsiniz," dedim kazıcılara.

Ardından onu kollarıma aldım ve aklıma gelen tek şeyi yaptım. The Beatles'ın "Let It Be" şarkısını söylemeye başladım.

Babasının tabutu zemine indirilip üstü toprakla kaplanana ve kazıcılar gidene kadar da durmadım...

Ve Lennon sonunda gitme zamanının geldiğine kadar verdi.

77. BÖLÜM

PHOENIX

Komodinin üzerinde duran tek bir yiyeceğe bile dokunulmamış yemek tepsisini gördüğümde, boğazım hayal kırıklığıyla tırmalandı.

İki saat önce Lennon'a öğle yemeği getirmiştım ve tıpkı kahvaltısı gibi buna da dokunmamıştı.

Babasının ölümünün üzerinden üç hafta geçmişti. Atlatmasını beklemiştim ama daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Başka bir hayatta gerçek bir azize olduğuna inandığımı Bayan Palma, onu yardım alması için ikna etmeye çalışsa da Lennon bunu istemiyordu.

Ona veremeyeceğim tek şeyi istiyordu.

Babasını.

“Bir şeyler yemelisin.”

Beni görmezden gelerek yatakta yuvarlandı ve yorganın altına girdi. Kendimi yatağa bıraktım. Günlük olarak ona zorla yedirebildiğim miktar, yaşaması için sürdürülebilir değildi. Ayrıca üzerinden çıkarmadığı eşofmanı gittikçe bollaşıyordu.

Karımı asıl sevme sebebim nasıl bir insan olduğu olsa da aynı zamanda ondan çok etkileniyordum. Kıvrımlarını kaybetmesi hoşuma gidecek bir şey değildi.

“Ya bu tepside bir şey seçersen ya da seni sandalyeye bağlar ve son kırıntısına kadar bitirmeni sağlarım.”

Artık yalvarmayı düşündüğüm bir noktadaydık ki ben asla yalvarmazdım. Ancak elini yorganın altından uzattı ve başı yorganın altındayken elini tepsinin üzerinde dolaştırdı. Sandviçi ve muzı atlayarak granola barı seçti.

Rahat bir nefes aldım, ilerlemeye kaydediyorduk. “Teşekkür ederim.”

Tam kapıya ulaşmışken kafamın arkasına bir şey çarptı. Bunun granola bar olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu.

Dudaklarını seçirdi. Eğer Lennon bana saldırıyorsa o halde hâlâ burada bir yerde, benimleydi. Sadece fırtınayı atlatmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Bulaşık makinesini doldurmayı bitirebilmek için telefonu hoparlöre olarak tezgâhın üzerine bıraktım. Yıllardır bunu yapmıyordum.

Storm telefonu açtığında, "Quinn nasıl?" diye sordum.

Kız kardeşimle düzenli olarak konuşuyorduk, her şeyin harika olduğunu ve hiçbir sorun çıkmadığını söylüyordu ama benim sansürlü bir rapora ihtiyacım vardı. Storm'un bunu bana verecek kişi olduğunu biliyordum.

Dişlerinin arasından, "Quinn iyi," dedi. "Beni sorarsan o kadar da iyi değilim."

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Her şey yolunda ama kız kardeşin zapt edilemez, adamım."

Kaskatı kesildim. "Başı belada mı?"

"Hayır. Sadece... biraz ara vermem gerek. Sinirimi çok bozuyor."

Bunun olacağını önceden hissetmiştim. Storm'la Quinn birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklılardı. Açıkçası bu kadar dayanmalarına bile şaşırmıştım.

"Bir bilet ayarlayacağım..."

"Gerek yok," diye sözümü kesti. "Destek çağırdım."

Bulaşık makinesini kapattım. "Destek mi?"

Gülerek, "Büyükanнем," dedi. "Uçağı bir saat sonra incek ve muhtemelen bir hafta boyunca burada kalacak. Bu da sonunda şey için biraz zamanım olacağı anlamına geliyor... bilirsin işte."

"Düzüşmek için mi?"

"Aynen." İç çekti. "Etrafta sürekli bir çocuk olması bir erkeğin seks hayatını gerçekten mahvediyormuş."

Yas da öyleydi.

Lennon'dan ihtiyaçlarımı karşılamasını beklemiyordum. Sadece günde iki kez çılgınlar gibi düzüşmeye alışmışken şimdi hiçbir bok olmuyordu. Tabii duşta yaptıklarımı saymazsam.

"Lennon nasıl?" Storm aklımı okumuş gibi sormuştu.

"İyi"

"Yataktan çıkacak kadar iyi mi yoksa..."

“Yemek istemediği için kafama granola bar fırlatacak kadar iyi.”

“Ah. Yani *hâlâ iyi değil.*”

Elimle yüzümü sıvazlarken masaya oturdum. Babasının felç geçirdiği masaya. Lennon’ın mutfğa adım atmıyor oluşu şaşırtıcı değildi.

“Evden çıkması gerek.”

“Evet,” diye onayladı. “Biraz temiz hava ona iyi gelecektir.”

“Kalıcı olarak demek istedim. Ona babasını hatırlatan bir yerde sıkışıp kalmışken hayatına nasıl devam edebilir ki?”

Bu, asla iyileşmeyecek bir yaraya tuz basmak gibiydi.

İç çekti. “Kötü bir fikir değil ama tek bir sorun var.”

“Ne?”

“Eğer kafana granola bar fırlatıp yataktan çıkmayı reddlediyorsa, evden çıkmasını nasıl sağlayacaksın?”

Hiçbir fikrim yoktu.

78. BÖLÜM

PHOENIX

Dört gün sonra kendime destek çağırmaya karar verdim.
Skylar.

Bayan Palma harika biriydi ama Skylar, Lennon'ın tam olarak nasıl bir süreçten geçtiğini biliyordu. Çünkü yakın zamanda Josh'ı kaybettiğinde, o da aynı şeyleri yaşamıştı.

Ayrıca Lennon'ı, Kaliforniya'ya taşınmaya ikna edebilmesini umuyordum. En son bu konuyu açtığımda, Lennon beni bir gün boyunca yatak odasına almamıştı.

"Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Skylar başıyla onayladı. "Görevi tamamlamak için elimden geleni yapacağım ama hiçbir şeyin garantisini veremem."

"Ona yeni bir ev alabileceğimizi söyle." Boynumda oluşan düğümü elimle sıktım. "Onun için istediği her şeyi yapacağımı ve vereceğimi de ekle."

Sadece onu *buradan* çıkarmam gerekiyordu.

"Tamamdır."

Omuzlarını dikleştirerek merdivenlere yöneldi ve ben de Storm'u aradım. Üçüncü çalışta telefona cevap verdi, sesi nefes nefese geliyordu. "Acil mi?"

Arkadan bir kadının inlemesi yükseldi. Büyükkannenin birkaç gün daha şehirde olacağını, bu yüzden Storm'un da Los Angeles'a gittiğini o anda hatırladım. "Hayır."

Telefonu kapatarak Memphis'in numarasını tuşladım.

Storm'un aksine sesi... sıkılmış gibiydi.

"Selam," diye açtı telefonu. "Ben de seni aramak üzereydim."

"Neden? Ne oldu?"

"İliç." Boğazından sinirli bir homurtu yükseldi. "Bugün çekim yaptıkları için sadece kameralardan kaçmakla meşgulüm."

Kahkahamı bastırdım. Keşke şu anda Barclay malikânesinin duvarındaki bir sinek olsaydım.

Tam o sırada bağırdığını işittim. “Şu lanet şeyi suratımdan çek. Sana beni çekmemeni söylemişim.”

“Sakin ol, bebeğim.” Gwyneth’in sesi arkadan yükseldi. “Sadece bir dakika sürecek.”

Gürültülü bir çatırtı yükseldi.

“Kameramı kırdı!” diye bağırdı adamlardan biri.

Memphis bağırarak, “Yüzünü dağıtmadığım için şanslısın,” dedi. Ardından da bir kapının çarpma sesi duyuldu. “Geldim. Bunun için özür dilerim, adamım.”

Sırtım. “Nişanlılık hayatı nasıl?”

İki hafta önce evlenme teklifi edince, Skylar’m dediği gibi üzerimdeki baskı hafiflemişti. Ona borçluydum.

Homurdandı. “Evlilik hayatı nasıl?”

Beni yendin, orospu çocuğu.

“Kaliforniya’ya taşınmamız için Lennon’ı ikna etmeye çalışıyorum. Daha doğrusu Skylar çalışıyor.”

“Sorun olmamalı.” Çakmak sesini duydum. “Sky insanlardan istediğini alma konusunda çok başarılıdır.”

Sesindeki zehirli tonu yakalamıştım.

Verandanın kapısını açıp kendi sigaramı yaktım. “İlâlâ konuşmuyor musunuz?”

“Mecbur kalmadıkça.” Sesi daha da sertleşti. “Daha çok *Chandler*’la konuşuyor.”

Bunun şaşırtıcı bir tarafı yoktu. Memphis’in aptal olduğunu düşünmüyordum. Arkasına yaslanıp etrafta olan bitenleri gözlemleme eğilimi dikkate alındığında, aptal olmakla alakası bile yoktu. Ama belki de benim fark ettiğim şeyi o görememişti.

“Chandler, Skylar’ı istiyor.”

“Evet, orası belli.”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Umurumda değil,” diye bağırdı. Bu da kesinlikle umurunda olduğu anlamında geliyordu. “Doğacak bir bebeğim var ve nişanlıyım. Skylar’ın artık başkasının problemi olma zamanı geldi.”

“Doğru.”

Konuyu değiştirerek, “Geçen gün Vic beni aradı,” dedi.

Ensemdeki tüyler anında diken diken oldu. “Ne dedi?”

"En az beş albümlük sözleşmemiz olduğunu hatırlatıp buna uymadığımız takdirde bizi mahkemeye vereceği dışında pek bir şey söylemedi."

Siktir. Er ya da geç bizi zorlayacağını biliyordum. Yine de eylülün ortasında olduğumuz için bunu daha sonra yapmasını beklemiştim.

Eğer turneyi iptal etmeseydim hâlâ Avrupa'da olacaktık. Pislik herifin neden bizi şimdiden ezip geçmeye çalıştığını tam anlayamamıştım.

Sigaramdan uzun bir nefes çektim. "Ocak ayına kadar yeni albüm çıkması planlanmadı."

Şarkılar çoktan seçilmişti, yani kayıt için sadece birkaç haftaya ihtiyacımız vardı.

"Biliyorum," dedi nefesini dışarı üflemeden önce. "Bak, şu anda uğraştığın şeyler yüzünden Storm bunu sana söylememi istemedi ama bilmen gerektiğini düşünüyorum..."

Sesi kesildiğinde bastırdım. "Neyi bilmem gerekiyor?"

"Vic gerekirse senin yerine geçecek birini bulacağını söyledi."

Benim yerime mi? Ne sikimden bahsediyordu?

"Denediğini görmek isterim."

"Ben de böyle söyledim ama görünüşe göre aklında biri var. Birkaç hafta önce sahnede izlediği bir çocukmuş. Olağanüstü bir sesi olduğunu söyledi."

Dört yıl önce *benim* için de aynısını söylemişti.

Chandler elimdeki kartları doğru oynamazsam bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı.

Nadir olabilirdim ama yenilmez değildim.

Dünyanın bir köşesinde güzel bir yüzü ve harika bir sesi olan başka bir adam vardı. Benim yerimi almak için her şeyden vazgeçecek biri...

Ama *benim* ait olduğum yer Lennon'ın yanındı.

Yıllarca müziği ona tercih etmiştim. Müziği her şeye tercih etmiştim. Hiçbir şey onu yataktan kaldıramazken benim hayallerimi yaşamaya geri dönmemin imkânı yoktu.

Müzik ruhumu alevlendiriyor olabilirdi ama kalbimin atmasını sağlayan oydu.

İkisine birden sahip olamazdım ve bu sefer doğru seçimi yapıyordum. *Onu* seçiyordum.

"Vic'e bir toplantı ayarlamasını söylemelisin. Çocuk gruba uygun mu bir bakarsın."

Memphis bir şeyler söyledi ama anlayamadım çünkü aramayı sonlandırmıştım.

Mutfağa geri girdiğimde Skylar'ı orada buldum. "Çok hızlı oldu. Nasıl geçti?"

Bakışlarını kaçırarak altdudağını dişledi. "Boşanmak istiyor."

Sözleri üzerime bir yük treni gibi çarptı ve göğsüm fiziksel olarak acı çekmemi sağlayacak kadar sıkıştı. "Ne?"

"Üzgünüm, Phoenix. Çok kararlı görünüyordu. Bir avukatla görüşüp hafta sonuna kadar evrakları hazırlamamı istedi."

Sikerler. "Hayır."

Skylar dudaklarını araladı ama telefonu araya girdi ve açmadan önce, "Pardon," dedi. "Bunu açmam gerek."

Eliyle burun kemerini sıkarak, "Sakin ol, Chandler. Sorun ne?" diye sordu. "Neden onu zorladıklarını anlamıyorum. Kamera önünde olmak istemediğini açıkça belirtti. Evet, biliyorum." İç çekmeden önce bakışlarını tavana çevirdi. "Şimdi Phoenix'in evinden çıkacağım. Los Angeles'a döner dönmez Barclay malikânesine gidip ne yapabileceğime bir bakarım."

Telefonu kapattıktan sonra bana döndü. "Gitmem gerek."

"Boşanmayacağız."

Başını sallayarak omzumu sıktı ve kapıdan çıktığı anda hızla merdivenleri tırmandım. Lennon'ın hâlâ yatakta olmasını bekliyordum ama onu banyodan çıkarken buldum. Saçları ıslaktı, vücudunu bir havluyla sarmıştı. Demek ki kendini daha iyi hissediyordu. Bu da boşanma saçmalığını daha mantıksız bir hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Boşanmıyoruz."

Yanımdan geçerek yatak odasına yöneldi. "Skylar bana istediğim her şeyi vereceğini söyledi. İstedğim *bu*."

Sesi soğuk, mesafeli ve... duygusuzdu.

Onu yatak odasına kadar takip ederek, "Beni sevdiğini sanıyordum," dedim.

Bunun kanıtını ancak o zaman yüzünde görmeme izin verdi. "Seviyorum." Anlamıyordum. "O halde sorun ne?"

Tiksinti dolu bir ses çıkararak dolaba ilerledi ve birkaç parça kıyafet çıkardı.

"Soruma cevap ver, Hayran Kız," diye hırladım birkaç dakika geçtikten sonra. "Eğer beni seviyorsan o zaman neden-"

"Çünkü evden ayrılmam için beni ikna etsin diye arkadaşımı buraya sürükledin. Sırf kendi atmosferine dönebilmen için." Temiz bir eşofman altı giydi. "Geçen gün sana bunu istemediğimi söyledim ama her zaman ki gibi istediğini elde edene kadar zorlamaya devam edeceksin, değil mi? Tıpkı eve dönüp babamı görmek istediğimde beni Avrupa'ya gelmeye zorladığın gibi."

Darbenin şiddetiyle bir adım geriye sendeledim.

Onu Avrupa'ya gelmeye zorlamamın tek sebebinin doğru şeyi yapmak ve ona hak ettiğini vermek istemem olduğunu anladığını sanmıştım. Babasının öleceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Eski dostum suçluluk, çirkin başını yanında getirdiği utançla beraber kaldırdı. Eğer en başta her şeyi mahvetmeseydim işleri düzeltmek zorunda kalmayacaktım... ve babasıyla daha fazla zaman geçirebilecekti.

"Özür dilerim."

Görünüşe göre ona verebildiğim tek şey kalp ağrısıydı.

"Seni suçlamıyorum." Kaşları çatıldı. "*Kendimi* suçluyorum çünkü sana asla hayır diyemiyorum." Yatağa tırmanmadan önce başından bir tişört geçirdi. "Bu defa bunu yapmayacağım çünkü evimi terk etmeyeceğim. Yapamam."

"O halde burada kalacağız."

Onun atmosferinde kalacaktım ve sorun çözülecekti.

Ancak öyle olmadı. "Tam da bu yüzden boşanmak istiyorum," diye haykırdı.

Böylece başladığımız noktaya geri dönmüştük. O bunu bitirmek istiyordu ve ben nedenini anlayamıyordum.

"Sana kalabileceğimizi söyledim."

Ayağa fırlarken, "Ama istediğin bu değil," diye bağırdı. "Neden isteyesin ki? Sen bir rock yıldızısın, Phoenix. Müzik sadece yaptığın şey değil, senin kimliğin. Hayatının geri kalanını benim yas tutmamı izleyerek geçirmek için hayatını bir kenara atmana izin vermeyeceğim. Bu sana haksızlık."

Anlamıyordu. Onca şeyden sonra *hâlâ* anlamıyordu.

"İstedğim sensin, Lennon. Seni müzikten daha çok seviyorum."

Yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Ve ben de seni seviyorum. Benim için hayallerinden vazgeçmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Olduğumuz yerde dönüp duruyorduk. Ben ona sarılmaya çalıştıkça o beni daha çok itiyordu.

"Kahretsin."

Kafasını kaldırdı. “Asla eskisi gibi olamayacağım, Phoenix. Bu acı, ruhuma yerleşen bu lanet *ıstırap* beni asla terk etmeyecek.” Gözlerinde yeni yaşlar birikti. “Seni ömür boyu süreceksin bu sefaletten kurtarmaya çalıştığımı anlamıyor musun?”

Ellerimi yüzüne yerleştirdim. “Bizim bir kenara atabileceğin ya bitirebileceğin bir şey olmadığımızı *anlamıyor musun?* Hayatının sonuna kadar bu yatakta kalıp her lanet gün ağlayabilirsin ve bu umurunda olmaz. Seni bırakmıyorum.”

Çünkü başka biriyle mutlu olmaktansa, onunla mutsuz olmayı tercih ederdim.

79. BÖLÜM

PHOENIX

İ ki gün geçmişti ve ilerleme kaydettiğimizi düşünmeme rağmen Lennon hâlâ yataktan çıkmamış, neredeyse hiçbir şey yememişti.

Bayan Palma yas sürecinin böyle işlediğini söylüyordu. Aşamalar ve dalgalar halinde, belli bir düzeni takip etmeden geliyordu. Bir an gülümserken sonraki an acı üzerinize çarpar ve başa dönmeyi sağlardı.

Sorun şuydu ki karımı yasin *birinci aşamasından* ileri götüremiyordum. Bir aydır gülümsediğini görmemiştım ve bir daha asla görmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

Bayan Palma ona biraz alan tanımam gerektiğini söylemişti ve bahsettiği şey yatak odasının kapısını kapatıp aşağı inmem değildi. Birkaç saatliğine evden ayrılmamdan bahsediyordu.

Böylece Lennon'ın kendi başının çaresine bakmaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Bu fikri sevmemiştım ama seçeneklerim tükenmiş ve yapacağım bir şey de kalmamıştı. Kasabada ilginç hiçbir şey yoktu.

Akşam yemeğinde kendimi bir lokantada tatsız bir hamburger yiyip Storm'la telefonda konuşurken buldum.

“Onunla tanıştın mı?”

Yerime geçecek kişiyle.

“Hayır. Toplantı gelecek ay.”

“Neden o kadar uzun?”

“Fikrini değiştirmen için sana zaman tanıyoruz.”

Hamburgerden bir ısırık aldım. Yutarken boğazımdan aşağı talaş ini-yormuş gibi hissetmişim. “Değiştirmeyeceğim.”

“Sen...”

“Quinn nasıl?” Konuyu, içimde kendimi en yakın köprüden atma iste-ği uyardırmayacak bir şeyle değiştirdim.

“İyi. Çok huysuz ama iyi.”

“O bu ergen ve bu ergenliğin olmazsa olmaz bir parçası.”

Siktir, yirmi üç yaşında olmamıza rağmen hâlâ huysuz piçlerdik.

“Haklısın ama bu tipik ergen öfkesi değil. Bir konuda bana kızmış gibi görünüyor.”

Burada şaşılacak bir şey yoktu, Storm’la anlaşmak kolay değildi.

Yine de Quinn hiçbir şey için uzun süre üzülecek bir kız değildi. “Birkaç gün içinde iyi olacağından eminim. Sadece üzerine gitme. O...”

“Deli?” diye ara girdi. “Dramatik? Lanet derecede sinir bozucu?”

“Hassas.”

Boğazından bir ses çıktı. “Eve... ah, selam Ergen. Phoenix’le konuşuyordum. Selam vermek ister misin?”

Bir dakika sonra Quinn’in sesi duyuldu ama her zamanki gibi neşeli değildi. “Selam.”

“Sorun ne?”

“Birkaç günlüğüne Skylar’la kalmamın bir sakıncası var mı?”

Bununla ilgili bir sorunun yoktu ama birdenbire neden olay yerinden kaçma ihtiyacı hissettiğini bilmek istiyordum. Daha önce kaçtığı hesaba katılınca bu durum pek iyiye işaret değildi.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı. “Ben sadece... Skylar’ı gerçekten görmek istiyorum.”

“Tamam.” Suyumdan bir yudum aldım. “Birkaç günlüğüne Skylar’la kalabilirsin ama ondan sonra Hillcrest’e gelmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Hayır. Ben iyiyim. Yemin ederim.” Buna rağmen sesinin çatladığını fark etmiştim.

“Quinn...”

“Regl oldum,” dedi pat diye. “Tampon almak için markete gitmem gerekiyor ama Storm’dan beni götürmesini rica etmeyi istemiyorum. Bu tür şeylerde tuhaf davranıyor.”

Ben de ondan farklı değildim ama yine de bununla başa çıkabileceğimi düşünüyordum

“Bekle, ben halledeceğim.”

Aramayı sonlandırdıktan sonra sesli mesaj uygulamamı açarak önümüzdeki otuz dakika içinde evime yollanacak on kutu tampon ve bir sürü çikolata siparişi verdim. Bunlar bir süre onu idare ederdi.

Gerçekten bir sorunu çözebilmek güzel bir değişiklikti.

“Size getirebileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu garson.

Evet. *Karım.*

Çünkü onu gerçekten çok özlüyordum.

Eve döndüğümde Lennon'ı eşofman altı dışında bir şey giymiş bir halde mutfakta bulmak güzel bir sürprizdi. Belki de Bayan Palma haklıydı. İhtiyacı olan şey ona bir alan tanımamdı.

"Selam."

Elindeki viski şişesini gördüğümde, gülümsemem soldu ama sonra kendime, lisede oynadığımız *Ben Daha Önce Hiç* oyunu ve Skylar'la kafayı buldukları gece dışında hiç içmediğini hatırlattım.

Tanrım, muhtemelen bir tane içmesinde bir sorun yoktu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını boynuma doladı ve beni öptü.

Kalbime bir doz adrenalin vermek gibiydi. Kollarım anında belini sararken dilim dudaklarını araladı. Nefesindeki alkole ve aldığım ağır tada bakılırsa bir bardaktan fazlasını içmişti.

Kıkırdayarak parmaklarını kotumun fermuarına götürdü. "Biraz eğlenmek ister misin?"

Aletim, "*Siktir, evet.*" derken zihnim, Lennon kelimeleri gevelediği için, "*Yavaş ol*" diyordu.

"Sarhoşsun."

"Sarhoş ve azgınlım."

Ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Len..."

Siktir. Şimdi de sikimi ağzına almıştı. İnleyerek tezgâhı kavradım. Zihnim ve bedenim zıt yönlerle giden trenler gibiydi. Onu arzuluyordum ama bir şeyler yanlış geliyordu.

Gerçi sikim böyle düşünmüyordu çünkü kaya gibi sertti ve harika vakit geçiriyordu. Yine de Lennon şu anda ayık olsaydı bana sakso çekeceğini düşünmüyordum.

Üst katta, yatağında ağlıyor olurdu.

Tanrım. Onu durdurdum ve bu bana, etik olan şeyi yapmanın bazen gerçekten boktan olduğunu hatırlattı.

"Bana ayık olduğun bir zaman sakso çekebilirsin."

"Sen istemiyor..." Bedeni olması gerekenden biraz fazla sallandı ve kıcının üzerine düşerek başını fırına çarptı. "Beni istemiyor musun?"

Elimle sikimi işaret ettim. "Oradan bakınca seni istemiyor gibi mi görünüyorum?"

Bana doğru yeni bir hamle yaptığında onu durdurdum. "Sarhoşsun," dedim bir yandan da başparmağımı elmacıkkemiğinin üzerinde gezdirdiyordum. "Güven bana, eğer sarhoş olmasaydın seni öyle güzel ve sert becerirdim ki durmamam için yalvarır, günlerce yürüyemezdim."

Altdudağı sevimli bir şekilde büzüldü. "*Hadi ama* bebeğim." Başını kendinden emin bir şekilde salladı. "Sarhoş değı-

Ardından ayakkabılarıma, kendi üzerine ve yere kustu.

Sikimi tekrar pantolonuma soktukten sonra Lennon'ı ayağa kaldırdım. "Seni temizleyelim."

Mutfaktan çıktığımız esnada fısıldadı. "Özür dilerim, darmadağın haldeyim."

Öyleydi ama yine de bana aitti.

LENNON

Duştan çıktıktan sonra aynada biriken buharı silerek yansıma baktım. Farklı görünüyordum ama bunun sebebi verdiğim dört buçuk kilo değildi. Tamamen farklı hissediyordum.

Boş hissediyordum.

İçimdeki boşluk tekrar ortaya çıkmıştı ama bu defa hiçbir şey onu dolduramıyordu.

Skylar sonsuza kadar bu kadar acı çekmeyeceğimi ve Bayan Palma da zamanla iyileşeceğini söylemişti. Yanılıyorlardı. Babamın olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Bir daha *onu* kahkaha atarken ya da gülümserken göremeyeceğimi bilerek nasıl gülümseyeceğimi veya kahkaha atacağımı bilmiyordum. Yaşamaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Titrek bir nefes verip göğsümü ezen acıyı dışarı atmak istedim ama yapamıyordum. Acı beni rehin alarak ıstıraptan bir denize hapsedmişti ve pençelerinden kurtulmayı beceremiyordum.

İki gece önce beni uyuşturacağını ve acıyı erteleyeceğini düşünerek sarhoş olmuşum ama beklediğim gibi olmamıştı. Aksine, kocamı beni becermesi için zorlamış ve üzerine kusmuşum.

Kocam.

En gerçekdışı rüyalarım gerçekleştiği ve Phoenix Walker ile evlendiğim için çok mutlu olmalıydım.

Ama değildim... çünkü bu hayatta sevdiğim ilk erkeğin yasını tutmakla meşguldüm.

Yatak odama girdiğimde, Phoenix'i yatakta kıvrılmış bir vaziyette buldum. Komodinin üzerindeki saate hızlı bir bakış attığımda sabaha karşı iki olduğunu fark ettim. Görünüşe göre yas insanın zaman kavramını da yitirmesine sebep oluyordu. Haftanın hangi gününde olduğumuzu bile bilmiyordum.

Berbat bir durumdaydım ve babasının ölümünden önceki Lennon bu halimi görse kesinlikle utanırdı. Yine de bunu umursamayacak kadar üzgündüm. Kendimi, herhangi bir şeyi umursamıyordum.

Göğsümün içindeki kırık şey sıkışarak bunun doğru olmadığını çünkü hâlâ umursadığım şeyler olduğunu hatırlattı.

Onu umursuyordum.

Ama Phoenix bu halimi hak etmiyordu. Hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini biliyordum ama mutlu bir hayatı olmayacaktı. Karısı olduktan on saniye sonra bambaşka bir insana dönüşmüştüm ve o bu halime mahkûm kalmıştı.

Bu adil değildi. Ancak onu ne kadar itmeye çalışırsam bana o kadar sıkı sarılıyordu. Ben onun en kötü halinden nefret etmiş olsam da o benim en kötü halimi seviyordu. Şifoniyerimin çekmecesini açarak bir pijama takımı çıkarıp giyindim.

Bir hayaletle benziyor olabilirdim ama kalbim hâlâ onun için atmaya devam ediyordu. Sahneye çıkmamak ya da şarkı söylememek onu içten içe yiyor olmalıydı ama bunu iyi gizliyordu.

Ruhuna hayat verip seni iyileştiren bir şeyi kaybetmenin neye benzediğini biliyordum. Bunu benden alan o olsa bile benim yapmak istediğim bu değildi. Sorun şuydu ki kariyerinin son durumunu, kamuoyunda neler döndüğünü ya da perde arkasında olanları bilmiyordum.

O kötü kalpli piç kurusu Chandler, bir röportaj verip tüm dünyaya şarkımı çalmadığından bahsetmem gerektiğini söylemişti. Kendimi boğuluyor gibi hissetmediğim bir noktada, eğer sınırını aşmasaydı bu teklifi kabul edebilirdim.

Ama hayır, pislik herif konuşmaya devam etmişti.

Babamın ölümünün başka birinin kariyerini yok etmem için bir bahane olmadığını, Yoko'nun bile John'in müziğe devam etmesini istediğini söylemişti. Ayrıca Phoenix'le bir evlilik sözleşmemiz olmadığından bir yıl içinde boşandığımızda ondan daha fazla para alacağımı, sırf bu yüzden de röportajı *istemem* gerektiğini eklemişti. Ancak ben Phoenix'in parasını değil, sadece parlamaya devam etmesini istiyordum.

Telefonumu alarak aşağı kattaki oturma odasına indim. Skylar sadece arkadaşım değil aynı zamanda da Phoenix'in basın danışmanıydı. Geçen gün bana avukat bulmasını istemek dışında onunla pek fazla konuşamamıştım. Ne var ki profesyonel bir gözle bakıldığında, Phoenix'in ne durumda olduğuyla ilgili gerçeği söyleyeceğini biliyordum.

Böylece hasarın ne kadar kötü olduğunu bilerek düzeltmenin bir yolunu bulabilirdim.

Kaliforniya, Florida'ya göre üç saat ilerideydi yani geç olsa da hâlâ uyanık olmalıydı. Üçüncü çalıştan sonra telefona cevap verdi. "Selam."

Koltuğa uzanarak, "Selam," diye karşılık verdim. "Biraz vaktin var mı?"

“Senin için her zaman vaktim var. Ne oldu?”

Dizlerimi göğsüme çekerek telefonu boynum ve omzum arasına sıkıştırdım. “Phoenix’in neyi var?”

Şaşırmış olduğunu söyleyebilirdim çünkü cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu. “Ne demek istiyorsun? Senin yanında değil mi?”

“Evet.” Alnımı ovaladım. “Avrupa’da olanlardan sonra halk önündeki imajını ve kariyerinin ne durumda olduğunu sormak istemiştım.”

Derin bir nefes aldı. “Phoenix endişelenmeni istem-”

“Benim de arkadaşım olman gerekiyordu, Skylar,” diye hatırlattım. “Bana ne olduğunu anlat, lütfen.”

“Bekle,” dedi. “Şu anda arkadaşın olan Skylar’a ihtiyacın var, bu yüzden bu konuşmayı burada yapamam. Seni beş dakika sonra arayacağım, tamam mı?”

Bu defa şaşkına dönen *bendim*.

“Tamam.”

Beş dakika sonra tıpkı söz verdiği gibi aramıştı.

“Selam.”

“Selam. Neredeydin?”

Kapattığını düşünmeme yetecek kadar uzun bir duraklama oldu.

“Skylar? Orada mı-”

“Chandler’ın evi,” diye fısıldadı.

Ağzım açık kaldı, bunu beklemiyordum. “Neden *Chandler’in* evindeydin?” Bakışlarım duvardaki saati buldu. “Hem de gecenin on bir yirmisinde?”

“Şu anda evinde değilim,” diye savunmaya geçti. “Dışarıda, arabamda oturuyorum.”

Kaçamak cevap diye buna derlerdi. “Neden?”

“Çünkü konuşmamızı duymasını istemedim.”

“Demek istediğim neden Chandler’ın evindesin?”

Bir zamanlar birbirimize güvenebileceğimizden emin olmadığımız için sorduğumuz sorulara kaçamak cevaplar verirdik ama bunu aşmıştık.

En azından ben aştığımızı *düşünüyordum*.

Boğazını temizledi. “Memphis’in halka karşı imajıyla ilgili birkaç şeyin üzerinden geçiyorduk.”

“Ama bu senin işin, onun değil.”

“Evet ama o menajer. Teknik olarak insanlar onun yetki alanına da dahil.”

Yani, kulağa mantıklı geliyordu ama yine de ortada benim bilmediğim dolaplar dönüyordu, hissedebiliyordum.

“Sen ve Chandler şey değilsiniz-” Cümleyi tamamlayamadım çünkü kendi kulağıma bile saçma geliyordu. Skylar’ın Chandler’a birkaç beden büyük gelmesi bir kenara, aralarında on altı yaş vardı.

Pek inandırıcı olmayan bir sesle, “Hayır,” dedi. “O benim patronum... sayılır.”

“Gece on birde seni evine çağırmaması için bir sebep daha.”

“Çağırmadı. Öğleden sonradan beri buradayım.”

Ağzım ikinci kez şaşkınlık aralandı. “Memphis’in hayatında, Chandler’la *bu* kadar vakit geçirmeni gerektirecek ne olmuş olabilir ki?”

“Kocanla ilgili olanları mı bilmek istiyorsun yoksa aşk hayatım hakkında varsayımlarda bulunmaya devam etmeyi mi?”

Yeterince makuldü. “Birinci seçenek.”

Ancak bir noktada ikinci seçeneğe geri döneceğimiz *kesindi*.

“Tamam, Phoenix’in Avrupa turnesinin geri kalanını iptal ettiğini biliyorsun.”

“Evet, o kadarını biliyorum. Bana bilmediğim kısmı anlat. Mesela tepkiler nasıl oldu... bilirsin o olayın sonrasında.”

Kahrolası tüm dünyaya şarkımı çaldığını söylemişti.

Skylar gergin bir nefes verdi. “Pekâlâ, en başta gerçekten çok çirkindi. Hayranların boykotu başladı ve gelirler düştü. Demek istediğim neredeyse her şeyin sıfırlandığı.”

İrkildim. Chandler’ın neden bir an evvel bu röportajı vermemi istediği belli olmuştu.

“Phoenix’in mental sağlığı için bir süre ara verdiğini beyan eden bir kamuoyu duyurusunda bulundum,” diye devam etti. “Ve sonra da insanların dikkatini sevdikleri birinin üstüne çektim.”

“Kime?”

“Gwyneth Barclay,” dedi kuru bir sesle. “Tüm dünyanın Memphis’le resmi olarak bebek sahibi olacak Gwyneth’i sevip Sharp Objects’ten nefret etmesi neredeyse imkânsız. Gelirler hâlâ eskisi gibi değil ama toparlanmaya başladı.”

Midem bulandı, tüm bunlar onu öldürüyor olmalıydı.

Chandler’ın lanet röportaj teklifini kabul etmiş olmayı diledim.

“Böyle bir şey yapmak zorunda değiyim.”

“Memphis ve Gwen bir bebek sahibi olacak.” Ses tonunu ilgisiz tutmaya çalışsa da arkasındaki duyguyu yakalamıştım. “Pembe panjurlu ev senaryosu kaçınılmazdı. En azından şu anda herkese bir yararı dokunuyor.”

Onun dışındaki herkese.

“Çok üzgünüm.”

Bunların hiçbirini yaşamayı hak etmiyordu.

“Olan oldu.” Boğazını temizleyerek devam etti. “Her neyse, şu anki durumumuza gelirsek, Sharp Objects’in olmasa da Phoenix’in üstü çizilmiş durumda.”

“Phoenix’in Sharp Objects’in büyük bir parçası olduğunu düşünürsek insanlar anlayış gösterip desteklemeye başlayacaktır, değil mi?”

Zorundalardı.

“Evet, o konuya gelirsek...” Şimdi sesine, endişeye benzer farklı bir duygu hâkim olmuştu.

“Ne?”

“Phoenix artık Sharp Objects’in bir parçası değil.”

Koltuktan o kadar hızlı kalkmışım ki başım döndüğü için tekrar oturma ihtiyacı hissettim. “Ne?”

“Yani teknik olarak öyle ama bir süre sonra olmayacak.”

“*Olmayacak* da ne demek?” Neyi kastettiğini anladığımda kaskatı kesildim. “Vic onu kovdu mu?”

“Sayılır.”

Bilmece gibi konuşuyordu. “Bana doğru dürüst bir cevap vermeni istiyorum, Skylar. Hemen şimdi.”

Bir başka derin nefes daha verdi. “Tamam, Storm ve Chandler’ın söylediğine göre Vic, Phoenix’in turneyi iptal etmesine çok sinirlenmiş. Ayrıca sikini küçük bir kasaba amcısına soktuğu için kendisini hırsız ilan etmesi de onu deliye çevirmiş. Bunlar onun sözleri, benim değil.”

“Peki o kısım dikkate alındı.”

“Yani kısacası Vic mali düzeninin bozulmasından hoşlanmıyor. Geçen gece Chandler’ın bana açıkladığı kadarıyla çok para kazanıyor. Demek istediğim *çok* çok para.”

Phoenix ve diğerlerinin de iyi para kazandığı dikkate alındığında, bu şaşırtıcı değildi.

“Neyse,” diye devam etti. “Vic, Phoenix’i gözden çıkarmaya hazırdı ama Chandler onunla konuşarak her şeyi düzelterceğine söz verdi ve onu ikna etmeyi başardı. Cenazede yanma gelip röportaj vermeni istemesinin sebebi buydu. Her ne kadar buna hakkı olmasa da.”

Bu Chandler’a duyduğum nefreti biraz azaltmıştı. Çok az.

“Gwen ve Memphis stratejisi işe yaradıktan sonra satışlar arttı ve Vic biraz sakinleşti. Gelecek albüme odaklanmaya bile başladı. Yine de artık Avrupa’da olmadıkları için stüdyo takvimi öne alındı ve Chandler,

Phoenix'in ara verdiğini ve ne zaman dönüp dönmeyeceğini bilmediğini söylemek zorunda kaldı."

Eyvah. "*Siktir.*"

"Daha da kötüleşiyor," dedi sesli bir şekilde yutkunmadan önce. "Vic, Memphis ve Storm'u arayıp sözleşmelerinin beş albüm üzerine olduğunu hatırlattı ve Phoenix'i geri gelmeye ikna etmezler veya yerine birini bulmazlarsa dava edileceklerini söyledi."

Bu kadar ciddi bir konudan bahsetmiyor olmasaydık buna gülerdim. "Phoenix'in yerine geçebilecek kimse yok."

"Onlar da böyle söylemişler ama görünüşe göre Vic'in düşündüğü bir adam varmış. Chandler bana resmini gösterdi ve bu gece demo kaydını dinlememe izin verdi. Tatlı biri ve güzel bir sesi var ama o *Phoenix* değil. Bence Vic'in güç gösterisinde bulunup bu kadar öfkeli olmasının sebebi de bu. Ne kadar güzel görünümlü şarkıcılar bulursa bulsun asla Phoenix olmayacaklarını biliyor. Aynısı Memphis ve Storm için de geçerli. İşlenmemiş cevher gibiler. Sharp Objects'i diğerleriyle kıyaslanamaz yapan da bu."

Haklıydı. "Katılıyorum." Bir parça saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ama Storm ve Memphis'in endişelenmelerine gerek yok çünkü Phoenix, Vic'in kendisi yerine birini almasına asla izin vermez."

Phoenix savaşımadan pes etmezdi.

"Aslında," diye başladı. "Phoenix, Vic'in himayesine aldığı yeni çocukla kimyalarının uyuşup uyuşmadığını görmeleri için bizimkileri toplantı yapmaları için ikna etmiş."

Midem kasıldı. "Hayır yapamaz... onlar..."

Kahretsin.

"İstemiyorlar," dedi. "Ama bir sonraki albümü yapmazlarsa Vic onları da sözleşmeyi ihlal ettikleri için dava edecek. Herkesin eli kolu bağlı."

Kulağa ne kadar korkunç gelse de bu ifadede endişe verici olan başka bir kısım vardı.

"Onları *da* dava edecek derken neyi kastettin?"

Eğer Vic, Phoenix'in yerine birini almayı bu kadar çok istiyorsa, sözleşme ihlal edilmiş sayılmazdı.

"Bu söyleyeceğim şeyi lütfen kimseye söyleme çünkü Chandler beni öldürür. Bugün, Vic'in önümüzdeki şubat ayında Phoenix'e dava açmayı planladığını söyledi. Sadece sözleşmede anlaşılan albüm sayısı ile ilgili değil, ayrıca Sharp Objects şarkısından kazandıkları her kuruş için de."

Kalbim ikiye büküldü ve göğsüm sıkıştı. Bu çılgınlıktı.

“Bunu yapamaz.” Şaşkınlık yerini hızla öfkeye bıraktı. “Tanrı aşkına, şarkı onun hile değil. *Benim*.”

“Biliyorum ama Phoenix şarkının kendisine ait olduğu konusunda yalan söylediğini ve Vic’in bu şarkıya dayanarak onlarla sözleşme imzalayıp maddi olarak destek sağladığını açıkça itiraf etti. Söz konusu Vic’in itibarı ve onun plak şirketi. Chandler, Phoenix’in geri dönmeyi kabul etmesini ve bir hesaplama yapıp hasar kontrolünde bulunmalarını umuyor. Ama Phoenix bunu istemiyor.”

“Onu ikna ederim.”

Lanet olsun, bu noktada seçeneği yoktu.

“Senin de ikna edebileceğini zannetmiyorum. Dün Storm onu arayarak resmen yalvardı. Daha sonra telefonu Memphis aldı ve onu sırayla azarladılar. Pes etmesini umuyorlardı ama işe yaramadı. Phoenix artık ne Sharp Objects’le ne de müzikle de ilgili bir şey yapmak istemiyor.”

“Bana bir saniye izin ver.”

Telefonu yere bırakarak şakaklarımı ovaladım. Yukarı çıkıp kafasını kışından çıkarmasını isteyebilirdim ama bunu yalnızca reddederdi.

Phoenix benim için her şeyden vazgeçmişti ve bunu hayallerinin peşinde koşarken değil, hayallerini *yaşarken* yapmıştı.

Ve şimdi ikimiz de yas tutuyorduk. Tek farkımız o yas tutmak zorunda değildi, hâlâ hayallerini yaşayabilirdi. Sadece bunu istemiyordu.

Yasın oklarından biri kalbime saplandı. Keşke babam hayatta olsaydı ve onun tavsiyesini alabilseydim.

Açıkçası, bana ne söyleyeceğini biliyordum. Vic’e kendini becermesini söylemem gerektiğini çünkü artık *benim* şarkımdan daha fazla para kazanamayacağını söylememi isterdi.

Telefonu bıraktığım yerden aldım. “Skylar? Hâlâ orada mısın?”

“Evet, buradayım.”

Riskli bir girişimdi ama bu noktadan sonra yapacak bir şey yoktu. “Vic evlendiğimizi biliyor mu?”

Konuşmadan önce gülümsediğini görür gibiydim. “Hayır, Chandler ona ve tüm dünyaya bunu söylemek istedi ama yapmayacağına dair ona söz verdirdim.”

Verdiğine emindim. Yine de Chandler’ın, Vic’i mutlu etme ihtiyacı söz vermiş olmasından çok daha önemliymiş gibi görünüyordu.

“Sadece seni yatıştırmaya çalışmadığından emin misin?”

“Eminim. Amacı bu olsaydı çoktan haberlere çıkardı.” Sesinde şeytani bir tını vardı. “Ayrıca sözünü tutmasını sağlamak için bazı kadınsı güçlerimi kullanmış olabilirim. Neyse ki herkesin düşündüğünün aksine, Chandler gruba gerçekten önem veriyor. Her şey duyuruluncaya kadar bunların hiçbirinden haberi yokmuş gibi davranmayı kabul etti.”

“Sen neden duyurmadın?”

İçimden bir ses cevabı çoktan bildiğimi söylüyordu ve bu Skylar’ın sadece iyi bir arkadaş olduğunu değil, arkadaşların *en iyisi* olduğunu gösteriyordu. Bunu ona söylemek üzereyken telefon kapandı ve bir dakika sonra tekrar çaldı. Bu defa görüntülü arıyordu.

Telefonu açtığımda muhteşem yüzü ekranda belirdi. “Çünkü bunu yapmak için senin hazır olmanı bekliyordum.” Dudağının köşesini ısırdı. “Şarkını çaldı, Lennon. Ve Phoenix’in seni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğine ve bu konuda ne kadar üzgün olduğuna ne kadar inansam da onunla evlenmekle doğru karar verdiğinden emin olman için sana zaman vermek istedim. Çünkü bunu duyurduktan sonra... geri dönüşü olmayacak.”

Biliyordum.

“İnsanlar şarkını çaldığı için ona sempati duymayacak ve bunu yapan adamla evlendiğin için yasal yollara başvurma hakkın da olmayacak,” dedikten sonra devam etti. “Bu yüzden boşanma kararından vazgeçmen için seni ikna etmeye çalışmadım. Bulunduğun koşullar altında mantıklı düşünemediğini veya Phoenix’in seni buna zorlamış olabileceğini düşündüm. Bu arada avukatla da görüştüm. Eğer istersen iletişim bilgilerini paylaşabilirim.”

İstiyordum ama onun düşündüğü sebepten değildi.

“Teşekkür ederim, Skylar. Gerçekten.”

Bana buruk bir şekilde gülümsedi. “Bana teşekkür etmene gerek yok. Basın danışmanı olsam da bundan önce senin arkadaşın olduğunu bilmeni istedim.”

Bu konuyla ilgili en ufak bir şüphem varsa bile artık geriye ondan eser kalmamıştı.

“Biliyorum.” Boğazımdan tırmanan duyguları yuttum çünkü şu anda üzgün Lennon olamazdım. Şu anda, “*kocamla uğraşırsanız sizi doğduğunuzu pişman ederim*” Lennon’ı olmam gerekiyordu. “Ama şu anda basın danışmanı kimliğine dönmeni istiyorum çünkü Phoenix konusunda ne yapacağıma karar verdim.”

Daha doğrusu Vic konusunda.

Kaşlarını çatarak, "Tamam," dedi. "Basın danışmanı kimliği aktive edildi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim için Vic Dougherty ile bir toplantı ayarlayan mümkün mü?"

"Aslında bu hafta planlanmış bir görüşme var. Chandler ona benden bahsediyordu, anladığım kadarıyla *deneme sürecini* atlattım ve Vic beni resmi olarak şirkette çalışmak üzere işe almak istiyor." Yüzünü buruşturdu. "Bu hemen olmayacak, değil mi?"

"Sadece olmakla kalmayacak, ayrıca sana zam da yapmak isteyecek."

Çünkü az önce bu beladan nasıl kurtulacağımızı bulmuştum.

Gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

"O konuya birazdan döneceğim. Öncelikle ona iletmeni istediğim önemli bir mesajım var."

"Bekle." Telefonu tutucuya yerleştirdi. Ardından el yordamıyla devasa çantasını bulup içinden bir defter ve kalem çıkardı. "Hazırsan başlayalım."

"Vic, Phoenix'e dava açmayacak."

Skylar başını kaldırdı. "Ama-"

"Söylemek istediğim deneyebilir ama kazanamaz. Mahkeme salonuna beraber girdiğimizde ve karısı olarak verdiğim yeminli ifadede Phoenix'in şarkımı çalmadığını, şarkıyı ona benim verdiğimi söylediğimde gerçekten çok aptal görünecek." Çeneme dokunarak düşünürmüş gibi duraksadım. "Aslında unutmuş olmama inanamıyorum. Şarkıyı beraber yazdık çünkü bazı kısımları o buldu."

Skylar'ın dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Muhteşem bir hamle. Ne yazık ki çoktan evlisin çünkü az önce sana resmen âşık oldum."

Bu beni güldürmüştü. "O zaman bana ziyafet çekirtmeye hazır ol, bu kısma bayılacaksın."

Yüzü ışıldadı. "Tüm dikkatim sende."

Phoenix beni seviyor olabilirdi ama bu, sevdiği diğer şeylerden vazgeçmesini gerektirmiyordu. Öte yandan Skylar'ın, onun mental sağlığı için biraz ara verdiğini duyurmasına sevinmişim çünkü zaman zaman güneş kendisini bile yakarak yok edebilirdi.

Phoenix'in eski isteğini bulması ve müziğe yeniden âşık olması gerekiyordu. Ve geri döndüğünde, kariyeri suçluluk duygusunun gölgesinde kalmayacaktı, bundan sonra sahip olacağı her şeyi *kendi başına* elde ettiğini bilecekti. Yeni bir sayfa açmış olacaktı.

"Öncelikle birkaç sorum var."

Çantasından bir su şişesi çıkararak bir yudum aldı. "Yolla gelsin."

"Bu albümü kaydetmek ne kadar zaman alıyor?"

Yeni albümlerinin ocak sonunda piyasaya çıkacağını okuduğumu hatırlıyordum. Şu anda eylülün ortasıydık, Skylar'ın cevabı bana, Phoenix'in ne kadar zamanı kaldığını gösterecekti.

"Değişir. Sözler yazıldıktan ve şarkılar seçildikten sonra geriye sadece stüdyo işi kalıyor." Kaleminin arkasını ısırdı. "En uzun süren ilk albümleri idi çünkü o zamanlar bu işte yeniydiler. Bir aydan fazla zaman almıştı. İkinci albümün kaydıysa iki hafta sürdü."

"Yani bir sonraki albüm için kayda başlamaları gereken zaman..."

"Yeni yılın ertesi günü," diye devam etti. "Bu yeterli bir süre *olmalı*."

Yeni yıl, yeni bir başlangıç. Kulağa muhteşem geliyordu.

"Bu durumda Vic'e, ocak ayının başı için stüdyodan randevu almasını söyle. Phoenix sözleşmeden doğan yükümlülüğünü yerine getirerek albümü kaydedecek ve beraberinde gelen tüm basın işlerine dahil olacak. Ama *o zamana kadar* tatilde."

Buna çaresizce ihtiyacı vardı.

Skylar yüzünü buruşturdu. "Söylerim ama daha fazla kayba uğramamak için onun yerine birini bulmaya karar verebilir. Phoenix muhteşem bir adam ama yerine gelecek adamın da kötü bir şöhreti yok."

Bu kısımda sinsi davranmam gerekecekti çünkü Phoenix'in hiç hoşuna gitmeyecekti çünkü yaptığı her şeyi geri almasını sağlayacaktım...

Ama onu seviyordum hem de bir şarkıdan çok daha fazla şekilde.

"Albüm çıkmadan bir hafta önce röportaj vereceğim." Böylece söylen-tiler yayılacaktı. "Herkes evlendiğimizi ve Phoenix'in şarkını çalmadığını, birlikte yazdığımızı söyleyeceğim. Kimseye söylememesinin tek sebebi benim böyle istemiş olmam. Ben..."

Keder dalgası boğazımdan yukarı tırmandı.

Üzgünüm, baba. Bunun için sana ihtiyacım olacak.

Bir de kendi gerçeğimi açıklayacak cesarete.

"İnsanların beni babamla kıyaslamasından ve beklentiyi karşılayamaktan korkuyordum."

Skylar yazmayı bıraktı. "Lennon..."

Gözlerim yansa da devam ettim. "Phoenix sadece ondan istediğim şeyi yapıyordu ama adımları geçirmemek, suçluluğun içini kemirmesine sebep oldu. Böylece itiraf etmeye karar verdi."

"Phoenix'in bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun."

"Bu yüzden son ana kadar ona söylemeyeceğiz."

Böylece bu konuda hiçbir şey yapamayacaktı, nasıl yapabildi ki? Şarkısını çaldığını iddia ettiği karısı, herkese çalmadığını söyleyecekti. Eski

konumuna geri dönecekti ve dünya onun bir tanrı olduğunu düşünmeye devam edecekti.

Çünkü bunun için doğmuştu.

“Bu itibarını toparlayacaktır.”

“Ah, orası kesin.” Alnı kırıştı. “Ama Vic bir çılgınlık yapıp bunu kabul etmezse o zaman ne olacak?”

O zaman, babamın yapmamı isteyeceği şeyi yapacaktım.

“Ona *küçük kasaba amcığının* eve geri döndüğünü ve kahrolası şarkımdan kazandığı her bir kuruş için bir tek ona dava açacağını söyleyeceksin.” Bakışlarım sert bir hal aldı. “Başka bir deyişle, ona iki seçenek sunacağız. Ya iyi adamı oynayıp bize satranç tahtasında yer verecek ya da lanet tahtayı ateşe verip yanışını seyredeceğim.”

Vic güce tapıyor olabilirdi ama aptal değildi.

Skylar defterini fırlatarak, “İşte bu kadar,” dedi. “Büyüdüğümde *sen* olmak istiyorum.”

Benim de başka biri olmayı dilediğim zamanlar olmuştu. Kendimi gülümserken buldum. *Şimdi o adamla evliydim.*

“Ocak ayına kadar Memphis ve Gwen’in bebek fantezisiyle başa çıkabileceğine emin misin?”

Ondan büyük bir şey istediğimin farkındaydım ve eğer bana bunun çok zor olduğunu söylerse onu anlardım. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Eminim,” diyerek bana güvence verdi. Yine de gözlerinde anlık olarak beliren acıyı fark edebilmiştim.

Tam bu konunun derinlerine inmek üzereyken Skylar’ın penceresinden bir takırtı yükseldi ve Chandler, elinde tuttuğu bir külötla görüş açımaya girdi.

Ne. Hattlar. Dönüyordu.

Skylar ekrandan kaybolmadan önce tiz bir sesle, “Gitmem gerek,” dedi.

Lanet olsun. Onu geri aradım ama muhtemelen telefonunu kapatmıştı çünkü doğrudan sesli mesaja yönlendirilmiştim.

Başımı sallayarak koltuktan kalktım ve üst kata çıktım. Geri döndüğümde Phoenix’i derin bir uykuda buldum ve yanına kıvrıldım. Başımı göğsüne yaslayarak parmaklarımı kalbinin üzerindeki notalarda gezdirdim. Bu notalar artık benim ya da onun değildi. *Bizimdi.*

Çünkü kalbimin ve ruhumun yarısı ona aitti.

Diğer kısımlar ise tamir edilemeyecek kadar kırılmıştı ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Tek istediğim kocamın kalp atışlarını

dinlemek, benimkine yaslanmış tenini hissetmek ve kokusunu içime çekmekti. Beni mahvettikten sonra onu tekrar hayatıma almanın zayıflık olduğunu düşünmüştüm ama belki de cesareten başka bir şey değildi.

Çünkü ben yandıktan sonra küllerimden doğmak için gereken her şeye sahiptim.

Onu uyandırmamalıydım, benimle ilgilenirken kendini çok yorduğunu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama bir yandan da onu çok özlemiştim. Ayrıca gezegen üstünde bana acımı onun kadar iyi unutturabilecek kimse yoktu.

Onu uyandırmasını umarak elimi vücudundan aşağı kaydırıp boxerının lastiğine yerleştirdim. Bu işe yaramadığında ise parmaklarımı boxerının içine sokarak aletini dışarı çektim.

Kıpırdandı ve elimdeki aleti büyüdü ama hâlâ uyanmamıştı.

Sertleşen aletin üstünde durana kadar dudaklarımı aşağı kaydırdım ve ağzımı aralayarak dilimi uzunluğunun başında gezdirdim. Boğazından kısık ve aç bir inleme yükselirken aleti devasa bir boyuta ulaştı ama gözleri açılmamıştı.

Nasıl oluyor da *bu* halde uyuyabiliyordu? Yetereneğimi mi kaybetmiştim?

Sikerler, hayır. Phoenix harika sakso çektigimi kendisi söylemişti. Muhtemelen bunun sebebi partnerimi tatmin etmekten ne kadar zevk aldığımın alakalıydı. Öte yandan ne kadar derin bir uykuda olduğunu göz önünde bulundurursak partnerim şu anda pek tatmin olmuş gibi durmuyordu.

İçimde yükselen sabırsızlıkla elimi aletin köküne sardım. Daha sert emerken bir yandan zedelenmiş egomla birlikte onu okşuyordum.

Onu boğazımın derinliklerine almış, elimden geleni yapmışım fakat sonuç sıfırdı. Sadece vücudu tepki veriyordu, aletin başındaki parlak sıvının tadını alabiliyor ve ağzımda hareketlendiğini hissediyordum. Tanrı aşkına, *titrediğini* görebiliyordum.

Öfkem kabardı ve hızımı arttırarak onu daha sert bir şekilde emmeye başladım. Eğer bundan sonra da uyanmazsa 911'i arayacaktım.

"Siktir." İoleyerek çarşafı kavradı ve kalçaları sallanmaya başladı. "Daha fazla dayanamıyorum. Bu kahrolası bir işkence. Lütfen dur."

Vay canına. Ağzımı açarak onu serbest bırakırken utanç içinde yüzüyordum. Saksoyla uyanmaya aldırış edeceğini düşünmemiştim ama belli ki çok fena yanılmıştım.

"Özür dilerim. Öyle yapmak..." Kendimi tam bir sapık gibi hissediyordum. "Çok özür dilerim."

Eğilerek bana baktı. "Lennon?"

Başka birin mi bekliyordu?

Doğrulurken gözlerim kısılmıştı. “Efendim?”

Beni incelerken kafasının karıştığı yüzünden belli oluyordu. “Sarhoş değilsin.”

“Sarhoş değilim,” diye onayladım. Şimdi her şey çok daha anlamlı bir hal almıştı. Ama aynı zamanda... *ciddi miydi?* Hayatım boyunca sarhoş olduğum zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Eliyle yüzünü sıvazladı. “Siktir. Düşündüm ki...”

“Yine sarhoşken sana sakso çekmeye çalıştığımı mı düşündün?”

Omuz silkti. “Evet ama eğer uyanmazsam seni durdurmadığım için kendimi suçlu hissetmeyeceğimi ve böylece boşalabileceğimi düşündüm.”

Kocam erdemli kelimesinin sözlük anlamı değildi de neydi?

“Bu...” Kaşlarımı çatıldı. “Cazibemi kaybetmiş gibi hissetmeme neden oldun. Ayrıca tam bir sapık gibi hissettim.”

“İnan bana, cazibeni kaybetmedin, Hayran Kız.” Aletini işaret etmeden önce sırttı. “İşinin başına dön.”

Dönecektim ama önce bunu ona ödetmem gerekiyordu. Parmaklarımı göğsünde gezdirerek karnının üzerine oturdum. “Tekrar yalvardığını duyarsam seni seve seve ağzıma alırım.”

Sanki duyduklarına inanamamış gibi ağzı açılıp kapandı. “*Yalvarmadım.*”

Ah, kesinlikle yalvarmıştı. Alaycı bir sesle tekrarladım. “Daha fazla dayanamıyorum. Bu kahrolası bir işkence. Lütfen dur.” Burnumu kırıştırarak dişlerimi gösterdim ve “Bana yalvarıyormuşsunuz gibi geldi Bay Walker,” diye devam ettim.

“Hayır. Gerçek bir yalvarış mı duymak istiyorsun?” Elleriyle kalçalarını kavrayarak beni tek hamlede yatağa fırlattı ve üzerime çıktı. “Çok fazlasını duyacaksın, Hayran Kız. Ama yalvaran ben olmayacağım.”

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda parmakları saçlarımı kavrayarak dudaklarımı yakaladı. Dili benimkinin üzerinde, eli de bacaklarım arasında kaydı. Şortumun ince kumaşına bastırarak beni çılgına çevirdiğinde, kanım istekle kaynıyordu.

Ama yalvarmayacaktım. Yalvarmayacak...

Ah Tanrım.

İki parmağını iç çamaşırlarımın altından kaydırıp onları uzun, derin ve tatmin edici bir hamleyle içime soktuğunda haykırdım.

Ve sonra parmakları kayboldu.

Islak parmaklarını kadınlığımın kıvrımlarında ve aralığımda gezdiren, onu ne kadar istediğimin kanıtı olan ıslaklığı oraya yaydı. Tüm bunlar olurken gözlerinde ukala bir parıltı belirmişti.

Olduğum yerde kıvrınarak kalçalarımı kaldırdım ve parmaklarını tekrar içime sokmasını sağlamaya çalıştım.

Gözlerindeki parıltı yoğun bir hal aldı ve dilini dudağındaki piercingin üzerinde gezdirdi. “Bana *istediğimi* verirsen, sana *istediğini* veririm.”

Nasırlı parmakları klitorisimin üzerinde gezinerek içime bir sıcaklık yaydı. “Yaklaşıyoruz.” Bana acıyarak uzun parmaklarından birini içime soktu ve onu çaresizce orada tutmak için kaslarımı sıkıştırdım. “İnatçı kız.”

Parmağını geri çektiğinde neredeyse inleyecektim ama kısa bir süre sonra tekrar sokmuştu. Daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla olduğum yerde gerinerek kasıldım. *Ona* duyduğum ihtiyaçla.

“*Lütfen.*”

Bakışları zaferle parladı ama yeterli değildi. Beni uğraştıracaktı. Ve Tanrı yardımcım olsun ki uğraşacaktım çünkü her zaman buna değerdi.

“Tişörtünü çıkar,” dedi şortumu ve tangamı çekiştirirken. Dediğini yaptığımda, aç bakışlarıyla çıplak vücudumu süzdü. Bana güzel olduğumu söylemesine gerek yoktu. Bana, hayatı boyunca karşılaştığı en mükemmel şeymişim gibi bakıyordu.

Dişleri boylu boyunca boynumda gezinerek tenimi emdi ve sonra aşağı kayarak meme ucumu ağzında aldı.

Dudaklarımdan bir inleme çıktı. “Phoenix.”

“Adımı söylemeni seviyorum.” Ses tonunun boğukluğu ve alaycılığı sırtımdan aşağı bir ürperti yolladı. “Ama daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum.” Diğer meme ucumu çekiştirdi. “Bacaklarınızı aralayın, Bayan Walker.”

Böyle seslendiğini duymak beni bu kadar çok tahrik etmemeliydi ama Tanrım, öyle bir ediyordu ki.

İsteklerini hevesle yerine getirdiğimde, açıklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi görüş açısındaki kadınlığımı baktı. Sadece bakışı bile beni eritmek için yeterliydi ama gözlerini benden ayırmadan aşağı doğru kayıp vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde tamamen mahvolmuştum.

Piç herif de bunun farkındaydı, dilini çıkarıp tadıma bakmadan önce dudaklarında küstah bir sırıtış belirmişti.

“Daha fazla.” Attığı bakışla birlikte ekledim. “*I lütfen.*”

Kısık gülüşünün yerini, kadınlığını sanki ağzımı öpermiş gibi öpmeye başladığında inleme almıştı. Tutkuluydu. *Muhtaçtı.*

Karnımdaki kaslar sıkıştı ve utanmadan yalvarmaya başladım. Onun için bedenimi ateşe vermesi için. Bana unutturması için.

Phoenix kendi ritmini bulmuştu. Klitorisimdeki hafif dokunuşları; uzun ve ağgözlü darbelerle değişmiş, beni orgazma hazır hale getirmişti. Beni *talan ediyordu.*

Elimle başının arkasını kavrayarak onu olduğu yerde tuttum. “Durma.”

Ben titreyip adını haykırana ve yüzüne gelip çarşafı ıslatana kadar durmadı. Kendimi toparlarken beni tekrar yaladı ve bıraktığı artçı şoklarla tıslamama neden oldu. “Siktir.”

“Güven bana, yapmak üzereyim.” Kaygan tenime karşı fısıldadı. “Ama önce tekrar tadını almak istiyorum.”

Orgazmımı havada kaptı, aklımı başımdan alarak beni tekrar eşiğe getirdi ve beni olacıklara hazırladı.

Yukarı doğru kıvrılarak ağzını benimkiyle buluşturdu. Dudaklarımı araladığımda, dilini ağzıma sokarak kendi tadımı almamı sağladı.

“Şimdi, Phoenix. *Lütfen.*”

Çaresiz ve acı içindeydim.

Hem sert hem de tatmin edici bir hareketle içime girmeden önce kalçalarımı kavramıştı. Bakışlarımız buluştuğunda, özlediğinin sadece bu olmadığına buna benim kadar onun da ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Bu ilkel bağlantıya, yoğunluğa, birbirimizi doyumsuzca tüketme isteğine...

Alnımı öptü ve kısa bir süre şefkatli bir anın parçası oldu.

Gel gelim soğukkanlılığı bozulduğu anda beni öyle sert, öyle derinden becermeye başladı ki onun dışındaki her şeyi unuttum. Kalçalarımındaki tutuşu sertleştğinde geride iz bırakacaklarını biliyordum ama onları istiyordum.

Beni damgalamasını ve beni işaretlemesini istiyorum. *Beni yakmasını istiyordum.*

Haz, içimde tekrar yükselirken titredim. “Ah. Tanrım.”

Phoenix yatak başlığını kavrayarak hızlandı ve tenlerimizin vahşi, ilkel olduğunu düşündüğüm şehvetli bir ahenkle birbirine çarpmasını sağladı. Öpücüğü tıpkı hareketleri gibi acımasızdı. İçime girerken dili ve keskin dişleri de işin içindeydi. Almak, kullanmak ama aynı zamanda vermeyi amaç edinmişlerdi.

“Siktir.”

Kalçalarını benimkilere acımasızca çarptı. Her darbesi hem ceza hem de ödöldü.

Dudaklarından boğuk bir hırıltı yükseldi. "Sikimi içine her alışında hayalarımam damladığını hissedebiliyorum."

Tırnaklarını kışına sapladım ve onunla birlikte hareket ederek vahşî darbelerini yarı yolda karşıladım. "Güzel."

Dudaklarını boğazımda gezdirerek sıcak nefesini nabzımın attığı yere üfledi. Ardından dişlerini tenime sapladığında çığlık attını. "İğîr boşalmak istiyorsan yalvarman gerek."

Eli aramızda kayarak klitorisimi buldu. İçime yayılan ürpertiyle dudakımı ısırarak inlememi bastırdım. "Yalvart beni."

Kendini içime tekrar gömmeden önce neredeyse tamamen geri çekildi. Tüm gücüyle beni yatağa doğru bastırmış ve parmakları neredeyse bilincimi kaybetmeme neden olmuştu.

Boşalmak üzereydim. Çok yaklaşmıştım. O da bunu biliyordu çünkü buğulu gözlerle bana barken dudakları ukala bir sırıtışla kıvrılmıştı. İçime girerken dudaklarını kulağıma götürdü. "Sikimin üstüne boşalmak için yalvar."

Vücudum gerildi ve ciğerlerim sıkıştı. O kadar sesli yalvarıyordum ki yan evdeki zavallı Bayan Palma'nın beni duyması an meselesiydi. Gerginliğim büyüyerek arttı ve kendimi bırakmaktan başka bir seçeneğim kalmayana kadar beni sıkıştırdı.

Aletini sıkarak onu boşalttım ve bir dizi küfrü serbest bırakmasını sağlayacak bir sertlikle tırnaklarını sırtına geçirdim. Yüzündeki zevki izleyebilmek için doğru zamanı bularak gözlerimi açtım. İnlemesi boğazından yükseldi ve sıcak menisi içime akarken dudakları dudaklarıma çarptı. Dudaklarımız acıyıp nefessiz kalana kadar öpüştük.

Phoenix haklıydı. Çok fazlasını duymuştum ama hiçbirini ondan gelmemişti. Çünkü bir şekilde, bu gece neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve onu bana vermişti.

Dudaklarıma doğru, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kalbim tıpkı bir sinekkuşunun kanatları gibi çırpındı, göğsüm bir duygu seliyle sıkışırken ona gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Çok fazla.

Ancak içimden çıktığı anda o boşluk, beni rehin alan keder geri dönmüştü. Bir top gibi kıvrılıp gözyaşlarımdan akmasına izin vermek için Phoenix'in uykuya dalmasını bekledim.

Bunun asla geçmeyeceğini biliyordum.

81. BÖLÜM

PHOENIX

Dün zorlu bir gündü. Lennon günün çoğunu yatakta, kollarımın arasında ağlayarak geçirmişti. Kederinin hiç dinmeyeceğinden korkuyordu ve ben de acı gerçeği ondan saklamadım. Dinmeyecekti çünkü babasına duyacağı özlem ebediydi. Ancak her zaman şimdiki kadar saf bir acı hissetmeyecekti. Sadece iyileşme sürecine girmek için kendine izin vermesi gerekiyordu.

Neyse ki bu konuda yardımcı olacak bir şey bulduğumu düşünüyordum.

Konuyu bugün açıp açmamayı düşünürken bakışlarım yatağın ona ait tarafına kaydı ve orada olmadığını fark ettim.

“Lennon?”

Cevap yoktu. En kötü ihtimalin içimde yarattığı korkuyla aşağı inmeden önce tüm odaları taradım.

Onu mutfakta kahvesini içip bir kâseye mısır gevreği doldururken bulduğumda hem rahatlamış hem de şaşırmıştım.

Buzdolabına giderken saçlarına bir öpücük kondurdum. “Selam.”

“Selam,” dedi küçük bir gülümsemeyle. Adımlarını mutfak masasına çevirdi ancak son anda karar değiştirerek oturma odasına yöneldi. Bu kahrolası masadan kurtulmak istiyordum. Lennon ne zaman bu masayı görse aklına babası geliyordu. Yine de henüz bu aşamaya gelmemişti. İştahını kazanmıştı, yemek yiyordu yani ilerleme kaydediyorduk.

Kendi kâsemi hazırladıktan sonra oturma odasına giderek koltukta yanına oturdum. Kaşları çatılmış, yüzünde keyifsiz bir ifade belirmişti, bir şeyler düşünüyor olmalıydı.

“O aklından neler geçiyor?”

Cevap vermeden önce ağzındaki mısır gevreğini sakince çiğnedi. “Ya onunla senin aranızda mı?”

“Unutmayacaksın.” Karşı çıkmasına fırsat vermeden devam ettim. “Teknoloji çağında yaşıyoruz. Sesli mesajlar ve videolar var. Hepsi saklanabilir ve onları istediğin zaman dinleyebilirsin.”

Yüzü tekrar solgunlaşmadan önce gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Ya babam gibi demans hastası olur ve onu unutursam?”

Kâsemi sehpanın üstüne bırakarak parmağımı kalbinin üzerine yerleştirdim. “Daima burada olacak.”

Mısır gevreğinden bir kaşık daha alırken, “Onun yanımda olmamasından nefret ediyorum,” dedi.

“Biliyorum.” Ancak zamanla kolaylaşacaktı. Dudaklarımı alına bastırmadan önce onu kollarıma çektim. “Bana güveniyor musun?”

Bakışlarımızı buluşturmak için başını eğdiğinde gözleri şaşkınlıkla gölgelenmişti. “Evet.” Bana bir bakış attı. “Neden?”

Çünkü bunu atlatması için neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Elini tutarak ayağa kalktım. “Benimle gel.”

Yüzündeki kuşkulu ifadeye rağmen merdivenlerden çıkarken beni takip etti. Ancak babasının odasının kapısına ulaştığımızda başını sallayarak olduğu yerde hareketsiz kaldı. “Oraya giremem.”

Lennon onu zorlamamdan nefret ediyordu ve onu anlıyordum. Beni zorladığında, ben de aynı şeyleri hissediyordum. Beni öfkeliendiriyor ve içgüdüsel olarak içime kapanmak istememe yol açıyordu. Ama birbirimizi zorlamamızın sebebi, birbirimizi anlamamızdı. Müzik Lennon’ın terapisiydi ama onu bir kutuya gömmüştü ve açmak için kendisine izin vermiyordu.

Kendine yeni bir şeyler yaratma izni vermiyordu... oysa bu onun kimliği.

Onu bütün yapan şeydi.

Bunu ondan ben almıştım ama geri vermek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Buna kendi müziğimden vazgeçmek de dahildi. Çünkü Lennon olmadan bütün olamazdım.

Bunun sorumlusu ben olsam bile o parçalandığında... ben de parçalanırdım.

Kolu çevirerek kapıyı açtım. “Güven bana.”

İnsanların, onun şarkısını sevmeye sebebi benim söylüyor olmam değildi. Seviyorlardı çünkü *hissetmelerini* sağlıyordu.

Çünkü onun acısıyla kendilerini özdeşleştiriyorlardı. Çünkü acısının her zerresini sanatına dökmüştü. Çünkü müziği, *yaratıcılığı* onları kurtarmıştı. Şimdi onu kurtarma sırası bendeydi.

Gözleri piyanoya kaydı ve gördüğü şeyle birlikte bebeksi kahverengileri büyüdü. Dün o uyurken giyinme odasına girmiş ve etrafı karıştırırken arka tarafa atılmış bir kutunun içinde eski defterlerini bulmuştum.

“Okumadım.”

Okumak için can atıyordum ama okumamıştım. Ve sebebi okuyamam değil, Lennon’a ait olmasıydı. Sanatını kiminle paylaşacağına karar verecek olan ben değildim. Oydu.

Ona doğru dönerek yanağını kavradım. “İnatçılığını babandan aldığın gibi gücünü de ondan almışsın.”

Gözle görülür şekilde yutkundü. “Son zamanlarda o kadar güçlü hissetmiyorum.”

Yine de öyleydi. O, tanıdığım en güçlü insandı.

Piyanoyu işaret ederek, “Annen öldükten sonra babanın da böyle hissettiğine eminim,” dedim. “Ama yine de yaratmaya devam etti.”

Karşı çıkmak istediğini anlayabiliyordum ama söyleyeceklerim henüz bitmemişti. “Bu kapıdan çıkıp gitmenin daha kolay olduğunu biliyorum. Canın çok acıdığı için beni ve diğer herkesi kendinden uzaklaştırmanın daha kolay olduğunu biliyorum. Kedere teslim olup onun seni ele geçirmesine izin vermenin daha kolay olduğunu biliyorum.”

Tıpkı suçluluk duygusunun yapmasına müsaade ettiğim gibi.

Yavaşça iç çektim. “Ama bir defasında benden çok daha akıllı biri, hatalarımızın kim olduğumuzu tanımlamadığını, bizi tanımlayan şeyin ondan sonra yaptıklarımız olduğunu söylemişti.” Çenesini yukarı kaldırdım. “Kederin seni tanımlamasına izin verme, Lennon. Ölümün onun sonu olmasına izin verme çünkü babanın yaptığı en harika şey hâlâ burada. Ve o senin yaşamanı isterdi, hayatının geri kalanını onun yasını tutarak geçirmeni değil.”

Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü ve bakışları tekrar piyanoya döndü. Özlediğini gözlerinde görüyordum ama benim aksime o sihrin taşıyıcısı olmayı değil, sihrin kendisi olmayı özlemişti.

“Bunu yapmayalı yıllar oldu. Artık yapabileceğimi zannetmiyorum.”

Yanılıyordu.

Bunu bilmiyordu ama bir gün babasıyla olan konuşmalarının bir kısmını dinlemiştim. Dinlemek istememişim ama babası ona şarkısını söylediğinde kendimi merdivenlerden yukarı koşup dinlemek için kapıya dayanmış halde bulmuştum.

Ne var ki şarkının hemen ardından babası Lennon'a duymaya ihtiyacı olan bir şey söylemişti ve bunu asla unutmayacaktım.

"Güvensizliklerinin ruhuna hayat veren şeyin önüne geçmesine izin verme. Aksi takdirde, bu dünyada kendini asla bir bütün hissedemeden yürürsün... ve yaşamak bu değildir."

Hareketsiz kaldı ve yüzünde hem hayranlık hem de acı savaştı.

Piyanoya doğru ilerledim. "Babanla vakit geçir ve içindeki her şeyin dışarı çıkmasına müsaade et. Çünkü bunu atlatmanın yolu *bu*."

Kaçış planları yaptığını düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre piyanoya baktı ama en sonunda birkaç adım attı, ardından birkaç adım daha ve piyano sandalyesine oturdu.

"İyi," dedi dudaklarına belirsiz bir gülümseme yerleşmeden önce. "Ama tekrar şarkı yazmamı istemenin tek sebebinin evlilik sözleşmemiz olmaması olduğunu biliyorum. Böylece evliliğimizden doğan malların yarısını alma hakkı kazanacaksın."

İşte buradaydı.

Sırıttıktan sonra alnına bir öpücük bıraktım. "Seni çok fena seviyorum."

Ardından onu rahat bırakmak için odadan çıkarak kapıyı arkamdan kapattım. Nefes almaktan başka bir çarem kalmayana dek nefesimi tuttum.

Ve sonra gerçekleşti.

Karanlık, melodik bir ses kulaklarımı doldururken dudağımın köşesi kıvrıldı.

Çünkü artık iyi olacağını biliyordum.

Üç ay sonra...

PHOENIX

Saatimi kontrol ederken içimdeki öfkenin yükselmesine engel olamadım. Kahrolası kırk beş dakika gecikmiştim.

Lanet olası Memphis. Daha doğrusu *Gwyneth*.

Geç *kalmamın* tek sebebi, *Memphis'in* stüdyoya geç gelmesiydi.

Müzikle işimin sonsuza dek bittiğini düşünüyordum ama birkaç ay sonra hiç beklemediğim anda Vic'ten bir telefon almıştım. Elbette arkamdan iş çevirdiği ve yerime bir başkasını aldığı için benden özür dilememiştii.

Öte yandan şerefsiz herif albümün ilk teklisinin "Existentialism" olabileceğini ve ileride grubun yapmak istediğimiz müzikte daha fazla söz hakkı olabileceğini söylemişti.

Şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutmuştum. Son günlerde halkın bir numaralı düşmanı olmakla kalmamıştım, aynı zamanda Vic haklı sebeplere dayanarak kıcıma tekme basmaya çalışmıştı.

Fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyordum. Chandler'a göre bu adamın şimdiye kadar özür dilemeye en çok yaklaştığı an buydu.

Kolayca pes etmek istemediğim için Vic'i zorlamış ve geri dönme fikrini değerlendireceğimi söylemiştim. Yılbaşından sonraki ilk gün, stüdyoda yer ayırttığını ve orada olmamı beklediğini söylemeden önce biraz ağlayıp sızlanmıştı.

Orada olup olmayacağımı asla söylemedim.

Ta ki bu sabah biri beni gitmeye ikna edene kadar.

Aylardır şarkı söylememiştim ve paslandığımdan da emindim. Storm ve Memphis -geç *kalmış* olsalar da- oradalardı. Bu şekilde, "Existentialism" karar verdiğimiz üzere eski tarza bağlı kalarak kaydedildi. Bu da kendli kısımlarımızı ayrı ayrı değil, aynı anda kaydettiğimiz anlamına geliyordu. Olağanüstü bir şeydi. Albümdeki diğer şarkıları da aynı şekilde

kaydetmemiz konusunda Vic'i ikna edebilir miydim, merak ediyordum. Müziğe özgün bir şeyler katıyordu.

Telefonum titredi ve Chandler'ın adı ekranda belirdi. Meşgule atarak kapıyı açtım. Fazla aydınlatılmamış ufak barda sadece birkaç kişi vardı. Kahrolası bir saçmalıktı, buranın ucuz içkiden ya da bayat krakerden bağımsız olarak eğlenceden tıklım tıklım olması gerekiyordu. Bara doğru ilerlerken boğuk ve şehvetli bir ses kulaklarımı doldurdu. Kızıl saçlı bir kadın barın diğer tarafından bana gülümsedi. "Senin için ne getireyim, yakışıklı?"

"Viskisiz kola."

"Tamamdır." Bardağı kolayla doldururken burnunu kırıştırdı ve bardağı bana doğru itti. "Al bakalım."

Barın üzerine biraz para bıraktıktan sonra taburemi çevirdim. Birkaç hafta önce Lennon'la bir anlaşma yapmıştık. O hayallerinin peşine düşerse... ben de düşecektim.

Şarkının en yüksek notasına ulaştığında, boğuk sesi sikimi hareketlendirdi ve kalbim hızlandı. Üzerinde kısa, siyah bir elbise vardı. Günün ilerleyen saatlerinde elimi altına sokup külot giyip giymediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Diğer yandan, şu anda karımla ilgili olan en güzel şey etrafına yaydığı mutluluktı. Sonunda kendi ortamında, sevdiği şeyi yapıyordu. Yapması *gereken* şeyi.

Şarkı bittiği anda ayağa kalkarak tezahürat yapmaya başladım. Bir başka şarkının girişi duyulurken yüzünde beliren büyük gülümseme beni duyduğunun kanıtıydı.

Daha önce hiç duymadığım bir şarkıydı ve çok iyiydi. Hem de fena şekilde.

Yerime tekrar oturarak karanlık ve melodik sese odaklandım. Lennon şarkıyı söylemeye başladığında da tamamen mahvoldum. Sesi birçok duyguyu bir arada barındırıyordu, tutkulu ve derindi. Her defasında aklımı başımdan alıyordu.

Yan tarafımda oturan adam, "O harika," dediğinde, bakışlarım sol yüzük parmağını saran nota dövmesine kaydı. Lennon'ın parmağındakinin aynısıydı.

"Evet, harika." Ve ben hayatının geri kalanını onunla geçirecek olan şanslı piçin tekiydim.

"Siktir." Yanımdaki adam birdenbire şaşkınlıkla bağırdı. "Sen Phoenix Walker'sın."

Bardağı mı selam verir gibi kaldırdım. “Ta kendisi.”

Kendi bardağından uzun bir yudum alarak, “Büyük hayranınım,” dedi. “Ya da eskiden öyleydin mi demeliyim?”

O anda sesini duydum.

“Ben senin sözlerini çaldım, sense benim kalbimi.”

Kalbim tekledi ve göğsümdeki tüm kaslar sıkıştı. Bu *kelimeleri* hatırlıyordum.

Onları ben yazmıştım.

Barın iki ucunda olmamıza rağmen bakışlarımız çarpıştı ve Lennon'ın parmakları piyano tuşlarının üzerinde gezinirken dudakları utangaç bir sırtışıla açıldı.

İyi hareketti, Hayran Kız. Oldukça iyi hareketti.

Adam derin bir şekilde iç çekmeden önce, “Sen bir efsaneydin, adamım,” dedi. “Bir zamanlar her şeye sahiptin ve sonra kaybettin.”

Karıma bakarken göğsümde duran, ona ait olan organ sıkıştı.

Hayır, kaybetmemiştim.

SON